

BEYZA ÖZAYDIN

Benimle Yan₂

"Çok yaktın!"
"Çok yandım..."

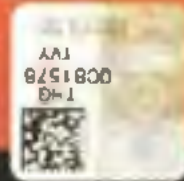


©psilon®

"Bana *Benimle Yan* demiştin ya. Bir şey demeden sarılmıştım. Ayaz ben başından beri yanıyorum. Seninle olmasa bile senin için. Ve artık bu yangını hissetmediğim zaman rahatlayacağıma aksine canım acıyor. Başta canımı yakan şeyin yokluğunda canım acıyor şimdi."

"Ben de en başından beri yanıyorum."

Aşkı, dostluğu, komediyi bir arada barındıran *Benimle Yan*, hikâyesine kaldığı yerden devam ediyor. Yaşadıkları zorluklarla baş etmelerini merakla okurken birbirlerinden hiç vazgeçememelerine yeniden şahit olacaksınız. Ayaz'la Masal'ın romantik komedi tadındaki ilişkilerini, dostluğuyla bilinen Anıl'ın aşka yelken açışını, Hande'nin yaratacağı kalp kırıklarını, Atalay'ın ise yaşayacağı hayal kırıklarını derinden hissedeceksiniz. *Benimle Yan 2* ve karakterlerinin hayat hikâyeleri okumanız için sizleri bekliyor!



KDV den
muafır.

Benimle Yan 2
Beyza Özaydın

Yayın Yönetmeni: Ashı Tunç
Editör: Özlem Küçükşahin Kalabalıkoğlu
Kapak Tasarım: Merve Polat
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Mayıs 2022
ISBN: 978-625-414-163-8

© Beyza Özaydın, 2022
Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Benimle Yan

-2-

BEYZA ÖZAYDIN

Bölüm 1

Hastanenin iğrenç uğultusuyla ve serumdaki damlaların her aktığında çıkan sinir bozucu sesiyle gözlerimi araladım. Başımda dikilen beyazlar içerisindeki birinin görüntüsüyle yerimde sıçradığımda, kadın gülümsedi. Ben hâlâ dehşet içinde ona bakarken zamanla görüşüm netleşti ve kadının Mesih değil de hemşire olduğuna kanaat getirip kaşlarımı indirdim. Bileğimdeki eli hissedip de elin sahibine döndüğümde Ayaz'ı görüp sessizce yutkundum. Ne olmuştu bana? En son...

Ayaz Barkın... Bana... Çıkma teklifi etmişti... Dünyanın yeni haberi bu olmalıydı!

Hemşire "Birazdan hastane kahvaltısını getiririz. Duruma göre taburcu olursunuz zaten," gibi rutin cümleler zırvalayıp odadan çıktıktan sonra yine Ayaz'a baktım. "Boş boş zırvalıyor. Takma onu. Ben sana birazdan bir porsiyon bol yağlı iskender söylerim," dediğinde sırttım.

Kurumuş dudaklarımı yalayıp ıslattıktan sonra "Ayaz bana ne oldu?" diye bir soru yönelttim. Omuz silkip "Bayıldın," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Sen bana çıkma teklifi ettikten önce mi sonra mı? Çünkü eğer önceyse bu demek oluyor ki sen bana çıkma teklifi etmedin ve ben..."

Ayaz'ın gözündeki şaşkınlığı gördüğümde yüzüm asıldı ve bakışlarımı kaçırdım. "Öyle bir şey olmadı mı?" diye mırıldandım hastane odasının kapısına bakarken. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama... Bayıldın işte."

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım. *Kesin, zil çaldığında merdivenlerden inerken yuvarlanıp bayılmışım ya da hiç öyle bir şey olmamıştı. Ne zaman bayılmışım ben? Ve bayıldığımda neden Ayaz'ın bana çıkma teklifi ettiğiyle ilgili şeyler görmüştüm? İyice kafayı yedim herhalde,* diye düşündüm.

“Karnın aç mı?” Başımı hayır anlamında salladım. Hayal gücümün bana attığı kazıklarla bir hayli doymuştum.

“Üşüyor musun?” Yine onaylamaz bir biçimde salladım başımı. Bakışlarımı ona çevirmeyi şiddetle reddettiğimden hastane odasının kapısına bakıyordum.

“Tuvaletin var mı?” Oflayıp yine hayır anlamında başımı salladım.

“Senin şu kan şeyin devam ediyor mu?” Yüzüm kızarıırken göz ucuyla ona baktım. Sırıtiyordu. “Sorularını kendine sakla Ayaz. Ben uyumak istiyorum.”

“Uyuya uyuya kalçan büyüdü. Tatili uyuyarak geçirdin resmen.”

Ona kötü kötü baktım. “Hayır. Atalay'la gülerek geçirdim. Şimdi rahat bırakırsan uyuyacağım.”

Koltukta arkasına yaslanıp sırttı. “Tabii.” Neden sırtıttığını anlayamıyordum ama kafa yoracak da değildim. Normalde bu cümleme sinirlenmesi gerekiyordu ama Ayaz Barkın'ın dengesizliklerini sorgulamamak gerekirdi. Koluma takılan serumla kafa bulma umudundaydım resmen. Ayaz bana çıkma teklifi etmemişti işte. Sürtük striptizci iç sesimin bana bir oyunuydu kesin.

“Giyinmene yardımcı olabilirim.”

Ayaz'ın muzipçe sorduğu soruya “Aman kalsın,” diye homurdanıp odadan çıkmasını bekledim. Akşam oluyordu ve hava kararıyordu. Sonunda doktoru ölmeyeceğime,

iyi olduğuma ikna etmişim ve taburcu oluyordum. Hâlâ sinirlerim bozuktü ve kendimde hütün hastaneyi kana bu- layacak kapasiteyi görüyordum.

Üstümü giyindikten sonra odadan çıktım. Ayaz yaslan- dığı duvardan doğrulup yanıma geldiğinde ona aldırmadan koridorda yürümeye başladım.

“Nereye gidiyorsun kedicik?” diye sordu sakince. “Çı- kışa,” diye bağırdım onun aksine tüm öfkemi püskürterek.

“Çıkış o tarafta değil,” dediği gibi topuğumda dönüp onun olduğu tarafa yürümeye başladım. Bana güldüğünde “Kes sesini,” diye tıslayıp yürümeye devam ettim. O da ar- kamdan gelmeye başladı.

“Çok sinirlisin kedicik. Kuyruğuna mı bastılar?” deyip kahkaha attı. Yerimde durup duvardaki morgun alt katta olduğunu gösteren tabelaya bakmasını sağladım.

“Hazır buradayken layık olduğun yere gitmek istemi- yorsan kes sesini Ayaz. Çünkü çevrede gözüne sokabilece- ğim çok iğne var ve yerin de alt katta hazır.”

Uzun tehdidime karşılık dudak büzdü. Sinirle önüme döndüm ve geniş kapıdan geçip hastaneden çıktım.

“Atalay’ı ara. Müsaitse gelsin beni alsın. Yoksa yürüye- rek de gidebilirim.”

“Ulan araba var orada. Görmüyor musun parlayan Hüsno’yu? Ne yürümesi ne Atalay’ı?” Kollarımı göğsümde birleştirip Ayaz’a ters ters baktım.

“Seninle gelmeyeceğim.”

Tüm vücudunu bana döndürüp başını yana eğdi ve göz- lerini kıstı. “Ne demek seninle gelmeyeceğim?” dedi sinirle. Ah paşam sonunda sinirlenmeye başlıyordu.

“Atalay’ı çağır,” diye direttim.

“İstemiyorum Atalay’la gitmeni,” dediğinde isterik bir kahkaha attım. “Sen kimsin ki bana ka...”

“Sevgilininim ulan, sevgilininim!”

Ayaz'dan...

Ben beklentiyle ona hakarken o öylece dikiliyordu. Eğer hayır derse biraz önce yana attığım bahçe hortumuyla kendimi boğardım. Gerçi ona sanırım tam olarak soru sormamıştım. Ona “Sevgilim ol ve şu pezevenk Atalay’ı, Anıl’ı burada bırakıp en başından olması gerektiği gibi tatili beraber geçirelim,” demiştim ama tabii ki reddedebilirdi. Ha bir de “Öpüşelim,” demeyi unutmuştum.

Bugüne kadar bir kişiyle böyle bir konuşma içerisine girmiştim. Selin’di ve reddedilmiştim. Masal’ın da reddedeceği düşüncesiyle gergin ve heyecanlıydım. Ben neden bardaki taburesinde otururken “gel gel” diyen kızlara değil de zor kızlara tutuluyordum?

Ben “Hayır,” bile olsa bir cevap beklerken birden yere yığılması beklemediğim bir şeydi. Hay anasının...

“Masal harbiden mi ya?” diye söylendim. “Bak cevap vermemek için rol yapıyorsan...”

Gerçekten bayıldığını fark etmem birkaç saniye sürmüştü. Demek ki tek heyecanlı olan ben değildim. Yanına oturup omuzlarından yavaşça sarstım. Hazır baygınken onu öpebilirdim. Çünkü tam tamına on bir gündür öpüşmüyorduk. Üşenmesem saati de sayardım. “Ulan bana cevap ver öyle bayıl bari,” deyip omuzlarını deşerek sarsabilirdim ya da yanına oturup uyanmasını bekleyebilirdim. Benim aklım nedense birincisinde kalmıştı. Onu öpebilirdim.

Başımı iki yana sallarken onu kucağıma almaya yeltendim ama üzerinde yazlık pijama olduğunu ve üşüyeceğini fark etmemle ellerimi çektim. Onu böyle hastaneye götüremezdim. Hastaneye götürmeme gerek var mıydı bilmiyordum ama bir şey olmadığına emin olmam gerekiyordu. “Bekle burada kedicik,” deyip eve girdim. Sanki ben demeseydim atlı koşturacaktı kız. Merdivenlerden çıkarken sııttım. Heyecandan bayılmıştı.

Masal'ın kaldığı odaya girdiğimde horlayan bir Atalay görmemle yüzümü buruşturdum. Hazır uyuyorken her zamanki hayalimi gerçekleştirip yüzüne işeyebilirdim ama aşağıda bekleyen bir kedcik vardı. Dolabı açtığımda açık bavul ve saçılmış kıyafetleri görmemle sııttım. Bu pasaklıyla işim vardı.

Bavula elimi daldırırken kendimi madene giren işçi gibi hissediyordum. İki hafta için bütün dolabı mı getirmişti bu kız? Elime gelen sutyenle sırtışım büyüdü. Cebime atmayı planlasam da birkaç denemeden sonra sığmadığı için horurdanarak yerine koydum. Hiç değilse turuncu sutyeni bendeydi. Pantolonu kaptığım gibi odadan çıktım. *Sonra ibnelik değil mi?* diye düşünüp geri döndüm ve ışığı yaktım. Kapıyı da sertçe kapatıp merdivenlere yöneldim. Uyansın pezevenk.

Masal'ın şortunu çıkarırken gözlerimi kaçırdım. Birden hortlayıp "Sapık mısın sen ya?" diye cırlaması olağandı. Çevrede fırlatabileceği sandalye olmasa da işimi sağlama almak için ona bakmadan pantolonunu giydirdim. Üzerine de bir hırka giydirdikten sonra onu kucağıma alıp arabaya yöneldim. *Önümüzdeki bir ömür seninle dalga geçmeyi düşünüyorum kedcik.* Resmen bayılmıştı. Onu arka koltuğa yatırıp öne geçtim ve sürmeye başladım. Dönemeçli yoldan ilerlerken bir patırtı koptuğunda aynadan arkaya baktım. *Ulan Masal nerede?*

Telaşla arkama döndüğümde kahkaha attım. Yere yapışmıştı. Ee, bu dönemeçli yolda yatar vaziyette duramazdı zaten. Arabayı durdurup Masal'ı oturur vaziyete aldım. Allahtan baygındı da cırlamalarını duymuyordum. Emniyet kemerini de taktıktan sonra önüme dönüp sürmeye devam ettim. Hastaneye getirmeye karar vermesem kız daha iyi durumda olacaktı. Hastanenin önüne geldiğimizde arabadan inip Masal'ı kucağıma aldım ve acile yürümeye başladım.

İçeri girdiğim gibi elinde dosyası olan bir pezevengin dikkatini çekmiştim. Masal'ı girişteki sedyeye koyup doktora elimle "Gel gel," yaptım.

Doktor dosyayı danışmaya koyup yanımıza geldi. "Ne oldu?" dedi bir Masal'a bir bana bakarken. Tek kolumu sedyenin yanındaki dolaba yaslayıp dudağımı yaladım ve sııttım.

"Öldü, morga koyun diye getirdim." Doktor gözlerini kırıştırdığında sııttım. "Ulan göğsü inip kalkıyor görmüyor musun? Bayıldı kız."

"Ne yapacağız?" dediğinde gözlerimi kıstım. *Batak oynayacağız. Ulan hastaneye diye dingillerin yerine mi getirdim Masal'ı?*

"Güzel kardeşim, biraderim ben mi doktorum?"

Adam "İyi de ben doktor değilim," dediğinde sinirle güldükten sonra yakalarından tutup ittirdim. "Yürü git lan buradan. Doktor bul bana! Sabahtan beri doktor karizması çiziyor bir de." Adam doktor bulmak için çevresine bakarken arkasından söylendim. "Oğlum doktor değilsen niye beyaz önlük giyiyorsun?" Pezevenk stetoskop bile takmıştı. Hobi olarak mı böyle geziyordu?

Adam herhalde bir doktor görmüş olacak ki eliyle hareketler yapmaya başladı. Doktor dışında herkes gördü herhalde. *Bak bak. Sanki sinek kovalıyor, hareketlere bak. Dingil.*

Beyaz önlüklü, saçları hafif beyazlaşmış kırklarında bir adam gelince önüne geçip "Doktor musun değil misin?" dedim kesinleştirmek istercesine. Biri daha "kandırdım nazlı yarımı" dermiş gibi doktor değilim derse yumruğu suratına geçirecektim.

Adam bilmiş bilmiş "Önlüğüme bak istersen," dediğinde demin doktor sandığım adamın önlüğünü gösterdim. "Askı niyetine bu adamı kullanmıyorsanız bu adam niye önlükle geziyor?" dediğimde adam gözlüğünü düzeltip

“Ben hastaya bakayım,” diye konuyu değiştirdi. Gözlerimi kısıp önünden çekildim ve doktoru izlemeye başladım.

“Nasıl bayıldı?”

Elimi enseme koyup saçlarımı karıştırırken gülümseyerek Masal’a baktım. “Vallahi heyecandan diye düşünüyorum.” Adam bana tip tip baktıktan sonra samimi bir şekilde sırıttı. Ben adamın gay olduğunu düşünürken “Evlenme teklifi mi ettiniz?” dediğinde afalladım. *Destur. Daha o kadar da değil. Ben ıkma teklifi etmek için bile ne streslere girdim, adam evlenme teklifi diyor.*

“Yok. ıkma teklifi.”

“ıkma teklifi ettiğiniz için mi bayıldı?” dedi adam şaşkınlıkla. Gençlerde herkes haftada bir sevgili değiştirdiği için adamın şaşkın olması gayet normaldi ama bizim ilişkimiz öyle değildi işte.

“Ya aslında böyle bir şey beklemi...” derken susup elimi ensemden çektim. Durmuş adama aşk hayatımızı aıklaymaya çalışıyordum. “Evlendirme programı sunucusu vazifenden önce doktorluk vazifeni yapsana be adam!”

Adam hemşirelerden birine ayaklı sedye getirmesini söyledi.

“Beyefendi ncelikle MR’ına bakmamız gerekiyor. Sonra da gerekli testleri yapacağız.”

“Alnında sivilce çıksa MR diyeceksiniz ha. Ulan kız bayıldı diyorum. Heyecandan diyorum. Zincirleme kaza geçirdik, kafa göz daldılar demiyorum,” dedim kötü bakışlarla doktora bakarken. Hemşire sedyeyi getirip dibimizde dikildi.

“Beyefendi. Ufak bayılmalarla gelip kanser teşhisi koyduklarımız oluyor. Tedbir amaçlı.”

“Ulan kanser değilse elimden ekeceğin var,” deyip Masal’ı kucağıma aldım ve diğer sedyeye koydum. “Pekâlâ, siz bekleyin ben size sonucu söyleyeceğim.”

Başımla onayladım ve çevreye bakınmaya başladım. Boş bank gördüğüm gibi oraya yönelip kendimi yorgunlukla üzerine bıraktım. Rahat değildi ama idare ederdi. Gözüm MR kapısındaiken telefonum çalınca arka cebimde olduğu için başta umursamadım ama ısrarla çalmaya devam ettiği için homurdanarak kalçamı kaldırdım ve arka cebimden telefonumu alıp tekrar oturdum.

“Ne var lan?”

“Lan, Masal yok!”

Kahkaha attım. “Sonunda uyanabildin mi Atalay Bey?”

“Piç ne gülüyorsun? Masal yok diyorum.”

“Sen eski dedikoduda kalmışsın be Atalay.”

“Ne diyorsun a**na koyayım?” dedi Atalay sinirle. Bu pezevengi sinir etmeye bayılıyordum. Sırıtıp “Masal benimle,” deyip telefonu kapattım. Arka cebe koyduğumda sorun yaşadığım için ön cebe koyup dudağımı büzdüm ve çevreye bakınmaya devam ettim. Keşke sarsarak uyandır- saydım. Sabaha kadar hastaneyi mi çekecektik şimdi? Hem MR’da bir şey çıkmayacağından da neredeyse emindim. Eğer bir şey çıkacak olsaydı Masal kaçırıldıktan sonra hastaneye kaldırıldığında çıkardı ama sırf doktoru götürmek için ses çıkarmamıştım.

Masal’dan...

“Sevgilim ulan, sevgilim!”

Olduğum yerde afallarken göğsümde kavuşturduğum kollarım aşağı düştü ve sessizce yutkundum. Ayaz yüzümdeki ifadeden haz almış gibi memnun bir şekilde sırıttı. “Ben sana teklif ettikten sonra heyecandan bayıldın.”

Biliyordum!

Şu anda *TVD*’ye yeni bölüm geldiğindeki danslarımdan yapabiliirdim. Ya da *Damon*’ın duş aldığı sahne çıktığındaki danslarımdan. Ya da yine kolaya kaçıp bayılabiliirdim.

Bayılmak cazip gelse de ben afallamış bir şekilde dikiliyordum. Yüz ifadem hakkında hiçbir fikrim yoktu ama düşüncüklerim kesinlikle...

“Felç geçirmiş gibi görünüyorsun,” diye dalga geçti durumu özetleyerek Ayaz. “Ya da Atalay’ı çıplak görmüş gibi.”

Şu Atalay’la ne derdi vardı bilmiyordum ama şu an onu düşünecek değildim. Kahkaha atarak boynuna atıldım. Aniden atılmamla geriledi. Sırtüstü yere düştüğünde ben de üzerine düştüm. Güldü.

“Serum sana kilo aldırılmış.”

“Sen güçsüzsün Ayaz,” dedim kıkırdayarak.

“Seni Seyit Onbaşı gibi kaldırayım da görelim.”

Hareketlendiğinde gözlerimi kıstım. “Kaldıracak mısın gerçekten?”

“Hayır,” dedikten sonra gözleri dudaklarıma kaydı. “Öpeceğim.” Onu beklemeden yüzümü ona doğru eğdim ve o da hafifçe doğrulduğu için dudaklarımız birleşti. Onun üzerinde olduğum için ellerini belimde kenetledi ve beni öpmeye başladı. Kaç gündür öpüşmüyorduk bilmiyordum ama bu öpücük için yıllarca bekleyebilirdim. Biz sevgiliydik! Ayaz ve ben... Sevgiliyiz! Bunu Hande’ye söylediğimde korku filminden bir sahne yaşayacaktık. O, çığlık atacaktı. Ben çığlık atacaktım. Annem “Ne bağıırıyorsunuz?” diye bize terlik fırlatacaktı.

Geri çekildiğinde gülümsedim. “Öncelikle artık o *Damon* posterlerini, o posterlere olan tavrının neredeyse beni aldatmak olacağını varsayarsak kaldırırsın diye düşünüyorum. Sonrasında, Ayaz Barkın’la sevgili olma makamını elde ettiğin için seni tebrik ediyorum. Her yiğidin harcı değildir. Yerinde olmak isteyen bir yığın in...” O böbürlenmelerine devam edecekken kıkırdadım ve “Hemen havalara girme. Ben daha ‘evet’ demedim,” deyince yüzü düştü. Aslında “evet” demeyi düşünüyordum ama *Damon* posterleri kısmı hoşuma gitmemişti.

“Herkesin ortasında, hastane bahçesinde beni çamurların üzerine düşürdün. İnsan ayıp olmasın diye bile ‘Evet der,’” dedi.

Gülümsedim ve saçlarıyla oynadım. “Şu anda herkes umurunda mı?” diye sorduğumda omuz silkti. “Pek sayılmaz. Tek umurumda olan cevabın.”

“Hayır dersem ne olur?”

Dudağını büzdü ve düşündüğüne dair mırıltılar çıkardı. “Seni eve bırakırım. Giderim ve bir daha dönmem.”

“Ama Selin’e dönmüştün,” dediğimde buruk bir şekilde gülümsedi. “Ben Selin’den gidecek kadar sevmemiştim onu.”

Gülümsemem büyürken kalbimin hızlandığını hissediyordum. Kalp atışım kulağında uğulduyordu. Hemen dibimde olduğunu göz önünde tutarsak Ayaz’ın duyup duymadığından korkmam garip kaçmazdı. Değil mi?

“Peki ya ‘evet’ dersem?”

Dudağımın üzerine “Seni öpeceğim ve hiç bırakmayacağım,” diye fısıldadı. İçim gıdıklanırken burnumu burnuna sürttüm. Şu anda bize bakanlar umurumda değildi ve gözlerinin içine baktığım Ayaz’ın benden bir cevap beklediğine inanmamakla meşguldüm. Ve tabii heyecandan ölmekle. Cidden. Gülümsemem sanki mümkünmüş gibi biraz daha büyüdü. Bu uyuzun sevgilisi olmak istiyor muydum? Hem beni sinir eden hem de beni sinir edenlere karşı önümde durup beni koruyan. Beni kıskanan, düşünen, kızdıran, üzen ve güldüren bu adamla sevgili olmak istiyor muydum? Ya da *Damon* posterlerini kaldırmaya hazır mıydım?

“*Damon* posterleri ağır olmadı mı?” dediğimde “hayır” anlamında dilini şaklattı. Kedi gibi bakmaya çalıştım, fikrini değiştirmesi için. Bana “kedicik” deyip durduğuna göre bunu başarıyor olmalıydım. Bakışlarımı göz ardı edip “Evet?” diye bir cevap beklediğinde gözlerinin içine baktım. Ben Ayaz’la sevgili olmak istiyor muydum?

“O zaman beni öp ve bırakma,” diye fısıldadım ben de. Beni öpmeden önce o saniyelik anda gördüğüm gözlerdeki parıltıyı hiçbir şeye değişmezdim. Ayaz bana karşı bir şeyler hissediyordu. Ayaz beni seviyordu. Şu altı aya yakın süre boyunca ona kendimi tanıtmış, alıştırmıştım. Muhtemelen Ayaz uyuzluklarına ben kediliklerime devam edecektik. Biz buyduk. Romantik âşıklar olamazdık. Biz anca... Garip sevgililer olurduk. Öpüşünde gülümsedim. Bu hoşuma gitmişti.

Bölüm 2

Ayağıma yapışan kumlara dudağımı büzerek baktım ama yine de keyfim yerindeydi. Durmayan çenem sayesinde tam beş saat boyunca Ayaz'ın beyninin etini yemiş ve sonunda uyumak yerinde sahilde yürümeye ikna edebilmişim. Üzerime nükleer bomba atmak yerine "Tamam be! Sahile gidiyoruz," demesine sevinmişim. Çünkü biri bana beş saat boyunca aynı şeyi tekrarlasa ben kesinlikle nükleer bomba seçeneğini tercih ederdim.

"Ayağımıza kum yapışsın, sıcak yüzünden ter kaybından ölelim diye mi geldik buraya?" diye sızlanan Ayaz'a ters ters baktım.

"Asosyal maymunlar gibi olma ya. Buraya uyumak için mi geldik?"

Kesin bir şekilde başıyla onayladığında gözlerimi devirdim. "Sen eve gidebilirsin. Ben yürüyeceğim."

Bana, beni ders çalışırken görmüş gibi baktı. "Sahil pezevenk doluyken mi? Sanmıyorum."

Yaramazca sııttım. Erikli'deydik. Ben İzmit'i sevmiştim ama Ayaz, Atalay'ın olduğu yerde tatil yapmayacağını açık bir şekilde belirtmişti. Tabii bunu söylerken Atalay demek yerine "piç, pezevenk" gibi iltifatları (!) tercih etmişti. Sonuç olarak Erikli'de sahilde dolaşıyordum yanımdaki öküzümle.

Kendi kendime gülümsedim. Ayaz'la sevgili olmanın verdiği farkındalığı hissedebiliyordum. Sanki alnıma çıkmayan

bir kalemle yazılmış gibiydi. Cicim aylarında sayılmazdık. Her şey aynı devam ediyordu ama artık bir ilişkimiz vardı. Sorduklarında söyleyecek bir cümlemiz, hissettiğimiz bir şeyler vardı. Bu güzeldi.

“Bütün sahili yürüdük kedicik. Kilo vermek istiyorsan başka yöntemler önerebilirim. Çünkü senin yüzünden yorgunluktan ölüyorum.”

“Uyuzluktandır o,” diye lafı yapıştırdım kaşlarım çatılyken. “Neremde kilo var ya? Alev’i göre göre senin ayarlar bozulmuş,” diye homurdandım.

“Senin susmayan çeneni dinleye dinleye ayarım bozuluyor kedicik. Kendimi maç izlerken habire önünden geçip ev işi yapan karısını dinleyen kocalar gibi hissediyorum.”

Ağzımdan bir “Hah,” sesi çıktı. Elimi elinden çekip yerimde durdum ve ellerimi belime koydum. O da derin bir nefes alıp durdu ve bana dönüp kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi Ayaz? Şu an öyle hissedebilirsin ama biraz sonra kasıklarında bir acı hissedeceksin. Dikkat et yani.”

“Öncelikle...” deyip bana doğru bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Eliyle elimi tutup “Ellerimizi bir daha ayırma bu bir,” dedikten sonra ellerimizi kenetledi ve sırtarak devam etti. “Sevgililer birbirlerine tekme atmazlar. Bu da iki.”

Bütün kızgınlığım giderken yüzümdeki aptal sırtıştan kurtulmaya çalıştım. “Eğer sevgililerden biri senin gibi bir öküzse tekmeyi bırak, molotof bile atarlar.” Yürümeye başladığında elindeki elim sayesinde ben de adımlarına ayak uydurmaya başladım. Tabii onun bir adımı benim iki adımım falandı.

Sırtarak “Ne öküzlüğümü gördün?” dediğinde kahkaha attım. Boşta olan elimi karnıma bastırırken kahkahalarımı durdurmaya çalışıyordum.

Gözlerini devirip gökyüzüne sabırla baktıktan sonra yine bana baktı. “Çok komik...” derken gözü bir yere

kaydığı için sözünü bitiremedi. Tam “Ne var lan orada, kız mı var?” diyecekken bana -daha doğrusu vücuduma-bakan bir erkek topluluğu fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. Ayaz pişkince sırtıp elini elimden çektiği gibi onlara ilerlemeye başladı. Yumruk atmayı seven biri olarak kesinlikle garip bir çocuktı. Onlara bakmıyor olsam bile kulağıma bağrış ve kavga sesleri geliyordu. Bense bu duruma alıştığım için ayağımı kumlara sürtüyor çevreye bakınıyordum.

İş bitmiş olacak ki yanıma gelip sırttı. “Bunu özlemişim,” dediğinde kıkırdadım. “Günlük ortalama kaç kişiyi yumrukluyorsun?” dediğimde düşünürcesine dudağını büzdü.

“İki. Şansım varsa üç, dört. Ayrıca böyleleri hak ediyor.” Yine güldüm.

“Sen buna şans mı di... Ah!” Kafama yediğim topıa mahalledeki “topunuzu patlattırmayın bana” diye bağıran teyzelere dönecekken gülen bir gruba döndüm. Gülenlerin arasında Ayaz da vardı.

“Allah belanı verdi,” dediğinde ona ters ters bakıp yine gruba döndüm.

“Dikkat etsenize ya!”

“Biz oyun oynuyorduk. Yanlışlıkla oldu, pardon.”

Biraz önce kafamı yarmış olan topu yerden alıp onlara geri attım. “Sorun değil ama yani beyin kanaması geçiriyor olabilirim.”

Ayaz etrafı izlerken duymamamı istermiş gibi ağzında geveleyerek “O konuda tehlikede değilsin ya,” diye laf attığında ters bakışlarımı ona çevirdim. Bana topu atmış olan kız, arkadaşlarına döndü. “Ben size oynayamıyorum demiştim. Sıkıldım zaten, ben denize giriyorum. Siz devam edin,” dedikten sonra üzerindeki tişörtü şezlonga bırakıp denize doğru yürümeye başladı.

“Ee, bir kişiye daha ihtiyacımız var o zaman,” diyen çocuga doğru yürümeye başladı Ayaz. “Ben oynarım,” dediğinde

kaşlarımı kaldırdım. “Ayaz!” diye mırıldandım dişlerimin arasından. Sırıtarak bana döndü. Benim repliğimi alıntılıyarak “Asosyal maymunlar gibi olma,” dediğinde ciğerimi fırlatacak derecede üfledim ve ellerimi göğsümde birleştirdim.

Başka bir çocuk “Bir kişi daha alalım, maç yaparız o zaman,” dedi. Hemen şezlongta oturan kızlardan biri kalkıp göz ucuyla Ayaz’a bakarken “Ben oynarım!” diye atıldığında dirseğimle onu geriye itip öne doğru çıktım. “Ben daha önce demiştim. Ben oynayacağım,” diye asılsız bir şekilde iddiada bulunduğumda kız bana kötü kötü bakarak şezlonga geri oturdu. Şirince sıırttım. Sevgilimi gözlerinle yemedem önce düşünecektin onu kızım. Ben de kızılı erkekli ve öküzlü gruba döndüm. *Öküzün kim olduğunu söylememe gerek var mı gençler?*

Bir çocuk beğeniyle beni süzdükten sonra “Tamam o zaman,” deyip şirince sıırttı. Kafasına top yediğinde gülümsemesi kesilmişti. Ayaz “Düzgün durmanı öneririm,” dedi. Kendinden uzakta olmasa gidip yumruklayacağını adım gibi biliyordum. Ayaz da en az benim kadar üşengeçti ama top atması da işe yaramıştı. Çocuğun kafası *Einstein*’ın sallanan kafalı oyuncakları gibi bir ileri bir geri gidiyordu. Artık ne kadar sert attıysa.

Sahildeki voleybol maçı yapılması için ayrılan yere geldiğimizde dudağımı ısırdım. *Ama ben voleybol oynamam ki!*

Grupları yaptığımızda Ayaz karşı grupta çıktığı için günün ikinci çöküşünü yaşadım. Şimdi bütün beceriksizliğimi hiç kaçırmadan izleyebilecek, hatta tüm topları bana atacaktı şerefsiz. Maç boyunca toptan kaçarsam rezil olmam diye düşünüyordum. Hiç değilse topa vurmaya kalkışıp yere düşmek kadar kötü değildi. Çünkü şu an yaptığım kesinlikle buydu. Homurdanarak yerden kalkarken elimdeki kumları ellerimi birbirine sürterek silkeledim. Ayaz

gülerken ona kötü kötü baktım ve yanımdaki kızdan topu alıp arkaya doğru geçmeye başladım.

“Sayı bizde kedicik.”

“Kuralları bu kadar iyi biliyorsan topu sana atması için çocuğu tehdit edemeyeceğini de bilmen gerekirdi,” dediğimde sırttı. Çizgiye kadar geriledikten sonra derin bir nefes falan almadım. Ben direkt Sübhaneke'ye sığındım. Topu havaya fırlattıktan sonra zıplayıp topa vurduğumda yavaş çekime alınmış gibiydi her şey. Top yavaş yavaş ilerliyordu. Bizim grup artık sayı almak istedikleri için umutla bakıyorlardı ama benim gibi bir beceriksizden fazla bir şey beklemedikleri de belliydi. Ayaz'sa sonucu biliyormuş gibi sırtarak beni izliyordu. Onun takımındaki birkaç kişi de top gelirse diye ellerini kaldırmış, hazırlanmışlardı ama tabii ki top onlara değil de fileye çarpıp bize geri dönmüştü.

Ben kendi kendime, kaderime, geleceğime, geçmişime söylenirken bizim takımdaki bir kız beni öne doğru çekiştirdikten sonra topu karşı sahaya attı. Ayaz hiç zorlanmadan tuttuktan sonra bize doğru atmak için hazırlandı. Kız kulağıma eğilip “Sevgilin, topu atarken sağ ayağını atacağı yöne doğru hizalıyor. Eline bakmasan bile ayağına bakarak hazırlanabilirsin. Topu karşıya göndermek yerine bizim takımdan birine yolla ki biz fileye değil de karşıya atalım,” dediğinde gülssem mi ağlasam mı bilemedim. Yardımcı olmuştu ama son cümlesinde de benimle dalga geçmişti. Kız yerine geçerken Ayaz'ın ayağına odaklandım.

Ayaz çok iyi oynuyordu ama beni uyaran kız da dikkatliydi. Tam da kızın dediği gibi ayağını benim çaprazımdaki kıza doğru hizaladığında uyaran kız Ayaz'ın topu atacağı kıza bakışlarıyla uyardı. Top kıza doğru geldiğinde kız Ayaz daha atmadan kendisine geleceğini bildiği için kolaylıkla topu karşıladı. Top karşıya gittiğinde onlardan biri topa vurmak için Ayaz'ın önüne geçti ve manşet atmaya

kalkıştı. Top bize değil de geriye gidince top Ayaz'ın kafasına çarptı.

Ben kahkahalarım yüzünden yere yapışırken Ayaz çocuğa beni göstererek "Beni ele düşmana ne hâllere düşürdün görüyor musun?" dediğinde çocuk gülerek özür diledi.

Ayaz topu bana doğru hafifçe atıp "Başla," dedi. Gülmemi durdurmaya çalışırken yerden kalkıp beni uyaran kıza baktım. Omuz silkip "Başla," dedi. O kadar dalga geçme karşılık bana laf atmadan topu atmış olmasını sorgulayarak Ayaz'a bakarken çizgiye doğru gerilemeye başladım. O küçücük beyninde neler dönüyordu kimbilir. Pişkince sırtıyordu ki bu hiç iyi bir şey değildi. Normal bir insan pişkince sırtırsa yapabileceği en kötü şey Ayaz'ın yapacağı en iyi şeydi. O yüzden korkmamı normal buluyordum. Ben topu yukarı fırlatıp servis atışı yaptığımda fileden geçtiğine sevinmeden ve Ayaz'ın ayağını nereye hizaladığına bakmadan bir saniye içerisinde top bana doğru geri döndü ve ben kafama çarpmasın diye geri geri koşarken takıldığım için sırtüstü yere yapıştım. Top gelirse diye sıkıca yumduğum gözlerimi yavaşça açtığımda bana bakan kocaman bir çift gözle karşılaştığım için çığlık atıp ayaklandım. Yerde oturan küçük çocuk ayağa kalkıp bana Bulgarca olduğunu düşündüğüm bir şeyler söylemeye başladı. Anlamıyordum ama küfrettiği kesindi.

"Ee... Efendim?" dedim çocuğa doğru hafifçe eğilirken. Anlamıyordum. Bir beni bir de bozulmuş kumdan kaleyi gösterdi. Elimle kendimi gösterip "Üzerine mi düştüm?" dediğimde sinirli sinirli onayladı.

"Çok özür dilerim," deyip kaçmaya çalıştığımda bileğimden tutup kumdan kalenin yanına oturttu. "Ne?" dedim şaşkınlıkla. Elime kovayı tutuşturup kumu gösterdi. Ha?

"Bak ben kumdan kale yapamam, tamam mı?" Omuz silkti.

“Al işte. *Junior Ayaz*,” diye homurdandım.

“Bu çocuğun baklavaları yok,” diye araya karışan Ayaz’a kötü kötü baktım. “Gidip voleybolunu oynasana sen.”

“Oyunda ezik, her topa düşen bir kız olmayınca zevki kalmıyor.”

“Kendinden mi bahsediyorsun?” diye söylendim. Şirin-
ce sırıttı. “Kumdan kale yapacak kızdı bahsediyorum.”

Oflayarak önüme döndüm ve çocuğa acıklı gözlerle baktım. Yine omuz silkti. “O omzunu var ya...”

“Çocuğa yapma bari ya.”

“Ayaz bir sus. Git kafanı oraya buraya çarp, beyin ka-
namasından öl geber ya. Gerçi sende beyin de yok.”

Yanımda oturup bağdaş kurdu ve elimdeki kovayı aldı. “Genellikle seninle takıldığımı göz önünde tutarsak beyne ihtiyacım olmuyor,” deyip sinir bozan bir şekilde sırıttı.

Dudağımı büzüp söyleyecek laf aradım ama bulamadı-
ğında oflayıp kovayı elinden aldım. “Lafa tutma beni. Çok konuşuyorsun. Kumdan kale yapacağım,” deyip kovayı kumla doldurmaya başladım. Sonra ters çevirip kovayı kaldırdım ve çoğu kum kayıp geri düşerken varlığını koru-
maya çalışan şekilsiz kaleme sırtarak baktım.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Ayaz. “Ne?” dedim şaş-
kınlıkla. “Kale işte. *Obama*’nın evinin maketini yapacak değilim ya!”

Çocuk Bulgarca bir şey söylediğinde kaşlarımı çattım. “Ne diyorsun Allah aşkına ya?” Sonra çocuğun Türkçe bi-
lip bilmediğini sorguladım. Ben Türkçe bir şeyler söyledi-
ğimde anlamıştı ama ya iyi bilmiyorsa?

“*What you say?*” Aklıma düz mantık bunlar gelmişti. İngi-
lizce sınavında parantez içine Türkçe yazmadıkları için yakı-
nan kızdım ben. İngilizcem ne kadar mükemmel olabilirdi ki?
Ne söylüyorsun diye sormaya çalışmışım ama çocuk an-
lamayıp yine bir şeyler söylediğinde Ayaz “Senin bir mal
olduğunu düşünüyor,” dediğinde gözlerim irileşti.

“Bacak kadar çocuksun, düzgün konuş benimle,” dedikten sonra işaret parmağımı Ayaz’a çevirdim. “Çabuk çevirip ona söyle. Geri zekâlı de! Çabuk!”

Ayaz sırtıtarak çocuğa döndü ve bir şeyler söyledi. Çocuk güldüğünde Ayaz elini uzattı ve çaktılar. Gözlerim daha da irileşirken ayaklanıp Ayaz’ı da kaldırdım.

“Ne dedin çocuğa?”

“Söylediklerini söyledim işte,” deyip güldü. “Oradan bakılınca salak gibi mi görünüyorum Ayaz? Söyle, ne dedin?”

“Vallahi öyle görünüyorsun.”

Omzuna vurduktan sonra sahil çıkışına yürümeye başladım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Gidince mi değerim bilindi? Gidiyorum işte!”

“Ne değeri be! Çocuk kumdan kalesini yapman gerektiğini söylüyor,” dediğinde durdum ve sinirle ona döndüm.

Gülüyordu. *Ama ben taş maş demem dalarım bu çocuğa!*

“Ayaz,” dedim ve gülümsedim. Dudağını yalayıp sırttı ve ne diyeceğimi beklemeye başladı. “Defol git!” Tekrar önüme dönüp yürümeye başladım.

Arkamdan “*Obicham te,*” diye bağırdığında hiç ona bakmadan devam etmeye başladım. Allah bilir hangi küfürün Bulgarca çevirisiydi. Sesindeki keyfe bakılırsa bayağı eğlendiği kesindi. Kendi kendime güldüm. Sinirlerimin üzerinde tepiniyordu resmen.

Kaldığımız tatil sitesine geldiğimde danışmanın yanına gidip Wi-Fi şifresini sordum. İçimden “Wi-Fi’imiz yok,” dememesi için dualar ederken şifreyi söylediğinde sevinerek hemen orada Wi-Fi’ye bağlandım. Kaldığımız yer güzel, modern ve para kokan bir yerdi. Buraya ait olan bölümde yirmiden fazla villa vardı. Bazı villalarda altta başka aile yukarıda başka aile kalıyordu ama Ayaz altı da üstü de kiralamıştı. Eve girip koltuğa yayıldım ve neredeyse iki haftayı internetsiz geçirmenin acısını çıkartırcasına birkaç

saat telefonda takıldım. Kalçamın oturmaktan ağrıdığı-
nı hissettiğimde ayağa kalktım ve birkaç -dışarıdan pan-
daya benzediğim- gerinme hareketi yaptıktan sonra saate
baktım. Ayaz'ı sabah yürüyüşe çıkardığım için şimdi saat
öğleni geçiyordu. Gece boyunca uyumayıp film izlemiştik.
İzlemiştik değil aslında. Film arkada fon müziği gibi bir
şeydi. Ben Ayaz'ı dışarıya çıkarmak için ikna etmeye çalışı-
yordum. Ayaz arada abur cubur yiyor, arada filmi izliyor,
arada uyuyor, benim vuruşumla uyanıyordu. Normalde
gece sahilde el ele yürümek amacındaydım ama Ayaz'ı ikna
edebildiğimde sabah olmuştu.

Yukarı çıkıp altıma bikinimi giydikten sonra üzerine
yaz elbiselerinden birini çektim. Plaj çantasına birkaç temel
eşya -telefon, tarak, güneş kremi- koyduktan sonra evden
çıktım. Telefonumun şarjının yüzde yirmiye düştüğünü
gördüğümde şarj aletini de koymayı düşünmüştüm ama
nereye takacaktım sahilde? Ayaz'a mı?

Dışarı çıktığım gibi çevresine bakınan Anıl'ı gördüğüm-
de anlık olarak şaşırısam da mutluluktan sııttım. Ayrıca
çevremde hareketlerini, ne zaman, nerede olduğunu sorgu-
lamamak gereken bir diğer insan da Anıl'dı. Aslına bakar-
san benim çevrem bu tarz insanlardan oluşuyordu galiba.
Sinsice arkasından yaklaşırken sarılmayı falan amaçlamı-
yordum. Benim amacım...

Ensesine şaplak yiyen Anıl acıyla inlerken kahkaha at-
tım. "Kanka ne yapıyon ya?" diye homurdandı. Şirince sı-
rıttım. "Ne işin var burada?"

"Ayaz bana 'Taş gibi kızlar var,' dedi de bir uğrayım de-
dim," dediğinde sııttmam silindi. *Ayaz'ı bulup "Namusu-
mu kirletmişen," diye tetiği çekme ihtiyacı hissediyordum
şu an. Ne demekmiş o ya?*

Anıl gülüp yanağımı sıktı. "Yok kanka, Ayaz'la çekildi-
ğiniz fotoda arkada çıkan kızları gördüm de geldim."

Kısa çaplı kalp krizim geçerken nefesimi dışarı üfledim. Oysa Ayaz'ı öldürmek için cazip bir yöntem bulmuştum bile. Kafasına file dolayacak nefessizlikten öldürecektim. Bir de intikam olarak voleybol topu fırlatabilirdim.

"Çapkın," dediğimde elini kalbine koyup "Daima," dedi. Gülüştük. "Kanka burada Arslan Otel varmış biliyon mu?"

"Evet," deyip elimle gösterecekken durdum. "Ama ba-yağı uzak," dediğimde omuz silkti. "Yürürüz kanka. Her yerde müstakbel karım, çocuklarımın anası adayları var."

Güldüm. "İyi o zaman buradan dümdüz git. Çıkar zaten."

"Sen gelmiyor musun?" Bir Anıl'a bir de çantama baktıktan sonra omuz silktim. "Gelirim," dedikten sonra yürümeye başladık. Şimdi Ayaz eve gelip beni bulamazsa kaçırıldım sanıp evin önünden geçen ilk şüpheliye saldırabilirdi. Anıl'ı görünce de ona karşı genel hobisi olduğu için saldırabilirdi. Nedense Ayaz'dan bahsederken kendimi dağ ayısından bahsedermiş gibi hissediyordum. Saldırabilir, tehlikelidir, yabanidir, hayvandır.

Olabilecek bir katliamı önlemek için telefonumu elime alıp WhatsApp'tan Ayaz'a mesaj yolladım. Kaldığımız yerin Wi-Fi'si buradan bile çekiyordu. Tabii ben de bir hafta için o kadar para alsam her evin salonuna fısıkiye bile koyardım.

M: Ayaz, ben Anıl'a Arslan Otel'i gösteriyorum.

Birkaç dakika sonra cevap geldi.

A: Tam da bir kız "Güneş kremi sürer misin sırtıma?" demişti. Sen gelirsin diye reddetmiştim. Ben ona "Sevgilim gelmeyecekmiş," diyeyim o zaman.

Şaka bile olsa kaşlarımı çattım. "Hande'yle Atalay şu an İzmit'teler," dediğinde içerisinde bulunduğum durumda

bile sırttım. “Biliyorum ben ayarladım,” dediğimde dirseğini yavaşça koluma vurdu. “Bana da ayarlasana birilerini ya.”

“Sana layık biri yok kardeşim bu hayatta,” diye yıkama yağlama yaptığımda memnun memnun ileri baktı. Ben de Ayaz’a cevap verdim.

M: Dalga geçmeyi bırak, yanımıza gel.

Cevabı gecikmeden geldi.

A: Hayır. O pezevenk için enerji harcayamam. Sahildeyim, sen gel.

Anıl bana izlediği komik bir videoyu anlatırken dikkatimi hiç ona veremiyor olsam da gülerek “Evet ben de izledim o videoyu çok komik,” derken Ayaz’a cevap verdim.

M: Ya hemen hayır deme.

A: Tamam. Ne zaman hayır diyeyim? diye mesaj geldiğinde Anıl da aynı anda “Kuzenime araba çarpmasından bahsediyordum,” dediğinde iki yerden darbe yedim. Gerçekten dikkatimi hiç ona vermemişim. Gözlerimi kırıştırdıktan sonra toparlamaya çalıştım. Gülerek “Tamam tamam. Komik videodan bahsediyordum zaten ama beni dinlemediğini fark edince kalp krizi yaşatayım, dedim,” dediğinde nefesimi üfledim. Benimle dalga geçmesi, kuzenine araba çarpmasını anlattığında “Çok komik,” demenden daha iyiydi ama yine de benden kafaya bir şaplak yedi. “Kankayla dalga geçilmez. Kankayla bir olunup herkesle dalga geçilir, unutma bunu.”

Asker selamı gibi cümlemi tekrarlayıp başını salladı. “Aferin,” dedikten sonra tekrar Ayaz’ın mesajına bakıp üfledim. Telefonu çantaya attıktan sonra durdum ve Anıl

da yürümeyi bıraktı. “Kanka, Ayaz çağırıyor sen kendin gidebilirsin, değil mi?”

“Gidemem,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Sırıtarak bir kızı gösterdi. “Onunla gitmeyi umuyorum,” dedikten sonra oraya doğru ilerlemeye başladı. Güldüm. Kıza ulaşmadan önce bana doğru dönüp el salladı ve öpücük attı. Gülümseyerek el salladım ve Ayaz’ın yanına sahile gitmeye başladım. O tatlı suratıyla o kızı etkileyebileceğinden emindim.

Ayaz’ı şezlongta gördüğümde çevreye bakındım. Tam da beklediğim gibi çoğu kız ona bakıyordu. Ama Ayaz gözlerini kapatmış tişörtsüz bir şekilde uzanıyordu. Yanındaki şezlonga koşar adımlarla gidip oturdum. Kızların gözleri bana kayarken şirince sııttım. Şimdi hepsinin bakışlarını durduracaktım. Ayaz’a doğru eğilip dudağına bir öpücük kondurdum. Gözlerini araladığında sııttım.

“Uyandırma yöntemini sevdim. Umarım sadece bana özeldir,” dediğinde güldüm ve çantadan güneş kremi çıkardım. “Yanacaksın,” deyip vücudunu gösterdiğimde sııttı. “Demince kızlar güneş kremi sürdü. Sorun yok.”

Gözlerim irileşirken güldü ve şezlonga daha da yayıldı. Uyumak için bir yer bulduğuna sevinmiş gibiydi ama ben onu uyutmayacaktım. Elimizi yüzüne vurup gözlerini açmasını sağladım.

“Ne demek kızlar güneş kremi sürdü ya?”

“Şöyle oluyor,” dedikten sonra bir kız grubunu gösterdi. “Geldiler. Ne kadar yakışıklı olduğumdan bahsettiler. Sonra kaslarıma dokunmak istediler. Boş boş dokunmayın o sırada güneş kremi sürün dedim. Sorun çıkarmadılar.”

Ayağı kalkıp kızlara doğru yöneldiğimde bileğimden tutup çekti ve kucağına düştüm. “Ya bırak.”

“Gitsen ne yapacaksın? Bire beş dalacak mısın?”

“Onlar sadece oje sürmeyi ve...” dedikten sonra dişlerimin arasından devam ettim. “Güneş kremi sürmeyi biliyorlar. Ben her türlü döverim onları.”

“Sen de salak olmayı beceriyorsun.”

Ona sorarca baktığımda sırttı. “Neden dediğim her şeye inanıyorsun?”

Dudağımı büzüp düşünmeye başladım. Sonra oflayarak kucağından kalktım. “Kimse güneş kremi sürmedi değil mi?”

Eliyle alkışladıktan sonra yine gözlerini kapattı. “Şimdi sus ve bana güneş kremi sür kadın,” diye dalga geçtiğinde, “İyy. Göbeğine mi?” dedikten sonra güldüm. Tek gözünü açıp tip tip baktı. “Kaslarımın var olduğunu söylediğini çok iyi hatırlıyorum.”

Omuz silktim. “Yoo. Ben öyle bir şey hatırlamıyorum.” Diğer gözünü de açıp sırttı. “Bunu yapacağını bildiğimden ses kaydını aldım.”

Kıkırdadım. Güneş kremi gösterdiğinde ona sırtını dönmesini işaret ettim. İlk kaslarından başlayıp kalp krizi geçirmek yerine sırtından başlayıp bu duruma alışabilirdim. Gerçi pek mümkün değildi. Ayaz’la öpüşüyor olabilirdik ama birbirimize öyle dokunmuyorduk. O yüzden bu küçük temaslar bile heyecan verici oluyordu. Aşk garip bir şeydi.

Elime güneş kremi sürüp yavaşça sırtında gezdirmeye başladım. “Kızarmaya başlamışsın,” dediğimde bir şeyler mırıldandı. Gülüp “Ne?” dediğimde cevap vermedi. Sırf uyumasın diye başka konu açtım.

Sırtına sürmeye devam ederken “O bana söylediğin Bulgarca şey ne demek?” dediğimde yine cevap vermedi.

“Ayaz,” diye mırıldandım. “Ne var?” dedi uykulu sesiyle. “Önüne dön,” dediğimde ikiletmeden döndü ve yine gözlerini kapattı. “Uyuyamazsın.”

“Kaldığımız yer uzak.”

“Uyuyamazsın derken sahili kastetmiyordum,” dediğimde gözlerini araladı. “Dün beni uyutmadın. Hadi uyumamamın sebebi sevişmemiz olsa ağzımı açarsam şerefsizim ama biz neden uyumadık? Senin çenen susmadı diye.”

Neredeyse tüm güneş kremi göğsüne boşalttım. “Dün ben de uyumadım Ayaz ama senin gibi yaşlı karı sesleri çıkartıp uyumaya çalışmıyorum. Madem uyuyacaktın beni niye çağırdın?”

“Anıl pezevengini bırak diye.”

Sırıttım. “Çok kıskançsın.” Beni takmayıp “O pezeven-
gin burada ne işi var?” dediğinde kollarına sürmeyi bitir-
diğim için baklavalara geçtim ve derin bir nefes aldım.
Bunlara yok derken neden çarpılmadığımı çözemiyordum.
Resmen fıstıklı baklava yatıyordu Ayaz’ın karnında.

“Müstakbel karısını, çocuklarının anasını bulmaya gel-
miş,” dedim kaslarına bakıp elimle güneş kremi sürerken.
Bilerek karın kısmını daha yavaş sürüyordum. Bu fırsatı
başka nerede bulacaktım Allah aşkına?

“Keyfin yerinde bakıyorum,” dediğinde ona baktım. Sı-
rıtıyordu. “Güneş kremi sürüyorum Ayaz,” diye savunma-
ya geçtim.

“Güneş kremi kanıma işlemek istermiş gibi sürüyor-
sun,” dediğinde gözlerimi devirdim ve ellerimi çektim. “Sen
uyumuyor muydun?” diye konuyu değiştirdim ayaklanarak.
Lanet olsun ayda yilda bir sapıklığım tutuyor onda da
yakalanıyorum. Bilerek Ayaz’a bakmıyordum. Yüzündeki
sırıtiş benim ten rengimin evrim geçirmesine neden oluyor-
du. O da ayaklanıp beni şezlonga zorla oturttu ve uzandırdı.
Ona tip tip baktığımda “Yanacaksın,” dedi beni taklit
ederek. Gülmemek için yanağımı ısırdım.

Güneş kremi eline sıktıktan sonra bacağıma sürmeye
başladı. Ayaz’la değil de başka şeylerle ilgileniyormuş gibi
yaptım ama olmuyordu! Dokunduğu yerler zihnime işli-
yordu sanki. Acaba kırmızının hangi tonundaydım? Ya da
kalbim hangi Karadeniz dansını deniyordu?

“Bu kadar heyecanlanma. Kalbe zarar.”

Oflayarak doğrulmaya çalıştığımda yine yatırdı. Yüzü-
me güneş kremi sürmeye başladı. Yakınımda olduğu için
yeni yeni çıkmaya başlamış sakallarında gözümü gezdirdim.

“Yazın ne yapacaksınız?” diye bir soru yönelttiğimde güneş kremi burnuma sürmeye başladı. Kıkırdadım. Gülümseyip “Genel olarak seninle uğraşmayı düşünüyorum ama arada şirkete işe de gidebilirim,” dediğinde yine güldüm.

Güneş kremi kapatıp çantama attı. “Sen ne yapacaksın diye sormayacak mısın?” dedim onun uzanmasını izlerken. Ellerini ensesinde birleştirirken omuz silkti ve yine uyku moduna girerek gözlerini kapattı. “Beni hiç alakadar etmez.”

“Ayaz, uykusuz olunca daha da öküzlüyorsun,” deyip ayaklandım ve elbisemi üzerimden çıkardım. “Niye ne yapacağını sorayım. Beraber oluruz işte,” derken ne yaptığıma baktıktan sonra gözlerini yine kapattı ama bir saniye geçmeden yine açtı.

“Masal?” deyip ayaklandı. “Denize gireceğim. Senin aksine uyumaya gelmedim,” dediğimde üzerimdekilere şöyle bir baktı. “Niye bikini giymedin?”

“Giydim ya işte.”

“Hani nerede ben göremiyorum.” Ofladıktan sonra denize yöneldim. Evet biraz cesur bir bikiniydi ama ten rengi farkını en aza indiren bikinin de buydu. Diğerlerinde hep yazlık kıyafetlerde bikini izi belli oluyordu. Ayağıma su değdiği gibi gülüp geri çekildim. “Çok soğuk,” dedikten sonra yine girmeye çalıştım ama yine geri çekildim.

“Giriyorsan çabuk gir. Tansiyonum düşüyor bikini dediğin şeyi gördükçe,” dediğinde Ayaz’a ters ters baktım. Denizi gösterip “Hadi,” dedi. Of bu çocuk neden bu kadar kıskançtı? Sanki denize girsem hiçbir yerim gözükmeyecek...

Soğuk su tüm vücuduma değerken çığlık attım ama suyun içinde olduğum için boğuk bir şekilde çıktı. Zar zor yüzeye çıktıktan sonra yüzüme yapışan saçları geriye attım ve “Geri zekâlı!” diye bağırdım.

“Niye fırlatıyorsun beni?”

Gülerek “Ben seni uyarmıştım,” diye kendini savunmaya geçti. Bu beni fırlatıp havada selfie çekinebileceğim boyutlara sokmak anlamına mı geliyordu onun için?

“Biraz sevgili gibi davransana ya! Selin’e böyle mi davranıyordun?”

“Selin’i kıskanmıyordum!”

Böğürmek için açtığım ağızım yavaşça kapandı. Tir tir titresem de gülümsemeye çalıştım. “Su çok sıcak, gelsene,” diye konuyu değiştirdim.

“O yüzden titriyorsun değil mi?” dediğinde sırttım ve kollarımı kendime doladım. “Gel işte.”

“Yok ben iyiyim böyle. Sen takıl,” dedikten sonra çevresine bakındı. “Ya denizin içinde kimse bana sarkıntılık yapamaz. Ajanlık yapmana gerek yok.” Bana dönüp dudaklarını yaladı.

“Gelirsem öpecek misin?”

Şirince sırtıp “Vurabilirim,” diye bir öneri sundum. Dudaklarını büzdü. “Pek cazip değil.”

“Ya hadi gel.” Oflayarak denize doğru gelmeye başladı. Soğuk sudan etkilenmemiş gibi yanıma kadar hiçbir ifade göstermeden geldi. Su benim omuzlarıma Ayaz’ın koltuk altına geliyordu.

“Evet öpücüğüm?” dediğinde sırttım. “Yakalarsan.”

“Yüzme biliyor musun ki sen?” diye dalga geçti. “Atalay’a öğrettiğimi düşünürsek, hayır,” diye dalga geçtim ben de.

“Bu arada Atalay neden yüzme bilmiyor?” Yani o yaşa gelip de yüzme bilmeyen fazla kişi yoktur değil mi?

“Su korkusu var diye biliyorum.”

“Yoo,” dediğimde sırttı. “Benden daha iyi mi bileceksin kedicik?”

“Yani hayır. Suya rahat rahat girdi.”

“Belki karizma bozulmasın diye çaktırmamıştır.”

“İnsan fobisi yüzünden korktuğunda karizmayı düşünemediğini seni korku tüneline görünce anladım,” deyip kahkahayı bastım. Hep o mu benimle dalga geçecek, sinirimi bozacaktı? Korku tüneline korkudan üç buçuk atarken karizma falan yoktu yani.

“Bakalım sen korkunca nasıl gözüküyorsun?” dediğinde anlayamadım ama ensemden tutup kafamı suya soktu. Ben suyun içinde çırpınırken ellerimle elini ittirmeye çalışıyordum. Kesinlikle ben korktuğumda bırak karizmayı, insanlık bile kalmıyordu. Yani şu anda ayağım elim ayrı oynuyordu. Sonunda Ayaz bıraktığında bir oyun oynayıp hareketsiz kaldım. Belki ölmüş gibi yaparsam götü tutuşurdu. Bu oyunu fazla sürdüremezdim çünkü daha fazla suyun altında kalırsam cidden ölürdüm ve role falan gerek kalmazdı. Yine de bir dakika falan daha başa çıkabilirmişim gibi geliyordu.

Hiç öyle “Beni bırakma Masal!” nidaları duymadım.

Kolumdan tutup beni fazla güç sarfetmese bile havaya kaldırdı. Gözlerimi açmamak için direnirken “Bu durumlarda suni teneffüs yapılıyordu değil mi?” dediğindeyse oflamamak için direndim. Benim oyunuma kanmamış, bir de üstüne üstlük kendine pay çıkarmıştı. Şu zekiliğinden nefret ediyordum. Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde ölü olsam bile dirilirdim zaten. Kalbimin attığını en çok hissettiğim andı onun öptüğü zamanlar. Aslında hissetmem imkânsızdı. Ayaz bana yaklaştığında bile kalbim “buradayım!” diye bağılıyordu. Evet oradasın geri zekâlı. Ve bir kez bile benim lehime iş yapmadın.

Geri çekildiğinde sırttı. “Seni hayata döndürdüm,” diye dalga geçti.

“Hayattan soğuttun,” diye düzeltiltim. “Şu kenarda buzlu icetea içen adamın mı suni teneffüs yapmasını tercih ederdin?” Gösterdiği yere baktığımda Ayaz’la benim birleşimim kadar göbeği olan adam bize göz kırptı ve sırttı. “Biri şuna diş macunu alsın,” diye mırıldandım.

Önüme döndüğümde Ayaz’ı görmediğim için kısa çaplı yaz korku filmlerinden bir sahneyi yaşasam da sonra kendime geldim. Ayaz’ı köpek balığı götürse bile umurumda değildi. Biri şu çocuğu götürmeliydi ve kim olduğuna karışmazdım. Bileğimde bir sıcaklık hissettiğimde “anam

beni de alacaklar” diye düşünsem de sonradan kramp olabileceği de aklıma geldi. Hareket etmeye çalıştım ama bacağımy oynatamıyordum.

Demin göz kırpan can kurtarana istemeye istemeye döndüm. “Şey...” diye başladım ama bileğimden çekildiğim için devamını getiremeden su içine çekildim. Söylediğim küfürler boğuk bir şekilde çıksa da şu an önemsedığım burnuma kaçan sular dı. Ben su üstüne çıkmaya çalıştıkça daha da batıyor gibiydim. Gözlerimi açıp bulanık suyun ardında bir karartı hissettiğimde suyun içinde çığlık attım. Bir şey tarafından suya çekildiğimde insana dönüşmeye bile başlamadan direkt dudaklarımdaki baskıyı hissettim. Beni öpen her kimse ittirmeye çalıştığım da belimdeki eli daha da sıkılaştı. *Elâlemin çocuğu gelmiş beni öpüyordu!* Ayaz’ın bir yerlerden çıkmasını istediğim nadir anlardandı. Sonunda çocuk geri çekildiğinde vurmak için elimi kaldırdım ama sonra durdum.

“Ya sen mal mısın, geri zekâlı mısın ben anlayamıyorum ki? Senin için yeni bir hakaret çıkmalı ama sadece senin için.”

Gülüp “Korktun mu?” dediğinde ona tokat atıp kıyıya yüzmeye başladım. Birkaç yüz bize dönmüştü ama umurumda değildi. Resmen korku filmi sahnesi yaşamıştım. Sabah niye kahvaltı etmediğimi bile düşünmüştüm. Ölmeden önce yapmak istediğim bir şey varsa o da kesinlikle yemek yemektir. Belki de Ayaz’ı öpmek. Ya da *Damon*’ın kaslarına bakmak. Ya da... Bir sürü şey işte.

“Biraz sevgili gibi davransana. Göktürk’e böyle mi davranıyordun?” diye dalga geçti arkamdan.

Ona bakmadan “Göktuğ,” diye düzelttim. Belimden tutup beni kendine döndürdü. “Göktuğ’a böyle mi davranıyordun?” dedi sırtarak.

“Göktuğ beni boğmuyordu,” dediğimde kahkaha attı. “Eğer boğduğunda nasıl çırpınacağını bilseydi kesinlikle boğardı.”

“Ayaz gücüm yetse ben de seni boğar ve çırpınışların hakkında belgesel çekerdim ama olmuyor işte,” diye hohurdandım.

“Ayaz mı? Aşkıma ne oldu?” diye dalga geçti. “Ben sana hiçbir zaman aşkım demedim, tamam mı?”

“Doğru sen bana hep ‘meteor’ diyorsun.”

Saçlarımı çekiştirdim. “Beni deli ediyorsun!”

“Bildiğim her şeyi unutturup yeniden yazdırıyorken benim sana ne kadar deli olduğumun farkında bile değilsin,” dediğinde ellerimi saçlarımdan çektim ve ona bakmaya başladım. Yumuşamıştım ama intikam almadan yumuşamamalıydım.

“Tamam sen yeterince eğlendin şimdi benim de eğlenmem gerekiyor,” dediğimde sorarcasına baktı. Sırıtıp biraz ötemizde yüzen çocuğa döndüm. “Canım simidini biraz bize verebilir misin?”

Çocuk bir bana bir de Ayaz’a baktı. “Neden?” dedi tatlı sesiyle.

“Arkadaşım yüzmeyi bilmiyor da. Ölmesin diye.” Ayaz’ın kaşları çatılırken sıırıtıp çocuğun bana uzattığı simidi aldım. “Bizim yedek simidimiz var onu alırım ben,” dediğinde başımla onaylayıp geçiştirdim çocuğu. Ben de böyle nankör bir insandım işte. Simidi Ayaz’a doğru uzattım.

“Onu takacağı mı düşünüyorsan, sabah kafana bırak saksıyı, tır düşmüş olmalı.”

Bunu dediğinden tam on dakika sonra karşımda simidi takmış somurtan bir Ayaz duruyordu. Yine ve yine, kahkaha attım.

“Ay Ayaz çok yakıştı.”

“Kes dalgayı,” diye tısladı.

Onu takmayıp devam ettim. “Keşke çiçek desenli olsaymış ama siyah rengi de yakıştı yani.”

“Keşke turuncusu olsaymış,” deyip sıırıttığında gülmem durdu. “Bak şu an benim eğlenme zamanım tamam mı? Rol çalma. O muzip bakışlarını da kendine sakla.”

“Turuncu eşyani da kendime sakladım.” Etrafımızda insanlar olduğu için “sutyen” demiyordu ama mesaj oldukça yerine gidiyordu! Çevredeki birkaç çift resmen bizimle ilgileniyor, bazen oo yapıyor bazen gülüyorlardı. Simit takmış bir Ayaz Barkın dikkatlerini çekmişti herhalde. Ah ben o simidi taktırına kadar neler çekmiştim.

Sinirle “Al turşusunu kur,” dediğimde alayla güldü. “Üzülme daha çok çocuk atletine benziyor.” Büyük bedenimin olmaması benim suçum değildi. Annem doksan altmış doksan takılıyordu ama ben babama çekmiş olmalıydım.

“Çok konuşma, simidini alırım boğulursun,” deyip güldüm. “Başlayacağım şimdi bu simide,” dediğinde işaret parmağımı dudağına bastırdım. “Çocuklar küfretmez. Kötü örnek oluyorsun arkadaşlarına,” deyip simitle yüzen çocukları gösterdim ve yine kahkaha attım.

“Akşamı bekliyorum Masal. Düşündüğümde sabretmem için destek oluyor.”

Sessizce yutkundum. İki dakika gülmek için gecemi çöpe atmıştım resmen. Ayaz ancak gece kölesi olursam simidi takacağını söylemişti ve ben Ayaz’ın isteyebileceği şeyleri bildiğim için –pek sayılmasa da- imanlı (!) bir kız olarak tabii ki reddetmiştim. Yüzündeki ifadeyi görmemle ne kadar haklı olduğumu da anlamıştım. Daha sonraki beş dakikamız onun ne kadar sapık olduğunu konuşmamla geçmişti. Sonra o benim rahibe öleceğimden bahsetmişti. Daha sonra “birlikte olmak” eylemini hariç tutarsa ve on dakikalığına köle olacaksam kabul ederim, demiştim. Direkt onaylamıştı. Neden direkt onayladığını sonradan anlamıştım. Meğerse yakınlaşma anlamında birlikte olmak hariç kalsa da daha bir sürü şey vardı.

“Ne ki onlar?” diye bir soru yönelttiğimde pişkince sırttı. “İstersen tam burada gösterebilirim.”

“Yok kalsın,” diye mırıldandım. Simidi çıkaracağı sırada elimle durdurdum. “Daha yarım saat bitmedi.”

“Sikerim ama böyle işi.”

Omuz silktim. “Söz verdin Ayaz.”

“Akşam da ben böyle diyeceğim,” dediğinde yine yutkundum. “Ne yapıyorsun, korku filmi efekti mi vermeye çalışıyorsun?”

“Benim söylediğim şeyler başka kategoride geçiyor,” dediğinde yüzümün kızardığını adım gibi biliyordum. Hemen bakışlarımı kaçırdım. “Öküz.”

“Kedicik.”

“Aslan...”

“Sus simitle tsunami etkisi yaşatırım sana.”

Kahkaha attıktan sonra çocukları gösterip “Sen takıl arkadaşlarınla ben yüzüp geliyorum,” dediğimde bana öyle bir bakış attı ki resmen motora bağlayarak yüzmeye başladım. Ben bu yaşta simit taksam bütün sahilin maskarası olurum ama Ayaz’a anca ben gülüyordum. Neden? Çünkü Ayaz gülmeyi bırak, sırtmaya kalkışanlara bile o bakışlarından yolluyor ve susturuyordu. Ben de bir ara aynaya geçip bakış çalışması yapsam iyi olacaktı. Biraz yüzdükten sonra sudan çıkıp şezlonglara ilerledim ve çantadan havluyu alıp vücudumu kuruladım. Kafama bir simit atıldığında kaşlarımı çatıp etrafıma baktım. Deminki simitli çocuklar bana sırtarak bakıyordu. Tövbe bismillah ne oluyor?

“Saldırın!!” Ayaz’ın nidasıyla çocuklar bana doğru koşmaya başlayınca küfrederek arkamı döndüm ve koşmaya başladım. *Çocukları sevmediğimi söylemiş miydim?*

“Onu yakalayana dondurma! Bir de cips alırım.”

“Ama bu hile!” diye yakındım, bir yandan arkama bakarak koşmaya çalışırken. Çocuklar gazı aldıkları için daha da hızlandıklarında önüme dönüp oflayarak koşmaya devam ettim. Ayaz da koşuyordu ama çoğu işi çocuklara bırakıyordu.

“Hile ya da değil. Bu çocuklar seni yakaladığında olacakları düşünüyorum da... Bacaksızlar daha da hızlanın bir de çikolata alacağım!”

“Ben tüm bakkalı alacağım ne olur durun!” diye bağırdım hızlı nefes alış verişlerimin arasından.

“İnanmayın ona. Fakir o.”

“Fakir ama gururluyum!” diye bağırdım koşmaya devam ederken. Allahın bir kulu da bana yardım etmiyordu ki! Ben *Usain Bolt* değildim sonuçta. Ortalama koşma sürelerim en fazla beş saniyeydi. O da Umut bilgisayara oturmak için yeltendiğinde bilgisayara doğru koşarken. Ben evde oturup göt büyüten kızım ya. Benim sınırlarım belli, kapasitem belli.

“Hadi bir de iPhone alacağım,” dediğinde gözlerim irileşti.

“Oğlum iPhone alacaksan kendi kendimi yakalarım. Öyle şey olmaz başka bir şey söyle,” diye yakındığımda güldü. O çocukların bile iPhone telefonu olur da benim olmazsa götü başı dağıtırdım.

“O zaman nasıl kız tavlansın onu anlatacağım. Koçlarım, yavrularım koşun. Hiç mi ekmek yemediniz? Yakalayın şu çirkini!”

“Kız tavlamayı falan anlatırım diyor ya palavra. Kendi becerdi de size anlatması kaldı.”

“Dedi benim sevgilim olan kız,” diye beni tavladığını hatırlattığında sinirlenmek yerine koşarken gülümsedim. Sevgilim demesi bile hoştu.

“Dedi sevgilisini yakalamaları için ödül koyan çocuk,” diye devam ettirdiğimde gülüşü kulağıma geldi. Ben gülüşünün ne kadar güzel olduğunu düşünürken bileğimde bir el hissettiğimde çılgılık attım. “Bırak beni. Beni bırak. Ya çocuksun sen, uçurmak istemiyorum. Bırak!”

Çocuk, çocukluğundan beklenmeyecek bir güçle beni durdurup kumlara doğru ittirince savaş bağışlarıyla yere yapıştım.

Beş altı çocuk mahalle tayfası gibi karşımda dikildi. Tayfanın başı da sırtarak önlerine geçti ve bana baktı.

“Burası çok ıssız,” dediğinde çevreme bakındım. Sahilin sonuna kadar koşmuştum ve haklıydı. Burada altısı da bana dalsa kimse kurtaramazdı.

“Çocuklar siz beni söylediğim yerde bekleyin,” dediğinde çocuklar gülererek koşuşturmaya başladılar. Simidi aldığım kıza kötü kötü baktım. *Bir de tatlı demiştim ona değil mi? Cadı lan o.* Bileğimden tutan da oydu.

Ofladım. Sırıtarak yanıma geldi. “Şimdi simidin bedelini ödetme zamanı.”

“Yaa anlaşma yapmıştık,” deyip kaçmaya çalıştığımda belimden tutup yere doğru yatırdı. “Simidi takmam konusunda anlaşma yapmıştık. Simidi takıp rezil olmamın da bir bedeli var.”

“Al egonu git başımdan.”

“Ama özlersin,” deyip yüzüme gelen saçları çekti ve tam olarak üzerime çıktı.

“Özlemem,” diye mırıldandım. Sesim söylediğim şeyden hiç emin olmadığım için kısık çıkmıştı. Gözlerini gözlerime çevirdi. “Şimdi gitsem, hiç gelmesem, özlemez misin?”

Dalga geçer gibi sormadığı için ciddi bir şekilde düşündüm. Normalde, bir haftalık parasını verdiği villada beleş tatilin tadını çıkarırdım derdim ama ciddi bir şekilde sormuştu.

“Belki,” dediğimde sırıttı. “Neyi özlersin?” dedi başparmağıyla yanağımı okşarken.

Ayaz’ın hangi huylarını seviyordum ki? Beni kızartmasını mı? Hayır. Tişörtünü çıkartıp kaslarını sergilemesini mi? Belki. Gülmesini mi? Kesinlikle.

“Galüsunu.”

Bana anlamamış bir biçimde baktığında yine kelimeyi ağızda geveledim. “Gülesunu.”

Kaşlarını kaldırdığında ofladım. “Gülüşünü!”

Gülümsedi ve gözleri dudaklarıma kaydı. “Başka?”

Ayaz’ın başka hangi huyunu seviyordum? “Beni kıskanmanı.”

Gülüp “Ee?” dediğinde dudağımı ısırdım. Bana nadiren yakaladığım o duygu dolu bakışlarını da seviyordum. İçi-

mi ısıtıyordu. Eksik kısımlarımı tamamlıyor, aldığım nefesi bütün vücudumda hissetmemi sağlıyordu.

“Bakışlarını,” dediğimde gözlerini gözlerime çıkardı. “Nasıl bakıyorum?”

“Genellikle muzipçe,” dediğimde gülüştük. “Ama bazen anlayamasam da beni heyecanlandıran bakışların var.”

“Seni süzdüğümde mi?” Gülerек omzuna vurdum. “Hayır. Beni düşündüğünde,” dedim yavaşça gülüşüm gülümsemeye dönerken. Yanağımdaki elini saçlarıma indirdi.

“Peki sen?” dediğimde omuz silkti. “Cırlamalarınla dolu olmayan günlerde seni özleyip özlemeyeceğimi mi soruyorsun?”

Ona kötü kötü baktığımda sırtıttı. “Seni özlediğimi daha önce söylemiştim.” Başım la onayladım. “Neyi özlediğini soruyorum.”

Düşünürcesine dudağını büzdü. Gözlerim dudağına kayarken şimdi öpmemem gerektiğini kendime hatırlatıp duruyordum. Çünkü yüzü bu kadar yakınımdayken öpme isteğim artıyordu.

“Tanımlayamadığım bir kokun var. Sana sarıldığımda burnuma dolan o kokuyu seviyorum. Saçlarının yumuşaklığını, yüzünün pürüzsüzlüğünü, gülümseyişinin kusursuzluğunu, gülüşünün güzelliğini seviyorum. Bunlar hayatımda bir gün bile olmasa özlerdim.”

Sessizce yutkundum. “Bulgarca ‘seni seviyorum’ ne demek?” dediğimde gülümsedi.

“*Obicham te.*” Bu cümle bana bir yerden tanıdık geliyordu ama çözemiyordum. Ayaz’a Türkçe olmasa bile “seni seviyorum” dedirtmiştim. Bu sevinç büyüktü.

“Bulgarca’yı nereden biliyorsun?”

Omuz silkti. Ne çok omuz silkiyordu öyle. Bana çocukları anımsatıyordu. Ayaz hâlâ yaramaz bir erkek çocuğuydu zaten ama onlardan farklı olarak hayatın acı ama

gerçek kısımlarından da haberdardı. Belki de bu kısımlara tepkisiydi omuz silmek. “Annem Bulgar göçmeni. İlk söylediğim kelime tatkoymuş. Çünkü annem babama inat habire kulağıma Bulgarca sözler fısıldıyormuş.”

“Hop,” dediğimde sırttı. “Tatko ne demek? Ben bilmiyorum öyle şeyleri.”

“Baba demek.”

“Annen bozulmuştur. Ben şahsen çocuğum ilk önce baba dese evlatlıktan reddederim.”

“Ben şahsen,” diye beni taklit ederek başlayınca sırttım. “Senin çocuğun olsam anne haricinde her şeyi söylerim.”

Gözlerimi kıstım. “Var mısın iddiaya?”

“Bana annelik rolümü yapacaksın?” dediğinde kahkaha attım. O söyleyene kadar ne kadar saçmaladığımın farkında değildim. İddiaya girsek ne yapacaktım ki?

Gülüşüme gülümseyerek baktı. Ayaz’ı gülümserken görmek *The Vampire Diaries*’in çekimlerini çekilen yerden izlemek gibi bir şeydi. Senden yaklaşık olarak birkaç hafta sonra izleyecekti herkes o bölümü. Ama sen daha çekilirken bile orada olup *Damon*’ın kaslarını yakından izleyecektin. *Damon*’la *Elena*’nın öpüştüğü yerlerde laptopa kafa atmak yerine gidecek *Nina Dobrev*’e kafa atacaktın. Özel bir durumdu. Çünkü Ayaz’ın herkese gülümsemediğini biliyordum.

Bana doğru eğilmeye başladığında başımı hafifçe kaldırdım ve dudaklarımız birbirine değdi. Elimi omzuna oradan da ensesine çıkardım ve ensesindeki saçlarla oynamaya başladım. Beni durduracak hiçbir şey yoktu. Ben neden onunla öpüşüyorum? diye tedirgin değildim. Çünkü biz sevgiliydik. Gülüşünde gülümsedim.

“Burası boş olur diye geldik şu hâle bak.” Gelen sesle hafifçe geri çekildiğimizde klasik aileyle karşılaştık. Orta yaşlı bir kadın elinde semaver tutuyordu. On dört yaşındaki bir kız havluları, on yaşlarındaki bir erkek çocuk poşetleri, babalarıysa mangalı tutuyordu. Ve biz... Ayaz’ı üzerimden atıp ayaklandım.

“Şey... Biz... Pardon... Yani... İyi mangallar!” deyip bizim geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladım. *İyi mangallar mı? Cidden mi? Yok artık yani!*

Bizim şezlonglara kadar bazen koştum, bazen yürüdüm, bazen oturup dinlendim. Sonunda şezlonga geldiğimde hiçbir şeyimizin çalınmadığına şaşırdım. Normalde bizim gittiğimiz sahillerde çöpünü koysan çalarlardı. O derece. Tabii biz beş dakika yüzmek için beş yılda kazanacağımız parayı yatırmıyorduk ama Ayaz öyle yapıyordu. Burası güvenliydi o yüzden. Üstüm ve saçlarım kuruduğu için elbise mi üzerime geçirdim ve havluyu, güneş kremi ni çantaya attıktan sonra Ayaz’ın şezlonga attığı tişörtünü de çantaya koyup sahilden çıktım ve kaldığımız villaya doğru yürümeye başladım. Ayaz’ın tişörtünü oraya koysam yarın yine aynı yerde bulabilirdik ama tişörtün orada kalmasına gönülüm el vermiyordu. *Allah bilir kaç para vermişti!*

Eve girecekken Anıl’ın sesiyle durdum. Elinde telefonla bana doğru yürüyordu. Telefonun iPhone olduğunu fark etmemle tüm vücudumu Anıl’a döndürdüm. Anıl yanıma geldiğinde “Kanka, elindeki iPhone mu aşkım?” diye kankadan aşkıma geçiş yaptım. “Hee,” deyip sırıtarak telefonunu gösterdi. “Kimden çaldın?” dediğimde güldü. “Zengin bir kız kafaladım ona aldirttim.”

“Ayaz’a nasıl iPhone aldirtabilirim biliyor musun?”

“Parasını çal,” dediğinde kıkırdadım. “Bu yöntemi sevdim.”

Güldükten sonra “Akşam yemeğini beraber yiyek mi? Ben paramı ilk günden bitirdim,” dediğinde kahkaha attım. “Ayaz’ı ikna edebilirsek yeriz,” deyip kapıyı açtım ve içeri girdik. “Restorana götürtelim. Biraz masraf yapsın. Kolay lokma olma.”

“Söz konusu yemek olmasa bu tarz şeyleri umursayacağını sanmıyorum,” dediğimde sırıttı. Çantayı kenara attıktan sonra “Kanka ben duş alıyorum buzdolabını koklayarak bulursun,” deyip merdivenlere yöneldim.

“Bulurum anam,” dediğinde kıkırdadım. Yukarı çıkıp iç çamaşırı ve giyeceklerimi banyoya alıp duşa girdim. Duştan çıkıp yarım saat süren bir saç tarama savaşından galip gelerek sııttım. Ama sonra tarakta kalmış saçlarımı görünce mağlup olduğumu düşünmeye başladım. Saçlarım çok dolaşıyordu ve düğümleri çözene kadar canım çıkıyordu. Saçlarım da çıkıyordu tabii.

İç çamaşırlarımın üzerine askılı tişört ve şort giydikten sonra aşağı indim. Ayaz’la Anıl bir şey konusunda tartışıyorlardı. Beni gördüklerinde sustular.

“Yenge, Ayaz ‘Restoran olmaz,’ diyor.”

Ayaz’ın yanına oturup “Niye?” diye sorduğumda “Restoran dediği yer şehir çıkışındaki keşlerin gittiği bar,” dediğinde Anıl’a döndüm. Şirince sııttı.

“Ya, ben yemek yemeye gidiyorum Ayaz. Sen ne amaçla gidiyorsun bilemem.”

Ayaz ayaklandığında kolundan tuttum. “Ya, bir günümüz yumruksuz geçsin,” dediğimde oflayarak yerine oturdu. “Zıkkımlanmak istiyorsan siktir git. Paranı da veririm. Bizi peşinden sürükleme.”

“Kralsın,” deyip elini uzattı Anıl. “Pezevenk,” diye homurdanıp iki yüzlükleri Anıl’ın eline koydu Ayaz. Gözlerim parayı görünce dolar işaretine dönerken ben de elimi açıp Ayaz’a uzattım ve sııttım. Anıl kahkaha atarken Ayaz sııttı. Elini cebine attığında ben böyle en kötü yüzlük beklere on kuruşu avucuma koyunca oflayarak parayı ona fırlattım.

“Anıl’a dört yüz bana on kuruş ha!”

“Kızım senin günlük hasılatın bin lira zaten. İki yüz onun yanında neymiş?” dediğinde sııttım. Tamam Ayaz’la yoldayken yüz kez durdurup ya tuvalet için para almış ya da yemek yemeye zorlamış olabilirdim. Hatta otobüslerin de durduğu büyük yerlerdeki marketlerden “Bir daha bu kadar ucuz market bulamayız,” deyip alış-

veriş de yaptırmıştım. Ne ucuz sayılırdı ne de Ayaz ucuz bulma derdindeydi.

“O zaman ben kaçtım,” deyip ayaklandı Anıl. Bana öpücük attığında “Belanı öperim Anıl,” diye çıkıştı Ayaz. Anıl sırtarak Ayaz’a döndü ve ona da öpücük attı. Ayaz ayaklandığında Anıl çoktan koşarak evden çıkmış kapıyı da çekmişti.

“Pezevenk işte, pezevenk. Adını unuttum artık pezevenk demekten.”

Sırf gıcık etmek için ben de Ayaz’a öpücük attığımda attığı bakış yüzünden gülererek ayaklandım ve mutfağa gittim. “Biz ne yiyeceğiz?”

“Ne yaparsan.”

“Sosis?” diye sorduğumda kumandayı almak için yöneldiği eli havada kaldı ve bana döndü. “Bence dışarıdan söyleyelim,” dedim. “Al işte. Bin lira artı iki yüz.”

Kahkaha attım. “O kadar şirketiniz ve Hüsno’n var.”

Ayaz hayvan kadar olan telefonunu çıkarıp numaralara bakmaya başladı. “Burada Dominos gördün mü?” Buzdolabındaki dondurmalarla bakışırken “Hayır,” diye mırıldandım.

“Anıl pezevengi gün içerisinde beş yemek yeri keşfetmiştir. Ona sorayım,” deyip Anıl’ı aradığında sırttım. Anıl’ın o kadar çok yiyip de kaslı maslı bir şey olması kıskanılacak türdendi. Tamam kaslarım olsun istemiyordum ama ben o kadar yesem göbeğim şekerpareye benzerdi.

Sonunda Magnum yemeye karar verip Magnum’u aldım ve pencereye yöneldim. Hava kararmıştı. Ve deniz daha da parlıyordu. Buz kesmeyeceğimi bilsem kesinlikle koşarak denize girerdim ama bugün sabah bile deniz soğukken gece nasıl olurdu bilemiyordum.

“Hazırlan gidiyoruz. Tatil yeri olduğu için eve sipariş hizmetleri yokmuş.” Bitirdiğim Magnum çubuğunu çöpe attım. “Hazırım ben.”

Deri ceketini -tabii ki- üzerine çektikten sonra sehpanın üzerine attığı anahtarını ve cüzdanını da alıp kapıyı açtı. Önünden geçip kapıdan çıktım. “Hüsno’yu göremedim bugün.”

“Arkaya park ettim.”

“Çocuklar çizdiyse görürsün.”

“Yok lan,” dedi tedirgince. “Çizmişler midir?”

Güldüm. “Bilemiyorum.”

“Koş git bak,” deyip beni yavaşça ittirdiğinde ona öyle bir bakış attım ki dudaklarını birbirine bastırdı. “Ya da ben bakarım,” deyip adımlarını hızlandırdı. Gülerek arkasından ilerlemeye başladım. Arabayı sapasağlam gördüğünde rahatlayarak nefesini üfledi.

“Artık kapımı açacak mısınız?” dediğimde düşünür mırıltılar çıkardı. “Hayır.” Oflayarak kendi kapımı açacakken Ayaz hâlâ kilidi açmadığı için boşa zorlamış oldum.

“Kapımı açmıyorsun anladık da kilidi aç bari!” Gülerek kilidi açtığında yüzümdeki sızıyla arabaya bindim. O da bindikten sonra arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı. “Ne yiyeceğiz?”

“Balık restoranı varmış.”

“Hayır!” diye çıkıştım.

“Aman yeme. Beynin falan gelişir. Sakın yeme yani.”

Ofladım. “Tadını beğenmiyorum sana ne?”

“‘İskender falan var,’ dedi Anıl. Ev yemekleri yapan bir yer de varmış.”

“İskender,” dedim sevinçle. “Bence de,” dedikten sonra bir yerin önünde durdu. “Alev İskender mi?” dedim kaşlarım kalkarken. O kızdaki bir kurtulamamıştım. Böyle isimli bir yerde üflenmiş su satsalar almazdım. Başka isim bulamamışlar mıydı cidden?

“Anıl’ın önerdiği yerden ne bekliyorsun ki?” diye homurdandı Ayaz. Sonra arabadan indi. Her ne kadar istekli olmasam da karnım guruldadığı için ben de indim. Kapıyı kilitledikten sonra Ayaz elini uzattı. Gülümseyerek tuttum

ve ellerimizi kenetledik. Restorandan içeri girdiğimizde neredeyse boş yer yoktu.

“Paketleyip evde mi yesek?” dediğimde Ayaz “Boşuna gelmedim ben buraya,” diye homurdandı. Üşengeçliği beni bile geçecek boyuttaydı ve bu tehlikeliydi. Çünkü benim ne kadar üşengeç olduğumu bilmeyen yoktu. Ayaz’ın beni geçmesi kıyamet alametiydi.

Çalışanlardan biri bize boş bir yer gösterdi ve oraya geçtik. Ayaz’ın sandalyemi çekmesini beklemediğim için bir şey demeden Ayaz’ın karşısına oturdum. Arada bu tarz incelikler yaparsa benim için büyük sürpriz olurdu.

“Ne isterdiniz efendim?”

Ayaz bana dönüp “Çorbayla başlayalım mı?” dediğinde “Ben istemiyorum,” diye mırıldandım menüye bakarken. İsmi Alev olan bir restoranda her şeyin daha ucuz olmasını bekliyordum ama beni şaşırtıp her şeyin parası tavan yapmıştı. Ayaz’ın zenginlikten öleceğini bilmesem hayatta burada yemek yemezdim.

“Bir mercimek çorbası. İki iskender. İçecek?” deyip bana döndü Ayaz. “Kola,” deyip gülümsedim. Ayaz’ın herhangi bir eylemi bende gülümseme isteği uyandırıyor. *Tabii sizin de tahmin edebileceğiniz üzere bazı eylemleri hariçti.* Ayaz da kendine kola istedi. Garson gidince elimden menüyü aldı ve bakmaya başladı. “Tatlı da alalım,” dedi gözleri fıldır fıldır menüye bakarken. Ben baktığımda da öyle gözüktüğüme emindim. Menüde bir sürü çeşit vardı ve hangisini isteyeceğini seçemiyordu insan.

“Fotoğraflardaki gibiyse hepsi güzele benziyor,” dediğimde menüyü kenara koydu ve sırttı. “Kural bir. Hiçbir zaman fotoğraflara aldanma. Fotoğrafta Hadise gibi gözükür, bir gelir ki Hayriye.”

Kıkırdadım. “O parayla bize öyle tatlı gönderirlerse çattalla girişirim.”

Omuz silkti. “Para babamın kartından gidiyor. Bütün restorani bile alabilirim ibneliğine.”

Sırıttım. “Babanla ne derdin var? Zengin o adam, iyi geçin onunla.” Benim öyle babam olsaydı emrinden çıkmazdım herhalde. Ama benim babam orta maaşlı bir devlet memuruydu. Çok zengin değildik ama fakir de sayılmazdık. Ortaya kaynamıştık biz. Annemse çevirmenlikle uğraşıyordu ama evde bize terlik fırlatmakta daha iyi sayılırdı. Yıllardır ev hanımlığı yaptığı için yabancı dili körelmişti.

“Bütün yıl boyunca şirkete birkaç kez uğradığım için yazın beni şirkete kapatacağını iddia ediyor. Normalde olsa götüme takmam ama Hüsno’yu almakla tehdit edince mevzu değişti.”

Kıkırdadım. “Atalay’ın şirketle arası nasıl?”

“Atalay olmasa şirket diye bir şey de olmazdı zaten.” Ayaz’ın çorbası gelince garson gidene kadar sessiz kaldık.

“Sen de abine çeksene biraz,” dediğimde sııttı. “Pezevenk mi olayım?”

“Ağzında nimet var dinsiz, kitapsız. Niye küfrediyorsun?”

“Atalay deme o zaman bana,” dediğinde yine güldüm. Ayaz çorbasını bitirene kadar çevreyle ilgilendim. Biraz sonra bizim iskenderler de gelmişti zaten.

“Birader tatlı olarak künefeniz var mı?”

“Evet efendim. İki porsiyon atalım mı?” Ayaz onaylayınca garson gitti. İskendere ayılar gibi baktığımı gören Ayaz gülünce ofladım.

“Ne var? Açım!”

“Sabah yürüyelim diye tutturmasaydın kahvaltı yapardık,” deyip yemeye başladı. “Kötü mü oldu?” deyip ben de yemeye başladım.

“Birçok kez öpüştüğümüzü ve seni boğduğumu göz önünde tutarsak iyi oldu.”

Yaramazca sııttım. “Seni çocuk simidiyle gördüğümü göz önünde tutarsak benim için de iyi oldu.”

Çatalını bana doğru sallayıp “Bunu birinin ağzından

duyarsam fena olur,” dediğinde sırttım. “Söylerim de kimse inanmaz zaten. Tüh keşke fotoğraf çekseydim ya.”

Sırtıp ağzına etlerden birini attı. “Geçti artık güzelim.”

Yemeği ve tatlıyı afiyetle yemiştik. Şimdi arabaya yaslanmış içeride karşılaştığı arkadaşıyla konuşan Ayaz’ı bekliyordum. Adamı ilk gördüğünde “Aha ibneye bak,” demişti gördüğüne memnun olmayan bir tavırla. Hatta ona görünmeden çıkmak için neredeyse masaların altından geçecekti ama adam onu hemen gördü ve konuşma alanına aldı. Ben de “Seni bırakmak zorundayım. Ölmek için çok gencim. Beni affet,” deyip restorandan çıkmıştım. Ayaz restorandan çıktığında savaştan çıkmış gibiydi.

“Susması için illaki yumruk mu atmam gerekiyordu?” diye sızlandı. “Hayır yani bilseydim onu gördüğüm ilk an yapardım,” diye devam ettirdi arabanın kilidini açarken. Şaka yaptığını umarak arabaya bindim.

“Kim o?”

“Babamın arkadaşlarından biri.”

Ayaz sürmeye başlarken güldüm. “Çok uykum var,” dedim ve yalandan esnedim. *Ayaz umarım şu akşamki anlaşmayı unutmuştur.*

“Benim de,” dediğinde sevinçle sırttım. Demek ki unutmuştu. Allahım, dualarımı sonunda kabul ettin! Şu *Damon*’lı olanlara da bir baksan...

“Ama önce yapılması gereken bir şey var,” dediğinde sırtışıım silindi. Umutla “Diş fırçalama?” dediğimde sırttı. “Hıı,” diye dalga geçti ve sonra da hiç konuşmadı. Konuşmaması tedirginliğimi artırıyordu. Ayaz yine arabayı evin arkasına çekti ve indi. Derin bir nefes alıp ben de indim. “Şey sen... Abur cubur falan al. Sonra gel. Ben eve geçeyim.”

O gelene kadar uyuyakalabilirdim. Uyuma taklidi yaparsam anlardı çünkü. Onunla o tarz şeyler yapmayı istiyordum ama heyecandan öleceğimi de biliyordum. Ve ben kendimi yaşıyorken daha çok seviyordum.

“En son dolaba baktığımda dopdoluydu,” dediğinde gözlerimi kıstım. “Yanlış görmüşsündür. Of yalan mı söyleyeceğim sana?” diye bağırdım. Sinirli değildim ama eve değil de markete gitmesi gerekiyordu. Bunun için Afrika'nın yerel dansını bile yapardım.

“Tamam,” dedi gülerek. “Dövseydin,” dediğinde sırttım. “Hadi git,” dedikten sonra eve yöneldim. Durup Ayaz'a döndüğümde anlayıp cebinden anahtarı çıkardı ve bana doğru attı. Tutamadığım için dalga geçerken oflayıp anahtarı aldım.

“Ben tutardım da... Sen yanlış fırlattın.”

“Bir daha atayım mı?” dediği gibi hızlıca “Hayır gerek yok,” dedim ve güldü. Tutamayacağımı biliyordum. Aptal aptal sırtarak eve yöneldim. Ona bakmadan elimi kaldırdım ve “Markete git,” diye bağırdım.

“Eve tüpçü atmayacağını nereden bileyim?” dediğinde “Atsam tüpçüyü mü atarım Allah aşkına?” deyip anahtarı deliğe yerleştirdim ve kiliti açmaya başladım.

“Yani birini atacaksın?”

“Hayır Ayaz. Git bakkala. Haydi,” deyip eve girdim ve kapıyı yüzüne kapattım. Eve girdiğim gibi ayakkabımı çıkarıp merdivenlere doğru koşturmaya başladım. Uyumam gerekiyordu! Üst kata çıkıp kendimi yatağa attım. Üstümü değiştirirsem zaman kaybederdim. Yorganın altına girip gözlerimi kapadım. Şimdi koyun mu sayılıyordu yoksa kuzu mu? Ben öküz de sayabilirdim. Peki kaç kadar sayılıyordu? Uyuyana kadar değil mi? Ama *Damon*'ın kaslarını düşünürsem daha çabuk uyurdum belki de. Nasıl uyuyacaktım ki ben? Uykum yoktu! Aslında uykusuz olmam gerekiyordu çünkü gece uyumamıştım. Ama şans denilen o ibne bana uğramadığı için benim şu an uykum falan yoktu. Ayaz'ın suyuna uyku hapi mi atsaydım acaba? Zorla içirir uyuturdum ama benim uyku hapım da yoktu ki!

Dış kapının açılma sesi geldiğinde dudağımı ısırardım. Yedek anahtarı olmasaydı benim açmam gerekecekti ve

ben de açmayacaktım. Sabah uyandıgımdaysa uyuyordum falan diyecektim. Ama lanet olası yedek anahtarlar her şeyi bok etmişti.

Beş on dakika sonra odanın kapısı açıldı. Gözlerimi daha sıkı yumdum. Ayaz ışıkları açtığında uyumadığımı anlama olasılığı da artmıştı. Hiç şansım kalmadığı için bari rezil olmayayım diyerek ona doğru döndüm yatakta. “Geldin mi?” diye saçma sapan bir anne repliği ortaya koyduğumda Ayaz tişörtünü çıkarttı.

“Böyle zor soruları nereden öğrendin?” diye dalga geçti. Ofladım. “Çok uykum var. İyi geceler,” deyip gözlerimi kapattım.

“Yok ya?”

Gözlerimi açmadan “Ne yok ya?” diye mırıldandım. “Ödemen gereken bir bedel var.”

“Yarın yarın,” diye geçiştirdim. “Masal kalk yoksa başından aşağı kola dökerim.” Gözlerimi araladım. “Neden normal insanlar gibi su dökmüyorsun?”

“Su döneceğim desem kalkmazdın,” dediğinde elimde olmadan gülümsedim. Beni çok iyi tanıyordu. Normalde su dökmekle tehdit etse kalkardım ama kalktığımda olacaklar üstüme su yemekten daha iyi değildi. Kolaysa yapış yapış ve... Kalktım.

“Ne istiyorsun?” dediğimde sırttı. Pantolonunu da çıkardığında dudağımı ısırdım. “Ay çok sıcak,” dedim pencereleri açıp. “Bugün kumsalda mı yatsak?”

“Oda mı sıcak, benim üzerindeki etkim mi?” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Senin etkin diye bir şey yok.” *Şimdi burada yamulacaktım! Etkin yok nedir ya? Burada bacaklarım bile titrerken.* Yanıma gelip saçlarımı geriye attı. Yüzüme üfleterek “Yok mu?” diye fısıldadığında bir an kalpten gideceğim sandım. Elini belime koyup beni duvara yasladı ve burnunu burnuma sürttü. “Yok mu?” diye sordu tekrar. *Var, Allah*

belamı versin var. Bırak artık, diyemedim. Heyecandan ağzımı bile açamıyordum ki. Eli askılı tişörtümün uçlarına gitti ve hafifçe yukarıya çekeleyip boşta kalan tenimi okşamaya başladı. Beyaz ışığı ne zaman göreceğimi düşünüyordum. Bu kadar heyecanla yaşamam anormal olurdu.

“Yok mu?” dedi boynuma doğru eğilirken. Buz kesmiş vücuduma değen sıcak dudakları içimin kıpırdanmasına neden olurken tuttuğum nefesimi titrek bir şekilde üfledim. Eli şortumun düğmesine giderken dudakları boynumda oyalanıyordu. “Ayaz,” diye mırıldandım. “Hı?”

“Şey... Karnım aç.” *Evet ben salağın tekiydim. Yemekten geldikten sonra Ayaz'ın yemeği olmamak için karnım aç denilir miydi ya? Başka bahane kalmamış mıydı?*

Ayaz birden geri çekildiğinde kaşlarımı kaldırdım. Gü-lümsüyordu. “Sen istemedен hiçbir şey olmaz.”

“Şey... Ben... Teşekkür ederim,” diye mırıldandım ve gülümsedim. Başıyla onayladı. “Kumsalda uyuyacağım.” Yanından geçeceğim sırada bileğimden tutup kendine döndürdü. “Böyle yapma.”

“Ne?” diye mırıldandım.

“Her yaklaşmamızda benden bir o kadar da uzaklaşma.”

Parmaklarımın üzerinde yükselip küçük bir öpücük kondurdum dudaklarına. “Asıl yakınlaşmamız için düşünmem gerekiyor Ayaz. Ve onun için de biraz uzaklaşmamız.” Bakışlarından düşündüğünü anlayabiliyordum. Bir şey demeden yataktan yastığı alıp odadan çıktım. O rahatsız şezlonglarda yastıksız falan yatmayacaktım.

Yüzümün nar gibi olduğunun farkındaydım. Ne kadar da güçsüz öyle. Bir yandan onun kokusunun burnumun dibinde olması ve yakınlaşmamız hoşuma giderken bir yandan da heyecanım ve çekingenliğim yüzünden uzaklaşmasını istiyordum ama ikisini de tam olarak yapamayıp buz kesmiş gibi hareketsiz kalmıştım. Derin bir nefes alıp dışarı çıktım.

Kesinlikle dışarıda yatma fikri fiyaskoydu. Bütün gece buz kesecektim. Ama Ayaz'ın yanında kırmızı kesilmekten iyiydi. Yastığa sarılıp sahile doğru yürümeye başladım. Vücudum soğğun tadına baktıkça keşke Ayaz'dan anahtarı alsaydım da Hüsno'da uyusaydım demiyor değildim.

Kumsala ulaştığımda bütün şezlonglar boş olduğu için sevinip herhangi bir şezlonga oturdum. Gece gece sapığa ihtiyacım yoktu. O yüzden şezlongların boş olması işime gelmişti. Yastığı arkama koyup uzandım. Off! Donuyorum. Kollarımı birbirine sarıp gözlerimi kapattım. Aptal kafam üzerime bir şey almayı akıl edememişti ki! Tabii evden çıkarken tek düşündüğüm Ayaz ve üzerimdeki etkisiydi.

Yüzüme bir şey atıldığında kaşlarımı çatıp gözlerimi araladım. Üzerimdeki örtüyü çektiğimde yanımdaki şezlongu benimkine yaklaştıran Ayaz'ı gördüm. Yastığı şezlonga koyup uzandı ve kendisi için getirdiği örtüyü de üzerine çekti.

Benim soran gözlerime bakmadan anlayıp "Ben de kumsalda uyuyacağım," dediğinde gülümseyip önüme döndüm ve üzerimi örttüm.

"Teşekkür ederim."

Bir şey demedi. Göz ucuyla ona baktığımda gözlerini kapatmış olduğunu gördüm.

"Beni takacak mısın?"

"Uyuyorum."

Omuz silkip yine önüme döndüm ve gökyüzüne baktım. "Sana sahip olduğum için kendimi çok özel hissediyorum," diye mırıldandım. Aklımdan Ayaz'la olduğumuz bir sürü an geçiyordu. Beni gülümsettiği, beni koruduğu, benim için endişelendiği, o gülümsediği anlar.

"Sen zaten özelsin Masal," dediğinde gülümseyerek ona baktım. İşte, biraz önce aklıma gelen o anılara bir güzel anı daha. Sonra gökyüzüne bakmaya başladık. "Şu an yıldız kayması gerekiyordu," dediğinde kahkaha attım.

“Film çekmediğimizin ikinci kanıtı.”

“Birincisi?” deyip göz ucuyla bana baktığında “Filmlerdeki çocuklar daha romantik oluyor,” dedim. Sırıttı. “Filmlerdeki çocuklar daha yakışıklı oluyor diyemezsin tabii,” dediğinde güldüm. İşi gücü ukalalıktı.

“Egondan arırsan yok olacaksın.”

Omuz silkip sıırıttı. Gülümsedim. Bana değil de gökyüzüne bakıyordu. Omuz silkmesi onu tatlı gösteriyordu. Ama çok omuz silkiyordu. Kafamda dönüp duran soruyu nasıl bir soru şekline dökceğimi bilmiyordum. Ne olursa olsun deyip çat diye söyledim. “Biz ne zaman birlikte olacağız?”

Kahkaha attı. “Bunu ben mi belirliyorum? Eğer öyleyse şu anı seçerim herhalde.”

“Yuh Ayaz. Kumsaldayız,” diye tısladım. Gözlerini devirdi. “Gerçekten istediğin bir zaman birlikte olmamızı istiyorum,” dedi. Ayaz için böyle şeylerin özel olmasını beklemiyordum. Ayaz sıkıldıkça ortadan kaybolur nerede olduğu bilinmezdi. Kiminle, nerede, ne zaman olacağını umursamazdı. Ama bu seferki farklıydı çünkü beni seviyordu.

“Eğer bunu biriyle isteyecek olsam bu seninle olurdu. İstemiyor da değilim aslında...” Sustum. *Ağğk. Ayaz’la ne hakkında konuşuyordum!*

“Biliyorum,” deyip ibnece sıırıttığında ofladım. Bakışımı gördükten sonra ciddileşip “İstiyorsan sorun ne?” dediğinde önüme döndüm. Sorun heyecanımdı. Sorun daha hazır olmayışımı. Sorun onunla birlikte olmak istememin onun etkisi yüzünden mi yoksa benim istemem yüzünden mi oluşunu bilmememi.

“Senin gibi alışık değilim. Bugüne kadar ufacık yakınlıklarım bile olmamıştı. Her ilkim seninle.”

Bilmeden büyük itiraflar yaptığımı fark edince sustum. Uyumalıydım! Çünkü çok geveze olmuşum. Bunları Ayaz’ın bilmesine gerek yoktu. “Beni durduran tek şey iste-

miyor olduğunu düşünmemdi. Ama istediğini itiraf ettin.”
Etmıştim değil mi? Lanet olsun ya. Ayaz’la birlikte olmak istiyordum ama...

“Doğum günün ne zaman?” dediğinde umursamazca
“Yaz ortasında,” dedim. Şimdi ne alakaydı çözememiştim.
Ona değil gökyüzüne bakıyordum.

“O zaman geldiğinde hâlâ istiyorsan ve hazır olursan,”
dediğinde başım saniyesinde ona döndü. Gözlerini kapat-
mıştı. “Na... Nasıl?”

“Doğum gününde sana hediyem buymuş gibi düşün.”
Gözlerimi devirirken zaten gözlerini açmadığı için önüme
döndüm. Düşüncesi bile kalbimi yerinden oynatmıştı.

Bölüm 3

“Ama bu kadarı da fazla yani kedicik.”

Memnuniyetsizce homurdandım ve elimi git dermiş gibi havada savurup yine başımın altına koydum. Daha uyanmaya hazır olduğumu hissetmiyordum. Bu sefer bu rüyam yarıda kesilemezdi!

“Hoşuma gitmiyor diyemem ama halk içindeyiz sonuçta.”

“Ya bir sus,” diye sızlandım. Kimin konuştuğunu bile çözememiştim. Tek istediğim kendimi *Damon*'a bırakmaktı.

“Ama namusum kirleniyor şu an.”

Tekrar uykuya dalamayacağımı anladığımda tek gözümü yavaşça açtım. Gözüme yansıyan güneşle sızlanarak gözümü kapattım. Uyanmak şu an dünyanın en zor şeyi geliyordu bana ama uyumayı da beceremiyordum.

“Üzerimden mi fırlatayım ne yapayım? Kızım uyansa-na.” Kolum bir şey tarafından dürtüklendiğinde oflayıp gözlerimi araladım. Birkaç dakika güneşe küfretme faslından sonra başımı hafifçe geri çekip şaşkın gözlerimle beni dürtükleyen şeye baktım.

“Ayaz?”

Şirince -fazla şirince- sırıttı. “Efendim sevgilim?”

Yarı baygın gözlerim birden irileşirken ortaya “Ha?” diye bir tepki koydum. *Ne demek “efendim sevgilim?” Ayaz, öküzlük ve ne demek romantiklik? Ne demek sevgilim? Ne demek Ayaz?*

Gülüp “Seni uyandırmaya çalışıyordum ve bu bayağı işe yaramış gibi gözüküyor,” dediğinde gözlerimi kıstım. Evet

şu anda uykum falan kalmamıştı şaşkınlıktan. Ama üzerimdeki mayışmışlık yüzünden başımı göğsüne yasladım. *GÖĞSÜNE yasladım.* Başımı hızla geri çekip “Ne oluyor ya?” dediğimde sırıttı.

“Üzerimdesin bebek,” dediğinde bir ona bir de vücuduma baktım. Bu pozisyona girmek için fizik testlerinin bir taraflarına koymak gerekiyordu. Kolum Ayaz’ın kolunun altından, kumlara doğru sarkmıştı. Diğer elim şezlongtan destek alıyordu. Bir ayağım Ayaz’ın bacağına altından şezlonga yaslıyken diğer ayağımı kıvrıp Ayaz’ın beline yaslamıştım. Ve biz... Kalbimin haykırmasına yetecek kadar yakındık. Telaşlanıp hemen kalkmaya çalıştığımda birbirine dolanmış bacak ve kollarımız yüzünden dengemi sağlayamayıp yere popo üstü düştüm.

“Off,” diye sızlandım. Hem uykumdan uyanmış hem de popomu ömür boyunca uykuya sokmuştum. Bu düşüşten sonra kırılmamış olması düşük ihtimaldi. Ayaz ayağa kalkıp gerinerek esnedi.

“Günaydın,” dedi sesindeki dinçlikle. Sanki yeni uyanmış olan kendisi değildi. Benim saçlarım uykunun etkisiyle eminim ki *Harry Styles* saçlarına benziyordu ki o saçlar bir kızda olunca o kadar güzel durmuyordu. Gözlerim güneş yüzünden hafif kısık ve sesim uykuluydu. Oysa Ayaz siyah pantolonu, siyah tişörtü ve dağınık olmasına rağmen herkesin dönüp dönüp bakacağı saçlarıyla karşımdaydı işte. Ayaz’ı pijamalı gördüğüm tek gün babamın pijamasını giydiği gündü. Genellikle yanıma kaçak geldiği için pantolonla ya da boxerla yatardı.

Ona ters ters bakıp “Ciddi misin?” diye homurdandım. Yere düşen ve uykusuzluktan geberen birine söylenecek en saçma şeydi belki de, günaydın. Sırıtıp omuz silkti. O omzuna bir gün güzel bir şeyler yapacaktım.

“Ben uyandıysam sen de uyanacaksın. Sıkılırim.”

“Çok bencilsin,” diye sızlandım. Başımı dikleştirip “Belki çok önemli bir rüyamın ortasına girdin?” dediğimde tek kaşını kaldırdı.

“Rüyada bizi yatakta mı görüyorsun ne yapıyorsun? Bu kadar önemli olan ne?”

Oflayıp ayağa kalktım ve üstüme yapışmış kumları silkeledim. Sonra sırtıp önümde dikilen taş parçasına baktım. “*Damon*’la mükemmel bir gün geçiriyorduk. Ve kaslarıyla.”

Kaldırdığı tek kaşının yanına diğer kaş da çıkarken gözleri tehlikeli bir boyut aldı. Kaçmalı mıydım? Belki. Koşmaya üşengeçliğim el veriyor muydu? Kesinlikle hayır.

Bana doğru eğilip alayla sırttı. “Mükemmel bir gün istiyorsan, mükemmel birini dene,” dedikten sonra göz kırıp önümden geçti ve kumsalda yürümeye başladı. *Mükemmelmiş (!). Sen kimsin ki Damon’ın yanında? Camış. Sen Damon’ın olsan olsan defosu olursun be. O rolü de Stefan doldurdu zaten.*

“Nereye ya? Yastıklar ne olacak?”

“O kadar para yatırdık. Yedek yastıkları olduğuna eminim.” Yumuşacık yastıkla bakışırken dudağımı büzdüm. Onu İstanbul’a giderken taşımayı planlıyordum ve kumsalda bırakırsam bu planlarım suya düşerdi. Ayaz’ı takmayıp yastığı kucağıma aldığımda yürümeyi kesip bana ters bir bakış attı.

“O elindekiyle koşabilecek misin?”

Yastığa daha da sarıldım. “Ben genellikle yürümeyi tercih ediyorum.”

“Sabah sporlarında mı?” dedi alayla. Gözlerim irileşirken sırttı.

“Ne sporu be? Deli misin sen? Uyandın da bir sporu eksik kaldı! Sen ne yapıyorsan yap ben eve gidip uyuyacağım, tamam mı? Hadi *bye*,” deyip arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Üşengeçliğimi de hesaba katarsak tam

yerinde cevap vermiştim. Bana sabah sabah “sabah sporu” diyordu. Tamam sabah sporu öğlen olmazdı ama yine de... Ben spor yapacak kız değildim, tamam mı? Ben beleş Wi-Fi bulacak kızdım. Ayaz’ın kaslarını çaktırmadan süzecek, sınavda hocayla göz göze gelince Türkçe sınavında olsak bile işlem yapıyormuş gibi yapacak kızdım.

“Bana çaktırmadan çantada depoladığın çikolataların mideme gitmesini istemiyorsan bırak o yastığı ve sabah sporu yapalım. Ayrıca dünkü köleliğini yerine getirmediğini düşünürsek şimdi yapmak zorundasın.”

Olduğum yerde durup sırtım Ayaz’a dönükken acıların çocuğu gibi boynumu büktüm. “Böyle tehdit mi olur ya?” diye sızlanırken yastığı fırlatıp Ayaz’ın peşinden tıpış tıpış gitmeye başladım.

“O kadar abur cuburun var, depo bile yapmışsın. Hâlâ beni bakkala yolluyorsun.” Dün gece Ayaz’la yaşadığımız, yaşayamadığımız o yakınlaşmayı düşününce heyecanlandığımı hissettim. Keşke market yerine AVM’ye falan yolasaydım. Hemen karşıdaki markete yollayıp o gelmeden nasıl uyumayı planlıyordum ki ben?

“Marketçinin sende gözü varmış Ayaz. Aranızı yapmaya çalışıyorum,” diye homurdandığımda kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. Onun büyük adımlarına yetişmeye çalışırken omzumdaki kolunun bile nasıl ben de bir heyecan yaratabildiğini düşünüyordum. Çocuk hapşırsa bile heyecanlanacaktım herhalde.

“Biliyordum. Zaten her markete girdiğimde ‘Ne istersiniz?’ diye soruyor.” Kahkaha atıp Ayaz’a “mal mısın?” bakışı attım. Baktım bakış yeterli olmuyor haykırarak “Mal mısın?” dedim. Sırıttı. Ayaz’ın bile mal maľ espriler yaptığını görmek kıyameti hatırlatıyordu.

Omzumdan attığı elinde parmaklarımı dolaştırırken “şu sabah sporunda ciddi değilsin değil mi?” diye sordum son bir umut.

“Ciddiyim. Şimdi eve kadar koşacağız. Koşarak üstümüze eşofman giyeceğiz. Sonra spor yapacağız.”

“Koşarak eşofman mı giyeceğiz?” dedim dilinin sürtüşmesini ya da yanlış bir şey söylemiş olmasını umut ederek. Mantık olarak insanlar eşofmanı koşarak giymezlerdi. Ama Ayaz’ın becerilerinden bahsediyorduk. Ayaz insan değildi.

“Aynen öyle,” dedikten sonra kolunu omzumdan çekti ve ellerini birbirine sürttü. “Hazır mısın başlamaya?” dedi sırtarak. Gözlerim irileşmişken başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“İyi. O zaman başlıyoruz,” deyip koşmaya başladığında gökyüzüne bakıp elimi iki yana açtım. Allahım... Şimşek indir de Ayaz’ın kafası pişsin. Belki o zaman mantıklı konuşabilir. Hayır diyorum çocuk “iyi” diyor. *Benim buradaki önemim ne? Pestilimin çıkması mı?*

“Çabuk koş yoksa ceza olarak evin çevresinde beş tur koştururum.”

“Seni takan kim be?” diye bağırmama rağmen biraz hareketlenmeye başlamıştım. “Kızım bende tehditler bitmez. O yüzden hızlan.”

“Uçuyorsun be nasıl yetişeyim sana?”

“Sen bilirsin. Eve senden önce girersem şu bavuluna da bir bakarım.” Beynimde “error” yazısı dönerken ağzım irileşti. Bavul. Özel eşyalarım.

“Dur bekle beni!” diye bağırardım peşinden ben de kumsaldan çıkarken. Tehdidiyle beraber bacaklarım da insan bacağı olmaya karar vermişlerdi. Deminki çekirge sıçramasına benzeyen koşuşum şimdi *Usain Bolt*’un koşuşuna dönmüştü. Ayaz’sa çoktan evin sokağına girmişti. Kendimi zorladım ve biraz daha hızlandım. Terden saçlarım alnıma yapışmıştı. Evin kapısına geldiğimde ısrarla çalmaya başladım.

Kapıyı açtığı anda elinde iç çamaşırımı tutmuş bir Ayaz’ı beklerken gayet rahat kapının koluna yaslanmış gevşek bir şekilde sırtan Ayaz’ı görmem sürpriz olmuştu.

“Ne yaptın? Ya da ne yapıyorsun? Neden böylesin? Senin şu anda...”

Lafımı kesip “Düşündüm de koşmaktan şekil değiştirmiş yüzünü izlemek daha keyifli olacaktı. Ve... Oldu da,” dediğinde zaten sık alıp verdiğim nefesim daha da hızlandı.

“Öküz,” diye tıslayıp onu kenara ittirdim ve eve girip merdivenlere yöneldim. “Eşofmanları koşarak giyeceksin,” diye bağırdı arkamdan. Ona hareket çektikten sonra yine önüme dönüp odaya girdim. Biraz önce merdivenlerden çıkışım bile benim için sabah sporu sayılabilecekken yetmemiş bir de onca yolu koşmuştum. Başka ne sporundan bahsediyordu bu çocuk?

Kendimi yatağa bırakıp popomu yaydım ve gözlerimi kapattım. Nerede kalmıştı rüyam? Ha. *Damon bebeğim. Bence mutfağa da yatak koyalım.*

“Ulan yine mi yattın sen? Üzerine böcek ilacı mı dökeyim, ne istiyorsun? Kalk çabuk üstünü giyin.”

“Ya yürü git başımdan,” diye sızlandım. Sabah sporu yüzünden “böğüren” çiftler olarak bir ilki yaşıyorduk. Ya da sadece “böğüren” çiftler olarak bile bir ilk yaşayabilirdik bence. Dünyada “Masal Türkçesi ” diye bir dil vardı.

Üzerine uzandığım yorgan çekildiği gibi ben de yere yapıştım. Bugün kaçınıcı olmuştu bu popo acım? İki? Üç?

“Ayaz derdin ne ya?” dedim ters ters. Elimden tutup yerden kaldırdı ve sırttı. “Sabah sporu.” Hayır o inci gibi dizilmiş dişlerin bile sinirimi bastıramaz.

“Seni de sabah sporunu da...” Birden dudaklarıma yapışınca susmak zorunda kaldım. Sinirimi işte bu bastırabilirdi. Karşılık vermeye kalkışmama kalmadan geri çekildi.

“Üstünü giyin.”

Ofladım. “Sabah sporu yapmak istemiyorum.”

“Güzelim. Bugün özel alanıma tecavüz edip üzerimde uyuduğunda...” deyip sırttı. Kızaran yüzümü sinirle inleyip göğsünde saklamaya çalıştım. Gülüp devam etti. “Ne

kadar kilolu olduğunu fark ettim ve ileride ciğerimin ezilmemesi için senin kilo vermen gerekiyor.”

“Elli kiloyum Ayaz,” diye tısladım. Omuz silkince göğsünde olan başım hopladı ve sertçe yine göğsüne çarptı. Kaslı çocukla sevgili olmanın zararları. Aslında tek zararı bu sanırım. Genellikle kaslı çocuklar size yarar sağlar.

Gözlerimi kapatmamdan birkaç saniye sonra Ayaz omuzumdan tutup beni geriye çekti ve başımı kaldırmamı sağladı. “Uyumayacaksın Masal.”

Ona atabileceğim en kötü bakışı attıktan sonra dolaba yöneldim. “Ama bunu sana ödetirim.”

“Bu evi kiralarken sandalyeleri evden çıkarmaları konusunda uyarıda bulundum. Yani şu anda korkmam gereken bir şey yok.” Göz ucuyla ona baktım. Sırıtıyordu. “Sana başka şeyler de fırlatabilirim.”

Omuz silkti. Ah şu omzu... “Sandalye etkisi bırakmaz,” dediğinde gülererek üzerime askılı tişört ve altına siyah eşofman aldım.

“Spordan kastın ne? Koşacağız falan mı?”

“Sana mekik çektireceğim ama kolun çok ince. Koparsa,” deyip güldü. Gözlerimi devirdim. “Çık dışarı üzerimi giyineceğim.”

Kapıya doğru yönelirken “Sanki görmediğim şey,” dediğinde gözlerim irileşti. Çevreye bakınmaya başladım. Bana bakmamasına rağmen “Atacak şey mi arıyorsun?” dediğinde “Evet!” diye bağırdım. Sırtarak adımlarını hızlandırdı ve odadan çıktı. Ona fırlattığım askı da kapıya çarparak yere düştü. Kafasına çarpmasını ve askı yerine kafasının yere düşmesini tercih ederdim ama şansızlık işte.

Üzerimi giyindikten sonra odadaki -canım- tuvalete girip aynada kendime baktım. Şu saça bak. Saçımı at kuyruğu yapıp yüzüme su çarptıktan sonra havluyla yüzümü kuruladım.

Spor için iyice havaya girmiştim. Cidden yaza giriyorduk ve ben her yaz gibi bu yazı da yabancı dizilerle geçirmek istemiyordum. Tamam istiyordum ama annem izin vermiyordu. Ya bir uğraş bulacaktım ve evde ayağının altında dolaşmayacaktım ya da işe girecektim. İkinci seçeneği ben ekletmiştim. Burger King gibi bir yerde iş bulursam her türlü tatilim bal olurdu. Canım sıkıldıkça kasa arasında ağzıma patates falan atardım. Anıl da “Seni ziyarete geliyorum,” ayağıyla her gününü yanımda -daha çok yemeklerin yanında- geçirirdi. Arada spor yapıp şu saçlarıma da bir şekil verdirmeyi düşünüyordum.

Aşağı inip Ayaz’ın uyukladığı koltuğa gittim. Acaba uyandırmayıp ben de mi uyusaydım? Ama uyandığında akşam olsa bile o sabah sporunu yine bana yaptırırdı. Akşam götümü yaymak istiyorsam şimdi sabah sporunu çekecektim. Ve Ayaz’ı tekme atarak uyandırmak cazip geliyordu. Tekmemi kaldırdım ama nur yüzlü -ya da cenabet yüzlü- tipini görünce kıyamayıp ayağımı indirdim ve yanına oturdum.

“Ayaz hadi uyan,” dedim hafifçe sarsarak. Bıraktığım gibi başı geriye düşünce sırttım. “Ya Ayaz,” deyip yavaşça yanağına vurdum. Vuruşlarım zamanla okşamaya dönerken ona doğru eğilip yanağını öptüm.

“Uyan. Sabah sporu yapacağız. Çok hevesliyim,” diye homurdandım.

Gözlerini hafifçe aralayıp esnedi.

“Ağzını kapat salak,” dedim sırtırken. *Nedense o böyle esneyince yanaklarını sıkasım gelmişti.* Sonunda esnemesi bitince sırttı. “Neden?”

Dudağımı sarkıttım. “İnsansın falan ya. O yüzden.”

Sırtarak koltuktan kalktı. “Sevgilimin yanımdayım. Kibar olmak için kendimi kasamam.”

“Allah Allah,” deyip ben de ayaklandım. “Asıl sevgilinin yanında kibar olman lazım.”

Sırıttı. “Senin beni her hâlimle sevmen gerekmiyor mu?”

Başımı dikleştirip “Sen beni her hâlimle seviyor musun?” diye soruyu yapıştırdığımda gülümsedi. “Cırlamanı bile,” dedikten sonra kapıya yöneldi. Benim peşi sıra gelecek ve heyecanla soracağım soruları anlamış gibi “Hadi spora,” diye konuyu değiştirdi.

Gazımı Ayaz’ın iltifatından aldığım için hiç homurdanmadan sevinçle arkasından çıktım. Tabii bu karnımın guruldadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

“İlk önce...” diye başladığımda yine beni ne kadar tanıdığını belli ederek “Kahvaltıyı spordan sonra yaparız,” dedi ve elimden tutarak beni bir tarafa yönlendirdi.

“Bu sabah sporu dediğin şey ne kadar sürecek?” dedim bizim gibi sabahın köründe spor için çıkmış birkaç kişinin eşofmanlarına bakarken.

“Sabah sporu dediğin şey nedir kızım ya? O kadar uzaksın ki ‘sabah sporu’ kavramından.”

Gözlerimi devirdim. “Uykuyu seviyorum tamam mı? Ve sabah sporuyla uyku pek iyi anlaşıyorlar,” dediğimde bana bilmiş bir bakış attı. Tam merakla (!) ne diyeceğini beklerken bir şey tarafından dürtüklendiğimde soluma döndüm.

“Günaydın kanka,” dedikten sonra Ayaz’a baktı. “Günaydın genco.”

“Genco mu?” dedi Ayaz memnuniyetsizce.

“Yaşlıco mu diyeydim kanka?” dedi Anıl sırtarak. Kahkaha attım. Ayaz bana ters ters bakıp “Şu salağa uyma diyeceğim de salak salağı çekiyordur,” dediğinde kahkaham yavaş yavaş silindi. Kendimi *Şirinler*’deki Somurtkan Şirin gibi hissediyordum. Ayaz’sa oradaki Şirin Baba falandı herhalde ya da Şirine. Sinsi sinsi sırıttım.

“Hande, ‘Ayaz’la Masal sevgililer falan,’ dedi. Ne o yanlış haber mi? Nasıl sevgilisiniz kanka siz ya?”

“Anıl iki metre falan öteden yürüsene sen,” dedi Ayaz homurdanarak. Sırıttım.

“Ama kanka özlersin.”

“Ne özleyeceğim senin gibi pezevengi.”

“Deme öyle kırılıyorum,” dedi Anıl dudağını bükerek. Ayaz sabırla derin bir nefes aldı. Yürüyüş yoluna girdiğimizde Anıl kolunu omzuma attı ve “Ee, kanka? Sabah sabah uyanmak nasıl bir duygu?”

“Pek tercih edeceğim bir şey değil,” diye sızlandım. Ayaz elimdeki eliyle beni diğer tarafına çekti. Böylece ortaya o geçmiş oldu.

“O kolunu seviyorsan adam gibi dur.”

Anıl bana baktı ve sııttı. “Kızım bu kıskançlık evrelerine falan da başlamış. Yakında tek taşla gelir.” Hadi inşallah dememek için kendimi zor tuttum. Anıl’a “başka zaman detaylı konuşuruz” bakışı attım. Bakışlarla anlaşabileceğimiz kadar yakın kankalar olmaya başladığımız için olayı hemen çakıp “tamamdır” bakışı attı.

“Oğlum siktirip gitsene,” dedi Ayaz sinirli sinirli.

“Kanka ben de çok meraklı değilim sabahın köründe senin gibi bir bunakla yan yana yürümeye.”

“Ulan sabah sporunu seni döverek yaparım bak. Kahvaltı parası istiyorsan da döverim. Her türlü döverim.”

“Yok be,” dedi Anıl sııtarak. “O para bana daha gider. Ben sabah sabah müstakbel eşimi, çocuklarımın anasını bulmak için geldim.”

“Dingil.”

“Öyle deme aşkım,” dedi Anıl sııtarak. Ayaz elimi bırakıp durduğunda Anıl’ın suratına yiyeceği yumruğun sesini daha Ayaz harekete geçmeden duymuş gibi oldum.

Anıl hönkürerek yere düşünce yüzümü buruşturdum. “Of Ayaz ya. Sabah sporu yapacağız dedin geldik. Sen ne yapıyorsun?”

“Sabah sporu yapacağız deyince mi yoksa tehdit edince mi geldin Masal?” dedikten sonra yerde burnunu tutan ama yine de sırttan Anıl’ı gösterdi. “Hem o pezevenk bunu ilk geldiğinde, ‘günaydın’ dediğinde hak etmişti. Yine ben sabrediyorum.”

“Bu sabretmiş hâlin mi?” diye homurdandıktan sonra Anıl’ı kolundan destekleyerek kaldırdım. “İyi misin? Burun falan yerinde mi? Bayağı deprem oldu sandım kanka. Fena çaktı,” dediğimde Anıl elini burnundan çekip “Yerinde mi?” diye sordu ciddi ciddi.

Gülüp “Kanıyor ama yerinde rahat ol,” dedim. Sırtta ve kulağıma eğildi. “Çaktırma canım acımadı. Kaşındı gibi oldu sadece,” diye fısıldadı. Gülerek omzundan ittirdim.

“Fısıldamayı becer bari. Bütün yürüyüş yolu duyulan.” Ayaz’ın söylediğine kahkaha atarken bir de üzerine Anıl Ayaz’a “Sana ne be salak,” dediğinde elimi karnıma götürüp gülmeye devam ettim. Ayaz’la Anıl resmen süper ikiliydi. *Damon*’la *Alaric*’e taş çıkartırlardı.

Ayaz, Anıl’ı yakasından tuttuğu gibi yolun diğer tarafına doğru savurdu. “Siktir git lan buradan.” Yürüyüş yolundakiler kavga var sanıp izledikleri olayı ben kahkaha atarak izliyordum. Anıl üç beş metre öteye uçtuğu yerde yakasını düzeltti. “O zaman ben sizin evdeki dolabı sömüreyim,” dediğinde yine kahkaha attım. Bence bu sabah sporunu kahkaha atarak tamamlayabilirdim.

Ayaz elini umursamazca savurdu. “Git klozeti de sömür,” diye homurdandı ters ters Anıl’a bakarken. Yine güldüm. Gülüşümle sonunda benim de aralarında olduğumu fark edip bana döndü.

“Gülüyorsun ha?” dediğinde başımla onaylayıp yine güldüm. Gülmeyi durduramadığım için karnıma sancı girmeye başlamıştı.

“Barfiks çekerken devam et o zaman gülmeye,” deyip beni yürüyüş yolunun parkında olan spor aletlerine çekmeye

başladı. Gülüşüm bu sefer hiç zorlanmadan durmuştu. Ayaz hâlime sııttı.

“Ya, benim kollarım ince. Kopar.” Ayaz dediğinde homurdandığım şeye şimdi ben sığınıyordum. Barfiks falan çekmeyecektim.

Bazı şeyler için erken konuşulmayacağını onuncu kez demire asılıp kendimi yukarı çektiğimde anlamıştım. “Ayaz yeter bu kadar ya. Kas yaptım resmen.”

“Hep sen mi kasları izleyen taraf olacaksın? Ben de senin kaslarını izleyeyim biraz.”

Ona hareket çekmek için elimi barfiks demirinden çektiğim gibi yere yapışmam bir oldu. Ayaz gülerken ben homurdanarak popomu ovuşturuyordum. Bu popo bugün illaki kırılacaktı.

“Hadi yirmiye tamamlayacaksın kalk.”

Oturduğum yerde başımı zürafa gibi uzun olan Ayaz’a kaldırıp ters ters baktım. “Sen beynini tamamlasana önce. Ben yirmiye tamamlarım sonra.”

Sııtarak elini mekik çektiğim direğe yasladı ve yukarıdan bana baktı. “Ya da vazgeçtim, kutsal sayıya tamamlayacaksın.” Neden sııttığını şimdi anlamıştım. Yerden kalkıp üzerimdeki tozları silkelerken “Geri zekâlı,” diye homurdandım.

Ellerimi direğe uzattığımda koltuk altlarımdan tutup uzanmama yardım etti. *Ah şu dünkü iddia olmaz olaydı! Ve tabii Ayaz’ın tehditleri! Ve tabii dünyada “spor” diye adlandırılan herhangi bir şey!* Eziyet çekmeme yardımcı olmasa kibar bile diyebilirdim bu hareketine. Ellerini çektiğinde bütün yük kollarımda olduğu için oflayarak direğe daha da asıldım.

“Kaç demiştin?” dedim kendimi yukarıya çekmeye çalışırken.

“Kutsal sayı.”

“Ya cuma günü yapma bari be. Çarpılacaksın,” diye homurdandım. Sonra kendi dediğim şeyle duraksadım. Cuma mı? CUMA MI?

“Ayaz bugün karneleri almamız gerekiy...”

Tekrar düştüğümde “Kızım sen yeri çok sevmiş gibi duruyorsun,” dedi bana el uzatırken. Eline vurduktan sonra kendi çabalarımla kalktım. Bu kadar etkileşimden sonra yerle evlenmem gerekiyordu galiba.

“Hepsi senin yüzünden.”

Kaşlarını kaldırıp “Ben ne yaptım?” dediğinde isterik bir kahkaha attım. “Tabii canım. Sabahın köründe dirsek atıp uyandıran, bir de eve kadar koşturan sonra saçma salak sporlar yaptıran çok seksi baklavalı yakışıklı çocuk sen değilsin, değil mi?”

Sinirle yanından geçerken olduğum yerde durdum. *Yok ya beni direkt pompalıyla öldürün. Sabah sabah bu salaklık hayırlı değil. Seksi baklavalı yakışıklı çocuk ha? Ha bir de “çok” seksi baklavalı yakışıklı çocuk? Öyle az buz da değil.*

“Sanırım o çocuk benim,” dedi Ayaz sırtıtırken. Kolu nu omzuma atıp beni bir tarafa çekiştirmeye başladı. Ona dalga konusu vermemek için konuyu değiştirmeye çalıştım. “Ayaz karne alacağız diyorum.”

“Kızım din kültürün bile bir. O karneyi gerçekten almak istiyor musun?”

Ofladım. “Annemden önce alıp imha etmem lazım,” dedim yerdeki taşlarla bakışırken. Geçen yıl daha zeki bir şeydim ama bu yıl iyice bozmuştum. Yılın başında Gök tuğ’la çıkmaya başlamıştım ve teneffüste bile yanımdan ayrılmamakla kalmıyor, çıkışta mesaj kutumu dolduruyordu. Tamam Vodafone dışında birinden mesaj alabilmek egomu okşuyordu ama ona cevap vermekten derse bakamıyordum. Bu dönem de derse pek bakamamıştım ama mesaja cevap vermekten değil de Ayaz’ın uyuzluklarına sinirlenmektendi genellikle.

“Kızıl olana söyle alsın seninkini de.”

“O şimdi kendi karnesini imha etmekle meşguldür. Atalay’a mı söylesem acaba?”

“Siz bütün tayfa salak mısınız?” diye bir soru yönelttiğinde ona tip tip baktım. “Kardeşin Umut...” diye başladığında “O salakla benim bir alakam yok,” diye araya girdim. “Mert...” diye devam ettiğinde dudağımı büzdüm. “Atalay, Anıl, Hande, Melis midir nedir o voleybolcu kız. Bütün arkadaşların salak.”

“Sen de salak oluyorsun o zaman,” dediğimde beni bir spor aletinin önünde durdurdu ve sırttı. “Ben senin arkadaşın değilim güzelim.”

Ayaz’la sevgili olduğumuza üzüldüğüm ilk andı galiba. Ben spor aletiyle bakışırken güldü. “Evet, hazır mısın?”

Elimle yüzümü kapattım. “Başıma belasın değil mi?”

Düşünürcesine bir ses çıkarttı. “Sinirlendiğinde çok çekici oluyorsun. O yüzden, evet.”

Elim yüzümdeyken ona tekme atmaya çalıştım ama ayak bileğimden tutup çektiği için yine yere düşeceğimi sanırken belimden tutup beni kendine çekti.

“Niye tutuyorsun ya? Ben yere düşüyordum ne güzel,” dedim gülerek. Popom dümdüz olmuştu resmen. Tamam doksan altmış doksan değildim ama popom da normalde vardı yani. Şimdi düşmekten kalmış mıydı emin değildim.

“Her düştüğünde ilgi sana toplanıyor. Rezil olduğun için olsa bile hoşuma gitmiyor.” Biraz kıskançtı.

“Her düştüğünde” ifadesini kullandığı için güldüm. “Canım sıkıldıkça düşünürüm zaten.”

Burnu burnuma değerken güldü. Kısılmış gözlerine, büyülenen gözlerimle bakarken Ayaz’ın sağlığım için zararlı olduğunu düşünüyordum. Gülüşü, ses tonu, söylediği şeyler, bakışları, gözleri, kasları... *Öf şu kaslarını ne zihninde ne de gerçekte düşünme artık!*

“Evet şimdi,” deyip spor aletini gösterdi. Ayaz’a yavru kedi bakışlarımı atsam da umursamayıp beni alete yönlendirdi.

“Senden nefret ediyorum.”

“Ben de,” dedi keyifle. Her ne kadar yorgunlukta yüksek lisans yapsam da onun keyifli olması beni de keyiflendiriyordu.

Ayaz’dan...

O spor aletlerinin bulunduğu yerdeki bisikleti sürer ve arada çaktırmadan alnındaki teri silerken ben sırtmış bir vaziyette ağaca yaslanmış onu izliyordum. Açık konuşmak gerekirse, sabah sporu diye bir şey yoktu benim hayatımda. Tek sporum adam yumruklamak ve Masal’ın fırlattığı şeylerden kaçıyordu. Vücudum için genelde hafta sonları spor yapıyordum ama düzenli sayılmazdı.

Spora çok hevesliymiş gibi yapmıştım çünkü... Hadi ama. Masal’ı şu vaziyette izlemek her şeyden daha eğlenceliydi. Göz ucuyla bana bakarken bir ayağını bisikletten yere indirdiğini gördüğümde sırttım.

“Kedicik kaçsan bile nereye gitmeyi düşünüyorsun?”

Ters bir şekilde “Köprü altına,” diye homurdanınca sırtıtım büyüdü. “Kötü yola düşeceğim. Esrar çekeceğim. Yeter artık, bıktım. Yüz beş kilo verdim ya.”

Vücudunu şöyle bir süzüp “Hâlâ iki yüzlük duruyorsun,” dediğimde yüzüme yediğim şaplaqla yüzümdeki alaycı sırtıtış gitti.

“Elin palet gibi mübarek,” diye homurdandım yüzümü ovuştururken. Tokat atsa eyvallah. Suratımın ortasına şaplağı geçirmişti.

“Karnım aç benim,” diye sızlandı. Elimle bisikleti gösterdiğimde oflayarak bıraktığı pedalları çevirmeye devam etti.

Masal'ın bana ettiği küfürleri takmamaya çalışarak onu izlemeye devam ettim. Masal'ın arkasından gözüken bankalarda Anıl'la muhtemelen yürüdüğü bir sarışını görünce pis pis sııttım. Gün ibnelik günüydü.

“Masal ben iki dakikaya geliyorum.”

Sevinçle, sabırsızlık arasında bir ses çıkardı. “Git iki saate falan gel. Hatta gelmesen de olur. Hatta bence ben eve geçeyim.”

“Otur oturduğun yerde kaybolup fidye istendiği haberi son model telefonumdan okumak istemiyorum. Hayır yani bir süre sonra kimse fidye getirmediği için salarlar da seni.”

Önce ciddi ciddi gözlerini kıstı. Dediklerimi algılamaya çalışıyormuş gibi bir hâli vardı. Dudağımı yalayıp algılaması için birkaç saniye verdim. Sıkılmaya başladığımda “Sen bir düşün,” deyip omzunu sıvazladıktan sonra Anıl'ın olduğu yere ilerlemeye başladım.

“Nereye gidiyorsun? Üstüme kuma mı getireceksin?”

Cırlamasına yüzümü buruşturdum. Çevrede bize bakan birkaç yüze Masal'ı gösterip ağzımı oynatarak “Onu tanımıyorum,” dedim. Kedicik yaptığım şeyi görüp kaşlarını çattığında sııttım.

“Ben eve gidiyorum,” diye tısladıktan sonra bisikletten indi ve sert adımlarıyla ilerlemeye başladı. Trip mi atıyordu bu kız? Ah yine şu çekici olduğu zamanlara mı dönecektik.

Anıl'a ibnelik yapmayı beş dakika erteleyip Masal'ın peşinden hızlı adımlarla ilerledim. Benim bir adımım onun koşmasına eşit olduğu için hiç zorluk çekmeden birkaç adımda ona yetişip arkasından sarıldım ve kulağına fısıldadım. “Trip atma öperim.”

“Ne trip atacağım ben sana? Git ‘onu tanımıyorum’ dediğin kızlara sarıl,” deyip kollarımdan çıkmaya çalıştı. Al işte. Bir de “Ne trip atacağım sana?” diyor. Normalde çarpılacaksın salak derdim ama “*Damon* pezevenk değil,”

derken bile çarpılmadıysa bu küçük şeyden çarpılacağını sanmıyordum.

Küçük Ayaz'a tekme atmaya kalkıştığında daha fazla zorlamadan kollarını bıraktım. "Cidden gidip sarılmamı istiyor musun?" dediğimde kararla başını salladı. Dudağımı yaladım ve sırtarak kızlara doğru yöneldiğimde tam da beklediğim gibi "Salak mısın ne yapıyorsun?" deyip koluma asıldı. Güldüm.

"Sarıl dedin."

"Öl dediğim günleri de hatırlıyorum."

Dudağımı büzdüm. İyi yerden vurmuştu. Tabii bir Ayaz Barkın bunun üstesinden nasıl kalkardı? "Soyun diyeceğin günler de gelecek," deyip pis pis sırttım.

"Tamam git sarıl kime istiyorsan. Allah belanı vermesin," deyip yürüyüş yolunun geldiğimiz yönüne doğru yürümeye başladı. Arkasından "Geliyorum beş dakikaya. Eve tüpçüyü falan alma," diye bağırdım. Benim sevgilim, tam da benim sevgilim olacak kızdan beklenileceği gibi beni taklit ederek çevresindeki birkaç insana beni gösterip "Onu tanımıyorum," dediğinde sırttım.

"Doğum gününde tanışırız güzelim," deyip tepkisine bakmadan arkamı döndüm ve Anıl'a yöneldim. Tepkisini tahmin etmek için bir Ayaz Barkın zekiliğine sahip olmanıza gerek yoktu. Siz bile tahmin edebilirdiniz. Kızaran bir yüz, avucunun içini tırnaklama, dişlerini gıcırdatma.

Anılları bıraktığım yerde görünce hızlanıp kızla ortalarına oturdum. Bir kolumu Anıl'a attım. Diğer kolumu tam kaldırmıştım ki gözümün önüne "Sen nasıl o kızın omzuna kolunu atarsın?" diyen Masal'ın yüzü geldi. Kolumu hemen geri indirdim.

"Anıl. Sevgilinle ayrıldınız mı?" dediğimde kızın kaşları çatıldı.

"Anıııııı," dedi sesiyle imana geldiğim kız. Başımı Anıl'a döndürüp yüzümü buruşturdum. Bula bula bunu

mu bulmuştu? Benim pezevenk kardeşim diye söylemiyorum ama yakışıklı çocuktuk. Bundan daha iyilerini bulabilirken bu fok balığı gibi konuşan kıza mı kalmıştı? Durum bu kadar vahimdi demek.

“Senin sevgilin mi var? Söylememiştin.”

Anıl bana kötü kötü baktıktan sonra “Yok Ebrucuğum. Sevgilim olsa bile seni gördüğüm o an terk ederdim zaten.”

Kızın gönlünü iki dakikada alınca kaşlarımı çattım. Ama ben buraya bunların arasını bozmaya gelmiştim!

“Son kıza n’oldu ki? Yoksa eski eşinden üç çocuğun olduğunu mu öğrendi?” dedim yayvan bir şekilde sırtıp Anıl’a bakarken. Anıl’ın gözleri dehşetle büyürken göz ucuyla kıza baktım. Ağzına Atalay’ın poposu bile sığardı herhalde.

“Anıl?” dedi dehşetle.

“Anıl mı? Ah pardon. İnsanlara kendini tanıtmamak için ‘Anıl’ diye tanıttığımı unuttum. Üç farklı suçtan aranıyor da kendisi. Aslında ismi ‘Abdülrezzak’,” deyip sırtışıma genişlettim. Kız kalkmaya yeltendiğinde Anıl hemen koluna yapışıp oturttu. Tedirgince sırtıp “Canım şaka yapıyor niye hemen inanıyorsun?” dedi. Kız kalkmaya yeltenmeyi bıraktığı için elini çekip kulağıma eğildi.

“Kanka intikam mı alıyorsun a**na koyayım?” diye fısıldadı. Sırtmamı silip yapay bir şaşkınlıkla Anıl’a baktım.

“Artık beş suç mu oldu?” dedim sesimi yükselterek. Kız “Yok artık gidiyorum ben,” deyip ayaklandı ve yürüyüş yoluna doğru hızlandı. Anıl sinirle inleyip elini alınca çarptı.

“Piçin önde gidenisin Ayaz. Şimdi bana yeni sarışın bulacaksın.”

Omuz silkip ayaklandım ve elimi cebime koydum. “Ben emekli oldum o işlerden. Evli mutlu çocuklu adamım. Sana kolay gelsin,” dedikten sonra ibnelik olsun diye göz kırpıp “Abdülrezzak,” dedikten sonra kahkahayı bastım. Yüzüme yediğim yumruğa karşı gülmeye devam ettim. Tamam belki

bunu hak etmiştim. Burnumdaki kanı silerken sinirle yürüyüş yoluna ilerleyen Anıl'ın arkasından gülererek bağırdım.

“Ya oğlum kız fok balığı gibiydi zaten.”

“Bok öyleydi. Güzelim kızdı,” dedi yerinde durup bana dönerken. Masal'dan sonra çoğu kız “fok balığı” gibi görünüyordu gözüme de öyle sanmış olabilirdim, Anıl haklı olabilirdi. Ama artık iş işten geçmişti. Elimi boş ver dercesine salladım. “Sen daha iyilerine layıksın.”

Ayakkabısını çıkartmaya çalıştığında gözlerim irileşti. “Anıl ebeni sikerim.”

Ellerini ayağından çekip bana kötü kötü baktıktan sonra iki parmağını önce kendi gözlerine sonra bana doğru tuttu. “Gözüm üzerinde Pikaçu. Bir kıza baktığını göreyim direkt yengeme yetiştireceğim. O zaman göreceksin sen,” dedikten sonra arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Tekrar güldüm.

“Ayakkabını yerde unuttun pezevenk,” dediğimde yerinde durup yalan mı söylüyorum diye ayağına baktıktan sonra oflayarak ayakkabısına yöneldi.

“Sarışın kızı da kaçırdım. Aklımın kaçması normal.”

“Yerinde miydi ki?” derken cebimden sigarayı çıkarıp yanından geçtim. Ayakkabısını zıplayarak giyerken yanımda ilerlemeye başladı.

“Kanka bana da bir dal versene.”

Ters ters ona baktım. “Dal ne lan? Keş misin sen?”

Sırıttı. Gözlerimi devirip önüme döndüm. Şu anda beni evde bekleyen Masal'dan başlayıp, bütün çevremi sayarak Anıl'da bitirirsek, bir normal tanıdığım yoktu. Harcanıyorum bunların arasında.

Masal'dan...

“Ne yapıyorsun sen? Ne-yapıyorsun-sen? Sen ne yapıyorsun? Meyve suyuyla saç boyanır mı salak çocuk?” deyip elindeki meyve suyu kutusunu aldım ve kafasına hafifçe

vurdum. Çocuk bana kötü kötü bakarken “Ne var lan?” demeye hazırlanıyordum ki annesiyle göz göze geldiğim için şirince sııttım ve çocuğa döndüm.

“Biraz daha krema?” dedim diğer elimdeki krema şişesini gösterirken. Çocuk hemen neşelenip ağzını açtı. Bu çocuğu gördükçe aklıma Anıl geliyordu. Sessizce “hayvan” diye fısıldayıp çocuğun ağzına kremayı doldurduktan sonra çocuklarla dolu koca salonun içinde dolanmaya başladım.

Ne mi yapıyordum? Ben de isterdim tabii cafede “beşinci masaya kahve ve limonlu kek” demeyi, götürürken yemeyi. Ben de isterdim giysi mağazasında kasiyer olup bütün gün göt büyütmeyi. Ama ben anca ne işi bulabilmiştim? Çocuk doğum günlerinde maskotluk yapıyordum. Ve bugünkü kostümüm çok seksiydi. *Balina!*

“Balina bize su püskürt!” Bir grup salak çocuğa hareket çekmek istesem de etrafta anneler dolaştığı için hayallerim suya düşmüştü.

“Nasıl su püskürteyim?” dedim sarışın bacak kadar çocuğa kötü kötü bakarken. İlk olarak aklıma suyu ağzıma alıp yüzüne tükürmek gelmişti. Ne akla hizmet bana balina kostümü vermişlerdi ki sanki!

Sakin ol Masal. Dua et o örümcek kostümünü vermediler.

“Sen balina değil misin? Anneee! Bu kız bizi mutlu etmiyor!”

“Şimdi komaya sokacağım ben seni. Mutlu olursun o zaman,” diyemedim tabii. Oflayarak masaların birinden su şişesi aldım. İstiyorsa, yapacaktım. Hem de büyük bir zevkle o şirin çakması şeytan suratına tükürebilirdim. Bininci kez falan oluyor galiba ama çocuklardan nefret ediyorum. Bebekken ve hiçbir şeyden haberleri yokken salak salak sııtıp “bööö” diye böğürdüğünüzde bile gülen şeylerken daha tatlılardı ama büyümeye başlayıp o minik beyinleri harekete geçtiğinde hiç de sevimli olmuyorlardı.

Suyu ağzıma alıp başımı geriye doğru attım ve kızın yüzüne doğru suyu püskürttüm. Kız şaşkınca ellerini iki yanda açtığında sııttım.

“Ama...”

“Ne oldu canım? Püskürt demiştin.”

Kız sinirle ayaklarını yere vurdu. “Saçlarımı mahvettin.”

“Emin ol inek yalamış gibiyken daha güzel değildi. Şimdi hiç değilse insana benziyorsun.”

Ağzı irileşti ve eliyle kendini gösterdi. “Sen bana ne dedin?”

Annesi fotoğraf makinesiyle bize doğru yaklaşmaya başlayınca şirince sırtıp ellerimi kaldırdım. “Doğum günün kutlu olsun dedim! Yuuppii!”

Kızı orada bıraktıktan sonra paytak adımlarla pastaların olduğu yere doğru ilerlemeye başladım. Bu kostüm cidden ağırdı. Baygın gözlerle etrafımı izlerken en büyük pasta dilimi olan tabağı alıp pofuduk koltuklardan birine yayıldım ve yemeye başladım.

“Hadi bize şarkı söyle,” dedi biri ayağımı çekiştirirken.

“De get gavurun tohumu,” diye tısladım.

“Ne?” dedi kocaman gözleri şaşkınlıkla biraz daha büyürken. Gözlerimi devirdim. “Pasta yiyorum. Sonra,” diye geçiştirdim. Omuz silkti. Aklıma birden Ayaz gelmişti. Okullar kapanalı iki hafta oluyordu. Atalay-Hande ve Anıl tatile çıkmışlardı ama ben burada çaktırmadan çocukların pastalarını yiyor, onun bunun isteklerini yapıyor, bebek ağlayışı çekiyordum. Neden? Çünkü Ayaz beyefendi onlarla gitmemi istememişti. Neymiş beraber gidermişiz. Sen de gel demiştin. Şirkette işleri varmışmış. *Salak çocuk.*

Bu işi bulmadan önce kendi şirketlerinde özel asistan - kölelik gibiydi çalışma şartları anlattığına göre- işi sunmuştu bana gülerken ama tabii ki kabul etmemiştim. Yanımda otur aylık beş bin lira hesabına yatırayım demişti ama bunu da annem kabul etmemişti. Torpille çalışamazsın diye. Vallahi

ben çok rahat çalışırdım ama arada annemin tehditleri olunca bu işe kalmıştım işte. Bu işi de Hande anaokulundan beri tanıdığı bir kız aracılığıyla bulmuştu. Yoksa benim iş bulacağım falan yoktu. İş görüşmelerinde çok da dürüst olmamak gerekirdi galiba. “Erken kalkar mısın?” “Hayır”, “Bir anda çağırırsak gelir misin?” “Hayır”, “Mesaiye kalır mısın?” “Hayır”, “Aradığımızda açar mısın?” “Hayır”, “Bir iş arkadaşınla sorun yaşarsan profesyonel olur musun?” “Hayır”, “Aylık asgari maaş ister misin?” “Evet”, “Beni işe alacak mısınız?” “Hayır”.

“Davetiyede ‘İstedğiniz her şeyi yapacak bir balina olacak,’ diyordu,” diye söylendi. O balina bendim sanırım.

Tam arkadaşlarının yanına dönmesini söyleyecektim ki doğum günü çocuğunun annesi “Masalcığım, çocuklar eğlenmek istiyor ve bu da senin işin,” deyip gülümsedi. Gamzesi devlet çukuru şeytan. Oflayarak tabağı kenara bıraktım ve çocukların ortasına geçtim. Ellerimi iki yanda açıp sırtıtmaya çalıştım.

“Hangi şarkıyı istersiniz bakalım?”

Ben böyle “Pepee” falan beklerken çocuklar *Rihanna*’dan şarkı isimleri söyleyince kaşlarım kalktı. Zengin çocuğu olmak böyle bir şeydi demek ki! Bu yaşta iPhone’u olan çocukları gördüysem *Rihanna* dinlemelerine şaşırمام gerekiyordu. Sakin ol Masal. O iPhone’u olan çocukların telefonlarını çalmak istemiyorsun. Sakin.

Salak saçma hareketler yapıp şarkılar söyledikten sonra yine pastama dönmek istesem de kapı çaldığı için dudağımı büzüp kapıya yöneldim. Kapının yanındaki aletten dışarıya baktığımda Ayaz’ı görmemle kalp krizi geçirdiğim için elimi kalbime götürmem bir oldu. Hayır olamazdı! Beni bu eni boyu bir gösteren balina kostümüyle göremezdi. Geç başlayan ilişkimiz erken bitemezdi. Koşarak koltuğa attığım balinanın kafa kısmını aldım ve kafama geçirip kapıyı açtım. Beni böyle tanımazdı.

Kapıyı açmamla içtiği sigarayı yanına atıp bana döndü. “Kime bakmıştınız?” dedim sesimi kalınlaştırarak. Baygın baygın bakıyordu. Yorgun gözüküyordu. Gören de demin zıplayarak *Rihanna* şarkıları söyleyen kişiyi Ayaz sanacak. Bu ne yorgunluk?

“Masal Sayer.”

Başımı dikleştirdim. “Ne yapacaksın onu?” Baygın bakışları ciddileşti. “Sana ne kardeşim?”

Yine başımı dikleştirip “Niye sen içeri girmiyorsun?” dedim bilmiş bilmiş. Sesimi erkek gibi tutmaya özen gösteriyordum. Bazen sonlara doğru incelse de şu ana kadar iyi götürdüğümü düşünüyordum. Demek ki benim içimde bıyıklı bir Hasan varmış.

“Gidip Masal’ı çağıracak mısın artık?”

Kostümün içinde görmeyeceğini bile bile gözlerimi devirdim.

“Masal şu kumral olan mı?”

Umursamazca çevreye bakarken başını salladı. Sırtıp “Güzel olan mı?” dediğimde başını bana çevirdi. “Dingil dingil konuşma yumruğu suratına yersin. Çağırma lan Masal’ı istemiyorum,” dedikten sonra cebinden telefonu çıkardı. Hass*ktir.

Çaktırmadan elimi kostümün cebindeki telefonuma götürürken Ayaz bana baktığında elimi çekip çevreme bakındım. Telefonum çalmaya başlayınca yutkundum. Ayaz başını kapıdan içeri sokup çevreye bakındı.

“Belki de tuvalettedir,” diye mırıldandım.

Telefonu cebine koyup evin duvarına yaslandı. “Bugün onu görmem gerekiyor,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Görmeyeceğini fark ettiğimde hemen “Neden?” diye ekledim. Bana bakmazken “Bitmesi gerekiyor,” dediğinde sesizce yutkundum.

“Neyin?” diye mırıldandım. Sesimi erkek tonuna alıp almadığımı bile bilmiyordum. Sadece şu anki şoku atlatmaya çalışıyordum. Ve kalbimdeki yükü.

“Olmuyor onu sevemiyorum.”

İkinci bir şokla kasılırken hıçkırdım ve eve girmek için yeltendim ama kolumdan tuttu. Ona döndüğümde sırtıyordu.

“Berbat bir oyuncusun,” dediğinde gözlerimi kırıştırdım. Sırtması devam ederken kostümün başlığını çıkardı ve tek eliyle karışmış saçlarımı düzeltti.

“Nasıl?” dedim çatlak çıkan sesimle. Gözlerim dolmuştu.

“Cidden anlamayacağımı mı sandın?” dediğinde kaşlarımı çatıttım. Sonra yavaşça gevşedi kaşlarım. Yüzümdeki aptal sırtışıyla oflayıp kolumu elinden çektim.

“Çok uyuzsun.”

“Eyvallah,” dedikten sonra dudağını yalayıp beni şöyle bir süzdü. “Çok yakışmış.”

“Dalga geçme,” dedim gülerek. Ellerimi iki yana açıp sertçe indirdim. Ellerim kostüme çarpınca ses çıkmıştı.

“Beni yaşlı cadı yapmalarına bile razıydım ama balina olmadı.”

“Kurtarıcın geldi,” deyip sırttı. Sonra arkasında park edilmiş Hüsno’yu gösterdi. “Hadi gidiyoruz.”

Gözlerim mutluluktan parlarken sorun çıkarmayıp Hüsno’ya yöneldim ama Ayaz beni durdurdu. “Üzerinde o varken seni kucağıma çekip öpemem.”

Bir üzerime bir Ayaz’a baktım. “Beni üzerine çekip öpmen gerekmiyor.”

“Ah evet gerekiyor. Üç gündür görüşmüyoruz ve buradaki çocukları kıskanmaya başladım.”

Sırttım. “Sümüklü olanları da mı? Emin ol seni aratmıyorlar.”

Kaşları çatıldı. “Bana sümüklü diyeceğine yürü git üstünü değiştir. Sokakta bir balinayla konuşup karizmamı çizmek istemiyorum.”

“Aman be. Bir laf koymanın verdiği mutluluğu yaşatmıyorsun,” deyip eve girdim. Şirince sırttı. Onun sırtışıyla

ben de gülümserken kıyafetlerimi bıraktığım odaya girdim ve üzerimi değiştirdim. Üzerimdeki bluzu düzeltip aynanın karşısına geçtim ve kostüm yüzünden elektriklenmiş saçlarımı düzelttim. Converse'lerimi de giydikten sonra ev sahibinin bıraktığı parayı cebime atıp aşağıya indim. Bir haftadır çalışıyordum ve günlük iki yüz lira alıyordum. Heyt be. Hesaplamalarım doğruysa -ki bence doğru değil çünkü matematiğim berbat- bu yaz içinde iPhone alabilecektim.

Evden çıktığımda Ayaz yaslandığı arabadan doğruldu ve arabaya bindi. Ben de peşinden arabaya bindim. Birkaç ay içerisinde elimde iPhone tutabileceğim hevesiyle cebimdeki külüstürü çıkardım. Çocukların elinde bile iPhone göre göre benimkine şarj veresim gelmiyordu. Yine de ona şu an mecbur olduğum için kilit ekranını açtım. Arama ya da mesaj var mı diye bakacaktım. Belki de *Ian Somerhalder* artık taciz boyutuna dönmüş olan Instagram mesajlarıma dönmüş olabilirdi!

“O kilit ekranındaki *Damon* mu?” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırarak Ayaz'a döndüm. “Diyelim ki öyle, ee?” diye sordum. *Damon*'u kıskanması anlamsız ya da aslında anlamlıydı. Ayaz da birine bu kadar takıntılı olarak hayran olsa ben de kıskanabilirdim.

“Odanda hâlâ posterleri duruyor mu?”

Aynı sakinlikle “Diyelim ki öyle, ee?” diye sorduğumda susup saçlarını tek eliyle düzeltti ve arabayı çalıştırdı.

Birden arabayı sürmeye başlayınca geriye yaslandım. “Nereye gidiyoruz?” dedim korkuyla.

“*Damon* posterlerini Hakkın rahmetine kavuşturmaya gidiyoruz.”

“Yok artık. Ben de *Demi Lovato*,” dedim alayla. “Ben de Ayaz Barkın, kedicik. Dediğimi yaparım.”

Tedirginlikten ayağımı sallamaya başladım. Yapar mıydı? Büyük bir ihtimalle.

“Evde annem var. Bir şey yapamazsın.”

Beni takmayıp bizim evin olduğu sokağa girdi ve arabayı binanın önünde park etti. Arabadan indiğinde çantamı kapıp ben de indim ve arkasından koşturdum.

“Ayaz saçmalama,” deyip koluna yapıştığında hana ters ters baktı. Oflayarak apartmana girdim ve kapıyı kapattım. “Aman,” diye bağırdım. “Sanki tekrar posterleri bulduktan sonra asıp uyumadan önce bakamayacağım,” diye dalga geçtim.

“Sen uyumadan önce posterlerin parçalarına bakacaksın,” deyip ibnece sırttı ve asansöre bindi. Oflayarak ben de arkasından bindim.

“Ayaz ya...”

Kapıyı Ayaz hızlıca çaldığında annem açtı. “Merhaba Ayaz.”

Annem Ayaz’a selam verirken bir yandan “bu zengin damat adayının geleceğini bana neden söylemiyorsun sabahlığımla açmazdım kapıyı” bakışı veya buna benzer bir bakış attı. Topuzundaki saçların fıskiye gibi dağıldığına ve üzerindeki çiçekli sabahlığa bakarsak haklıydı da ama benim de haberim yoktu ki!

“Merhaba efendim. Acil bir işim var hemen döneceğim size,” dedikten sonra hızla içeri girdi Ayaz ve odama yöneldi. Şirince sırtıp “Günaydın anne,” dedim ve yanağından öpüp ben de odamakoşturdum.

Odama girdiğimde gözlerim irileşti. “Hayır,” dedim acıyla.

“Gören de annesini matkapla delmişler sanır. Alt tarafı posterleri parçalıyorum.”

Kapıyı kapatıp acıklı gözlerle yanına ilerledim. “Kattilsin. Acımasızsın. Şeytansın,” diye bağıırıyordum yerde parçalanmış posterlere bakarken. Bir poster daha ekledi Ayaz parçaladığı posterini yere atarken. Hiç vakit kaybetmeden diğerine geçti. Bir de benim makasımı alet olarak kullanıyordu!

Bütün posterleri kestiğinde yatağımın başındakine döndü. Ama o benim en sevdiğimdi!

“Hayır,” diyerek ondan önce postere koştum. Dramatik bir sahne çekiyor gibi hissediyordum.

“Masal süreci uzatma,” dedi elindeki makasla bana yaklaşırken. “Olmaz,” deyip duvardaki postere sarılmaya çalıştım. Elleriyle de kollarımı çekmeye çalışıyordu.

“O benim!” diye bağırdım. “Kaç para verdim ben ona biliyor musun?”

“Beş katını öderim çek kollarını.”

“Adam kesiyorlar, diye bağırırım bırak ya,” deyip ellerinden kurtulmaya çalıştım. Beni geriye doğru çekmeye çalışırken tuttuğum poster de ben gerilerken yırtılarak elimde kaldığında kısa bir sessizlik oldu.

Gözüm sınırdan seğirirken Ayaz da yavaşça kollarımı bıraktı. Ona döndüğüm zaman gözlerimden *Superman* gibi ışınlar çıkmasını istiyordum. “Senin annen sandalye mi Ayaz? Tahta mı? Niye bu kadar salaksın?”

Sırtarak makası ağzına tutup üfledi. Bir de karizma çiziyordu salak. Acıların çocuğu olarak ikiye ayrılmış posterime baktım.

“Sanki yenilerini alamayacağım.” Posterle vedalaşmam kısa sürmüştü. Poster odamdaki çöpü boylarken “Sanki onları da kesemeyeceğim,” deyip masama yaslandı. Popomla poposuna vurup “Çekil önümden,” diye tısladıktan sonra yerdeki yırtık posterleri masanın üzerine koydum.

“Senden nefret ediyorum,” diye tısladım. Ellerini belime koyup beni kendine çekti ve burnumu öptü. “Beni çok seviyorsun,” diye fısıldadı. Doğru söze ne denirdi ki? Tabii ki, yalan! “Rüya görüyorsun,” dedim gözlerimi kısarak. “O zaman uyanmak istemiyorum.”

Ellerimi omzuna çıkarıp yakalarından tuttum ve gözlerimi gözlerine çıkardım. “Uyuzsun, öküzsün, ukalasin, ego yığınısın, ayısın. Ayaz sen neymişsin be? Neyse. Bunların hepsisin falan ama iyi ki varsın.”

Gülümsemesine karşılık ben de gülümsedim. “Sen olmasan kim posterlerimi kesecekti?” diye sızlandım şakayla karışık. Çok büyük bir şey yapmış gibi sııttı. “Ben olmasam kim seni pezevenklerden koruyacak?”

“*Damon* pezevenk değil!” Burnunu burnuma sürterek yaklaştı. Sinirimi direkt hafifletmeyi başarabilmişti. Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra burunlarımızın degeceği kadar geriledi. Başımı yana eğip gözlerimi zar zor dudaklarından ayırdım ve gözlerine baktım. Tamam şimdi de sinirim diye bir şey kalmamıştı. Ona bu kadar yakından bakmak bir manzara tablosunun içinde olmak gibiydi. “Doğum gününde sana tıraş bıçağı alacağım.”

Ve tabii romantik sandığım anımızda zihnimde çalan duygusal piyano müziği korku müziğine dönmüştü. Gözlerimi devirdim. Bu kadar yakın olduğumuz için bıyıklarımı gördüğünün şakasını yapıyordu. Ee tabii, bazen her insan gibi benim de bıyığım olabiliyordu ama daha dün almıştım. Görmesinin imkânı yoktu.

“Neden normal sevgililer gibi olup gökdelen almıyorsun?” dediğimde kahkaha attı. “Normal sevgililerin gökdelen aldığını sanmıyorum.”

“Olsun sen yine de al,” diye direttim gülerken. Kural 1: Zengin sevgili bulursan, sömür.

“Senin doğum günün ne zaman?”

Dudağını büzdü. “Oradan bakıldığında doğum günü kutlayan biri olarak mı görünüyorum?” Aslında buradan bakıldığında sadece dudağı gözüküyordu. Hiç değilse benim gözümde. Onu öpmeyi bu kadar istemem mantıksızdı. Neredeyse sapık olduğumu düşünecektim. Hayır değilim tamam mı?

Ayaz’ı başında şapka elinde mum düşünemediğim için “Pek sayılmaz,” diye mırıldandım.

“Ama sen yine de bir hediye alacağım diyorsan her zaman hazırım.”

Sırttım. “Senin için doğum günlerinde maskotluk yaptığım çocukların pastalarını aşırabilirim. Ama başka hediye bekleme.”

Omuz silkti. “Çikolatalı olsun.”

Gülümsedim. Tam bana doğru yaklaşırken kapı açıldığında puflayıp elimle yüzümü kapattım. “Terliği görüyor musun?” diye fısıldadım Ayaz’a.

“Aslında benim gördüğüm şey...”

“Şimdi,” diye başlayan annemin sesini duyduğumda elimi yüzümden çektim. Bir elinde süpürge diğer elinde temizlik bezi vardı. Demek ki bizi öyle görmemişti. Allahım. Sevap *point*lerim bir işe yarıyor.

“Masal bugün kız olduğunu hatırlayacaksın ve ev işi yapacaksın. Ayaz evladım sen de...”

Ayaz umutla “Eve gideceğim?” dediğinde annem “mal bu çocuk” dercesine sırttı. “Sen de Umut’u basketbol kursundan alacaksın. O salak otobüsü kaçırmış.”

Ayaz omuz silkti. “Ev işi yapmaktan iyidir,” dedikten sonra bana kaçamak bir bakış atıp kapıya yöneldi. “Size iyi eğlenceler,” dedi keyifle, gıcıklığına.

Gözlerimi kıstım. “Komik mi sence?” diye tısladım Ayaz’ın sırtına. Odadan çıkarken kötü çocuk kahkahalarından attı ve “Fazlasıyla,” deyip göz kırptı ve dış kapıya yöneldi. Oflayıp annemin elinde tuttuğu birazdan beni öldürecek olan süpürgeye baktım.

“Hazırlanmam için iki dakika ver,” dediğimde annem sırtıp süpürgeyi kapıya koydu ve gitti. Masadaki posterlerimi çöpe attıktan sonra boşalan yerdeki Ayaz’ın telefonuna sırtarak baktım. Vay vay vay. Geçen yine *Sherlock Holmes*’um.

Telefonu elime aldığım gibi yatağa zıpladım. Şifreyi kaldırmış olması için içimden dualar ederken “İşte bu be!” diye cırlayıp yumruğumu yine kendi yumruğumla tokuşturdum. *Elizabeth* olursanız böyle oluyor.

Mesajlara bakarken boşuna sevdiğimi düşünmeye başlamıştım. Genellikle Ayaz'a gelen bir sürü mesaj vardı ama Ayaz cevaplamıyordu. Tam "böyle şansa lanet olsun" diye isyanlara girip telefonu kapatacakken mesaj geldiği için durdum. Vodafone olması fikri ilk defa beni sevindirirdi çünkü mesaj Selin'dendi.

Masal'la berabermişsiniz. Bu iyi olmadı Ayazcığım. Elimde ne olduğunu iyi biliyorsun. Ve ben de kullanmaktan çekinmem.

Bölüm 4

“Masal yeter lan artık.”

“Sus,” dedim ağlayarak. “Sen anlamazsın. Senin hiç canından ciğerinden biri öldü mü?”

“Ağlamaya devam edeceksen seni öldüreceğim, canımdan ciğerimden biri ölmüş olacak,” diye homurdandı. Gözlerimi devirip önüme döndüm. Bu hâlimde bile cümlesinin “canımdan ciğerimden” kısmına takılabilmiştim. Ama gülmüyordum!

Yatağın üzerinde birikmiş peçetelerden birini alıp burnumu sildim. *Yiyeyim sevgilinin yanında burun silinmez diyen kişiyi. Acım büyük.*

“Kalk gidiyoruz,” deyip kolumdan tutan taş varlığa ters bir bakış attım. O öyle bakışlar attığında üç buçuk atan benim aksime Ayaz kolumu bırakmayıp beni yataktan biraz da uçurarak kaldırdı.

“Bırak kolumu. Acımı çekeceğim ben.”

“Başlatma şimdi *Damon*'ından. Git hazırlan bekliyorum kapıda.”

“Hıhı,” diye geçiştirdim. Kolumu bırakıp kapıya ilerlerken durup bana doğru döndü. “Giyinmeyeceksin değil mi?”

Bu çocuğun beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. Resmen insanları kandırmayı özlüyordum ya. Kötü kız olmayı özlüyordum. Çocuk her şeyimi çözüyordu.

“O zaman...” deyip bana doğru gelmeye başladığında geriledim. “Ayaz git diyorum. Ben önümüzde bir ömür yataktan çıkmayacağım, git ya!”

“Kızım neredeyse bir haftadır yataktan çıkmamışsın onu anladım. Tipin kaymış be! Bir ömür çıkmasan Bülent

Ersoy'la röportaj yapmak isteyenler yanlışlıkla sana gelebilirler. O kadar söylüyorum.”

Yine kolumu tutunca bağırip geri çektim. “Sana ne?” deyip bir kez daha hıçkırdım. “*Damon* öldü, sen hâlâ dışarı çıkacağız diyorsun.”

Sinirle elini saçlarına soktu. “Hay ben senin *Damon*'ına.”

Eline vurup “Öyle söyleme. Ölü o,” dedikten sonra yine ağlamaya başladım. *Nasıl öldü ya? Beni nasıl bırakırdı. Beni, beni. Masal'ını. Eks aşkını.*

Yatağa oturup elimle yüzümü kapadım. “Masal kalk.”

“*Damon* da olsa böyle söylerdi,” deyip hıçkırdım. *Damon* olsa her diyeceğine razıydım. “Yumurta” dese bile se-verdim ben onu. Ama... Ölmüştü!

“*Damon* laptopunu parçalar mıydı peki?” Gözlerim iri-leşirken elimi yüzümden çektim. Masama doğru yönelen Ayaz'ın arkasından koşup sırtına atladım ve saçını çekiştir-meye başladım.

“Ne yapıyorsun ya? Laptop ne alaka? Yeni laptop fiyat-larını görmedin herhalde!”

Tek hareketiyle beni sırtından yere itti ve üstüme otu-rup kollarımı tuttu. “Dur tahmin edeyim. Beni bu odadan kovduktan sonra o bölümü yüz kez daha izleyeceksin değil mi? Ağlayacaksın. Dünyadaki tüm peçeteleri bitireceksin, bakkala pijamayla gidip dondurma alacaksın. Sonra özel numaradan birilerini kandıracaksın.”

Burnumu çektikten sonra “Seni kandırmam söz. Çık üzerimden,” diye mırıldandım. Güldü. “Bak o pezevenk yüzünden bir kez daha ağlarsan mezarına işerim onun. Şimdi kalkıyorsun ve şu tıpsızlıktan kurtuluyorsun.”

“Mezarı yok onun, mal! Diğer boyutta kayboldu ya da başka bir şey oldu. Off bilmiyorum o sırada ağlamakla meşguldüm!”

“Geri zekâlısın,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Ağlayan birine söylenecek en güzel söz,” diye homurdandım.

“Masal ciddiym. Bir kez daha ağlarsan yapacaklarım hoşuna gitmez.”

“Neden ya?” dedim ellerimi kurtarmaya çalışırken. Ağlamam gayet doğaldı hence. İnsan kocası öldüğünde ağlamaz mı ya? Tabii o kocam dediğim adam gitmiş, *Elena*'ya öldükten sonra ilan-ı aşk etmişti. *Ben varken Elena kim ya?* “Ağlamamı sevmiyorum.”

Susup ona gözlerimi kısarak baktım. “Aferin,” dedikten sonra gülümsedi. “Şimdi kendine gel,” deyip üzerimden kalktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve beni kaldırmasına izin verdim.

“Tek bir şartım var.”

Dudağını yalayıp sabırla bana baktı. Sabrına hayran-dım açıkçası. Kaç gündür onu eve almıyordum. Anneme de tembihlemiştim. Giremesin diye pencereleri kapatıyor, yaz gününde isilik çıkartıyordum resmen. Ama bugün tüpçü kostümü giyip gelmişti. Ona çaktırmadan gülmüştüm çünkü aramızdaki tüpçü muhabbeti aklıma gelmişti ve Ayaz'ı... O lacivert kıyafetlerle görmek komikti. Annem olsa anlardı ama kapıyı Umut salağı açtığı için anlamamıştı.

“*Damon*'a cenaze töreni yapacağız.”

Ayaz'ın kaşları kalktı. Gülmemek için yanağımı ısırırken elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. “Hayır ben niye bir anaokulu çocuğuyla sevgiliyim?”

“Beğenemediysen kreşten tanıdıklarım var,” dediğimde sırtıttı. “Sen kendine gelmeye başlıyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Ya cenaze töreni ya da peçeteler, yatak, ağlama, dondurma, pijama beşlemi.”

“Koyayım böyle diziye de böyle *Damon*'a da öyle senariste de.”

Yüzüne yavaşça tokadı geçirdim. “Ben burada ölünün arkasından acı çekiyorum sendeki küfürlere bak. Recep İvedik'e taş çıkartırsın. Kıro ya. Al işte Türk erkeğinin en iyi örneğisin.”

“Birazdan duvara yapışmış fosillere en iyi örnek yapacağım seni Masal,” diye dalga geçti Ayaz. Kötü kötü baktım.

“Hem sen cenaze törenini nerede yapmayı düşünüyorsun? Banyoda mı?”

“Off salak salak konuşma Ayaz. Tabii ki de banyoda değil. Mutfakta.”

Kahkaha attıktan sonra eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bakma güldüğüme sinirden gülüyorum,” dediğinde masaya yaslanıp gülüşünün bitmesini bekledim. Benim ağlayışım bile bittiyse Ayaz’ın dalgalı gülüşleri bitebilirdi.

“Tabutu da masaya yatırırız,” dedikten sonra tekrar güldü. Sinirlerini bayağı bir bozmuştum anlaşılan. Dudağımı birbirine bastırıp beklemeye devam ettim.

“Helva yerine zeytin yeriz.”

“Ben siyah olanı sevmiyorum,” diye araya girdim. Bana öyle bir bakış attı ki sustum. “Masal beni delirtiyorsun biliyorsun değil mi?”

Başımla onayladıktan sonra sııttım. “Ama çok eğlenceli.”

Gözlerini devirip yatağa oturdu. “Git ne töreni yapıyorsan yap gel. Geline öpüşeceğiz.”

Kahkaha attım. Plan benim için gayet uygundu. Hele de öpüşme kısmı. Ama töreni tek yapmayı falan düşünmüyordum ben aslında...

Ayaz ve Atalay’ın evinin arka bahçesine koyduğumuz siyah kutunun çevresinde ellerini açmış dua eden beş kişi olarak dışarıdan nasıl görüldüğümüzü merak ediyordum. Şapşal? Kibar kalırdı.

Anıl’a “Bedava helva var,” dediğim gibi gelmişti zaten. Hande de *Damonist* olduğu için böyle bir törenin gerekli olduğunu düşünüyordu. Hande’nin peşinden tıpış tıpış gelen Atalay sadece gözlerini devirmekle yetiniyordu. Umut da

ellerini açmış sözde *Damon* için dua ediyordu ama bence doğum gününde babamın ona araba alması için dua ediyordu. Biraz nah temalı bir duaydı. Ben daha iPhone almıyorken o salağa araba alırlarsa dünya çapında büyük bir savaş başlardı.

Ayaz'sa dua etmiyor bahçede hamağa uzanmış "bir bitse de öpüşsek" kafasındaydı. Telefonunda oyun oynuyordu.

"Merhumu nasıl bilirdiniz?" diye bağırdığımda Atalay baygınca Ayaz'a baktı. Ayaz elini "boş ver" dercesine salladı. Ayaz benim böyle manyaklıklarına alışmıştı.

Hande gözyaşlarını silip "Gözleri maviydi," dedi hüznle. Atalay eliyle yüzünü kapattı. Umut ofladı. Anıl'sa "Kanka sen n'apıyorsun?" dermiş gibi baygınca baktı.

Ayaz "Pezevenkti," diye bağırdı. Ona dönüp kötü kötü baktım. "Poponu kaldır ve buraya gelip bizimle dua et."

"Ben burada iyiyim," deyip biraz daha yayıldı. Gözlerimi devirip önüme döndüm. "Evet Anıl?"

Anıl dudağını büzüp "İnsandı," dediğinde nefesimi dışarı üfledim. Bunları değil de Hayriye Teyze'yi çağırıyordum daha iyi olur muydu diye düşünmüyordum değilim. Tam Anıl'a küfretmek için ağzımı açtığımda Atalay hemen anlayıp konuya atıldı.

"Çok iyi biriydi."

"Tanıyorsun da sanki," diye homurdandı Hande. "O zaman burada ne işim var?" diye sızlandı Atalay. "Adını bile bilmiyorum, beni burada dikiyorsunuz."

"Sen helvayı yapmak için buradasın," dediğimde Anıl'la Ayaz güldü. Umut "Çabuk bitirin şunu. Nehir'le buluşacağım," diye homurdandı. *Nehir? Ha rahibe girl.*

"Barıştınız mı siz onunla?" dedim ellerim hâlâ dua eder pozisyondayken. Cenaze töreninin ortasında nelerle uğraşıyorduk ya!

"Evet," diye tısladı Umut öfkeyle. Hâlâ bana o sarhoş olduğum günde söylediklerim için kızgındı. Tabii Umut onun uyuşturucu kısmını bilmiyordu.

Omuz silkip çevreme bakındım. “Sanırım sıra bana geldi,” dedikten sonra derin bir nefes aldım. “*Damon...* O tam bir vampirdi. Kelimenin tam anlamıyla, vampir. Sivri dişleri falan vardı. Kan içiyordu. Gözleri maviydi. Ve kasla... Neyse işte. Vampirdi. *Elena* da insandı. Ama sonra vampir oldu. Bunu size neden anlatıyorum bilmiyorum. *Damon* geberdi işte. Ama çok iyi biriydi. Aslında her bölüm birini öldürdüğünü düşünürsek... İyi değildi. Ama temiz bir kalbi vardı. Sevdiği kişileri korur, kollardı. Kimsenin zarar vermesine izin vermezdi. Aşkını korkmadan söyler, gösterirdi. Çok iyi de öpüştü. Söyleyeceklerim bu kadar. Ruhuna *El-Fatiha*,” dedikten sonra ellerimi biraz daha kaldırdım. Anıl’ın odun gibi dikildiğini görünce dirseğimle onu dürttüm. Oflayarak ellerini kaldırdı.

“İyi de ben *El-Fatiha*’yı bilmiyorum.”

“*Fatiha*,” diye düzeltti *Hande Anıl*’ı.

“Tamam işte bilmiyorum.”

“*Gavur*,” diye homurdandıktan sonra “*Beni* tekrar et,” deyip fısıldayarak *Fatiha*’yı okumaya başladım. Aslında ben de bugüne kadar bilmiyordum ama bu tören için ezberlemiştim. *The Vampire Diaries*’te habire ölenler olduğu için artık ezberlemem gerekiyordu. *Damon* da ölmüştü değil mi? *Ağlama Masal. Ayaz kötü kötü bakıyor Masal. Tehdidini unutma Masal.*

Herkes duayı okuduktan sonra çevreme bakındım. “Tamam bu kadar. Atalay seni mutfağa alalım,” deyip eve yöneldim. Atalay da homurdanarak arkamdan geldi. Ayaz yayıldığı yerden “Çabuk gel, daha öpüşeceğiz!” diye bağırdığında “Oyununu oyna Ayaz!” diye cırladım. *Herkesin ortasında “öpüşeceğiz” diye bağırarak nedir abi ya? Mutfaka girdiğimizde “Hande’yle aranız nasıl?”* deyip sıırıttım.

“Tüyoların işe yaradı.”

“*Kolyesi* parlıyor!” diye cırladım mutlulukla. O kolyenin linkini WhatsApp’tan ben ona atmıştım. Onu alması

için uzun bir metin yazmıştım çünkü Hande öyle şeylere bayılırdı. Almış ve Hande'ye vermişti.

“Parası da parlıyordu,” dedi sırıtarak. Kıkırdadım. Kolye birazcık... Pahalı olabilirdi. Ama kardeşime değerdi!

Atalay'ın söylediği malzemeleri dolaptan çıkarırken “Doğum günüm yaklaşıyor öyle kolyeden üç tane de ben istiyorum haberin olsun,” dedim. Sırıttı.

“Neden üç tane?”

“Birini kesin Umut o rahibe sevgilisi için çalacak. Birini de annem altın gününde takayım geri vereceğim deyip vermeyecek. Bana bir tane kalması lazım, değil mi?”

Kahkaha attıktan sonra tezgâha çıkardıklarımı sırasıyla koymaya başladı. Atalay'la çok yalnız kalamıyorduk ve bir süredir Ayaz hakkında da konuşmamıştık. “Sence Selin bitti mi?” dediğimde güldü. “Bence sadece üzücü bir hatıra olarak kaldı. Daha fazlası değil. Hayatındaki ve aklındaki tek kadın olduğunu düşünüyorum.”

İçim ısınırken gülümsedim. Bazen Selin'i düşünüyordum. Sonuçta Ayaz'ı tanıdığımda, Ayaz hâlâ Selin'i seviyordu ve duyguları güçlüydü. Bazen aklıma geliyordu. Düşüncelerim yoğunlaşınca beynimin patlamamış versiyonunu sevdiğim için ve Ayaz'ın patlamış beyinle dolaştığını ve ne kadar salak olduğunu bildiğimden omuz silkip “Aman,” dedim ve güldüm.

“Sana bir iyilik yapacağım ve Hande'yi buraya yollayacağım.” Atalay “eyvallah” dercesine elini salladı ve gülümsedi. Arka bahçeye çıktığımda Ayaz'ı yine hamakta uzanır vaziyette gördüm. Anıl havuzun yanında oturmuş telefon-
dan bir şeyler bakıyordu. Umut'la Hande gülüşüyorlardı. Islık çalmaya çalıştım ama beceremediğimi fark etmem uzun sürmemişti. Homurdanarak Handelerin yanına gidip bacağına vurdum.

“Seninki seni çağırıyor,” deyip sırıttım. Hande hemen ayaklandı.

“Neden?”

“Helvaya şeker koy diye. Ne bileyim?”

Ofladıktan sonra omzuma vurup gitmeye yeltendi ama sonra durup önüme dikildi. “Teşekkür ederim.”

Dudağımı büzdüm. “Ne için?”

“Atalay’la aramı yapmak için uğraşlarım... Sen çok iyi bir arkadaşsın.”

Kaşlarımı çattım. “Çok iyi bir arkadaş? En iyi arkadaş diyecektin de dilin sürtüştü herhalde.”

Hande gülüp “Tabii aynen,” dediğinde gözlerimi devirdim ve Hande’yi kapıya ittirdim. “Yürü git sevgilinin yanına,” dedikten sonra Umut’un yanına oturdum.

“N’aber ablacığım?”

Umut bana baygınca baktıktan sonra kalktı. “Ne istiyorsun?”

“Sana iyi davrandığım için bir şey istediğimi mi düşünüyorsun?” diye tısladım dikilen Umut’a oturarak bakarken. Başıyla onayladığında sııttım. “Aynen öyle,” dedikten sonra derin bir nefes aldım.

“Hani senin internet pake...”

Cümlemi bitirmeden gitmişti. *Piç. Öküz. İnsan ablasıyla internet paketini paylaşmaz mı? Ama o benden illaki bir şey isterdi!* Pufalayarak ayaklandım ve Anıl’ın yanına oturdum.

“Ne yapıyon kanka?”

“Keriz kekliyorum.”

“Hadi...” deyip kafamı telefonun hizasına soktum ve mesajlara baktım. Kahkaha atarak “Şimdi bu, senin Murat Boz’un kardeşi olduğunu mu sanıyor?” dediğimde gülüp onayladı.

“Sarışınları bu yüzden seviyorum. ‘Ben aslında bir maymunum,’ desen bile inanıyorlar.”

Yanlış verdiği örneğe kahkaha attım. “Ben de sen bana ‘ben aslında bir maymunum’ desen inanırdım be kanka,” dediğimde kafama bir tane geçirdi.

“Kankaya laf sokulmaz,” deyip işaret parmağını tehdit edercesine salladı. İkimiz de ciddi ciddi birbirimize bakarken dayanamayıp gülmeye başladık.

“Susun lan artık. Oyundaki arabanın çıkardığı sesleri duyamıyorum sizin yüzünüzden.”

İkimiz de hemen arkamızdaki hamakta yatan Ayaz’a döndük. “Araba seslerinden de mi zevk almaya başladın kanka?” dedi Anıl gülererek. Kahkaha attım.

“Zevk aldığım şeylerden konuşacaksak...” deyip bana döndü Ayaz. Gözlerim pörtlerken “Şey Anıl. Bana komik video gösterebilirsen,” dedim tedirgin bir şekilde konuyu değiştirmeye çalışırken. Ayaz pişkince sırtıttı. Ağzımı oynatarak “Sapık,” dedim. Dudağını yalayıp muzipçe baktığında diyeceği şeyi hiç mi hiç duymak istemediğim için hemen önüme döndüm. Anıl bana açtığı videoyu gösterdi.

Gelinle damadın düğün arabasına gülererek koşarlarken gittikleri bir videoda gelin, gelinliğine bastığı için düşüp kaportaya kafa attığında kahkaha attım. Damat hâlâ koşuyordu. Yanına bakıp kızı göremeyince yüzünü saran ifadesi zaten kopmalıktı.

“Anıl senin düğününde de böyle şeyler olacağını düşünüyorum.”

“Ben düğünümde arabaya değil pastaya koşarım salak kız.”

“Pastanın içinden palyaço çıkartmazsam ben de mükemmel değilim,” dediğimde kahkaha attı. Anıl palyaçolardan korkuyordu. Ve bunu bana söylediği günümü WhatsApp’tan Anıl’a palyaço fotoğrafları atarak geçirmiştim. Kanka dediğin ibne olacaktı.

“Kanka sana fobimi söylediğime pişman etme bak, bir tek sen biliyorsun.”

Ayaz arkadan “Artık ben de biliyorum,” dediğinde gözlerimi kıstım. “Sen bizi mi dinliyorsun?”

“Mükemmel dediğini duydum, bir dinleyeyim dedim,” dediğinde kıkırdadım. Egosu kaslarından büyüktü mübarek.

“Öğren tabii mükemmelliği,” dediğimde kaşlarını kaldırdı. “Masal üzül ama mükemmelliği öğreneceğim son insansın.”

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. “Orangutan.”

“Çirkin,” dediğinde sinirle ayağımı yere vurdum. “Öküz.”

“Ayı.”

“Kapalı alan,” deyip zaferle sırttım. Bulsun bakalım bundan daha korkuncunu. Ayaz’ın fobisini bilmek hari-kaydı.

“Siyah zeytin,” dediği gibi yüzümü buruşturdum. “İğ-rençsin.”

“Estağfurullah. Seni geçmeye çalışmıyorum bebeğim.”

“Bebeğim mi? Üh yavaş gel. Yürümeye bak.”

“Sevgilimsin kızım farkında mısın? İstersem ‘yavrum’ da derim.”

Anıl resmen anıarak bizi izliyordu. “Yavrum ne ya? Ormandan mı kaçtın sen?”

“Senin olduğun yerde ormana ihtiyaç duyulmuyor zaten,” deyip şirince sırttı. Oflayarak geriye doğru yürürken “Ben gidiyorum. Seni burada egonla, salaklığınla, mal mal gülen Anıl’la baş başa bira...”

Birden geriye doğru düştüğümde çığlık attım. Çığlığım bir zamandan sonra boğuklaşırken sudan çıkmaya çalıştım ama bu burnuma su kaçmasına neden oluyordu. Sonunda kafamı sudan çıkardığımda derin bir nefes aldım.

“O havuzu temizlememiz gerekecek,” deyip kahkaha attı Ayaz. Anıl da ona katılınca “Ya sen benim kankam-sın,” diye sızlandım. Anıl hemen eliyle ağzını kilitlemiş gibi yaptı. Hande’yle Atalay da bahçeye çıkıp beni gördüklerinde güldüler.

Ayaz "Bir de havuz için cenaze töreni yapmamız gerekecek. Masal bir haftadır yıkanmıyordu," dediğinde gözlerimi kapatıp sinirimden geçmesini bekledim. Geçmediğini fark edince gözlerimi açıp Ayaz'a baktım.

"Senin için de bir cenaze töreni düzenlemeyi düşünüyorum ama bunun için önce ölmen gerek. Seçenek bol. Kafanı mı koparayım yoksa karnını mı deşeyim, kafanı klozete mi sokayım yoksa klozeti kolunda mı parçalayayım yoksa..."

"Psikolojim bozuldu," diyen Anıl'la hepimiz güldük.

"Siz nasıl sevgilisiniz?" diyen Hande'yle Ayaz bana doğru döndü ve sırttı. "Çok seksi sevgilileriz derdim de tek taraflı olmuyor değil mi?"

"Çok zekiyiz derdim de tek taraflı olmuyor değil mi?" dedim şirince sırtarak.

"Havuzun içindeyken ve elim başını suya daldırarak kadar yakındayken bana laf atma bence."

"Öpücük atayım mı?" dediğimde Anıl güldü. "Üç dediğimde kanka," dediğinde kahkaha attım. Anıl üçe kadar sayarken Ayaz tehdit etmekle meşguldü ama önümüzdeki üç saniye ondan korkmayıp öpücük atacaktım. Sonra Ayaz'ın gazabına uğrayabilirdim.

"1... 2... 3!"

Anıl'la aynı anda öpücük attığımızda Ayaz gülüp hamağı kaldırmaya çalıştığında Anıl "Allah Allah" nidalarıyla Ayaz'dan kaçmaya başladı. Bence de kaçsa iyi olurdu. O hamağı kafasına yerse Anıl için de bir cenaze töreni hazırlamamız gerekecekti. Ama bu sefer helva yapmasak iyi olurdu. Ben helva sevmezdim!

Anıl, Atalay'ın arkasına saklandığında Ayaz Atalay'a zarar gelmesin, kafasında olmadığı için hamağı o tarafa doğru fırlatmaya kalkıştı. Anıl kız gibi çığlık atarak Hande'nin arkasına saklandı. Atalay kahkaha atarken Hande'yi ölüm korkusu sarmaya başlamıştı. Hande bir eliyle Anıl'ı arkasından çekmeye çalışırken diğer eliyle de Ayaz'ı

itmeye çalışıyordu. Bahçeyi kahkahalarımız kaplarken Anıl Ayaz'ın Hande'yi de umursamadığına emin olup benim olduğum tarafa doğru koşup havuza atladı. Havuzdaki suyun yüzde doksanı falan havaya sıçrarken "Oha," diye mırıldandım. Anıl yüzerek arkama geldi ve sığındı. Ayaz gülüp havuzun ucundan bize baktı.

"O kediciği de umursamıyorum Anıl."

Gözlerimi kıstım. Atalay ibneliğine "Fırlat o zaman," dediğinde Ayaz gözlerini devirdi. "Ama o bana lazım. Daha öpüşmedik."

"Git ağaçla öpüş. Sapiğa bak," diye tısladım.

Anıl arkamdan kafasını uzattı ve sırttı. "Sarhoş olduğumda bir keresinde otobüs durağıyla öpüşmüştüm. Tecrübeli olarak söylüyorum, bok gibi," dediğinde hepimiz kahkaha attık.

Ayaz üzerindeki tişörtü çıkardı. Sonra da ayakkabısını.

Anıl "Ne oluyor lan?" dedi tedirgince. Ayaz da havuza atlamak için kollarını gerdi.

"Kanka koru beni, beni koru kanka, beni koru..." diye arkamda bir oraya bir buraya kaçan Anıl'a güldüm. Ayaz balıklama havuza atladı. Bir süre hepimiz nerede diye çevremize bakarken Anıl çığlık attığında nerede olduğunu anlamıştık. Anıl suya doğru çekildiğinde kahkaha atıp havuzun çıkışına doğru yüzmeye başladım. Anıl'dan sonra sıra bendeydi ve ben bir daha boğulmak istemiyordum. Geç kaldığımı havuzdaki merdivenin birinci basamağından suya çekildiğimde anlamıştım. Suyun içinde çığlık atarken Ayaz'a vurmaya çalışıyordum.

Sonunda yüzeye çıktığımızda Ayaz'ın omzuna tutunup başımı göğsüne yasladım ve birkaç kez öksürdüm.

"Havuza düşen, öküze sarılırmış," diye mırıldandım sesim çatallıyken. Öksürmekten anam ağlamıştı. Ya da annem benim odamdaki o sümüklü peçeteleri gördükten sonra da ağlamış olabilirdi.

Hepimiz gülüştük. Gözlerimi Ayaz'a çevirdiğimde ıslak saçlarından düşen suyun akışını izlemeyi şiddetle reddettim. Önümüzdeki birkaç dakikayı yaşayarak geçirmek istiyordum çünkü.

"Gözlerine bayılıyorum," dediğinde kaşlarımı kaldırıp gülümsedim.

"Çirkin olduğunu söylemiştin."

Burnunu burnuma sürtüp "Senden nefret ettiğimi de söylüyorum," dediğinde gülümsemem genişledi.

"Bana böyle yalan söylediğin başka anlar var mı?" dediğimde düşünürcesine çevreye bakındıktan sonra o bayıldığıım yoğun gözlerini gözlerime çevirdi ve gülümsedi.

"Masal'a âşık olacak kadar düşmedim demiştim ya," deyip dudağını yaladı. Kalp atışlarım hızlanırken dayanamayıp dudaklarına yapıştım ve yıllardır bu anı bekliyormuş gibi öpmeye başladım. Dudaklarının üzerine "Seni seviyorum," diye mırıldandım. Duymuş olması ya da anlamış olup olmaması umurumda değildi. Bunu artık söylemem gerekiyordu. Sanki tetiklemiş gibi daha yoğun bir şekilde öpmeye devam ettim.

"O zaman biz gidelim siz işinize bakın. Üç çocuk istiyorum ha!" diye bağırdı Hande. Gülerek hafifçe dudaklarımızı ayırdık Ayaz'la. Anıl da havuzun mermerine oturmuş gülüyordu. "Erkekleri yanıma alıp kız tavlamayı öğreteceğim," dedi Anıl. Sonra koluyla Atalay'ı dürtüp "Sen de yemek yapmayı falan öğretirsin," dediğinde kahkaha attık.

"Ayaz'ın öğreteceği tek şey şerefsizlik yapmak sanırım," dediğimde Ayaz dilini şaklattı. "Çok güzel kalp çalarım."

Anıl "ooo" derken Hande'yle Atalay güldü.

Yüzümü buruşturup "Biliyorum," diye mırıldandım. Güldü. Hande'nin moron gibi dikildiğini görünce "Hadi siz de atlayın," dedim. Atalay bana "ciddi misin?" dermiş gibi baktı.

"Hande it şu sevgilini."

“Ciddi misin? Nasıl iteyim?” deyip Atalay’ın kaslarını gösterince hepimiz güldük.

“İtiliyor kanka. Düşün Ayaz bile itilebiliyor.”

“Ayaz’ın kaslarında ne var be,” deyip kolunu kaldırdı Anıl. Olmayan kaslarını sıktığında hepimiz güldük.

Ayaz da kolunu belimden çekip kaldırdı ve “Gözünüz kas görsün,” deyip sıktı. Atalaylar gülüşürken gözlerimi kısıp kolunu indirdim. “Kız olan ortamda kaslarını gösterme,” deyip kaşlarımı çattım. Ayaz gülerken Hande “Benim Atalay’ım var ne yapayım Ayaz’ı?” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Ayaz daha yakışıklı tamam mı?” Kavga ettiğimiz konu bile bizim kadar garipti.

“Ya bırak. Atalay’ın gözleri renkli.”

“Bak bak seni sadece gözlerin için seviyor,” dedim Atalay’a bakarken. Atalay kaşlarını kaldırıp Hande’ye baktığında Hande bana küfretti.

“Cenaze törenindeyiz,” dedim ellerimi sertçe suya vururken. “Küfür yok. Ayaz’ın kaslarını düşünmek yok.”

Dediğim şeyle herkes gülerken Ayaz kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. “Öpüşmek var mı?” dediğinde gülümsedim.

Anıl “Yoksa da var ederiz anam,” deyip Ayaz’a oturduğu yerden öpücük attığında Ayaz “Yavşak,” diye homurdandı. Atalay Hande’ye bakarken “Islakken daha güzel oluyorsun,” dediğinde Hande durumu kavrayıp “Hayır hayır,” diye mırıldanırken gerilemeye başladı. Atalay koşarak Hande’yi kucağına aldı ve beraber suya atladılar.

Onlar yüzeye çıkarken Ayaz “Sarsıldık am**a koyayım,” diye homurdandı. Gülüştük. Atalay Hande’ye yaklaştığında Anıl “Öpüşmeyin ya! Ben yalnız kalıyorum,” diye sızlandı. Ayaz Anıl’a ağacı gösterdiğinde Anıl sırtıttı.

“Kapıyla öpüşmeyi tercih ederim kanka ama önerin için sağ ol.”

Hande'yle Atalay'ın hâlâ öpüşmüyor olduğunu gördüğümde kaşlarımı çattım. Ayaz'ın kulağına "Sen Atalay'ı ittir ben Hande'yi," dediğimde Ayaz gevşekçe sırttı.

"Yumruk atmak da ittirmeye geçer mi?"

Gülüp gözlerimi devirdim. "Sadece ittir Ayaz."

"Ama böyle yumruk atarsam Hande ona pansuman falkan yapar. Çok romantik olmaz mı?"

Kahkaha attım. "Atalay'a yumruk atmaya yer arama Ayaz. Bugünü normal geçirelim."

Ayaz pufladıktan sonra "Sıkıcı bir gün istiyorsan tamam o zaman," diye homurdandı.

Yine gülüp "Senin eğlenceliden kastın yumruk dolu bir gün mü?" dediğimde Ayaz pişkince sırtıp onayladı. Güleerek Ayaz'ı suda Atalay'a doğru ittirdim ve "Git kaslarının gücü adına Atalay'ı ittir," diye bağırdıktan sonra ben de Hande'nin arkasına geçtim.

Hande şaşkınca bize bakarken Atalay çoktan anlamış "Bak helva vermem," diye tehdit etmişti. Anıl "Aha tehdide bak," dedi telaşla. Gülüp "Ben helva sevmiyorum," diye bağırdım. Anıl "Kendi adına konuş. Sakın ittirmeyin," diye cırladı. Bu çocuktaki ses bende bile yok yemin ediyorum. Düşünün. Bende bile.

Ayaz'la bakışıp omuz silktik ve ben Hande'yi o da Atalay'ı ittirdi. Ben Hande'yi anca birkaç cm oynatabilmişken Ayaz resmen Atalay'ı bir metre öne itmişti. Hâlâ kafalarının birleşmediğini görünce havuzda hafifçe zıplayıp Hande'nin kafasına arkadan vurdum. Onların dudakları birleşince gülerken elimi Ayaz'a kaldırdım. Ayaz bana ters ters bakarken "Çocuk musun?" dediğinde gözlerimi devirip Anıl'a döndüm ve elimi kaldırdım. Anıl oturduğu mermerden sırtarak elini kaldırdığında Ayaz benim elimi bana ittirip Anıl'ın kolundan tuttuğu gibi suya çekti. Güleerek "Çocuk musun?" dediğimde omuz silkip sırttı.

Gülümseyerek elimi kaldırdığımda kaşlarını kaldırdı.

“Hadi ama Ayaz.”

“Beni de kendine benzetiyorsun,” deyip elini kaldırdığında tokuşturmadan önce “Helvaya,” deyip sırttım. Sonra onun da söylemesi için el kol hareketi yaptım. Sırtıp “Sapıklığa,” dediğinde gözlerimi kıstım. Gülüp tekrar etmem için el kol hareketi yaptı. “Sapıklığa,” deyip kahkaha attım ve elimizi tokuşturup gülüştük. Bizim “sonsuz kadar”ımız da bu olurdu belki. *Sapıklığa? Lanet olsun Ayaz.*

Üzerimdeki kostümü çıkarıp dar kot pantolonumu, siyah askılı tişörtümü ve beyaz spor ayakkabımı giydikten sonra paramı da alıp evden çıktım. Bu işe alışmaya başlıyordum. Daha doğrusu, pasta yemeye alışmaya başlıyordum. Bu gi-dişle fazla kilo alacakmışım gibi geliyordu. Kendime bu sıralar pek bakmıyordum. Otobüs durağına giderken saçımı at kuyruğu yapıp bileğimdeki tokayı çektim ve topladım. Çantamdan öğrenci otobüs kartını çıkartıp otobüs durağına yaslandım. Tabii ki de banklar boş değildi. Ben öyle boş bank bulabilen şanslı insanlardan mıydım ki?

Telefonum çaldığında sırf şarkıyı sevdiğim için bir süre açmadım. Telefon kapandığında kendime küfredip hemen telefonumu elime aldım. Ayaz aramıştı. Kendime, tekrar küfrettim. Bir daha aradığında hemen açıp kulağıma yasladım.

“Efendim?”

“Neredesin?”

Dudağımı büzüp “İşten yeni çıktım. Duraktayım,” diye sızlandım. Bugün çok yorulmuştum. Hatta tabiri caizse, bırak annemi uzak akrabamı bile ağlatmışlardı. Resmen üzerimde tepinmişlerdi bacaksızlar. Ben o bacaksızların bacağını koparıp tam anlamıyla bacaksız yapardım da anneleri çevredeydi.

“Bekle geliyorum,” dedikten sonra telefonu kapattı. Yok yani “Geliyorum aşkım bekle tamam mı? Bu arada seni çok özledim,” demek varken “Bekle geliyorum,” demenin iticiliği ne ya? Sırf bunun için bile gelen otobüse atlayıp Ayaz’ı ekebilirdim ama elhamdülillah beleşçiyiz. Şimdi otobüs parası vermenin âlemi ne? Değil mi yani? Otobüs gelince durak boşaldığı için koşarak boş olan banka oturdum. Şimdi yine dolardı falan maazallah.

Ayaz’ın “geliyorum”dan kastı önümüzdeki yıl falan mıydı? İki saattir telefonumda oyun oynuyordum ama ortalıkta yoktu. Oflayarak gelen otobüse baktım. Şimdi binersem Ayaz da tam bindiğimde gelirse falan. Şansızım sonuçta. Böyle şeyler yaşama ihtimalim çok yüksek.

Korna çaldığında homurdanarak Ayaz’ın Hüsno’suna döndüm. Yavaş hareketlerle kalkıp çantamı koluma astım ve paytak paytak arabaya yaklaşım bindim.

“Ölü gibi gözüküyorsun.” Emniyet kemerini takarken “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Sırıttı. “Senin moralini nasıl düzelteceğimi biliyorum.” Arabayı çalıştırdığında “*Damon*’ı hortlatmaya mı gidiyoruz?” dediğimde gözlerini devirip gaza bastı.

“Peki villa almaya?”

Yine gözlerini devirdiğinde ofladım. “O zaman nasıl moralimi düzeltmeyi düşünüyorsun?” derken çantamdaki suyu çıkarıp içmeye başladım. Bu suyu da oradan araklamıştım ve beleş suyun tadından geçilmiyordu. Ekonomik şartlar beni her şeyin beleşini bulma çabasına itiyordu.

“Önünde soyunacağım,” dediğinde suyu olduğu gibi püskürttüm. İşte Allah belamı verdi. Haram mal içersem böyle olur. Birden imana gelirken Ayaz’a ters ters baktım.

“İyi misin?” dediğinde boğazımı temizleyip “Evet,” diye tısladım. Camı gösterip “İyi. Şimdi temizle orayı,” dediğinde oflayarak torpidodan bez çıkartıp ön camı silmeye başladım.

“Sanki suç bende,” diye homurdandığımda sırtıttı. “Merak etme soyunmayacağım. Bedenimi görecek kadar asil değilsin,” dediğinde güldüm.

“Asil olmadığımı sevindiğim tek an.”

“Öncelikle gidip tıkınalım. Karnım gurulduyor. Babamdan da para arakladım. Hemen harcamalıyım,” dediğinde gülüp bezi yine kaportaya koydum ve arkama yaslandım. “Sonra da uyuyalım,” dediğimde dilini şaklattı. “Başka planlarım var.”

“Beni yoracak şeyler mi?” diye sızlandım. Pis pis sırtıttığında böyle bir soru sorduğum için kendime küfrettim. *Şu cenabet tipli maymun suratlı çocuğa böyle şeyler sorulur muydu ya?*

Hemen konuyu değiştirip “Şirkette işler nasıl gidiyor?” dediğimde kırmızı ışığa geldiğimiz için durdu. “Bir ay içinde toparlayabilirsem tatile çıkarız,” dediğinde gülümsedim. Bizim adımıza konuşması bazen sinirimi bozarken bazen de çok hoşuma gidiyordu. Birbirimizi iyice benimsemeye başlamıştık ve bu benim için vazgeçilmezdi.

“Bu arada senin doğum gününe ne kadar kaldı?” Şu an benim için vazgeçilebilirdi işte. Bu çocuk şunu hiç unutmayacak mıydı?

“Aylar, yıllar var daha. Boş ver ya ne yapacaksın? Doğum günü de neymiş. Çok saçma. Sanki o gün yeniden doğuyoruz. Off. Sence de öyle değil mi?”

Güldü. Ve yeşil ışık yandığı gibi gaza bastı. “Aslında bence de öyle de. Bu sefer ki doğum günü bana anlamlı geliyor,” deyip muzipçe sırtıttı.

Omzuna vurup “Öyle bakma,” diye tısladım. Gülüp “Nasıl?” dediğinde derin bir nefes aldım. “İngilizce hocasından bir küfrün İngilizcesini hiç bilmiyormuş gibi Türkçeye çevirmesini istermiş gibi.”

Kahkaha attı. Bir yemek yerinin önünde durduktan sonra bana dönüp sırtıttı. “Sen söylemesen bile kaç gün

kaldığını öğrenebilirim kedicik. Ve o gün gelene kadar günleri sayacağım.”

Yapay bir şekilde sııttım. Arabadan inince oflayarak ben de indim. Ciddi ciddi doğum günüm için planlar kuruyordu Ayaz. Ben ilk söylediğinde şaka falan sanmıştım ama oldukça ciddiydi. Ve doğum gününe de çok az kalmıştı. Çok az! Sıkıntılı olan kısım şuydu ki o planları ben de istiyordum sanırım.

Bana elini uzattığında her ne kadar trip atma isteği duysam da eli bana daha çekici geldiği için elini tuttum ve parmaklarımızı kenetleyip yemek dükkânına girdik. Döner yemeyi özlemiştim açıkçası. Pasta da mükemmeldi ama dönerin yeri ayrıydı.

Köşedeki masaya oturduktan sonra ellerimle oynamaya başladım. Her ne kadar istesemde heyecanım yüzünden şu doğum günü olayından kurtulmak için planlar yapıyordum ama hepsinin sonu yatak odasında bitiyordu. Ayaz gibi aklını bu durumlarda zehir gibi kullanan bir çocuğu kandırmak mümkün değildi. Şu ana kadar sonucu yatak odasında bitmeyen tek planım, ölmektir. İstemediğin sürece olmaz, demişti. Ben de istediğimi itiraf etmişim! *Kandırdım nazlı yarım*, diyebilirdim.

Garsona iki döner, iki ayran söyledikten sonra birbirimize baktık.

“Nefes alış verişin buradan bile duyuluyor kedicik.”

“Dinleme o zaman. Sapık mısın?”

Gözlerini devirdi. “Heyecanlanınca çok saçmalıyorsun.”

Topladığım saçımdan yüzüme düşen perçemi üfledikten sonra “Heyecanlı değilim,” diye homurdandım.

“İyi,” deyip sııttı ve arkasına yaslandı. “Bakalım doğum gününde de böyle söyleyebilecek misin?”

Gerçekten insanın sinirleriyle oynamayı çok iyi biliyordu! Menüyü kafasına fırlatırken “Şunu hatırlatıp durma,” diye inledim utançla. Menüyü gülerek yerden aldı ve yine masaya koydu.

“Güzelim ben sadece unutmamanı istiyorum.”

“Sayende unutmuyorum zaten,” diye tısladım. Dudağını yaladıktan sonra gülümsedi. “İstedğini söyledin.”

“Bunu söylerken ‘gel doğum günümde yapalım’ demek istemiyordum,” diye tısladım. Birkaç masa bize dönünce dudağımı ısırıp elimle yüzümü kapattım.

“Benimle bunu yapmak istiyorsun ama yapmayı düşünmüyorsun?” diye bir soru yönelttiğinde elimi yüzümden çektim. “Tam olarak öyle değil. Hazır değilim yani. Of yemek yerindeyiz. Çarpılacağız.”

“Beni bilmem ama senin tipin düzelebilir,” dediğinde yine fırlatmak için menüye uzandım ama sırtarak menüyü benden önce aldı.

“Hazır olman için ne gerekiyor?”

“Senin biraz daha az cenabet olman işimi görür,” dediğimde güldü. “Bana resmen git Atalay ol diyorsun,” dediğinde kıkırdadım.

“Bak eğer heyecan konusunda hazır değilsen alışman için bir şeyler yapabilirim.”

Garson araya girince ona küfretmek için açtığım ağzımı kapattım. Garson gidince ağzımı tekrar açtım ama Ayaz anlayıp gülererek döneri elime tutuşturup elimi de ağzıma doğru götürdü. Sinirle döneri yerken çevreme bakıyordum.

“O zaman... Şey... Yani... Yapacağımız şeyi çok terbiyesiz bir şeymiş gibi bahsederek konuşmaman yardımcı olabilir.”

“Ben öyle yapmıyorum,” deyip ayranını içti. Ona “ciddi misin?” dermiş gibi baktım. “Her doğum gününden bahsettiğimizde yüzündeki sırıtış aynen öyle yapıyor aslancık.”

“Peki her ‘aslancık’ dediğinde gözlerimdeki öfkeyi görüyor musun kedicik?” dediğinde kıkırdadım ve dönerimin son parçasını ağzıma attım. Ayaz ikinci döneri istediğinde gözlerim irileşti.

“Bir neyine yetmiyor?” dediğimde bütün vücudunu gösterdi. Güldüm. Ayaz ikinci dönerini yerken menüdeki şeyleri neredeyse ezberlemiş olmama rağmen bakmaya devam ettim. Fazla tedirgindim ve bir şekilde atmam gerekiyordu.

“Cidden doğum gününe ne kadar kaldı?”

Dudağımı ısırıp “Birkaç hafta,” diye mırıldandım.

Ayaz “Çok varmış,” dediğinde “Yok artık ya,” diye sızlandım. Ben burada Google’a “Zamanı nasıl durdururuz?” yazsam bir şey bulabilir miyim diye düşünürken çocuk çok varmış diyordu.

Dönerinin son lokmasını ağızına attı ve hiç açmadığı ayrıranını eline aldı.

“Onu boşuna mı aldın? Sen içmeyeceksen ben her türlü içerim,” dediğimde sırtıp “Yoo. İçeceğim,” dedi ve ayrıranı dişledi. Dişlediği yerden içerken kaşlarımı kaldırdım.

“Yemek bitti Ayaz.”

Omuz silkti. “Ben böyle seviyorum.”

Ayaz Barkın ilginçlikleri part 36428742687468732.

Yanımıza bir kız oturduğunda ben “Ne oluyor be?” diye çirkefleşmeyi düşünürken kız şaşkınlıkla “Ayaz?” dedi. Ben Ayaz’a “bu kız kim?” bakışı attım. Ayaz dudağını “bilmiyorum” dercesine sarkıtığında gözlerimi kıstım. Dudaklarını oynatarak “İnanmıyor musun?” dediğinde başımla onayladım. Gözlerini devirdi.

“Ayaz beni tanımadın mı? Begüm ben. Ortaokulda aynı sınıftaydık,” dedikten sonra sevgilimi şöyle bir süzdü. “Ah. Hiç değişmemişsin. Hâlâ çok yakışıklısın.” Ayaz bana dönüp ukalaca sırtığında yumruğumu sıkmakla meşguldüm.

“Hatırlıyor musun bir keresinde fen öğretmeni bizi öpürürken yakalamıştı. Biz de yalan olarak ‘Hocam kilo vermenin en iyi yöntemi buymuş. Onu deniyoruz,’ demiştik,” deyip kahkaha attı. Benim bakışlarım daha da celalleşirken

Ayaz doğacak savaşı anlamış gibi hafiften hafiften sandal-yesini geriye çekti ve kalkmak için bir ayağını masanın dışına çıkardı. Kız bana bir kez bile bakmadan konuşmaya devam etti.

“Bir keresinde de ortaokulun mezuniyetindeydik ve dans ederken herkes bize özenerek bakıyordu...” Bu kız beni ne zaman görecekti allasen?

Boğazımı temizlediğimde kız bana doğru hafifçe döndü. “Aa,” dedi memnuniyetsizce. Ne oldu anılarını mı böldüm gülüm?

“Sen kimsin?” dediğinde “Ben de bu soruyu sana soracaktım,” diye tısladım. Ayaz tedirgince sırttı.

“Ben Begüm. Ayaz’la ortaokuldan beri tanışıyoruz,” deyip elini uzatınca arkama yaslanıp elini tutmadan “Ben de Masal. Ayaz’ın sevgilisi oluyorum,” deyip şirince gü-lümsedim. Kızın kaşları kalktı. “Yok artık,” deyip beni şöyle bir süzdü. Sonra Ayaz’a döndü. “Kriterlerini düşür-müşsün Ayaz.”

Ağzım açılırken Ayaz dudağını ısırđı. Kızın saçları gör-düğüm tek şey olurken elimi uzattım ama kız zaten çok-tan kalkmıştı. “Neyse beni arkadaşlarım bekliyor. Sonra görüşürüz Ayaz,” dedikten sonra bana küçümser bir ba-kış atıp diğer masaya geçti. Ben ayağımla ritim tutarken neredeyse patlayacak boyuttaydım. Ayaz’a baktığımda sırtıtmaya çalıştı.

“Bu kız hep böyle salaktı. Boş ver.”

“O yüzden mi öpüşüyordunuz?” diye tısladım. Omuz silkti. “Çocukluk.”

Oflayarak ayağa kalktım ve çıkışa yöneldim. “Kızım dursana,” dedikten sonra o da kalktı. Ben hızla kapıdan çıktığımdan birkaç dakika sonra o da hesabı ödeyip çıktı. Kolumdan tutup kendine döndürdü.

“Adını bile hatırlamadığım biri yüzünden mi kendini üzüyorsun?”

Gözlerimi kaçırdım. “Niye çevrendeki herkes çok güzel ve esmer?” diye tısladım. Begüm de *Victoria Secret Melekleri* gibiydi mübarek. Peki ben? Saçımı düzensizce toplamış, üzerimde hiçbir ayrıntı, dekolte yok, beyaz spor ayakkabılarım pek silmediğim için beyazdan başka bir renge dönüşmüştü. Yüzümde makyaj olmamasının yanında bir de bakım da yapmadığım için o kız kadar pürüzsüz değildi. Güzel olduğum söylenirdi, kumral saçlarım mavi gözlerimle ama Ayaz kumral sevmezdi ki!

“Ya sikeyim esmerleri. Sen varken onlardan bana ne?” demesiyle ona baktım. Elimde olmadan gülümsediğimde o da gülümsedi ve elini yanağıma götürüp başparmağıyla okşadı.

“Sen benim için en iyi tercih değilsin. Tek tercihimsin. Anlatabildim mi? Kendini başkalarıyla karşılaştırma. Çünkü benim hayatımda senden başkası yok.”

Başımın altına onayladığımda gülümsemesi genişledi. “Ayrarımı bitirtmedin bana,” diye şakayla karışık kızdığına kırkırdım.

“Borcum olsun,” diye mırıldandım.

“Ama hemen ödemeni istiyorum,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Eliyle dudağını gösterdi.

“Sapık,” dedim gülerken. “Sapık,” dedi o da. Sırıttım. Uzanıp dudağını öptüğümde elini enseme götürüp geri çekilmeme izin vermeden karşılık vermeye başladı. Onu öpmek insanı çevredeki seslerden, yüzüne esen rüzgârdan, soğukluktan, sıcaklıktan her şeyden soyutluyor, bir kendisini bırakıyordu. Özel hissettiriyor, iyi hissettiriyordu. Hiçbir zaman bitmemesini istetiyordu. Ama öyle gözleri vardı ki... Aynı zamanda hemen bitsin de geri çekilip gözlerine bakayım, diye düşünmeden edemiyordum. İnsanı kararsız bırakıyor, hayatı sorgulatıyor, düşüncelerimi karıştırıyordu. Kalbimi hissettiriyordu.

“Bu şeyi genellikle ben yapardım,” dediğinde onu takmayıp Hande’yi kuaföre çektiştirmeye devam ettim. Aramızdaki kokoş tabii ki Hande’ydi ama bu sefer ki durum başkaydı. Acildi.

“Yani sen daha güzel olmak istiyorsun öyle mi?” Onayladığımda kafama bir tane geçirdi. “Salak. Daha ne kadar güzel olacaksın? Sivilcen yok, kilon yok. Benim gibi güneş çillerin yok.”

“Öyle deme ya. Görmüyor musun Selin’i? Saçı desen ayrı hava, yüzü desen ayrı hava.”

“O kızı mı kıskanıyorsun Masal?” dediğinde ofladım. “Bilseydim bu kadar konuşacağını Hayriye Teyze’yle gelirdim.”

“He sonra seni kuaförle evlendirmeye kalkışsın,” dediğinde kıkırdadım. Kuaföre girdikten sonra oturup sıra beklemeye başladık.

“Sen illaki daha güzel olacağım diyorsan kendini bana bırakman gerekiyor,” dediğinde başımla onayladım. Sırtıp kuaförle bir şeyler konuştu. Kız görevlinin biri yanıma gelip “Hanımefendi önce sizi ağdaya alalım,” dediğinde gözlerim pörtledi ve Hande’ye baktım. Şirince sırtıp el salladı. Ağzımı oynatarak “Kızıl fahişe,” dediğimde öpücük attı.

Bol bağırmalı, bol sövmeli bir ağda maratonundan sonra zar zor kuaför koltuğuna oturdum. Hande kuaförün yanına geçti ve saçımı göstermeye başladı.

“Çok kırık var. Şuna bak. Beline kadar saçın var yarısı kırık zaten. Saçındaki kırıklar alındıktan sonra uçlarına doğru renginin açılması için pırıltı ekleyelim bence. Bir de yüzüne bakım yapılmalı. Ve manikür pedikür falan onlar da kesin olacak zaten.”

Hande devam ederken onu dinlemeyip başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım. Her ne kadar Ayaz sadece

benimle ilgilendiğini acayip romantik bir yolla söylese de kendimi biraz daha özenli hissetmek istiyordum. Bu sadece onunla alakalı değildi. Ben de kendimi öyle görmek istiyordum. Ve bugün Ayaz'a sürpriz yapacaktım. Her şey hazırды. Sadece ben hazır değildim.

Ayazların evinin salonunu, yemekleri, Atalay'ı falan her şeyi ayarlamıştım. Ben gelene kadar Atalay mumları falan da halledip evden çıkacaktı. Sonra ben girip son dokunuşları yapacaktım. Ve sonra Ayaz üzerini değiştirmek için eve geldiği zaman benimle ve sürprizimle karşılaşacaktı.

Hande beni dürtüklediğinde gözlerimi açtım. Direkt karşımdaki aynayla baktığımda gözlerim pörtledi.

"Şimdi elbise giyme zamanı," deyip koşarak yanımda getirdiğimiz poşetteki elbiseyi çıkardı ve tek tek bütün çalışanlara gösterip fikirlerini sordu. Bense hâlâ aynadaki yansımamla ilgileniyordum. Saçım omzumun bir karış altında bitiyordu. Kırık olmadığı zaman saçım daha dolgun gözüküyordu. Uçlarına doğru rengini açmışlardı. Ayaz esmerlerden hoşlanıyordu ve saç uçlarımın sarı olması Ayaz için ne kadar doğru olurdu bilmiyordum ama çok hoş durmuştu. Yüzüm daha canlı, daha parlaktı. Tırnaklarımı yediğim için manikürde zorlanmış olmalıydı ama şu an görünüşü güzeldi. Siyah oje sürmüşlerdi. Yüzümde hafif makyaj vardı.

Ben kendimle bakışmaya devam etmeyi düşünüyordum ama Hande tarafından hayvanca çekildiğim için pek mümkün olmamıştı. Beni kuaförün gösterdiği odaya soktuktan sonra elbiseyi kucağıma verdi.

"Bu arada kuaför üç yüz elli lira tutmuş. Bende yüz yetmiş lira var sende ne kadar var?"

Dalgınca elbiseye bakarken çantamdan iki yüz lirayı çıkartıp Hande'ye uzattım.

"Ödeyip geliyorum. Çabuk giyin, seni iç çamaşırlarınla görmek istemiyorum," dediğinde kıkırdadım. O odadan

çıkınca elbiseye tekrar baktım. Yanımızda bunu getirmemiştik. Hande ne ara bu elbiseyi ayarlamıştı? Benim getirdiğim elbise gayet rahat ve günlüktü ama bu...

Siyah ve kalın askılı, kalçamın bir karış altında biten elbisenin etekleri pileli iniyordu. Sirtında kalp biçiminde açıklık vardı. Ve göğüs kısmı da göğsümü normalden daha büyük gösteriyordu. Elbiseyi üzerime geçirdikten sonra siyah topuklulara dudağımı büzerek baktım. Bugün ayağımı kırmak istemiyordum açıkçası. Ama güzel bir gece olacaksa şık olmalıydım. Topukluları da giydikten sonra ojelerin ve boyaların olduğu odadaki boy aynasının karşısına geçtim. Saçlarım, makyajım, elbisem, ayakkabılarım derken mükemmel görünüyordum. Şu anda ciddi "Selin kim lan benim yanımda?" havam vardı. *Götüm kalkmış olabilirdi.* Atalaylara geldiğimizde Atalay beni şöyle bir süzdü ve elimi tutup kendi etrafında döndürdü. "Ben alışmışım pasaklı Masal'a. Bu biraz ağır geldi," dediğinde güldüm.

Anıl elindeki cipsle salondan çıktı ve girişe geldi. Beni görünce ağzı açıldığından ağzındaki cipslerin birkaçı pakte düştü.

"Aman Tanrım didim," dediğinde hepimiz gülüştük.

Elimi cips paketine uzattığımda Hande elime vurdu. "Rujun silinirse gebertirim seni. Bir gün de yemeden dur," diye tısladığında hemen elimi çektim. Atalay gülüp kolunu Hande'nin omzuna attı.

"O zaman biz çıkıyoruz. Size iyi akşamlar," deyip sırtıtığında gözlerimi devirdim. Anıl da yanlarına geçip "Yemeklerine musallat olmadım. Hadi yine iyisin," dedikten sonra öpücük attı. Gülerek arkalarından kapıyı kapattım ve salona girdim.

Ah Atalay'ı çok seviyordum! Burası mükemmel gözüküyordu. Koltukları kenara çekmişler ortada geniş bir alan bırakmışlardı. Kenardaki masayı biraz ortaya doğru çekmişlerdi. Akşam olduğu için karanlık odayı aydınlatan mumlar

odaya çok güzel bir koku yayıyordu. Masa dopdoluydu ve odada kısık sesle bir şarkı çalıyordu. Gülümseyerek çevreye bakındım. Bu gecenin güzel olmasını istiyordum.

Kilit sesi geldiğinde derin bir nefes alıp eteğimi düzelttim. Kendini rezil etme Masal.

Ayaz ılık çalarak eve girdi ve kapıyı kapattı.

“Atalay?” diye bağırdığında salondan çıktım. Ayakkabılarımın topuk sesiyle bana dönen Ayaz’ın gözleri açıldı. Ayaklarımdan başlayıp yukarı doğru çıkarken yüz ifadesini izlemek bugünün en eğlenceli kısmıydı. Gözleri gözlerime çıktığında gülümsedim.

“Masal...” diye mırıldandıktan sonra şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bir şey demesine fırsat vermeden ona doğru yaklaşıp elimi uzattım. Bana bakmaya devam ettiğinde gülüp elimi salladım. Gözlerini kırıştırdıktan sonra elimi tuttu. Salona doğru ilerlerken elimle de onu çekiştirince o da benimle ilerlemeye başladı. Salona girdiğimizde gözünü mumlarda ve masada dolaştırdıktan sonra bana baktı.

Dudaklarını birbirine bastırıp yine odaya baktı. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Yani ne diyebilirim ki? Bilmiyorum.” Gülüp “Bir şey deme,” dediğimde bana dönüp gülümsedi. Belimden tuttuğu gibi beni kendine çekti ve titrememi sağlayacak derecede öptükten sonra alnını alnıma yasladı.

“Karnın açtır herhalde?” diye fısıldadığımda masaya bakıp “Aç olmasam bile yerdim. Çok güzel gözüküyorlar,” dediğinde gülüp onu masaya çekiştirdim. Bir bilse bu yemekleri “pezevenk” deyip durduğu abisi Atalay’ın yaptığını. Sandalyemi çekmesini beklemiyordum ama beni şaşırtarak sandalyemi çektiğinde kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Sandalyeye oturduğumda arkamdan eğilip kulağıma “Bu gece şaşırtacak tek taraf sen değilsin,” diye fısıldadı. Sessizce yutkunup gülümserken Ayaz da karşıma geçip oturdu ve eline çatalla bıçağı alıp sırttı.

Yemeğin ilk lokmasında bile Atalay'ın değerini anlamıştım. Yine döktürmüştü. Yemeğimiz sakince geçerken "Güzel görünüyorsun," dediğinde bütün sakinliğim yerini heyecana bırakmıştı. Gülümseyip "Sarıyı pek sevmezsin ama... Teşekkür ederim," dediğimde omuz silkip çatalı ağzına götürdü.

"Sende güzel durmuş."

Sırıttım ve şarabı yudumladım. Ayaklandığında kaşlarımı kaldırdım. Hafif şarkı vızıldanan radyoya ilerledi ve sesi yükseltti. Dans şarkısıydı. Sandalyeme yaklaşırken ben de ayaklarımı masadan dışarı çıkardım ve Ayaz'a döndüm. Elini bana uzattı.

"Benimle dans eder misin?"

Bir şaşkınlık daha bedenimi sararken soğuk elimi sıcacık avucunun içine koyup gülümseyerek beni kaldırmasına izin verdim. Beni salonun ortasına çekti ve bir elini bel boşluğuma koyduktan sonra diğer elinin avucundaki elimi avucuna tam olarak yerleştirdi. Boşta olan elimi omzuna çıkardıktan sonra gözlerine baktım. Yavaş şarkının ritminde hafifçe sallanmaya başladık.

"Aslında seni şaşırtacağımı düşünüyordum ama sen de beni çok şaşırtıyorsun."

Sırıtip "Bir günlüğüne nazik olabilirim. Bunu hak ediyorsun," dediğinde ben de sırıttım.

"Bu hâline alışmayım o zaman? Ama bu hâlini çok sevdiğimi söylemeliyim."

"Naziklik benim olayım değil. Ama çok da odun sayılmam."

"Tabii canım. Çekiştirmek falan odunluk değil zaten."

Güldü. "Oraları karıştırma."

Dudaklarımı birbirine bastırırken güldüm. Elini belimden çektikten sonra avucunda elimin olduğu eliyle beni kendinden uzaklaştırdı. Gözlerindeki parıltıyı anlayamamıştım ama hoşuma gitmişti. Beni aniden çektiğinde dudaklarımız

birleşti. Elini sırtıma götürüp boşta kalan tenimi okşarken elimden geldiğince ona karşılık veriyordum. Ellerimi saçlarına götürdüğümde Ayaz daha da cesaretlenmiş gibi bacaklarımdan tutarak beni kucağına aldı. Hızlı hareket ederken bir anda beni duvara yasladığında tekrar dudaklarımız birleşti. Bir elim saçını okşarken diğer elimi sakallarında dolaştırdım. Elime batan yeni yeni çıkmış olan sakalları rahatsız etmek yerine yumuşaklık hissi veriyordu. Bacaklarımı beline çektikten sonra hareketlenmeye başladı. Beni koltuğa çıkarıp üstüme çıktı ve öpücüklerini çeneme oradan da boynuma indirdi. Gözlerimi kapatmış, dokunuşlarını hissetmekle yetiniyordum. Bu bile her şeye yetiyordu zaten.

“Seni istiyorum Masal,” dedi boğuk sesiyle. Kendini bana bastırıyordu. Sesli bir şekilde yutkunduktan sonra elimi saçlarına götürdüm. “Ya... Yap şunu o zaman...” diye fısıldadım. Gözlerini gözlerime çevirdikten sonra vakit kaybetmeden dudaklarıma yapıştı. Eli elbisemin fermuarına gittiğinde kendimi tamamen ona bırakmıştım.

Işıklar birden açıldığında ikimizin kafası da salonun kapısına döndü. Selin kapıya yaslanmış bir şekilde sırtıyordu. “Sizi bölüyorum ama sanırım bir sorunumuz var,” dediğinde kaşlarım çatılmıştı. Bu kızın burada ne işi vardı? Ve... Bunun anahtarı falan mı vardı? Kapıdaki köpeklerin giriş yerini kullanmadıysa eve nasıl girmişti? Bence köpek yerini kullanmıştı. Hakkı olan yeri.

Bakışlarım Ayaz’a döndü. Ona bakmasını beklerken ona değil de bana bakıyordu. Sorar gibi baktım. Üzerimden kalkıp benim de kalkmama yardımcı oldu. Gözleri hâlâ istekli bakıyordu. Biraz önce yaşadığımız o yoğun şeyin etkisi önümüzdeki bir ömür falan ben de yaşayacaktım.

İkimiz de Selin’e döndük.

“Egemen nerede Ayaz?” dedi Selin sırtılırken.

“Cehennemde olmasını umuyorum,” dedi Ayaz ters ters. Selin’e baktım. “Orada olmadığına emin olabilirsiniz. Sana bir mesaj atmıştım. Görmedin mi?”

Hangi mesajdan bahsediyordu? Eğer benim gördüğüm mesajsa orada Egemen'den falan bahsetmiyordu. Bu sürtük habire benim sevgilime mesaj mı atıyordu?

“Selin uzatma da söyle. Burada istenmediğini anlamışsındır.”

Selin yaslandığı yerden doğruldu ve “Diyorum ki...” deyip bize doğru bir adım attı. “Şu sıralar yanındaki veledi kışından ayırmasan iyi olur. Ve bana da bir koruma istiyorum. En son gördüğümde kazık atmıştım. Bana da bir uğrayacaktır.”

“Velet mi?” dedim bütün cümlesinde bir oraya takılıp ona doğru sinirle bir adım atarken. Ayaz, “Egemen bıraktığımda bir daha bizimle uğraşamayacak hâldeydi Selin,” dediğinde Selin gevşekçe sırttı. “Demek ki öyle değilmiş Ayazcığım.”

Bölüm 5

Başımı koltuktan geriye atıp ofladım.

“Hanımefendi gelebilecek mi artık?” diye homurdandım.

Salona giren Selin alayla “Çok mu özledin şekerim? Bak geldim işte,” deyip tekli koltuğa yayıldı. Yapay bir şekilde gülümsedim. Sürtük.

Ayazların salonunda takım tamamlandığında herkes dönüp Selin’e baktı.

“Ne?” dedi Selin omuz silkerek.

“Konuş diyoruz,” dedi Hande tıslayarak. Selin’in Atalay’ı sevdiğini o da gayet iyi biliyordu. Kendini zor tuttuğunu Hande’yi tanımayan anlayamazdı. Ve ben de bu kızı yıllardır tanıdığım için biraz sonra çıkabilecek savaşları hayal edebiliyordum. Eh. Gayet güzel hayallerdi.

“Anlat,” dedi Atalay umursamazca. “Dökül,” dedim. Anıl malı yine bir şeye karışmasa olmayacağı için sırtarak “Ye,” dediğinde kıkırdadım. Akli fikri yemekteydi bu çocuğun. Selin gözlerini devirdikten sonra kollarını birleştirdi ve ayaklarını orta sehpaye uzattıktan sonra tek tek hepimize baktı. *Ayaz’a iki saniyeden fazla mı bakmıştı o? Yolarım vallahi.*

“Dün barda yanıma birkaç adam geldi.”

Ayaz “Pezevenk Egemen,” diye araya girdi. Selin sırtıp “Daha anlatmadım,” dediğinde Ayaz omuz silkti. Ayaz’a göre insanın pezevenk olması için bir sebep yoktu. *Ve Selin... Niye sırtarak benim sevgilime bakıyorsun sen?*

Boğazımı yalandan temizleyip “Devam et,” diye uyardım. Ayaz bana yandan bir bakış atıp sırttı. Bir saniyeliğine sırttıktan sonra hemen somurttum. Bir şeyi anlamasa olmayacaktı.

“Egemen’in selamı ve mesajı var dedi. Egemen bizi çok özlemiş öyle söyle demiş adamlarına.”

“Ben de Egemen’i çok özledim. Çok yavaşak suratı vardı keratanın,” diye araya girdi Anıl. Sırttım.

Selin sırttı. “İsterseniz devam edeyim?” dedi alayla. Sen sırtıma oç, diyesim vardı. Şu tipsizliğe bak. Ben bir de buna seksi diyordum değil mi? Altına pantolon giyince ne kadar tipsiz bir kız olduğu ortaya çıkmıştı. İnşallah Ayaz da bu detayı fark ediyordur. Amin.

Ama fark etmesi için bacaklarına bakması lazım! *Tövbe.*

Telefonum titrediğinde arka cebime koyduğum için kendime lanet ettim. Ortamda kalkıp popodan telefon çıkarmak hiç klas bir davranış değildi sonuçta. Vodafone’dur diye takmadığımda Anıl kaş göz yaptı. Dudağımı büzüp ayaklandım. Ayaz bana tip tip baktığında cevap vermek yerine telefonu arka cebimden çıkarıp yine oturdum. Anıl mesaj atmıştı.

Kafasına geçireyim mi kanka? Tam arkasındayım, diye.

Başımı kaldırıp Anıl’a baktığımda gözleriyle Selin’i gösterdi. Kıkırdadım. Ayaz oturduğum koltuğun kolunda oturduğu için hafifçe bana doğru eğilip sırtarak “Söyleseydin telefonu ben çıkarırdım,” diye fısıldadığında ona küfretmek istedim ama Selin’in yanında yılın en öküz sevgilileri olduğumuzu anlamasın diye gülümsedim.

Kaşlarını kaldırdı. “Bozma, geri zekâlı bozma,” diye mırıldandım. Olayı kavrayıp güldü ve kolunu omzuma atıp başımı bacaklarına yasladı. Gülümsedim. Bu hareketiyle Selin’in bakışları bize dönmüştü. Elimle kapak yapmaktan sonra anda vazgeçtim. Şu anda yapacağım şey daha büyük kapaktı. Omzumdan attığı elini ellerimin arasına alıp parmaklarıyla

oynamaya başladım. Uzun ve ince parmaklarıyla. Bir çocuğun parmakları bile çekici olabilir miydi?

Kulağıma eğilip “Bir de öpüşelim mi? Daha inandırıcı olsun,” dediğinde başımı hafif bacaklarından kaldırıp “Dua et Selin’in yanındayız. Yoksa sandalye tam sol tarafında,” diye mırıldandım. Başımı tekrar bacağına yaslayıp eliyle oynamaya devam ettim. Gülüp başıma doğru eğildi ve saçımı öpüp geri çekildi. Şu anda kalpten gidebilirdim. Dalaktan böbrekten her şeyden gidebilirdim. Eliyle oynamak hoşuma gidiyordu. Bacağına yasladığım başım da çok hoştu ama onun saçımı öpmesi...

“Muhabbetiniz bittiyse devam edeyim,” dedi Selin ters ters.

Bizden ses çıkmayınca gözlerini devirip Anıl’a pencereyi gösterdi. “Allah aşkına açın pencereyi perdeyi. Bu ne sıcak ya! Havasızlıktan sinek gibi cama yapışacağız birazdan.”

“Sinek gibi olman için tek etken havasızlık mı Selin?” deyip şirince sııttım. *Bu şirince sııtma işini de iyi yapıyorum ha. Ayaz sağ olsun. Tabii Selin beni ne kadar şirin görüyordur bilemiyordum.*

“Ah laf koydu,” diye dalga geçti.

“İki saattir bekliyoruz hadi,” diye çıkıştı Ayaz. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Ayaz Selin’e laf mı atmıştı? Sinirli sinirli. Hani şu Mert’e, Egemen’e kullandığı ses tonuyla. Açın oradan bir *Ankara’nın Bağları*, bir *Alekta Movik Movik*.

Ayaz bana sorar gibi baktığında gülümseyip gözlerimi kaçırdım ve Selin’e bakmaya başladım.

Selin kötü kötü baktıktan sonra derin bir nefes aldı. “Bize uğrayacağını söylemiş Egemen. Ve adamlar daha sonra Remzi Baba’nın yanına gittiler.”

Ayaz’la Atalay tedirgince bakıştı. Şu anda cuma pazarına yanlışlıkla giren Fransız gibi hissediyordum. Remzi Baba kim yahu?

Hande benim düşündüklerimi dile getirerek “Remzi Baba?” diye sorduğunda Atalay derin bir nefes aldı. “Kim olduğu önemli değil de. Eğer Egemen onu arkasına aldıysa...”

Ayaz Atalay’ın cümlesini “Sıçtık,” diyerek tamamladı. Kaşlarımı kaldırdım. Ayaz pek tedirgin görünmüyordu. Madem bu adam Ayaz’ın bile “sıçtık” diyeceği bir adamdı, biraz kork değil mi? Allah için kork yani.

Anıl arkasına yaslanıp “Ayaz pek bir rahat görünüyorsun abi?” dediğinde Ayaz sırttı. “Biz sıçtık ama onlar sıvayacak,” dedikten sonra oturduğum koltuğun yasladığı kolundan doğruldu ve deri ceketini üzerine geçirdi.

“Nereye?” dedi Atalay da ayaklanırken.

Ayaz omuz silkip “Sıkıldım,” dedi ve elimden tutup beni de kaldırdı. “Biz yukarıdayız ses çıkarmayın.”

“Asıl siz ses çıkarmayın kanka,” dedi Anıl da onun gibi sırtarak. Kusar gibi sesler çıkarıp elimi Ayaz’dan çektim.

“İğrençleşmeyin ya.”

Ayaz “Anıl doğru dur lan,” diye -hobi olarak da olabilir- Anıl’a kızsada fikir hoşuna gitmiş olacak ki sırtıyordu.

“Aynen ben de çok sıkıldım,” deyip ayaklandı Hande.

Anıl yüzünü buruşturup “Siz de mi yukarı çıkacaksınız? Bak yine tek kaldım,” dediğinde Anıl’a öpüşmek için önerebileceğim bir eşya aradım salonda. Ben ona radyoyu önerecekken Anıl da ayaklandı. “Hadi bir şeyler yapalım.”

“Yemeği yeni yedik Anıl,” dedim sırtarak. Gözlerini devirdi. “Benim her söyleyeceğim şey yemekle mi ilgili?” diye homurdandı. Hepimiz aynı anda -Selin hariç- “Evet,” deyip gülüştük. Yine gözlerini devirip kollarını birleştirdi.

“Paintball oynayalım diyecektim.” Dudağımı büzdüm. İyi fikirdi. Ayaz’ın ağzına doğru nişan alıp, kusuşunu ve ilk defa *cool* olmayışını izleyebilirdim.

“Ya siz mal mısınız? Egemen dışarıda sizin için intikam planları kuruyor, siz hâlâ eğlence derdindesiniz.”

Atalay ceketini giydikten sonra "Bütün gün evde Ege-
men'i bekleyemeyiz Selin. Sen istiyorsan salonda takıl,"
dedikten sonra Hande'nin elinden tuttu. "Paintball?" diye
sordu Hande'ye bakarken. "Birilerine silah doğrultmak eğ-
lenceli olabilir," dedi ve Hande geniş bir şekilde gülümsedi.

Anıl Ayaz'a doğru baktı. Ayaz omuz silkip "Yumruk-
suz oyunları sevmiyorum. Ama bir deneyelim," dediğinde
sırıttım. Ayaz gibi bir adam o oyunda bile yumruk atabilir-
di. "Neden benim 32°derece paralelimi 44 derece meridy-
nemi vuruyorsun," falan deyip iki tane geçirirdi. Ayaz'dan
beklerdim.

"O zaman gidiyoruz?" deyip sıritti Anıl. Ayaz elimi tu-
tup "Gidiyoruz," dedi. *Al işte. Odun. Atalay gibi dönüp
kibarca sormuyordu.*

Selin ayaklanıp "Ya nereye gidiyorsunuz? Dikkatli ol-
mamız gerekiyor!" diye bağırdı. Elimle boş ver dercesine
sallayıp "Selin sakın ol. Gündelik ne yapıyorsan onları yap.
Git birilerinin altına falan yat. Hayatına devam et," dedik-
ten sonra Ayaz'ı salonun çıkışına çekti. Selin dışında
bütün grup evden çıktığımızda sırtarak Anıl'a döndüm.
Yumruklarımızı tokuşturup, geri çekerken ellerimizi açtık
ve ağzımızla ses efekti yaptık.

"Aferin bücür," deyip saçımı karıştırdı Atalay. Sırtarak
çevreme bakındım. Bunu demeyi uzun zamandır istiyor-
dum. Sırtmam silinince dehşetle Atalay'a döndüm. Han-
de'yle arabaya biniyorlardı. "Bana bücür mü dedin sen?"
diye bağırdım. Ayaz yanımdan geçip kendi Hüsno'suna yö-
nelirken Atalay'a beni gösterip "Kafasında sorun var. Geç
algılıyor," deyip arabasına bindi. Gözlerimi devirdim.

"Hiç benzemiyorsunuz falan diyordum ya. Şimdi ara-
nızda bir benzerlik kurabildim," diye homurdandım. Ayaz
arabaya binip bana eliyle "gel" işareti yaptı.

"Kızım hadisene. Orada dikiliyorsun. Hayır bırakıp gi-
derdim de Paintball'a seni boya kutusuna çevirmek için ka-
tılıyorum zaten. Sen olmazsan çekilmez."

“Ben Anıl’la gidiyorum,” diye tıslayıp Anıl’a döndüm. Anıl’ı motorun üzerinde görünce yüzümü buruşturdum. “Ya da seninle geliyorum Ayaz,” deyip Hüsno’ya yöneldim. Hepsi gülüştüler. Ne yani? Anıl gibi birine güvenmiyorsam? Allah bilir motoru nasıl kullanıyordu? Arabaya binip emniyet kemerimi taktım.

“Ne oldu?” dedi alayla. “Hani Anıl’la gidiyordun?”

Şirince sırtıtıp “Sevgilimi tercih ettim,” dediğimde anah-tara doğru giden eli havada kaldı. Bakışlarını bana döndürüp sıcak bir şekilde gülümsedi. Eriyorum galiba. Hani resmen. Çamur falan olacağım biraz sonra.

“Sevgilini motora karşı tercih etmeseydin daha romantik bir cümle olabilirdi aslında,” dediğinde güldüm. Arabayı çalıştırıp gaza bastı. Elim hemen arabanın kapısına gitti.

“Ayaz hastaneye gitmiyoruz. Paintball’a gidiyoruz.”

Yüzünü buruşturdu. “Sen benzetme yapma.”

“Sen de yüzünü buruşturma. Şu tipe bak,” deyip yanağını sıktım iğreniyormuş gibi yaparak. Maksat yanağına dokunmak.

“Ya yürü,” deyip güldü. “Hem Atalay’ın yeni arabasını görüyor musun? Dün bana iki saat senin Hüsno’nu geçirim falan dedi. Onu göt etmem lazım.”

“Bizi öldürerek mi yapacaksın bunu?” dedim koltuğa daha da sinerken.

“Anıl’la gitseydin güzelim. Ben mi dedin benim arabaya bin diye?”

“Durdur arabayı Anıl’la gideceğim,” diye tısladım. Sırtıtı. Bu bir çeşit “nah” deme tarzıydı Ayaz’ın.

“Ya, Anıl çok konuşma dayak yiyeceksin. Masal benim grubumda,” diye tısladı Ayaz. Hande’yle sırtlarımızı yaslayıp kahkaha attık. İki saattir kavga ediyorlardı ve konu neydi? Paintball’da grup kurma.

Anıl elini savurup “Ne senin grubunda ne de senin grubunda? Sayışma yaptık bende çıktı işte. Ne oyun bozanlık yapıyorsun?” dediğinde Ayaz’ın kaşları sinirle çatıldı.

“Başlarım şimdi saymana. Kendini iki kez saydın Masal sende çıksın diye. Beni mi kandırıyorsun am**a koyayım?”

“Sen de demin Atalay sende çıkmasın diye tekerlemeyi uzattın. Ne ayak abicim?” dedi Anıl eliyle “hayırdır?” dermiş gibi hareketler yaparken. Tekrar ve tekrar güldük. Bugün bunlar bizi gülmekten öldürecekti herhalde.

“Ya o pezevenk hiçbir bok yapamaz ben onu grubumda istemiyorum,” dedi Ayaz, elindeki silahı yukarı aşağı sinirle sallarken. Herkesin ortasında üstümüzde Paintball kıyafetleri elimizde silahlarla dikiliyorduk. Ayaz’ın yakışıklılığı yüzünden çektiğimiz ilgi yetmezmiş gibi bir de bağırsa bağırsa konuştukları için resmen oynayanlar bırakmış bizi izliyorlardı. Yine biz, yine rezillik.

“Sağ ol, var ol kardeşim,” diye homurdandı Atalay Ayaz’a ters ters bakarak. Ayaz onu takmayıp yine Anıl’a döndü.

“Masal benim grubumda. Bitti,” deyip kolumdan tuttuğu gibi kendine çekti. “Götü yiyen gelip alsın.” Allahım. Bu arkadaş grubuyla Paintball’a gelmek mi? Bir daha asla *Tövbe*.

“Ne kıro bir herifsin sen ya?” dedi Anıl yüzünü buruştururken.

Ayaz bileğimi tutmadığı kolundaki silahı sinirle kaldırıp “Sus konuşma, silahı yüzüne yapıştırırım şimdi,” diye homurdandı. Kahkaha attım. Kahkahamla ikisinin de ilgisini üzerime çektiğimde Anıl beni göstererek “Masal’a sormadık,” deyip kollarını birleştirdi ve bana dik dik bakmaya başladı.

Ayaz Anıl’a gözlerini devirdikten sonra bileğimdeki elini bıraktı ve bana döndü. “Sevgilim de şuna ‘Ayaz’ı seçiyorum,” diye.”

“Sevgilim mi?” dedim heyecanla. “Ama psikolojik baskı uyguluyorsun,” dedim gülerken. Ayaz sevgilim dedikten sonra Anıl’ı seçmem gibi bir ihtimal yoktu.

“Biliyorum,” dedi gevşekçe sırıtarak. Bilerek yapıyordu pislik.

Anıl “Ama hile bu!” diye çıkıştı. Ayaz silahını omzuna yaslayıp şirince sırıttı. “Hile yok diye bir kural yok dingil.” Ben Ayaz’ın dediğine gülerken Anıl hemen bana döndü ve pis pis sırıttı.

“Hadi şu kıroya Anıl’ı seçiyorum de aşgum,” dediğinde Ayaz sinirle Anıl’a doğru yöneldi. Anıl gülerken kaçıştı. Ayaz’ın kolundan tutarken ben de güldüm.

“Tamam, hadi ama oyuna başlayalım,” diye sızlandı Hande.

“Yüzüne boya yemeye çok niyetlisin herhalde bacım.”

“Anıl bir sus Allah aşkına,” diye homurdandı Hande. “Ne susacağım ya? Ben burada bir saat on iki dakikadır yemek yemiyorum bana sus diyorsunuz.”

Ayaz Anıl’a bakarken sırıtarak silahı ona doğrulttu. “Aç ağzını, ben yedireceğim,” dediğinde Atalay “Millete kardeşim demeye utanıyorum Ayaz,” diye homurdandı. Ayaz altında kalır mı? Ayaz Barkın? Hah.

“Tabii kendi tipsizliğinden sonra kardeşinin ben olduğumu öğrenirlerse, utanman normal,” deyip ibnece sırıttı.

“Hafta sonundaki aile yemeğinde aynısını söylersen kocum,” deyip sırıtarak omzunu sıktı Atalay Ayaz’ın.

Ayaz gözlerini devirip “Ne yapacaklar lan? En fazla arabamı alırlar,” dedikten sonra tedirgince sustu. Aklına Hüsno gelmişti herhalde. Kahkahayı bastım. “Atalay yediğim bokları babama söylersen yemin ediyorum şu silah var ya...” deyip elindeki oyuncak silahı gösterdi. “Bir tarafına...”

Ayaz’ın lafını kesip “Allahtan Paintball diye geldik ha. Resmen Esra Erol’daki önde oturan teyzeler gibisiniz,” diye tısladım.

Hande "Bir grup kuramadınız. Kızlar erkekler yapalım. Anıl, bizim gruba," diyince Anıl Hande'ye kötü kötü bakışlar atarken Ayaz, Atalay ve ben kahkahalar atıyorduk. "Hande bacımsın," deyip elini çakması için uzattı Ayaz Hande'ye. Hande'yle yumruklarını tokuştururlarken Ayaz "Tamam o zaman istediğim gibi Masal da bizde," dediğinde Hande güldü ve bir kere daha uzattılar birbirlerine yumruklarını.

Kaşlarım kalkarken Ayaz'a döndüm. "Bana laf mı attın sen?"

Ayaz tatlı görüldüğünden habersiz bir sırıtış ifadesiyle omuz silkip "Bilemiyorum," dediğinde başımı "görürsün sen" der gibi salladım. "O zaman grubu ayarlayalım."

"Tamam Masal söyle Anıl'a bende olduğunu," deyip silahın ucunu Anıl'a doğru tuttu Ayaz. O kadar emindi ki onu seçeceğime. "Sevgilim" diyerek rüşvet vermiş gibi olmuştu üstelik. Ama biraz önce kızıl fahişe Hande'yle işbirliği hâlinde bana laf atarak şansını kaybetmişti. Onu şaşırtmak ve aslında daha çok oyunda düşmanı olup silahla ona saldırmak istiyordum.

"Anıl'danım." Ayaz sırtarak Anıl'a eliyle kapak yaptı. Sonra Anıl'ı seçtiğimi yeni fark etti ve sırıtışını silip bana döndü. "Nasıl lan?"

Omuz silktim. "Bilemiyorum," diye taklit ettim Ayaz'ın dediğini. Sonra Anıl'ın yanına geçtim.

"Hepsi inattan değil mi?" diye tısladı Ayaz. Şirince sırttım. "Hayır. Senin oyun kazanabileceğini falan sanmıyorum. O yüzden."

Ayaz kaşlarını alayla kaldırdıktan sonra sırttım. "Tamam lan. Oyun sonunda ağlama sonra. Gruplar şöyle; Ben, Hande, Özgür. Atalay, Anıl, kedicik," dedikten sonra birkaç kez etrafına baktı.

"Özgür demin burada değil miydi? Nerede bu yavşak?"

“Umut,” diye düzelttim Ayaz’ı. Yavşağı düzeltme gereği duymuyordum. Erkek kardeşimin işine gelince yavşağın önde gideni olduğunu en iyi ben bilirdim. Umut koşarak yanımıza gelirken Ayaz sırtıp “Bak ‘yavşak’ lafını duydu nasıl geliyor,” dediğinde gülüştük. Sırf Ayaz’a sinir olduğum için -yoksa ne koruyacağım be Umut’u?- “Kardeşim hakkında düzgün konuş,” dedim.

Ayaz kaşlarını kaldırıp sırttı. Umut yanımıza nefes nefese geldi. “Tuvalete gitmiştim ya pardon.”

“Ne yedin lan bütün gün? Bir bitmedi,” dedi Atalay Umut’un saçlarını karıştırırken. Umut sırtıp “Annem kuru fasulye yapmış,” dediğinde hepimiz gülüştük. Kuru fasulye sevmezdim. Ama kıroların kırosu Umut kuru fasulyenin yanına bir de acı hiber almış götürmüştü. Ben de makarnayla yetinmiştim. Ayaz yüzünü buruşturup “Masal bugün beraber yatmayalım o zaman,” dediğinde gözlerimi kıstım. Grup gülüştü.

Orangutan çakması. Şu tipe bak. Cenabet suratlı. Şempanze gibi bakıyor. Öküz gibi. Tamam işte en azından bir hayvan gibi. Ayaz “Bu kadar sövme cuma günündeyiz. Çarpılırsın,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Yoksa dışımdan mı söyledim ya?

“Seni tanıyorum kedicik. Eğer böyle bakıyorsan ya kaşlarımı düşünüyorsundur ya da bana sövüyorsundur.”

“İkinci seçenek daha mantıklı gibi geldi,” dediğimde şirince sırttı.

Sırtma böyle ya. Bütün edeceğim küfürler geri kaçıyor. Şimdi şempanzeden çok bicolata erkeklerine benziyorsun. Sana tipsiz deyince çarpılmamak için üç kez tövbe ediyorum. Şu tatlığa bak.

Ayaz geniş bir şekilde sırttı. “Bicolata erkekleri mi? O kadar düştüm mü ben ya? Ama yine de sağ ol,” deyip eliyle saçlarını düzeltti. “Tatlı olduğumu düşündüğünü biliyordum. Ee Ayaz Barkın’ım sonuçta kızım.”

Hass*... İşte şimdi dışımdan konuşmuştum. Utançla yüzümü kapattım. Anıl kolunu omzuma atıp gülererek “Bunlar da geçer kanka,” dediğinde elimi daha da bastırdım. Zaten birkaç saniye sonra Anıl’ın kolu da omzumdan çekilmişti. Ya da... Bir öküz tarafından çekiştirilmişti.

“Dokunma lan sevgilime.”

Gruplar kurulduktan sonra bize katılacak üç dört kişi daha geldi ve gruplara paylaştırdık. Bilerek paylaştırdık kızları bizim gruba almıştım. Ayaz’ın yanına kız verir miyim ben? Hande’yi kızdan saymıyorum. Çünkü şu Paintball kıyafetiyle bizim bakkaldaki Ahmet Emmi’ye benziyordu.

Kafalarımıza kasklarımızı da taktık. Ama ben bu kasklarla kimin kim olduğunu nereden bilecektim, diye isyanlara girişecekken görevli adam grup dağılımımıza göre kolumuza kurdeleye benzeyen bir şey taktı. Ayaz tabii ki grubu için siyah rengi seçmişti. Biz de renk seçme işini Anıl’a bıraktığımız için yavru ağız gibi bir renge kalmıştık.

Yerlerimize geçtiğimizde Anıl bana el kol yaparak bir şeyler anlatmaya başladı. Elimle “ne diyorsun?” gibi bir hareket yaptığımda oflayıp kaskı çıkardı.

“Sen Hande’yi hallet ben Ayaz’ı alacağım diyorum be,” diye bağırdı sinirle.

“Salak mısın oğlum? Adam gibi söylesene o el kol ne?”

“Hava yapıyoruz kızlara bozuyorsun kanka,” diye homurdandıktan sonra yine kaskı taktı. Kıkırdayıp önüme döndüm. Oyun başladığında besmele çekip yardırmaya başladım. Önüme gelen herkese sıkıyordum. Benim gruptan mı değil mi önemli değildi. Oyunun ilk iki dakikasında falan ölmemeye niyetliydim ve bunun için önüme çıkan herkese sıkacaktım. Fazla oyuncunun olmadığı sakın bir yere geldiğimde etrafıma bakmaya başladım. Benim Hande’yi almam gerekiyordu ama ortalıkta siyah kurdeleli kimse yoktu. Puflayıp silahı omzuma yasladım ve ilerlemeye başladım. Paintball oynadığımızı kendime hatırlatıp hemen

silahı omzumdan indirdim ve önümde hizaladım. Kendimi *Açlık Oyunları*'nda gibi hissediyordum yemin ediyorum. Tabii benim bir *Peeta*'m yok ama Ayaz da fena değil yani.

“Öldün çık.”

Hemen sağıma döndüm. “Umut ben senin kardeşim,” diye tısladım. Omuz silkti. “Ben yıllardır bu anı bekliyorum.”

“Daha vurmadin ki?” deyip ibnece sırttım. Kaskın içinden göremeyeceğini fark ettiğimde bir an kaskı çıkarıp öyle sırtmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Sesime de ibneliğin yansıdığı olmasını umuyordum.

“Ama şimdi vuracağım,” deyip tam kafama hizaladı. Boyanın sesi çıktı ama bana değil Umut'a gelmişti.

“Birini vuracaksan ya hiç beklemeyeceksin ya da hiç niyetlenmeyeceksin,” deyip silahına doğru üfledi Ayaz. Of off. Karizmaya bak.

“Lan ben senin grubundanım!” diye bağırdı Umut.

Ayaz omuz silkip “Onu sadece ben öldürebilirim,” diye dalga geçtiğinde kahkaha atıp kaskı çıkardım ve kenara attım. Zaten Ayaz da takmamıştı. Kaskı takması işime geliyordu çünkü benden başka kimsenin Ayaz'ın yakışıklılığını görmesini istemiyordum.

Umut homurdanarak gitmeye başladı. Ayaz silahını bana döndürdüğünde kaşlarımı çattım. “Onu sadece ben öldürebilirim derken ciddi miydin sen ya?” diye sızlandım telaşla. Daha birilerinin kafasına tam sıkamamıştım ve ölmek istemiyordum.

“Seni *Damon*'ın yanına göndereceğim işte kızım. Ne istiyorsun?” dediğinde dudağımı ısırardım. “Hatırlatmasana ya,” diye mırıldandım ağlamaklı ağlamaklı.

Gözlerini devirdi. “Sırf şu pezevenk yüzünden ağladığın için bile kafana sıkabilirim.”

“Ayaz şöyle düşün. Beni vurursan ben öleceğim.”

“Bunun için bu oyuna katıldım,” dedi sırtarak.

“Çok öküzsün.”

Omuz silkti. “Hadi artık öldürmemem için yalvarman kısmına geçelim. Ne dedin? Seninle birlikte olurum mu dedin? Tamam o zaman öldürmüyorum,” deyip silahı kenara attı ve kollarını iki yana açıp güldü. “Hadi odamıza gidelim.”

“Öncelikle,” deyip sırttım ve ona yakınlaşmaya başladım. “Hayatımda gördüğüm en sapık erkeksin,” dedikten sonra ona daha da yaklaşıp parmak uçlarımda yükseldim.

“Umut’a dediğin şeylere bir de ben ekleyeyim. Silahını asla elinden bırakma,” dedikten sonra kalbinin tam ortasına nişan alıp ateş ettim. Ayaz’ın şaşkınlıktan gözleri irileşirken sırttım. “Oyun bitince görüşürüz *sevgilim*,” dedikten sonra onu orada bırakıp gitmeye başladım. Yine biri nişan edince endişeyle üstüme baktım. Bana gelmemiştii. Başımı kaldırıp baktığımda Anıl’la göz göze geldim.

“Kanka aynı gruptayız biliyorsun değil mi?”

“Kanka pardon ya. Ekşına geldim her gördüğümü vuruyorum.”

Sırtıp silahı kaldırdım ve ona nişan alıp ateş ettim. Gözleri irileşirken sırtışıım genişledi. “Ben de kimi görüyorsam vuruyorum?” deyip Ayaz’a kaçamak bir bakış attım.

“Hadi sen görevlinin yanına falan gitsene. Öldün,” dediğimde dudağını büzdü.

“Çok pis ayar oldum sana. *Kavak Yelleri*’ndeki Efe etkisi bırakacağım.”

“Hortlamadan da yeterince korkunçsun Ayaz,” diye homurdandım.

“Anağğğm,” diye inleyen Anıl’la ilgimi Ayaz’dan çekip Anıl’a döndüm. Elini sol göğsüne tutmuştu. “Vurulduğum ya la.”

Kahkaha attım. Dizlerinin üzerine çöküp “Ben sana kardeş demiştim!” diye tısladı.

“Anıl dizilerin üzerinde yedi artı yazıyor kardeşim. Sen onu görmüyor musun? Neden bu kadar dizi izliyorsun?”

Ayaz'ın dediğine de güldüm. Anıl geriye doğru düşerken gözlerini kapattı. “Öldüm galiba,” dediğinde ben de diz çöküp elimi karnıma yasladım ve gülmeye devam ettim.

“Ölmeden önce diyeceğin bir şey var mı? Telefonumu Masal'a bırakıyorum falan gibisinden?” dedim umutla. *Anıl'ın iPhone'u var oğlum.*

“Motorumu Ayaz'a bırakıyorum gibisinden?” diye araya girdi Ayaz da.

“Var,” dedi Anıl acı çekiyormuş gibi yaparak. İyi rol yapıyordu ha.

Kaşlarımı kaldırdım. “*Alekta Movik Movik,*” deyip gözlerini kapattı. Ayaz'la kahkahalara boğulurken Atalay koşarak yanımıza geldi.

“Masal ölmedin değil mi?” deyip beni şöyle bir süzdü.

“Lan,” deyip elindeki silahı Atalay'a fırlattı Ayaz. “Ya-vaş süz.”

“Oğlum bir dur, ölmüş mü diye baktım.”

Ayaz kaşlarını “inanmıyorum” dercesine kaldırdı. Gü-lüp Atalay'a döndüm. “Neden ki?”

“Bir sen kaldın yaşayan. Bizim grup kazandı,” dediğinde silahımı kaldırıp zıplamaya başladım. Atalay da kolunu omzuma atıp zıplamaya başladı. Anıl da hemen yerden kalkıp diğer tarafıma geçti ve kolunu omzuma atıp zıplamaya başladı. Ellerimi ikisinin de sırtına koyup zıplamaya devam ettim.

“Masal reiiis oley. Masal reiiiss oley. Masal reiiiss olley!”

Bir anda durup ikisine de tek tek baktım. “Bunlar hediye falan veriyorlar değil mi kazanana?”

“Verecekler tabii. İki saattir yardırıyoruz,” diye araya girdi Ayaz.

“Kanka sana ne oluyor bizim grup kazandı,” diyen Anıl'a Ayaz gevşekçe sırttı. “Ben ödülümü şu an Masal'a

sarılan kollarınızdan alacağım,” dediğinde ikisi de hemen kollarını omzumdan çekti. Kıkırdadım.

“Yani ödül var?” diye sorduğumda hepsi onayladı.

Yine zıplayıp bağırmaya başladım. Ödül varsa ben de varım.

Görevlinin yanına Ayaz’a laf soka soka gitmiştik. Bir de bana “Oyundan sonra ağlama,” demişti. Ben de hiçbir şey yapmadan maç kazanmıştım. Tabii bu ayrıntıyı geçelim. İki saattir Hande’ye “Paintball böyle oynanır işte,” diye hava yapıyordum.

Kısa bir konuşmanın sonunda görevli ödülün dandik bir madalya olduğunu söyleyince gözlerimi kıstım.

“Allah belasını veresice,” diye homurdandım silahı yere atarken. Boşu boşuna mı zıplamıştım şimdi ben?

Ayaz hunharca anırıp eliyle kapak yaptı. “İşte Ayaz Bar-kın’ı vurursan Allah böyle belanı verir.”

“Allah seninle tanıştıracak belanı vermiş zaten,” diye homurdandım.

“Ben de seni aşkım, ben de seni,” diye dalga geçti. Ama onun ağzından dalgasına bile olsa “aşkım” kelimesini duymak fizik hocasının bacağına kırıp bir ay okula gelmemesi gibi bir şeydi.

Sinirlenmek yerine salak salak gülümsedim.

“İyi, beş kilo falan vermişimdir Anıl’dan kaçarken,” deyip yere oturdu Hande. Yorulmuşa benziyordu. Ben de yere oturup sııttım.

“Koşturdun beni kerata,” diye homurdandı Anıl da yere otururken. Atalay Hande’nin yanına oturdu. Ayaz da yanına gelip oturdu. Birkaç saniye sonra oturmakla da yetinmeyip uzandı.

“Ayaz abi beni vururken çok yoruldu herhalde,” diye laf attı Umut Ayaz’a bakarken.

“Yok o çok kolay oldu da...” deyip sııttı Ayaz. “Masal’ın dibime kadar gelip öpecek sanırken vurması çok koydu,” dediğinde gözlerimi devirdim. Gülerken “Salak,” dedim.

“Ee şimdi ne yapıyoruz?”

Anıl “Ye...” diyeceği sırada yüzümü buruşturup Ayaz’ın yanına uzandım ve Ayaz’a döndüm. Anıl’ın ne diyeceğini, Hande’nin “Sen beni obez mi yapmak istiyorsun?” diye çıkışacağını Umut’un çaktırmadan videoya çekeceğini biliyordum. Tahmin etmesi zor değildi.

“Saçlarını ne zaman eski hâline döndüreceksin?”

Saç uçlarımdaki sarılara bakarken “Beğendiğini söylemiştin,” diye mırıldandım.

“Beğendim.”

“Ee, o zaman?” dediğimde ellerini ensesine koyup sırtüstü döndü ve gökyüzüne baktı. “Sorun da o ya! Çok güzel olmuş.”

Ben de sırtıtip ellerimi enseme koyup sırtüstü döndüm ve gökyüzüne baktım. “Sanki birine baktırtıyormuşsun gibi...”

“Olsun. Bir de fotoğraf çekip Instagram’a koymuşsun. Instagram’da kaç kişi görüyor o fotoğrafı biliyor musun? İki yüz takipçin var bir de takipçilerinden bazıları arkadaşlarına gösterirlerse üç yüz elli diyelim. Sonra o fotoğrafa bakıp ‘Oha lan, kıza bak,’ diyen kaç kişi var biliyor musun? O da en az yetmiş kişi falan vardır. Sonra o fotoğrafı telefonuna kaydedip canı sıkıldıkça bakan kaç kişi var biliyor musun? Hadi Müslümanız, cenabet olan az kişi var desek o da otuz kişi olsa... Ne yaptı şimdi?”

Kahkahalar atarken “Ayaz cidden bunları mı hesapladın?” dediğimde ciddi yüz ifadesiyle onayladı. “Kısaca, silmelisin o fotoğrafı.”

“Ya neden? Çok güzel çıkmışım,” diye sızlandım. Gözlerini irileştirdi.

“Kızım o yüzden sil diyorum ya. Çirkin çık koy, ne yaparsan yap. Ama güzelleri Instagram’a koyma.”

“Bu nasıl bir mantık ya?” diye sızlandım. “O zaman fotoğraf çekinelim, fotoğrafı silince onu yükleyeyim,” dediğimde dudaklarını büzdü. “Çirkin çıkacak mısın?”

“Bilmiyorum. Zor olacak ama bakacağız,” diye ukala-laştım. Sırıttı. “İşte benim sevgilim.” Anıl’a “Telefonu yolla,” diye böğürdüm ve tutabilmek için hafifçe doğruldum. Tam yüzüme attığında homurdanarak telefonu yüzümden çektim.

“iPhone bu vicdansız.”

“iPhone’u yüzüme attılar diye böbürlenirsin işte kanka,” deyip sıırıttı. Gülerek yine uzandım ve Ayaz’a doğru sürünerek yaklaşıp başımı omzuna yasladım ve telefonun kamerasını açtım. Kollarımı havaya uzatıp fotoğrafta ikimizin de çıkmasını sağladıktan sonra sıırıttım.

“Çirkin çık demiştim.”

“Çirkinim şu an zaten,” dedim dişlerimin arasından. Güzel poz bulmuşken bozmak istemiyordum.

“Ne çirki...”

“Ya hadi poz ver,” dedim dişlerimin arasından. Biraz daha bu mimikte kalırsam felç geçirecektim. Ayaz da ön kameraya bakıp gülümsedi.

“Gülümseme ya gülümseme,” diye tısladım çektiğim fotoğrafı silmek için açılmasını beklerken.

“Neden?” dedi gülerken.

“Çok yakışıklı çıkıyorsun. Şuna bak,” deyip Ayaz’a gösterdim.

“Vallahi ne söyleyeyim. Bayağı yakışıklı çıkmışım.” Gözlerimi devirip telefonu Atalay’a doğru tuttum.

“İyi çıkmış,” dedikten sonra Anıl’a gösterdim o da “Çok şekilsin kanka,” deyip sıırıttı. Hande’ye gösterecekken son anda telefonu çektim.

“Sen bakma sürtük.”

“Yolarım bak seni,” dediğinde gülerek öpücük attım. Sonra yine arkama yaslanıp fotoğrafı Ayaz’a gösterdim. “Bu kalsın ama Instagram’a atmayalım. Ya da atalım. Seni gördükten sonra takipçi sayım artar,” deyip Anıl’ın telefonundan Instagram’a girdim ve kendi hesabımı açtım. Profilime

girdiğimde “Allah aşkına şu tipe bak. Sil şu fotoğrafı,” deyip en son attığım fotoğrafı gösterdi. Hadi çirkin çıksam neyse. Güzel çıkmışken ve bu kadar kişi beğenmişken... Fotoğrafı sildikten sonra çekildiğimiz fotoğrafı koydum. Ayaz’ın kullanıcı adını sorduktan sonra onu da etiketleyip açıklama yerine geldim.

“Ne yazayım?”

““Yanımdaki yakışıklı bu fotoğrafta bana bir saniyeden fazla bakanları yumruklayacak kadar psikopattır,’ yazsan nasıl olur?” diye atladı oradan Anıl.

Ayaz gülüp “Yaz öyle,” dediğinde inanmazcasına baktım. Omuz silkti.

“Önce uyaralım da sonra ‘Abi ne olur vurma,’ diye yalvarmasınlar,” dedi Ayaz sırıtarak. Gülerek açıklamayı boş bırakıp fotoğrafı attım. Bu çocukla çok işim vardı.

Ayaz’ın göğsünde biraz daha yayıldım. Benim de yıllarca yat-tığım yastık da rahatmışım be! Annemler hamilelik sevin-ciyle anneannemlerin yanına gitmişti ve bizi şu an Umut’la evde sanıyordu. Oysa Umut rahibe sevgilisiyle muhtemelen Google’a “neler caizdir?” falan yazmış okuyorlardı. Kız öyle bir tipti. Bense burada Ayaz gibi bir meteorla sarmaş dolaş uzanıyordum. Kesinlikle Umut daha hayırlı evlattı.

Ah bu arada size berbat bir haber vereyim: Annem ha-mile. Ne ara o işi yapmışlardı bilmiyordum. Annem bu haberi sevinçle bize verdiğinde Umut baygınca baktıktan sonra yine bilgisayar oyununa dönmüştü ama ben iki saat itiraz etmişim. Niye yapmadan önce haber vermiyorlardı ki? Şimdi itiraz etmem bir işe yaramamıştı.

Sinirlenmemek için kendime Ayaz’ın kollarının arasında olduğumu hatırlattım. İşe yaramıştı. “Hâlinden memnun-sun galiba.” Yüzümdeki gülümsemeyi sildim ama bir şey demedim. Vallahi gayet memnunum, diyemedim.

“Ciddi ciddi uyuyacak mısınız?”

“Buraya bu yüzden geldik Ayaz,” dedim homurdanarak. Ayaz’ı korktuğum için yanımda çıkarmıştım odaya. Evleri gerçekten korkutucu geliyordu. Hele de siyahlara bürünmüş Ayaz’ın odası.

“Ben sevişiriz de bahane olarak uyuyacağız dedik sanmıştım,” diye sızlandı Ayaz. Kıkırdadım. Bu çocuğa bir gün RTÜK’ten uyarı gelecekti. Gelmeliydi!

“Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?” dedim gülmeye devam ederken. Kolunu belime doladı. “Hayır.”

“Peki...” dedikten sonra başımı göğsünden çekip yüzüne baktım. “Hiç söylemeyecek misin?” Bana hiç “seni seviyorum” dememişti. Bunu Selin’e defalarca söylediğini tahmin ediyordum. Benimle gerçek bir ilişki yaşıyordu, birlikte olmaktan bahsediyorduk ama hâlâ o cümleyi kurmuyordu. Ne demek istediğimi direkt anlamasına rağmen kaşlarını kaldırdı. Oflayarak yataktan kalkmaya niyetlendim ama kolumdan tutup gülerken beni göğsüne çekti.

“Of bırak,” deyip yine kalkmaya çalıştığımda kollarını belime sıkıca sardı ve hareket etmeme bile izin vermedi.

“O tarz şeyler benim olayım değil.”

“Ama duymam gerekiyor,” diye sızlandım. Sonra “Ve nefes almam da gerekiyor,” deyip kollarını gevşetmeye çalıştım. Gülerken biraz gevşetti ama yine kaçamayacağım kadar sıkıydı. Hiç değilse nefes alabiliyordum.

“Duyarsın.”

Başımı kaldırmaya çalıştığımda izin vermedi. “Ne zaman duyarım?” diye direttim. Yüzüne baksam belki anlam çıkarabilirdim ama izin vermiyordu. Bu kadar mükemmel bir yüzü varken ona bakmama izin vermemesi de çok adiceydi.

“Sen uyumak için çıkmamış mıydın?”

Geçirtirmesine sessiz kalıp başımı göğsünde daha rahat bir yere koyup gözlerimi kapattım. Söylemek bu kadar zor

muydu? Ben söylemiştim işte. Duymuş muydu orasını bilmiyordum ama söylemiştim. Daha önce de “Benim yangınım sensin,” demiştim. *İlan-ı aşk etmiştim resmen adama.*

Ama o bir “Seni seviyorum,” diyemiyordu. “Bacımsın,” derse şaşırılmazdım bu gidişle. Biz nasıl sevgiliydik?

“Trip mi atıyorsun yine?”

Sessiz kaldım.

“Bak öperim.”

Bu sefer, isteyerek sessiz kaldım. Hadi ama. Beni öpmesini seviyorum.

“Sen istedin,” deyip beni üzerinden yana attı ve üzerime çıkıp dudaklarıma yapıştı. Dudaklarının üzerine güldüm. Elini saçlarıma getirip okşarken gözlerime baktı.

“Duyacaksın ama şimdi değil kedicik,” diye mırıldandı.

Kaşlarımı kaldırdım. Ne zaman söyleyecekti ki? Bana yer ve saat vermeliydi. Bir de dakika. Belki bir de saniye.

“Çok meraklısın.”

“Soruma cevap vermiyorsun,” diye söylendim. Gülümsedi. Bu sıralar sık mı gülümsüyordu bu çocuk? Öldürmek için kısa yol falan mı deniyordu?

“Hazır olduğumda.”

“Sevdiğinde mi yani?” dedim dudağımı mutsuzlukla büzerken.

Kaşlarını çattı. “Mal mısın kızım? Sevmesem niye sana iki kez bakan erkek hakkında Polat Alemdar planları yapayım? Kolun bir yere sürtündüğünde bile fark edip çaktırmadan bir şey oldu mu diye bakayım? Niye telefonunu birinci çaldırıpta açmadığında ister istemez arabayı sizin eve doğru yönlendirip telefonu açtığında rahatladıktan sonra yine gideceğim yere yöneleyim?”

Sinirlenmişti. Eğer sinirlendiğinde böyle şeyler söyleyecekse hep sinirlendirebilirdim. O gözlerinin çikolata kıvamında ben de erimiş çikolataya dönerken hayranlıkla gülümsedim. Seviyordu işte! Seni seviyorum diyecek biri

değildi zaten. O böyle kelimelerin arasına gizler, bulman için ortaya bırakırdı. Bu sefer fazla ipucu bırakmıştı. Ben bile anladıysam zaten...

Üzerimden kalkmak için yeltendiğinde onun gibi bir hayvanı kolundan tutarak durduramayacağımı bildiğimden -biraz da istediğimden, birazcık, çok birazcık- ellerimi yanaklarına koyup dudaklarına yapıştım ve öpmeye başladım. Bana karşılık vermediğini fark ettiğimde sinirle alt dudagını ısırdım. Dudagımın üzerinde güldükten sonra elini saçlarıma götürüp öpüşüme karşılık vermeye başladı. İşte şimdi daha iyiydi.

Kapı birden açıldığında Ayaz hiç rahatsız olmamış gibi öpmeye devam etti ama ben kendi şahsi rahatlıklarımı -mesela yarını kızarıklık tenle değil de beyaz tenle geçirmek gibidüşünerek Ayaz'ı üzerimden çektim ve gelen kişiye baktım. Anıl elleriyle yüzünü kapattı.

“Kapıya niye on sekiz artı yazısını asmadınız?” diye homurdandı. Ayaz gülüp yatakta yayıldı. Ben yatakta doğruldum ve çaktırmadan sıyrılmış tişörtümü düzelttim. Ben “Yazsak bile on sekiz artısın?” diye söylenirken Ayaz Atalay'a o burada olmasa dahi laf atacak yer bulduğunda kaçırmadığı için “Değil mi? Ya sen değil de Atalay gelseydi. Yemin ediyorum çocuğu toparlayamazdık,” deyip güldü. Anıl'la ben de güldük.

“Sen ne diye geldin? Biz ne güzel öpü...”

“Sus,” dedim dişlerimin arasından.

“Aman yenge. Ben gördüm göreceğimi daha ne susturuyorsun?” deyip sırtıttı. Tanıdığım bütün erkekler gıcık olmak zorunda mıydı ya?

Oflayıp yataktan kalktım. “Uykum kaçtı. Siz oturun ‘Ali okula gidiyor,’ falan okuyun,” diye homurdanıp Anıl'ı kenara ittirdim ve odadan çıktım. Arkamdan gülüştüler. Aşağı indiğimde tekli koltukta oturan Selin'e gözlerimi devirdim.

“Selin evini hamam böcekleri falan mı bastı?” dedim mutfağa ilerlerken.

“Yoo,” dedi elindeki dergiyi bırakmadan. *Süzme salak.*

“Sen niye buradasın o zaman? Bayağı benimsedin evi.”

Selin gözlerini dergiden çekip sırtarak bana baktı. “Bir aralar bu evden çıkamıyordum Ayaz yüzünden. Bir nevi benim evim sayılır tatlım,” deyip ibnece sırttı. Sinirden yumruklarımı sıkarken mutfağa girip elimi saçlarıma daldırıp çekiştirdim. Sinirle inleyip mutfak dolabına tekme attım. Şu kızı gebertecektim. Tam mutfaktan çıkıp hayallerimi gerçekleştirmek için Selin’in yanına gidecektim ki Hande kolumdan tuttu.

“Kanka dur başka planım var,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. “Öldürmeli boğmalı mı?” dedim umutla. Kesmeli biçmeli de olurdu aslında. Tam bu seçenekleri de ekleyecekken Atalay “Hande bir gelsenize,” diye bağıınca Hande “sonra hallederiz” bakışı attı ve mutfaktan çıkıp Atalay’ın yanına salona geçtik. Selin’e kötü kötü bakmayı es geçmiyordum tabii. Ayaz’la Anıl da indiler ve koltuğa yayıldılar. Tekli koltuğa yönelmişim ki Ayaz bileğimden tutup yanına çekti.

“Egemen piçi rahat durmuyor,” deyip sırttı Atalay. Elinde tuttuğu telefona gözlerimi kısarak baktım. O uzaklıktan tutup nasıl görmemizi bekliyordu? Atalay düşüncelerimi okumuş gibi “Remzi Baba’nın köpeklerinden biri mesaj attı. Bugün çok eğlendiniz. Peki yarın ne yapacaksınız? diye.”

Ayaz’ın dibinde oturduğum için vücudunun sinirle kasıldığını fark etmişim. Elimini elinin üzerine koyduktan sonra tepkisine bakmadan yine Atalay’a döndüm. Ellerimizi kenetlediğinde başımı hafifçe eğip gülümsedim.

“Şu Remzi Baba’ya uğramak gerek,” dedi Ayaz arkasına yaslanırken. Anıl cebinden telefonu çıkarıp bir Ayaz’a bir Atalay’a baktı. “Bizimkileri arayayım mı?”

“Ara. Bir bakalım. Egemen’in yerini biliyorsa söyletmemiz kısa sürmez.”

Atalay “Ayaz, Remzi Baba kolay lokma değil. Geçen zaman yaptığımız gibi bir aptallık yapıp az kişiyle gidemeyiz,” dediğinde Ayaz’a baktım. Yine bir kavgaya falan mı gideceklerdi? Tüm vücudum titrerken “Bence gerek yok,” diye araya girdim. Ayaz bana göz ucuyla bile bakmadan Anıl’a “Ara,” dediğinde Anıl telefonunu kulağına yaslayıp ayaklandı ve salonun sonuna doğru yürümeye başladı.

Selin “Ben de birkaç adam bulurum,” dediğinde gözlerimi devirdim. Şu kız nefes alınca bile göz deviresim geliyordu. Eğer Atalay bizi mutfaktan çağırmasaydı şu an ne güzel Selin için canice plan kurup uyguluyor olacaktık.

Ayaz’a dönüp “Ya gerekli mi böyle şeyler? Telefonda konuşamıyor musunuz?” dediğimde Selin alayla güldü. “Çocuk oyunu değil bu Masalcığım. O yüzden sen karışma istersen,” dediğinde gözlerimi kıstım. Bu sürtük fazla oluyordu.

“Selin saçını elime vermemi istemiyorsan kapa çeneni,” diye tısladı Hande.

Selin yine güldü. “Şimdi de kendini koruyamıyor musun Masal?”

Tam ağzımı açacaktım ki Ayaz Selin’e dönüp “Kes artık. Burada kendi götünü korumak için bulunduğunu bildiğimiz hâlde sesimizi çıkarmıyoruz. Daha da zorlama. Kapının önüne atılırsın,” dedi. Selin gözlerini kırptırıp ağzını araladı ama kapattı. Buna ne denirdi ki zaten?

Gülmemek için yanağımı ısırırken kenetlenmiş ellerimizi daha da sıktım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım sadece Ayaz’ın duyabileceği bir şekilde.

“Herkes haddini bilsin,” dedi o fısıldamaya gerek duymadan. Göz ucuyla Selin’e baktıktan sonra keyifle arkama yaslandım. Şu Ayaz’ı tek olduğumuz bir zaman kesinlikle öpecektim. Bugün tatlılığın sınırlarını zorluyordu.

Anıl yanımıza gelip “Aradım. Yoldalar,” dediğinde Ayaz elini elimden çekmeden kalktı ve benim de kalkmamı sağladı.

“Kızların yanında kim duracak?” dedi Atalay bir bana bir Hande’ye bakarken. Selin’e de göz ucuyla baktı.

Ayaz’a döndüm. Düşünüyor gibiydi. “Bence Atalay kalsın,” dedi Selin gözlerini Atalay’ın vücudunda gezdirirken. Ah. Hande’ye göz ucuyla baktım. Bıçak arıyormuş gibi etrafa sinirle bakıyordu. Gülmemek için yanağımı ısırđım.

Atalay “Kalırım ama... Remzi Baba’yla sen anlaşılamazsın Ayaz,” dediğinde ben de onayladım. Ayaz sabırlı değildi. Bir konuşur ikinci de kavga başlardı. Ve söylediklerine göre bu adam büyük bir adamdı. Ayaz kavga başlatırsa onun adamları...

“Ayaz gitmesin,” dedim alelacele. Korktuğum bu kadar yansıyor muydu sesime? Dudağımı ısırđım. Ayaz bana bakınca hemen gözlerimi kaçırdım. Hande’nin çalan telefonu şu andaki kurtarıcı ilahım gibiydi. “Hande telefonuna bak,” dedim hemen. İlginin üzerimden gitmesini istiyordum. Hande birisiyle konuştuktan sonra bize döndü. “Benim gitmem gerekiyor. Abim yakınlarda arabasıyla bekliyormuş. Masal seni de alalım.”

Ayaz Atalay’a baktıktan sonra “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. Elimi bırakmak istemezcesine sıkıyordu. Ege-men’in beni kaçırmamasından sonra aramızda çok şey değişmişti, bunu fark etmemek imkânsızdı. Şimdi yine Ege-men’in bana bir şey yapmasından endişeleniyormuş gibi duruyordu.

Hande’nin telefonu yine çalınca “Benim gitmem gerekiyor hadi,” deyip kapıya yöneldi. “Masal geliyor musun?”

“Sen git,” dedi Ayaz. Boş olan elimi kaldırıp el salladım. Atalay Hande’yi geçirmek için yöneldi.

“Olayı benim halletmem gerekiyor. Ama ayrıca Masal’ın yanında da benim durmam gerekiyor.”

“Her şeyi yapamazsın,” dedim Ayaz’a. Bu konuşma bir yerden tanıdık geliyordu. Eskiden de yine Egemen konusunda Ayaz beni korumak istemişti ama aynı zamanda olayı çözebilecek kişi de oydu.

Atalay da yanımıza gelip “Bizimkiler kapıda. Siz gidin. Kavgaya olacak diye bir şey yok. Konuşacaksınız. Kızların yanında ben kalırım,” dediğinde Ayaz bana döndü. Derin bir nefes aldığımda gülümsedim. “Sorun değil. Hadi git gel. Sensiz uyuyamam,” dedim sessizce. Başıyla onaylayıp gülümsedi ve elini yanağıma koyup dudaklarını alnıma bastırdı. “Kendine dikkat et,” diye mırıldandım o geri çekilirken. Başıyla onaylayıp kapıya yöneldi. Anıl da onun arkasından gitti.

Sonuç olarak bir porsiyon sürtük, bir porsiyon kibar ve bir de kedici olarak salonda kalmıştık. “Ee? Film falan mı izleyeceğiz?”

Selin’in sorusu havada askıda kalmıştı. Onu takmamızı falan mı bekliyordu? Homurdanarak mutfığa geçtim. Yiyecek güzel bir şeyler bulmayı umuyordum. Bulamazsam da Atalay’a yaptırtma konusunda kararlıydım. Şu sinirimi anca bir şeyler yiyerek geçiştirebilirdim. Bir de Ayaz’ı öperek. Ama Ayaz da yine olay çıkabilecek bir yere gittiğine göre... Bak şimdi bir de endişelenmişim.

Ben buzdolabında bulduğum pastayı parmaklarken Selin “Ses duydum sanki,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Televizyon açık Selin.”

“Öyle bir şey değil,” diye diretti Selin. Atalay oflayarak ayaklandı. “Ben bakıp geliyorum,” dedi bana bakarken. Sonra sırtıp burnumu gösterdi. Gülerek burnuma bulaşan pastayı sildim. Pastayı iyice parmakladığımı düşündüğümde pastayı buzdolabına koyup dolaplara bakmaya devam ettim. Hiçbir şey bulamayınca oflayarak salona geçtim ve koltuğa yayıldım.

“Ayaz seni seviyor ha?” dedi alayla.

“Şu an evde tekiz Selin. Yani seni elimden kimse alamaz. Söyleyeceklerini ona göre ayarla.”

Selin oturduğu koltukta hafifçe doğrulup bana doğru eğildi. “Şöyle düşün Masalcığım: Sen Ayaz’a ben yokken, ben ona bakmıyorken sahip oldun. Kendini sevdiğin. Ama şimdi ben de varım aranızda. Sence Ayaz yıllardır sevdiği birini mi tercih eder yoksa benim yokluğumda ortada gezinmiş bir fareyi mi?”

Ben de doğrulup Selin’e döndüm ve şirince sııttım. “Bu sorunun cevabını bugün Ayaz gayet açık bir şekilde söyledi sana Selin.”

Yüzündeki bozulma her şeye değerdı. Sııtarak yine koltukta yayıldım ve televizyona bakmaya başladım.

Kapı çalındığında Selin’le uzun bir süre bakiştık. Cidden bu kızla bizi aynı evde bırakacak kadar ne yaşamış olabiliirdi.

Bakışma yarışından ilk Selin sıkıldığı için oflayarak ayağa kalktı. “İyi be! Ben açayım,” diye homurdandı. Sııtarak koltukta daha da yayıldım. Bana göre hava hoştu.

Gelen büyük bir ihtimalle Atalay’dı. Demin Selin’in “Bir ses duydum galiba,” gibi saçma endişeleri yüzünden dışarı bakmaya çıkmıştı. Ulan salak kız. Şehrin ortasındayız, ses nasıl olmasın?

“Masal,” dedi Selin endişeyle. Oflayarak ona döndüm. *Kilide boyu mu yetmemişti acaba? Bu endişe niyeydi?*

Kapının deliğinden dışarı bakıyordu. “Ne oldu?” dedim umursamazca. “Yukarı çık.”

Omuzlarımı düşürdüm. Ne diyordu bu kız?

“Selin ne saçmalı...”

“Yukarı çık dedim! Çabuk!” diye bağırdı. Kaşlarımı çatarak ayaklandım. Kolumdan tutup merdivenlere doğru ittirdi. “Çık yukarı, bir yere saklan,” dedi endişeyle. Orada dikildiğimi görünce “Çabuk! Egemen burada!” diye bağıırıp beni merdivenlere ittirdi.

“Se... Sen?” diye kekeledim. Gözlerini kırpıştırıp kapıya baktı. “Çık hadi yukarı.”

“Olmaz,” diye kolundan tuttum. Anlaşamıyor olabilirdik ve hatta bazen onu öldürmek istiyor olabilirdim ama tehlike anında onu gözden çıkarmak istememiştim. Kolundaki elime baktığında gülümser gibi oldu ama çok kısa sürmüştü. “Hadi dedim Masal! Asıl istediği sensin.”

Tedirgince merdivenlere yönelip hızla çıktım ve uzun koridorda en iyi saklanacağım yeri düşünmeye başladım. Telefonum alt katta kalmıştı. Ve kapı kırılırcasına çalıyordu. Ve Atalay... Atalay'a ne olmuştu?

Derin bir nefes alıp karanlık banyoya girdim ve duşkabininin içine girip oturdum ve kapakları kapattım. Aşağıdan gelen patırtıyla sıçrayıp bacaklarımı göğsüme çektim. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Selin'e bir şey mi yapmıştı? Hızla yaklaşan ayak sesleriyle gözümü sıkıca kapattım.

Bir yanım Ayaz'ın gelmesi için dua ediyordu. Diğer yanım, Ayaz'ın gelmemesi için.

Benim için habire tehlikeye atlamasını sevmiyordum. Ona zarar gelirse bana gelmesinden daha çok acıyacaktı zaten canım.

Ama Egemen'le bir daha yüzleşmekten de deli gibi korkuyordum. Beni dövdüğü ve silah çekip neredeyse öldüreceği o gün... Aklımdan çıkmıyordu. İsterik bir şekilde titremeye başladım. Banyonun kapısı hızla açıldığında sanki mümkünmüş gibi kollarımı bacaklarıma sardım ve korkmamaya çalıştım.

“Ovv. Masalcık da buradaymış.” Başımı kaldırıp duşkabininin kapaklarını açan Egemen'e yutkunarak baktım.

Kolumdan tuttuğu gibi banyodan çıkarıp koridora itirdi. İsterik bir şekilde çığlık atarken elimi önümde tutup “Uzak dur!” diye bağırdım. Kaşlarını kaldırdı. “Benden korkuyor musun?”

Bunu alayla sormaması ne kadar saçmaydı? Ciddi bir şekilde soruyordu. “Manyak mısın sen? Bana onca şey çek-tirdikten sonra senden korkmamamı mı bekliyorsun?”

“Hayır,” dedi sırtarak. Nasıl bu kadar hızlı ruh hâli değişiyordu? Bipolar mıydı? “Benden korkman iyi. Bunu sevdim.”

“Siktir git,” diye tısladım. Bana doğru bir adım atınca telaşla geriledim. “Gelme.”

“Sana zarar vermeyeceğim Masal. Bunu Ayaz’a da söylemiştim aylar önce beni depoda döverken.”

“Pe... Peki ne... Neden bura... Buradasın?” Kekeleme-me engel olamamıştım. Deli gibi korkuyordum. Aklımdan Egemen’in bana silah çektiği ve telefondaki Ayaz’ın sesi gitmiyordu.

“Seni uyarmam gerekiyor. Çünkü gerçekten korktuğunu izlemek çok eğlenceli,” deyip güldü. Yüzümü buruşturdum. Bu çocuktan iğreniyordum.

“Ben aslında Selin’e başka bir görev vermiştim ama o suyuna söylediğim şeyi değil de uyuşturucu katmayı tercih etmiş. Bir şekilde seni korumuş yani. Ayaz’ı ondan çaldığını göz önünde tutarsak seni neden koruduğunu anlamıyorum ama madem bağımlı olayını başlattı. Biz de bu yoldan ilerleriz.”

Kaçmak için merdivenlere baktım. Ama Egemen’in cebinde parlayan silah da kaçmamamı hatırlatırcasına bana bakıyordu. Yutkunarak yine Egemen’in gözlerine baktım.

“Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin,” dediğimde gülümsedi. Bu nasıl bir psikopattı böyle? Kötü bakışlarını üzerime salarken bir de masumca gülümseyebiliyordu. Bu çocuğun psikolojik sorunları olduğu kesindi.

“Uyuşturucu zararlı değildir Masal. Uyuşturucu faydalıdır. Seni düşüncelerinden ve sorumluluklarından alıp her şeyi yapabileceğin birkaç değerli dakika veriyor sana.

Uyuşturucu istemediğin konulardaki acını götürür, sebepsiz mutluluk verir. Gerçi bunları Ayaz da bilir,” deyip sırttı.

Kaşlarımı çattım. “Ne saçmalıyorsun?”

“Sana yeterince güvendiğinde, anlarsın,” dediğinde sanki mümkünmüş gibi kaşlarımı biraz daha çattım. “Egemen git buradan. Eğer Ayaz ya da başkası gelirse bu sefer kolay kurtulabileceğini sanmıyorum.”

“Her türlü bu bağımlılık yürüyecek Masal,” dedi Egemen sırtarak.

“Bak ben de öyle bir şey yok tamam mı?” diye çıkıştım. Dudağını büzdü. Alayla “Öyle mi dersin?” deyip bana bir adım attığında nefes alış verişlerim hızlandı. Tedirgince geriye kaçışmaya çalıştım ama sırtım duvara yaslandı. *şu mimarlar artık duvarsız ev yapmalıydılar!*

Egemen korkumu görüp kahkaha attı. “Sizinkiler de hep oyuna geliyor be güzelim. Ayaz seni yalnız bırakmaması gerektiğini anlayamadı mı artık?”

“Anladım.”

Ayaz’ın keyifli sesi kulağıma gelince bütün korkum giderken gözüm hemen yanımızda dikilen Ayaz’a kaydı. Buradaydı. Ve bütün öfkesini kusarcasına Egemen’e bakıyordu. Demek ki Ayaz, sandığımdan daha zekiydi.

Egemen neye uğradığını şaşıırıp elini hemen cebine götürdü. Bu sefer korkum katlanarak geriye döndü. Cebinde silah vardı. Ve Ayaz karşısında sadece yumruklarıyla duruyordu.

Peki şimdi ne olacaktı?

Bölüm 6

Egemen'in cebindeki silahı çıkarıp Ayaz'a doğrultması saniyeler içinde gerçekleşmişti. Ve hâliyle benim çılgık atmam da. Ayaz gözünü kırpmadan Egemen'e bakarken *Aşk-ı Memnu*'nun final sahnesindeki Adnan'ı canlandırıyor olabilirdim. Kimin Bihter olduğu merak konusuydu.

“Egemen bıkmadın mı koçum silah çekip her seferinde vuramamaya?” dedi alayla Ayaz. Bu çocuk kendini öldürtmeye mi çalışıyordu?

Ayaz'ın güçlü sesinin aksine titrek sesimle “Egemen lütfen,” diye fısıldadım. Silah tam Ayaz'ın göğüs hizasındaydı. Ayaz korkuyor gibi görünmüyordu ama ben şu an bütün duyguları doruğunda yaşıyordum. Herhangi bir tetik çekme olayında ne yapacağımı hayal edebiliyordum.

“Tek bir hareketimle ölebilecek bir pozisyondayken sakin kalabilmen ne kadar sağlıklı Barkın?” Egemen Ayaz'ın aksine ikimize birden bakıyordu. Ayaz bir kez bile bana bakmamıştı. Sadece arada ne kadar uzağında olduğuma ayağıma bakarak karar veriyordu. O da kendi kafasında beni kurtarmayı düşünüyor olabilirdi ama benim kafamda dönenlerden habersizdi. Ayaz'a doğru olan silah ateş ederse vücudum istemsiz olarak öne atılacaktı. Ayaz'a zarar gelmesini istemiyordum.

“Benim göz kırpmamdan bile korkarken bana silah çekmen ne kadar sağlıklı peki Egemen?”

Egemen'in gözleri seğirdi ve silahı tuttuğu parmaklarını sıklaştırdı. “Egemen lütfen,” diye tekrarladım korkuyla.

Parmağı tetiğin üzerindeydi. Kurşundan daha hızlı olabilir miydim ki? Zamanında Ayaz'ın önüne geçebilir miydim?

“Masal bir kez daha bu pezevenge ‘lütfen’ demeyeceksin.”

Egemen alayla güldü. “Madem kendi canını önemsemiyorsun, bakalım canından çok sevdiğin Masal’ı önemsiyor musun?”

Başta anlayamasam da anlamam uzun sürmedi. Egemen silahı bana doğrulttuğunda çok kısa bir an Ayaz’la göz göze geldik. Saatlerce o gözlerine baksam da bazı anlar hiçbir duygusunu çözememe rağmen şimdi o kısa anda bile birkaç duyguyu anlayabilmişim. Korkuyordu. Başından beri korkuyordu. Ama bunu çok iyi saklıyordu.

Tetiğin odak noktası olmam da çok uzun sürmemişti. Ayaz bileğimden tuttuğu gibi beni arkasına çekti. “Buna bir daha izin vermem Egemen.”

Egemen geriye -merdivenlere- doğru giderken “O zaman gitmeme izin vereceksin Barkın,” dedi keyifle. İşte şimdi korkmayan taraf Egemen’di. Çünkü Ayaz’ın beni savunmasız bırakıp ona saldırmayacağından emindi. Ama Ayaz Egemen’in beni vurup vuramayacağından emin değildi. Bu yüzden korkan taraf değişmişti.

Egemen yön değiştirdikçe Ayaz da o yöne doğru dönüp beni arkasına yapıştırıyordu. Ayaz’ın uzun boyu ve iri yapısı yüzünden Egemen’i göremesem de ayak seslerinden merdivenleri indiğini anlayabiliyordum. Ve Ayaz’ın hâlâ bileğimi sımsıkı tutup beni arkasında sabitlemesinden de anlıyordum ki, silahı hâlâ elinde tutuyordu Egemen.

“Biliyorsun çevrem geniş Egemen. Bu evden çıktıktan sonra seni bulmam dakikalarımı alacak.”

“Peki ya o dakikaları başka bir işle harcarsan?” Egemen’in sesindeki imayı anlayamamışım ama Ayaz anlamış, kasılmıştı. Silah sesi duyduğumda Ayaz aniden bana döndü ve belimden tuttuğu gibi sağa döndürüp üzerime doğru yüklendi. Böylece ben aşağıda o üstte yere düştük.

Kapı sesi geldiği gibi Ayaz ayaklanıp gözlerini vücudumda gezdirdi. Gözleri korkuyla parlıyordu.

“Vuruldu mu? Bir yerin acıyor mu? Masal iyi misin bir şey söyle.” Gözlerimi kırıştırdım. Şoka girmiştım sanırım. Bir şey diyemiyordum ama gözlerim Ayaz’ın vücudunda geziyordu. Gördüğüme göre vurulmamıştı.

Tekrar yere oturup ellerini vücudumda gezdirdi. “Masal bir şey söyle,” dedi telaşla. Yutkunduktan sonra doğrulmaya çalıştım. Dirseğimden tutup bana yardımcı olurken telaşlı gözlerini gözlerime çıkardı. “İyiyim. Bir şeyim yok.” Gözlerindeki rahatlamayı görünce gülümsedim. Beni kucağına alıp sıkıca sarılırken saçıma öpücükler konduruyordu.

“O pezevengi geberteceğim. Her seferinde bir tilkilik bulup kurtuluyor elimden ama bu sefer ki fazla.” Ellerimi sırtına kaydırduğımda elime gelen sıvıyla yüzümdeki gülümseme silindi ve telaşla Ayaz’ın kollarından çıktım.

“Ayaz!”

“Ne oldu? İyiyim demiştin. Ne ol...”

Devam etmesine izin vermeden “Sen vurulmuşsun!” diye bağırdım korkuyla. Vücudu söylediğim şeyin aksine rahatladığında ağlar gibi oldum. Kendisinin vurulmuş olması benim vurulmuş olma ihtimalimden daha iyiydi onun için. Gözlerindeki yorgunluğu fark etmişim. Gözlerim dolarken kolundan tutup sırtını döndürdüm ve rengi koyulaşmış tişörtüne bakarken titrekçe iç çektim.

“Hastaneye gidelim,” diye bağırdım onu merdivenlerden çekiştirirken. Ona zarar gelmesini sevmiyordum. Kendine gelen zararı umursamamasını hiç sevmiyordum.

Aşağı indiğimizde Atalay da eve giriyordu. Ne olduğunu, nasıl olduğunu sonra öğrenecektim. Bana bir açıklama yapmaları lazımdı ama şu anda daha da önemli bir sorumuz vardı.

Atalay yüzümdeki ifadeyi görünce endişelenip hemen dış kapıyı tekrar açtı geçmemiz için.

“Ne oldu? Ayaz? Masal?” Açtığı kapıdan çıkarken bir şey söyleme gereği duymadım. Zaten önünden geçerken Ayaz’ın kana bulanmış sırtını görmemesi imkânsızdı. Atalay bizden hızlı davranıp evin önündeki arabanın kilidini açtı. “Masal...” Ayaz fısıldayınca gözüm ona kaydı. Ben arka kapıya yönelirken Ayaz tökezleyince telaşla beline yapıştım ve düşmesini engelledim. “Atalay!” diye bağırdım Ayaz’ı tutmaya çalışırken. Gözleri kapanmıştı. Bir yandan hıçkırarak ağlarken diğer yandan Ayaz’ı tutmaya çalışıyordum. Normal bir anda Ayaz gibi cüsseli birini tutmam imkânsızdı ama Ayaz’ı yerde görmek istemiyordum. Sanki ölüymüş ya da ölecekmiş gibi yığılmasını istemiyordum. Her şeyden önce şimdi onu belinden tutarken kapalı gözlerine odaklanmıyordum ama yere düşerse ilk gözlerine bakacaktım. Ve ben o bayıldığım gözlerinin kapalı olmasını istemiyordum. Bu yüzden kendimi zorlayıp Ayaz’ı tutmaya çalışıyordum.

Atalay yöneldiği şoför koltuğundan bize doğru dönünce gözleri kapanmış, yarı baygın Ayaz’ı görüp bize doğru koştu. Ayaz’ın kolunu omzuna atıp belinden tuttu ve bütün ağırlığı üzerimden aldı.

Atalay “Kapıyı aç,” diye bağırınca ikiletmeden kapıya doğru koştum ve titreyen ellerimle kapıyı açmaya çalıştım. Gözlerim ağladığım için bulanık görüyordu ve ne kapıyı nereden açacağımı görebiliyordum ne de titreyen ellerimle açabiliyordum.

“Masal hadi! İyi değil!” diye bağırdı tekrar Atalay. *İyi değil...*

Elimin tersiyle gözlerimi silip derin bir nefes aldım. Her zaman korunması, bakılması, yardım edilmesi gereken taraf olmuştum. Ama bu sefer Ayaz’ın yardıma ihtiyacı vardı ve ben kendi korkum yüzünden kapıyı bile açamıyordum. Korkum Ayaz’ı kaybetme düşüncemdi ama böyle yaptığım her saniye kaybetmeye biraz daha yaklaşıyordum.

Kapıyı tek denememde açtıktan sonra hiç beklemeden arka koltuğa oturup cama doğru yaklaştım ve Atalay'ın uzattığı Ayaz'ı güçsüz düşmüş ellerimle kucağıma çekmeye çalıştım. Ayaz'ın başını kucağıma aldığımda Atalay da beklemeden kapıyı kapattı ve arabanın etrafında koşup şoför koltuğuna oturduğu gibi arabayı çalıştırıp gaza bastı.

Gözlerim Ayaz'ın yüzüne döndüğünde ağızımdan bir hıçkırık kaçmasına engel olamamıştım. Olmaya da çalışmamıştım zaten. Şu anda aklımdan geçen o kadar düşünce varken, kalbim bu kadar hızlı çarparken Ayaz'a yardım etmek dışında hiçbir şeye çabalayamazdım.

Bir elim yumuşak saçlarında dolanırken diğer elim boyunda dolanıyordu. Nabzını bulmaya çalışıyordum. Titrek ellerimle bir şey yapamayacağımı fark ettiğimde başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadım. Kalp atışları kulağıma geldiğinde dudağımı ısırdım ve nefesimi rahatlatarak dışarı üfledim.

“Yüzüstü döndür. Kurşun sırtında.”

Dikiz aynasından bana bakan Atalay'ı başımla onayladım. Zar zor Ayaz'ı yüzüstü döndürdüm. Her şeyi gibi siyah tişörtünü belinden yukarı sıyırıp kana bulanmış sırtında gözlerimi gezdirdim. Her yer kan olduğu için yarayı göremiyordum. Nefesimi titrek bir şekilde üflerken bir kez daha hıçkırdım.

Ayaz'a bir şey olursa ben ne yapardım? Onun alaylı sözleri ve gülünce kısılan gözleri olmasa ne yapabilirdim ki?

Ağlayışlarım daha da artınca Atalay “Masal sakın ol,” diye uyardı. “Bir şey olmayacak.”

Elimi Ayaz'ın dağınık ve yumuşak saçlarında gezdirirken başımı hafifçe eğdim ve kulağına fısıldayarak tekrarladım.

“Bir şey olmayacak.”

Hastaneye geldiğimizde Atalay ani fren yapıp arabadan indi ve kapımızı açıp Ayaz'ın kolunu omzuna atıp indirdi. Ben de üstüm başım kan olmuş bir şekilde arabadan

indim ve daha kapıyı bile kapatamadan acile doğru koş-
turdum. İçeride kendi işiyle uğraşan hemşire ve doktorlar
benim bağıışlarımla sedyeyle dışarı koştular. Ayaz'ı kapı-
ya kadar getirmiş Atalay'dan alıp sedyeye koyduklarında
Atalay bir yandan doktorlara yardım etmeye çalışırken bir
yandan da destek olurcasına kolumdan tutuyordu. Dok-
torların peşinden biz de hastaneye girdik. Ayaz'a ulaşmak
istiyordum ama önümdeki doktorlara çarpıyor, bir türlü
elini tutamıyordum. Şimdi gözleri kapalı ve bilinci yerinde
değilken onun benim korkudan titreyen ellerime ihtiyacı
yoktu, biliyordum. Ama benim sıcak ellerini hissetmeye ih-
tiyacım vardı. Kendime güvenerek "bir şey yok" demeye,
ihtiyacım vardı.

Ayaz ameliyathane kapısından girerken Atalay kolum-
dan tutup beni durdurdu. Ayaz'ın ellerini, yumuşak saçlarını
arayan ellerim destek istercesine Atalay'ın kollarını sıkarken
Atalay sakinleştirici cümleler söylüyor, saçımı okşuyordu.

"Benim arabamı anahtarla çizmeden ölmez o pislik. Me-
rak etme." Her ne kadar şaka yapıyor olsa da sesindeki tit-
remeyi fark etmiştim. Ayaz onun kardeşiydi. Her ne kadar
ilişkileri birbirleriyle dalaşmak şeklinde olsa da birbirlerine
değer verdikleri belliydi. Zaten Ayaz da ilk tanıştığımız za-
manlarda Atalay için tek dostum sayılır demişti.

Ayaz'la ilk tanıştığımız zamanlar aklıma gelince gözyaş-
larımın arasından burukça gülümsedim. Hiç öyle destan
anlatırmış gibi anlatacağımız romantik bir tanışmamız ol-
mamıştı evet. Ama o nefret dolu tanışmadan buralara ka-
dar gelmiştik. Çok gülmüş, çok kızmış, çok endişelenmiş,
çok üzülmüştük. Bana değer bile vermeyen zamanlardan,
beni seven, benim için kurşuna atladığı zamana gelmiştik.

İlerleyen zamanlarda ameliyathane kapısının orada yere
oturmuş ve duvara yaslanmış bir vaziyetteyken önümden
geçip gidenleri izlemiştim. Ama şimdi iki saniye önce önün-
den nasıl biri geçti deseler cevaplayamazdım. Düşüncelere

boğulmuştum çünkü. Baktığım her yerde Ayaz'ı ve anılarımızı görüyordum. Sanki hemen yanımda Ayaz bana çileği uzatıyordu. Hemen önümde plajda arkamdan çocuklarla koşuyor gibiydi. Diğer yanımdaysa şu an sadece bir hayalden ibaret olan Ayaz'ın bana evlenme teklifi ettiği anı oluşturuyordu. Ya hep hayal kalacaktı ya da yaşayacaktı ve o anı gerçekleşecekti.

Anıl, Hande, Atalay yanıma gelip gidiyor, bazen beni teselli ediyor, bazen de kendileri teselliye muhtaç kalıyorlardı. Selin birkaç kez görünmüş, düşünceli bir şekilde bizi izlemişti. Ne ona laf çarpacak ne de ameliyathaneye çıkıp giren hemşirelerin peşinde koşacak hâlim vardı. Atalay ve Anıl koşuyordu da ne oluyordu? Cevapsız bir şekilde yerlerine oturmak zorunda kalıyordu. Ayaz'ın tanımadığım ama bazen yanında gördüğüm arkadaşları da gelmişti. Bir Ayaz eksikti şimdi. Burnumu çektim.

“Zombi gibi gözüküyorsun.”

Yanımda yere oturan Selin'e ters ters baktım. Hem yanıma oturmuş hem de hakaret etmişti. Hazır hastanedeyken şu kızı doğrasa mıydım? Morg da yakındı.

“Git başımdan.” Sesim hırıltılı çıktığı için boğazımı temizledim. Canım acıdığı için yüzümü buruşturdum. Saatlerdir sesli bir şekilde ağlayınca boğazım tahriş olmuştu.

“Fark ettiysen seni korumaya çalıştım. Sen hâlâ bana öfkelisin.”

“Başına bırak saksıyı, piyano düştü galiba.” Konuştukça canım acıdığı için nefret dolu cümlelerimi yarıda bırakmak zorunda kaldım ki bu daha da can acıtıcıydı.

Omuz silkip bağdaş kurdu. “Burada seni anlayacak tek kişi benim.”

Gözlerimi devirdim. Konuştukça canı planlarımın arttığının farkında mıydı acaba?

“Konu sevdiğim adamın şu anda ameliyatta olması. Sen anlayamazsın yani.”

Yüzünü buluşturdu. “Şu cümleyi bu sesle söylemesen laf koyduğunu düşünebilirdim.”

Sesim gerçekten kötüydü ama ağlamamı da durduramıyordum. Elimden bir şey gelmiyordu. Ne Ayaz’a yardım edebiliyordum ne kendimi sakin tutabiliyordum. Tam anlamıyla boka batmıştım.

“Atalay kardeşi için tedirgin. Anıl ve grubun geri kalanı arkadaşları için. Hande kızılı senin ve Atalay için tedirgin. Seni anlayamazlar. Ama ben sevdiğin birini kaybetme korkusunu iyi biliyorum. O yüzden ben anlarım.”

Selin’in bir bok anlamamasına rağmen *Einstein* edasıyla konuşması sinirlerimi bozarken ayaklandım. Selin de ayaklanıp karşıma geçti.

“Hani bir şey olmaz da... Olursa diye söylüyorum. Ayaz’ın şu an en çok sana ihtiyacı var. Ve sen ağlayarak ona yardım edemezsin. Kedicik lakabının hakkını ver, kardeşim.”

Ona cevap vermeme kalmadan arkasını döndü ve birçok ağlayan, iyi haber aldığı için gülen, kötü haberi ailelere söylemeye çalışan, acile koşturan insanlar arasından geçip gözden kayboldu. Daha arkadaş bile değilken kardeşim demiş olması komikti. Ama diğer söylediklerinde haklıydı. Ben her şeyde kolaya kaçıyor, Ayaz’a sığınyordum. Ama şimdi Ayaz’a sığınamazdım. Çünkü konu Ayaz’dı. Ve bir şeylere ihtiyacı olan kişi de Ayaz’dı.

Ameliyathaneden hemşire çıkınca bu sefer koşturmaktan bıkmış Atalay’ın ardından ben de hemşirenin karşısına dikildim.

“Doktor birazdan çıkacak. Size gerekli açıklamayı yapar,” dediğinde hayal kırıklığıyla omzumuz düştü. Bu kötü bir anlama mı gelirdi, iyi bir anlama mı? Ama her anlamıyla bekleme süremiz artmıştı. Hande tekrar ağlamaya başlayacağı mı anladığında bana sarıldı.

“Tamam iyileşecek,” dedi ve ikimize de sarıldı Anıl. Atalay da üçümüze birden sarıldı.

“Şu piçin yaptığına bak hele,” dedi Atalay yarı alay yarı ağlamaklı sesiyle. Boynumu Hande'nin boynuna gizleyip ağlamaya devam ettim.

“Ayaz Barkın'ın yakınları?” Kalın bir erkek sesiyle birbirimizden ayrılıp ameliyathane kapısına döndük.

“Geçmiş olsun. Ameliyat başarılı geçti. Kan kaybı fazla ama kurşun önemli bir noktaya gelmediği için risk yok. Direkt odaya alıyoruz. Tekrar, geçmiş olsun.”

Elimi ağzıma kapatıp buruk bir şekilde gülümserken gözyaşlarımın akmasını önemsemiyordum. Bu sefer mutluluktandı.

Hande ve Atalay, gruptan bazıları kucaklaşırken ben olduğum yerde dikilip gülümserken ağlıyordum. Anıl kollarını belime sarıp “Ağlama artık bücür,” dediğinde gülerken ben de sarıldım.

Ameliyathanenin kapısı açıldığında dudağımı ısırıp oraya yöneldim. Solgun yüzü her zamandan daha da fazla dağınık saçlarına rağmen o'ydu işte. Mükemmelliğin beden bulmuş hâli. Bazılarına göre fazla ukala bazılarına göre fazla gıcık fazla pislik olabilirdi. Aslında sadece bana göre öyleydi. Ayaz herkese kendini tanıtmaya gereği duymuyordu. Ama ben gayet iyi tanımıştım. Yakışıklı, spastik özürlü, kaslı, fındık kadar beyniyle dolaşan uyuz bir pislikti Ayaz. Ama seviyordum.

Hissetmeyeceğini bilsem de sedye hareket ederken elini tutup gülümsedim. “İyisin. İyiyim.”

Bilerek odaya en son ben girmek istedim. Atalay, Anıl ve Ayaz'la görüşecek diğer kişilerden sıra bana gelince kapıyı kapatıp yatağa doğru yaklaştım. Sevgililer olarak kesilmeyi, biçilmeyi, hastaneyi çok seviyorduk anlaşılın. Hep bir zarar görüyorduk. Hepsinde de daha çabuk iyileşiyorduk. Çünkü birbirimiz için her endişemiz bizi daha da yakınlaştırıyordu.

Yatağın yanındaki sandalyeye otururken gözüm yüzünde geziniyordu. Artık uyansa da “hastane fantezisi yapalım mı?” tarzı sapıklıklar yapsa, o büyüleyen gözlerini eksik etmese olmuyor muydu? Özlemiştim. Alışmıştım bir kere yanımdan eksilmeyen bir öküz olmasına. Bir dakikalık yokluğuna bile bazen dayanamazken saatlerdir gülüşünü görmüyordum.

“Nasıl yapıyorsun? Varlığın fazla geliyor yokluğun da dayanılmaz,” diye fısıldadım. İstesem de sesli konuşamazdım çünkü sesim kısılmıştı. Bunu sorun etmiyordum. Şu anki tek derdim uyanmasıydı.

“Bir an aklımdan geçmedi değil Ayaz. Cidden sen olmasaydın, olmazdım. Sen benden bir parça değil, bütün parçalarımı kontrol eden yumruğum büyüklüğünde bir yanısın. Kalbimsin. Atarsan, yaşarım. Atmazsan, yaşayamam. Bir an yaşayamayacağımı sandım.”

Ameliyathaneye girerken ulaşamadığım ellerine gülümseyerek baktım ve serum takılı olmayan elini ellerimin arasına aldım. “Çok uyuzsun. Çok gıcıksın. Bazen katlanamayacağım kadar sinirimi bozuyorsun ama olmadığımı düşündüğüm birkaç saniyede bile boğuluyorum. Çok seviyorum Ayaz. Anlatamayacağım kadar çok.”

Dudağımı ısırıp yüzüne baktım. “Anlatamıyorum zaten baksana,” deyip güldüm. “Edebiyatta sen ve yüce kopyaların olmasa çakılmışım hatırlamıyor musun?”

Gözlerim yorgunluktan acırken “Sadece bilmen gerekiyor,” diye mırıldandım ve başımı bacağına yasladım. Gözlerim kapanırken “Her şeysin. Her yerdesin,” dedim.

“Atalay! Anıl! İkinizi de geberteceğim. Ölse cenazesinde mi haber vereceksiniz? Ahh! Oğlum benim. Dağ gibi oğlum elin serserisi yüzünden hastanelere düştü.”

“Sanem, hayatım bir sus. Morgdaki ölüleri hortlatacaksın bu sesle.”

“Ne var Aslan, ne var? Oğlumuz vurulmuş. Diğer oğlumuz bize ne zaman haber veriyor.”

Koridordaki bağrıışmalarla gözlerimi aralayıp doğruldum. Kapı açılırken elimle yüzümü ovuşturuyordum. Sarı saçlı, üzerinde siyah mini elbisesiyle bir kadın girdi. Arkasında da Atalay ve yine orta yaşlı bir adam vardı.

“Bu kız kim yahu?” Ah. İncindim desem yalan olur. Dur tahmin edeyim. Bu da kesin Ayaz’ın anaokulu arkadaşı falandır. Doğum günlerinde ilk öpücüklerini birbirlerine vermişlerdir. Bildim değil mi?

“Sen Ayaz’ın hangi eski sevgilisisin?” dedim ben de o kadın gibi ters ters. Kadının bakışları alevlenirken kaçmakla kaçmamak arasında kararsız kaldım. Ayaz’ın sinirlendiğinde attığı bakışlardan atıyordu. Bu bakışın sadece Ayaz’da olduğunu sanırdım. Atalay ve Anıl arkadan kaş göz yapıyordu ama anlamıyordum.

“Ne kaş göz yapıyorsunuz?” dedim sinirle. Kadının da bakışları onlara dönünce şirince sırttılar.

“Bu... Kız... Kim? dedim,” dedi dişlerinin arasından kadın. Oflayarak ayaklandım.

“Sevgilisi oluyorum. Ayaz’da iş yok yani. Haydi başka kapıya.”

Atalay endişelenmekten neredeyse ölecekti. Öksürürmüş gibi yapıp beni uyardı ama ne konuda uyardığını anlayamamıştım. Kafam allak bullaktı. Ağlamaktan ve endişe etmekten beynim sulanmıştı ve yeni uyanmıştım. Algılamakta güçlük çekiyordum. “Kanka ne yaptın ya?” dedi Anıl tedirgince gülerken.

“Oğlum ne zamandan beri patavatsızlarla arkadaşlık yapıyor Atalay? Kardeşini böyle yerden bitmelere mi bırakıyorsun?”

“Oğlum mu?” dedi Hande Atalay’ın arkasından odaya uzanırken. Ben oraya pek takılmadan “Yerden bitme mi?” diye tısladım. Şimdi serum şişesini kafasında parçalayacaktım bu yellozun. Ya da direkt serum şişesini astıkları demirle girişirdim. Üşengeçliğime bağlıydı.

“Anne?”

Ayaz’ın sesiyle ona dönerken kime anne dediğini anlamak için bakış hizasını takip ettim. *Molotof atın bana. Atom bombası atın. Nükleer bomba atın. Kafama jet indirin. Cüzdanıma erimiş çikolata koyun. Dondurmamın yarısını yere düşürtün. Ne olursunuz.*

“Şey...” diye başladım ama devamında ne söyleyeceğimi ne ben biliyordum ne de o bilmek istiyordu. Beni kenara ittirip sandalyeye oturdu ve oğlunun elini birkaç kez öptü.

“Ah benim Sıpaydırmenim vurulmuş mu?”

Kahkahamı engelleyemediğimde analı oğullu bana kötü kötü baktılar. Elimi ağzıma bastırıp susmaya çalıştım. *Spiderman* mi? Cidden mi Ayaz?

“Anne şunu demeyi kesecek misin artık?”

“Kes sesini zaten hastanelik ya da polislik olmasan görüreceğimiz yok.”

“Sağ ol anne. İyiyim. Hayır hayır bir yerim acımıyor. Evet vuruldum ama benim seni aramayışım daha önemli değil mi?” diye dalga geçti. Al işte annem ve ben şekil a.

“Annem. İyi misin?” deyip Ayaz’ın saçlarını inek yalamış gibi indirerek okşamaya başladı. Ben Ayaz’ın yüz ifadesine gülerken Ayaz’ın babası olarak tahmin ettiğim adam gülümseyip “Aslan gibi,” dediğinde kahkaha attım.

“Aslancık gibi,” dedim kahkahalarımın arasından. Ayaz’ın annesi bana memnuniyetsizce bakarken Ayaz horurdandı. Anıl bana doğru yaklaşıp kulağıma “Özürle gibi gözüküyorsun kanka,” dediğinde ona ters ters baktım. Dudağını sarkıtıp omuz silkti. Evet gerçekten psikolojim

bozulmuştu. Ayaz'ın ailesinde ilk bıraktığım izlenime bakın! Ama kendime engel olamıyordum. Battı balık yan gider hesabı.

“Hemen eve götüreceğim seni. Buradaki doktorlar para için senin böbreğine taş bile koyarlar. Baban bir işe yarayıp şu taburcu olmanı halletsin de hemen eve gideceğiz.”

“Sanem, oğlumuzun sevgilisinin yanında oluyor mu böyle?” dedi Ayaz'ın babası. En azından babası varlığını hâlâ kabul edebiliyordu.

Ayaz gözlerini bana çevirdi. Gülümsedim. Dudakları kıvrıldı.

“Haa şu konuya gelemim,” dedi Sanem Hanım sinirle. Dudağımı ısırdım. Kadına resmen sürtük muamelesi yapmıştım. Ama genç durması benim suçum mu? Ya da her yerden Ayaz'ın eski sevgilisi çıkması?

“Oğlum bu kız ne biçim bir kız?”

Ayaz sırttıktan sonra “Anne vallahi hayrına çıkıyorum. Yoksa ne işim olur?” dediğinde gözlerim irileşti.

Atalay gülüp “Şakacı çocuk,” dediğinde gözlerimi kıstım. Normalde söylese alınmazdım ama annesinin yanında ağrıma gitmişti. Gerçi ben o kadına demin neler demiştim ama yine de yani...

“Bu kızdan derhal ayrılıyorsun,” deyip bana bakmadan beni gösterdi Sanem Hanım. Gözlerimi devirdim. Allahtan bir sürtük dedik ha.

Kadın haklı vallahi. Sürtük der gibi oldum resmen. Pek de iyi bir tanışma sayılmaz.

“Olmaz.”

“Ha aferi... Ne? Olmaz mı? Sen brokoli çorbası içmiyor musun yavrum? Beynin sultanmış senin.”

Yüzümü buruşturdum. “İçtiyse de sultanması normal.” İçimden söylediğimi sandığım şeyi dışımdan söylediğimi annesinin kötü bakışlarına maruz kalınca anladım. Dudağımı ısırıp gözlerimi kaçırdım.

“Çok battım değil mi?” dedim Anıl’ın kulağına. Başını sallayınca oflayarak Ayaz’a döndüm. Sırıttı.

“Ne demek ayrılamam? Sürtük demeye getirdi. Daha neler dedi! Annene neler dedi hâlâ sevgilim mi diyeceksin bu kıza?”

“Dramaya çevirme durumu anne. Bilerek dememiştir.”

“Yoo gayet dedim.”

“Ya da demiştir,” diye hemen ekledi Ayaz. “Ama öyle demek istememiştir.”

“İstedim.”

“Yok ebesinin a...” derken sustu Ayaz. “Kızım derdin ne?” diye fısıldadı Hande. Kurtarayım derken daha da batırmıştım. Telaşlanıp Sanem Hanım’a yaklaştım ve elimi kolumu telaşla oynatırken “Sanem Teyze öyle değil yani...”

Neredeyse yok denecek kadar az kaşlarını kaldırdı. “Teyze mi?”

Sikeyim.

“Abla,” dediğimde bile kaşlarını indirmediğinde gözlerimi devirmemek için zorlandım. *Bacım mı diyeydim, ne diyeydim?*

“Sanem Hanım”da karar kıldım ve devam ettirdim. “Ben sizin annesi olduğunuzu anlamadım. Bir de ‘Kim bu kız?’ tarzı bir şey dediğinizde bir de yorgundum öyle patladım.”

Son ve ölümcül kozumu oynamak için derin bir nefes aldım. “Çok genç gözüküyorsunuz. Ayaz’ın eski sevgililerinden biri sandım. Üzgünüm.”

Kozum yerine oturmuş olacak ki kaşlarını indirdi. “Ne zamandır sevgilisiniz?”

Gününe kadar biliyordum ama Ayaz’a sorar gibi baktım. Sutyen renklerimin çetelesini yapıyordu ama bakalım ne zamandır beraber olduğumuzu biliyor muydu?

“Kolum acıyor. Koşun doktoru çağırın,” diye konuyu değiştirdi. Gözlerimi devirdim. “Sırtından vuruldun Ayaz.”

“Ne biliyorsun açıp baktın mı? Mahrem bölgelerime baygınken mi bakıyorsun? Evlenmeden böyle şeyler...” derken sustu ve yüzünü buruşturdu.

“Oğlum ameliyat iyi geçti diyorlardı ama sen iyi değilsin,” dedi babası alayla. Ben Ayaz’ın saçmalamasından çok, tarihi söyleyememesine takılmıştım.

“Instagram’da kaç beğeni var? Kaçı şunu yaptı, bunu yaptı bunları hesaplayabiliyorsun da ne zamandır sevgiliyiz onu mu hesaplayamıyorsun?”

“Anne, dayımın düğününe ne oldu?” deyip yine değiştirdi konuyu Ayaz. Gözlerimi kıstım. Annesinin yanında daha da batmamak için bir şey yapmamaya çalışıyordum ama annesinin altındaki sandalyeyi çekip Ayaz’a fırlatma az kalmıştı.

“En son baktığımda dayımız yoktu Ayaz,” dedi Atalay gülerken. Allahın belası. Doğru düzgün yalan bile bulamıyor.

“Sus lan.”

“Sen sus Ayaz,” diye tısladım ve kapıya yöneldim.

“Masal dur güzelim ya. Hazırandı bak hatırlıyorum. Hatta geceydi. Daha ne hatırlayayım insafsız mısın? Ben daha annemin ikinci adını bilmiyorum.”

“Ne?” diye araya girdi annesi ben kapıyı açarken. “Anne bir dur ya, kız gidiyor.”

Sırıtarak odadan çıktım ve lavaboya yöneldim. Beni sinir etmesini bile seviyordum. Şimdi her yaptığı şey daha anlamlı geliyordu bana.

Lavaboya girdiğimde ağzım iki karış açıldı. Ben annesinin yerinde olsam bu tipi gördükten sonra sürtük demiş olmasam da “Ayrıl bu kızdın,” derdim. Ağlamaktan gözlerim şişmişti ve saçlarım dağınıktı. Yüzümü yıkadıktan sonra saçımı elimle taradım. *Dabbe*’deki kız gibi görünmediğime emin olduktan sonra lavabodan çıktım.

Koridorda annesi ve babasını doktorla görüşürken görünce onlara gözükmeden odaya girmeyi planlıyordum ki annesi beni gördü. Besmele çekip gülümsedim ve ona döndüm. Bu sefer batırma Masal.

“Adın neydi?” dedi beni süzerken.

“Masal.”

“Tarihler evrenseldir ama erkekler bir tek maç tarihlerini bilir. Ve kadınlar da bu yüzden onları süründürür,” dedikten sonra göz kırptı. “Sen acemisin. Ayaz’ı süründürmene yardım edeceğim.”

Şirince sııttım. “Git şimdi hiçbir şey yokmuş gibi davran.”

Kaynana gibi kaynana be! Demek ki ona sürtük demeye getirmeseydim bana direkt “Gelinim olur musun?” teklifi edecek kadar iyi davranacaktı. Onayladıktan sonra odaya girdim. Sadece Ayaz vardı.

Beni görünce gülümsedi. Ben de gülümseyip kapıyı kapattım ve yanındaki sandalyeye oturdum.

“İyi misin?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Ben iyiyim de... Senin sesin neden travesti gibi çıkıyor?”

Gözlerim irileşti. “Ne diyorsun be? İki dakika kibar olalım dedik hemen bir cibilliyetsizlik.”

“Ne var kızım travestinin kibar bir söyleyişi yok nasıl sorsaydım?”

“Sormayaydın Ayaz,” diye tısladım.

“Tamam da sesin neden öyle?”

“Üşütmüşüm,” diye yalan söyledikten sonra hemen konuyu değiştirdim.

“Mavi de yakışmış,” deyip kahkaha attım. *Damon*’dan sonra Ayaz’ın maviden nefret ettiğini biliyordum ve hasta ne kıyafetleri mavi renkteydi.

“Sorma. Katliam çıkartasım var.”

Yine gülüp “Deri ceket beklemiyordun herhalde,” dediğimde sırıttı. *Yok artık bekliyor muydu?*

“Masal saçında ne var senin?”

“Ne var?” dedim telaşla.

“Sümük mü ne o?” dediğinde omzuna vurdum. “Kucağında uyudum bilemiyorum. Senin sümüğün olabilir.”

Ben laf soktum sanırken daha da batmıştım. Gülümseyip “Bensiz uyuyamadın mı?” dediğinde gözlerimi devirdim. Söyleyecek yalan aradım ama bulamayınca -ki çok nadir bulamam- “Ne varmış saçında?” diye konuyu değiştirdim.

Dudağını sarkıttı. Ama böyle yaparsan...

“Bilemedim ki. Gel bir bakayım.” Gözlerimi kırıştıtırıp ona doğru eğildim. “Neymiş o?”

“Vallahi şey gibi görünüyor...” dedikten sonra bir anda öpüp geri çekildi.

“Ohh. Özlemişim. Nereye kadar nefesle yaşamaya çalışmak?”

Gülüp gözlerimi kaçıtırırken ben de geri çekildim.

“Kurşun kafana gelmiş herhalde.”

“Yok. Seni öpmeden öleceğim diye geri döndüm. Hortladım gibi bir şey. *Kavak Yelleri* Efe etkisi yaratacağım, demiştim.”

Arkama yaslanırken “*Damon*’ı gördün mü diğer tarafta?” diye gıcıklaştığımda gözlerini kıstı ve “cık cık”ladı. “Şu herifi de her yere sokmasan olmuyor. Ölüyordum hâlâ *Damon* diyorsun.”

“Ölmedin maalesef Ayazcığım. Çok dua ettim ama olmayınca olmuyor lafını *Damon* benim yerime *Elena*’yla sevgili olunca anlamıştım. Ama şimdi kesinleşti.”

“Öyle mi kedicik?”

Sırıtip başımla onayladım. “Hiç üzülmedin mi?”

“Niye üzüleyim canım senin gibi bir uyuzu kaybedecek olmama?” Niye üzüleyim senin gibi kaslı yakışıklı bir adamı kaybedeceğim diye, demedim, diyemedim.

Dudağını yaladı ve güldükten sonra sesini düzenledi. İncelttiği sesiyle “Sen benden bir parça değil, bütün parçalarımı kontrol eden yumruğum büyüklüğünde bir yanımsın. Kalhimsin. Atarsan, yaşarım. Atmazsan, yaşayamam,” dediğinde ağzım açıldı.

“Sen gizli gizli beni mi dinledin?”

“Zaten onları bana söylemedin mi kızım?”

Uzun uzun oflarken ne diyebileceğimi düşünüyordum. Acaba ben de Ayaz’ın taktiğini mi kullansaydım?

“Pardon Ayaz. Amcam doğurmuş gitmem lazım,” dedikten sonra ayaklandım. Gülerek bileğimden tuttuğu gibi çekti ve üzerine düştüm.

“Ya Ayaz manyak mısın? Yaran var, ağrın var. Bırak,” deyip kalkmaya çalıştığımda kollarını belimde sabitleyip kalkmamı engelledi.

“Manyak mı? Sen ‘her şeysin’ diyordun bir aralar ne oldu?”

Oflayıp “Ama senin uyuyor olman gerekiyordu o an. Nasıl duydu?” diye sızlandığımda burnumdan öpüp sırttı. “Kızım onları duyduktan sonra uyandım zaten.”

Kıkırdadım. “Ayaz... Ah dur, Sıpaydırmen mi deseydim?”

Gülüşü birden silindi ve kaşlarını çattı. “Atarım üzerimden ha.”

“Neden? Bence çok sevimli. Aslancık yerine Sıpaydırmen diyeceğim bundan sonra.”

“He sonra şarj aletiyle keseyim boynunu.”

Yüzümü buruşturdum. “Hazır ameliyata girmişken kafana beyin ekletseydik keşke. İnsan sevgilisine böyle şeyler söyler mi?”

“İnsan sevgilisine Sıpaydırmen der mi? Ortamda sakın söyleme karizmam var, ismim var.”

Sinsice sırtığımda gözleri irileşti. “Masal sakın.”

Üzerinden kalktıktan sonra “Vallahi Ayazcığım bu devirde kimse beleş çalışmıyor.”

“Ne istiyorsun kaslarımı mı açayım?”

Olur vallahi.

“Saçmalama,” dedikten sonra sırttım. “Ödül istedim ceza değil.”

“Beyinsiz. Daha ne ödül istiyorsun?” diye böbürlendiğinde dudağımı yalayıp sırttım. Acıyla baktı. “Düşündüğüm şeyi deme,” anlamında baktığımda “Çek vur daha iyi,” diye sızlandı.

“İyi de, Sıpaydırmen de,” dediğinde güldüm. “Atalay’a ‘pezevenk değilsin’ desen daha az zarar görürdün Ayaz. Hem doğru hem bilindik.”

“Doğum gününü bekliyorum kedicik. Bunların hep hesabını alacağım.”

Yüzüm kızarıırken dudağımı ısırdım. Acaba “kurşun kafa yapmış, ne doğum günü?” desem kanar mıydı?

Kapı açıldığında cevap vermekten kurtulduğum için sırttım. “Neyse sonra konuşuruz bu konuları.” Sırtışımdan silindiğinde ona kötü kötü baktım. Göz kırptı.

“Kankasının en yakışıklısı da buradaymış,” dedi başını uzatarak Anıl. Ayaz’ın yanına gidip yanaklarını sıktı. “Oy ben senin yanaklarını yerim. Sıpaydırmen.”

Ayaz tek eliyle Anıl’ın ellerinden kurtulup “Anıl felç olmadım abi biliyorsun değil mi? Kalkıp seni duvarla bütünleştirebilirim,” dediğinde Anıl dudağını büzdü. “Ama ben sana muz aldım geldim sendeki terbiyesizliğe bak.”

“Muz mu?” deyip kahkaha attım. Cebinden muzunu çıkarıp Ayaz’a doğru uzatırken “Güle güle ye,” dedi ve güldü.

Ayaz şirince sırttı ve muzunu alıp şifonyere koyduktan sonra ellerini birleştirip sabırla çevresine bakındıktan sonra birden Anıl’a döndü. “Yok olmuyor. O muzunu bir yerine sokmadan sakinleşemeyeceğim.”

“Aa. Nimet lan çarpılırsın.”

“Yolla, testereyi yolla,” dedi bana bakarken. Kahkaha attım. “Kodumunun dingili. Spastik özürlü.”

Anıl sandalyeye yayıldıktan sonra “Ben de seni çok seviyorum Ayazcığım,” dedi ve öpücük attı. Ayaz sandalyeye tekme attığında Anıl sandalyeyle beraber geriye doğru hönkürerek düştü.

Ayaz hınzırca sırttıktan sonra -Anıl yerde debelenirken- muzunu aldı ve soydu. “Çürük almadın inşallah,” dedikten sonra birkaç kez muzla bakıştı. Sonra omuz silkip tek ısırtışta neredeyse muzun yarısını mideye indirdi.

“Ajdar’la bir akrabalığın var mı Ayaz?”

Ayağını gösterdiğinde kahkaha attım. “Beni nasıl düşüreceksin? Sandalyede de oturmuyo...”

Ayaz bir elini öne uzatıp belimdeki tikimle oynarken ayağıyla dizimin arkasına hafifçe vurdu. Kendimi anında yerde bulunca bu sefer gülen taraf Anıl’dı. “Aman be,” diye homurdandım yerden kalkarken. “Geberesiceler.”

“Ooo sen de. Hem beddua ediyorsun sonra bedduan tutunca da ağlamaktan sesin kısılıyor.” Gözümle Anıl’a susması için kaş göz yaparken özürlü kankam susmayıp beni yerin dibine sokmaya devam etti. “Ayaz görmen lazımdı. Sen çıkana kadar bir kez bile susmadı. Sesinden de anlaşıyor zaten. Bu üzüntüyle uçuk, sivilce falan çıkarır kesin öpüşemezsiniz bak.”

“Sensin sivilce,” diye tısladım. Elimini savururken “Hem bana diyorsun da senin de gözlerin dolu doluydu. Sarıldığında tişörtüm sümüklendi resmen.”

“Ah,” dedi eliyle kendini gösterirken. “Ben mi ağlamışım? Yok daha bedava yemek.”

“Tabii sen ağladın.”

“Bir dakika, bir dakika,” diye araya girdi Ayaz. Direkt Anıl’a bakıyordu. “Sen benim sevgilime mi sarıldın?”

Al işte. Öküz. Hiç demiyor sen benim için ağladın da sesin kısıldı da şöyle oldu böyle oldu. Direkt kıskançlık.

“Abi çok üzgündü kız teselli amaçlı şey yaptım.”

Bitirdiği muzunun kabuğunu Anıl'a fırlattı. "Yürü git lan buradan. Al muzunu da git."

Anıl yüzüne gelen kabuğu alıp elinde salladı. "Bitirmişsin lan muzunu. Bana ne hayrı var bunun?"

"Anıl," dedi dişlerinin arasından. Anıl hemen deminki *Jackie Chan* modundan çıkıp imanlı çocuğa döndü ve sakin sesiyle "Tamam abi çıkıyorum. Hayırlı akşamlar," dedi ve gitmeye başladı.

"Anıl," dedi tekrar Ayaz. Anıl hemen Ayaz'a dönüp umutla gülümsedi. "Ne oldu? Gitmeyim mi?"

"Kapı o tarafta değil dingil," dedi sırtarak Ayaz.

Anıl puflayıp "Vicdansız," dedikten sonra odadan çıktı. İçimde tuttuğum kahkahaları bırakmaya başladım. Bu iki-kiye bayılıyordum.

"Ben de gideyim sana Sıpaydırmen maskesi falan alayım," deyip kapıya yöneldiğimde "İllaki bir daha mı vurulayım ne yapayım Masal?" diye homurdandı.

"Ne?" dedim ters ters. "Sıpaydırmen diyebilirsin dedin."

"Sevişelim de diyorum."

"Pis sapık."

"Benimle birlikte olacağın için heyecanlı mısın?" dedi alayla. Şaka maka doğum gününe bir hafta falan kalmıştı. Ne bok yiyeceğim merak konusuydu. Şansım varsa doğum günümünden bir gün önce tır çarpmasıyla ölürdüm.

Homurdandıktan sonra kapıyı açtım. Dışarı çıkarken "Seninle sevişmek için can atıyorum. Lütfen geç kalma," diye dalga geçip önüme döndüğümde gözümün önündeki sarı saçlarla gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Önümde annen var değil mi?" dediğime Ayaz gülerken Sanem Hanım "Arkanda da sevişmeye can attığın bir delikanlı var," dedi. Dudağımı ısırdım.

"Ben şey..."

Beni dinlemeden omzuma çarparak yanımdan geçti ve odaya girdi. "Ayaz hadi eve gidiyoruz oğlum."

“Bakın beni yanlış anladınız...”

“Evet. Hep öyle anlıyorum zaten.”

“Ama gerçekten öyle değil.”

“Pekâlâ Masalcığım. Sen istersen Aslan’la eve geç. Vakit kaybetmeden Ayaz’a çorba hazırla ve salonda yatağını kur. Biz de hastaneden çıkış yaptığımız gibi geleceğiz.”

Çorba yapamıyorum deyip gıda zehirlenmesi gibi tehlikeleri kaldırmamamın tek sebebi annesinin gözünde biraz daha düşmemekti. Benim karizmam için Ayaz zehirlenecekse ne olmuş? Şirince sırtıp “Aslan Bey?” dediğimde “Babam oluyor kendisi,” dedi Ayaz. *Hani şu para sıçan?*

“Peki o zaman ben gidip çorba yapayım.” *Ya da Atalay’a yaptırtayım.* Sinsice sırtıp odadan çıkmaya yeltendim.

“Anne bence pek sağlıklı bir fikir değil.”

Ayaz’a göz kırpıp “Umarım ıspanaklı yumurtalı brokolili mayonezli çorbayı seviyorsundur,” dediğimde ağzı açıldı. “Anne ben kendimi iyi hissetmiyorum hastanede mi kalsak?” dedi endişeyle. Kahkaha atıp odadan çıktım.

Atalay’a başımı salladıktan sonra sırtarak hastanenin lavabosuna yöneldim. Kapıyı kapattığım gibi açıldı ve tekrar kapandı. Balık oltaya düşmüştü.

“Vay vay vay. Masalcığım.”

“Egemenciğim,” dedim elimi yıkarken. Dudağını büzüp duvara yaslandı. “Çok sakın görünüyorsun.”

“Alıştım senin sürprizlerine,” dedikten sonra elimi kurutucuya tuttum.

“Ayaz da alışsa keşke. Her seferinde aynı ‘seni gebertirim’ tehditleri falan.”

“Karşılıklı oturup kahve mi içmeyi planlıyordun Egemem?” dedim elimi kurutucudan çekip Egemen’e dönerken. Sırttı. “Yaklaşma, gelme deyip durmayan bir Masal da çekiciymiş açıkçası.”

Sinirle avucumu tırnakladım. Kafasını kurutucuya çarpıp çarpıp çekme isteğimi zar zor azaltıp sırttım. “Bu sefer derdin ne Egemen? En son ne diyordun? Sana zarar vermeyeceğim falan.”

“Vermeyeceğim. Ayaz bunu öğrenemedi.”

Ofladım. Ne zaman şu Egemen’in yüzüne yumruk attığım sahneye geçecektik?

“Sakin hâlini de sevdim ama bil diye söylüyorum. Şu an emrimi bekleyen bir sürü adamım var.”

“Hıı?” dedim sırtmaya devam ederken. “Ve Ayaz korumasız,” dediğinde hareket çekmemek için direndim.

“Bak güzelim. Ayaz’ın bir sürü adamı olabilir ama hiçbirini kendisi için kullanmıyor. Hiç fark etmedin mi? Sana bir şey olacak diye ödü kopuyor. Biz burada konuşurken belki de buraya kamera bile taktırmış, ben çıktığımda karşıma bir sürü adam serecek olabilir. Bütün adamlarını seni koruması için yığarken kendisine ne kalıyor?”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bitti mi?” Bu hâlime şaşırılmış olduğu her mimiğinden belli oluyordu. Ve onu izlemek çok keyifliydi.

“Sana zarar vereceğimi sanıyor. Ama benim amacım zarar vermek değil, kazanmak.”

İşte bu beklemediğim bir şeydi. Kimi kazanacaktı? Beni mi? *Açıp götümle gülerdim şimdi.* Şaşırdığımı anlamış olacak ki keyiflendi.

“Kimi kazanacaksın?” dedim alayla.

Dudağını yalayıp sırttı. “Ayaz’ı seviyorsun evet. Selin’den nefret ediyorsun evet. Anneni idolün olarak görüyorsun evet. Ama bunlar benim tek lafımla değişebilir. Konunun odağı olmana rağmen konudan en uzak olan da sensin. Çevrendeki herkesi yanlış tanımışken sana doğruyu gösteren beni sevemez misin?”

İsterik bir şekilde güldükten sonra ona yaklaştım. “Öncelikle senin tek lafın da benim için hiç, yüz lafın da. Ayaz’ı

seviyorum ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Annemi bu işe karıştırma ve Selin'in ismi bile sinirimi bozarken değişceğini sanmıyorum. Ve son olarak..." deyip elimi kapının kulpuna götürdüm.

"Biz burada konuşurken Ayaz kamera takmadı ya da buradan çıktığında karşına adamlar serilmeyecek. Biz de amacımızı değiştirdik. Ama senin aksine kazanmaya değil kaybettirmeye çalışıyoruz. Ve sen burada oyalanırken başardık da," deyip şirince sırtıp lavabodan çıktım. Yumruk atamamıştım ama sözlerimin yettiğini umuyordum. şimdi gidip de bıraktığı Şeyleri yerinde bulamasın piç kurusu.

"Ayaz bu çorba bitecek."

"Ya Atalay a**na koyayım. Niye ağırırıyorsun anne-mi?"

Sanem Hanım, Ayaz'ın kafasına bir tane geçirdi. "Sen ne terbiyesiz bir Şey olmuşsun böyle."

"Anne, senin tatlın var hani..."

Annesi bu anı bekliyormuş gibi "Ha?" dedi sevinçle. "Onu yapsana."

Annesi yataktan kalkıp tepsiyi elime bıraktığı gibi odadan ıktı. Ardından "İsin onu," diye bağırdı. Ayaz rahat-larcasına nefesini üfledi. Ve yatağa uzandı.

"Hadi Atalay dışarı. Masal sen de yanıma gel uyuyalım."

Sinsice sırttım. "Ama annen içsin, dedi."

"Ya koy o tipsiz çorbayı kenara, gel yanıma. Atalay, abicim sen de hadi bekleme yapma, ık dışarı."

"Ulan var ya nankör herifin tekisin," diye tısladı Atalay. Ayaz gözlerini kapatıp uykulu bir Şekilde mırıldandı. "Siktir git Atalay."

Atalay elinde oynadığı yastığı Ayaz'a fırlattıktan sonra kapıya yöneldi. Ayaz oflayıp "Bir de yastık fırlatıyor karı

kılıklı,” diye homurdandıktan sonra yastığı yüzünden çekip başının altına koydu.

İbnece sırtıp elimde tepsiyle yatağa oturdum. “Ayaz çorba çok güzel bak.”

“Bir kaşık alsan gözünü hastanede açarsın hâlâ güzel diyorsun.”

Ofladım. “Aşkolsun Ayaz. Sen benim elimden zehir olsa içmez misin?”

Yatakta bana doğru döndü. “İçmem tabii. Mal mıyım ben?”

Elimdeki tepsiyi sertçe şifonyere bırakıp “Mal değil de saf öküzsün,” diye homurdandım ve kalktım.

“Masal hasta hasta yorma beni be güzelim. Bana çorbadan çok sana sarılarak uyumak iyi gelecek.”

“Dua et arada güzel laflar buluyorsun,” dediğimde güldü. “Gel yanıma hadi.”

Fazla uzatmayıp yanına uzandım. Sımsıkı sarıldığımda bedeni kasıldı. Hangi mal sırtında dikiş olan birine sıkıca sarılırdı ki? “Pardon pardon unutmuşum,” deyip kalkmaya çalıştığımda engelledi ve kollarını belime sardı.

“Çok acıttım mı?”

“Keşke yara dudağımda olsaydı da öp geçsin deseydim.”

Başımı boynunda rahat bir noktaya koyarken “Ölümden döndün hâlâ cenabetsin. İnsan imana gelir,” dedim. Güldü. “Bende ak saçlı dede yoktu ama yine de şikâyetçi değilim.”

“Ne vardı? Hüsno mu? Atalay’ın kopmuş kafası mı?” dediğimde güldü. Gülüşünü ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha fark ederken şu anda ona sarılamamanın ezikliğini yaşıyordum.

“Gülüşün vardı,” dediğinde gözlerine baktım ve gülümsedim. “Masal beni bırakamazsın.”

“Bırakacağımı söylemedim,” dedim gülerken. “Tamam işte öyle. Şimdi fazla konuşmayıp uyuyorsun ki ben de uyuyabileyim.”

“Ama...”

“Sus.”

“Aya...”

“Kapa çeneni.”

“Ya...”

“Kes.”

“Yapıştır,” dediğimdeki yüz ifadesine kahkaha attım.

“Off”

“On,” diye cevabı yapıştırdığımda güldü. “On bir.”

Ayaz da ağır ergenlik belirten oyunumu devam ettirdiğinde sırtı “off iki” dedim.

“Masal yürü git şuradan bütün uykumu kaçırdın,” diye homurdandı. Gülüp sırtına sarılamasam da koluna sarıldım ve gözlerimi kapattım. “Şimdi de benim uykum geldi.”

“Uyuma.”

“Sus.”

“Hişşt.”

“Ayaz bir susar mısın? Çok konuşuyorsun.”

“Ben mi?” dediğinde gözlerimi açtım. “Uyuyacağım,” diye homurdandım.

“Rüyada matematik sınavını görürsün inşallah,” dedikten sonra diğer tarafa döndü ve beni dehşete düşmüş bir şekilde bıraktı.

“Ayaz tövbe de,” dediğimde kahkaha attı. “İyi geceler kedicik,” dedi gülüşlerinin arasından.

“Sana da uyuz,” diye homurdandıktan sonra gözlerimi kapattım ama iki saniye sonra açtım. “İyi de gece değil ki!”

“Ölümden döndüğüm için değil seninle tanıştığım için imana geleceğim Masal. Kızım bir sussana.”

“İyi sustum.” Uzun bir süre tamam konuş demesini bekledim ama ses gelmeyince homurdanarak ayaklandım. Horul horul uyuyordu. Çok yorgun olduğu kesindi. Yataktan kalkarken bileğimden tuttu ve uykudayken “Gitme,” diye mırıldandı. Gülümsedim. Ama ihne bir gülümsemeydi.

“Ayaz seni seviyorum ama prensip olarak sana canım cimimli olamam,” dedikten sonra kalktım ve odadaki dolapları karıştırdıktan sonra elimdeki kalemle yatağa çıktım. Çok tatlı uyuyordu ama uyuzun tekiydi. Normal bir sevgili şu an üstünü örtüp yanağını öperdi ama bizim normal olmadığımız daha tanışmamızda bile belli olmuştu. Tamam öpebilirdim -işime gelirdi- ama önce yapmam gereken bir şey vardı.

Kalemle alnına “♡Damon♡” yazdım. Kalplerim kalpten çok göte benzemişti ama beceriksizdim. Ne yapabiliyordum ki? Yanaklarına kuşlar kelebekler çizdikten sonra palabıyık da çizip sıırıttım ve son darbemi yapmak için Anıl’a getirttiğim oyuncak aslanı Ayaz’ın kolunun altına koydum. Kötü kız kahkahaları atarak telefonu elime aldım ve ömrüm boyunca Ayaz’a koz olarak kullanabileceğim fotoğrafı çektim. Egemen de harbi maldı. Ayaz’a zarar vermek mi istiyorsun? Yap benim gibi. Ekle fotoğrafı sosyal medyaya. Evlat acısı gibi koyar. Son olarak da burnunu öpüp yataktan kalktım ve odadan çıktım.

Annesinin gözüne girmek için bir iki tabak yıkamayı planlıyordum ama Atalay’la fısıldaştıklarını fark ettiğimde mutfak kapısında dikeldim. Bir kez daha annesinin gözünden düşersem bir daha *Obama*’nın bile kurtaramayacağını bildiğimden üçüncü rezilliği yaşamadan salona yöneldim ama annesi “Atalay doğru söyle. Bıraktı değil mi?” dediğinde durdum. Aman. Allahın hakkı üçtü.

Koşar adımlarla mutfağın kapısına gittim ve duvara yaslanıp başımı hafifçe içeri soktum.

“Anne bıraktı diyorum. Gözünden, hareketlerinden de anlaşılıyor mu zaten?”

Annesi ellerini açıp “Ay Allahıma şükürler olsun,” dedikten sonra sevinçle “Nasıl da eskisi gibi gülüyor, eğleniyor görüyor musun? Oğlum geri döndü. O uyuşturucu denen illet yüzünden kaç yılımız zehir olmuştu.” Sesi

titreyince Atalay hemen elini koluna koydu ve sıvazladı. Aklımdan bin bir düşünce geçiyordu. Ayaz uyuşturucu mu kullanıyordu eskiden? Egemen'in dediği şey kulağымda uğuldadı. "Ayaz da bilir bunları." Elimi ağızıma götürdüm. Doğru ya. Şişedeki suyu içtiği gibi anlamıştı. Ayaz'ın eskisine karışamazdım tabii ama en azından bana da söylemesi gerekmez miydi? Gerçi eskidense neden söyleyecekti onu da bilmiyordum. Ayaz'a kızmalı mıydım yoksa onun için üzölmeli miydım karar verememiştim. Allah bilir her kötölüğü başlattığı gibi uyuşturucuya da Selin başlattırımıştır. Daha fazla dinlemek istemiyordum ama hareket de edemiyordum. "Tamam anne hatırlatma eskileri. Şimdi hiçbir sorunu yok." Yüzünü resim defteri yapmam ve kolunun altına oyuncak aslan koymam dışında. "Sen yat kalk Masal'a dua et. O olmasa oğlun hâlâ yürüyen ruh gibi dolaşacaktı."

Bu konunun benimle ne alakası vardı ki? Ben daha Ayaz'ın eskiden uyuşturucu kullandığını bile yeni öğreniyordum. Acaba ne zaman başlamış ne zaman bitirmişti. Ayaz'a sorsam kızarmıydı? Kötü bir şeyi hatırlatır mıydım? Aklım karmakarışık olmuştu. "O Selin pisliği oğlumun peşinde dolaşmıyor hâlâ değil mi? Zaten her şey onun yüzünden oldu." Al işte. Selin'e öfke kat sayım artarken duvara sinmek istedim. Ayaz'ı o kadar seviyordum ki kızmam gereken yerde onun için üzölüyordum. Ama Egemen bunun değişeceğini söylemişti. Egemen'in bahsettiği bu konunun Ayaz'ın uyuşturucu kullanmasıyla alakalı bir şey olabilir miydi? Selin'den o kadar nefret ediyordum ki sırf Ayaz'ı uyuşturucuya başlattığı için bile katili olabilirdim. Oysa Selin daha neler neler yapmıştı. Ama Egemen bunun da değişeceğini söylemişti. Peki annem? O nasıl değişebilirdi ki? Ya ben yanıliyordum. Ya da Egemen fazla atıyordu.

Bölüm 7

Sırtımı duvardan ayırırken merdivenlere doğru bir adım atmıştım ki bileğimden tutan elle durmak zorunda kaldım. Önce ele, sonra sahibine baktığımda beş sezon *Deniz Yıldızı* dizisini izlediğimin hakkını vermek için yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. Onları dinlediğimi anlamamalıydı.

“Efendim Atalay?”

“Bizi duyduğunu biliyorum Masal.” Siktir. Keşke *Deniz Yıldızı* tecrübelerimi değil de *Survivor* tecrübelerimi kullan saydım.

“Bir şey duymadım,” diye mırıldandım sessizce.

“Masal,” dedi imayla. Tabii ki de duymuştum. Ve oyunculuğumun berbat olduğunu anlamam için illaki böyle yakalanmam mı gerekiyordu?

“Sorun değil Atalay,” deyip kolumu çektim ve yine merdivenlere yöneldim. Belki de yukarı çıkıp her şeyi Ayaz’a sormalıydım. Gerçi yüzüne yaptığım o şeyden sonra soraçağım tek soru “Beni öldürecek misin?” olmalıydı ama denerdim hiç değilse. Aslında Egemen her şeyi biliyormuş gibi duruyordu ama bence kafasından atıyordu. Ayaz’ı tanıyan o değildi. Ayaz’la yedi sekiz aydır tanışıyordum ama Egemen’den daha çok vakit geçirdiğime emindim. Egemen’in bahsettiği hangi gerçek beni Ayaz’dan soğutabilirdi ki? Egemen Ayaz’a nasıl baktığımı görmüyor olmalıydı.

Önüme geçtiğinde bıkkınca nefesimi dışarı üfledim. “Yukarı çıkıp Ayaz’a sormayı düşünmüyorsundur inşallah.”

“Neden?” dedim tersçe. “Sevgilim değil mi? Bana dürüst olması gerekiyor.”

“Bunun dürüstlükle alakası yok,” diye çıkıştı. “Sana yalan söylemedi, söylemez. Konuyu bilmiyorsun karıştırma Masal.”

Uzun bir süre gözlerine bakarken aklımdan ne geçtiğini merak ediyordum. Bilmiyorsun, demişti. Olay da buydu zaten. Bilmiyordum.

“Konuyu bilmek istiyorum Atalay. Ayaz benimle ilgili her şeyi biliyor. Tek mimiğimden ne yaptığımı, yapacağımı çıkartabiliyor. Ayaz’ı tanımak istiyorum.”

“Tanıyorsun zaten! Sen geçmişini tanımak istiyorsun. Geçmişini seninle silmişken eğer karıştırırsan onu kaybedersin Masal.”

Onu kaybeder miydim? Onu kaybetme korkusuyla neler yaşadığımı çok iyi biliyordum. Zor kazanmıştım. Kaybetmek istemiyordum. Ama onu kaybetme noktasına gelecek kadar önemli bir konuyu da merak ediyordum işte.

“Masal,” dedi ellerini yanaklarıma koyarak. “Siz çok güzel bir ilişki içerisindesiniz. Yenisiniz ve Ayaz’ın ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum. Senin de öyle.”

Sözleri beni ikna edemese de gözleri neredeyse başarmıştı. Tam gözlerimin içine tüm içtenliğiyle bakıyordu. Ben de Ayaz’la ilişkimizin bozulmasını istemiyordum. Kesinlikle Egemen’in bahsettiği konunun uyuşturucuyla alakalı olduğuna karar vermiştim. Bugüne kadar bilmeden yaptıysam yine yapabilirdim. Belki bir gün anlatırdı. Yeteri kadar yol katettiğimiz bir gün. Egemen’den duymaktansa Ayaz’dan duymayı yeğlerdim. Ama Egemen’in de uslu duracağına pek güvenemiyordum.

Başımla onayladığımda gülümsedi ve yanaklarımdaki ellerini saçlarıma çıkarıp karıştırdı. “Ya!” diye haykırarak kaçmaya çalıştığımda güldü ve ellerinden kurtulmama izin verdi.

“Seni vicdansız,” diye homurdandım saçlarımı düzeltirken. “Akşam yemeği bende,” dediğinde hemen ellerimi saçlarımdan çekip şirince sııttım. “Bu numaralar Anıl'a geçer Atalay. Bana değil,” dediğimde kaşlarını kaldırdı ve alayla sııttı.

“İyi o zaman akşam yemeğinde aşağı inmezsin,” deyip mutfağa yöneldiğinde telaş yapıp ben de peşinden ilerledim. “Ya tamam o kadar da demedik yani.”

Gülüp mutfak masasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirip gözlerini gözlerime dikti. “O zaman yardım edersin ha?”

Ona “ciddi misin?” dermiş gibi baktım. Bende o kapasiteyi görüyor muydu cidden?

“Saçmalıyorsun,” dediğimde gülüştük. Yukarıdan “Masal!” diye bağırın Ayaz'ın sesi gelince dudağımı ısırıp elimi telaşla sallamaya başladım. “Peki ben sana yardım edeyim o zaman,” dedim kaçış yolu bulmaya çalışırken. Tamam. Son gördüğüm şey Ayaz'ın siyah tişörtü olacaktı kesin. “Mahvedeceğim seni!” diye bağırdı tekrar. Sesi yakınlaşmıştı.

“Ya da sen direkt beni doğra. Akşam yemeğinde beni yersiniz. Yoksa Ayaz çiğ çiğ yiyecek.”

Kahkaha atarken “Ne yaptın?” diye sorduğunda tekrar dudağımı ısırdım. Ah ben ne yaptım? Onu yaparken kahkahalar attığım şey yüzünden şimdi üç buçuk atıyordum. Fazla mı ileri gitmişim? Muhtemelen.

“Nerede o namussuz?”

Sanki onu Hüsno'yla aldatmışım gibi davranması komikti ama şu an endişelenecek bir olayım varken gülemezdim. Ayaz alt katta beni arayarak dolaşırken mutfağın kapısına koşturdum. “Beni görmediğini söyle. Gitmiş. Yurtdışına kaçmış de. Kocaya kaçmış de,” diye fısıldadıktan sonra kapıdan bahçeye çıktım ve Allah ne verdiyse yardımına başladım.

“Masal!” diye bağırdığında bir an durup parmağımı gözüme sokarak intihar etmeyi düşünsem de tek yaptığım biraz daha hızlanmak oldu.

“Dur, geri zekâlı dur! Bir şey yapmayacağım diyemem çünkü kafanla kolunu yer değiştirmeyi düşünüyorum. Ama sen yine de dur.”

“Hah!” dedim alayla. “Ben de salağım ya duracaktım zaten.” Kafamı olduğu yerde seviyordum. Kaslarım da Ayaz’dan yana olduğu için şimdiden yorulmaya başlamıştım. Bahçede bir o tarafa bir bu tarafa koşturuyordum. Şu arka bahçeye ne diye kapı koymuyorsun ki sen?

Cesedimle annemi Müge Anlı’da hayal ettiğimde yüzümü buruşturdum. Ama muhtemelen öyle olacaktı. Oynacak aslanı da yüzüme montelemesi olağandı. Allahtan yüzüme monteliyordu.

“Yolunu kaybetmiş ayılar gibi koşmayı bırak!” diye bağırdığında hareket çekmek için durmayı düşündüm ama benim bir saniye yavaşlamam onun bana yetişeceği anlamına geleceği için vazgeçtim.

“Hiç değilse dana değilim.”

“Dana mı dedin sen bana?” dediğinde dudağımı ısırardım. Beni öldürmesi için eline verdiğim sebepler gittikçe artıyordu.

“Yok. Yok. Aman Tanrım didim.”

“Yemin ediyorum geri zekâlı,” diye homurdandıktan sonra “Masal koşturma beni!” diye bağırdı arkamdan. Koşuyor muydu o salak çocuk? Aniden olduğum yerde durdum ve arkamı döndüm. Evet. Koşmaktan hafif yüzü nemlenmiş, dağınık saçlarıyla ve bakmadan geçilmeyecek kaslarıyla Ayaz’dı işte.

“Bir de bana geri zekâlı diyorsun. Beyinsiz... Doktor bir hafta dinlen diyor Ayaz, ikinci gününde *Usain Bolt*’a kafa tutuyor. Hayır zeki olmadığını biliyorum da bu ka... Hortum mu o?” dedim aniden konuyu değiştirerek. Gözlerim irileşmişti. “Beni hortumla mı ıslatacaksın?”

Olduğu yerde hortumun ucunu eline doğru ritimle bir şekilde vururken sinsice sırttı. “Neden yapmayayım?”

“Çünkü sevgiliyiz,” dedim alelacele. Aramızda beş adımlık falan fark vardı. Oradan tazyikli suyu bir tutsa yüzümü ortadan ikiye ayırabilirdi.

İleri geri sallandı ve “Bu senin yüzüme çizdiğin şeyler için alacağım intikamdan vazgeçiremez,” dediğinde ellerimi belime koyup kaşlarımı çattım.

“İnsan sevgilisine çiçek alır sen beni hortumla ıslatmayı planlıyorsun.”

“Yüzümü ilk gördüğümde neler planladığımı bilsen hortum fikrine sevecen yaklaşırdın.”

“Sen de bana ‘Hüsno kalp’ yazıp bir oyuncak kediyi fotoğraf çekebilirsin,” diye bir öneri sunduğumda dudağını büzdü.

“Yeterince canice değil.”

Zar zor gözümü büzdüğü dudaklarından alıp kaşlarımı kaldırdım. “Gel kes o zaman daha ne canilik istiyorsun?”

“Yeterince kesilmedik mi sence?” dediğinde kahkaha attım. Evet. Yeterince kesilmiştik bugüne kadar zaten.

“Ben daha değişik bir şeyler istiyorum,” dediğinde sırtııp “Ali Ağaoğlu çakması,” dedim. O da sırttı ve “Birazdan sen de Mahmut Tuncer çakması olacaksın,” dedi. Kaşlarımı kaldırdım.

“Sudan kaçarken halayı bırak horon bile tepebilirsin.” Korku filmlerindeki kötü çocuk kahkahalarından atarken tükürüğü boğazına kaçtığı için birkaç kez öksürdü. Gülüşlerimin arasından “Allah belanı verdi işte,” dedim. Bana kötü kötü baktıktan sonra başını arkasına çevirip “Anıl, yolla koçum suyu,” dediğinde benim de gülüşlerimi hâliyle yollamıştı.

“Birincisi Anıl benim kankam sana yardım etmez. İkincisi, su mu? Üçüncüsü, Ayaz yüzünü tam temizleyememişsin alnındaki kalbi hâlâ görebiliyorum,” deyip kahkahayı

bastım. Ayda yılda bir Ayaz'ı tam anlamda sinir edecek bir şey yapmanın zaferini yaşıyordum ama birazdan o zafer beni sevindirmeyecekti.

“Birincisi,” dedi ve sırttıktan sonra devam etti. “Anıl'ın önüne yemek uzattığında ‘git atla’ desen bile kabul eder o yüzden benim tarafıma çekmek zor olmadı.”

Arka kapının yanındaki duvarda elini muslukta tutan Anıl'a kötü kötü bakıp “Hain,” diye tısladım. Öpücük attı.

“O öpücüğünü molotofla silerim Anıl. Dön lan önüne,” diye bağırdı Ayaz beni sinir etmelerini yarıda keserek. Sonra yine bana döndü. “İkincisi, sen yerde durmam için yalvardıktan hemen sonra yüzümü tam temizlemeye zaman bulacağım. Üçüncüsü...” dedikten sonra bir süre düşünüp “Bulamadım,” dediğinde güldüm.

Dudağını yalayıp dilini şaklattı. İki saniyelik bir kalp krizi geçirirken “Anıl yolla koçum!” diye bağırdı. Su ağır çekimde falan gelse gerilemeye ya da olamaaz! diye bağırma zaman bulurdum ama direkt suratımın ortasına akın etti. Çığlık atınca su ağızıma dolduğu için ağızımı kapatmayı beş on saniye sonra akıl edebilmişim. Elimi yüzüme siper ederken gerilemeye çalışıyordum.

“Dur Allahın belası,” diye bağırdım. Kahkaha attı. “Bela okuma diyeceğim de senin belaların da tutmaz.”

“Yüzünü kendin gördün Ayaz. Bence belalarım tutuyor,” deyip kahkaha attım. Homurdanarak suyu karnıma doğru hizalayınca basınç yüzünden çığlık atıp iki büklüm oldum.

“Bir daha tekrarlasana yiyorsa,” deyip güldü Ayaz. Bir daha onu uyurken yakalarsam yüzünü karalamak yerine gözlerini oyacağım. *Saygılar.*

“Ya tamam yeter!” diye cırladım sudan kaçmaya çalışırken bir oraya bir buraya gidip. Saçlarım, yüzüm, üstüm ııslak olmuştu ve Ayaz bana yaklaşırken ben de ondan kaçıştığım için birkaç kez düşüş tehlikesi yaşamıştım. Şimdi

düŒersem toprak Ayaz'ın akıttığı su yüzünden çamurlaştığı için çamura bulanacaktım ve ben üzerimdeki elbiselerin çamurlu hâlini anneme yıkaması için vermeye korkuyordum.

“Yetmez güzelim, yetmez. O yüzün hesabını soracağım.”

“Soruyorsun zaten!” diye bağırdım sinirle. Yıkansam daha az ıslanırdım herhalde. Suyu bir yüzüme bir üzerime tutuyordu.

Ayaz kahkahalarla gülerken ben çaresizce sudan kaçmaya çalışıyordum. Ayağım taşa takıldığında popomun üzerine sert bir şekilde düŒtüm.

“Ya!” diye haykırdım çamur olmuş üzerime bakarken. “Hadi acıdım,” deyip suyu kapattırdı Ayaz. Başımı kaldırıp ona kötü kötü baktım.

“Aldın mı intikamını manyak?” diye tısladığımda sırtıttı ve burnumu gösterdi. “Ne var?” dercesine kaş göz yaptım. Gülerken önümde sadece ayaklarını yerle -daha çok çamurla- temas edecek bir şekilde oturdu ve elini burnumun üzerine getirip eliyle ovaladı. Elini geri çektiğinde başparmağına bulaşmış çamura baktım. Muhtemelen sadece burnuma değil saçlarıma falan da çamur bulaşmıştı. Bir zahmet onları da temizlesin!

“Biraz çamurlanmışsın sanki kanka,” dedi tepemizde dikilen Anıl.

“Ne birazı lan? Gece görsem korkarım her tarafı çamur olmuş,” dedi Ayaz sırtırken.

“Neden acaba?” diye bağırdım.

“Çok yakışıklı biri su mu tuttu?”

“Çok spastik biri çocuklaştı,” diye cevabı yapıştırdım. Gözlerini devirdi. “Yüzümü resim defteri yapman çok olgunca değil mi?”

“Kapak,” dedi Anıl gülererek.

“Sen sus,” diye tısladım ona kötü kötü bakarken. “İki dingil bir araya gelip bana oyun hazırladınız ha?”

“Oyunu sevdiysen devam edebiliriz güzelim.” Bakışlarım Ayaz’a dönerken aklıma gelen canilikle sııttım. “Ben başka bir oyun biliyorum aslında,” dediğimde kaşlarını kaldırdı. Birkaç saniye sonra çatıldı. Tabii ki de daha bakışımından bile beni çözebiliyordu. “Sakın...” demesine kalmadan düştüğüm çamur birikintisinden avuçlayıp Ayaz’a atmaya başladım. Elini önünde siper ederken gerilemeye çalışıyordu ama otururken gerilemeye çalıştığı için dengesini kaybedip yere yapıştı.

“Ulan,” dedi yüzüne bulaşmış çamuru eliyle alıp yere atarken. “Bu sefer cidden mahvedeceğim seni.”

“Ha ha mahvedersin,” dedim geçiştirerek ama yapabileceğini bildiğimden çaktırmadan kalkma çalışmalarına girişmişim bile.

“Gel deneyelim istersen,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. “Anıl sana pezevenk dedi.”

Anıl birden “Yalan söyleme imansız,” diye çıkıştı. Omuz silktim. Ben mahvolacağıma Anıl mahvolsun.

“Dedi. Bana mı inanıyorsun yoksa bu...” deyip elimle yanımızda dikilen Anıl’ı gösterdim. “Anaokulu çocuğuna mı?”

“Senin kreş çocuğu olduğunu düşünürsek Anıl’a inanıyorum,” dediğinde gözlerimi kıstım. “Bir kez de bana ayrıcalık ver be!”

“Ulan yanımdan geçen her kız beni öpmek isterken ben gelip seni öpüyorum. Al sana ayrıcalık. Hüsno’ya binmek için ev tapusu verecekler var. Sen o Hüsno’da ayaklarını torpidoya dayıyorsun. Daha ne istiyorsun?”

“Öküz,” diye homurdanıp ayaklandım. “Çamurla sevgili olsam daha romantik olur be.”

Ayaz “Çamurla ilişkiye girmişsin zaten,” deyip üzerime baktığında Anıl kahkaha attı. Dirseğimi Anıl’ın karnına geçirdim. “Pislikler,” diye homurdanıp eve yöneldim.

“Hişşt bana bak. O üstünle eve giremezsin. Annem kapıya atar seni.”

Ona bakmadan hareket çektim ve ilerlemeye devam ettim. Ayaz'ın annesi beni gördüğü ve ağzını açtığı an "Ayaz ameliyattan yeni çıkmasına rağmen atlı koşturdu," diyecektim ve o Ayaz'a fırça çekmeye giderken ben de evde hüküm sürecektim. Ve belki Atalay'ın yaptığı yemeği parmaklayabilirdim.

Eve gireceğim sırada bir el beni durdurunca gerilemek zorunda kaldım. "Bu ne hâl böyle?"

Planımı devreye sokarak elimle arkamı gösterip "Ayaz'a bakar mısınız? Bu hâliyle koşuyor, yere düşüyor falan. Dişlerinin açılmasından korkuyorum," dediğimde yok gibi olan kaşlarını kaldırdı. "Ve sen de buna izin mi verdin?"

"Benden izin almadı," dedim hemen. Neden benden izin alacaktı ki? Ayaz kafasına eseni yapan biriydi. Gördüğüm kadarıyla hiç kimseden izin almıyordu. Annesinden ben bile korktuğum için belki ondan izin alıyordu, bilemiyordum.

"Ah," dedi homurdanarak. "Senin daha öğreneceğin çok şey var. Karşında dünyanın en sorumsuz adamı olsa bile onu yola getirmek senin görevin. Ki Ayaz sorumsuz bile değil."

Anladığımı belirten bir şekilde başımı salladım ama ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben mi Ayaz'ı yola getirecektim? *Ayaz'ı? AYAZ'I? Nereyle gülüyorduk?*

"Beni takip et," dedikten sonra bahçeye çıkıp ayakta Anıl'la gülüşen Ayaz'a doğru gitmeye başladı. Ben de dudaklarımı birbirine bastırıp peşinden ilerledim.

"Bir hafta daha o yataktan çıkmaman gerekiyordu," dedi Sanem Hanım çamura bulanmış Ayaz'ı süzerken.

"Oldu. Yatağı arkama yapıştırın bari. İyi ki bir vurulduk. Hapishane hayatına aldın beni."

Sanem Hanım şirince gülümsedi. Altında yatan uyarıları az çok çözebiliyordum. "Odaya geçmen için kaç dakika vermeliyim?"

Ayaz gözlerini kıstı ve annesiyle uzun bir bakışma sürecine girdiler. Sonuçta annesi galip geldi ve Ayaz oflayarak "İki dakika yeter," deyip arka kapıya yöneldi. Anıl'la onun bu hâline gülerken Sanem Hanım bize döndü.

"Masal sen kapıda şu üzerindeki çamura bulanmış şeyleri çıkartacaksın ve sonra direkt banyoya gidiyorsun. Sana giyecek bir şeyler ayarlarım. Anıl sense..." deyip ona baktı.

"Buzdolabındaki şeyleri parmaklamaktan vazgeç," dediğinde ben gülerken Anıl sırttı. "Tabii matmazel."

Kadın memnun bir şekilde gülümsedikten sonra eve ilerleyince ben de peşinden gitmeye başladım. Ayaz kapıda bizi bekliyordu.

"İki dakika neredeyse bitecek oğlum," diye hatırlatma yaptı annesi.

"Zam istiyorum anne," dediğinde Anıl'la kahkaha atık. "Nedenmiş o?" dedi Sanem Hanım gülümseyerek.

"Masal'a üzerini çıkar dedin. Bu anları kaçıramam." Kahkaham dururken oflayıp ayağına tekme attım. "Beynin yerine silgi koysak daha çok iş görür," diye tısladım. Başını bana çevirip gözlerini kıstı.

"Senin yerine ağacı koysak daha çekici olur."

Ben de gözlerimi kıstım ve sinirle yumruklarımı sıktım. "Megaloman."

Dudağını büzdü. "Aptal."

"Uyuz," diye tısladım.

"Özürlü spast..."

"Çocuklar!" Ayaz hakaretini Sanem Hanım yüzünden tamamlayamayınca zaferle sırtıp Sanem Hanım'a baktım. Ayaz da homurdanarak annesine döndü.

"Ayaz sen yukarı. Masal sen de üstünü çıkar."

"Ama anne beni bundan mahrum edemezsin."

"Yukarı dedim," diye diretti annesi. Ayaz ofladıktan sonra Anıl'a eliyle "gel" işareti yapıp "Gel lan buraya. Yukarı çıkacağız," dediğinde Anıl ofladı. "Ben mutfağa gideceğim."

Ayaz "He koridorunda Masal soyunurken seni de mutfağa bırakacaktım zaten," dedi alayla. Düşündüğü şeyin detaylarına bak ya. Kıskançlıktan ölecek çocuk.

Anıl "Ben sapık değilim," diye direttiğinde Ayaz baygınca bakıp "Anıl hadi abicim," dedi huysuzca. Anıl oflayıp Ayaz'ın peşinden giderken Ayaz merdivenlerden çıkmadan önce kaçamak bir bakış attı.

"Neyse başka zamana," dediğinde oflayıp hemen önüme döndüm. Şu çocuktan sapıklığını alsalar yok olacak diye korkuyordum.

Sanem Hanım bana beklercesine baktığında hemen üzerimi çıkarmaya başladım. İç çamaşırlarımla kaldığımda beni alt kattaki banyoya yönlendirdi.

"Giyeceklerini kapıya asarım. İç çamaşırlarını da çıkar. Çamur sıçramış," dedikten sonra çıktı. Ben de kapıyı kapatıp kilitledim. Malum evde sapık bir öküz var.

Duşu kısa tutsam da saç taramam bayağı uzun sürmüştü. Üzerimde bornoz varken Sanem Hanım'ın koyduğu kıyafetleri almak için kapıyı açtım. Kulpunda kıyafet göremeyince belki düşmüştür deyip yere de baktım ama yoktu. Oflayarak banyodan çıktım ve etrafıma bakındım.

"Bunları mı arıyorsun güzellik?"

Merdivenlere döndüğümde merdivenlerin başında duvara yaslanmış bir şekilde elinde kıyafetleri tutan Ayaz'ı görmemle hemen banyodan içeri girip dışarı sadece başımı uzattım. Üzerimde bornoz vardı!

"Ayaz ver şunları hemen!" diye bağırdım. Dilini şaklattı. "Gel de al."

Ofladıktan sonra "Verir misin şunları!" diye tısladım. "Hayır," dedi o kadife sesiyle. Bayılmamak için kapının kulpuna tutundum. O nasıl sestiyöyle?

"Ya beni bornozla koşturma peşinden. Evde Anıl var, Atalay var. En önemlisi de sen varsın!" diye homurdandım. Yetişkin bir Ayaz muzip bakışları ve sapık sözleriyle dakikada yüz kez sizi kızartabilir.

“Hepsini kovdum bebeğim. O yüzden rahatlıkla koşabilirsin. Bilirsin beni. Bakmam,” deyip öpücük attıktan sonra merdivenlerden çıkmaya başladı. Evet evet. Bakmazsın.

“Allahım çıldıracağım ya!” diye tıslayıp banyoya girdim ve ayağımla ritim tutmaya başladım. Sonuç olarak buradan her türlü bornozla çıkacaktım. Çünkü kıyafetlerim çamurluydu. Çıglık atmaktansa... Kirlilerden çamurun ulaşamamış olduğu külotumu alıp altıma geçirdim. Olası bir frikiğe karşı. Daha çok sutyenim çamurluydu.

Banyodan çıkıp merdivenlere yöneldim. Ayaz’ı odasında bulmayı planlıyordum ama merdivenlerin başında dikiyordu. Çıplak bacaklarımda dolaşan gözlerini görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi kaçırdım ve elimle elindekileri gösterip “Verir misin hadi?” diye mırıldandım.

“Çok utangaçsın. Biz seninle nasıl birlikte olacağız?” Alevlenen gözlerim Ayaz’a döndü. “Ayaz şu şeyi söyleme.”

“Neyi?” dedikten sonra sırtıttı. Nispet yaparmış gibi ağzını yaya yaya “Birlikte olmayı mı?” dediğinde ayağımı yere sertçe vurdum ve elindekileri almaya çalıştım. O geri çekerken ben daha da yüklendiğim için aramızdaki çekişme benim birden bırakmamla durmuştu. Sözde akıllılık yapıp Ayaz’ı yere düşürecektim ama sonra sırtındaki yarayı hatırlayıp telaşla onu tutmaya çalıştım. Böylelikle düşen taraf ben olmuşum.

“Sende ne cevherler varmış?” deyip sırtıttığında hemen açılan kalçamdan aşağısını örttüm ve ayaklandım.

“Ya verirsin ya da bu şekilde sokağa çıkarım,” dediğimde alayla güldü. “Daha benim yanımda böyle durmaya utanıyorsun. Sokağa mı çıkacaksın?”

Kaşlarımı kaldırdım ve meydan okurcasına baktım. Kollarını göğsünde birleştirdi. “Ayrıca götün de yemez.”

“Nedenmiş?” diye tısladığımda dudağını yaladı ve sırtıttı. “Sonuçlarını düşünebiliyor musun?”

Evet. Muhtemelen katliam çıkardı. Ayaz sağdan vurur bütün sokağı düello taşları gibi yere sererdi. “O zaman ver kıyafetleri.”

Sanem Hanım oradan şuradan bir yerden çıkarsa iyi olurdu ama sessizliğe bakılırsa evde sadece ikimiz vardık. Saç tararken bayağı bir vakit kaybetmiş olmalıydım. Ayaz da bu vakti ibneliğe harcamıştı belli ki.

“Bence böyle gayet iyisin,” dediğinde gözlerimi kıstım. “Beni delirtiyorsun.”

“Evet,” diye itiraf etti. “Ama bu çok zevkli.”

“Senin yüz ifadeni izlemek de çok zevkli olacak,” dediğimde kaşlarını kaldırdı. Ani bir hareketle yüzüne yumruğu geçirdim. Ağzı o şeklini alırken elindeki kıyafetler de yere düştü ve eli suratına gitti.

“Kedicik sahalara döndü ha?” diye sordu gözünü ovuştururken. Canı acımış mı diye sormaktan son anda vazgeçip fazla eğilmemeye çalışarak kıyafetleri yerden aldım ve “Aslancıktan ne haber?” deyip öpücük attım ve merdivenlere yöneldim.

“Aslancığın keyfi yerinde.” Ona bakmasam bile sesinden anladığım için “Popomu izlemeyi kes!” diye tısladım merdivenlerden inerek. Erkeksi kahkahası evi doldururken yüzümdeki hafif tebessümle banyoya girdim ve üzerimi giyindim. Annesi siyah bol, askılı bir tişört ve altına yine siyah etek vermişti. Üzerinde etiketi olan iç çamaşırları da vardı. Her zaman hazırlıklı ve titiz olduğu kesindi. Ayaz’ın annesi mi bu kadın? diye haykırmak istiyordum.

Ben banyodan çıkarken Atalay ve Anıl gülererek eve girdiler. Anıl beni görünce sırtışı genişledi ve “Masal kanka ne oldu biliyor mu...” derken Atalay tedirgince sırtıp Anıl’ın ağzını kapattıktan sonra “Gevşek işte boş ver onu,” dedi. Sırtıp onlara yaklaştım.

“Ne oldu?”

Anıl zar zor Atalay'dan kurtulup "Atalay Hande'den rokat yedi," dediğinde kaşlarım kalktı ve kahkaha attım. Ohoo. O da bir şey mi? Ayaz biraz önce benden yumruk yemişti. "Ne yaptın?" diye sorduğumda dudağını büzdü. "Doğum gününü sordu. Unutmuşum," diye homurdandı.

Hande'yi tanıdığım için şaşırıyordum. Sırıtıp "Az bile yapmış," dediğimde gözlerini kıstı. "Ee, aldın mı bari gönlünü?"

Anıl sırtıp duvara yaslandı ve "Arkasında koşturdu resmen ama alamadı. Ben de o sıra gülmekle meşguldüm tabii. Keşke videoya çekseydim lan. Sana karşı kozum olurdu, habire yemek yaptırırdım."

"Kozun olmasa da yaptırıyorsun Anıl," dediğinde gü-lüştük. "Hande'nin gönlünü al bence," dedim bilmişçe.

"Aman," dedi umursamazca. "İki gün bile sürmeyecek küslüğümüz. Eminim."

Alayla güldüm. "Hande'yi tanımıyorsun o zaman. İna-da bindi mi aşkından ölse bile ölene kadar konuşmaz."

"Hass*..." derken sustu Atalay. "Pardon," diye ekledi hemen. Elimi "boş ver" dercesine salladım. Ben Ayaz sağ olsun alıştım böyle şeylere. Küfürbazın tekiydi. Anıl sırtıp kolunu omzuma attı.

"Ben diyorum ki, git serenat yap gönlünü al."

"Aferin lan," dedi Atalay sırtarak. "İlk defa mantıklı düşündün."

"Hayır bana bir keresinde çok güzel olmuşsun demişti," diye savunmaya geçtim. Sonra fark ettiğim şeyle yüzümü buruşturdum. Biraz önce ukalalık mı yapmıştım? Bunlar hep Ayaz sendromuydu.

Atalaylarla biraz daha konuştuktan sonra tam uyuklamak için koltuğa yayılacaktım ki Sanem Hanım eve girdi. Arkasında da poşetleri taşıyan bir adam.

"Masal," diye seslendiğinde ona doğru ilerledim. Ne olur bir şey istemesin de ben de yatayım.

“Senden bir şey isteyeceğim.” Al işte.

“Tabii,” dedim sahte sevecenlikle.

Adama poşetleri koyması için birkaç şey söyledikten sonra Ayaz’ın odasına çıktı. Ben de peşinden. Odaya girdiğinde Ayaz’ı yüzüstü dağınık bir şekilde yatıyor görünce gülümsedim. Ben dokunmaya kıyamadığım bir tatlılığa bakarken annesi hiç umursamayıp bacağından dürterek uyandırdı oğlunu.

“Ne oluyor lan?” dedi Ayaz gözlerini açmadan uykulu, boğuk sesiyle. “Atalay sensen yemin ediyorum belan olurum. Rahat bırak beni.”

“Belan olurum ha?” Annesinin sesini duyan Ayaz gözlerini irice açtı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Allahım. Ben ne yaptım da böyle tatlı bir çocukla sevgili oldum? Resmen ceza. Her dakika kalp krizi tehlikesi yaşıyorum.

“Kalk hadi,” dedi annesi hafif tebessümle. O da oğlunun tatlılığının farkına varmıştı herhalde. Ayaz homurdanarak ve bazen de söverek doğruldu ve yatak başlığına yaslandı. Odada olduğunu yeni fark ediyormuş gibi bana baktı. Kaş göz yaparak “ne istiyor bu karı?” olarak çevirdiğim mimiklerini oynattı. Dudağımı sarkıtıp omuz silktim. Bana anlayamadığım bir şekilde baktı. Çözemesem de annesinin dediğiyle çözmeye çalışmayı kesip isyanlara giriştim.

“Evi temizleyeceğiz.”

Ağzım o şeklini aldığı anda Ayaz sırttı. Acil çıkışı var mıydı acaba bu evin?

“Temizlikçi falan mı tuttunuz? Onlar mı temizleyecek?” dedim umutla. Başını onaylamaz bir biçimde salladı. O *paralar nereye gidiyor lan? İnsan bir temizlikçi tutar da hem ekonomiyeye can verir hem de beni bu dertten kurtarır.*

“Bir işin en iyisi olmasını istiyorsam onu kendim yaparım. Sen de benim oğlumla birlikteysen bir şeyler öğrenmen lazım.”

“Şu dakikada Ayaz’dan ayrılıyorum,” dediğimde Sanem Hanım anlayamayan bir gözle baktı. Ayaz’sa kaşlarını kaldırdı. Ama ne yapayım? Ev temizlemek istemiyordum. Ağzımı oynatarak Ayaz’a “iş bitene kadar” dedim. Sonra barıştık ve ben bu sürede temizlik yapmaktan kurtulurdum.

Ayaz ağzını oynatarak “nah ayrılırsın” dediğinde pufladım. Umutsuzca Sanem Hanım’a baktım. “Nereden başlıyoruz?”

Sanem Hanım memnun bir şekilde gülümsedi. Ayaz hâlîme acımış olacak ki hemen araya atlayıp “Yeni temizlemiştik evi. Gerek yok temizliğe,” dediğinde Sanem Hanım inanmaz bir tavırla baktı ve parmağını Ayaz’ın şifonyerinde dolaştırdıktan sonra parmağındaki kire baktı.

“Ne zaman temizlemiştiniz oğlum?”

“Geçen ay falan. Yeni yani. Boşu boşuna yorulmayın.”

Kahkahayı patlattığımda annesi de gülüyordu. “Ayaz evlatlık da değilsin neden böyle oldun anlamıyorum. Bütün aile titiz, ya sen?”

Ayaz omuz silkti. “Neyse artık ben yatıyorum?”

Hemen beni satmış olduğu için homurdandım. “Masal senin odanı temizlerken ses çıkabilir. Masal odadan çıkınca yatarsın.”

“Ben her türlü uyurum,” dediğinde onaylayan bakışlar yolladım. Ben de uyurdum ama şimdi ne yapacaktım? Ev temizleyecektim. Annem görse gözleri yaşarırdı. Madem böyle yeteneklerin var niye söylemiyorsun köpek, derdi. Annesiyle beraber aşağı indim.

“Anıl sen de salonu temizle.”

Anıl’la bakıştığımızda yüz hâline sııttım. Ayaz’ın annesi onu da gazabı altına almıştı. “Sanem Teyze benim eve gitmem gerekiyor ya. Babam çağırmış.”

“Baban Amerika’da değil miydi?” diye bir soru yöneltti Sanem Hanım temizlik malzemelerini bana uzatırken. Anıl “hass*...” diye mırıldandıktan sonra sııttı. “Salon mu demiştin Sanem Teyzeciğim?”

Sanem Hanım gülerek onayladı. Temizlik malzemelerini alıp Ayaz'ın odasına çıktım. Dediği gibi götünü devirip yatmıştı ama işime gelmişti. Beni temizlik yaparken rahatsız etmesini istemiyordum. Çünkü tozları görünmeyen yerlere atacaktım ve Ayaz buna izin vermezdi. Her ne kadar titiz olmasa da ibneydi. Sanem Hanım'a şikâyet etmekle tehdit ederdi.

Ayaz'ın odadaki banyodan kovaya su doldurduktan sonra temizlik malzemesi de katıp yine odaya getirdim. Süpürge işini Anıl'a yaptıracaktım. Toz bezi ve camsil de hemen önümdeydi. Nereden başlamalıyım acaba? Ayaz'ı kesmekten mi?

Ayaz'ı uyurken kesmek fikri cazip geldiği için kovayı bırakıp yatağın ucuna oturdum. Yeni banyo yaptığını belli eden nemli dağınık saçları, biçimli burnu, ince çıkık dudaklarıyla erkek olmasına rağmen benden güzel ve pürüzsüz bir yüzü vardı. Bir an kıskanmadım değil yani.

Bir de her yola çıktığımızda en az üç kez dönen bakışlardan nefret ediyordum. Tamam Ayaz yakışıklıydı anladık ama elini tuttuğu bir ben varken neden çocuğa yiyecek gibi bakıyorsunuz ki? Eskiden ben de sevgili, evli, analı, bacılı fark etmez her türlü yakışıklı çocuğu keserdim ama şimdi yanındakileri anlayabiliyordum.

“Hamile bırakacağın bakışlarını üzerimden çeker misin? Uyumaya çalışıyorum.”

Gözü açık olmamasına rağmen nasıl fark ediyordu? Götüne radar mı taktırmıştı bu çocuk, ben aşağıda temizlik malzemelerini taşıma savaşı verirken?

“Müneccim misin?”

“Hayır sadece bulunduğum ortamda birinin bana bakmaması imkânsız.”

Dudağımı büzdüm. “Egemen keşke egondan vursaymış. Gerçi nasıl vuramadı şaşıyorum. Her tarafın ego,” deyip yataktan kalktım ve kovaya yöneldim.

“Ben senin için kurşuna omuz atayım senin yaptığın nankörlüğe bak,” diye homurdandı benim tarafıma dönerken. Keşke ben de Ayaz gibi yığılabilseydim ama Sanem Hanım’dan korktuğum da bir gerçekti. Yani söylediği işi bitirmeden bana gün doğmayacak gibiydi.

Başka bir gerçekse Ayaz’ın da dediği gibi benim için kurşuna atlamasıydı. Bir de sonra acıyı fark etmeyip bana zarar gelmiş mi diye kontrol etmişti. Dudağımı ısırđım. “Hiç teşekkür etmedim. Ama şey... Bilirsin işte. Biz öyle değiliz. Neyse. Teşekkür ederim Ayaz. Sen olmasan şu an ölmüş bile olabilirdim.”

Kaşlarını çattı. Nankörlük yapınca ayrı kızılıyordu teşekkür edince ayrı. “Salak salak konuşma.”

Rasgele toz alırken ofladım. “Bir karar ver Ayaz.”

“Teşekkür et demedim. Gelip öpebilirsin ya da sarılabilirsin mesela. Ya da dün taktığın gri sutyeni anı olarak kalsın diye bana verebilirsin. Ama teşekkür etme.”

Elim silmek için uzandığım tabloda havada kalırken Ayaz’a güldüm. “Baktın çöpçülük işine bile alınmıyorsun git hastanelere röntgen olarak seni kullansınlar Ayaz. Sutyenimin rengini nasıl biliyorsun ya?”

“Yaa bak işte. Atalay bunları yapabiliyor mu?” dedikten sonra dilini şaklattı. Kahkaha attım. “Çok önemli bir şey ya.”

Başıyla onayladıktan sonra kaşları alayla kalktı ve temizlik malzemelerini çenesinin ucuyla gösterdi. “Başına yazma da bağlayacak mısın?” dediğinde kıkırdayıp toz almaya devam ettim. “Odanda yazma da mı var yoksa?”

Sildiğim şeyleri önce karıştırıp sonra tozunu alıyordum. Herhangi bir aldatma delili arıyordum ama yoktu. Zaten aramam hataydı. Ayaz öyle biri değildi.

“Yazma yok da kadınların odamda unuttukları sutyen koleksiyonu var,” dediğinde alayla güldüm. Tabii ki de şaka yapıyordu.

Tozunu aldıktan sonra yine karıştırmak için açtığım çekmeceyle gözlerim irileşti. Hayır kesinlikle şaka yapmıyordu.

“Ayaz!” diye cırladım dolup taşan sutyenlere bakarken. Rasgele alıp suratına fırlattım. “Bu kimin Allahın cezası?” diye bağırmaya devam ettim. Gülüp yüzüne gelen sutyeni çekti ve yanındaki şifonyere koydu. O şifonyere bir daha dokunmayacaktım.

“Ne bileyim kızım? İsmi etiketleyip de saklamıyorum.”

“Ha bir de öyle yapsaydın!” diye çirkefleştim yüzüne bir tane daha sutyen fırlatırken. Sonra neden sevgilime başka kadınların sutyenini atıyorum diye düşünüp IQ seviyemi ölçeceğimi aklımın bir kenarına not ettim. Yerde çekmeceyi çekmiş bir şekilde otururken elimi Ayaz’a doğru uzattım.

“Geri gönder sutyeni.”

Ayağını yataktan indirdikten sonra çevik bir hareketle yatakta doğruldu ve oturur vaziyete geçip sutyeni sırtarak elinde salladı. “Bak millet neler takıyor. Senin gibi Sünger Bob’lu, pembe, turuncu sutyenler takmıyorlar.”

“Gönder onu,” diye tısladım. “Örnek al,” deyip güldü ve sutyeni attı. Sutyeni çekmeceye koyduktan sonra çekmeceyi dolaptan çıkardım ve sinirle ayaklandım. İçinde ne kadar sutyen varsa artık eşek ölüsü gibi ağırdı. Oturup saymamakta zorlanıyordum. Hayır Ayaz’ın kaç kişiyle yattığını merak etmiyordum. Aha düşüncelerim çarpıldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu elinde sutyen çekmeceyle pencereye yönelen bana bakan Ayaz. “Onları özgür bırakacağım,” diye homurdandım.

Alayla güldüğünde “Keserdim de o şeylere dokunmak istemiyorum,” diye tısladım. Pencerenin önüne gelince çekmeceyi yere bırakıp pencereyi açtım. Ayaz hemen yataktan kalktı ve yanıma geldi.

“Saçmalama kediciğim. Onlar benim koleksiyonum.”

“Kalkıp siktir git şu odadan da sinir etme beni,” diye bağırdım. “Koleksiyonmuş! Hah! Sutyen koleksiyonu! Git açık arttırmada da sat istiyorsan.”

Ettiğim küfre hayretle kaşlarını kaldırdı. “Sen bunları bilir miydin bücür?” dediğinde gözlerimi kıstım. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan yere çöktüm ve çekmeceyi kucaklayıp kalktım. Pencereden boşaltacağım sırada Ayaz durdurdu.

“Ya ben onlar için kaç senemi harcadım.”

“İner aşağıdan toplarsın o zaman Ayaz,” diye tısladım. Gözlerini sinirle kısıp çekmeceyi çekmeye çalıştığında ben de kendime doğru çekmeye çalıştım.

“Hayvan gibi abanma,” diye bağırdım. Zar zor tutuyordum. Tek avantajım benim her şeyimle çekmeceye tutduğum ama Ayaz’ın sadece ellerini kullanmasıydı.

“Onlar mı değerli ben mi?” dedim bir kez daha çekmeceye abanırken.

“Saçmalama Masal. Tabii ki de onlar,” dediğinde bir anlık duruşumu Ayaz akıllıca kullandı ve çekmeceyi kendine çekip ellerimden ve vücudumdan kurtardıktan sonra ibnece sırttı.

“İyi o zaman ben gidiyorum,” deyip kapıya yöneldiğimde çekmeceyi kenara bırakıp bileğimden tutup çekti ve vücudum vücuduna çarptı.

“Kalbim durana kadar seni bırakmam Masal. O yüzden gideceğin tek yer yan oda olabilir. O da belki.”

Bileğimi kurtardıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirdim. “Ya o koleksiyon gidecek ya da ben.”

“Ulan senin tribini...”

“Hadi Ayaz,” diye direttim. “Bunların hesabını hep ahirette ödeyeceksin,” deyip çekmeceyi aldı ve pencereye yöneldi. Kahkaha attım. “Senin sutyen koleksiyonu yapman günah değil benim onları pencereden attırmam mı günah?”

“Aslında başta belki sonra gelip alırlar diye tutuyordum sonra bir anda koleksiyona dönüştü,” dedikten sonra “Barı gidecekler, iyi bir şey için gitsinler,” deyip çekmeceyi tek kolunun altına aldı ve cebinden telefonunu çıkardı. Ben

onun ne yaptığını çözmeye çalışırken karşıdaki kişi açmış olacak ki telefonda ses çıktı.

“Anıl arka bahçeye gel koçum. Hayır yemek partisi yapmadık. Hayır karı da yok. Hayır Atalay’ı da dövmedim. Hayır Masal bir daha yüzümü boyama... Oğlum gel lan işte uğraştırma beni. Hadi tamam. Hadi lan kapat bana yazıyor. Yüzüme kapatma dur ben kapatacağım. Kapatma dedim pezevenk. Hah. Tamam ben kapatıyorum. Hadi arka bahçeye *bye*,” deyip telefonu kapattı ve rasgele yatağa atıp ibnece sırttı. “Bu eğlenceli olacak.”

Yapacağı şeyi anlayıp kahkaha atarak yanına gittim. “İçinde benim de sutyenim yoksa onu yapabilirsin.”

“Senin sutyenin onur köşemde,” dediğinde sırtarak kaşlarımı kaldırdım. Kahkaha attı. Onun kahkahası ve o ses... Sağlığım için hemen arka bahçeye odaklandım. Anıl arka bahçeye gelmiş çevresine bakınıyordu. Herhalde Ayaz’ı aramak için telefonunu çıkarmıştı ki Ayaz’ın çekmeceyi aşağı yönelttiğini fark etmemle birlikte hemen elimi koluna koyup durdurdum.

“Çekmeceyi atmayı düşünmüyorsun değil mi?”

Kaşlarını kaldırıp “Aslında evet,” dediğinde güldüm. “Bence de,” deyip sinsice sırttım. Gülüp yanağımı sıktıktan sonra yine önüne döndü. Ama çekmecesine mi acıdı yoksa Anıl’a mı bilmiyorum çekmeceyi fırlatmadı. İçindekileri tam Anıl’ın kafasına gelecek şekilde boşaltmaya başladı.

“Anam! Sonunda dualarım kabul oldu. Havadan sutyen yağıyor!” diye bağırdı Anıl. Ayaz’la kahkahalara boğulduk.

Anıl yere çöküp sutyenleri toplamaya başladı. Biz de yukarıdan ona bakıp gülüyorduk.

“Anıl pezevengi aslında bunları hak etmiyor da. Neyse...”

“Hak edilecek bir şey mi?” dedim alayla.

“Orada kaç tane var biliyor musun? Ödül gibi bir şey lan.”

“Beynini satıp aldın hepsini herhalde,” diye homurdandım.

“Seni de kalbimi satıp aldım,” deyip göz kırptı. Arkasında sarhoş olmuş bir şekilde beni bırakmış olmasını takmıyormuş gibi yatağına ilerledi ve yüzüstü kendini attı.

“Odamı temizle kadın. Sonra da gel yanıma. Öpüşeceğiz.”

“Kaldır kışını yardım et. Bizim evden büyük odan var,” diye homurdanırken toz bezimi elime alıp silmeye devam ettim.

“Uyudum ben galiba. Hadi işin bitince görüşürüz,” dedi ve gözlerini kapattı. “Pislik,” dedim gülerek. Yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Yanaklarını mınırdamakla mınırdamak arasında kaldım. Söyleyeceği sinir bozucu sözler kulağımda uğuldadığında vazgeçip toz almaya devam ettim. Daha doğrusu tozları gözükmeyen yerleri atmaya... Ayaz’ın -üzerinde parfüm ve saatlerinin bulunduğu- geniş masasının tozunu alırken her parfümü neredeyse denemiştim. Ama onun her zaman kullandığı o parfümü bulamamıştım. Balsam indiragandi yapacaktım ama yoktu işte!

Odada ellerini kulaklarına koyup ağlayan bir adamı resmeden tablo dışında hiç resim yoktu. Dudağımı büzdüm. “Ayaz neden senin odanda ikimizin fotoğrafı yok?” diye homurdandığımda ses gelmedi.

“Evden getirip yatağının hemen yanına koyacağım,” diye homurdanmalarına devam ettim. Benim odamda ikimizin fotoğrafı vardı! Tamam, daha çok, fotoğrafta benim çok güzel çıktığım içindi ama sonuçta vardı.

“Yirmi dört saat görüşüyoruz zaten Masal. Sana bakmak varken neden fotoğrafına bakayım,” diye mırıldandı uykulu boğuk sesiyle. Gözlerini açma zahmetine girişmemiştii bile. Yastığına sarılmış bacaklarını iki yana açmış yüzüstü bir şekilde uyuyordu.

“Fotoğrafa bak diye koymayacaksın salak. Odana ne idiği belirsiz bir kız girerse o fotoğrafı görüp çıksın diye koyacaksın.”

Güldü. Ah o uykuyla karışmış gülüşü uyurken Ayaz’ın ses tellerini çalma isteği doğuruyordu. O gülüş bu dünyada başka kimde vardı ki? *Damon*’da sanırım. Ah o da ölmüştü. Dolmuş gözlerimi elimin tersiyle silip burnumu çektim.

“Senin dışında hiçbir kız bu odaya giremez merak etme,” dediğinde gülümsedim. Ayaz’a güveniyordum ama onun da sözleriyle güvenimi pekiştirmesi güzeldi.

Bütün işlerim bittiğinde oflayarak Ayaz’ın yanına uzandım ve gözlerimi kapadım. Yorulmuştum ve uykum gelmişti. Ve en önemlisi de Ayaz’ın yanında uyumak çok güzeldi.

“Sanem Teyze, Ayaz eve kız atmış!”

Gözlerimi hafif araladım. Kız mı atmış? Ayaz mı? Eve mi?

“Kim o aşüfte?” deyip ayaklanmaya çalıştım. Uyurken garip pozisyonlara girdiğimizden Ayaz’ın beline doğru uzanmış olduğumdan kalkmak pek kolay olmamıştı. Kalçasında oturur vaziyet aldım ve sinirle Anıl’a baktım.

“Aa dur Sanem Teyze yanlış alarm. Masal’mış.”

“Mal mısın sen ya?” diye tısladım gözlerimi ovuştururken. Bıraksalar senelerce uyuma potansiyeli görüyordum kendimde. Bir de kendime “aşüfte” demiştim yanlışlıkla!

“Yemek hazır. Sanem Teyze sizi aşağı çağırıyor. Su böreği varmış, özellikle Ayaz’a söyle dedi.”

“Su böreği mi?” diye seslenen Ayaz aniden kalkınca yere yapıştım. Beni takmayıp odadan koşar adımlarla çıktı. Sonra bir şey unutmuş olduğunu fark etmiş olacak ki geri dönüp Anıl’a “Masal nerede lan?” diye sordu.

Anıl gülerken ben homurdandım. “Nerede bıraktıysan oradadır,” diye saçma bir espri yaptı Anıl. Biri şunun

Twitter'ını dondurmalıydı. Hep Twitter'da takip ettiği saçma hesapların esprileri yüzünden psikolojisi bozuluyordu çocuğun.

Ayaz sonunda yerde oturan beni gördüğünde sırtıttı. "Sen kal orada. Su böreğini fazla kişiyle paylaşmak istemiyorum," deyip yine odadan çıktı. Ona gözlerimi devirdikten sonra yardım istercesine Anıl'a baktım.

"Yemek dedi, ben hâlâ buradayım lan. Bak benim de aklımı karıştırıyorsunuz," diye sızlanıp Anıl da koşarak odadan çıktı. Yine gözlerimi devirdim. Arkadaş çevremi değiştirmeliydim. Bunlardan bana hayır gelmiyordu.

Söylene söylene aşağı indim ve masada Anıl'la Atalay'ın ortasına Ayaz'ın karşısına geçtim. Sanem Hanım, Ayaz'ın yanında kibar bir şekilde yemeğini yerken Anıl'la Ayaz resmen tabağı sömürüyorlardı. Atalay'sa kibar bir erkek olarak yemeğe gelmemi beklemiş olmalıydı ki ben gelince yemeğe başladı. Ayaz'a "bak işte, erkek gör" bakışı attım ama takmadan yemeye devam etti.

"Siz ne kadar ciddisiniz?"

Sanem Hanım'ın ani sorusuyla su boğazımda kaldı. Öksürmeye başladığımda Atalay sırtıma vurmak için elini uzattı ama Ayaz Atalay'ın elini uzaklaştırıp kalktı ve kendisi sırtıma birkaç kez geçirdi. "Helal helal," dedikten sonra yine yerine oturdu ve yemek yemeye devam etti. Masanın altından dizine vurunca pis pis sırtıttı.

Sanem Hanım cevap beklercesine bize baktığında boğazımı temizledim. "Nasıl ciddi?"

"Evlenmeyi falan düşünüyor musunuz yani?"

Hıhı cnm, "demek isterdim. Ayaz gibi odun bana evlenme teklifi mi edecekti?"

"Yok artık," dedi Anıl benim düşüncelerimi dile getirirken. Sanem Hanım kaşlarını kaldırdı. "Neden yok artık? Hemen demiyorum zaten. İlerisi için konuşuyorum. Ayrıca önceden sizin yaşınızda insanların çocukları oluyordu. Kızım sen reşit olmadın mı?"

“Hayır,” diye mırıldandım. Şu an tabakla birleşmek istiyordum. Güzel gözüken yemeklerin bütün havası kaçmıştı. “Doğum günün ne zaman?” diye bir soru sordu bu sefer de. Ya gel saçlarım orijinal mi değil mi diye sor ya da bilindik akrabalar gibi karnemi sor ama bu sorular neden ya?

Ayaz hemen atlayıp “Beş gün sonra,” dediğinde gözlerimi kıstım. Unutmamıştı tabii pislik. Her şeyi unuturdu doğum günümü unutmazdı.

Sanem Hanım memnunca gülümsedi. “Bak tarihi hatırlıyor,” dedi. Sanem Hanım tabii doğum günümde ne olacağından bihaberdi. Ayaz sırtııp “Nasıl unuturum?” dediğinde oflayıp koca bir lokmayı ağzıma attım. Birazdan masayı da ağzıma atabilirdim. Şu konunun değişmesini istiyordum.

“Evlenmeyi düşünmüyor musunuz?” Tamam bu konu güzeldi işte. Göz ucuyla Ayaz’a baktım. Kolasını içtikten sonra annesine döndü. “Düğünde yeni ev alacak mısınız?”

Annesi gülüp “Ona göre mi?” dediğinde Ayaz onayladı. Ben sana villa alırım, gel evlenelim yeter ki, demedim tabii ki. Alamazdım da zaten. Özellikle tek işim kafama estikçe gittiğim velet doğum günlerinde maskotluk yapmaktan.

“Serseri oğlumun mürüvvetini göreyim de size ada bile satın alabilirim,” dediğinde “Olur,” diye atıldım. Ayaz güldü.

“Hop daha sırada ben varım,” dedi Atalay. Annesi gülümseyip “Hande’yle de bir tanışamadık. Hastanede görmüştüm ama tanışma fırsatı bulamamıştım. Ne zaman çağırıyorsun?” dediğinde Atalay “Şu an aramız kötü ama düzeltereğim,” dedi sevinçle. Hande’yi sevdiğine emindim artık. Hande’nin mutlu olmasını istiyordum. Hande her hafta sevgili değiştiren tiplerdendi ama Atalay’la sanırım bir aydır falan çıkıyorlardı.

Annesi insafa gelip sofrayı kendisi toplayacağını söylediğinde hiç öyle kibarlık yapıp “Siz ellemeyin ben hallederim,” demedim. Ayaz benim yerime “Masal toplasın anne.

Sen yorulma,” demişti ama ayağına yediği tekmeyle susmuştu. Elimi yıkamak için alt kattaki banyoya girdiğimde Ayaz da peşimden girdi ve kapıyı kapattı.

Arkama geçip kollarını belimin yanlarından uzattı ve ellerini yıkamaya başladı. Ben de elimi uzattığımda çenesini omzuma yasladı ve benim ellerimi de yıkamaya başladı.

“Evlilik konusu...” diye başlayıp sustum. Niye başlamıştım ki zaten? *Süzme salaktım.*

“Villa alacağım diyor. Ada alacağım diyor. Yatak konusunda da anlaşırsak neden olmasın?”

Gülüp “Benim için de iPhone ayarlarsa süper olur,” dediğimde sırtıttı. “İstediğin her an sana iPhone alabilirim biliyorsun değil mi?” dediğinde gözlerim parladı.

“Harbi mi?”

“Harbiden,” dediğinde “Koş al da gel,” dedim gülerek. “Yarın,” dediğinde ofladım ve ona doğru dönüp kalçamı lavaboya yasladım. O da ellerini iki yanımdan lavabonun tezgâhına yaslamıştı.

“Hani istediğim her an alırdın.”

“Lafın gelişi o. Ama yarın alırız söz.”

Başımınla onayladıktan sonra gülümsedim. Hiç öyle “Yok hayır, gerek yok, senden bir şey istemem,” diyemeyecektim. Hem öyle bir karakterim yoktu, beleş mezar bulsam girerdim hem de Ayazlar öküz gibi zengindi. Bir iPhonecuk dokunmazdı. “Seninle beni evli düşünemiyorum.”

“Gelinlik sana yakıştırdı,” dediğinde ellerimi omuzlarına koydum. “Damatlık da sana yakıştırdı.”

Güldü. “Bana her şey yakışır.”

Ukalalığını bozmak yerine kendim de ukalalaştım. “En çok ben yakışıyorum sana,” diye böbürlendim. Kaşlarını kaldırdı. “Hüsno varken mi? Cidden mi?”

“Şu arabanın lastiğini patlatacağım,” diye homurdandım. Ayaz’ın evleneceği iki şey vardı. Biri arabasıydı. Diğeri de kasları olmalıydı. Arabayı kıskanmam bu durumda normal oluyordu.

“He sonra ben de evini patlatayım.”

“Oyun,” diye tısladım. Burnunu burnuma sürttü. Gözleri dudaklarımdaydı. Ondan önce ben atıldım ve ikimizin de açık olan dudakları birleşti. Lavaboya yaslı olan elleri hemen bel boşluklarıma yerleştiğinde huylandığım için hafif güldüm. O da gülüp kollarını belime doladı. Ellerimi omuzlarından saçlarına çıkardım ve zaten dağınık olan saçlarının parmaklarımla arasından kayışını hissetmeye çalıştım. Bunu seviyordum.

“Sence bu işe yarayacak mı?” dedim elimdeki Ajdar CD’sine bakarken. Omuz silkti. “Aklıma başka işkence gelmedi.”

Onu onaylayıp önüme döndüm ve sandalyeye bağlı Anıl’ın hafif aralanmaya başlamış gözlerini görünce sırtıtım. “İşte başlıyoruz. Unutma ben kötü polisim, sen iyi polissin,” diye fısıldadım.

“Hadi lan oradan. Kötü polis benim.”

“Aman be. Ne olursan ol. Bak baştan söylüyorum yumruk yok,” diye uyardığımda “Ruh hâlime göre,” dedi.

Yüzümü buruşturup “O zaman her türlü yumruk atacaksın,” diye sızlandım. Ayaz’ın her ruh hâli “pezevenk” demeye ve yumruk atmaya açıktı.

Pis pis sırttı.

“Ne oluyor be?”

Anıl’ın sesiyle yine ona odaklandık. Bu pislik bizden bir şey saklıyordu. Üç gündür ne bizimle konuşuyor ne saçma salak espriler yapıyor ne de kız kesiyordu. Ve en önemlisi de doğru düzgün yemek yemiyordu! Her şey olabilirdi ama yemek yememesi... Bizi bitirmişti.

“Anıl Özsoy. Arkadaşlarından bir şey saklama suçundan göz altına alındın. Avukat isteme hakkın yok. Susma hakkın hiç yok. Her şeyi anlatana kadar gözünün önünde

pasta yiyeceğiz ve arkada Ajdar şarkısı çalacak. Eğer işken-
celerimizden korkuyorsan şimdiden anlatmaya başla.”

Benim polisiye dizi özentisi sözlerimden sonra Ayaz kı-
saca durumu özetledi. “Ya ötersin ya da yumruğu suratına
geçiririm.”

Anıl şaşkınca ikimize baktı. “Siz dünyanın en manyak
çiftisiniz.”

Ayaz onu takmadan bana baktı. “Ne zaman yumruk at-
tığım kısma geçiyoruz?”

Ayaz’ı “Bir rahat dur,” diye uyardıktan sonra Anıl’a
doğru bir adım attım. “Anıl bir şey var biliyoruz. Ajdar
CD’lerini Hande buldu ve pastayı da Atalay yaptı. Hepimiz
senin için endişeliyiz. O yüzden anlat hadi.”

“Yok bir şey,” deyip gözlerini kaçırdı. “Hadi lan artık.
Senin nazını çekeceğimi mi sandın?” diye atladı Ayaz.

Ona ters ters baktığımda “Ne var? Ben kötü polisim,”
diye açıklamada bulundu. Sanki iyi polis olsa söyleyecekle-
ri değişecekmiş gibi...

Gözlerimi devirip yine Anıl’a döndüm. “Hadi be anlat
artık. Seni bayılıta kadar canımız çıktı.”

“Yalan. Direkt vazoyu kafanda kırdı,” dediğinde artık
“Bir sus Ayaz,” diye cırladım. Yüzünü buruşturdu. “İşken-
ce niyetine sadece cırlayışını koysaydık çocuk iki saniyede
dökülecekti bence.”

Kötü kötü baktığımda ellerini “ben masumum” der gibi
kaldırıp “Devam et,” dedikten sonra öpücük attı. Sırıtarak
Anıl’a döndüm. “Hadi kanka.”

“Ya bir şey yok diyorum.”

Pufladım. Pasta çok güzel gözüktüğü için onu Ayaz’la
paylaşmama kararı verdim ve direkt Ajdar CD’sini elime
alıp Ayaz’a fırlattım. Ayaz CD’yi laptopa takarken ben de
kulak tıkaçlarını bulup Ayaz’a uzattım. İkimiz de kulakla-
rımızı tıkadıktan sonra Ayaz şarkıyı açtı.

Anıl'ın yüz ifadelerini izlemek çok komikti. Artık dayanamayacak noktaya geldiğinde "Durun artık!" diye bağırdı acıyla. Ayaz gülüp müziği kapattıktan sonra ikimiz de tıkaçları çıkardık ve beklentiyle Anıl'a baktık.

"Ben işe yarar demiştim," diye fısıldadı Ayaz kulağıma.

Sırıtıp "Bunu sende deneyeceğim," dediğimde bana dehşetle baktı. Gülüp yine Anıl'a baktım.

"Pekâlâ direkt söylüyorum. Ben Alev'e âşık oldum."

Tepkimi vermeden önce mutfakta bağladığımız Anıl'ın yanından geçtim ve hardağa su doldurup ağzıma dayadım. Elimle Anıl'a "bir daha söyle" dermiş gibi hareket yaptığımda Anıl "Alev'e âşık oldum," dediği gibi suyu içip Anıl'ın yüzüne püskürttüm.

"Yok ebesinin pezevengi," dedi Ayaz şaşkınlıkla.

"Ayaz'a âşık oldum desen daha inanılır olurdu be! Alev ne?" diye bağırdım. Ayaz sinirle bana bakıp "Masal seni de bağlayıp Ajdar şarkısı açtırtma bana," dediğinde onu umursamadan direkt Anıl'a baktım.

Omuz silkti. "Söyle dediniz söyledim işte. Çözün hadi."

"Yohhhk öyle," dedi Ayaz elini havaya kaldırıp. "Alev'e âşık olacak kadar ne yaşamış olduğunu bize anlatacaksın."

Ayaz'a onay verdiğim sayılı anlardandı. Anıl ofladı. "Ne biliyim lan seviyorum işte."

Dudağımı ısırđım. "Anıl acaba kafanı buzlu su kovasına sokup çıkarsak mı? Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedim. Ayaz hemen "Ben dedim yumruklayayım diye," dedi homurdanarak. Sırıttım. Dışarıdan gelen müzik sesleriyle bakışlarımız pencereye döndü. Atalay mıydı o diz çöküp gitar çalan. Ve önündeki... Şu şanslı sürtük Hande miydi?

Anıl'ı çözdükten sonra biz de dışarı çıktık. Atalay çok romantik bir şarkıyı Hande'nin gözlerine bakarak söylüyordu. Bütün dışarıdakiler çiftin etrafına toplanmıştı. Gülümsedim. Şarkı bittiğinde Atalay ayağa kalktı ve "Özür dilerim," dedi gülümseyerek. Hande de gülümsedi ve "Gel

buraya şapşal,” deyip kollarını boynuna doladı. Çevrede toplananlar alkışlayınca ben de alkışlamaya başladım.

“Bak bak millet sevgilisine neler yapıyor. Sen hâlâ yumruklayacak adam bulma derdindesin.”

“Kızım iki sözünden biri ‘seni seviyorum, sana ihtiyacım var’ olan bok gibi şarkılardan mı söyleyeyim illakî sana sevgimi göstermek için?”

“Odun gibi dikilmenden iyidir Ayaz,” diye öfkelen dim. Ayaz bana kötü bir bakış attıktan sonra Atalay’ın elindeki gitarı sertçe aldı. Böylece Hande’yle Atalay sarılmayı kesip Ayaz’ın ne yaptığına bakmak için gerilediler. Ben de ne yaptığını çözmeye çalıştım.

“Geç karşıma,” dedi gitarın akortuyla oynarken. Kaşlarını çatıp beş adım uzağında karşısına geçtim. Akort etmiş olacak ki gitarın ipe benzeyen kısmını boynundan geçirip gözlerini gözlerime çıkardı.

“Gör odun dediğin adamı,” dedikten sonra bir şarkı çalmaya başladı. Daha melodisinde bile eriyip bitmişim zaten. Ve gözlerime bakan o gözleri... Herkesin ortasında yaptığı şey içimi kıpırdatırken gülümsedim.

Söz kısmına gelince elimi kalbime koyup yavaşlamasını bekledim. Ayaz’ın sesi kesinlikle ilahi boyuttaydı.

*Geri gelecek misin günahın neyse onu bilelim
Sevebilecek misin nefret gibi beni
Yoksa orda kal bebeğim
Belki de sana göre değilim
Sen girdin hayatıma çarparken*

*Oralarda burdaki kalbimdi kanayan
Vazgeçtim aklımdan eşimden dostumdan
Alay eder oldum sancımla*

Bizim grup kadar şaşkındım. Ben de beklemiyordum Ayaz’dan böyle bir hareket. Hem şarkıya hem de bir

kez daha Ayaz'a âşık oldum. Gözleri parlıyordu ve düz dudakları yavaş yavaş gülümsemeye dönüşüyordu. Ben zaten salak salak sırtlamakla meşguldüm. Nakarat yerine geldiğimde kalbimin göğsümden çıkacağını sandım. Bu şarkıyı bu sesle duymak muhteşemdi.

*Hüzünlerini de al yanına
Ne olacak yanacaksan*

*Benimle yan
Benimle yan
Çok mu şaşırırsın cehenneme kar yağdırsam
Benimle yan
Benimle yan
Hüzünlerini de al yanına
Ne olacak yanacaksan?
Benimle yan
Benimle Yan
Ölüm gibi acıtır seni yeniden doğduğun an*

Aramızdaki yangın muhabbeti unutulacak gibi değildi. Hande'yle normal bir telefon konuşmam yüzünden bir haftayı küs geçirmiştik ve sonuç olarak Ayaz'a benim yangınının o olduğunu söylemişim. Ve sonrasında o Selin'den bile dilemediği özrü benden dilemiş, çıkma teklifi etmişti.

*Koyamadın ismini
Çılgılıklarımı duyar gibiyim
Kelebeğin etkisi belki de aşk belirtisi
Bilir kişi bile eskidi
Sen mi deli ben mi?
Sen girdin hayatıma
Çarparken oralarda buradaki kalbimdi kanayan
Vazgeçtim aklımdan, eşimden, dostumdan
Alay eder oldum sancımla*

Aynı zamanda o da benim hayatıma girmişti ve hayatı cidden “hayat” denilecek bir şey yapmıştı. Gülüp durduğumuz mazen de çığlık atıp durduğum bir ilişkimiz vardı ama mutluydum. Aksi mümkün değildi zaten. Son kez nakaratı çalar ve o sesiyle şarkıyı mükemmellik derecesine çıkartırken gözlerim dolmaya başlamış olabilirdi. Duygulanmıştım. Çevremizde bir sürü kişi vardı ama sadece ikimiz varmış gibiydik. Gözlerimiz bir an bile ayrılmazken o sözler büyüleyiciydi.

*Hüzünlerini de al yanına
Ne olacak yanacaksan*

*Benimle yan
Benimle yan
Çok mu şaşırırsın cehenneme kar yağdırsam
Benimle yan
Benimle yan
Hüzünlerini de al yanına
Ne olacak yanacaksan
Benimle yan
Benimle yan
Ölüm gibi acıtır seni yeniden doğduğun an**

Şarkı bittiğinde gitarı Atalay'a uzattı ve şarkı boyunca ayırmadığı gözlerini yine gözlerime çevirdi. “Benimle yan.” Bu sefer sesi şarkı söylemiş gibi değildi. Daha çok soru sormuş gibiydi. Belki yüz, belki de bininci kez, gülümsedim.

* Müziği, sözü ve bestesi Berent Güntaş Özdemir'e ait olan *Benimle Yan* adlı şarkı 2012'de çıkan *Benimle Yan* adlı albümde yer aldı. (ed.n.)

Bölüm 8

Allahım!

Sonunda dualarım kabul oldu!

Bunların hepsi gusül abdesti aldığım için!

Şanslı bir *bitchim*.

Başka bir şey istesem kabul olurmuş demek ki! Neden *Damon*'ın hortlamasını istemedim ki sanki?

Kendimi çok mübarek hissediyorum...

Dualarım sonunda!

Ne mi oldu?

Ayaz'a helikopter çarptı.

Şaka şaka. Şu anda bakıştığım bir son model iPhone'um var!

“Ayaz senin son model iPhone'un var mı? Yok. Bak işte ablanı gör.”

“Ulan ben aldım telefonu sana.”

“Sus havamı bozma,” diye homurdandım ona kötü kötü bakarken. Sonra yine havaya kaldırdığım iPhone'uma bakıp sevinçle gülümsedim. Hemen gidip Twitter'a “Son model iPhone'um var. Sizi ezikler,” yazmalıyım. iPhone'um olmadan önce de “iPhone'u olan insanlar çok itici bence,” yazıyordum orası ayrı.

“Bana bile böyle gülümsemedin ya, o telefonu yapan pezevenğin beynine soğan ağacı dikesim var.”

Gözlerimi Ayaz'a çevirdim. “Ayaz sen kendini iPhone'la mı kıyaslıyorsun?”

Aynı zamanda o da benim hayatıma girmişti ve hayatı cidden "hayat" denilecek bir şey yapmıştı. Gülüp durduğumazen de çığlık atıp durduğum bir ilişkimiz vardı ama mutluydum. Aksi mümkün değildi zaten. Son kez nakarlar ve o sesiyle şarkıyı mükemmellik derecesinde söyleyen gözlerim dolmaya başlamış olabilirdi. Çevremizde bir sürü kişi vardı ama ben onunla gibiydik. Gözlerimiz bir an bile ayrılmazdı. Benimle yan yüleyiciydi.

*Hüzünlerini de al yanına
Ne olacak yanacaksan*

*Benimle yan
Benimle yan
Çok mu şaşırırsın cehenne
Benimle yan
Benimle yan
Hüzünlerini de al yanına
Ne olacak yanacaksan
Benimle yan
Benimle yan
Ölüm gibi acıtır seni yeniden doğduğun an*

Şarkı bittiğinde gitarı Atalay'a uzattı ve şarkı boyunca ayırmadığı gözlerini yine gözlerime çevirdi. "Benimle yan." Bu sefer sesi şarkı söylemiş gibi değildi. Daha çok soru sormuş gibiydi. Belki yüz, belki de bininci kez, gülümsedim.

* Müziği, sözü ve bestesi Berent Güntaş Özdemir'e ait olan *Benimle Yan* adlı şarkı 2012'de çıkan *Benimle Yan* adlı albümde yer aldı. (ed.n.)

Bölüm 8

bul oldu!

desti aldığım için!

bul olurmuş demek ki! Neden

medim ki sanki?

missediyorum...

ıptı.

bakıştığım bir son model iPhone'um

son model iPhone'un var mı? Yok. Bak işte

Ulan ben aldım telefonu sana.”

“Sus havamı bozma,” diye homurdandım ona kötü kötü bakarken. Sonra yine havaya kaldırdığım iPhone'uma bakıp sevinçle gülümsedim. Hemen gidip Twitter'a “Son model iPhone'um var. Sizi ezikler,” yazmalıyım. iPhone'um olmadan önce de “iPhone'u olan insanlar çok itici bence,” yazıyordum orası ayrı.

“Bana bile böyle gülümsemedin ya, o telefonu yapan pezevenğin beynine soğan ağacı dikesim var.”

Gözlerimi Ayaz'a çevirdim. “Ayaz sen kendini iPhone'la mı kıyaslıyorsun?”

Aynı zamanda o da benim hayatıma girmişti ve hayatı cidden “hayat” denilecek bir şey yapmıştı. Gülüp durduğumuz mazen de çığlık atıp durduğum bir ilişkimiz vardı ama mutluydum. Aksi mümkün değildi zaten. Son kez nakaratı çalar ve o sesiyle şarkıyı mükemmellik derecesine çıkartırken gözlerim dolmaya başlamış olabilirdi. Duygulanmıştım. Çevremizde bir sürü kişi vardı ama sadece ikimiz varmış gibiydik. Gözlerimiz bir an bile ayrılmazken o sözler büyüleyiciydi.

*Hüzünlerini de al yanına
Ne olacak yanacaksan*

*Benimle yan
Benimle yan
Çok mu şaşırırsın cehenneme kar yağdırsam
Benimle yan
Benimle yan
Hüzünlerini de al yanına
Ne olacak yanacaksan
Benimle yan
Benimle yan
Ölüm gibi acıtır seni yeniden doğduğun an**

Şarkı bittiğinde gitarı Atalay’a uzattı ve şarkı boyunca ayırmadığı gözlerini yine gözlerime çevirdi. “Benimle yan.” Bu sefer sesi şarkı söylemiş gibi değildi. Daha çok soru sormuş gibiydi. Belki yüz, belki de bininci kez, gülümsedim.

* Müziği, sözü ve bestesi Berent Güntaş Özdemir’e ait olan *Benimle Yan* adlı şarkı 2012’de çıkan *Benimle Yan* adlı albümde yer aldı. (ed.n.)

Bölüm 8

Allahım!

Sonunda dualarım kabul oldu!

Bunların hepsi gusül abdesti aldığım için!

Şanslı bir *bitchim*.

Başka bir şey istesem kabul olurmuş demek ki! Neden *Damon*'ın hortlamasını istemedim ki sanki?

Kendimi çok mübarek hissediyorum...

Dualarım sonunda!

Ne mi oldu?

Ayaz'a helikopter çarptı.

Şaka şaka. Şu anda bakıştığım bir son model iPhone'um var!

"Ayaz senin son model iPhone'un var mı? Yok. Bak işte ablanı gör."

"Ulan ben aldım telefonu sana."

"Sus havamı bozma," diye homurdandım ona kötü kötü bakarken. Sonra yine havaya kaldırdığım iPhone'uma bakıp sevinçle gülümsedim. Hemen gidip Twitter'a "Son model iPhone'um var. Sizi ezikler," yazmalıyım. iPhone'um olmadan önce de "iPhone'u olan insanlar çok itici bence," yazıyordum orası ayrı.

"Bana bile böyle gülümsemedin ya, o telefonu yapan pezevenğin beynine soğan ağacı dikesim var."

Gözlerimi Ayaz'a çevirdim. "Ayaz sen kendini iPhone'la mı kıyaslıyorsun?"

“O duruma soktun beni,” diye tısladı.

Onu takmayıp telefonu karıştırırken “Fotoğraf çekilince altta *iPhone*'la çekildi, diye yazıyor mu Ayaz?” dedim mırıldanarak.

“He. Sol üstte de ‘beyinsiz tarafından çekildi’ yazıyor.”

Gözlerimi kısıp sonunda bakışlarımı telefonda (*iPhone*'dan) alıp Ayaz'a baktım. “Haha çok komik.”

“Kalk hadi gidiyoruz,” deyip yayıldığı koltuktan ayaklandı. Salonumuzu istila etmişti beyefendi. Deminden beri koltuğun yakınındaki çekmeceleri karıştırıyordu. Annem her hafta yapılan altın gününde olduğu için rahattık tabii.

“Nereye gidiyoruz mutfağa mı?”

Günümüz böyle geçmişti. Ya benim odamda uyukluyorduk. Ya burada televizyon izliyorduk ya da mutfakta tıkınıyorduk. Sadece sabahın köründe Ayaz'ı “Hadi *iPhone* alacağız,” diye kaldırıp AVM'ye götürmüştüm. Adam dükânı bizimle beraber açmıştı.

“Hayır. Dışarı.”

Bir elimi kaldırıp “Yok canım ben almayayım,” deyip biraz daha yayıldım. Dibimde dikilip bakışlarıyla on dakika süren psikolojik baskı uyguladığında oflayıp kalktım. Sırıtarak kolunu omzuma attı.

“Dikkat etsene telefonum düşecek.”

“Ver lan şu telefonu.”

Sanki ciğerimi istemişler gibi telefona yapıştığımda -herhangi bir ters olayda telefonla beraber beni bile uçuracak kadar güç kullanıp- telefonu çekince benim telefona yapışmam bir işe yaramamıştı.

“Gün boyu telefon yok,” deyip salonda bir çekmeceye doğru gitti. Gözlerim irileşirken “Bu kadar acımasız olmazsın,” diye haykırdım. Beni takmayıp çekmeceyi açtı.

“Hem orada annemin dantelleri va...” dememe kalmadan “Hayır porselen takımı var,” deyip telefonu da tabakların üzerine koymuştu. Artık işsizlikten onları ezberlemiş olmalıydı.

“Ya nereye gideceğiz? Ayaz hava çok sıcak, iPhone’um var, sonra yorgunum da ve iPhone’um var, sonra yatağımı daha toplamadım her an yatabilirim, iPhone’um va...”

“Bir daha şunu dersen o iPhone’un olmaya devam edecek ama elinde olmayacak.”

Gözlerimin irileşmesiyle orantılı olarak ağızım da açıldığında gülerek elimden tuttu ve dış kapıya doğru çekti. “Terbiyesiz,” diye tısladım.

“Telefonu aldığın gibi Atalay’a ‘artık bir iPhone’um var kaltak çakması pezevenk’ diye mesaj atan ben miydim?”

“Evet,” dediğimde sırtıttı. “Pekâlâ başka bir örnek vermemliyim,” diye mırıldandı.

Kahkaha attıktan sonra “Üzerimi giyineceğim bekle,” deyip elimi ellerinin arasından istemeye istemeye çektim ve odama yöneldim.

“Kapıyı da kilitleyeceğim boşuna ümitlenme,” dediğimde ardımdan gelmeyi kesip homurdanarak geri döndü. Gü-lüp odama girdim ve tabii ki kilitledim.

Hava çok sıcak olduğu için kırmızı mini bir eteğin üzerine siyah dekolteli ve beli açık bir ince askılı tişört alıp üzerine geçirdim. Altıma da artık rengi değişmeye başlamış beyaz spor ayakkabımı giydim. Kural bir, ibne arkadaşların varsa sakın beyaz spor ayakkabı alma.

Ayaz’ı yürüyen bankamatige benzettiğim için yanıma para alma zahmetine girişmedim. Israr ettiğimde bile ödemediyordu ki çok da ısrar etmiyordum. Bilmem kaç binlik telefonumun da annemin eski püskü çekmecesinde olduğunu kendime hatırlatmamaya çalışıp çanta almadan çıktım odadan. Ayaz kapıya yaslanmış araba anahtarıyla oynuyordu.

“Hadi gidelim,” deyip kapıyı açmaya çalıştığımda umursamaz bakışlarını bana çevirdikten sonra sırtını yasladığı kapıdan doğruldu. Bakışlarını aniden yine bana çevirip üzerimi iyice süzdü. Kapının önündeki aynada vücuduma çevirdim ben de bakışlarımı. Sanırım biraz abartı bir açıklık vardı üzerimde.

“Giyineceğim demiştin?”

“Ne?” dedim sızlanarak üzerime bakarken. Evet pek giyinmemiştim sanırım. Ama elime ne gelirse onu giymiştim ve oldukça sıcaktı. Çıplak çıksam bile terlerdim.

“Kızım sana anan baban kızmıyor mu?”

Abarttığımda kızıyor ama cırtlak sesimin onlar da farkında olduğu için ses çıkarmıyorlardı. Ama bu üzerimde kilerle yaşadığımız semtte iki adım atsam öncelikle bize en son onda kalan tabağımızı boş getirmemek için yaptığı tatlıyı getirdiği için karşılaştığımızda Hayriye Teyze'nin eceli olurdu ve kalp krizi geçirirdi. Ya da bu şartlar altında beni Türkiye'deki akrabalarıyla değil de Almanya'daki akrabalarıyla evlendirmeye çalışırdı. Üzerimi değiştirmeye karar versem de Ayaz'ın hâlini ve vaktini görmek için konuyu uzattım.

“Hayır,” deyip çıkmaya çalıştığımda bileğimden tutup içeri çekti ve kapıyı kapattı. “Ben dışarı çıkmamaya karar verdim.”

Güldükten sonra “Saçmalama hazırlandım o kadar,” diye tekrar kapıyı açmaya çalıştım. Kapıyla tek bir vücut olup açmama izin vermedi. “Zaten uzmanlar bugünlerde dışarı çıkmamız için şiddetle uyarıyorlar. Güneş ışınları çok zararlı. Hadi gidip annenin çekmecelerini yarınlar yokmuşçasına karıştıralım.”

Elimle yüzümü kapatarak gülerken “Ben dışarı çıkmak istiyorum,” dediğimde “Git iPhone'unla oyna,” diye cazip bir teklifte bulundu. Az daha salona yönelecektim ama teklifine teslim olmadım. Ellerimi yüzümden çekip Ayaz'a döndüm. “Ayaz!”

“Ya kızım adım başı bir şerefsiz mi yumruklayayım istiyorsun?”

“Tamam,” dediğimde evde kalmaya ya da üzerimi değiştirmeye karar vermiş olduğumu sanmış olacak ki gözleri ışıldadı. “O zaman sen de böyle giyin. Herkes sana bakarken hiç kimse benimle ilgilenemez.”

Dâhiyane fikrimden hoşlanmamış gibi gözüküyordu. Güldüğümde ters ters bakmaya devam etti. “Hadi gidelim,” diye konuyu uzatmaya devam ettiğimde hiçbir şey demeyip çenesinin ucuyla odamı gösterdiğinde kollarımı göğsümde bağladım ve omuz silktim. “Hayır.”

Kaşlarını kaldırdığında tekrarladım. “Hayır.”

Uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Herhalde sokakta bana bakacak olan şerefsizlere atacağı yumruk sayısını hesaplıyordu ya da beni nasıl vazgeçirebileceğini düşünüyordu. Tam artık ona kıyamayıp odama doğru bir adım atacağım sırada beni durdurdu ve kapıyı açtı. Dudağımı ısırdım.

“Değiştirmeyeyim mi üzerimi?”

“Hayır. Gel.”

“Neden şimdi böyle yapıyorsun?” dedim endişeyle. Herhalde onunla dalga geçtiğimi anlamıştı ve beni pişman etmeyi planlıyordu. Elleri pantolonunun cebine koyup baygınca baktı. “Ölene kadar bekleyemeyeceğim. Hadi.”

“Tamam o zaman gidip değiştireyim,” deyip başparmağımla arkamı -odamın kapısını- gösterdim. Yine, omuz silkti. Beyninin omzuna indiğini düşünmeye başlamıştım. Ta ki beyninin olmadığını hatırlayana kadar.

“Hayır. Gidiyoruz,” deyip bana doğru eğildi. Ben havaya girmiş öpecek sanarken o kapının kulpundan çekti ve kapıyı kapatıp geri çekildi. Ama yapılmaz ki böyle... Asansöre yönelirken iyice tedirginleşmeye başlamıştım.

“Rahat olamam değil mi ben? Gidip değiştireyim bence üzerimi.”

Asansörün kapısını açıp bekledi. “Hadi Masal,” dedi uyarırcasına asansörü gösterirken. Parmaklarımla oynarken asansöre bindim ve gözlerim aynaya kaydı. Ayaz da ardından binip bir şey demeden omzunu yasladı ve aynaya baktı.

“Normal bence ya,” diye mırıldandım üzerime bakarken. Yani akşam içkili bir yerlere falan çıkarken normal sayılırdı ama gündelik kıyafete göre abartıydı evet.

“Bir şey demedim.”

Ona inanmaz bir şekilde baktım. “Çıkmamamız ya da değiştirmem için o kadar uğraşan sen değil miydin?”

“Sonra fikrimi değiştirdim ve bir daha bir şey demedim.” Kesin anlamıştı onla uğraştığımı! İntikam alacaktı benden.

Giriş katına indiğimizde Ayaz kapıyı ittirdi ve direkt apartman çıkışına yöneldi. Ben de arkasından yetişmek için biraz koşmak zorunda kalmıştım. Göz ucuyla baktıktan sonra anahtarını çıkarttı ve arabasını açıp bindi. İçimden bildiğim tüm duaları okurken ben de bindim.

Trip atmıyordu. Orası kesindi. Ayaz trip atacak bir tip değildi. Ama fırtına öncesi sessizlik gibi bir şeydi. Kafasında bir şeyler dönüyordu ve bu onun için çok eğlenceli olacaktı ki ses çıkarmıyordu. Hass*ktir. Bu sefer kesin mahvolmuştum.

“Masal...”

Hemen ona dönüp “Ne oldu? Gidip üzerimi mi değiştireyim?” diye hızla söylediğimde kaşlarını kaldırıp indirdi. Alayla “Emniyet kemerini tak diyecektim,” dedikten sonra arabayı çalıştırıp gaza bastı.

“Evet, tabii,” diye mırıldanırken emniyet kemerini taktım. Arabayı bir yere çarptırmak ya da arabayla ilgili bir şeyde beni korkutamazdı çünkü arabasına isim verecek kadar seven bir manyak hayatta arabasını tehlikeye atamazdı. Beni tehlikeye atar, arabasını kurtarırdı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Eğleneceğim bir yere.”

Telaşım azalırken sııttım. “İyi. Eğleneceğiz demek ki,” dedikten sonra zaten bundan korktuğumu hatırladım ki o da söylediği şeyle bu düşüncemi pekiştirdi. “Kedicik,” dedi alayla. “Benim eğleneceğim bir yere dedim.”

Aman Tanrım didim. Ben ona şok olmuş bir şekilde bakarken o memnun bir şekilde arabasını her zamanki

umursamaz havasıyla sürüyordu. İnce parmakları direksiyonu baştan savma bir şekilde tutuyordu. Parmakları sanki dokunsan düşecek gibiydi ama dönüşleri sarsıntısızdı. Neredeyse dokunmuyor gibi olmasına rağmen iyi bir sürücüydü. Ve iyi bir ibne.

Beni nereye götürecekti de o eğlenecekti ve benim anam ağlayacaktı?

Gideceğimiz yere varmış olmalıyız ki arabayı durdurup inince ben de homurdanarak indim. Birkaç kez çevresine bakındıktan sonra elimden tutup beni daha nereye getirdiğini bile bilmediğim yere çekti.

“Yooo!” diye haykırdım tam üç dakika sonra karşılaştığım şeyle. Ayaz beni takmadan elimi bıraktı ve minik şeytanların karşısına geçti.

“Kaydırağınızı kaldırmış devlet öyle duydum. Ben de size yeni kaydırak getirdim,” deyip beni gösterdikten sonra ibnece sırttı.

“Futbol topumuz da Ayaz olsun o zaman,” diye homurdandım. Bir güzel tekmelerdik onu!

“Futbol oynamayacaksınız. Sen daha çok çocuklara Uzakdoğu kaydıraklarını göstereceksin.”

Tedirginliğimi bir kenara bırakıp yüzümü buruşturdum. “Doğu kaydırakları mı? O ne be?”

Elini bir kız çocuğunun omzundan çekip sırtmaya devam ederken “Kısaca anan ağlayacak,” diyerek konuyu özetledikten sonra bana doğru gelmeye başladı. Beni *Dabbe*'nin ortasına koysalar bu kadar korkmazdım sanırım. Çocuklardan nefret ettiğimi söylemiş miydim? Ah sanırım bu bininci kez oluyordu. Gerilerken “Ayaz eve gidelim mi aşkım?” diye mırıldandım.

“Yeter lan evin her köşesini ezberledim. Ayrıca burası çok eğlenceli.” Kolumu tuttuğu elinden kurtulmaya çalışırken “Bırak kolumu pislik,” diye sızlanıyordum.

“Ne o? Demin ‘aşkım’ diyordun?” Kolumu kurtaramadığımı fark edince kolumu tutan eline vurdum.

“O numarayı yemedin. O yüzden hiç yalakalığa gerek yok, bırak yoksa tekmeyle geçirim.”

Demin eline vurduğum elime vurdu. “Yiyorsa geçir.”

Tekmemi kaldırdığımda sırtıp “Ulan biraz kork be,” dedikten sonra kolumdaki elini bacaklarıma kaydırırken diğer eliyle de belimden kavrayıp bir anda kucağına aldı.

“Ya Ayaz altımda etek var,” diye sızlandım bacaklarımı sallarken.

“Evet çok farkındayım.” Gözlerimi kıstım. Akli sıra intikam alıyordu. Öyleyse Ayaz’ı bayağı bir küçümsemiş olmalıydım çünkü gerçekten güzel plan yapmıştı. Ben çocuklardan nefret ederdim ve beni buraya beş yaşındaki veletlerin dolmuş olduğu otelin park için ayrılan koskocaman yerine getirmişti. İnsafsız.

“Hem etraftaki tek erkek beş yaşındaki bacaksızlar. Onlar da bir zahmet bacaktır, göğüstür onları bilmesinler.”

Dediğine güldüm. “Sen kendi çocuğuna beş aylıkken öğretirsin gibime geliyor.”

Bana ters ters baktı. “Ne beş ayı kızım? Doğduğunda kulağına ismini değil de manken isimlerini üfleyeceğim.”

Başımı göğsüne yaslayıp kahkaha attım. Beni parkın ortasına doğru götürüyordu. Buralarda çok vakit geçirmiş olmalıydı ki çocuklarla haşır neşirdi. Birazdan beni de haşır neşir edecekti ama kaydıracak olarak!

Başımı yasladığım göğsünde alnıma yeni yeni çıkmaya başlamış sakalları batıyordu. Elimi yanağında gezdirirken “Ne zaman tıraş olacaksın?” dedim.

“Açık konuşmak gerekirse berbere gitmeye üşeniyorum. Bir de ibne adam her gittiğimde illaki saçtan da bir tutam alıyor. Pezevenk.”

Gülüp “Kendin tıraş yapsana?” dediğimde dudağını yalayıp sırttı. “Kendimi kesiyorum ben.”

“Beceriksiz,” dedim gülüşlerimin arasından. Gözümün önüne aynanın karşısında yüzüne tıraş köpüğü yaymış elindeki jiletle sakallarını kesmeye çalışırken yanağını çizip küfür mırıldanan bir Ayaz gelince gülümsedim.

“Allah Allah? Gel sen kes o zaman. Jileti yüzüme tutmana rağmen bacağıma kesersin lan sen.”

“Yürü oradan,” diye mırıldandım. “Babamın yüzünü hep ben tıraş ederim.” Bazen de keserdim ama bu detayı atlamam şu anki imajım için önemliydi.

“İyi sevgiline de bir kıyak geç o zaman.”

Gülüp onayladım. Gözleri parlıyordu. Beni parkın ortasına getirdiği için yere indirirken “Sakin sapık şeyler düşünme,” diye homurdandım. Sırıttı. “Ne düşünebilirim ki?”

Hiç düşünmeden “Tıraş fantezisi,” dediğimde dudağını yaladıktan sonra güldü. “Aferin kızıma,” deyip saçlarımı karıştırdı. “Köpek mi seviyorsun Ayaz?” diye homurdandım elinden kaçmaya çalışırken. Üşendiğinden mi yoksa acıdığından mı bilmem peşimden koşturmayıp ellerini cebine koydu ve ben de direkt saçımı düzeltmeye çalıştım.

“Köpeği böyle sevmiyorum. Hayvanın canı acır, kıyamam,” diye dalga geçti benimle. Gözlerimi kısıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Ee Ayaz Abi, hangi oyunu oynuyoruz?”

Gökten zembille inmiş gibi yanımızda beliren çocukla yerimde sıçradım. Ayaz hâlime gülerken başparmağımı üst ve alt dişlerimin arasına sıkıştırıp baskı uygulayarak başımı geri attım. *Tabiri caizse, ödüm bokuma karışmıştı.*

“Masal Abla’nız sizinle çamurdan pasta yapacak.”

Elimi kaldırıp şirince sırıttım. “Buradaki Masal kesinlikle ben olmuyorum.”

“Seraycığım bir arkanı döner misin lütfen?” dedi Ayaz şirince sırttırırken. Seray döndüğünde Ayaz’ın sırtışı ibne sırtışına döndü ve eliyle bana hareket çekti. “Masal sen oluyorsun ve o çamurlu pastayı istiyorum.”

“Yiyecek misin?” diye homurdandım.

“Hayır. Zaten işiniz bittikten sonra bence pasta diye önüme çamura bulanmış seni koyacaklar.”

“Ayaz, tamam. Vallahi bir daha seninle dalga geçmeyeceğim. Hadi eve gidelim.”

“Seraycığım bak Masal Abla’n ne kadar da istekli. Hadi hemen oynamaya başlayın.”

Seray “Arkadaşlar!” diye başladığında birkaç veletle uğraşabileceğimi düşünüyordum. Aman. İkisine kovaya çamur yaptırırdım ikisiyle Ayaz’ı çekiştirirdim ikisini de sallanması için salıncağa gönderirdim tamam işte.

Ama Seray kelimenin tam anlamıyla sürüyle karşıma gelince sesli bir şekilde yutkundum. “Sizi devlet mi dağıtıyor evladım? Niye bu kadar çoksunuz siz?” diye homurdandım Ayaz’ın eliyle gösterdiği kum havuzuna giderken. Ayaz da peşimizden geliyordu ama daha çok boş bank ararmış gibi etrafına bakıyordu. Söylediğim şeyi duyunca sırtıttı.

Seray beni anlamadığını belirten mırıltılar çıkarınca homurdandım. Kum havuzuna geldiğimizde elimi çırpıp “Evet çocuklar hepiniz çömün şuraya bakalım,” diye bağırdım. Çocuklar lafımı ikiletmeyip yere birden oturunca bir an sallandım sanıp Ayaz’a tutundum.

“Sallandık sanki?”

“Göğüslerin hareket etmedi. Bence sallanmadık.”

Elimi hemen Ayaz’ın kolundan çekip kaşlarımı çattım. “Sen benim nerelerime bakıyorsun?”

Rahat bir şekilde “Göğüslerine...” dediğinde sabır dilermiş gibi nefes alıp gökyüzüne baktım. “Allahım olmamış bu. Yeni sürümü falan yok mu? Çünkü bu...” deyip Ayaz’a birkaç saniye bakıp yine gökyüzüne baktım. “Tövbe bismillah. Olmamış işte.”

“Çok konuşma da çamurlu pasta yap,” deyip beni kum havuzuna ittirdi Ayaz. Homurdanarak yere oturmak için birkaç çaba gösterdim ama yer yoktu.

“Nereye oturacağım ben? Üzerine mi? Çekilsene biraz kenara be!”

“Allah Allah? Ben oturuyorum burada!”

“İki cm bir şeysin almayayım ayağıma. Kay bakayım kenara.” Kız artık benden mi yoksa cırtlak sesimden mi korktu bilmiyorum ama iki metre kenara kaydı. Memnun bir şekilde oturduktan sonra ellerimi bacağıma yaslayıp şirince sııttım.

“Ee? Hangi Müslüman çamurlu pasta yapıyor da beni bu dertten kurtarıyor?”

Hiçbirinden ses çıkmayınca gözlerimi kısıp “Sizi Ateistler,” diye homurdandım.

“Hadi yoruldu. Çabuk yap çamur pastasını.”

“Yoruldu mu?” dedim dibimizdeki banktaki çocuğu kaldırdığı için yayılarak oturmuş Ayaz’a ters ters bakarken. Onu yoran şey neydi Allah aşkına? Gıcıklığını kullanmak mı?

Başıyla onaylayınca “İyi de ne yaptın ki?” diye tısladım. Benim yorulmam gerekiyordu çünkü burada çamur pastasından nasıl kurtulurum diye düşünmekten ölen kişi bendim.

“Sen şu etekle, şu pozisyonda oturuyorken parka adam giriyor mu diye bakmak ne kadar yorucu biliyor musun?”

Hemen oturuş pozisyonumu daha az frikikli hâle getirip gözlerimi devirdim. “Aman ne yorucu iş. Akşama ayağını da yıkatırsın sen şimdi.”

İbnece sııttınca gözlerim irileşti. “Şaka yapmıştım.”

“İyi fikirmiş.”

“Defol Ayaz.”

Pis pis sııttımaya devam etti. “Git Pelin’e yıkat sen.”

Kaşları kalkarken “Pelin kim lan?” dedi. Herhalde sütyen koleksiyonunda isim analizi yapıyordu şu an. Pelin diye biriyle yatmış mıydı yatmamış mıydı? “Bilmiyorum ama git ona yıkat. Bana yıkatma.”

“Ha şu Pelin...” dediğinde gözlerim irileşti. Kahkaha attı. Dalga geçiyordu pislik. “Anan Ayaz,” diye homurdandım. Sonra son günlerde annesine yakalanma gibi bir alışkanlık edindiğim için birkaç kez çevreme bakındım. Oh. Yoktu. Tekrar çocuklara döndüğümde yanımda oturan veledin suyu boşa harcadığını -içerek- görünce sinirle elinden aldım. “Biz onla çamur pastası yapacağız, sen ne masraflı bir şeysin ya,” diye homurdandıktan sonra diğer çocuktan da kovayı alıp yarısını suyla doldurduktan sonra kepçeyle içine aldığı kadar kum koydum. Kum ve su ortaya çamur çıkarırken ters çevirip kuma yasladım. Parmaklarımla kovanın tabanında ritim tutarken çevreme bakındım.

“Anıl’la konuştun mu?”

“Telefon numarasını engelledim. Beni arayamıyor.”

Sırtıp “Niye?” dediğimde “Telefon sapıklığı yapıyordu pezevenk,” diye homurdandı. Kahkaha attım. “Alev’e nasıl âşık oldu aklım almıyor.”

“Ben de seni ilk gördüğümde seni orangutanla yakıştırmıştım ama şimdi sevgiliyiz,” dediğinde burun kıvrıp “Pek bir şey değişmemiş,” diye mırıldandım. Güldü. “Sen galiba çamurlu pastanın üzerine bir de çamurlu börek yapmak istiyorsun.”

“Yok kalsın canım,” dedikten sonra kovayı çektim ve ortaya çıkan çamurlu pastama şirince sırttım. “İşte!” dedim iki elimi de açıp pastayı gösterirken. Ayaz pastamı gösterip “Bu mu pasta?” dediğinde başımla onayladım.

“Ulan kussan ortaya daha güzel görüntü çıkardı.”

“Kussam anca senin gibi bir görüntü çıkar. O da güzel değil zaten Ayaz.”

Pastamı gösterdiği işaret parmağını bana çevirdi ve başını yana eğip sırttı. Tehditkâr... “Senin dilin fazla uzamış. Telefonundaki *Miley Cyrus* müziklerini de sildim neden böyle oldu ki?” dedi alayla. Dilimi çıkardıktan sonra çocuklara döndüm.

“Çocuklar sizce de pastam mükemmel değil mi? Bugün *Justin Bieber* bile bu pastadan yiyor.”

“Yediğinden beri onu gören olmamış.”

“Ayaz laf etme kovayla girişirim bak,” deyip kovayı gösterdim. Omuz silkti. “Ben kafama sandalye yedim kızım. Bir kovayı garipsemem.”

Sırıttıktan sonra yine çocuklara döndüm. “Evet? Düşünceler?”

“Iyyy,” dedi birisi pastama bakarken. Kafasına bir tane geçirdim. “Doğru konuş pastamla.”

Kız üfleyerek kafasını tutunca gözlerimi kıstım. Bir çocuk “Bence çok güzel,” dediğinde hemen yüzümdeki asıklık gitti ve şirince gülümsedim. “Ay ben bunu çok sevdim,” dedim çocuğu böğrümüne basma ihtiyacı hissederken.

“Pastası bok gibi gözüküyor diyenler?”

Ayaz’a gözlerimi devirdim. “Sadece şu salak kız el kaldırırdı işte...” derken çocuklara döndüğümde gözlerim irileşti. Hepsi mi el kaldırırdı abicim, hepsi mi?

Demim “Bence çok güzel,” diyen çocuğa “Oğlum sen beğenmemiş miydin?” diye çıkıştım. “Abla o zaman gözlüğümü takmamıştım,” deyip burnuna düşen gözlüğü işaret parmağıyla geri ittirdi ve şirince sırttı. Ben şok olmuş bir şekilde kalırken Ayaz hunharca gülmeye başladı.

“Ya, nasıl ya?” diye sızlandım. “Beni mi seçeceksiniz yoksa şu pisliği mi?” deyip küçümseyen bakışlarımla Ayaz’a baktım.

“Tabii beni seçecekler kızım. Buradaki neredeyse bütün oyuncakları ben getirttim.”

Omuz silktim. “Benim de iPhone’um var.” Çocuklara baktığımda hepsinin bana anlamsız gözlerle baktığını görünce gözlerimi devirdim. “Cahiller.”

“Sonuç olarak...” deyip ayağa kalktı Ayaz. “Pastayı kötü yapan, onu yer, demiş miydim?”

“Hayır,” dedim hemen.

Sırıttı. “İyi şimdi diyorum.”

Oturduğum yerde zorlanarak uzanıp bacağına bir tane geçirdim. “Ayaz gider annene o yokken yaptığın şeyleri anlatırım bak.”

Yukarıdan bana bakarken sırtııp “Hande’ye Anıl’la bir olup bazen onu çekiştirdiğinizi anlatırım.”

“Hüsno’nun lastiklerini patlatırım.”

“Pekâlâ bence kimsenin pasta yemesine gerek yok,” diye geçiş yaptı Ayaz. Kahkaha atıp ayağa kalktım. Zaten Hande’nin önünde bile Anıl’la onu çekiştiriyorduk. Ayaz’ın anlatması bir şeyi değıştirmezdi.

“Eğer öyleyse şimdi eve gidiyoruz ha?”

“Hayır... Futbol oynayacağız.”

“Hoşt,” diye bir tepki koydum ortaya. *Futbol oynamak mı? Ben mi?*

“Sen mantık olarak oynamayacaksın Masal. Boşuna atarlanma.”

Hızırca sırtıttım. Demin Ayaz’ın yayıldığı bank rahat gözükiyordu. Ve ben de yorgun gözüktüğüme emindim. İyi bir ikili olacaktık. Canım bank. “Biz seni oynatacağız.”

Anlamaz gözlerle ona baktığımda çocuklara beni gösterdi. “Yeni topunuzu beğendiniz mi?” Gösterdiği eline vurup “Pislik,” diye homurdandım. Göz kırptı.

İllaki bir şey oynayacaksak yapabildiğim bir şeyi yapalım bari, diye düşünüp “Saklambaç falan oynayalım bence,” dediğimde çocuklar birbirleriyle bakışıp yine bize baktılar.

“Biz karar veremedik.”

Gözlerimi devirdim. “Sanki dünyanın sonu gelmiş de Damon’la Brad Pitt kalmış da hangisiyle sevgili olsam diye düşünüyorlar, şunlara bak,” diye tısladım Ayaz’ın kulağına.

“Sanki dünyanın sonu gelmiş de Atalay’la Egemen kalmış da hangisini yumruklasam diye düşünüyorlar. Şu pezevenklere bak.”

Güldüm. Gülüşümle bakışları bana döndü ve dudakları kıvrıldı. “Ne çirkin gülüyorsun sen öyle?”

Gülüşüm aniden durdu. “Sana karşı güldüğümdendir belki.”

Bir an bozulacak sansam da tabii ki de öyle bir şey olmadı ve “Tabii işin gücün kaslarımı kesmek,” dedi ibne sırtışı desteğiyle. “Ha bu arada demin sen *Damon*’la sevgili olmak falan mı dedin? Ne ayak?”

“Öyle oldu galiba,” dedim sırtırken. “Ölmeseydi ciddiye alırdım da şu anlık kendi kendine gelin güvey olabilirsin.”

Sırtışım genişledi. “*Brad Pitt* yaşıyor ama.”

Sırtışı neredeyse silindi. Kahkaha attım. Kıskaç. Hayalinde bile sinirleniyordu. Çocuklara döndüm. “Ee, karar verebildiniz mi?”

“Hayır,” diye sızlandı Seray. “İkisi de çok güzel oyunlar ve bizim fazla zamanımız da yok. Birini oynayabiliriz.”

“Saklambaç!”

“Futbol!”

“İlk ben dedim,” diye tısladım. Omuz silkti. “Yumruk atabilen taraf benim.”

Gözlerimi kıstım. “Çocukları tehdit edemezsin,” dediğimde Ayaz’ın yüz ifadesinden gayet de rahat edebileceğini anlayıp çocuklara döndüm. “İyi o zaman ikimiz de kendi savunduğumuz oyunlar hakkında konuşma yapalım. Hangisini beğenirseniz onu oynarız.”

“Adıl,” dedi Ayaz sırtırken. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama yine sinirimi bozacağı kesindi.

“İlk ben,” deyip bir adım öne çıktım. “Arkadaşlar... Dünyamız elden gidiyor. Çünkü artık hiç kimse saklambaç oynamıyor. Küresel ısınmalar sonucunda ebeler eriyor. Ve ortaya saklambaç olmayan bir dünya çıkıyor. Buna izin vermeyelim. Saklambaç oynayalım! Benimle misiniz?”

Bayağı havaya girmiştım. Ben böyle ayaklanıp “Seninleyiz!” diye bağırarak topluluklar beklerken hepsi bana

baygınca baktı. Seray sakince “Ayaz Abi sıra sende,” dediğinde gözlerimi devirdim. Bunların hepsi salak.

Ayaz ellerini cebine koyup omuz silkti. “Yeni oyuncaklar istemeyen beni seçmesin.”

“Ya Ayaz...” deyip dirseğimle karnına vurdum. “Adil ol.”

“Gayet adilim bence.”

“Hayır değilsin. Çocukları tehdit ediyorsun.”

“Senin gibi sırf hiç bilgileri yok diye iki bilimsel şey söyleyip oyunu mu yücelteyim yani?”

Sustum. Onlara salak gözüyle baktığım için mantıklı şeyler söyleme gereği duymamıştım. Zaten aklımda Ayaz’ın ibne sırtışını çözmek varken mantıksızlaşamazdım da. Şimdi o sırtışı anlamıştım. Konuşma yapmak yerine yine ağırlığını ortaya koymuştu. Acaba ben de *Beni seçmeyenine üzerine otururum mu dese*ydim? diye düşündüm bir an.

Tam demek için ağzımı aralamıştım ki Seray “Biz Ayaz Abi’yi seçtik,” deyince sızlandım.

“İyi. Dünya saklambaçsız kalsın. Sizin çocuklarınızın çocukları saklambaç oynayamıyoruz diye ağlarken kemikleriniz sızlamasın sonra.”

Çocuklar beni takmayıp top sahasına ilerlerlerken hâlâ arkalarından laf anlatmaya çalışıyordum. Ayaz kolumdan tutup beni hiç de nazik olmayan bir biçimde çekerken “Kapa çeneni artık,” dedi. Gözlerimi devirdim.

“Ben futbol oynamam.”

“Oynamayacağını söylemiştim.”

“Ben top da olmam,” diye çıktım. Ters ters baktı. “Ne olacaksın? Kale mi?” dedikten sonra sırtıttı. “Bana uyar,” diye ekledi. Gözlerimi devirdim. “Yedek sucu falan olabilirim.”

Güldü. “Kendini top olma fikrine alıştırsan iyi edersin.”

Sinirle dişlerimi gıcırdatırken çocuklar top sahasının ortasında toplanmış, Seray topu tutuyordu.

“Ben de oynayacağım,” dediğimde Seray bana şaşkınca baktı. Omuz silktim. Top olmaktan iyiydi. Değil mi?

“Pekâlâ. Ben tek, siz hepiniz.”

Sırıttım. “Tekme tokat var mı?”

“Her türlü,” deyip sııttı. Çocukları etrafıma alıp kolumu doladım ve onlara doğru eğildim.

“Allah ne veriyse girişiyorsunuz tamam mı? En kötü gidin külot yerine vurun.”

“Seni duyuyorum Masal.”

“Sus şurada grup toplantısı yapıyoruz,” diye homurdandım. Sonra yine onlara döndüm. “Beni utandırmayın çocuklar. Sizi ben yetiştirdim.”

“Sadece bir saattir tanışıyoruz,” dedi Seray ters ters. Gözlerimi devirdim. “Kapa çeneni.”

Doğrulup Ayaz’a döndüm. “Kalene kimi alacaksın?”

“Ceketimi koydum,” deyip kaleyi gösterdiğinde güldüm. “Sabri’yi koysan daha iş görürdü.”

“Kaç senedir ceketim ve ben grubuz. Bir kez bile yenilmedim.”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Başla o zaman,” deyip topu beline kadar yükseğe atıp diziyle biraz daha yükseltti ve ters dönüp topa vurunca direkt kucağıma gelmişti. Boğuk bir şekilde nefesimi üflerken “Yavaş,” diye homurdandım. Karnım acımişti.

“Masal, fikrini değiştirmek istiyorsan şimdiden söyle. Hâlâ seni top yapabiliriz.”

“Sus Ayaz!” diye tısladım. Güldü. Topu ayağıma koydum. Sonuçta bizim oynadığımız futbolda kurallar yoktu. Ben de Allah ne veriyse girecektim. “Çocuklar hazır mısı... Ya Seray git şu arkadaşını al ya. Oturmuş oraya.”

“Ayakkabılarımı bağıyorum.”

“Cevap verilmez büyüklere,” dedim kaşlarım çatılırken. Terbiyesiz şey.

“La hadi oğlum bağcık mı bağıyorsun fizik sorusu mu çözüyorsun hadi.”

Ayaz’ın dediğine sııttım. “Fizik diye bir dersin olduğunu bile bilmiyorsun sanıyordum.”

“Fizik hocasıyla da bir geçmişim olmuş olabilir,” dediğinde sırtışım yavaşça silindi. “Ayaz sen sürtük müsün çok pardon ama?”

“Playboy diyoruz biz ona.”

“Siz kimsiniz isim ver bana?”

“Masal iki dakika beynini kullan be güzelim. İki dakika fazla değil,” dediğinde şaka yaptığını anlayıp Ayaz’a olan bütün sinirimi Ayaz’a kötü kötü bakarken çocuktan çıkardım. “Hadi bağlayabildiysen gel şuraya artık.”

Sonunda çocuk geldiğinde topu ayağımın ucuna sabitledim. “Neyine oynuyoruz?” dedi Ayaz. Dudağımı büktüm. “Eğer ben kazanırsam yarın o şey olmaz.”

Yarın doğum günümdü. Kaşlarını kaldırdı. “Olmasını istemiyorsan kazanmaya çalışmam,” dedi Ayaz. Sırtmadığı nadir anlardandı. Pişmanlık içimi kemirirken gözlerimi kaçırdım. Her şeyi benim isteyip istememe bırakmış bir çocuğa habire beni zorluyormuş gibi davranıyordum. “Bu konuyu konuşmuştuk.” Ve şu veletlerin yanında tekrar etmeyecektim. Tereddütlüydüm. Tek sorun buydu. Yoksa Ayaz’ın en iyi tercihim olmasının yanında bir de tek tercihim olması durumu da vardı.

Öne doğru atılıp hızlı hareketlerle topu ayağımdan aldığımda hareket bile edememiştim. Ayaz “Pekâlâ öyle olsun,” dediğinde arkasından hareketlenmeye başlamıştım sonunda. Sesinde kırgınlık parçaları vardı.

Çocuklar tam da dediğim gibi Ayaz’a abandıığında sırtarak ben de Ayaz’ın peşinden koşturdum. Bir yanımda bu maçı kazanmak için istekliken diğer yanımda kazanırsam üzüleceğimi biliyordu.

Ayaz hepsinden kolaylıkla kurtuluyor ve topu kaleye yakınlaştırıyordu. Kaleye diktiğim çocuk odun gibi dikilince oflayarak "Topu tut salak!" diye bağırdım ama çocuk hareketlendiğinde top çoktan kaleye girmişti.

Oflayarak çocuktan topu almak için yanına gittim. "Bana bak çocuk bir daha odun gibi dikilirsen seni hareket ettirecek şey kafana attığım top olur. Anladın mı beni?" diye tısladım. Yutkunup başını salladı. Topu sertçe alıp Ayaz'ın olduğu tarafa döndüm ve topu ayağımla Seray'a yolladım. Seray beklediğimden iyi çıkıp topu ayağının ucuna aldığı gibi birkaç ilerletişten sonra yine bana yolladı. Ben de koşup topa ayağımı getirdikten sonra Ayaz'ın ceke-tiyle korumayı amaçladığı kaleye yolladım topu. Top ceke-tin fermuarlı yerine takılıp durunca gözlerim irileşti.

"Aferin be koçuma!" diye bağırdı Ayaz ceketine bakarken.

"Ama olmaz yani," diye sızlandım.

Sinir edecek derecede güldü. Bir biz bir Ayaz gol atarken şimdi yine sıra bizdeydi sanırım. Garip bir şekilde gollerimiz sırayla gidiyordu. Ayaz her gol attıktan sonra bizim de gol atmamıza izin veriyor gibiydi. Ayağımla topu itekleyerek kaleye doğru koşarken Ayaz omzuyla beni ittirip topu aldı ve bizim kaleye koşturmayı başladı.

"Faul! Turuncu kart!"

Ayaz olduğu yerde durup ayağıyla topu da durdurdu ve kahkaha attı. Elini karnına koyup kahkahalarını durdur-maya çalışırken "Turuncu kart mı?" diye tekrarladı. Yü-züm asılırken kollarımı göğsümde birleştirdim ve "Ne?" diye homurdandım.

"Kart yerine turuncu sutyenini mi sallayacaksın? Turuncu kart ne kızım? Öyle bir kart yok."

"Hı," diye mırıldandığımda Ayaz yine kahkaha attı. Aman be sanki ben de *Messi*'ydim. Topa ayağımla değil genellikle Ayaz'ın gözünün üzerimde olmadığı zamanlar

elimle vurup ilerletiyordum. Nereden bilecektim turuncu kart diye bir şey olmadığını? Sarı kart vardı galiba. Of keşke sarı deseydim.

“Kalk yürü git şu sahadan turuncu kart diyor ya.”

“Of sanki isteyerek geldim,” diye tısladım.

“Sen şimdi penaltıyı da bilmezsin.”

“Ananı biliyorum Ayaz.”

“Küçük Ayaz’ı da biliyor musun?” dediğinde sesimi temizlemek amacıyla öksürdüm ama bir çeşit kızarmamı saklama çabalarıydı. Dudağımı ısırđım. Buna cevap vermeye terbiyem ve aklım yetmediği için “Ayaz ben çok yorulđum. Ben çıkayım Memo girsin yerime,” diye konuyu değiştirdim.

Ayaz “Memo kim?” dermiş gibi kaş göz yaptığında kenardaki banklarda oturan çocukların arasından Memo’yu gösterip “Memo gel canım. Ayaz Abin’le maç oyna hadi bakalım,” diye bağırdım.

“Masal maçın sonunda bir ödöl varken oyundan çıkma bence.”

Her türlü yenilecektim ama hiç değilse sonuna kadar uğraşıp da yenileyim. Ayaz’la o şeyi yapmak istemiyorum, demiyordum. İstiyorum da demiyordum ama hem bir utançalık hem de korku vardı üzerimde.

Oyundan çıkmadığımı gördüğünde sırtıp olduğu yerden topa vurmasına rağmen zorlanmadan gol attı.

“İki saattir zorlanıyormuş gibi yapmaktan sıkıldım. Birtirelim şu işi artık. şimdi git topu al gel.”

“Atan alır abi.”

“Sen atınca neredeyse uzaya kadar yolu gözüküyor ben gidip alıyorum yine de.”

Omuz silktim. “Sana al dememiştim. Almasaydın. Salak mısın?”

Ben ayılma bayılma taklitleri yaptığımda gidip almaya mecbur kalıyordu evet ama sonuçta “Git al,” demiyordum. Sinsice sırtttım.

“Hadi lan iki metre yanında git al, bana at.”

Homurdanarak topa yöneldim ama homurdanışlarım sonuna doğru kötü kız kahkahalarına dönüşmüştü. Topu eğilip yerden aldıktan sonra Ayaz’a doğru sert bir şekilde fırlattım. Ben burnunun kırılma sesini beklerken Ayaz rahatlıkla topu tuttu ve sırttı.

“Bu da senin için sevgilim,” deyip öpücük attıktan sonra uzak mesafeden yine kaleye topu attı. Homurdanarak kaleye diktiğim çocuğa baktım.

“Sen orada üvey evlat mısın çocuğum? Ha? Ceket bile senden daha iyi kalecilik yapıyor be!”

“Of kolaysa sen gel dur o zaman.”

“İyi be. Canıma minnet,” deyip kaleye yöneldim. Çocuk da yanımdan geçerken kafasına bir tane geçirdim. “Gol atamazsan belan olurum.” Çocuklardan nefret ettiğimi her Allahın gününde söylemek zorunda kalıyordum. Neden çevrem çocuk doluydu? Ayaz... Anıl... Çalıştığım yerdeki veletler... Hande... Umut...

Kaleye ulaştığımda Ayaz ve çocukların olduğu tarafa dönüp ayaklarımı açtım ve hafifçe eğilip ellerimi çırttım.

“Ayaz Efendi bu sefer gol atamay... Ah!”

Bacağıma yediğim topa bacağıma çektiğimde top fileye doğru gitti ve Ayaz kahkaha attı.

“Bari lafımı bitirmemi bekleseydin be! İnsanda hiç özgüven bırakmıyorsun!” diye cırlayarak topu aldım ve ayağımın ucuna koydum. “Memo tut topu bebeğim!” diye bağırdığımda Memo “Yolla canım!” diye bağırdı. Çocuk olmasa yavşıyor derdim ama ona bunlar yakınlık belirtisi geliyor olmalıydı. Ayağımın ucunun bir cm uzağındaki topa bakarken ayağımı gelişine salladım ama bırak Memo’ya gitmeyi hareket bile etmemişti top. Ayağımın ucunun bile değmediği topa homurdanarak baktığımda Ayaz ve çocuklar gülüşüler.

“Memo sevgilime ‘canım’ dediğin için canını yakacaktım ama dua et Masal Abi’n yine keyfimi yerine getirdi.”

“Masal Abi’n mi?” diye cırladım. Pis pis sırttı. “Doğum günün için tıraş losyonu aldım Masalcığım. Beğenirsin inşallah.”

“Beğenmezsem sana veririm. Bir taraflarına sokarsın.”

“Beni imandan çıkarma cuma cuma,” dediğinde kahkaha attım. Ayağımı sertçe salladım ve bu sefer topa denk gelmesi için büyük bir efor harcadım. Top direkt Seray’ın surata gidince elim ağzıma gitti.

“Bir şey olmadı. Tipin kaymadı. Sakın ağlama.”

Kız benim yakarışlarımı dinlemeyip ağlamaya başladığında dudağımı ısırıp olduğu yere koşturdum.

“Dur bakayım,” deyip çenesinden kavradığım gibi yüzünü kendime çevirdim ve diğer elimle yüzünü kapattığı ellerini de çektim. “Vallahi bir şey olmamış,” dedim kanayan burnuna bakarken. “Kızarmamış bile.”

“Seraycığım bence annene söylemelisin.”

“Ayaz çocuklara kötü örnek olma,” diye tısladım. Sırttı. “Ulan kızın burnunu yamultmuşsun.”

Bunu duyan Seray daha sesli ağlamaya başladığında sinirle ayağına tekme attım. “Ya öyle söylemesene bak kız annesini çağıracak şimdi. Dayak yemek istemiyorum, tamam mı?”

“Anneee!” diye cırladı Seray. “Sus Allahın cezası, sus,” diye mırıldanmaya başladım annesi kızının çığlığıyla bizim olduğumuz tarafa dönerken.

Ayaz sırttırırken “Bence anlamadı,” dedi endişeyle bize yaklaşan kadına bakarak. “Of Ayaz,” diye sızlandım.

Kadın yanımıza gelip iki karış açılan ağzıyla kızına bakarken hemen kollarını boynuna doladı. “Kızım ne oldu? Düştün mü?”

“Ayaz niye çocuklara top atıyorsun?” dedim yapay sinirle Ayaz’a bakarken.

Ayaz’ın kaşları kalktı. “Ben mi attım Seray?”

“Yo hayır. Seray’ı konuşturmamalıyız. Çünkü o çok yorgun. Baksanıza burnu bile kanıyor. O konuşmasın. O

hastaneye gitsin ama şunu da söylemeliyim ki, topu Ayaz fırlattı. Hani yanımdaki iri yarı çocuk ama sakın Seray'a sorup onu yormayın.”

“Pekâlâ,” dedi Ayaz gülerken. Kadın zaten şaşkın şaşkın ikimize bakıyordu. “O zaman Memo'ya soralım.”

Rahatlamam aniden giderken tedirgince elimi salladım. “Hayır!” diye çıktım. “Ayaz onun bağcıkları açık o konuşamaz!”

Sırıttı. “O zaman Kadir'e soralım.” Kadir'in kim olduğunu çözmek için Ayaz'ın baktığı yere döndüğümde dudakımı ısırardım. Bu çocuk kalede kafasına vurduğum çocuktur. Kesinlikle bana yardım etmezdi.

“Ama o da olmaz çünkü daha sünnet olmadı değil mi?” diye dalga geçti Ayaz benim deminden beri bulduğum bahanelerime.

“Oldu o zaman biz kalkalım,” deyip topu ayağımla geriye itekledim ve şirince sırtarak sahanın çıkışına yöneldim. Annesi kızına sakinleştirici cümleler söylerken aynı zamanda burnunu çantasından çıkarttığı peçeteyle siliyordu. Ayaz da ceketini kaleden alıp üzerine geçirdikten sonra “Masal'la parkta oynamak isteyenler otuz bir desin!” diye bağırdı çocukları bana karşı örgütlerken. Yürümeyi kesip şaşkınlıkla ona döndüm. Hem kötü amellerine alet olarak otuz bir sayısını kullanıyordu hem de beni eve götürmek yerine yine parka sokuyordu. Uvv. Hiç sevmediğim.

Neredeyse bütün çocuklar “Otuz bir!” diye bağırdığında Ayaz ibnece sırttı. “Sevap puanlarım artıyor.”

“Günah bu, mal,” diye çıktım. Omuz silkti. “Ben de senin gibi çocukları sevmem ama nedense sana eziyet çektiren çocukları seviyorum.”

“Ben hiçbir çocuğu sevmiyorum. O yüzden demin beni ispiklemekle meşgulken cebinden arakladığım araba anahtarıyla arabayı çalıştırıp eve gideceğim ve sen de burada kalacaksın.”

“Sanırım bunu içinden düşünmen gerekiyordu,” dediğinde dudağımı ısırđım. “Evet mantık olarak öyle olması gerekiyordu.”

Birkaç büyük adımıyla dibime gelip avucunu açıp elini uzattı. “Anahtar?”

Ben de avucumu açıp elimi uzattım. “Yala.”

Gözlerini devirdi. “İnşallah anahtarı arka cebine koymuşsundur,” dediğinde ne dediğini anlayamamıştım ama anlamam uzun sürmemişti. Elleri anahtarı ararken vücudumda gezindiğinde birkaç saniyelik şoktan kurtulup “Çek ellerini be pislik,” diye tıslayıp onu ittirmeye çalıştım. Elleri belime çıktığında huylanıp kıkırdadım ve geri çekilmeye çalıştım. Dudakları kıvrılırken elleri kalçama geçti ve arka ceplere ellerini soktu ve ellerini kalçama bastırıp beni kendine çekti.

“Anahtar nerede kedcik?”

Dudağımı ısırđım. Ayaz şu an çok yakınımıdaydı ve o ellerini oradan çekmesi gerekiyordu. Ben Ayaz’ın saçını savuruşundan bile etkilenirken bu yakınlık fazlaydı. -Görse- niz siz de etkilenirsiniz ama göremiyorsunuz- ibne sırtıış.

“O dudağınđı ısırđmayı kesmen için iki saniye veriyorum.”

“Neden?” dedim gülerken. Gözlerim dudaklarının biçimini ezberlercesine dikkatle bakıyordu. Gözlerine bakmak da cazipti ama dudaklarından gözlerimi çekemiyordum.

“Çocukların arasında seni öpmem için.”

“Pekâlâ anladım,” dedim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Dudak ısırđmak yok Masal...

“Ben de o ellerini kalçamdan çekmen için iki saniye veriyorum.”

“Neden? Çocukların arasında bana saldırmamak için mi?” dedi kahkahalarının arasından. “Evet,” dedim net bir şekilde. *Hayır, heyecandan bayılacağım şimdi o yüzden.*

“Ben kabul ediyorum saldırabilirsin, buna değer,” dediğinde oflayıp ellerini ittirdim. “Anahtar arka cebimdeydi

ama ellerini geçirirken düşürmüş olmalısın,” diye mırıldanıp parka doğru gitmeye başladım. Etkisi sürmeye devam ediyordu. Peki yarın? Doğum günümdü. O zaman aramızda bahsettiğimiz şeyler geçerse etkisi anca yaşlanıp hatırlayamayacak kadar bunadığımda geçerdi sanırım.

Parka vardığımda çocuklar etrafıma toplanırken dudaklarımı ısırdım. “Ne oynamak istiyorsunuz?”

“Öncelikle kayacağız. Sonra sallanacağız. Sonra tırmanacağız. Sonra yine sallanacağız.”

“Sonra da Ayaz’la öpüşeceğiz.” Kendi içimden mırıldandığımı sanıyordum ama hepsi bana ters ters baktığında hemen toparladım. “Öyle değil tabii ki.”

“Öyle tabii ki,” diye araya girdi keyifli sesiyle Ayaz. Of bana o alıştırmıştı. Her işe başladığımda “Bitir, öpüşeceğiz,” diyen oydu. Şimdi bilinçaltıma girmiş olmalıydı -ki biraz da istediğimden- aklıma o gelmişti.

Onu takmayıp yapay bir şekilde sırttım. “Hadi oyuna başlayalım. Çok hevesliyim.”

Ayaz homurdanarak çevresine bakındı. “Boş yer yok.”

Oturan kişiler genellikle yaşlılar ya da çocuklardı. Ayaz’ın gözüne kestirdiği yere baktığımda “Sakin,” dedim. Bayağı uzaktaydık ama genç kız olduğunu varsayıyordum. Başında şapka vardı ama saçları koyu renk gibi duruyordu. Ayaz’ın en sevdiği, süper ya.

“Amacın kaldırmak bile olsa o kızın on metre yakınına yaklaşırsan seni öldürürüm.”

Gözünü tekrar bankta oturan kıza çevirdi. “Lens kullanıyor, esmer, m beden giyiniyor, bacak boyu yüz yirmi cm, tahmini olarak Üsküdar’da oturuyor. Yirmi yaşında olsa gerek. Sevgilisiyle yeni ayrılmış. Şu an onun ‘ok’ yazdığı mesajına verecek cevap düşünüyor. Ağlayacak bir omuza ihtiyacı var.”

“Git ağlayacak bir omuz ol ona pislik,” deyip kafasına bir tane vurdum. Resmen kızı süzmüş, özgeçmişini

anlatmıştı bana! Bir de ağlayacak bir omuza ihtiyacı var diyordu! “Şimdi gidip üzerime kuma getirmek ister gibi davranmayan doğru düzgün yeni bir sevgili bulacağım. Çünkü ağlayacak bir omuza ihtiyacım var. Sevgilimden tam şu an ayrıldım da.” Sinirimi saçarak konuştuktan sonra parkın çıkışına doğru adım attım ama tabii ki yanımda öküz izin vermeyip kolumu tuttu.

“Kimi bulacaksın sevgili? Sevgili kimi bulacaksın sen? Bulacaksın sevgili kimi sen?” dedikten sonra bir an düşünür gibi oldu. Cümleyi başka nasıl kurabileceğini düşünüyordu sanırım. Başka bulamamış olacak ki devam etti. “Bulamazsın sevgili.”

“Bak nasıl buluyorum,” deyip yine gitmeye kalkıştığım da tekrar durdurdu. “Ulan sen varken ben ne yapayım esmer, uzun bacaklı, Allahım konuştukça kızın yanına gidesim geliyor. Neyse. Ne diyordum? Bunları dışımdan mı söyledim?”

Bileğimi sertçe çektim. “Ayaz senden ayrıldım biraz önce. Beni rahat bırak!”

Bu sefer bileğimden tutmasını diye kollarımı göğsümde bağlayıp parkın çıkışına ilerlemeye başladım. Resmen yanımda kızı kesmiş bir de ona ağlayacak omuz olmak istemişti! Resmen! Dudağımı ısırıp adımlarımı hızlandırdım. Şerefsizin tekiydi. Bunu bile bile ona âşık olduğum için ben de salağın tekiydim.

“Salaksın,” diye o da düşüncelerimi pekiştirdi.

Onu takmayıp yürümeye devam ettim. “Kız esmer falan değildi. Vücut ölçülerini o mesafeden görme yeteneğim ne yazık ki henüz yok. Dikkatli baksaydın kız değil resmen bunak olduğunu da görürdün. Beni kıskanmakla o kadar meşguldün ki seninle dalga geçtiğimi anlamadın.”

Olduğum yerde durup biraz önce çekiştirdiğimiz tarafa baktım. Dediği gibi esmer kız falan yoktu. Kadın vardı.

Kırklarındaydı ve sarışındı. Dudağımı ısırdım. *Biraz önce salağım demiştim, değil mi?*

Ellerini ceplerine yerleştirip karşıma geçti. Gözleri alayla bakıyordu. Nasıl da fark edememiştim? Kıskançlık başa belaydı. Ve kesinlikle Ayaz da başa belaydı. Şu anda ona bağırمام gerekirken alayla bakmasına rağmen hâlâ anlamlı ve sıcak gelen gözlerinde kayboluyordum. Benim ona kızgın olmam gerekiyordu! “Çok kötüsün,” diye mırıldandığımda gülümsedi.

“O taş kafana senden başkasına bakmayacağımı sok ve çıkarma.”

Puflayıp sııttım. “Bunu daha romantik bir şekilde söylemen gerekiyordu.”

“Hayır şu an öpüşmemiz gerekiyor. Sus.”

Kıkırdamamı yarıda kesen dudaklarında gülümseyip ellerimi saçlarına daldırdım. Geri zekâlı! Aptal! Bütün küfürleri sıralayıp sonra yine başımı omzuna yaslamak istiyordum. Beni sinirlendiriyor, uyuz ediyor, bazen çıldırtıyor, bazen büyülüyor, bazen de o çikolatalı kahve rengindeki gözleriyle eritiyordu.

Burunlarımızın degeceği kadar geri çekildiğimizde güldüm. “Romantik sözlerden daha etkili olmadığını söyleyemem.”

“Halk içinde olmasaydık tişörtümü çıkarırdım ve asıl etkili şeyi sana gösterirdim.”

“Tişörtünü çıkarıp çıkarmaman bir şeyi değiştirmez bence.” O kadar kaslıydı ki tişörtüne bakan bir insan çıplak tenine bakıyor gibi oluyordu. Bir de bilerek dar tişörtler tercih ediyordu ve kasları da işin içine girince tişört vücuduna yapışıyordu. Bu da kızların direkt Ayaz’a odaklanmasını sağlıyordu.

“O dar tişörtlerini yakacağım,” diye homurdandım. Kimse benim sevgilime bakamazdı. O benim namusumdu.

O benim evimin direğiymi, diye düşünürken gülmek için zorlandım. Şimdi bir de kıro gibi oturursam tam olurdu! Resmen kıroya bağlamıştım.

“Güzelim mal var ki gösteriyorum. Tişörtle alakası yok,” deyip sırttı. Gözlerimi kıstım. “Ben de şimdi tişörtümü çıkarırsam görürsün.”

Sırttı. Bu biraz “nah” gibiydi sanki. Ayaz çocuklara eliyle “gelin” işareti yapınca gözlerimi devirdim. İllaki beni koşturacaktı demek.

“Masal Abi.”

“Al işte,” diye homurdandım. Hep Ayaz öğretiyordu bu veletlere bunları.

“Aferin koçum,” deyip omzunu sıvazladı Ayaz. “Aynen öğrettiğim gibi.”

Allah bilir başka neler öğretmişti. Çocukların cebinde sigara olmasını bekliyordum. Ayaz’la çok haşır neşirlerdi. Ya da birazdan birbirlerine “Öpüşeceğiz,” de diyebilirlerdi. Olağandı.

“Hadi kayalım!” diye bağırdı bir kız. Pufladım. Bugünü de sağ salim geçirirsem *Damon*’ın öldüğü için bile üzülmedim artık.

Sonraki dakikalar tamamen korku filminden alınmış gibiydi. Kaydırdıktan tepe taklak düşebilmeyi becermiş bir kızın hikâyesini konu ediniyordu. *Ben tabii ki!* Ayaz malı da gelip “İyi misin aşkım? Hastaneye gidelim mi aşkım? Öpeyim de geçsin aşkım,” demiyordu da kahkahalar atıyordu. Bir de üzerine “Beddualarım tutuyor,” demişti. Boş zamanları bol olduğu için bedduaları da boldu tabii pisliğin. Sonra bir ara “hep ben mi düşeceğim?” kafasıyla bir çocuğu düşürmeye çalışmıştım ama benden iri çıktığı için yine ben düşmüştüm. Bu çocuklarla Ayaz’ın plan kurduklarını düşünmeye başlamıştım. Tahterevallide üç çocuğu uçurmuş, altı çocuk da beni uçurmuştu. Birkaç kez kovalamaca oynamıştık ve hepsini de yakalamıştım.

Kendimi bir ara kümeden kaçan tavukları yakalamaya çalışan adamlar gibi hissediyordum. Ayaklarımı açışım ve kollarımı savuruşum aynen öyleydi. Bu süre zarfında Ayaz çoğunlukla gülmüş, arada da düşüncelerini kaba bir yolla iletmişti. “Seni baban mı doğurdu? Önündeki direği nasıl görmezsin?” demişti resmen. Tamam benimki de salaklıktı. Sırf Memo’ya laf yetiştireceğim diye arkama bakarak ilerliyordum ve bom! Direkle resmen öpüşmüştük. Artık Anıl’ı anlayabiliyordum.

“Yeter artık in ben sallanacağım.”

Bunu diyen kıza ters ters baktım. “Daha yeni bindim.”

“İki saattir aynısını söylüyorsun,” diye sızlandı. Omuz silktim ve yine önüme döndüm. Yorulmuştum ve salıncaklar gayet rahattı.

“Sallamaya devam et.”

Kız salladıkça daha da mayışlıyordum. Başımı zincirlere yaslayıp gözlerimi kapattım. Çocuk salıncağına sığmadığım için gençlerin sallandığı salıncağa binmişim ve arkadan üflesele yüzüstü kuma yapışmışım.

Gittikçe sesler uğultulara dönüşüyordu. Vücudumdan alakam kesiliyor, gözlerimdeki karanlık sanki mümkünmüş gibi artıyordu.

Başımın zincirden kaydığını hissettiğimde aynı anda vücudumda öne doğru yalpaladı. Ben “tamam kumlara kafa atacağım” derken betona kafa attım. Homurdanarak gözlerimi araladığımda siyah bir tişörtü gördüm. Beton kadar sert bir omza sahip olan...

Ayaz...

Gözlerimi tekrar kapattım. Salıncakta oturur vaziyeteydim ama Ayaz’a doğru eğilmişim. Yüzünü göremiyordum. Yanağımı omzuna yaslamış, gözlerimi kapatmışım. Ellerini belime koyup düşmememi kesinleştirdikten sonra diğer elini de sırtıma dökülmüş saçlarıma götürdü ve okşamaya başladı.

“Çok huzurlu,” diye mırıldandım. Huzurluydu. Beni bu yorgun duruma sokan da oydu ama başım omzuna düştüğü an iş değişmişti. Huzurun vücut bulmuş hâliydi. Sigara içtiğini sık görmüyordum. Yanımda az içiyordu ama olmadığım zamanlar içtiğini geldiği zaman burnuma dolan sigara kokusundan anlıyordum. Yoğun değildi. Yüzümü buruşturacağım boyutta hiç değildi. Aksine güzel bir koku gibi geliyordu. Hele parfümüyle birleşince ortaya herkesi kendisine çeken Ayaz’ın kokusu çıkıyordu işte.

Uykuya dalmak için saniyeleri kovalıyor gibiydim. Bilincim açıktı ama etrafta olan şeylerden haberim yok gibiydi. Ya da etraf çok sessizdi. Parkın sessiz olacağını sanmıyordum. Tabii boşalmadıysa.

“Bu kadar yorucu bir günden sonra hediye de hak ettin ha kedici? Ne dersin?”

Sesi düşünüyormuş gibi çıkmıştı. Düşünmesine gerek yoktu. En büyük hediyeye ve isteyebileceğim en güzel şeye sahiptim şu an. Omzunda onun kokusuyla nefes alırken uykuya dalmak üzereydim. Başka ne isteyebilirdim ki?

“Hâlimden memnunum,” diye mırıldandım. Sesimin yeterince yüksek çıktığından emin değildim. Hatta düşündüm mü yoksa söyledim mi onu bile kestiremiyordum.

“Hava soğumaya başlıyor. Yoksa bacakların bakış açımdayken ben de hâlimden gayet memnunum.”

Homurdandım. Uyumaya çalışan birine sapıklık yapılmazdı! Böyle bir kural yoksa da olmalıydı. Çünkü yüzümün kızarmasından uyuşukluğum gitmişti. Doğrulup Ayaz’ın gözlerine bakarken açtığım bacaklarımı düzeltmeye çalıştım ama izin vermeyip bacaklarımı omuzlarından sarkıttı ve ellerini belime koyup sadece gözlerime baktı. Diz üzerinde durduğu için bir kafa aşağımda kalıyordu boyu. Bu hâlde bile neredeyse bana ulaşacaktı. Tabii ben de oturuyordum ama yine de o diz üzerinde olduğu için ondan çok daha yüksekte olmam gerekiyordu. Ayaz’ın

hayvan gibi boyu olduğundan şimdi aramızda fazla fark yoktu.

“Hava soğuyorsa ceketini çıkarıp bana vereceksin. Uykumdan uyandırıp eve götürmeyeceksin.”

Omuz silkti. “Eve götüreceğim diye bir şey demedim ve ceketimi en son sana verdiğimde bir daha geri alamamıştım.”

Sırıttım. “Ne güzel günlerdi değil mi?”

O ceket hâlâ dolabımda duruyordu ve bir tane daha olsaydı fena olmazdı hani.

“En güzel anım Atalay’a sarhoş diye kendine getirmek amacıyla tokat attığım zamandı sanırım.”

Güldüm. Benim en güzel anım neydi? Neden aklıma hep Ayaz’la olduğumuz bir sürü an geliyordu? Ve acaba Selin’le Ayaz’ın da güzel anıları var mıydı?

Gözlerimin önüne çimenlikte uzanmış Selin ve Ayaz gelince yumruğumu sıktım. Birbirlerine bakıyorlardı. İkisi de gülümsüyordu. İkisi de seviyordu. İkisi de heyecanlı ve mutluydu. Kafaları birbirlerine yakınlaştıkça yumruğum daha da sıkılaşıyordu.

“Ne oldu şimdi? Söyle hadi yine ne oldu?” diye dalga geçince hayalden -ne hayal ama (!)- sıyrılıp ona odaklandım. Yumruğumu gevşetip omuz silktim. “Hi... Hiç. Yok bir şey.”

Bana inanmadığını belirten bir şekilde baktığında pufladım. “Bizim en güzel anımız ne sence?”

Ani sorum karşısında şaşırmadı. O ne zaman şaşırmıştı ki zaten? Genellikle şaşırın, mimikten mimiğe giren taraf ben oluyordum. “Bilmem,” dedi omuz silkerek. Omzunun kalkışıyla bacaklarım da kalkmıştı ama indiğinde yine eski pozisyona dönmüştü.

Çevresine bakınıp “Şu an olabilir belki,” dediğinde ben de çevreme bakındım. Kimse yoktu ve hava kararmaya

başlıyordu. Tam olarak kararmadan önceki o değerli birkaç dakika içerisindeydik sanırım. Gökyüzünün aldığı bu rengi seviyordum.

“Şu an mı? O kadar anı yaşadık ve aklına şu an mı geliyor?”

“Masal,” dedi gülümseyerek. Belimdeki bir eli yanağıma gitti ve okşayarak çeneme götürdü parmaklarını. “Yarın başka bir şey yapıyor olursak ve sen yine bana bu soruyu sorarsan ben yine aynı cevabı veririm. Seninle geçirdiğim her saniye en güzel anımız olabilir. Başkalarıyla gülüşmeyi, seninle kavga etmeye değişmem. Bağırduğumuz, çağırdığımız, yıktığımız, döktüğümüz anılarımız bile benim için önemli. Bunun kesinlikle sinirlenince çok seksi olduğunla alakası yok.”

Kıkırdadım. Kıkırdamam zamanla gülümsemeye dönüşürken “Uçurum,” dedim. Kaşlarını kaldırdı. “Farkında mısın? Genellikle birbirimize bir şey itiraf ettiğimizde uçurumda veya yakınlarında oluyoruz...”

Gözünün önünden geçen anıları görüyor gibiydim. Selin’in Ayaz’a “Abini seviyorum diye mi bunlar?” demeye getirdiği film gecesinden sonra uçuruma gidişimiz ve orada konuştuklarımız, ilk buluşmamız saydığımız uçurumun ucunda gece bile olsa piknik yapışımız, birbirimize orada itiraf ettiklerimiz ve itirafın boyutuna göre içki içişimiz, “Benim yangınım sensin!” diye bağrışım ve daha sonra onun çıkma teklifi edişi... Sanırım en güzel anılarımıza uçurumlar şahit oluyordu.

Başıyla onayladı. “Bence erkekler tuvaleti de güzel bir ortam,” dediğinde kakhaha attım. İlk öpücüğümü orada almıştı pislik. Daha güzel bir şekilde ilk öpücüğümü vermeyi isterdim ama Ayaz dışında birine ilk öpücüğümü ne kadar romantik bir ortamda vermiş olursam olayım, yine de bir erkekler tuvaletinde Ayaz’ın birden beni öpmesine denk gelmezdi.

“Hediyem ne?” dediğimde “Tişörtümü çıkartabilirim,” dedi. Gözlerimi devirdim. Sırıttı. “Dağıtabiliriz.”

Düşündüm. Uzun zamandır içki içmiyordum. Gerçi en son sarhoşluğum ve artı suyuma katılan uyuşturucuyla hiç güzel şeyler yapmamıştım ama sarhoş olmayı seviyordum. Yaptığım hiçbir şeyden sorumlu olmuyordum çünkü. Ve Ayaz’ı sarhoşken görmek de istiyordum ama Atalay’ın dediğine göre üzgün olmadığı sürece ne kadar içerse içsin Ayaz sarhoş olmuyordu.

“Bizi kim toparlayacak?” dediğimde omuz silkti. “Ben dağılmam. Özellikle sarhoşluk salaklıklarını göreceksen ayık kalırım.”

Sırıttım. “Pislik,” dedim ve bacaklarımı omzundan çektim ve o kalkıp bana da elini uzattı. Yorgun olmama rağmen içki içeceğimi duyduğum gibi enerji dolmuştum.

Elinden destek alarak kalktım ve ona yaslandım. “Eve gidiyoruz o zaman.”

“Evet.” Telefonu çalmaya başladığında hınzırca sıırıttı. “Arka cebimde aşkım uzatır mısın?”

Birincisi aşkım diyor, ikincisi hınzırca sıırıttıyor, üçüncüsü sapıklık yapıyor. Evet Ayaz’ın ibnelik kurallarından üçüydü.

“Telefonu arayan kişi *Damon* olsa bile açmak için eğer kalçana dokunacaksam telefonu açmamayı tercih ederim.”

“Salak kız,” dedi gülerek. Egosundan geçilmiyordu mübarek. Elini arka cebine atıp yüzüm kadar olan telefonunu çıkardı ve ekranda yazan “lavuk” isimli kişinin aramasını açtı.

“Ne var lan?”

Ah. Ne kadar da kibar bir sevgilim var.

“Sen depresyondan çıktın mı sonunda?”

Anıl’la konuşuyordu sanırım. Sırıttım. Resmen Alev’i seviyorum demişti ve bu devrim yaratacak bir itiraftı. Tek

gördüğü şey yemek olan Anıl ve tek gördüğü şey yakışıklı erkekler olan Alev. Allahım. İğrenç bir ikili.

“Hayır Masal yanımda değil.” Karnını cimciklediğim de sırttı ve kolunu omzuma atıp yürümeye devam etti. Onun adımlarına yetişmek mümkün değil gibiydi ama o koluyla desteklediğinde uçar boyutta olsam da yetişebiliyordum.

“Tamam Leman Cafe’ye git. Ben de onun yakınlarındayım. Görüşürüz sonra. Öpücük mü attın sen? Siktir oradan pezevenk. Kapatmasan da olur. Sana yazıyor sonuç... Aha yüzüme kapattı piç.”

Gülerek kollarımı beline doladım ve başımı koltuk altına yaslayıp yavaşladığı adımlarına daha kolay yetişmenin ve kaslı sevgilime sarılmanın zaferini yaşadım.

“Leman Cafe’ye mi gideceksin?”

Beni ekecek miydi? Dağıtırdım ortalığı vallahi.

“Hayır. Beklesin dursun pezevenk.” Kahkaha attım.

“Hani onu engellemiştin?”

“İkinci hattından aramış,” deyip telefonu deri ceketinin cebine koydu. Evet orası daha güzel bir yerdi. Hiç değilse arka cebinden telefonu almaktansa deri ceketinin cebinden almak daha kolay olurdu.

Eve geldiğimizde Ayaz annemin radarına yakalanırken ben kötü kız kahkahaları atarak odama geçtim. Şimdi annem yüzlerce soru soracaktı ve Ayaz’a inme inecekti.

Küçük veletler ve büyük velet -Ayaz- yüzünden batmış olan üstümdekileri kirli sepetine atıp duş aldım. Duşta anladım ki sadece üstüm değil vücudum da batmıştı. Yeterince temizlendiğimi düşündükten sonra duştan çıkıp kurulandım. Altıma deri tayt giydikten sonra üzerime de mor, kalçamın altında biten bol askılı bir tişört giydim. Beyaz *Converse*’lerimi de ayağıma takıp boy aynasının karşısına geçtim. Şu yüzüme ve saçlarıma yapılan bakımdan sonra güne 385498 adım önde başlıyordum. Giyim tarzıma da

biraz dikkat etmeye başlamıştım. Eskiden olsa tişört kot pantolon giyip çıkardım. Zaten uçlara doğru rengi açılan saçlarım ve mavi gözlerimle güzel bir kız olmuştum. Ayaz da şanslı çocuktu yani.

“Masal!”

Ayaz’ın sesini “gel beni kurtar” olarak çevirip gülerek odadan çıktım ve kapıda çocuğu diken annem ve çocuğun ta kendisi Ayaz’ın yanına gittim.

“Anne rahat bıraksana çocuğu ya.”

“Kızım bu sana hâlâ evlenme teklifi etmemiş.”

Gözlerim irileştiğinde ağzım da kurumuştu. Ayaz’a “Evlenme teklifi ettin mi?” diye mi sormuştu? Aman Allahım...

“Anne öyle bir şey yok. Niye olsun? Çocuğa niye öyle şeyler soruyorsun ama yani!” diye çıkıştım. Annem kötü kötü baktı. “Kızım her gün berabersiniz. Al şimdi de dışarı çıkmak için hazırlanmışsın gece oldu. Sonra baban sordugunda nişanlı onlar kendi aralarında rahat bırak diyorum da sakinleşiyor. Bak bir gün naneyi yiyeceksin sonunda Masal.”

Gözlerimi kıstım. Şu konuşmayı Ayaz’ın olmadığı bir yerde de elbette yapabilirdim ama benim ibne annem Ayaz’ın yanında yapacaktı ki beni rezil edip biricik çocuğu Umut’a pasta götürecekti.

“Gökçe Teyzeciğim çamaşırlarınızı Omo’yla mı yıkıyorsunuz?”

“Ayaz ne diyorsun?” diye mırıldandım göz ucuyla ona bakarken. Annemle göz göze geldiğimde şirince sııttım. “Evet evladım neden?”

“Şu an gözüme *Britney Spears* gibi gözüksünüz. Saçınızı en son iki hafta önce boyattınız onu biliyorum. Yüzünüze de her zamanki makyajı yapmışsınız. Tek fark sanırım üstünüzdekiler.”

Annemin gönlünü fetheden adama kötü kötü baktım. Sonra neden annem beni değil de Ayaz’ı daha çok seviyor

diye soruyordum kendime. Adam işi biliyordu. Hem istediği gibi konuyu değiştirmişti hem de annemin gönlünü hoş etmişti.

Annem gülümseyerek Ayaz'a bir şeyler söylerken Ayaz onu dinliyormuş gibi yapıp eliyle ağzını kapattı ve mırıldanarak "Ben bu işi kaptım," dedi. Evet yavaşlıkta yeni bir devir başlatmıştı kendisi.

iPhone'unun güzel melodisi kulağımı doldurduğunda koşarak salona gittim. Göz ucuyla koltukta yayılmış Umut'a bakarken çekmeceye yaklaşıyordum.

"Sen hâlâ ölmedin mi?"

"Kes sesini çocuk," diye homurdanıp çekmecedeki telefonu çıkardım. Anıl kankim arıyordu. Açıp kulağıma götürdüğümde o cırtlak sesini duydum.

"Sen yeni kankiler mi buldun bakayım?"

"Yalan," dedim hemen. "Kuru iftira."

"Kes! Memo bana her şeyi anlattı."

Demek Ayaz'ın şu parkından Anıl'ın da haberi vardı. "Kanka senin yerini tutamaz," diye yalanlar sıralamaya başladım ama daha ikinciye geçmeden beni susturdu.

"Ben burada aşk açısından Atalay'a pasta bile yaptıramıyorum sen Memo'yla işi götürüyorsun."

"Bana ne oğlum senin salaklığın. Ben mi dedim git Alev'e âşık ol diye?"

"İlkokuldayken öğretmen 'çiçek ol' dediğinde 'kanayan gül' olmuşsam demek ki," diye mırıldandığımda kahkaha attım. Koridorda kötü kötü bakan Ayaz'la göz göze geldiğimde kahkaham yavaşça durdu.

"Anıl, kanka bak yarın doğum günüm var. Hediyeni kap gel. O zaman detaylı detaylı konuşuruz."

"Tamam sakız alırım," dediğinde dudağımı büzdüm. Umutla "Altın kaplamalı sakız?" dediğimde gülüp "Eğer bakkal amca altın kaplıyorsa bakarız kanka," dedi. Ben de güldüm. Telefonu kapatıp Ayaz'ın yanına gittiğimde şüpheli bakışlarına gözlerimi devirdim.

“Anıl’la konuşuyordum.”

“O lavuk niye seni arıyor?”

“Çünkü kankayız.”

Yine bilindik alayla karışık kıskançlıklarına başlayarak “Kanka ayağı...” diyeceği sırada annemle göz göze gelince sustu. Sırıttım. “Hadi çikalım,” diye mırıldandıktan sonra kapıya doğru ilerledi. Hâline kahkaha attım. Yuh anne. Ayaz’ı bile yola sokmuştu.

“Telefonunu hep açık tut. Geç kalma. Ayaz sen de açık tut Masal’a ulaşamazsam seni arayacağım. Sakın yanlış şeyler yapmayın Masal, biliyorsun terliklerimi. Ayaz sen de öğrenirsin.”

“Önermem,” dedim Ayaz’a sırtarak bakarken. Anne terliği Polat Alemdar’ın tek başına yine ölmeyip sağ salım çıktığı silahlı kavgada beş kişiyi birden vurabildiği silaha denkti.

“O yüzden cici cici gidin akşam yemeği yiyin gelin.”

Annem tabii ki bara gideceğimizi bilmiyordu. Bilse akşam yemeği niyetine terlik yedirirdi. Sonunda annemden kurtulup binadan çıktığımızda ve arabaya bindiğimizde nefesimi dışarı üflemiştim. Bu kadın saniyede bu kadar çok konuşmayı nasıl beceriyordu? *Yetenek Sizsiniz’e* gitse Köpek Max’e bile taş çıkartırdı.

“İnmeyi düşünüyor musun?” Uyukladığım için takip edemediğim yola baktığımda durduğumuzu fark ettim. Ve Ayaz dışarıdan açtığı kapıdan kafasını uzatıp bana, geri zekâlı hissetmemi sağlayan bir bakış atmıştı. Sızlanarak arabadan indim ve Ayaz’ın kapıyı kapatışını izledim.

“Yolları karıştırmadığına emin misin?” dediğimde sırtarak arkasındaki beyaz binaya baktı. Burasının bar olduğunu sanmıyordum. Daha çok hastaneye ya da şirkete benziyordu.

“İstanbul’un en yanılta barlarından. Polisler burasının bar olduğu ihtimalini düşünmediği için her türlü uyuşturucu ve hap satıcılığını kolaylıkla yaparlar ve

manyak eğlencelidir.” Bir yandan Ayaz’ın dediklerini dinlerken diğer yandan hastaneye benzeyen binaya yaklaşıyorduk. Çevresinde kimse yoktu. Dışarıya çıkan müzik sesi de yoktu. Elini elimde hissettiğimde hâlâ bu duruma alışmadığım için irkildim. Ayaz sırtıttığında yarım yamalak gülümseyip hemen ellerimizi kenetledim. Avucumda oluşan bu sıcaklığı seviyordum.

“Çok sap vardır ama kurallı bir bardır. Kimse, sevgilisi olan ya da istemeyen bir kıza yan gözle bakmaz. Bakanı direkt barın sahibi gebertir.”

Binadan içeri girdiğimizde kulağıma dolan müzik, burnuma gelen sigara, alkol ve ter kokuları beklerken yine bembeyaz sadece birkaç masanın olduğu koskoca bir salona girince kaşlarımı çattım.

“Ee, burada hiçbir şey yok.”

“Ölsem de ilk öpücüğümü sana vermem, demeye getirdiğin zaman sana ‘büyük konuşma’ dediğimi hatırlıyor musun?”

Dudağımı ısırdım. Öyle demiştim değil mi? Ve şimdi düzenli olarak günde üç kez falan öpüşüyorduk ve yarın birlikte olacaktık. Aman ne sözlerime sadığım.

“Evet,” diye homurdandım. “Büyük konuşmamayı öğrenmelisin,” deyip asansöre yöneldiğinde ben de arkasından gittim. İki cm aralıklı olarak bir sürü asansör olduğunu daha salona girdiğim ilk anda fark etmişim. Bomboş ve kullanılmayan bir yerde bu kadar asansörün amacını tartışırken Ayaz beni asansöre çekti ve bir sürü tuşa aynı anda bastı. Asansör korkutan bir ses çıkartıp aniden aşağı inmeye başladığında Ayaz’a tutundum.

“Korkma. Ters bir durum yok.” Asansörün iplerinin boşaldığını sanmışım ama Ayaz her şeyin normal olduğunu söylüyordu. Kaşlarımı çattım. Asansör açıldığında birden kulağıma dolan müziğe alışmak için birkaç saniye beklemek zorunda kalmışım.

“Hadi,” dedi Ayaz asansörden çıkıp beni de çekerken. İşte beklediğim topluluk buradaydı. Herkesin üzerine düşen ve her saniye rengi değişen ışıktan tut, kulağı zangırdan müziğe ve burnuma dolan iğrenç kokulara kadar her şey buradaydı.

“İyi *fake*,” diye mırıldandım. Ayaz’ın duyduğunu sanmıyordum. Burada birbirimize bir şey duyurmak için cırlamamız gerekiyordu sanırım. Beni daha sessiz bir köşeye çekti. Barmen küçük eliyle büyük şişeleri döndürürken Ayaz’ın uzattığı içkiyi alıp ağzıma götürdüm.

Boğazımı yakarak geçen acı tadı yutkunduktan sonra yüzümü buruşturarak Ayaz’a baktım. “Bunu mu içeceğiz?” diye bağırdım. Aksi takdirde sesimi duyamazdı.

Benim gibi bağırarak “Dağıtalım diye geldik ama süt içelim istersen,” dedi. Güldüm. Yüzünü buruşturdu. “Gülüşünü duyamamak çok siktiri boktan bir durum.”

Bu ortamda haykırsam bile duyamazdı. Gülüşümü duyması mümkün değildi. Söylediği şeyle kan akışım hızlanırken bu sefer kulağımı zonklatan şeyin kalp atışım olduğunu fark ettim ve gülümsedim.

Ayaz beşinci içkisini içerken ben anca üçe gelebilmişim. Ayaz her zamanki gibi uyuzluklarına devam ediyordu. Sarhoşluğun yanından bile geçmiyordu ama ben kafayı fena dağıtmıştım.

“Eli küçük olanın şeyi de küçük olur diyorlar. Doğru mu?” diye bağırdım Ayaz’a doğru. Ne kadar sarhoşsunuz testinin son sorusuna kadar gelip “zilzurna” sonucuna ulaşacağım bir soru sormuştum Ayaz’a. Umarım bunu yarın hatırlamazdım.

Benim elim Ayaz’ınkinin yanında çok minnak kalıyordu.

“Benim elim büyük,” dedi sırtırken Ayaz. Yüzümü buruşturdum. “Yarın göreceğiz artık,” diye bağırdım. Ayaz kaşlarını kaldırdı.

“Pekâlâ sen sarhoş olmuşsun,” deyip elimdeki içkiyi almaya çalıştığımda sızlanarak geri çekildim. “Hayır ya,” diye bağırdım.

“Kızım bak benim de kafam dönmeye başladı. Senin fazla dağıtmaman gerek.”

“Ya sarhoş değilim ben,” diye cırladım ve içkimi bitirdim. Yenisini doldurması için barmene doğru ittikten sonra Ayaz’a döndüm.

“Kanıtlayabilirim.”

Güldü. “Ne yapacaksın?”

Oturduğum bar taburesi sallanır gibi hissederken “Biraz düşüneceğim,” diyerek işaret parmağını alnıma götürüp kendimce “düşünür” gibi gözüken bir pozisyona girdim. Kolumu fazla havada tutamayıp dirseğimi bar masasına yaslayarak “düşünmeye” devam ettim. Yeterince düşündükten sonra Ayaz’a döndüm. “Soruyu bir daha alabilir miyim?”

Ayaz katıla katıla gülerken gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. Evet, dediği gibi onun gülüşünü duyamamak çok kötüydü. Tabii Ayaz “çok kötü” değil de “siktiri boktan” diye ifade etmişti bu durumu.

Birden sıcak bastığında doğruldum ve saçlarımı omzumdan geriye atıp ellerimi yelpaze gibi sallayarak serinlemeye çalıştım. Ters yöne doğru yelpaze yaptığımı Ayaz ellerimi bana doğru çevirince anlamıştım. Gülmesini durduramadığı için ellerimi düzelden elleri titriyordu. “Çok sıcak, üzerimi çıkarmak istiyorum,” diye bağırdığımda Ayaz dilini saklattı ve barmenin uzattığı içki bardağını alıp kendisi dikip içti. Burnumu kırıştırdım. O benim içkimdi!

“Güzelim tek başımıza olduğumuz bir zaman bu teklifini gözden geçireceğim.”

Omuz silktim. “Ben içki istiyorum.”

Ayaz dudağında kalan içkiyi yaladığında dudağımı ısır-dım. Bana değil barmene bakıyordu ve içkisini doldurması

için uzatıyordu. Ne kadar çekici olduğunun farkında mıydı acaba? Ayaz'ın egosu aklıma geldiğinde sııttım. Tabii ki farkındaydı.

“Ama haksızlık. Ben de içki istiyorum.”

“Güzelim, bardağa dokunduğun an buradaki işimiz biter.”

Aklıma gelen düşünceyle Ayaz'a itiraz etmek yerine uslu bir kız olup bekledim. Ayaz barmenin belki de dokuzuncu kez uzattığı içkisini alıp ağzına götürdü. Fondip yapmasını yarıda kesip bardağı çektim ve dudığına yapıştım. Eğer bardaktan içemeyeceksem, Ayaz'dan içerdim ben de.

Başta karşılık vermese de sonra elindeki bardağı bırakıp ellerini belime sardı ve yoğun bir şekilde öpüşmeye başladık. İçkiyi onun dudığından tatmak mükemmeldi. Birden geri çekildiğinde boşluğa düşmüş gibi hissetmişim. Odaklamaya çalıştığım gözlerimi gözlerine çevirdim. Sarhoşken görüşüm netleşemiyordu. “Masal hafif sarhoş olma eşiğindeyim ve öyleyken hormonlarımı kontrol edebileceğimi sanmıyorum. O yüzden...” dedikten sonra diyeceklerini toparlamak için derin bir nefes aldı ama uygun bir kelime bulamamış olacak ki “...çok da şey yapma,” diye saçmaladı.

“Üzgün müsün?” diye ani bir soru yönelttim.

“Hayır,” dedi gözlerini kırıştıtırıp. “O zaman neden sarhoş oluyorsun?” Ayaz'a dair en küçük ayrıntıları bile hatırlamam garipti. Aslında bir gün öncesinde ne yediğimi bile hatırlamakta zorlanan bir kızdım ama Ayaz farklıydı. Farklı olduğu için beni kendine çekmişti zaten.

“Hadi dans edelim,” diye konuyu değiştirip ve elimden tutup insan kalabalığıının arasından geçirip ortalara geldiğimizde durdu. Bana dönüp ellerini belime koydu ve hızlı şarkıya göre hareketlendi. Çevremizdeki insanların yaptığı dans değil, flörtleşmeydi resmen. Herkes birbirine yakınlaşsın diye bu şarkı açılmış gibiydi.

“Neden üzgünsün?” dedim bu sefer. Üzgün olduğuna emin olmuşum çünkü cevaplamamıştı. Ayaz yalan söylemezdi. Ya şaka yapardı ya doğruyu söylerdi ya da hiçbir şey söylemezdi. Ve şimdi hiçbir şey söylememeyi tercih ediyordu.

Belimdeki elleriyle beni kendine çekti. “Dağıtmaya geldik,” diye hatırlattığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Nasıl olsa sonra sorabilirdim. Hep beraberdik zaten.

“Selin’le görüşüyor musunuz?” Sorduğum sorulara hükmedemiyordum. Dudaklarımdan düşünmeden dökülüyordu.

“Sarhoş hâlin çekilmez oluyor tamam ama saçmalamanı tercih ederim.”

Gözlerimi devirdim. “Bana cevap ver.”

“Görüşmüyoruz,” diye çıkıştı. “Aferin. Adamımsın,” deyip sırtıtım.

“Adam kalıbına soktuğun nadir anlardan.”

Kollarımı boynuna dolayıp sallanmaya devam ederken kıkırdadım. “Ama ne yapayım? Şerefsizin tekisin.”

“Evet bunu daha önce de söylemiştin,” dedi sırtırken.

“Ayaz yüzüne kussam kızarmısın?” Ona göre kusup kusmayacaktım çünkü. Ve şu an kusamım vardı. Ah. İçkinin beni bu kadar etkilemesine sinirim bozuluyordu.

“Kızmam. Ebene söverim.”

Dudağımı ısırđım. “Ebem hakkında düzgün konuş.”

Gözlerini devirdi. “Miden mi bulanıyor?”

“Bilmiyorum,” dedim bakışlarımı yerde hareket eden bir sürü ayağın olduğu tarafa çevirirken. Nefes alan bu bara gelmiş gibiydi. Ter kokusu, içtiğim içkilerle birleşince kusma isteğim artıyordu.

“Sanırım kusacağım.”

“Bir de daha fazla içmek istiyordun. Başımın belası gel,” deyip elimden tuttu ve koluyla beni önüne çekip hiç kimseye temas ettirmeden dışarı çıkardı. Dışarı çıktığımız gibi

kollarından kurtulup yeşillik alana koştum ve öğürmeye başladım. Her ne kadar öğürsem de kusamamıştım. Ve midemdeki o iğrenç hissin gitmesi için kusmam gerekiyordu.

“Allah belanı vermesin Ayaz. Ben sana demedim mi bana içki içirme diye?”

“Ben içki istiyorum diye çırpınan bir kızdan bahsediyoruz,” diye sızlanıp yanıma geldi. Gözlerimi devirdim. Tam ona küfretmek için ağzımı açmıştım ki gelen bir öğürme isteğiyle yine yere doğru eğilip bu sefer içimdeki her şeyi kustum. Ayaz saçımdan tutup önüme gelmesini engellerken diğer eli de sırtımı desteklercesine sıvazlıyordu.

Doğrulduğumda “Bir an kusarken ciğerinin de çıkacağını sandım,” diye homurdanıp deri ceketini çıkardı. Tişörtünü de çıkarttıktan sonra yumak yapıp ağzımı sildi ve tişörtü kenara atıp deri ceketini üzerine geçirdi. Ben neden kaslarını yeterince kesemediğim için sızlanırken fermuarı da çekip son noktayı koydu.

“Su,” diye mırıldandım. “Arabada vardı,” deyip ilerlemeye başladığında kaldırıma oturup ellerimle yüzümü kapattım. Kusmak zaten yeterince kötüyken bir de Ayaz’ın önünde kusmuşum. O bana rahatlık sağlarken bir de pahalı tişörtünü ağzımı silmek için kullanmıştı.

Biri tarafından dürtüldüğümde ellerimi yüzümden çektim. Ayaz’ın uzattığı şişeyi elime alırken Ayaz da yanıma oturdu. İlk birkaç yudumla ağzımı çalkalayıp tükürdükten sonra kalan suyu sonuna kadar içip şişeyi kenara attım.

“Ağgk,” diye homurdandım. Çok kötü hissediyordum.

“Bir daha seninle dağıtmaya gelirim anam avradıma kaysınlar.”

Gözlerimi devirdim. “Kimle gideceksin dağıtmaya? Yaren’le mi?”

“Ulan Yaren kim?” diye sızlandı. Gözlerimi devirdim. “Dünyanın yarısıyla takıldığın için muhtemelen içlerinde Yaren isimli biri de vardır.”

“Yarısı değildir,” dedikten sonra sırtarak ekledi. “Üçte biriyle takılmışımdır.”

Kıskançlığım tutarken oflayıp önüme döndüm. Ayaz'ı başka biriyle düşünemiyordum.

“Nasıl öğrenmiyorsun?”

Kaşlarını kaldırıncı on metre kadar uzağımızda duran kustuğum bölgeyi gösterdim. Kolunu omzuma atıp başımı göğsüne çekti. “Masal sen benim için bir hoşlantı değilsin. Anlık bir mimiğini beğendiğim için ya da fiziğine bayıldığım için seninle birlikte değilim. Yine anlık güzel olmayan bir şeyden de öğrenmem.”

Kollarımı beline sardım ve gülümsedim. “Ayaz seni çok seviyorum ben ya. Elimde değil. Senin fark etmeden yaptığın bir şey bile sanki yıllarca çalışmışsın da şimdi büyük bir gösteride sergiliyormuşsun gibi izliyorum.” Hâlâ sarhoşluk belirtileri taşıdığım için düşüncelerimi çekinmeden ileteliyordum.

“Öyleyimdir,” dediğinde kıkırdadım. Kıkırdamam git-tikçe sessizleşirken “Hiç söylemeyecek misin?” diye mırıldandım.

Bir süre sessiz kaldı. Bana değer verdiğini biliyordum. Artık Selin'e karşı eskisi gibi olmadığını da biliyordum. Bir-birimiz için yaptığımız şeyleri, beni kendi canını öne atacak kadar önemsedini biliyordum ama yine de duymayı dilerdim. Beni sevdiğini söylemesi, onun sesiyle bu cümleyi duymak mükemmel olurdu. Acaba Selin kaç kez bu şansı elde etmişti.

“Masal söyleyince ne olacak? Ya gideceksin ya da bir şekilde bitecek.”

Bundan mı korkuyordu? Büyünün bozulmasından mı? Sevdiğinde mutlu olamadığını düşündüğü için bu kadar sürüncemede kalmamış mıydı zaten ilişkiye başlamamız? Korkmuştu her şeyin Selin'le olduğu gibi ilerlemesinden.

“Gitmem,” diye fısıldadım başımı göğsünden çekip gözlerine bakarken. Gözlerimiz birbirinde saniyelerin yıllara dönüştüğü bir süre kenetli kaldığında daha fazla gözlerine bakarsam ağlayacağımı hissettiğimden yine başımı göğsüne yasladım.

“Ben Selin değilim.”

“Benziyorsunuz. Farkında değilsin.”

Yüzümü görmese de gözlerimi devirdim. “Neremiz benziyor? İkimizin de bir burnu olduğu benzerlik anlamına gelmez Ayaz.”

“İkiniz de duygularınızı saklayamıyorsunuz ve saklamaya da çalışmıyorsunuz zaten. İkiniz de bu konuda cesursunuz ama diğer konularda ürkeğe dönüşüp güvendiğiniz birine sığınıyorsunuz. Tek fark, Selin Atalay’a sığınırken sen bana sığınıyorsun.”

“Bu yüzden mi benimle birliktesin?” diye homurdandım. “Hayır,” deyip yüzünü bana çevirdiğinde başımı daha geride bir noktaya yaslayıp ben de gözlerine baktım.

“Bu yüzden bu beraberlik acı değil de mutluluk veriyor. Seninle birlikte olma sebebim başka.”

Heyecanla “Ne?” dediğimde sırttı. “Uçurumun dibinde değiliz Masal. Benden daha fazla itiraf bekleme,” deyip geriye -yola- doğru uzanıp beni de dirseğimden tuttuğu gibi yanına çekti.

“Uykum var.”

“Burada mı uyuyacağız?”

“Götünün donma ihtimalini düşünmezsek romantik. Değil mi?” dedi. Başımı göğsüne yaslariken güldüm. “Ya da on metre ötemizde kusmuk olduğunu düşünmezsek.”

O da gülüp kolunu belime doladı.

“Başım dönüyor,” diye mırıldandı.

“Benim de,” diye sızlandım. Mutsuzdu ve sarhoş olmuştu ama yine de benden daha mantıklıydı. Sarhoş

olduğunda böyle şeyler itiraf edecekse suyuna biraları doldururdum artık.

“İyi geceler kedicik.”

“İyi geceler aslancık.”

“Al işte. Aslancık diyor ya. Kızım sen adam olmayacak mısın?”

Kahkaha atsam da cevap vermedim. İkimiz de benim aslancık demekten vazgeçmeyeceğimi, onun da bu konuda çıldırmaktan geri kalmayacağını biliyorduk.

Boynum gıdıklandığında ister istemez uykumu bırakıp gözlerimi araladım. Boynumda bir nefes vardı. Önce bulanık olan görüntü gözümü birkaç kez kırıştırdığımda netleşirken kahverengi yumuşak saçlara gülümseyerek baktım. Kolları beni kafese almış gibi sarmıştı ve yüzünü boynuma gizlemişti. Ben de kolları arasında nasıl ölmeden uyuyabildiğimi düşünüyordum.

Ama bir dakika.

Biz bu odaya nasıl gelmiştik?

Ve ben neden çıplaktım?

Yani iç çamaşırlarım vardı ama yine de.

Dudağımı ısırıp kalkmaya çalıştığımda Ayaz homurdanarak yüzüstü döndü ve uykusuna devam etti. Hass*ktir. Üzeri çıplaktı. Altına örttüğü pike pantolonu ya da boxeri var mı yok mu göstermiyordu. Açıp bakmaya da cesaret edemiyordum.

“Ayaz,” deyip omuzlarını sarstım. Birkaç küfür mırıldanıp elimden kurtulmaya çalışsa da sesimi yükseltince homurdanarak gözlerini araladı.

“Ne var?”

“Ayaz biz gece ne yaptık?” dediğimde gözlerini ağır çekimde kapatıp açtı. “Ne yapmışız?”

“İşte onu soruyorum,” diye tısladım. Oflayıp odada gözlerini gezdirdikten sonra yine gözlerime baktı. “Burası neresi lan?”

Sinirle inleyip yataktan kalktım. Ayaz’ın da dediği gibi... Burası neresiydi? Koşarak pencereye gidip aşağı baktım. Geçen geldiğimiz park gözüküyordu. Yani burası o otel miydi?

“Gel buraya iç çamaşırlarınla pencerede dikiliyorsun,” dedi Ayaz. İç çamaşırlarımla olduğumu yeni hatırlayıp ona doğru döndüm ve hemen üzerimi ellerimle örtmeye çalıştım. Gözlerini devirdi ve bir eliyle yataktan destek alarak yatakta doğruldu.

“Biz nasıl buraya geldik?”

“Hatırlamıyor musun?” dedim bağırarak. Hatırlamadığını belirten bir bakış attığında “Nasıl hatırlamazsın? Salak mısın? Bunak mısın? Ayaz inanmıyorum ya beyinsizsin resmen... Sen...”

“Sen hatırlıyor musun?” diye hakaretlerimi kestiğinde dudağımı ısırđım. Tabii ki hatırlamıyordum. Eliyle kapak yaptığında gözlerimi devirdim.

“Şakaya alma Ayaz burada ciddi bir mesela var. Biz birlikte mi olduk?” Sonuna doğru sesim kısılmıştı. Lanet olası dün geceyi hatırlamıyordum ve iç çamaşırlarımlaydım! Kıyafetlerim etrafa saçılmıştı!

Dudağımı sarkıtıp üzerindeki pikeyi sadece kendisi göreceği şekilde kaldırdıktan sonra sırtı yine örttü. “Küçük Ayaz güvende.”

Gülme isteğimi zorla durdurdum. Boxerı üzerindeyse yatmamış mı sayılırdık? Of bilmiyordum!

“Ya inanmıyorum ya! Nasıl hatırlamayacak kadar içersin! Tamam hadi ben zaten birkaç bardakta bile gidiyorum sen nasıl bana güvenip içersin? Al işte ne olduğu bile belli değil!”

“Kızım ne biliyorsun birlikte olduğumuzu? Hem birlikte olsak ben de üzülürdüm.”

Birden bütün kızgınlığımızı başka konuya çekip “Benimle birlikte olduğun için neden üzülecekmişsin bakalım?” diye cırladım.

“Kızım ben o geceyi bütün ayrıntılarıyla hatırlamak istiyordum.”

“Öyle bir gece olmadı,” diye çıktım yüzüm kızarıırken. Sahi olmuş muydu? İlkim sarhoşluğumda mı gitmişti. Bunun Ayaz boyutunda pişman değildim ama ilkimin özel olmasını isterdim. Sarhoşken değil.

Dudağımı ısırıp odada gezinmeye başladım. “Nasıl bileceğiz?” dediğimde omuz silkti umursamazca. “Yazı tura atalım.” Bakışlarımla karşılaştığında sustu. “Tamam saçma olur.”

Gözlerimi devirip önüme döndüm. Yataktan kalkıp önüme geçti ve çenemi tutup ona bakmaya zorladı. Şimdi gözlerime anlamadığım bir bakışla bakan çocukla birlikte olmuşsam, pişman olur muydum?

“Masal pişman değilsin, değil mi?”

“Hatırlamıyorum ki pişman olup olmayayım!” diye çıktım. Ellerini kollarıma indirip dudağını ısırıp ve söyleyecek şey arıyordu sanırım çevresine bakınırken. Sonra gözlerime baktı.

“Bak ben de sarhoşken olmasını istemezdim. Olduğundan bile emin değiliz ama olduysa da ben pişman olmam. Anlatabildim mi? Senin de pişman olmaman için her şeyi yaparım. Bir sürü birliktelik yaşadım ama hatırlamasam bile eğer olduysa en güzelinin bu olduğuna eminim. Çünkü sen varsın. Birbirimizi seviyoruz. Bunda yanlış bir şey yok. Pişman olma.”

Pişman olma, deyişi yalvarır gibi çıkmıştı ağzından. Gözlerimi kaçırdım. Bu hata mıydı peki?

“Çarşaf!” dedi birden. Ona sorarcasına baktığımda “Eğer birlikte olduysak çarşaf...” Devam etmedi. Kızaran yüzüme baktığında ikimiz de umursamayıp hemen yatağa doğru koştuk. Çarşaf bembeyaz duruyordu. Bir an içimdeki rahatlamayı hissettim. Eğer kırmızılık görseydim muhtemelen pişmanlığı yaşayacaktım ama şimdi mutluydum. Eğer bu iş olacaksa benim zihnimde de olmalıydı. Sarhoşluğumda değil.

Benim mutluluğumu gördüğünde dudağını büzdü ve eğilip yerden pantolonunu aldı. “Hadi giyin gidelim.”

Birlikte olmamamız hakkında bir şey söylememişti ama yüzümdeki mutluluktan rahatsız olmuş gibiydi. Ah! Yanlış anlamıştı. Bir şey demeyip yerdeki kıyafetlerimi aldım ve üzerime geçirdim. Ayaz kemerini bağlarken bana değil çevreye bakınıyordu. Dudağımı ısırdım. Nasıl toparlayacaktım?

Telefonunun melodisiyle deri ceketindeki telefonu çıkarıp kulağına götürdü. Bir yandan da deri ceketini giyiyordu.

“Ne var?” Sesi her zamanki gibi karşısındakine “pezevenk” demeye hazırlanmış gibi değildi. Daha doğrusu sesi mutsuz geliyordu. Tabii daha Ayaz’ı sesinden sorgulayacak kadar tanıdığımdan emin değildim ama her zamanki gibi değildi işte.

“Tamam geliyorum,” dedikten sonra telefonu cebine atıp bana döndü. “Hazırlanıp aşağı in. Arabada bekliyorum.”

Başımınla onayladım. Tam kapıdan çıkmadan bu soğukluğundan rahatsız olup “Ayaz!” dedim ama umursamayıp çıktı. Al bir de buradan yak. Onunla birlikte olmak istemediğimi sanıyordu. Kendisinin zorladığını. Oflayıp otel odasındaki banyoya girdim ve yüzümü yıkadım. Musluğu kapatıp doğrulduğumda aynadaki görüntüyle çığlık atıp arkama döndüm.

“Burada ne arıyorsun?”

Sırttı ve lavabo fayansına yaslandı. “Ayaz’la kavga ettiniz ha?”

“Hayır” demekle “Sen nereden biliyorsun?” arasında gidip geldim. Sonucunda ikisini de söyledim.

Omuz silkti. “Sen beni oyalarken elimden adamlarımı almış olabilirsiniz ama aklımı almadınız sonuçta.”

Hep burada mıydı? Sabahtan beri? Belki de geceden beri. Bilemiyordum. Egemen’i ve yaptıklarını çözemişyordum.

“Ne istiyorsun?” dedim deminki çığlığım la orantılı olarak hızlanmış kalbimi düzene sokmaya çalışırken.

“Hazır aranız limonyken bir darbeyi de ben vurayım dedim,” dedi o iğrenç sırtışı yüzünden eksilmezken. Yüzümü buruşturdum. Bu çocukla bırak aynı odayı, aynı şehirde bulunmak bile iğrençti.

“Seni dinlemeyeceğim,” diye mırıldanıp banyodan çıkacağı sırada bileğimden tutup beni kendine döndürdü.

“Ama ben anlatacağım. Ve sen de ister istemez bir noktadan sonra beni dinlemeye başlayacaksın.”

Bölüm 9

Ayaz'dan...

Hüsno'nun koltuklarının rahat olması bile şu anda sinir krizi geçirmeme engel değildi. Parmaklarımla ritim tuttuğum direksiyona baktıktan sonra elimi direksiyondan çekip koltukta hafif kalkarak arka cebimden telefonu alıp tekrar oturdum.

Tuvalete falan mı düşmüştü acaba?

Yok. O kiloyla biraz zor.

“Çakma prenses,” diye kaydettiğim numarasını rehberde bulduktan sonra arayıp kulağıma götürdüm.

Birinci çalış.

Sakin kal Ayaz açacak birazdan. Açacak ve gelince öpüşmek istediğini söyleyecek.

İkinci çalış.

Hayır Atalay ya da Anıl pezevengiyle karşılaşmadı.

Üçüncü çalış.

Hayır spor ayakkabısının bağcığına takılıp merdivenlerden yuvarlanırken taytı üzerinden çıkıp kimseye bacak şov yapmadı.

Dördüncü çalış.

İki saattir beni burada bekletip bir de üzerine açmadığı telefonun hesabını sormak için sabırsızlanırken açmıyordu. Neden açmıyordu? Sakinliğimi korumaya çalışırken aklıma gelen nedenler elimin kapının kulpuna gitmesini sağladı. Arabanın kapısını açıp bir bacağımı dışarı atmıştım ki

o telefonda dedemin sesine benzeyen sesi geldi. Normalde kızın sesi ilahî gibiydi ama telefonda çarpılıyordu sanırım.

“Efendim?”

“Neredesin sen?”

Bir süre ses gelmedi. “Masal?” dedim diğer bacağımı da dışarı çıkartıp kapıyı kapatırken. “Eve geldim ben Ayaz.”

Siktir?

“Eve mi gittin?”

“Evet,” dedi umursamazca. Elimi enseme götürüp sinirle sııttım. “Ne halt yemeye ben aşağıda seni beklememe rağmen bana haber vermeyip çekip gidiyorsun?”

Bağırduğımı birkaç yüz bana dönünce anladım. En az bir saattir arabada oturuyordum ve aklıma *Kurtlar Vadisi*'ne beş sezon yetecek senaryo gelmişken kız eve gitmiş, aramasam haber vermeyecekti. Hadi lan oradan.

“Ayaz bağırma. Aşağı indim seni göremedim, ben de eve gittim.”

“Aramayı aklın basmıyor mu?” diye tısladım elim arabanın kapısına giderken. Bu sikim yerde daha fazla durma gerek kalmamıştı. Arabaya binip kapıyı sertçe kapattıktan sonra arabayı çalıştırdım.

“Annem sesleniyor. Sonra konuşuruz.”

“Ma...”

Hass*ktir. Yüzüme mi kapatmıştı o? Telefonu yan koltuğa atıp başımı direksiyona yasladıktan sonra isterik bir kahkaha attım. Doğum gününde geldiğimiz hâle bak! Bir de akşam birlikte olmayı düşünüyorduk.

Bir isterik kahkaha daha attım. Kız istemiyordu ki.

Başımı yasladığım direksiyondan çektiğim gibi gaza bastım. Sesindeki umursamazlık sinirimi bozmuştu. Çarşafın beyazlığını gördüğündeki yüzüne yansıyan mutluluk da sinirimi bozmuştu. Anı telefon melodimi değiştirdiği için siktığım sevmediğim bir sanatçının yine siktığım bir şarkısı çalınca yüzümü buruşturdum. Bu çocuğu bir gün öldürmeliydim.

Daha fazla bu müziği kaldıramayacağım için telefonu açıp kulağıma tuttum. “Ne var?”

“İyiyim aşkım. Sen nasılsın?”

“Anıl uzatma da ne söyleyeceksen söyle.”

“Uu sinirli. Yoksa Masal’ın seninle beraber başkasını da götürdüğünü mü öğrendin?”

Kaşlarım kalkarken bugün daha fazla ne kadar cani planlar kurabileceğimi sorguladım. Şaka yapıyor olmalıydı. Güldüm. Tabii ki de şakaydı.

“Sadede gel.”

“Akşama doğum günü partisi düzenliyorum. Gelirken ekmek al.”

Bu çocuk çok mu fazla gereksizdi sanki?

“Beyinde alayım mı koçum?” dedim trafik ışıklarına geldiğim için arabayı yavaşlatırken. “Neden sana mı lazım? Puhahaha.”

“Anıl, siktir git abicim ya. Kulağımı siktin,” dedikten sonra çağrıyı sonlandırıp telefonu yan koltuğa attım. Bu dünyada bir *Obama*, bir *Angelina Jolie*, bir *Rihanna*’yla arkadaşlık yapmam gerekirken sümüklü Anıl, karı çakması Atalay’la arkadaşken ve sevgilisinin yanında *Damon*’ın kaslarından bahseden bir kızla birlikteydim. Hayır, bunları yaşayacak kadar ne yapmıştım ki?

Alkol mü almıştım?

Tamam belki.

Fazla mı küfrediyordum?

Ama gerekli.

Zina yapmış mıydım?

Tamam oraları karıştırmayalım. Oralara girersek çıkmayız. Hak ediyormuşum demek ki!

Alışveriş merkezine varınca park yeri için gözlerimi gezdirirken aracı yavaş sürüyordum. Bir aracın çıktığını gördüğümde gaza basıp oraya sürdüm. Arabayı park etmek için aralığa girerken korna sesleriyle camdan dışarı baktım.

“Hayırdır?”

“Birader oraya ben girecektim. Bas geri sabah sabah papaz olmayayım seninle.”

Gözlerimi yavaşça kapatıp açtım. Avucum karıncalanmaya başlamıştı. Kerata birazdan olacakları biliyor gibiydi.

“Öyle mi?” dediğimde ve başıyla onayladığında ibne sırtışımı yüzüme yerleştirip arabamı geri çektim ve adamın park edişini bekledim. İki saattir iki metrelik aracı dört metrelik yere sokamıyordu ya. Ben işte buna “pezevenk” derdim. Mini Cooper’ı vardı ama sanki tır park ediyormuş gibi ter dökmüştü. İnip arabasının arkasından itmeme saniyeler kala arabayı durdurup indi ve kapıları kilitledi. Olduğum yere bakmadan ellerini cebine koyup park alanının çıkışına yöneldiğinde dudağımı yalayıp sırttım ve onun gibi “birader” diye bağırdım demin bana seslenirken kullandığı ses tonuyla. Dönüp göz ucuyla baktıktan sonra durdu ve vücudunu bana döndürdü.

“Hayırdır?”

Dejavu.

“Koçum oraya ben girecektim.”

Kaşlarını alayla kaldırıp “Geçti artık,” dediğinde ben de kaşlarımı alayla kaldırdım. “Öyle mi?”

Dudaklarını birbirine bastırıp bana küçümsercesine baktı. Tam gözlerinin içine bakıp ibne sırtışımı yüzüme yerleştirirken gaza basıp arabanın arkasına girdim. Adamın gözlerindeki alay yavaşça giderken ellerini yüzüne yerleştirip “Siktir,” diye mırıldandı. Sırtışım genişlerken “Tamam koçum sana gerek kalmadı. Ben girdim,” deyip torpidodan bu tarz durumlar için numaramın yazdığı bir kâğıt alıp arabadan indim ve kapıyı kapattım. Her hafta arabayı bakıma gönderen biri olarak ve arabama servet yatırmış biri olarak bu çarpmada önün çizilme ihtimalinin bile olmadığını biliyordum ama adamın arabasının arkası gitmişti.

Islık çalarak yanından geçerken numaramın yazılı olduğu kâğıdı ona uzatıp göz kırptım ve park alanından çıktım. Arabasının masrafı neyse öderdim ama o yere ben girecektim. Parasıyla ibnelik yapmak güzeldi.

Alışveriş merkezinden içeri adım atarken dudağımı büzdüm. Bir kıza ne hediye alınırdı ki?

Almayı planladığım tıraş bıçağını hemen edelim. Kafama hiçbir şey yemek istemiyordum.

Yüzük? Küpe? Masal'ı hiç öyle şeyler takarken görmemiştim. Benim ona aldığım kolyeyi boynundan çıkarmıyordu ama ikinci bir kolye de alamazdım. Daha değişik bir şey almam gerekiyordu.

Villa alsam kabul eder miydi acaba? Güzel, desenli, kesinlikle siyah olan bir sutyen alsam herkesin ortasında versem... Dudağımı ısırdım. Gözüme bir sürü katliam gelmişti ve hepsinin de sonunda ölüyordum.

Kesin o Atalay güzel bir hediye alacak ve kızı gülümsetmeyi becerecekti. Bu işlerden anlıyordu pezevenk. En son Masal'ın doğum günü için girdiğimiz iddiada Masal'a ondan yardım almadan da sürpriz hazırlayabileceğimi iddia etmiştim ve hayatımın en büyük ikinci hatasıydı sanırım.

Ben ne bok yiyecektim?

Arkadaş grubuyla gülüşen bir kızın önünde durarak durdurdum. Kız bakışlarını bana döndürürken ters bakıyordu ama gözleri yavaşça beni bulduğunda bakışları yumuşadı. Ee, bir zahmet.

Bu tipe nasıl kötü bakarsın sen?

"Pardon?" dediğinde tatlı çıkarmaya çalıştığı sesine lanet ettim. Fok balığı gibi konuşuyordu. Masal'ın sesini tatlı çıkarma gibi bir uğraşı yoktu. Direkt hakaretini söyler, sonra o kahkahasıyla da son noktayı koyardı. Hakaretine mi karşılık versem kahkahasını dinlemek için iki dakikalık bir ara mı versem ikileminde kalıyordum ben de.

“Bir kıza ne hediye alınır?” Google’a yazmaktansa çekip bir kıza sormam daha mantıklı gelmişti. Çünkü biraz daha alışveriş merkezinde dolansaydım kesinlikle Google’ı açıp araştıracaktım.

Kız dudağını büzdü ve düşünürcesine çevreye bakındı. Bıkınca çevreme bakındım ben de. Zaten ne diye hediye alıyorsam? Kız sabah bana postayı koymuştu. Ben alışveriş merkezinde ne hediye alabileceğimi düşünüyordum. Siktir ya.

Gözlerini bana çevirip gülümsedi. “Alınabilecek birçok hediye var ama onu gerçekten mutlu etmek istiyorsan bir şey alma. Bir şeyler yap.”

Gidip kızı öpeyim mi onu mu diyordu bu kız? Daha açık olmasını istercesine kaşlarımı kaldırdığımda güldü. “Aranızda özel olan bir şey yok mu? Bir kelime, bir eşya, bir oyun, bir hayvan olabilir.”

Dudağımı yalarken aramızda geçen anıları düşünüyordum. Yuh. O kadar çok hatıra gözümün önüne gelmişti ki bunların hepsini bu sene içerisinde yaptığıma inanamıyordum. Benim hayatım milletin yatak odası ve barın en rahat koltuğunun olduğu köşeyken bugünlerde sırf hediye almak için şehrin diğer ucuna gidebiliyordum. Bu ne kadar sağlıklıydı bilmiyordum.

Aramızda özel olan şeyler... Sutyen? Hayır. Bu seçeneği elemiştim. Canımı sevdiğimden.

Kesilmek ve biçilmek de aramızda özeldi. İkimiz de çok seviyorduk mübarek hastaneleri ama doğum gününde kızın böbreğine bıçağı sokamayacağımdan başka bir seçeneği düşünmeliydim.

Siktir... İlk öpüşmemiz tuvalette olmuştu. Kızın pastasını orada mı kesseydik?

Sen düşünme Ayaz.

Oflayarak ayağımla ritim tutmaya başladım. Kız cevap beklercesine bana bakıyordu. Ne demişti? Bir kelime, bir eşya, bir oyun, bir hayvan.

Kelime? Sapık?

Gözlerimi devirdim. Hayır bu hiç olmazdı. Eşya? Sutyen? Bunu elemiştim! Neden dönüp dolaşıp sutyene geliyordum. Bugün cenabetlik günümde de değildim oysaki.

Bir oyun? Bana aşkını itiraf ettiği gün itiraflara bağlı bir oyun oynamıştık ama oyunun somut bir karşılığı olmadığı için onu da hediye niyetine sokamazdım. Bir hayvan?

Homurdandım. Aslancık.

“Aslında evet var,” dediğimde gülümsedi. “O zaman aranızda özel olan şeylerle ilgili hediyeleri topla ve yine size özel bir yerde ona ver. Yine, size özel olan kelimelerle.”

Size özel, size özel. Biz de burada *Sebastian*'la *Elizabeth* değildik sonuçta. Aramızdaki diyalogların yüzde doksanı hakaretlerden oluşuyordu ve kıza hediyeyi verirken “Al hediyeni özürlü. Poşette fişi de var. Bak gör senin gibi pasaklı için ne kadar para harcadım. Hadi eyvallah. Neyse. Öpüşelim mi?” mi diyecektim? Hadi onu da geçtim. O hediyeye işi, nasıl olacaktı o iş?

“Beğenir mi dersin?” dediğimde başıyla onayladı.

“Onun için bu kadar uğraşman çok tatlı. Keşke benim de böyle bir se...”

“Hadiii. Sağ olasın,” deyip omzunu sıvazladım ve alışveriş merkezinde ilerlemeye başladım. Kızın bundan sonra planladığı evreleri biliyordum. Kendini küçümseyecekti. Benden iltifat bekleyecekti. “Aa inanamıyorum çok güzel kızsınız oysa ki!” falan filan. Numaralarımızı verecektik. Akşama da beraber olacaktık. Yok canım istemez. Ben o işleri bıraktım.

Bir oyuncak dükkânına girdiğimde başta zekâ küpü alıp “Al IQ'n gelişsin,” demeyi düşünmedim değil. Dükkânda ilerlerken genç, kıvrıcık saçlı, gözlüklü bir erkek yanıma gelip “Ne bakmıştınız?” dediğinde ona döndüm.

“Oyuncak aslan. Oyuncak kedi. Bir de...” Her ne kadar zorlansam da “*Spiderman* oyuncacı,” deyip dudaklarımı

birbirine bastırdım. Çocuk başıyla onayladıktan sonra rafa doğru ilerledi. Elimle yüzümü sıvazlayıp homurdandım. Beni ne hâllere sokmuştu kediciik.

Elinde oyuncaklarla geri dönüğünde gözümü dükkânda gezdiriyordum. Başka ne alabilirdim ki? Bir köşede boydan boya kutular görünce elimle o tarafı gösterdim. “En büyük kutuyu da alayım.”

Başıyla onaylayıp oyuncakları kasaya koyduktan sonra o tarafa gitti ve kalpli bir kutuyu çekip çıkardı. Ona doğru bir adım atıp “Başka bir tane,” dediğimde kaşlarını kaldırdı.

“Oğlum kalpli kutuyu ne yapacağım ben?”

“Ona bakarsan o oyuncaklarla da bir şey yapacakmış gibi bir tipin yok.”

Sakince sırtıp kaşlarımı kaldırdım. “Senin bamyanı salata yapacakmış gibi bir tipim var mı peki?” diye sorduğumda dudaklarını birbirine bastırıp düz, beyaz renk bir kutuyu alıp kasaya koydu. Cevap veremediği için sırtırken aklıma bunları arabaya taşıyacağım geldiğinde dudağımı büzdüm. Şu hediye işinden şu anda bile vazgeçebilirdim.

Kasadaki kız oyuncakları kutunun içine, kutuyu da geniş bir poşete koyacağını söylediğinde “Ne yapıyorsan yap,” derken telefonu çıkartıyordum. Atalay’ın numarasını bulup aradım ve telefonu kulağıma yasladım. Kız “Nakit mi?” diye sorduğunda başımla onayladım. İsteddiği parayı uzatırken Atalay’ın sesini duymamla sırttım.

“Ne yapıyorsun lan?”

“Ne vardı Ayaz?”

Sırtıp kasaya yaslandım. “Masal’a hediye aldın mı?”

“Evet.” Sırtmam biraz azalmıştı ama sesime yansıtılmaya çalıştım. “Ne aldın?”

“Hediyeme ortak olamazsın Ayaz.”

“Siktir oradan,” diye tısladım. “Ne zaman ortak oldum?”

“Annemin bu seneki doğum gününde. Ondan önceki doğum gününde. Ondan önceki doğum gününde ve ondan önceki doğum gününde. Ve ondan...”

“Tamam anladık,” diye homurdandıktan sonra kızın uzattığı poşeti alıp dükkândan çıktım. “Bu sefer ortak olmayacağım lan söylesene.”

“En son ortak olmayacağım dediğinde hediye üstlenebilmek için beni kilere kilitlemiştin.”

“Hayır öyle bir şey hatırlamıyorum,” dedim daha dün gibi aklımda olmasına rağmen. Pezevenkti falan ama şu çocuk da olmasa annemlerden para koparacağım yoktu. Hatta şu çocuk olmasa muhtemelen şu ana kadar çoktan evlatlıktan reddedilirdim. Her şeyde paçamı o kurtarıyordu.

“Ayaz. Seninle zamanım olsa bile uğraşamam ki zamanım da yok. Ne söyleyeceksen söyle kardeşim.”

“Masal’a hediye aldım. Onu söyleyecektim.”

“Ne aldın? Kıza gidip yılan mı aldın Ayaz doğru söyle.”

“Aslında iyi fikir,” diye mırıldandığımda “Oha,” diye haykırdı. Gözlerimi devirdim. “Laga lugayı kes de sen ne hediye aldın onu söyle!”

“Akşama görürsün. Hadi eyvallah,” deyip telefonu kapattığında homurdanarak telefonu arka cebime koydum. Daha güzel hediye almışsa onu tuvalete kilitleyip hediyesini sahiplenmem olağandı. Kutunun içine başka ne koyabilirim diye düşünürken gözümü dükkânlarda gezdiriyordum. Anularımızdan yola çıkarsam kutunun içine top koyabilirdim. Hem aramızda “top” diyalogu bayağı gelişmişti hem de daha dün futbol oynamıştık.

Hediyeler ve kostümler için açılmış dükkâna girdiğimde iki metrede yüz kişiye çarpıyordun. Götüm kadar yere bu kadar insan girerse olacak buydu tabii ki. Olduğum yerde durup insanlardan görebildiğim kadarıyla raflara bakmaya başladım.

Meyve şeklinde kutuya benzettiğim küçük şeylerin olduğu yeri gördüğümde üçüncü dünya savaşına girmiş gibi hissetmeme sebep olan dükkânda ilerlemeye çalıştım. Birkaç kişiye çarparak, birkaç kişiyi de ezerek oraya ulaştığımda çilekli olanı elime aldım. Evirip çevirip incelediğimde fazla sert ve ağır olduğu için yerine geri koyacaktım ki ortasındaki çıkıntıyı gördüm. Başparmağımla oraya baskı uyguladığımda çilek ikiye ayrıldı ve ortaya içine gizlenmiş bir bölme gördüm. Bölmeye koyulmuş kâğıtta “Çileğim ol ama kışın gitme. Ben yazın erimeye hazırım,” yazıyordu. Homurdanarak çileği hemen yerine koydum. Bu kadar romantiklik bana fazlaydı. Gözlerimi raflarda gezdirirken boş beş raf gördüm. Sadece birinde bir defter vardı. Nasıl olsa bir gün boyunca işsizim diye düşünüp üşenmeden o tarafa doğru gittim ve defteri elime aldım. Evirip çevirip nereden açıldığına bakarken geleceğin *Einstein*'ı bir arkadaş “Bir kolye vardı buralarda. Onunla açılıyor,” dediğinde “O kolyeyi nereden bulacağım?” diye sordum.

Omuz silkince dilimi şaklatıp defteri rafa geri koyacaktım ki rafın sonunda kalmış kolyeyi gördüğüm gibi elimi oraya atıp kolyeyi çektim. Kolye anahtar şeklindeydi ve deftere gireceği bir taraf yoktu. Arkada metal olan bir tarafa kolyeyi yaklaştırdığım gibi defterden “tık” sesi geldiğinde kaşlarımı kaldırdım. Adamlar yapıyor ya.

Defteri açtığımda hiçbir sayfa göremememin yanında aslında kutu gibi bir şey olduğunu fark ettim. Dışından deftermiş gibi gözüküyordu. Kutunun içinde geniş bir ayna vardı. Aklıma gelen fikirle sııttım ve defteri kolumun altına koyup kolyeyi de elimle tuttum. Gözüm matruşkalara kayınca bir tane de onlardan aldım ve kasaya doğru döndüm.

“Bir çekil de geçeyim artık.” Beni dürtükleyip duran teyzeye döndüğümde “Teyze kolumu deştin,” deyip kolumu çekmeye çalıştım.

“Evladım çekil şuradan.”

“Nereye çekileyim teyze pide kuyruğu olmuş burada.”

Kulakları duymuyordu sanırım çünkü “Evladım çekil diyorum aval aval bakıyorsun,” dedi. Gözlerimi devirip yanımdaki çocuğun omzuna baskı uyguladım ve o yanındakiyle beraber duvara çarparken kenara çekilip teyzenin geçmesini sağladım. İnsanlık ölmemişti sonuçta. Duvarla bütünleşenlere baktığımda sııttım. İnsanlık yapmıştım, onlar da duvara çarpmayı göze almalıydı.

Beş teyze tarafından tacize uğramam, iki çocuğa sövmem ve birine az daha yumruk çakacak olmam sonucunda defteri alıp dışarı çıkabilmişim. Markete girip ped ve ruj aldıktan sonra tekrar çıktım. Pedi kutunun içine atarken defteri çıkartıp içini açtım ve rujla aynanın üzerine “dünyanın en çirkin kızı” yazıp defteri kapattım ve kolyeyi defterin kenarına bağlayıp rujla beraber kutunun içine attıktan sonra aldığım matruşkaların içinden çıkan matruşkalardan en küçüğüne kadar açıp en küçüğünde çıkan boş kâğıda rujla “sapık” yazıp bütün Matruşkalar’ı tekrar iç içe geçirdim ve kutunun içine koydum. Normalde o kâğıtlara “Benimle evlenir misin?”, “Benimle çıkar mısın?”, “Hayatım olur musun?” tarzı şeyler yazıldığını biliyordum ama öyle şeyler bana gelmezdi. Neredeyse çıktı çıkacak poşete yine kutuyu yerleştirip iç çamaşır satan yere yöneldim. İbneliğimi yapmazsam olmazdı.

Ped alırken de yeterince ibnelik yapmışım bence ama sutyen... O aramızdaki anahtar kelimeydi resmen. Atalaylarla Masal’ın yanlışlıkla uyuşturucu alması sebebiyle İstanbul’dan uzaklaşmak için gittiğimiz yerde Masal’la ped konusunda da anımız olmuştu. Anımız hep böyle şeylerdi, ne yapabilirdim ki?

Sutyenlerin arasında gezinirken çevrede bana karşı gelen “sapık bu” bakışlarını umursamadan sutyenin kaç numara olduğuna bakıyor, bir de evirip çevirip inceliyordum. Pepee

baskılı bir sutyen gördüğümde gülüp onu elime aldım ve kasaya yöneldim.

Sutyeni de kutunun içine koyduktan sonra bir giyim mağazasına girdim. Aramızda özel olan ne varsa koymuştum kutunun içine. Bir de çıkarıp kaslarımı koyamayacağıma göre bu kadarı yeterdi ama bir elbise de almak istiyordum. Giyim tarzını seviyordum. Uyumlu şeyler giyiniyordu ama tek sorun, uyumlu şeyleri gözükmeyecek derecede giyiyordu. O eteğin boyu öyle olur mu kardeşim ya?

Elbiselerin içinde dolaşırken kısa olanlarda gözümü gezdirmem bir saniyeyi bile geçmiyordu. Nar çiçeği renginde bir elbise gördüğümde durup askıyı elime aldım ve gözlerimi elbisede gezdirdim. Askılıydı ve dirseğe kadar danteli vardı. Elbisenin eteğinde ve göğüs kısmında da dantel vardı. Eteği tahminime göre dizlerinin biraz üzerine gelirdi. Eh. İdeal. Götünde biten eteklerinden daha iyi.

“Yardımcı ola...”

“Şunu alıyorum,” deyip askıyı kıza uzattım. Kız son anda geri çekildi ve askının yüzüne çarpmasına engel oldu.

Kasaya doğru beraber giderken “Güzel paketleyin,” deyip kasaya yaslandım ve telefonumla uğraşmaya başladım. Birçok okumadığım mesajı geçip tanıdık isim aradım. Annemin sabah attığı mesaja girdiğimde bir daha halk içinde anneden gelen mesajı açmamam gerektiğini yanımda kasada dikilen grup gülüştüğünde anlamıştım.

Telefondan gözlerimi ayırıp ağır çekimde o gruba döndürdüğümde hepsi bir anda sustu. Tekrar gözlerimi telefona indirdim. Bu kadın beni rezil etmek için yaşıyordu.

Telefonu homurdanarak cebime sokup kıza döndüğümde poşeti bana uzattı. Parayı ödeyip mağazadan çıkarken yanımdan geçenler içinde kutunun olduğu kocaman poşete dik dik bakıyorlardı. Ben bile böyle bakışlar almazken poşetin alması gururumla oynamamış değildi.

Telefonum titrediğinde arka cebime koyduğuma lanet ettim. Kıyafetin olduğu poşeti diğer elime aldıktan sonra arka cebime uzanıp telefonu çıkardım. Mesaj Selin'den gelmişti.

Eskiden bir mesajını beklerken uyuyakaldığım zamanları hatırlıyordum. Şimdiyse mesajı okumadan sileceğim kadar düşmüştü gözümden.

Mesajı tam silmek için üzerine uzun bastığımda mesajın başını görüp elimi çektim ve mesaja girdim. Gözlerim irileşirken dudagımı ısırdım.

İşte bu çok Sikimsonik olmuştu.

Masal'dan...

“Kanka senin için özel doğum günü pastası yaptırttım, neden mutsuzsun?”

Gözlerimi Anıl'ın gösterdiği pastaya çevirdikten sonra istemsiz bir şekilde güldüm. “Pastada kendi fotoğrafın var Anıl.”

Sırıttı. Gözlerim çevreye dönerken şu kapıdan Ayaz girdiği zaman ne olacağı hakkında teoriler yürütüyordum. Bir bakımdan istiyordum ama diğer bakımdan kaldırıp kaldıramayacağımı bilemiyordum.

Atalayların evinin salonunda okuldan tanıyıp tanımadığım bir sürü kişi vardı ve şu müziği eğer kim seçtiyse doğum günü pastamın mumlarını üflerken ona otobüs çarpması için bütün dileklerimi iletecektim. Atalay ve Hande sarmaş dolaş yanımıza doğru gelirlerken ikisi de gülümsüyorlardı. Bir an onlara özenerek baktım. Ayaz'la biz de dışarıdan böyle mutlu gözükmüş müydük acaba hiç? Ya da bundan sonra gözükecek miydik?

“Ee, doğum günü kızı?”

Zorla gülümseyip “Hediyelerim?” diye sorduğumda Hande gülüp “Sana baklavalı çorap aldım kanka,” dedi. Hepimiz gülüştük. “Kıro,” diye mırıldandım.

“Ben pastadan sonra vereceğim hediyemi,” dedi Atalay. Gülümsedim. Anıl da kolunu omzuma atıp “Hediyeme bayılacaksın,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Yürü be. *Monopoly* aldı.” Atalay’ın dediğine kahkaha attım. Anıl’a yumruğumu uzatırken “Beraber oynarız,” dedim. Yumruklarımızı tokuştururken “Bu da kapak olsun Atalay,” dedi Anıl sırıtırken.

Kızlı erkekli bir grup yanımızdan geçerken doğum günümü kutladıklarında her ne kadar tanımasam da teşekkür edip gülümsedim. Allah aşkına bunları buraya kim toplamıştı? Belediyenin dağıttığı *Superman* tişörtü gibiydiler.

Ayaz’ın kapıdan girdiğini gördüğümde “Ben bir lavaboya gideyim,” diye mırıldandım ve koridora yöneldim. Ayaz’a gözükmeden kendimi lavaboya atıp kapıyı kilitledim. Kalbim ağzımda atıyordu ve ne yapacağımı bilemiyordum. Üzeri her zamanki gibi koyu renklere bürünmüştü ve saçları özensiz olmasına rağmen her zamanki gibi güzel duruyordu. Elinde sanırım kutu gibi bir şey vardı. Tam görememiştim. İçeride çalan müzik banyoya kısık bir şekilde gelse de şarkının iğrençliği kendini belli ediyordu.

Kalçamı lavaboya yaslarken gözlerim banyonun fayanslarında geziyordu. Nasıl davranmalıydım?

Eskisi gibi olabilir miydim ki? Yaptığı şey bana karşı değildi evet ama Ayaz’ı hiçbir zaman Egemen’e benzetmemiştim. Onun kadar kalpsiz olamazdı. Egemen’in anlattığı şeyleri dinledikten sonra Egemen’le aynı noktaya koymuştum zihnim onu. Kalbimde yerleri farklıydı ama mantığımla konuştuğumda Ayaz’ın Egemen’den farkı neydi ki? Sevdiğinde koruması mı? Egemen’in de Korkut diye bir kardeşi vardı ve onun düşüncelerine saygılı olduğunu beni kaçırdığı zaman anlamıştım. Ayaz da sevdiklerinin düşüncelerini

önemsiyordu. Egemen bir kıza el kaldırabiliyordu. Ayaz'ın kaldıracağını sanmıyordum. Öyle biri değildi. Sırf onun dışarıdan sert görünümüne karşı derinlere indiğinde gördüğün yumuşaklığı hissettiğim için mi bu kadar çok seviyordum onu?

Başımı onaylamaz bir biçimde salladım. Egemen'le bir tutmak Ayaz'a haksızlıktı ama yine de Ayaz da pek iyi biri sayılmazmış.

Kapının sertçe çalınmasıyla birlikte düşüncelerimden sıyrılıp "Dolu!" diye bağırdım. Kalçamı lavabodan çekip vücudumu lavaboya döndürdüm ve elimi yıkayıp kâğıt havluyla kuruladım.

Egemen'e güveniyor muydum? Hayır.

Ama anlattıklarıyla benim daha önceden bildiklerim çakışıyordu. Ayaz'ın kötü bir şey yaptığını biliyordum. Buna uyuşturucunun sebep olarak gösterildiğini de biliyordum. Atalay ve annesi konuşurken duymuştum. Belki de Ayaz'ın yaptığı şey gerçekten de Egemen'in anlattıklarıydı.

Belki de Ayaz öyle bir şey yapmamıştı. Egemen'e "Sana inanmıyorum," diye bağırarak kolaydı ama tek başıma kaldığımda öyle düşüncelere boğuluyordum ki normalde mantıksız gelen şeyler bile mantıklı gelebiliyordu.

Daha fazla düşünmeden banyodan çıktım ve şarkının kulağı doldurduğu koridorda bir süre dikildim. Şarkının değişmiş olması şu anlık tek moralimdi.

Salona girince Ayaz'la karşılaşacaktım ve buna daha kendimi hazır hissetmediğim için üst kata çıkıp Ayaz'ın odasına yöneldim. Onun kokusu ve zevkiyle döşenmiş oda da belki kendime gelebilirdim. Belki de daha da kendimden geçecektim.

Kapıyı yavaşça araladığımda içimden bir küfür mırıldandım. "Masal?" dedi Ayaz hemen vücudunu bir şeyin önüne geçirirken. Kaşlarımı çatıp arkasındaki şeyi görmeye çalıştım. Kollarını biraz açıp daha da kapattı arkasını.

“Aşağıda değil miydin sen?” dediğinde “Aşağı iniyorum şimdi,” deyip araladığım kapıyı kapatacaktım ki “İçeri gel-sene,” diye seslendiğinde derin bir nefes alıp içeri girdim. Kapıyı kapatmak için arkamı döndüğümde tıkırtılar ku-lağıma gelmişti. Kapıyı kapatıp yine Ayaz’a döndüğümde arkasına sakladığı şeyi görememiştim. Şifonyerin üzerinde bir kutu vardı sadece.

“Doğum günün kutlu olsun,” deyip imayla sırtıttığında gülümsemeye çalıştım ama ne kadar mümkün oldu bilemi-yordum. Ona eskisi gibi bakmakta zorlanıyordum.

“Aslında kız özel bir yer demişti ama... Bilmiyorum. Be-nim için özel yer senin olduğun yer ve senin için de öyleyse sanırım burada vermem gerekiyor. Özel sözlerle de demişti. Bizim aramızdaki özel söz...” deyip sustu. Sanırım düşünü-yordu. Kaşlarımı çattım. Kız dediği kimdi? Neyi verecekti, ne için özel yer gerekiyordu anlamıyordum. Peki şu özel söz zırvalığı neydi?

“Ayaz neden bahsediyorsun?” Soğukluğumun sesime de yansımış olmasını anlamamış olmalıydı. Yüzündeki mem-nun ifade değişmeden yanıma geldi ve ellerimden tutup beni kendine doğru çekti.

“Belki beğenmeyeceksin ama harbi harbi çabaladım. Gittim dükkân dolaştım resmen ya. Teyzeler etrafıma top-landı, tacize uğradım.”

Kaşlarım sanki mümkünmüş gibi daha da çatıldı. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O da zaten saç-maladığının farkındaymış gibi sustu. Sonra sırtıp “Aslında tıraş bıçağı alıp olayı bitirmek lazımdı da işte.”

Derin bir nefes aldım odada gözlerimi gezdirirken. “Ayaz ne diyorsun?” dedim bıkkınca. Ona karşı sıcak olamıyordum. Aklımda o kadar çok cevapsız soru varken istesem de olamıyordum ki istiyor muyum orasını bile bil-miyordum.

“Diyorum ki...” deyip ellerimi bıraktı ve birkaç adım geriledi. Şifonyere doğru ilerlemeye başladı. Bir anda sorsa mıydım? Yoksa hiç sormasa mıydım? Ama bu şekilde devam da edemezdik. Eğer Egemen’in anlattıkları doğruysa ne yapacaktım peki? Geçmişinde yaptığı yanlış yüzünden onu terk eder miydim? Ama bu yanlış bilerek de ona gülümseyemezdim ki...

“Ayaz,” dediğimde o gülümseyen yüzünü bana çevirdi. Elini şifonyerin üzerinde duran kutuya götürmüştü ama benim seslenmemle ellerini kutuda tutup bana dönmüştü.

“Egemen’in anlattıkları doğru mu?”

Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silinirken ellerini kutudan çekti ve tam olarak bana döndü. “Ne anlattı o pezevenk?”

Ellerimi birleştirip parmaklarımla oynamaya başladım. “Ayaz yapmamışsındır. Ben inanmadım zaten a...”

“Ne anlattı?” diye diretti.

Sessizce yutkundum. “Egemen’in kardeşi. İntihar etmiş.”

Kaşları yavaşça indi. Yüz ifadesine yorum yapamıyordum ama gerildiğini hissedebiliyordum. İsterik bir kahkaha attım. “Doğru değil mi?” dedim hayal kırıklığıyla.

Gözlerini kaçırdı. Bir kahkaha daha attım gözlerim dolarken. Allahım bunu nasıl yapabilmmişti?

“Ayaz...” dedim şaşkınlıkla. Bana bakıp bir adım attığında hemen geriledim. “Masal...” dedi zorlanarak.

“Yaptın,” dedim gülüşlerimin arasından. Kalbim hızla çarpıyordu. Ben onu korumuştum. Egemen önümde o dolan gözleriyle kardeşinin neden intihar ettiğini anlatırken karşımda ağlayan bir erkeğe “Sen yalancısın,” diye bağırmıştım. Neden? Ayaz’ı yanlış tanıdım diye. Ya da hiç tanımayıp onun hakkında bu kadar kesin yorum yaptım diye.

“Masal lütfen bir dur,” deyip bana uzanmaya kalkıştığında arkaya doğru birkaç adım attım. “Uzak dur.”

“Masal bir dinle yalvarırım.”

“Kes sesini,” dedim gözlerimdeki yaşları daha fazla taşıyamazken. Ağır gelmişti artık. Bir damla bile ağır gelmişti ve onun ağırlığıyla bile ezilebilecek ruh hâlindeyken sevgilimin aslında...

“Masal bak ben uyuşturucu...”

“Biliyorum!” diye bağırdım. “Lanet olsun biliyorum.”

Bana uzanmak için kaldırdığı ellerini indirdi. “Pekâlâ. Uyuşturucu yüzünden girdiğin krizleri hatırlıyorsun değil mi?”

“Evet.” Gözlerinden bir an parlama geçti. Onu anlayabileceğimi düşünmüş, sevinmişti. Ama aynı şey değildi. “Ben gidip birinin hayatını kaybetmesine sebep olmadım ama Ayaz!” diye bağırdım.

“Ben de yapmadım!” diye bağırdı o da. Hıçkırığımı yutkunarak gidermeye çalışırken dudağımı ısırdım. Dolu dolu gözlerimle ona bakıyordum. “Peki ne oldu da onun intiharına sebep oldun Ayaz?”

Bir anlık yumuşamamdan yararlanıp bana doğru yaklaştı. Kapiya yaslanmak istemediğim için gerilemedim bu sefer. Tam gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerinden birçok duygu geçiyordu. “Masal...” diye mırıldandı. Yalvarırmış gibiydi. Bu konuyu açma, dermiş gibi.

“Ayaz söyle!” diye bağırdım. Bir kızın intiharına sebep olmuştu! Hem de Egemen’in kardeşinin! Ah Egemen’in gözleri aklıma gelince avucumu tırnakladım. Karşımda titrek sesi ve kızarmış gözleriyle anlatmıştı.

Şimdi aynı gözler karşımda dikilen sevdiğim adam olduğunu düşündüğüm Ayaz’da da vardı. “Çok kızgındım Egemen’e. Kardeşimi almıştı elimden. O Kaan Vuran’ı anlatmıştım sana,” dediğinde başımla onayladım. Egemen’in ayarladığı ve Ayaz’ın kız kardeşini kaybetmesine sebep olan çocuktuk Kaan. “Aynı şeyleri hissetsin istedim. Onun da kardeşi üzölsün ve o görsün istedim ama yemin ediyorum intihar etsin istemedim Masal.”

Açık konuşmuyordu. Yaptığı şeyleri dile getirmek istemiyordu. Pişmandı. “Kardeşimi kaybettikten sonra Selin’in de önerisiyle uyuşturucuya başladım. Hep alkol de alıyordum. Hiç ayık gezmezdim. Acı çekiyordum. Bu yüzden düşüncelerime hâkim olmak çok zordu. O zaman karar verdim. Kaan Vuran gibi ben de onun kız kardeşini üzecektim. Bu amaçla tanıştım. Yapay bir sevgiyle yaklaştım ona,” dedikten sonra derin bir nefes alıp dolu gözlerini kırıştıtararak ardına baktı. Eliyle sanırım gözlerini sildikten sonra bana geri döndü. “Bana âşık oldu. İstedğim de buydu. Onu yüzüstü bırakmak. Kaan’ın kardeşime yaptıklarının yüzde biri bile değildi bu. Sadece Egemen de üzülün istedim. Ama sadece öyle olmadı.”

“Ayaz sadece söyle. Kaçış bahaneleri bulmayı sonra yaparsın!” dedim alayla. Bir sürü açıklama, bahane sunuyordu. Kendini temize çekmeye çalışıyordu ama bu öyle kolay bir şey olamazdı! Birinin hayatına sebep olmuştu. Egemen’in Ayaz’ın kız kardeşinin hayatına sebep olduğu gibi. Farkları neydi ki? Egemen’in daha acımasız ve kötü yollar seçmiş olması mı? Sonuç aynı değil miydi? Ayaz’ın bu sonucu amaçlamamış olması neyi değiştirirdi ki? Bile isteye masum birini bu hâle getirmeyi göze almıştı sırf Egemen’e olan kızgınlığı için. Egemen de bu yüzden uğraşmıyor muydu benimle? Sırf Ayaz’ı kızdırmak için. Çok da bir farkları yoktu.

“Onu tanıdıkça planımdan vazgeçtim. Düzgün bir şekilde ayrılacaktım ya da başka yol çare bulacaktım. Ama sarhoş ve uyuşturucuyla gezerken kararlarımı sürdürmek zor oluyordu. Egemen’in yine yarama tuz bastığı bir gün kız kardeşinden ayrıldım. Onu bıraktığımda bırakmamam için yalvarmıştı. Onu hiçbir zaman sevmediğimi söyledim. Babası onları bırakıp gitmeden önce de aynı böyle söylemiş. Nereden bilebilirdim? Onu son görüşüm de bunu söylediğim andı. Egemen’le zaten görüşmüyorlarmış ve

hayatında kimse yokmuş. Biz tanışmadan önce de intihar etmek istiyormuş farkında olmadan hayata döndürmüşüm onu. Ama ayrıldıktan sonra yaşama değer bir şey de kalmamış dediğine göre. Son görüştüğümüz yerde intihar etmiş. Bana bıraktığı mektubunda okudum bunları. Hayatımın en büyük hatası buydu.”

Sesi kısık çıkmıştı ama her cümlesini bağırması gibi yetmişti bana. Başımınla onaylayıp kapıya yöneldiğimde bileğimden tuttu ve durdurdu.

“Masal böyle olsun istemedim! Kızın intihara eğilimi olduğunu, hayatında kimsenin kalmadığını bilmiyordum!”

Bileğimi çekmeye çalışırken “Bile isteye kızın duygularıyla oynadın Ayaz! Nasıl bu kadar acımasız...” deyip sustum ve o anki gelen nefretle bileğimi çektim.

“Bana da yapar mısın bir gün?” dedim alayla. “Sarhoş ve uyuşturucu bulamadığın bir gün mü? Ne bileyim başka birine olan kızgınlığın yüzünden!”

“Saçmalama,” diye tısladı. Saçmalıyor olabilirdim. Ama acımasızlık onun acımasızlığıydı, sonuçta olaylar ve kişiler farklı olsa da. Bir gün acımasız olan başka bir gün de acımasız olabilirdi. Beni de yarı yolda bırakabilirdi. Bir de hayatımı paylaşmak istiyordum onunla! “Uyuşturucu kullanmıyorum artık. Masal o zamanlar çok mutsuz olduğum için sarhoş geziyordum ama artık öyle değil. Masal beni nasıl mutlu ettiğinin farkında değilsin. O kızdaki pişman oldum ama geçmişti. Yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Yemin ediyorum defalarca ben de intihar etmeye çalıştım ama Atalay izin vermedi. Masal nasıl düzeltebilirdim...”

Bahanelerini dinlemeyip yine kapıya yöneldiğimde dirseğimden tutup durdurdu. “Ya bir dinle!” diye bağırınca kolumu çektim. “İstemiyorum.”

“Gidiyorsun!” diye bağırdı.

“Evet!” diye bağırdım ben de.

“Ben Selin değilim demiştin.” Bağırması bu sefer. “Aynı şey değil,” diye mırıldandım.

“Masal bir hatam yüzümden hayatımdaki tek doğruyu alıp gidiyor musun?”

“Ayaz şöyle düşün,” dedim sinirle. Sinirli olmak için hep kendime yaptığı şeyi hatırlatıyordum çünkü gözlerine bakarken ona sarılmama savaşı veriyordum.

“Ölmüş bir kardeşin var ya.”

Ne diyeceğimi anlamış olmalı ki “Masal sus,” diye tısladı. Onu umursamadım. Ne yapmış olduğunu fark etmesi gerekiyordu. “Onun Egemen yüzünden ölmeden önce neler hissettiğini düşün.”

“Sus artık,” diye bağırdı ama susamazdım. “O Egemen’in ayarladığı Kaan’ın kız kardeşinin duygularıyla ne kadar oynadığını düşün. Kız kardeşinin ölmeden önce ne kadar üzgün olduğunu.”

“Masal son kez söylüyorum sus...”

Elimi sinirle savururken devam ettim. “Kız kardeşinin başına neler geldiğini düşün!”

Söylediğim anda söylememiş olmayı diledim çünkü kız kardeşi ölmüştü ve ölmüş birinin üzerinden konuşmak fazla acımasızdı. Ayrıca bildiğim kadarıyla Kaan’ın yaptığı sadece duygularla oynamak değildi. Tam olarak bilmiyordum ama daha kötü, acımasız şeyler yaptığını biliyordum. Ama sonuç aynı değil miydi? Ama ben... Şimdi ben de bile bile Ayaz’ın duygularıyla oynamıyor muydum? Onu üzüyor muydum? Kız kardeşi ve adını bilmediğim Egemen’in kardeşi sebebiyle kötü zamanlar geçirmişti ve annesinin söylediğine göre bunları benimle atlatmıştı. Ben de şimdi tekrar depreştirmiyor muydum anılarını? Ama Egemen’e söverken ona kötü derken kendisini de çok ayrı tutmama-lıydı. O da acımasızdı!

Beni kapıya doğru ittirdikten sonra yumruğunu ardım-daki kapıya defalarca sert bir şekilde indirdiğinde yerimde

sıçradım. Krize girmiş gibi görünüyordu ve beni de korkutuyordu. Elim istemsiz vücuduna gider gibi olduğunda sertçe ittirdi tekrar. “Siktir git hayatımdan!”

Gözlerim irileşirken donup kaldım. Benden olabildiğince uzaklaşıp sırtını döndü ve ellerini sinirle savuştururken “Siktir git dedim! İstemiyorum artık seni!” diye hağırıldı. Ağlıyor muydum bilmiyordum. Sesim çıkıyor muydu hiçbir fikrim yoktu. Kulağım, dibimde kapıya geçirdiği yumruklar yüzünden uğulduyordu. Sertçe ittirdiği için sırtım acıyordu ama şu anda beni boğan acı kalbimdeydi.

Duyduğum şeylerden sonra “hayır o yalan söylüyor” deyip koruduğum çocuk yapmıştı işte. O kızın hayatına sebep olmuştu. Şimdi ben de Ayaz kadar acımasız bir şekilde ona hatırlattığımda uyuşturucu almadan ya da sarhoş olmadan da krize girmişti. Beni ittirip dibimde kapıya defalarca yumruklar atmıştı. Bana “Siktir git,” demişti. Bana ne yapacağını hiç kimsenin kestiremeyeceği yüzünü göstermişti ve şimdi tek yapabildiğim çöküşümü beklemektir. Biz ayrılmıştık.

Ayaz'dan...

Gözlerimi kırıştıtırıp acıyan elime baktım. Kapıyı neredeyse parçalanacak boyuta getirmiştim. Parmaklarım kanlanmaya başlamıştı.

Elimi saçlarıma götürürken ne yaptığımı sorguladım. O kızın hayatına sebep olmuştum. Duygularıyla oynayıp yarı yolda bırakmıştım sırf Egemen'e olan öfkem yüzünden. O bana hiç zarar vermemiş aksine zarar vermeyi aklının ucundan bile geçirmeyecek olan kızıdan çıkarmıştım öfkemi. Şimdi Masal da bana hatırlatmıştı her şeyi. O bütün karanlık günleri. Hastanede uyandığım, başımın ucunda annemin kızını kaybedişinin acısı tazeyken bir de oğlunu kaybetme korkusuyla harap olmuş hâli. Babamın

hastanenin penceresinden dışarıyı izlerken ve hâlâ kızının ona almış olduğu saati çıkartmadığı bileğini tutarken yaşlı gözlerle Atalay'ın annemi yatıştırma çabalarını dinleyişi. Yatıştıramazdı. Annem ömür boyu o acıyı taşıyacaktı. Sadece acısına bir de oğlunun acısının eklenmesini istemiyordu. En azından oğlunu geri kazanmak istiyordu. Bu sefer de kaybedememişti. Bu sefer de oğlunun intihar girişiminden kurtarmıştı abisi. Ama bir dahaki seferde yanında olacağı kesin değildi. Bir dahaki sefer oğlunu kaybedebilirdi. Muhtemelen aklında oğlunun uyuşturucu, alkol ve bu acılarından kurtulması için hastaneye yatırılması gerektiği düşünceleri dönüyordu.

Peki Masal? Elimi neye atsam mahvetmemiş miydim? Hayatımdaki bütün kadınlar üzgün değil miydi? Annem, kız kardeşim ve şimdi Masal. Hepsini de ben üzmemiş miydim? Kız kardeşim Egemen yüzünden üzülmişti ve Egemen de benim yüzümden üzümüştü. Annem, kız kardeşime olanlar ve benim geldiğim hâl yüzünden üzgündü ama bir kere bile beni suçlamamıştı. Bu daha üzücüydü. Onun suçlamadığı kadar da suçlamak zorunda kalmıştım kendimi. Masal? Şimdi sevgilisinin zamanında ne kadar duygusuz ve acımasız olabildiğini görmüştü. Hatırlattığı şeylerin acısını da ondan çıkarmıştım. Onu ittirip defalarca dibinde kapıya vurmuştum. Ona “Siktir git,” diye bağırmıştım. Artık gözünde tamamen işe yaramaz bir pişmanlık parçası olmalıydım.

“Masal,” dedim acı çeker gibi. Boğuluyormuş gibi. Kalbimi biri avucuna almış, acımasızca sıkıyormuş gibi. Gözlerimi aralamaya korkuyordum. Onunla göz göze gelmeye korkuyordum. Gözlerinde beni artık sevmediğini görmek istemiyordum.

Bir hıçkırık sesi duyduğumda yüzümü buruşturdum. “Siktir... Ağlama.”

Gözümü zar zor açıp ona baktığımda yumruğumu sık-tım. Şaşkınlıktan kapıya sinmişti. Ve belki de korkudan.

Biraz önce sinirim yüzünden onu korkutmuştum. Söylediği sözler kalbimde kan gibi pompalanmıştı acı olarak. Gitsin, onu bir daha görmemek istemiştım ama öyle değildi. Benden vazgeçmesini istemiyordum. Sinirle söylemişim. Henüz gitmemişti ama gitmek istemediği için değil de donup kaldığı için gidemediğini biliyordum. Beni terk etmemeliydi! Tekrar eski karanlık günlere dönmek istemiyordum. Tekrar kız kardeşimi kaybetmek ve o kızın hayatına sebep olmak istemiyordum.

“Masal,” dedim yalvarır gibi. Aslında “beni affet” demek istiyordum. “Ben kötü biri değilim, sadece çok kötü hâlde biriydim,” cümlelerinin söze değil de sese dökülmüş hâliydi.

Cevap vermiyordu. Arada hıçkırıyordu ama ağlamamak için kendini zorlarmış gibiydi. Yanına gidip elimi saçlarına götürdüğümde telaşla iki elini geriye yaslayıp kaçmaya çalıştı. “Masal ben kötü biri değilim.”

Ağlamaları arttığında yüzümü buruşturdum. “Masal lütfen uzaklaşma,” deyip onu tutmaya çalıştığımda odanın içerisinde hep olmadığım taraflara yönelmeye devam etti. Gözlerime bakmıyordu. O başlarda itici gelen mavi gözleri, gözlerimi kapattığımda aklıma gelen ilk şeyken, şimdi bana bakmıyordu.

“Benden korkma!” diye bağırdığımda olduğu yerde sıçradı.

“Siktir... Özür dilerim. Bağırmak istemedim.” Duvara sinip ellerini yüzüne yaslayıp ağlamaya devam ettiğinde elimle yüzümü sıvazladım. Biraz önce sinir krizi geçirirken ne kadar korkunç gözük müştüm? “Özür dilerim,” dedim tekrar. Başka diyecek bir şey bulamıyordum. Ne diyebilirdim ki... Şimdi kalkıp bu kapıdan çıkmasından ölesiye korkuyordum. Geri dönmeyeceğini biliyordum çünkü “Siktir git,” demiştim ona. “İstemiyorum,” demiştim.

Hareketlendiğini hissettiğimde hemen elimi yüzümden çekip ona yaklaştım. Gitmesine izin veremezdim.

“Masal yalvarırım affet. Bak çok sinirlendim. Çok üzere geldin. Kendimi kaybettim. Ben kötü biri değilim. Zamanında böyle olacağını bilerek yapmadım. Biliyorum bunlar sebep olamaz ama yemin ediyorum isteyerek yapmadım. Mahvolmuş bir hâldeydim. Sen kurtardın. Şimdi tekrar o hâlime mi döneyim?”

“Dönmüşsün zaten!” Sesi bağırarak istiyordu ama çok kısık çıkmıştı. Titriyordu. Ağlaması durmuştu ama sanki karşısında Egemen varmış gibi titriyordu. Egemen varmış gibi.

Siktir...

“Masal lütfen,” dedim gözlerim gözlerini ararken yalvarırmış gibi. “Bak istersen bana vur. Söv. Canımı istediğin kadar yak. Ama gitme.”

Benden kurtulmayı başardığında telaşlanıp kapının önüne geçtim. “Gitme.”

Gözlerini sonunda gözlerime çevirdiğinde başımı yana eğip yalvarırmış gibi baktım. Gerekirse diz çöker yalvardım da. Masal’ı da kaybedemezdim.

“A-yaz çekil!” Titrek sesiyle gözlerimin yandığını hissettim. Siktir. Kaybediyordum onu.

“Dur lütfen. Bak dinle beni. Öyle demek de istemedim öyle davranmak da.” Sağa doğru kaydığında sağa gidiyor, sola kaydığında ben de sola gidiyordum. Gözlerini çoktan kaçırmıştı ve ben gözlerine bakmak için başımı hareket ettiriyordum.

“Özür dilerim her şey için. Yemin ediyorum ne şimdi ne o zaman hiçbir şeyi isteyerek yapmadım.”

Kapı yumruklandığında dudağımı ısırđım. Siktir, şimdi Masal’ı burada tutmam daha zor olacaktı.

“Masal? Orada mısın? Pastayı keseceğiz hadi!”

Masal kızaran gözlerini bana çevirdi. Ellerimle kollarını kavrayıp "Masal özür dilerim," dedim belki de bininci kez. "Ne oluyor orada?"

"Atalay bir siktir git!" diye kükrediğimde Masal kollarımda sıçradı. "Tamam korkma lütfen," dedim ona dönüp onu kollarıma çekerken. "Korkma tamam mı? Söz, bir daha bağırmayacağım."

Kollarımdan çıkmaya çalışırken ağlıyordu. Gözlerimi yumdum ve daha sıkı sarıldım. Ağlamadığını düşünmeye çalışıyordum. Kollarımda korkudan titrediğini değil de mutlu olduğunu düşünmeye.

Kapı birden açıldığında Masal cesaret almış gibi beni itip Atalay'ın arkasına geçti. Ona sığınyordu. Ona sığınyordu!

Atalay önce arkasına sığınmış Masal'a sonra da bana baktı. "Ne oluyor?" dediğindeki tek amacım ona cevap vermek değil de Masal'ı onun arkasından çekip çıkarmaktı. Dayanamıyordum. Herkesten korktuğunda bana sığınyordu ama şimdi korktuğu kişi bendim. Benim kötü biri, acımasız biri olduğumu düşünüyordu. Sinir krizleri geçiren biri. Ve gidip Atalay'a sığınyordu.

"Ne oluyor lan burada?" diye kükredi Atalay bana bakarken. Derin bir nefes aldım. Gözlerimi Masal'dan ayıramıyordum. Ürkek gözlerini bana çevirdiğinde biraz daha Atalay'ın arkasına kaydı. Gözlerim yanmaya devam ederken yumruğumu daha da sıktım.

"Atalay çekil aradan!"

"Ulan Masal'a mı zarar vermeye çalışıyorsun?" Gözlerimi Masal'a çevirdim. O da korkuyla bana bakıyordu ve elleriyle Atalay'ın tişörtünü arkadan tutmuştu. Oysa ben sadece Masal'dan özür dilemek istiyordum. Affetmesini sağlamak.

"Atalay çekil aradan," diye tekrarladığımda Atalay beni sertçe ittirdi ve sırtım duvara çarptı. "Siktir git şuradan!"

diye kükrediğimde Masal sıçrayıp kapıdan dışarı çıktı ve koridordan koşma sesleri geldi.

“Siktir,” diye mırıldanıp kapıya yöneldiğimde Atalay omzumdan tutup beni geri çekmeye çalıştı. “Atalay bırak!” diye kükredim. Tüm gücünü kullandığı için ellerinden kurtulup Masal’ın peşinden gidemiyordum.

“Gidiyor işte bırak!” deyip tüm gücümle ilerlemeye çalıştığımda kollarından kurtulup koridora çıktım ama yine tutması uzun sürmemişti.

“O kıza zarar verirsen sikerim belanı. O yüzden dur.”

“Zarar vermeyeceğim!” diye bağırdım çaresizlikle. Masal’a zarar vermek aklımdan geçecek son şey bile değildi. Sinir krizi geçirirken bile kapıyı yumruklamıştım. Ama onu korkutmuştum. Aslında onu sertçe ittirdiğimde de canını acıtmış olmalıydım. Masal’a zarar mı vermiştim? Gerçekten kötü biri miydim? “Özür dileyeceğim. Özür dilemem lazım. Affetmesi lazım.” Sesim sona doğru kısılmıştı ve gücümde azaldığı için Atalay kolayca beni odaya çekip kapıyı kapattı.

“Ne yaptın lan kıza?”

Başımı duvara yaslayıp yumruğumu sertçe başımın yanından duvara geçirdim. “Öğrenmiş,” diye mırıldandım.

“Siktir Ayaz...”

Yumruğumu daha sert bir şekilde duvara geçirdim. Nasıl affettirecektim kendimi? Peşinden gidememiştım. Gitsem bir şey de değişir miydi bilmiyordum. Atalay konuşursa...

Ona doğru dönüp kapıya ittirdim. “Siktir git, konuş kızla.” Masal’a da öyle demiştim değil mi? “*Siktir git hayatımdan!*”

“Ayaz...”

“Atalay konuş!” diye bağırdım. “Kötü biri değil de. Sana isteyerek de onu söylemedi de. Özür diliyor de. Git konuş!”

“Ben konuşunca düzelecek mi sanıyorsun?” diye bağırdı yüzüme doğru. Birkaç adım geriledim. Beni gerileten onu

kaybetme korkusuydu. Ya kaybedersem? Ya çoktan kaybettiysem?

“Kızın hâlini görmedin mi? Ne yaptıysan korkmuştu senden. Öğrendiği şeyi hazmetmesi de kolay değil. Özürle hallolur mu iş?”

“Neyle hallolur?” dedim ona yaklaşırken. Ne olursa yapacaktım. Her şeyi yapardım.

“Sakinleşsin,” dedi mırıldanarak çevresine bakarken. “Ne dedin kıza?” dedi gözlerini bana çevirdiğinde. Duvara yaslanıp yere çöktüm ve ellerimle yüzümü sıvazladım.

“Siktir git hayatımdan seni istemiyorum dedim. Yemin ediyorum isteyerek söylemedim. Canım yanıyordu.”

“Bu bir şeyi değiştirmez.”

“Onu kaybettim değil mi?”

Sesimdeki tınıyı sokaktan geçen bile çözebilirdi. Canım acıyordu. Korkuyordum. Pişmandım. Çaresizdim.

Atalay bir süre gözlerime baktı ve cevaplamadan odadan çıktı. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı duvara yasladım ve tavana baktım.

Eğer kaybedersem tek kaybettiğim şey Masal olmazdı.

Hissedebildiğim her şeyi kaybederdim ve başa dönerdim. Bu sefer beni bu noktalara getirecek bir Masal çıkmazdı karşıma. Böyle bir şans herkese gelmezken bir kişiye iki kez de gelmezdi. Masal'ı eğer kaybettiysem, her şeyimi kaybettim demektir.

Bölüm 10

Kahvenin sıcaklığı elimi yakmaya başlayınca homurdanarak kahveyi masanın üzerine koydum. Zaten içtiğim yoktu. Sadece filmlerdeki depresyonu yaşamak için kendime kahve yapmıştım ama ben kahve sevmezdim!

“Ağla artık. Ağlamamak için kendini zorlamaktan neredeyse sıçacaksın.”

“Anıl git başımdan.”

Koltuktan kalkıp kapıya yöneldiğim sıra ayağa kalktı ve bileğimden tutup beni yine koltuğa oturttu. Önüme geçip yere çömeldikten sonra ellerimi ellerinin arasına alıp mavi gözlerini gözlerime dikti. Onun mavileri benimkinden çok daha güzeldi. Neredeyse cam rengi kadar açık bir maviydi ve buna özeniyordum. Tamam gözleri umurumda bile değildi ben sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Ağlamamak için.

“Masal, kocası kapıya koymuş kadınlar gibi davranma.”

“Sevgilim ‘Siktir git hayatımdan,’ dedi, kapıya koymak gibiydi,” diye düzelttim örneğini. Gözlerini kırptırdı. “Tüh. Keşke beş çocukla sokakta kalmış kadınlar gibi, deseydim. Vallahi ilk aklıma o geldi.”

Gözlerimi devirip kalkmak için hareketlendiğimde yine beni oturttu. “Ben hâlâ Ayaz’ın sana öyle diyebileceği ihtimalini vermiyorum. Lenstir bence. *Fakedir*. Ayaz olamaz yani.”

“Oldu işte...” Devam edemediğimi fark ettiğimde sustum. Birkaç sözcük daha ağzımdan çıkarsa hıçkırarak

kaybetme korkusuydu. Ya kaybedersem? Ya çoktan kaybettiysem?

“Kızın hâlini görmedin mi? Ne yaptıysan korkmuştu senden. Öğrendiği şeyi hazmetmesi de kolay değil. Özürle hallolur mu iş?”

“Neyle hallolur?” dedim ona yaklaşırken. Ne olursa yapacaktım. Her şeyi yapardım.

“Sakinleşsin,” dedi mırıldanarak çevresine bakarken. “Ne dedin kıza?” dedi gözlerini bana çevirdiğinde. Duvara yaslanıp yere çöktüm ve ellerimle yüzümü sıvazladım.

“Siktir git hayatımdan seni istemiyorum dedim. Yemin ediyorum isteyerek söylemedim. Canım yanıyordu.”

“Bu bir şeyi değiştirmez.”

“Onu kaybettim değil mi?”

Sesimdeki tınıyı sokaktan geçen bile çözebilirdi. Canım acıyordu. Korkuyordum. Pişmandım. Çaresizdim.

Atalay bir süre gözlerime baktı ve cevaplamadan odadan çıktı. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı duvara yasladım ve tavana baktım.

Eğer kaybedersem tek kaybettiğim şey Masal olmazdı.

Hissedebildiğim her şeyi kaybederdim ve başa dönerdim. Bu sefer beni bu noktalara getirecek bir Masal çıkmazdı karşıma. Böyle bir şans herkese gelmezken bir kişiye iki kez de gelmezdi. Masal'ı eğer kaybettiysem, her şeyimi kaybettim demektir.

Bölüm 10

Kahvenin sıcaklığı elimi yakmaya başlayınca homurdanarak kahveyi masanın üzerine koydum. Zaten içtiğim yoktu. Sadece filmlerdeki depresyonu yaşamak için kendime kahve yapmıştım ama ben kahve sevmezdim!

“Ağla artık. Ağlamamak için kendini zorlamaktan neredeyse sıçacaksın.”

“Anıl git başımdan.”

Koltuktan kalkıp kapıya yöneldiğim sıra ayağa kalktı ve bileğimden tutup beni yine koltuğa oturttu. Önüme geçip yere çömeldikten sonra ellerimi ellerinin arasına alıp mavi gözlerini gözlerime dikti. Onun mavileri benimkinden çok daha güzeldi. Neredeyse cam rengi kadar açık bir maviydi ve buna özeniyordum. Tamam gözleri umurumda bile değildi ben sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Ağlamamak için.

“Masal, kocası kapıya koymuş kadınlar gibi davranma.”

“Sevgilim ‘Siktir git hayatımdan,’ dedi, kapıya koymak gibiydi,” diye düzelttim örneğini. Gözlerini kırptırdı. “Tüh. Keşke beş çocukla sokakta kalmış kadınlar gibi, deseydim. Vallahi ilk aklıma o geldi.”

Gözlerimi devirip kalkmak için hareketlendiğimde yine beni oturttu. “Ben hâlâ Ayaz’ın sana öyle diyebileceği ihtimalini vermiyorum. Lenstir bence. *Fakedir*. Ayaz olamaz yani.”

“Oldu işte...” Devam edemediğimi fark ettiğimde sustum. Birkaç sözcük daha ağızımdan çıkarsa hıçkırarak

ağlayacağımı biliyordum. Sesim titriyordu. Ellerimi tuttuğu için Anıl'a minnettardım çünkü ellerimin titrediğini hissetmiyordum en azından. Oysa hissediyor, sakinleştirmek için başparmağıyla elimin üstünü okşuyordu.

“Ağlamadan rahatlayamazsın Masal.”

“Ağlayınca da rahatlayamıyorum!” dedim sonunda gözyaşlarımla verdiğim savaşta yenilirken. Yanağım saniyeler içerisinde yıkamışım gibi ıslanırken gözlerimi ellerimize çevirdim. Derin bir nefes alıp gözlerimi pencereye çevirdikten sonra “Bir hafta boyunca ağlamak dışında ne yapıyorum ki? Rahatlatmıyor. Tek rahatlatacak şey...” Sesim sona doğru hıçkırıklardan anlaşılmayacak boyuta gelmişti. Koltukta bacaklarımdan tutup öne doğru kaydırıldı ve kollarını belime doladı. Hiç vakit kaybetmeden kollarımı boynuna dolayıp gözlerimi boynuna gizlerken ağlamaya devam ettim.

Tek rahatlatacak şey Ayaz'dı. Her zaman beni rahatlatan kişi Ayaz olmuştu. Koruyup kollayan, gülümseten. Ama bu sefer ağlamamın, korkmamın, sinirlenmemin sebebi de Ayaz'dı.

İnanamıyordum ama Egemen'in dedikleri doğrudu. O kızın intihar etmesine sebep olmuştu. Egemen'e olan öfkesi yüzünden alakası olmayan Egemen'le bile görüşmeyen bir genç kızın hayatıyla oynamıştı. Birinin intihar etmesine sebep olmak da cinayet değil miydi? Hiçbir kanunda yazmazdı ama öyleydi işte. Ölümüne itmişti onu. Duygularıyla oynamıştı. Sonucunun böyle olacağını tabii ki bilemezdi ama tam da istediği gibi Egemen, Ayaz'ın üzüldüğü kadar üzülmişti işte. O da kardeşini kaybetmişti. Görüşmüyor olsalar bile o günkü ağlamasından anladığım kadarıyla onu çok sevmişti. Kötü biri demişti Egemen. Ben de kötü biriyim ama o da kötü biri, demişti. Benden kaçırıyorsan ona da yaklaşmamalısın. Üzüldüğünde, sinirlendiğinde ne yapacağı belli olmuyor işte, demişti. Selin'i suçlayıp durur

ama ona da böyle davranmadığını kim bilebilir ki? Ya da senin sonunun da böyle olmayacağını. Ayaz öyle bir insan, demişti. Sevmeyi değil intikam almayı bilir. Gerçekten de ne yapacağı belli değildi. Yanımda sinir krizi geçirip ardından neredeyse kapıyı parçalamamış mıydı? Elini kaldırıncaya bana vuracak sanmıştım, korkmuştum. Şiddetli yumrukları korkumu da pekiştirmişti. Ve bana dediği o şey... “Siktir git hayatımdan! Seni istemiyorum.” Kendi hatalarını yüzüne vurduğumda artık beni istememişti. O kıza da böyle söyleyerek mi ayrılmıştı? Ben de üzerine gitmiştim evet ama haklı değil miydim? Egemen’in hâlini anlamadan ona “kötü” deyip duruyordu. Kendisinin de pek farkı yoktu.

Düşündükçe boğuluyormuş gibi oluyordum. Sadece bir saniyelğine bir sürü anımı paylaştığım, sevdiğim adamın geçmişte yaptıklarını ve bana da yapabileceklerini düşünüyordum da... Geri kalan milyonlarca saniyem ağlayarak geçiyordu.

Sırtımdaki eli destek verircesine yavaşça sırtımı okşarken diğer eli de saçlarımda geziniyordu. “Ben moral veremem ama seni mutlu edecek bir şey varsa söyle. Yemin ederim yaparım.”

Acı bir tebessümle kollarından çıktım ve elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Gözlerim saniyesinde dolarken gözlerimi ona çevirdim. “Alev’i anlat bana.”

Eğer ona yardım edebilirsem, ben de mutlu olurum. Alev’i bir sürtük olarak görüyor olmam dünyanın dönmesi kadar doğal bir gerçektir çünkü Alev sürtüktü. Ama tek değer verdiği şey yemekler olan bir çocuğun kalbini kazandıysa bir şeyler var demektir. Muhtemelen ben kördüm. Çünkü o kıza gördüğüm tek şey sürtüklüktü. Ve bir de muşmula suratu tabii.

“Emin misin? Çünkü şu anda seni rahatlatmam gere...”

“Hadi anlat,” diye direttim. Tek kişilik koltukta olduğunça kenara kaymaya çalışıp elimle koltukta kalan

boş yere vurduğumda gülümseyip yerden kalktı ve yanıma oturdu.

“O bir sürtük.”

“Bilmediğim bir şeyler söyle,” diye homurdandığımda sırtıttı. “Ama bedeni öyle. Düşünceleri o kadar masum ki.”

“Nasıl âşık oldun?”

“Ağlıyordu.”

Kaşlarımı kaldırdım. Ağlıyor muydu? O kızın ağlama özelliği de mi vardı?

“Sizin Ayaz’la beni takmadığınız, yeni sevgili olduğunuz için beraber vakit geçirdiğiniz dönemlerde...”

Yüzümdeki ifadeyi görmüş olacak ki aniden sustu ve eliyle yüzünü kapattı. “Ben bir davarım.”

“Davar az kalır,” diye tısladım avucumu tırnaklarken. Ayaz’la yeni sevgili olduğunuz...

Gözlerimin yine dolduğunu hissettiğimde dudağımı ısır-
dım. O günü dün gibi hatırlıyordum. Gecenin bir vaktinde
kapıya dayanıp bana çıkma teklifi ettiği o günü unutmam
imkânsızdı! Sonra benim aşırı heyecandan bayıldığı için
hastaneye götürmesi, hiçbir şey olmamış gibi davranması
sonra bir anda “sevgilim” demesi. Her şey o kadar netti
ki zihnimde. Şimdi güneşin gözlerinde bıraktığı yansımayı
resmedebilirdim.

“Allah cezamı versin. Kanka ben hep unutuyorum. Ama
sonuçta ayrılmış sayılmazsınız.”

Dudağımı büzdüm gözlerim tişörtümün ucuyla oynadı-
ğım parmaklarıma kayarken. Ayrılmış sayılırdık çünkü o
bana “Siktir git,” demişti. Sonra “Gitme,” demişti ama ben
gitmiştim. Korkmuştum ondan, yapabileceklerinden. Kapı-
ya yumruklar attığı o anda gözlerindeki öfkeyi görmüştüm
çünkü. Ve öfkeyle zamanında neler yapabildiğini de öğren-
miştim. Sadece birkaç dakika sonra yine aynı gözlere düşen
pişmanlığı da görmüştüm. Ama iş işten geçmişti. Ben o kor-
kuyu da o kırıklığı da yaşamıştım.

“Barışacaksınız. Birbirinizi seviyorsunuz. Ayaz pişman.”

“Ee, Alev ağlıyordu. Sonra ne oldu?”

Bir anda konu değiştirdiğimde tekrar Ayaz’a bağlamaya çalıştı ama belirttiğimde anlatmaya devam etti. Heyecanlı gözüküyordu. Sanki ona yemek uzatmışım gibiydi. Anıl için aşkın tanımını da bu olmalıydı. “Sanki bana yemek uzatılıyor gibi...”

“Dediğim gibi beni takmıyordunuz. Ben de depresyona girmiş kumsalda dolanıyordum. Ya da gecenin o saatinde açık büfe de bulmaya çalışıyor olabilirdim. Tamam neyse burası önemli değil.”

İstemsiz bir şekilde kıkırdadım. Anlatmaya devam etti. “Öyle onu ayaklarını denize sarkıtmış bir şekilde söylenirken buldum. Bayağı sinirli gözüküyordu. Elindeki taşları denize doğru fırlatıyordu. Ben de madem işsizim biraz eğleneyim diye düşünüp onu dinlemeye başladım. Sonra paralelinde olmama rağmen artık nasıl bir beceriyse attığı taş bana denk geldi. Ben acıyla inlediğimde de bana dönüp ‘Sen beni mi dinliyorsun?’ diye kızdı. Benim orada kafam yarılmış bir de onu dinlediğim için bana taş attı. Allahtan son anda kaçabilmişim yoksa şu anda karşında çok tatlı bir varlık olmazdı. Mezarımla konuşuyor olurdun.”

“Keşke keşke,” dediğimde kaşlarını çattı ve yapay bir sinirle “Sana beddua edeceğim,” dedi. Kahkaha attım. Anıl birinin moralini nasıl yerine getireceğini biliyordu. Devam et, dercesine elimi salladığımda sırtıttı.

“Sonra bununla karşılıklı bağışmaya başladık. Baktım bunun elinde kafam kadar taş var kendi kendime dedim, artık gitmenin vakti geldi. Ben ufaktan ufaktan kaçmaya başladığımda bir anda ‘Kahretsin. Sana sarılabilir miyim?’ dedi. Biliyorsun ben sarışınları severim. O da esmer. O yüzden burun kıvırdım ama o gözleri dolu dolu bana bakınca dayanamayıp ona yaklaştım. Dalga geçtim ‘Biraz önce taş atıyordun, ne oldu?’ diye. Beni takmayı sarıldı. ‘Sarılacak

başka kimsem yok,' dediğinde zaten dayanamayıp ben de sarıldım. Bir derdi olduğu belliydi ama anlat dediğimde 'Sadece sarılalım,' deyip beni susturdu. Sabaha kadar o şekilde kaldık. Bir ara uyuyup denize düşecektim ki o beni tuttu. Vallahi iki cm boyu var ama benden güçlü kız. Sonra da her şey için teşekkür ederim deyip yanağımdan öptü ve gitti."

Garip bir tanışma hikâyesiydi ama doğruyu söylemek gerekirse güzeldi de. "Ve sen de Mecnun'a döndün?"

"Her ne kadar ondan daha yakışıklı olsam da evet."

Gülümsedim. "Çok romantik bir tanışma sayılmaz tabii mazoşist değilsen."

Kahkaha attı. O sıralar kafasında yara kalmış olsa bile tek umursadığım şey Ayaz'la sevgili olmamız olduğundan fark etmemiştim sanırım. Ayaz'ın ismini düşündüğüm gibi zihnimde oluşan sima içimin burkulmasına neden olurken titreyen sesimi düzeltmek için birkaç kez öksürdüm.

"Peki sonra görüştünüz mü?"

"Barda şarkı söylüyor," dedi gülümsemesi devam ederken. "Her gece yanına gidiyorum. Beni görmezlikten geliyor. Aslında hiç kimseyi görmüyor. Şarkısını söyleyip gidiyor."

"Şu anda barda mıdır?" diye sorduğumda telefonunu çıkarıp saate baktı. "Sanırım alıştırmaya yapıyordur. Ama asıl şarkıyı gece söyleyecek."

"Hazır barda kimse yokken gitsene yanına. Belki beraber alıştırmaya yaparsınız."

"Ciddi misin sen?" dedi ters ters. "Benim sesimi duyan kargalar göç ediyor. Kızla alıştırmaya mı yapacağım?"

"Oğlum ne biliyim nota defterini falan tutarsın çok da beceriksizsen," dedim gülerken.

"Evet onu yapabilirim," dedikten sonra endişeyle kaşlarını kaldırdı. "Sanırım," diye ekledi. Kahkaha attım ve dizimi yavaşça dizine çarptım. "Hadi git kap kızını."

"Senden 'onu sevmeye devam edersen yemeklerine acı biber dökerim' tarzı bir konuşma bekliyordum. Beni cesaretlendirmen şaşırttı açıkçası."

Buruk bir şekilde gülümsedim. Kırık bir şekilde. Yıkık bir şekilde. Dışarıdan şu sıralar çok sessiz gözükebilirdim. Hatta Anıl dışında kimseyle konuşmuyordum. Hande bile saatlerce başımda beklemiş *Damon* kozunu kullanarak konuşmaya çalışmıştı ama kısa cevaplar vererek ya da yorgun olduğumu söyleyerek geçiştirmiştim onu. Atalay her gün yanıma uğruyor, Ayaz'ın ne kadar pişman benimse ne kadar hüsrana uğradığımdan, barışmamız gerektiğinden söz ediyordu ama açıkçası onu tınlamıyordum. Her geldiğinde Hande'yle sarmaş dolaş dönüyorlardı ve bu artık canımı yakmaya başlamıştı. Daha doğrusu Ayaz'ın ellerini belimde hissetmeyi özlemiştim. O anda ne kadar güzel bir his olduğunu bilmezken şimdi elleri çok uzaktayken özlüyordum. Okuldan ponpon kız takımından Melis, Serenay ve Burcu da gelmişti ama onlar tabii işin detaylarını bilmiyorlardı. Sadece beni görmek için gelmişlerdi ve okulda tanıdıkları o mutlu kızın neye dönüştüğüne şaşırarak geçirmişlerdi günü. Selin bile gelip beni konuşturmaya çalışmıştı ya, bu ne hâlde olduğumun son noktasıydı.

“Birini kaybetme korkusu bile kazandığını gösterir. Kazanamadığın için üzüleceğine kaybetme korkusuyla sarsıl daha iyi. Ama kazan Anıl.”

“Hass*ktir, bu çok iyiydi,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Şimdi basıp gidiyor musun yoksa kovayım mı?”

“Tamam kovunca terlikle kovuyorsun o yüzden ben kalkıyorum,” deyip koltuktan kalktı ve bana doğru eğilip yanağını öptü. “Yanına takviye kuvvet yolluyorum iki dakika intihar etmeden dur,” dedikten sonra mutfağın kapısına yöneldi. ‘İntihar’ kelimesiyle vücudum ürperirken aklıma gelen şeyleri uzaklaştırmaya çalıştım. Ayaz yüzünden bir kız daha o hâlde gelmeyecekti.

“Hayır Anıl tek kalmak istiyorum!”

“Manyak mısın bizde seni tek bırakacak göz var mı?”

“Birazdan annem gelir zaten. İki dakika sızsiz ve sizin moral sözcükleriniz olmadan yaşayabilirim. Zevkle!” diye

homurdandım. Evim kerhaneye dönmüştü. Şu bir hafta içinde kaç kişinin kaç kez girip çıktığını sayarsam matematikten yüz alabilirdim. O derece.

“Sana soran olmadı ve iki dakikaya da gerek yok. Ben geldim.” Elimle yüzümü kapattım. Hayriye Teyze bile oldu ama Selin olmazdı be!

“Pekâlâ ben gidiyorum. Masal sana emanet Selin.”

O kız beni kendi isteğiyle boğardı be! Bir de sana emanet diyordu. “Anıl seni öldürmeye karar vermeden önce bıçaklarla dolu olan bu mutfaktan git,” diye homurdandım. Koşuş sesleri duyduğumda elim yüzümdeyken gülümsedim. Alev eğer bu çocuğu reddederse sürtük lakabının yanına kocaman bir “salak” damgası yerleştirirdim. Hem de tescilli salak.

Sandalye demirinin sesi geldiğinde elimi yüzümden çekip kucağıma yerleştirdim ve pencere yanında olan, oturduğum koltuğun karşısındaki sandalyeye oturan Selin'e ters ters baktım.

“Beni öldürecekmiş gibi bakmayı kes.”

“Pardon. Alışkanlık,” diye dalga geçip gözlerimi pencereye çevirdim.

“Şu göz altına bir şeyler sürmeyi deneyecek misin?”

Gözlerimi pencerede tutmaya zorluyordum. Ağlamaktan ve uykusuzluktan göz altlarım torbacıya dönmüştü. Ama kapatmak için hiçbir şey yapmıyordum. Bana, Ayaz'ın beni ne hâle getirdiğini gösteriyordu. Ve irademi koruma-yardımcı oluyordu. Çünkü lanet olası bir gerçek vardı ki hâlâ onu deli gibi seviyordum. Ve bu beni daha fazla sarsıyordu. Şu anda benim onu hayatımdan çıkarmak için nereden başlayacağımla ilgili planlar yapmam gerekirken benim gözüm pencerede sanki yolunu bekliyormuşum gibiydi. Onu özlediğim tartışılmazdı.

“Selin düşüncelerini kendine sakla.”

“Ama güçsüz olduğunu bu kadar belli etmen gerekmiyor.” Gözlerimi sertçe ona çevirdiğimde başını yana eğip yüzündeki ciddiyeti silmeden baktı gözlerime.

“Güçsüz değilim,” diye tısladım. Alayla güldü. “Gözlerin dolu dolu.”

Dudağımı ısırıp yine pencereye döndüm. Ayaz’ı düşündüğüm her an böyle oluyordu. Oturup hıçkırarak ağlamadığıma şükretmesi gerekiyorken gözlerimin doluluğunu güçsüzlük olarak görüyordu. Sadece fazla kırgındım. Bütün olay buydu.

“İkiniz de aptalsınız. O olduğu yerde seni izliyor, sen olduğun yerde onu hayal ediyorsun. O dikilmek yerine yanına gelse, sen hayal ettiklerini gerçekleştirip ona sarılsan aranızdaki soğukluk gidecek.”

“Neler olduğunu bilmiyorsun!” diye bağırdım gözlerimi sonunda pencereden çekerken. “Bu normal bir soğukluk değil. Sevdiğim, Egemen’in karşısında ‘zarar gören’ olarak gördüğüm Ayaz’ın aslında tam olarak öyle olmadığını öğrendim. Ayrıca sinir krizi geçirip ‘Siktir git’ler savurdu bana. Anlayabiliyor musun?”

“Biliyorum her şeyi,” dedi umursamazca. “Ben de bugüne kadar birçok ‘Siktir git’ lafı yedim.”

“Eminim hak etmişsindir,” diye dalga geçtim. Ama ben hak etmemiştim. “Sen de hak ettin,” dediğinde ağzım açıldı. Hak etmiş miydim?

Verdiğim tepkiye gözlerini devirdi. “Tabii ki de hak ettin. Ayaz onları yaptığında kendinde değildi ama sen acımasızca o şeyi ölmüş kardeşi üzerinden değerlendirirken kendindeydin. Ve Ayaz’ı kız intihar ettikten sonra toparlamamız aylarımızı aldı. Kaç kez elinden ilaç kutularını zorla aldığımı hatırlıyorum. Kaç kez annesinden gizlemeye çalışırken kendine zarar verdiği için acilde Atalay’la bir o tarafa bir bu tarafa yürüdüğümüzü. İçip içip eve geldiğinde yığıldığında onun ağırlığına aldırmadan odasına taşıyan

bendim. Onun kendini nasıl mahvettiğini, pişmanlığını gördüm. Ve sen sanki Ayaz bu yaptığını umursamıyormuş gibi bir tepki verip bencillik ettin. Sırf sevgilinin sonuçlarını tahmin bile edemeyeceği hatası yüzünden sınırlendin, üzüldün, tepki verdin. Ama sevgilinin gözlerine bakarken ölmüş kardeşini hatırlattığında tek düşündüğün haklı çıkmaktı belki. Ama Ayaz'ın nasıl hissettiğini düşünmedin bile. Şimdi hak ediyor muymuşsun Masal?”

Düzenli nefes almadan söylediği cümlelerden sonra “nasıl, koydum mu?” dermiş gibi gözlerime baktı. Sessizce yutkundum. Hiç bu taraftan bakmamıştım. Ayaz'ın pişman olduğu gerçeğinden çok onu yaptığı gerçeğine takılmıştım. Ayaz'ın kırılabilceği gerçeğinden çok, Egemen'i anlaması gerektiğine takılıp o sözleri bağırarak tam yüzüne karşı söylemişim.

“Belki,” diye mırıldandım. “Ama neredeyse bana saldıracaktı. O hâlini görmedin. Dibimde neredeyse kapıyı parçaladı. ‘Siktir git’ diye defalarca bağırdı. Böyle yapması gerekmezdi. Şaşırtıcı bir gerçeğini öğreniyorum sonuçta ki ondan bile öğrenmedim. Egemen konusu defalarca döndü aramızda hep ondan, onun yaptıklarından, onun ne kadar kötü ve şerefsiz olduğundan bahsetti. Peki, kendisinin yaptığı?”

“Hâlâ kendini düşünüyorsun.”

“Kes sesini!” diye bağırıp ayağa kalktım. Ayaz'dan nasıl korktuğumu hatırlıyordum. Atalay'ın önünden çekilmesi için bağırdığında nasıl sıçradığımı ve koşmaya başladığımı çok iyi hatırlıyordum. Ondan ve o öfkeli gözlerinden korkmuşum. “Siktir git,” diye bağırışlarında kırılan kalbimin acısından bahsetmiyordum bile. “Özür dilemeye bile gelmedi!” diye bağırdım ona konuşma fırsatı vermeden. O da kalktı ve eliyle pencereyi gösterdi. “Günlerdir pencereden dışarı bakıyorsun ama asıl görmek istediğini göremiyormusun?”

Kaşlarımı anlayamadığımı belirtmek istercesine kaldırdığımda kolumdan tuttuğu gibi mutfaktan çıkıp dış kapıya doğru çekiştirmeye başladı. “Bırak kolumu,” diye bağırdığımda umursamadan beni evden dışarı çıkardı ve apartmanın merdivenlerine yönlendirdi. Sandığımdan daha güçlüydü.

“Sel...”

“İki dakika sabret ve ne kadar yanıldığını gör.”

Zemin kata geldiğimizde kolumu bırakıp dış kapıya yöneldi ve açtıktan sonra kafasıyla dışarıyı gösterdi. Gözlerimi devirip merdivenlere yöneldiğimde homurdanarak öne atıldı ve kolumdan tuttuğu gibi kapının girişine çekti ve başımı bir yöne doğru döndürdü.

Karşılaştığım o gözlerle elimi kalbime götürme ihtiyacı hissettim ama vücudum donmuştu. Gözlerim onda kalırken sessizce yutkundum.

“Bir haftadır o arabanın içerisinde bu evin önünde bekliyor. Yanına gelmeye cesaret edemiyor, gitmeye de niyeti yok.”

Beni görmesiyle yaslandığı araba koltuğunda doğruldu ve bacaklarını yasladığı direksiyondan çekip açtığı camda şaşkın gözleriyle gözlerime baktı. Hareketleri heyecanlıydı. Caddenin karşısındaydı ve gözleri yorgun ama heyecanlı bakıyordu. Gözlerinin rengi bir kez daha yutkunmama sebep olmuştu. Zaten o yumuşaklığını özlediğim saçları...

Apartmana girmeye çalıştığımda Selin beni durdurdu. Ayaz’a bakmamaya çalışırken ateş saçan gözlerimi Selin’e çevirdim. “Çekil önümden. Neden Ayaz’la barışmamızı istiyorsun bilmiyorum. Neden hâlâ yaşıyorsun onu da bilmiyorum. Ama o kafanı yerinde seviyorsan çekil önümden.”

“Mutsuzken çekilmiyorsun. O yüzden...” deyip apartmana girdi iki elini kapının kenarlarına yasladı. “Barışın,” deyip kapıyı yüzüme kapattı. “Lanet... Lanet... Lanet...” diye mırıldandım kapalı kapıya bakarken. Ayaz’a arkam

dönüktü. Şu kapıyı açtırana kadar da öyle olacaktı. Belki içeri girerken birkaç saniye ona bakabilirdim. Hayır yani istediğimden değil ya da özlediğimden...

Tek tek bütün zilleri çalarken ellerimin titrediğini fark ettim. Buradaydı. Selin'in dediğine göre bir haftadır da oradaydı. Nasıl fark edememiştim bilmiyordum. Fark etseydim bir şey değişir miydi onu da bilmiyordum.

“Masal...”

Gözlerimi yumdum. Sesi yakından geliyordu. O arabadan inmesi hataydı ya da benim sesini bu kadar özlediğimi fark etmem. Hepsi hataydı.

Elini omzumda hissettiğimde sonunda bastığım zillerden biri sonuç verince açılan kapıyla hemen omzumu silkelledim ve içeri girmek için kapıyı ittirdim ki Ayaz bileğimden tutup kendine çevirdi. “Bırak bileğimi!” diye bağırdım telaşla. Ellerini hemen çekip havada tuttu.

“Tamam sakin ol. Sadece konuşmak istiyorum.”

“Ben istemiyorum,” diye tıslayıp içeri girdim. Kapıyı yüzüne kapatacağım sırada eliyle ittirip o da içeri girdi ve kapattı.

“Masal lütfen...”

Merdivenlere yöneldiğimde eli bileğime uzandı ama bakışlarımı görünce hemen çekti. “Bak sadece konuşalım. Tamam mı?”

“Hayır!” diye bağırdım ellerimi havada savurup. “Şimdi defol.”

“Ben konuşacağım ve dinleyeceksin Masal.”

“Şu her şey istediğin gibi olacakmış tavırlarını kes!”

“Hiçbir şey istediğim gibi olmuyor!” diye bağırdı o da yüzüme karşı. Apartmanda birkaç kapının açılma sesini duyduğumda dudağımı ısırđım. “Ayaz git,” diye mırıldanıp yine merdivenlere yöneldim. Hemen önüme geçti ve ellerini havada “sana dokunmuyorum” dermiş gibi tuttu.

“Millet sikimde değil. Benimle konuşman gerekiyor.”

“Seninle konuşmak istemiyorum, bu bir şey ifade etmiyor mu ya? Git başımdan,” deyip yine merdivenlere yöneldim. Bilerek gözlerine bakmıyordum. O gözlerinden kaçıyordum. O gözlerinden korkuyor, o gözlerine kapılıyordum.

Merdivenlere benden önce tırmanıp vücudunu bana döndürdü ve geriye doğru adımlarken “İki dakika dinle. Dokunmak yok, zorlamak yok. Sadece iki dakika lütfen,” dediğinde yüzündeki ifade durmama sebep oldu. Ayaz, herkese emir yağdıran Ayaz, dakikada en az iki kez “lütfen” diyordu ve o gözlerindeki acıyı ben de hissetmiştim. Suratımı ifadesiz tutmaya çalışırken onu dinlediğimi belirten mırıltılar çıkardım.

Gözlerindeki parlama hoşuma gitmişti. Bir yandan da acıtıyordu. Çünkü ona konuşması için izin vermiş olsam da affetmeyecektim. O zaman gözlerindeki parlama ne olurdu bilemiyordum. Ayaz’ı hâlâ deli gibi seviyor olsam da ona ve karakterine bakış açım değişmişti.

“Bak. Herkesin hassas yönleri vardır. Ben de birçok şeyi umursamıyor olmama rağmen benim de umursadığım şeyler var. Ailemi, birkaç arkadaşımı, seni umursuyorum. Kardeşimi kaybetmiştim! Mantıklı düşünecek bir hâlde değildim Masal, leş gibiydim. Hem uyuşturucu hem de alkol kullanıyordum, tek istediğim acımın geçmesiydi. Kardeşimin, Egemen’in bana olan nefretinin kurbanı olmasını unutmayı, acımın geçmesini istiyordum. Belki Egemen de kardeşi için üzülürse geçer sandım. Böyle olacağını bilmiyordum. Ve senin o söylediğin şeylerle kardeşimin başına gelenler gözlerimin önünde bir an bile olsa canlandığında dayanamadım. Bilmediğin şeyler var Masal. Benim kardeşim ölmeden önce çok kötü şeyler yaşadı. Bana sen, sevdiğim kadın bunları hatırlattığında acı verdi ve sinir krizi geçirdim. O kapıya vurduğum yumruklar, o söylediklerim, hepsi bu yüzden oldu. İstemezdim.”

Gözlerimi kaçırdım. Pekâlâ pişmandım. Onları söylemem gerekiyordu biliyordum. Başka bir örnek verebilirdim ama Egemen'in ne hissettiğini anlamasını istemiştim. Bana neyse! Sanki benim sevgilim olan Egemen'di. Egemen beni öldürmek için silah çektiğinde beni arkasına çeken Ayaz'dı. Ben Egemen'dense onun nasıl böyle bir şey yapmış olabileceğine odaklanmalıydım. O gün Ayaz'ın ve bugün de Selin'in anlattığına göre sonradan pişman olmuş o da intihar etmeye kalkışmıştı. Ayaz'ı elinde haplarla boş bir odada düşündüğümde avucumu tırnakladım. Hemen ardından Ayaz'ın cansız ve solgun bedeni...

Ah. Hayali bile gözlerimi doldurmuştu. O güzeldi. Ve ona ölüm yakışmazdı.

"Hayatımdan gitmeni istemedim. İstemem. Ama..." deyip gözlerini kaçırdı. Elinin tersiyle görmediğimi sandığı bir pozisyonda yaşanan gözlerini silerken yüzünü buruşturdu. Acısını hissederken derin bir nefes aldım. Bana döndükten sonra "Masal..." diyerek ellerimi tutmaya çalıştığında geri çekilip "Dokunmak yoktu," diye hatırlattım. Başıyla onayladı hemen. "Ben piçin tekiyim evet, kabul ama kötü biri değilim. Acımasız değilim. Duygusuz değilim. Bencil de değilim. Sana karşı da hiçbir zaman kötü, acımasız, bencil veya duygusuz olamam."

Ben ona karşı olmuşum. Pişmanlığım artıyordu ama kırgınlığının geçmesini sağlamıyordu bu pişmanlık. Davranışları ve söyledikleri hâlâ zihnimdeydi. Korkmuşum ondan ve yapabileceklerinden.

"Biliyorum hazmetmesi zor," dedikten sonra isterik bir şekilde gülerek ellerini iki yana açtı ve titrek sesiyle "Ben bu gerçeğe yaşıyorum!" dedi. Hiçkırarak ağlamaya başlayacak gibiydi. "Ama değiştirebileceğim hiçbir şey yok, elimden sadece pişman olmak geliyor. Hayatımı da bir türlü kaybedemedim, sonra seninle tanıştım. Ben de kaybetmek yerine tutunmaya çalıştım ama..." dedikten sonra

dudaklarını birbirine bastırıldı. Doğru cümleyi arıyormuş gibi çevresine bakındı.

“Şimdi ellerim boş kaldı, tutunamıyorum.”

Ağlamamak için göğsümde birleştirdiğim kollarımın altından tenime cimcik atarken başımla onayladım. Evet, hazmetmesi zordu. Belki de zamana ihtiyacım vardı, bilmiyordum. Kendime de kızıyordum. Ben de neredeyse Ayaz'ı suçladığım kadar acımasızdım. Ben de Ayaz'ın canını yakmıştım bilerek. “Dinledim. Zorlamak da yok demiştin. Şimdi çekilir misin önümden?” Ona bakmıyordum. Sesim pürüzlüydü. Yana doğru kaydı. Yanından geçip merdivenlerden çıkarken bir an gözlerimi gözlerine çevirdim. Dudaklarını birbirine bastırılmış öylece beni izliyordu. Ona baktığımda başını yana eğip yutkundığında olduğum yerde kaldım.

Bir umutla gerilediği merdivende bir adım bana yaklaştığında dudakları hafif aralanmıştı. Bir şey diyeceğimi anlamıştı ve bekliyordu. Aslında sırf durduğum için bir şey demem gerekiyordu. Durmamın sebebi o yüzündeki ifadenin bana dokunduğuydu ama şimdi durduysam bir şeyler söylemem gerekiyordu.

“En güzel doğum günümdü,” dedim alayla. “Hiç unutmayacağım.”

Gözlerindeki parlama geçerken omuzları çöktü. Ağzını araladı ama konuşmasına izin vermeden merdivenleri hızla çıktım. Bizim evin olduğu kata geldiğimde demirlerden destek alarak mermere oturdum ve başımı dizlerime yaslayıp sessizce ağlamaya başladım.

Ona sarılmayı bu kadar çok isterken geri çevirmek çok zordu. Onun gözlerinde gördüğüm acıdan sonra bir de üzerine kendi acımı hissetmek dayanılmazdı. Elimi yumruk yapıp hıçkırırken oturduğum mermere yavaşça vurdum. Canım acıyordu. Boğuluyor gibiydim.

Biz bitmiştik.

Ama bitmesini hiç istemiyordum.

Demire bir şey daha yaslandığında başımı hafifçe dizlerimden çekip soluma baktım. Sırtını demire vermiş gözlerime bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedim titrek sesimle.

“Ağlamanın bitmesini bekliyorum.”

“Git artık,” diye mırıldanıp kalktığımda bileğimden yavaşça tuttu. Zaten güçsüz olan bedenim ona bile dayanamayıp yine mermere oturdu.

“Bunu yapmak için,” diye mırıldandıktan sonra ellerini yanaklarıma yerleştirip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Birkaç saniyelik karanlık beni kendime getirdikten sonra gözlerimi irice açıp ellerimi omzuna yerleştirdim ve itirmeye çalıştım. Zaten ondan uzaklaşmak bu kadar zorken bir de beni öpmesi her şeyi imkânsızlaştırıyordu.

Geri çekildiğinde ellerini enseme kaydırıp ve “Vazgeçmeyeceğim. İstedğin kadar git artık de. Sen benden gitmediğin sürece ben de gitmeyeceğim,” dedikten sonra ellerini ensemden kollarıma, oradan da ellerime indirip okşadı ve ayağa kalktı. Ben dediklerini algılamaya çalışırken o çoktan merdivenleri inmeye başlamıştı bile. Gözlerinde gördüğüm azim beni ürpertirken elim dudağıma gitti.

Bu yaptıkları bu kadar iyi hissettirirken ben nasıl Ayaz’dan vazgeçecektim ki?

Bölüm 11

“Bak iyi gelecek diyorum.”

“Bilemiyorum Atalay,” dedim alayla. “Çünkü nedense elimizde karpuz ve plastik topla belediyenin parkına gelmek bana hiç iyi bir fikirmiş gibi gelmedi.”

“Tüpümüz ve etimiz de var,” dedi Anıl sırtarak. Hande de Anıl’ın telefonundaki internet paketini sömürürken “İnternetimiz de var,” dedi neşeyle. Anıl kötü kötü Hande’ye baktıktan sonra Atalay’a döndü. “Ben parayı sokakta bulmuyorum söyle sevgiline internetimi boş işlere harcamayı bıraksın.”

Yerde beş kuruş bulsa bile cebine atan birinin parayı sokakta bulmuyorum demesi ne kadar mantıklı bilemiyordum.

“Yürü be, geçmişine baktım hep ‘orço’ esprilerine bakmışsın. Kim boş işlere harcıyor?”

Anıl Hande’ye bakıp ağzını açarken elini ağzına götürdü ve “Aa,” dedi sesini incelterek. “Vallah billah tillah yalandır.”

Gülüp boş bulduğum banka oturdum ve benim oturmamla grup da banka kuruldu.

Hande telefondan gözünü ayırmazken Anıl yanımızda getirdiğimiz poşetteki ekmeği koparıp koparıp ağzına atıyordu. Atalay da karpuzu kucağına alıp sırttı. Yüzümü buruşturdum. “Sizinle dışarı çıkmak mı? Tövbe,” diye homurdandım.

“Selin’le evde hangi kerhane daha iyi sohbeti mi yapacaktın pardon?” dedi Hande homurdanarak. Selin’le Atalay

beni konuşturmak için çabalarken arada kendi aralarında da konuşuyordu ve bu Hande'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Ve habire beni kenara çekip o Selin'i kovmazsam bana yapacaklarıyla ilgili nutuklar çekiyordu. Hey. Kızın yüzüne resmen "Yürü git artık bu evden," dedim ama umursamayıp kendine kahve yapacağını ve benim de isteyip istemediğimi sordu. Bir de beceriksiz iki bardağı kırıp "nazar" dedikten sonra çöpe attı. Ben de acaba bacaklarını kırıp "nazar" mı dese dim?

Şaka maka sanırım Selin'i kovsam da gitmemesi iyi geliyordu. Kafamı dağıtmayı başarabiliyordu. Onu kovarken bir anda kendimi onunla ünlü gıybeti yaparken buluyordum. Biraz, sanırım biraz ona minnettardım. Ama bana neden yardımcı oluyordu bilmiyordum.

"Hadi yemek yiyelim ya," dedi Anıl "ya"yı uzatarak. Gözlerimi devirdim. "Bunu derken bile bir şeyler yiyorsun."

"Ya sen buna yemek mi diyorsun? Bu benim saçlarımı bile doyurmaz ki benim vücudumda kaç tane bölüm var."

"Saçlarını kestirmeyi dene. Neredeyse benim saçlarım kadar olacaklar," dedi Hande homurdanırken. Anıl'ın saçları uzun değildi ama sol tarafa doğru eliyle şekil verdiği için o tarafta bayağı saç toplanmıştı. Doğru söyleyeyim şimdi kankam, bacım, biraderim, nikâh düşmez sonuçta ama habire Ayaz'a "aşkım, bir tanem" demese çok tatlı çocuk aslında.

Anıl telefonu Hande'den aldıktan sonra ibnece sıırttı. "Kendine internet paketi almayı dene," dedi Hande'yi taklit ederken.

"Sağ ol ya. Biz bilmiyorduk zaten internet paketi yapmamız gerektiğini. Bitti oğlum, ek paketler de çok pahalı!"

"Sevgilin klozetini bile altından kaplatacak neredeyse. Ona bir ek internet paketi yaptırtamıyor musun?"

"Ayaz bana iPhone almıştı," diye ortaya atladığımda onlar çekişmelerini bırakıp bana döndüler. Atalay da

karpuzu kesme çabalarına son verdi. “Bu bıçağı görüyor musun?” dedi Anıl, Atalay’ın elindeki bıçağı gösterirken.

Gözlerim dolu doluyken başımı salladım. “Aynen Anıl’a katılıyorum. Bir daha Ayaz dersin o bıçağı sana...”

Anıl Hande’yi dinlemeden Hande’nin söylediğiyle uzaktan yakından alakası olmayan bir cümle söyledi. “O bıçakla çok güzel et kesilir be. Hadi yemek yiyelim.”

Baygınca gözlerimi Atalay’a çevirdim. “Bu çocuğu geri gönderme ihtimalimiz var mı?”

“Tek araba geldik. Arabayı bana bırakacaksanız geri dönerim. Ama baştan söyleyeyim,” deyip ekmek paketine sarıldı. “Bu bebek benimle gelecek,” diye eklediğinde kahkaha attık.

“Benim de karnım acıktı. Hadi yemek hazırlayın.”

Anıl’la göz ucuyla bakıştıktan sonra ayağa kalktık. “Biz iki dakika şey yapalım,” diye mırıldandım. Anıl da yapay bir şekilde sırttı ve “Millete top fırlatacağız. Siz o sıra yemeği hazırlayın. Neyse çok da şey yapmayın,” deyip kolumdan tuttu ve beni onlardan uzağa çekti.

“İyi yırttık ha,” dediğimde sırtıp elini kaldırdı ve yumruk yaptı. Yumruklarımızı tokuşturduktan sonra gülüştük. Gülüşüm yavaşça solarken dudağımı büzdüm.

“Ee söveceğim ama artık yani.”

Omuz silktim. “Ne yapayım? Aklımdan çıkmıyor ki geri zekâlı.”

“İyi insan lafının üzerine gelirmiş,” diye mırıldandığımda boynumun çitlmasına neden olacak şekilde başımı arkaya çevirdim.

“Ama olamaz ya,” diye sızlandığımda sırttı. “Ben sana demiştim değil mi gusül abdesti al öyle çık diye. Bak bütün gün şanssızlıklar seni buluyor.”

Gözlerimi devirdim. Ayaz bizim olduğumuz tarafa doğru geliyordu. Yanımıza geldiğinde elini ensesine götürüp gülümsedi.

“Merhaba.”

Gözlerimi devirip banka yöneldim. Onun sesini taklit ederek yüzüm buruşukken “morobo” diye dalga geçtim. Onun sesinin taklidi bile güzel çıkıyordu lan.

“Benim sesim öyle değil.”

“Kusura bakma sesim yeterince iğrenç çıkmadı,” diye homurdanıp banka oturdum ve kollarımı birleştirdim. Hemen karşıma oturdu ve şirince sırıttı. *Hayır o gülüşüne bakma Masal. Kandırmaya çalışıyor Masal.*

Anıl da yanıma oturduktan sonra elini abur cuburların olduğu poşete uzatınca eline vurdum. “Ya geldiğimiz anda bitirdin bütün yemekleri. Bir rahat dur.”

“Kızım onları ben taşıdım!”

“Bu bitireceğin anlamına gelmiyor.”

Gözlerini kısarak bana baktığında ben de ona gözlerimi kısarak baktım. Kaşlarını çattı. Sırıtıp ellerimle kaşlarını düzelttim. O da güldü. Önümüze döndüğümüzde Ayaz kötü kötü bize bakıyordu.

“Hadi ortada sıçan oynayalım. Süper bir fikrim var. Anıl ortada olsun ki rahatça topu kafasında patlatabileyim,” diye tısladı Ayaz direkt Anıl’a bakarken. Anıl dudaklarını ısıtıp tedirgince bana eğildi.

“Beni gebertecek,” diye fısıldadığında güldüm. “Dörde, tek. Bir şey yapamaz.”

“Şaka mı yapıyorsun? Çocuk *Smack Down*’daki adamlara benziyor. Neler yapabileceğini tahmin bile edemiyorum.”

“Ben neler yapabileceğini öğrendim,” diye dalga geçtim bizi izleyen Ayaz’ın tam gözlerine bakarken. Gözlerini kaçırdığında derin bir nefes alıp ben de kaçırdım. Hande’yle Atalay gülüşerek konuşuyorlardı.

“Siz hâlâ ayrılma kararı almadınız mı ya?”

“Neden alalım?” dedi Hande Atalay’ın ağzına ekmeği uzatıp gülümserken. Atalay gülümseyerek ekmeği aldı ve çiğnemeye başladı.

“Ne bileyim sinir krizim sonucunda ölmemeniz için fanlan?” dediğimde Atalay kaşlarını kaldırdı. “Bizi ayarlayan sendin.”

“Bu kadar tatlı olacağınızı bilmiyordum,” diye sitem ettim. *Damon*’la *Elena* olamazlardı da bir Emir’le Feriha olurlardı. Artık ayrılmalıydılar.

“Kıskanma,” dedi Hande gülerken.

“Yürü lan, Atalay gibi sevgilim olsa utançtan odadan bile çıkamam,” diye araya girdi Ayaz. İstemsiz bir şekilde güldüm. Ayaz’ın gözleri bana kayınca hemen dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Senin hâlâ utançtan odadan çıkamaman gerekiyordu Ayaz,” dedi Hande ters ters yanında oturan Ayaz’a bakarken. Aramızda geçen kavgadan ve bana dediklerinden bahsediyordu. Yürü be kızıl fahişem! Sevgilisi olmasa çok iyi kızdı aslında!

“Kaç kişi yürüyorsunuz bana?” diye sitem etti Ayaz. “Ulan özür diledik, yalvardık, ağladık daha ne yapalım?”

“Oha ağladın mı? Ben şok ben iptal ben...”

“Sen ibne!” diye tamamladı Ayaz, Anıl’ın lafını.

“Ağlamadık orası yanlış oldu,” diye düzeltti sonra. Kahkaha attım. “Ağlamamışmış.” Gözlerinin kızarıklığını hâlâ hatırlıyordum. Daha doğrusu unutamıyordum. Ayaz’ın o büyüleyen gözleri ağlarken bile güzel gözüküyordu.

“Ağlamadım tabii. Gören de bir şey olmuş sanır.”

“Alt tarafı sevgilini kaybettin,” dedim üzerine bastıra bastıra. Kaşları kalktı. Dudağını büzdükten sonra gözlerini kaçırdı. “Hâlâ benim aldığım kolyeyi takıyorsun. Bence hâlâ kaybetmedim.”

“Hâlâ benim aldığım yemekleri yemiyoruz. Bence hepimiz kaybediyoruz.”

“Anıl bir sus en heyecanlı yerinde sen de of ya!” diye çıkıştı Hande Anıl’a çekirdek atarken.

Elim boynuma giderken dudağımı büzdüm. Keşke sabah Hande'yi dinleyip kolyeyi çıkarsaydım ama kıyamamıştım işte. Sanki bir saniye çıkarsam bir daha takamayacak gibiydim. Ayaz'a bakmamaya çalışırken elimi Hande'nin eline uzattım ve Hande'nin avucundaki çekirdeklerin yarısını aldım. Bir yandan çekirdekleri çıtlatırken bir yandan da çevreye bakınıyordum. Bir top bizim olduğumuz masaya gelince sıçradım.

“Pardon! Yanlışlıkla oldu.” Ses dublaj mı diye gözlerim irice açılırken sesin geldiği yöne baktım. Yoo canlı kanlı bu çocuğa aitti işte.

“Sorun değil,” dedim gülümseyerek. Çocuğun parlayan mavi gözleri açıldı ve o da gülümsedi. Ayaz sinirle kalkıp topu çocuğa fırlatırken “Topunuzu patlatmayın bana. Ötede oynayın!” diye mahalle teyzelerine döndükten sonra yine oturdu.

Çatık kaşları ve koyulaşan gözleriyle tısladı. “Niye gülümsüyorsun elâleme?”

“Sana ne?”

Ağzını araladıktan sonra kapattı. Ve gözlerini kaçırdı.

“Millet. Artık diyorum ki...”

“Tamam yemek yiyoruz,” diye araya girdi Atalay. “Mangal falan getirdik ama hiç bilmem o işleri.”

“Ekmeğin içine çekirdek koysak bile yerim ben. Yeter ki yiyelim.” Anıl'a sırtarak baktım. Bunun karısı olacak kişiye acıyordum ama bir yandan da özel günleri kolaydı. Ağzına yemek ver “En güzel doğum günümdü,” derdi ve ilişkileri güzel giderdi.

Ayaz ayaklandı. “Oğlum karşıda döner satılıyor. İki et pişireceğiz hepsini Anıl yiyecek diye saatlerimizi mi vereceğiz mangala?”

“Aynen,” diye katıldı Hande. Atalay da Hande varsa ben de varım kafası “Aynen,” dedi. “Tamam o zaman ben her şeyi bol koyduruyorum. Masal yeşillik ve mayonez

istememez. Anıl'a kuru ekmek getireceğim. Atalay'a tuzunu getireceğim. Hande bacım sen ne istiyorsun?"

Anıl "İbne misin Ayaz? Kuru ekmek nedir ya?" diye araya girerken Atalay sırttı. Bense başımı eğip gülümsedim. Benim hakkımda her şeyi bilmesi... Hoşuma gidiyordu. O da dönere ayrıyeten pul biber döktürüyordu. Bir de üzerine ekmeğin içine biber koyduruyordu. Allah bilir akşam tuvalette neler çekiyordu ama acıyı sevdiği kesindi.

"Benimkinde ketçap olmasın. Mayonez bol olsun."

Ayaz başıyla onayladıktan sonra avucunu açıp Anıl'a uzandı. "Koçum üç yüz lira çık."

"Beş dönere mi?" diye cırladı Anıl. Yüzümü buruşturdum. Bu çocuğun kesinlikle bir Polat Alemdar dublajına ihtiyacı vardı.

"Sana üç tane alacağım. Ben de iki yerim. Atalay hayvanı da dört yer. Masal da iki tane götürse, Hande çıtı pıtı kız bir tane yer. Bir de ayranlar var. Bir de benim indiragandi yapmam gereken bir miktar var. Üç yüz az kalırmış be."

"Sensin iki tane döner yiyen," diye çıkıştım. "Ne zaman iki tane döner yedim ben? Pislik misin?"

Güldü. "Benim dönerimi de yediğin zamanları hatırlıyorum."

"Madem ifşalara başlıyoruz. Tüm parkın bilmediği bir şey var Ayaz," deyip ibnece sırttım. Kaşları kalkarken gözleri irileşti. Evet Ayaz Bey. Ya da Sıpaydırmen mi deseydim?

"Masal da bir tane yese çünkü zayıf kız. Çünkü o fazla hiçbir zaman yemez. Toplam on bir döner beş ayran gerisi de cebime," diye hemen miktarı değiştirdi Ayaz. Anıl elini cebine attıktan sonra sırttı.

"Aaa," dedi "beyaz tül bembeyaz tül" reklamındaki kadınlar gibi. "Bak şu işe. Cüzdanım evde kalmış."

"Şerefsiz," diye homurdandı Ayaz. Sonra Atalay'a döndü. "Ben seni cüzdanını koyarken gördüm çıkar lan üç yüz kâğıt."

“Cüzdanimı mı izliyorsun?” dedi Atalay sırtıp elini cebine atarken. Ayaz avucunu açmış bir şekilde beklerken ayağıyla ritim tutuyordu. “Babamdan para aldın sandım,” diye yalanlamadan söylediğinde gülmemek için yanağını ısırđım. Anıl’la Hande kahkaha attı. Değişmez bir gerçek vardı ki Ayaz ibnenin tekiydi.

Ayaz döner almaya gittiğinde Hande kolumu cimcikledi. “Hemen affettin çocuğu.”

Kolumu ovuştururken “Hayır,” diye mırıldandım.

“Niye affetmeyecekmiş?” diye araya girdi Anıl.

“Kıza ‘Siktir git hayatımdan,’ dedi, niye affetsin?”

“Müge Anlı mısın kızım sen? Karışmasana. Âşık onlar.”

“Sen Esra Erol musun Anıl?” diye araya girdiğimde dudaklarını büzdü. “O kadın da çok güzel ha.”

“Al işte. Alev’e âşık olandan ne beklersin ki?” diye dalga geçtim. Hande gülüp elini uzattığında çaktım.

“Ne var? Alev güzel kız.”

Gözlerim irileşirken Hande’ye baktım. Sonra kaşlarımızı çatarak Atalay’a baktık. Hande “Pardon?” dediğinde Anıl’la gülüştük.

Atalay tedirgince sırttı. “Ben karpuz keseyim.”

Kahkaha attık. Çok tatlılardı, lanet olsun. O kadar tatlılardı ki böyle yanaklarından severken o yanaklarını kopartası geliyordu insanın. Gebermelilerdi.

“Alev güzel kız lan,” dedi Anıl düşünürcesine bankın masa kısmına bakarken.

“Bence de güzel kız.” Ayaz dönerleri masaya bırakıp yerine oturdu ve nefesini dışarı üflledi. “Yorulдум be.” Alev’e güzel kız demişti. Alev’e “güzel kız” demişti. Alev’e GÜZEL demişti. Gözüm demin Atalay’ın karpuz kesmeye çalıştığı bıçakla Ayaz arasında gidip geldi.

“İki adımlık yer Ayaz,” diye dalga geçti Atalay poşeti açarken.

“Spor yap. Göbek yapmışsın,” dedi Anıl poşeti Atalay’dan sertçe alıp yıllardır yemek yememiş gibi poşete saldırırken.

“Hass*ktir oradan ben mi göbek yapmışım? Kastır o,” dedikten sonra emin olmak için karnına göz ucuyla baktı. “Göbek değil,” diye tekrarladı.

“Atalay göbek yapmaya başladı bence,” deyip şöyle bir süzdü Hande Atalay’ı. Atalay da sırtıp “Her bulduğunu ağzıma uzatırsan göbek yaparım tabii,” deyince Hande gülmüsedü. “Romantiklik yapıyoruz burada.”

“Yalnızız şurada,” diye cırladım. “Eğer romantikleşekseniz basın gidin lütfen. Ve çekinip yanımıza gelmeyin.”

“Yalnızım diye bağırma milletin ortasında zaten geçerken görenler dönüp bir kez daha bakıyor yine çok güzel olmuşsun. Birazdan kuyruk olurlar önünde,” dediğinde gülmüsememeye çalıştım. Farkında olmadan iltifat ediyordu. “Ne güzel işte. Ne kadar fazla tercih, o kadar iyi.”

“Ne güzel işte,” diye tekrarladı sırtırken. “Ne kadar fazla tercih o kadar yumruk,” diye ekledi Ayaz.

“Ne kadar fazla yemek...” dedi Anıl dönerin neredeyse yarısını ağzına alırken. Sırttım. Sonra Ayaz’a dönüp “Hayatıma karışmayı kes. Hayatımda değilsin,” dedikten sonra ben de kendi dönerimi aldım.

Dediğim şeye alınmamaya çalışıp “O seninki değil,” deyip elime başka bir döner verdi. Yine de sesi kırgındı. “Patatesi fazla koydurttum.”

Gözlerine bakmadan döneri aldım ve açtım. Dönerde patatese bayılırdım ve Ayaz’la birkaç sefer yediğimiz için biliyordu. Unutmaması güzeldi ama bir şey değıştirmezdü.

“Ulan iyi ki acı koyun dedim,” diye homurdandı Ayaz.

“Benimkinde de tavuk yok,” diye araya girdi Atalay. Ayaz sırtıp “Onu dönerciler değil ben yaptırttım,” dedikten sonra ibnece güldü. Hande dirseğini Ayaz’ın karnına geçirdi.

“Defolu olan sensin. İyi davran Atalay’a,” diye arka çıktım Hande’ye.

“Dedeye sahip çıkalım,” dedi Anıl gülerken. Bir yandan da yemek yiyordu. Bir yandan da bizimle konuşmaya çalışıyordu. Bu çocuk Bimcell yüz çekerdi.

“Defolu ben miyim? Allah aşkına kaç kez öpüştük ve kaslarıma dokunma şansını elde ettin. Sence defolu muyum?”

Yüzüm kızarıırken ağzımdaki lokmayı yutkunarak göndermeye çalışmışım ama birkaç kez öksürdükten sonra anca yutabilmişim.

“Burası on sekiz artı oluyor yavaş yavaş,” dedi Anıl sırıtıp.

“Ayaz’ın olduğu her yer on sekiz artı,” diye dalga geçti Atalay. Başımla onayladım. Camiye gitsek bile... Tövbe tövbe.

“Atalay’ın olduğu yerlerde yedi altı,” dedi Ayaz. Sonra yüzünü buruşturdu. Attığı lafın seviyesini beğenmemiştii. “Ne zamandan beri sana yumruk çakmak yerine laf sokuyorum?”

“Yumruklarının etki etmediğini anladığından beridir,” diye lafı geçirdi Atalay. Hepimiz “oo”ladık. Ayaz istifini bozmadan sırıttı. “Bir daha deneyelim mi?”

Hande gülüp “Sevgilimle uğraşma,” dedi Ayaz’a doğru. Gözlerimi kıstım. Ayaz da ona karşı gülünce masanın altından Hande’nin ayağına geçirdim. Acıyla inlediğinde şirince sırıtıp yemeğime geri döndüm.

“Hande ne oldu bacağına bir şey mi ısırıldı? Karıncadır karınca,” dedim saf saf.

“Hayvandır hayvan!” diye tısladı bana karşı. Şirince sırıtıp göz kırptım. Ağzıma döneri uzatırken Ayaz’ın şüpheli bakışlarıyla karşılaştığımda ağzım açık döner elimde donakaldım. Bence anlamadı.

“Hande ayağına biri mi vurdu?” dedi Ayaz’ın dudakları kıvrılırken. Bana doğru bakıyordu. *Bence hiç anlamadı.*

“Yoo,” dedi Hande ağzındaki lokmayı yutkunduktan sonra. Gözleri fıldır fıldır bir bana bir Ayaz’a bakıyordu. Ben de telaş yapmıştım. Hâlâ onu kıskandığımı anlamaması gerekiyordu.

“Ama sanki biz gülüştükten sonra bilerek gülmemizi kesmemizi isteyen biri senin ayağına vurdu.” *BENCE HIÇ AMA HIÇ ANLAMADI.*

Tedirgince güldüm. “Hava da çok güzel ha,” diye mırıldandım dönerimin son lokmasını yuttuktan sonra. O sırada gök gürüldediğinde ellerimle yüzümü kapattım. “Anıl ne demiştin? Gusül abdesti al falan demiştin, değil mi?” diye sızlandım.

Anıl gülüp “Bundan sonra seni anca okunmuş şelale paklar,” dediğinde dudağımı ısırdım. Yavaş yavaş yağmur çiselemeye başlamıştı. Elimi yüzümden çekip ayaklandım. Parktakiler de ayaklanmaya başlamıştı. Yağmur da git gide artıyordu. Poşetleri toplamaya başlarken bir yandan da sızlanıyorduk.

“Of daha yemeğimi bitirememiştim.”

“Of daha o çocukla yeterince kesişmemiştim.”

Ayaz elindeki poşeti düşürürken gözlerini irice açıp bana baktı. “Hangi çocuk?”

“Top atan var ya,” dedim sırtırken. Sadece sinirini bozmaya çalışıyordum. Maalesef ki hâlâ Ayaz’dan başkası beni ilgilendiremiyordu. Yoksa ne çocuğun bana baktığı ne de benim ona geri baktığım yoktu.

Ayaz gözlerini Anıl’a sonra da Atalay’a çevirdi. “Ben dalıyorum çocuğa o zaman.”

“Ya Ayaz sana ne kız kiminle kesişiyorsa kesişir,” diye arka çıktı Hande poşeti düğümledikten sonra parmaklarının arasından geçirirken.

“Ne demek sana ne? Sana ne, ne demek? Ayrıldık, birkaç hafta sonra hemen yeni sevgili mi bulacak?”

“Ayrıldık bitti. İstersen sen de bulabilirsin Ayaz,” dedikten sonra ben de bir poşeti alıp banktan bir iki adım geriledim ve onların da toparlanmasını bekledim. Yağmur hızlanmıştı.

“Giderim öperim parktaki en güzel kızı görürsün.”

Gözlerim bir an parktaki kızları tarasa da “Git öp be bana ne? Kıza acırım başka da bir şey yapmam,” diye kafa tuttum. Parkta da bir sürü güzel kız vardı şimdi. Avucumu tırnakladım. Şimdi gidip birini öpmek istese kabul etmeyen pek de olmazdı. Ayaz çoğu kızın göz zevkine uyum sağlayabilecek bir çocuktur.

Kaşları meydan okurcasına kalktı. “Öyle mi?”

Şirince sırtıp başımla onayladım. Banktan uzaklaşıp bana doğru gelmeye başladığında dudağımı ısırıp arkamdaki kızlara bakmaya başladım. Var ya kesin şu kısa saçlı esmer olanı öpecekti. Kız çok güzel görünüyordu. Parktaki en güzel kızı öpecekse kesin bunu öpecekti...

Çenemden baskı uygulayıp kendine çevirdikten sonra yanaklarımı tutarak beni öpmeye başlayınca gözlerim irice açıldı.

Yağmur ikimizi de ıslatırken geri çekilip çekilmeme kararsızlığında kalan düşüncelerimden yorulmaya başladığımda kendimi ona bıraktım ve yavaş yavaş karşılık vermeye başladım. Karşılık verişimle gülümseyip ellerini belime kaydırды. Benim ellerimse omuzlarından ensesine çıktı.

İkimiz de nefes nefese geri çekildiğimizde gözlerimi sıkıca yumdum. Alnını alnıma yaslamıştı. Boğuk sesiyle “Uçuruma gittiğimiz gün ne dediğini hatırlıyor musun?” dediğinde dudağımı ısırdım. Nefes nefeseyken “Yaz yağmuru...” diye başladım ama devam ettiremedim.

“Evet?” diye devam etmemi istediğinde gözlerimi yavaşça araladım. Parlayan gözleri kızaran gözlerime bakıyordu. Ellerimi ensesinden çekip omzuna indirdim ve ittirdim. Ellerimi boynuma götürdükten sonra titreyen ellerimle fazla

uğraşmak zorunda kalsam da sonunda kolyeyi çıkartabilirdim. Ayaz nefes nefese ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

Kolyeyi eline tutuşturduktan sonra buruk bir şekilde gülümsedim. “Kaybettin.”

Elim elindeyken yanından geçtiğimde ilk önce bütün elinin sıcaklığını hissederken sonra sadece parmaklarını hissetti parmaklarım. Sonra da ellerimiz ayrıldı. İçimde oluşan boşluğu doldurmak istercesine kollarımı birbirine bağladım ve ilerlemeye başladım. Hande’yle Atalay bir bana bir Ayaz’a bakarken Anıl yanıma gelip kolumdan tuttu ve beraber arabaya ilerlemeye başladık.

“Kaybetmedi,” dediğinde başımla onayladım.

“Ama kaybettiğini düşünüyor,” diye eklediğinde yine başımla onayladım. Arabanın kilidini açtıktan sonra kapısını açtı ve içeriye girdim. İçeriye doğru eğilip “Kaybetmediğini göster,” dedikten sonra kapıyı kapattı ve öne geçti. Atalay’la Hande de arabaya binmişlerdi. Gözüm camdan parkta hâlâ dikiliyor olan Ayaz’ı bulduğunda dudağımı ısırdım. Eliyle yüzünü sıvazlıyordu. Elini çektikten sonra ceplerine yerleştirip sıkıntıyla nefesini dışarı üfledi ve çevresine bakındı. Gözleri beni bulduğunda dudaklarını birbirine bastırdı.

Nasıl kaybetmediğini gösterirdim ki?

Elimi boynuma götürüp kolyenin boşluğunu okşarken gözlerinin içine baktım. Dip dibeyken ya da aramızda mesafe varken hiçbir şey fark etmiyordu. Yine gözlerine bakarken aynı heyecanı yaşıyordum. Araba yavaşça hareket ederken Ayaz’ın gözlerine, gözden kaybolana kadar baktım.

Yapabileceğim tek şey buydu.

Ayaz’dan...

Egemen Masal’a doğru biraz kayarken gülümsedi ve kolunu omzuna attı. Masal şaşırılmış olsa da terslemeyip gülümseyerek bir şey söyledi. Egemen’in gülümsemesi yayıldığında

başını Masal'a doğru eğmeye başladı. Masal dudağını ısırıp gözlerini Egemen'in dudaklarına indirdiğinde Egemen'le Masal'ın burunları birbirine değdi ve ikisi de gözlerini birbirlerine çevirdi. Sonra tekrar gözleri dudaklara kayarken Egemen ve Masal aynı anda öne atıldı ve dudakları birleş...

“Hass*ktir hayır hayır.”

Bir hışımla yataktan doğrulup elimle yüzümü kapattıktan sonra yavaşça parmaklarımı aralayıp ileriye baktım. Ee? Odamdayım.

Elimi yüzümden çektikten sonra nefesimi bikkınca dışarı üfledim. “Allahım cezamı böyle mi ödetiyorsun? Tamam piç herifin tekiyim ama bu kâbus da fazla,” diye homurdandım. Kendimi yatağa geri atarken yastığı da yüzüme çektim.

“Kâbusların babaannesi kaşar.”

Kalbim hâlâ hızlıydı ve ellerim yumruk şeklindeydi. Tabii kâbusumda hazırlamıştım elimi Egemen'e vurmak için. Sırf rüyamda Masal'ı öptü diye bile gidip kafasını kopartabilirdim. Aslında fena fikir değildi.

Evet evet. Öyle yapmalıydım. Yastığı kenara atsam da yataktan kalkamayıp gözlerimi kapattım. Şu kafa koparma işini günün başka bir saatine atmalıydım çünkü şu an hem uykulu hem de üşengeçtim.

Koridorda kopan büyük bir gürültüyü takmamaya çalıştım. Evde sadece Atalay vardı. Birileri eve girip Atalay'a zarar verdiyse sikimde olmazdı. Hatta benden bir aferin kazanabilirlerdi tabii bu kadar ses yapmıyor olsalardı.

“Ne bok yiyorsanız sessiz yapın!” diye bağıırıp yastığı kulağıma yasladıktan sonra gözlerimi kapattım.

“Kız elden gidiyor sen hâlâ yatma derdindesin.”

Kız elden gidiyor mu? Atalay'dan mı bahsediyordu? Ah. “Anıl uza koçum. Hadi,” diye homurdanıp yüzüstü uzandım ve ayaklarımı yatakta açtım. İki kişilik bana yetmemeye başlamıştı. Ama üç kişilik yatak çıkartacakları zamana kadar katlanmaya çalışıyordum işte.

“Lan kız gidiyor diyorum!”

“Gitsin gitsin,” diye mırıldandım uykuya dalmak üzereyken. Koyunları saymak zorunda kalmamama sevinmiştim. Dün gece uyumak için koyun saymışım ve bir boka yaramadığını fark ettiğimde Masal’ın sutyenlerini saymaya başlamışım. Onun da sayımı hemen bittiği için bütün gece Masal’ı düşünmek zorunda kalmışım. Masal’ı... Bana “Kaybettin,” demesini... Onu öpüşümü...

“Siktir,” diye tıslayıp yüzümü yatağa bastırdım. Şurada nefessizlikten ölsem üzülecek tek kişi annemdi. O da şu sıralar yine onu aramıyorum diye tehdit mesajları atmakla meşguldü. Aman. Bir daha hastanelik olana kadar görüşmeyeceğiz sonuçta.

“Masal’la Egemen buluşmuş, işi götürüyor sen hâlâ uyuyorsun. Devam et uyumaya.”

Ani kalkışımla beraber yataktan düşmeme aldırmadan ayağa kalktım ve “Egemen mi?” diye bağırdım. Şu yatağa sığamıyorum demiştim en başında!

Başıyla onayladığında eşofmanlı olmamı umursamadan üzerimdeki tişörtü değiştirdim ve ayakkabılarımı giyerken zaman kaybetmeden bir yandan ilerlemek için odanın kapısına doğru zıplamaya başladım.

“O pezevengi geberteceğim. Sünnet edeceğim ama yarısını değil hepsini alacağım. Sonra üzerine Anıl’ın çıplak fotoğraflarını göstereceğim ki çocuk hayattan bezsin. Sonra kolunu...”

“Benim çıplak fotoğraflarımı sakladığını bilmiyordum aşkım,” dedi alayla sırıtarak. İki saattir giymeye çalıştığım ayakkabıyı her ne kadar bir daha giymeye üşenecek olsam da kafasına fırlattım.

“Bu planlarım senin için de geçerli ibne! Şimdi git ayakkabımı getir.”

Anıl kafasını ovuştururken ayakkabının gittiği yere doğru ilerlemeye başladı. “Kafedeler mi?”

Eğilip ayakkabıyı alırken “Sinema,” dediğinde ağzım irileşti. “Hass*ktir. Otel desen bu kadar olmazdı,” deyip hızlı adımlarla Anıl’ın yanına gidip ayakkabımı kaptığım gibi odamdan çıkıp merdivenlere doğru koşturmaya başladım. Sinema mayınlı bölgeydi. Sinemanın karanlığında yapılabilecek şeyleri düşünüyordum da...

“Anıl!” diye kükrediğimde “Yine mi ayakkabını attın şerefsiz!” diye bağırdı o da. Evet sinir krizime yine engel olamamıştım ve ayakkabıyı fırlatmıştım.

“Çok konuşma, şu ayakkabıyı getir,” diye bağırırken merdivenleri neredeyse uçarak indim ve kapıyı açtım. Anıl’ın bana doğru attığı ayakkabıyı yüzüme yemeden saniyeler önce yakaladım ve Anıl’ı yumruklamayı sonraya erteleyerek ayakkabımı giydim. Sinirlendiğimde binlerce lira para baydığım ayakkabılarımı fırlatmak yerine Anıl’ı fırlatmaya başlamalıydım.

Kapının yanındaki portmantodan araba anahtarımı ve telefonumu kapıp eşofmanımın cebine koydum ve dışarı çıkıp kapıyı sertçe kapattım. Koşturarak arabama giderken bir yandan da uzaktan kilidini açtım. Arabaya bindiğim gibi motoru çalıştırıp gaza bastım.

“Sikeyim,” diye mırıldandım telefonumu cebimden çıkartırken. Hangi sinema olduğunu bile sormamıştım.

Anıl telefonu açtığında “Hangi sinema lan?” dedim ana yola çıkarken.

“Kanka şimdiye film bitmiştir herhalde. Senin kız da gitmiştir,” deyip ibnece güldüğünde “Ananı si*erim düzgün konuş,” diye bağırdım. Sonra “Annemi seviyorum bana küfrettirme,” diye ekledim. O kadın iyi kadındı. O kadın bana su böreği yapmıştı.

“Şu an kafedelermiş. Mavi Kafe hani şu geçen benim kızın önünde yere yapıştığım. Eminim unutmamışsındır çünkü anıra anıra gülmüştün. İşi daha da pişirmeden önce git kap kızı hence.”

Elim çağrışı sonlandırmaya giderken geri çektim ve “Sen nereden biliyorsun?” dedim çatık kaşlarımla. Bir de Masal’ın sapığı çıkmasını kaldıramazdım. Zaten Anıl’ın üstlendiği birçok hakaret vardı.

“iPhonelar’daki ‘bul’ uygulaması kanki.”

“Hı,” diye mırıldandıktan sonra telefonu kapatıp yan koltuğa attım ve şu Anıl’ın rezil olduğu kafeye sürmeye başladım. Söz aramızda, Anıl’ı düşürten bendim ama o ilahi güçlerin onu ittiğini düşünüyordu. Salak demek Anıl için az kalırdı.

Kafeye yaklaştığım her metrede planlarım da artıyordu. İlk olarak Masal ve Egemen’in yan yana ne alaka olduklarını ve ne amaçladıklarını öğrenmem gerekiyordu. Ben kızı o çocuktan uzak tutmaya, korumaya çalışırken Masal Hanımefendi kalkıp sinemaya mı gidiyordu? Bu saçmalığı düşündükçe sinirlerim artıyordu. Sonra Egemen’i yumruklayacaktım. Sonra kafede ne yaptıklarını öğrenmem gerekecekti. Sonra gidip Masal’ı öpecektim. Sonra tekrar neden birlikte bir şey yapma gereği duyduklarını öğrenmem gerekecekti. Sonrası zaten katliamdı.

Kafenin önüne geldiğimde lastiklerin çığlık atacağı şekilde hızlı bir fren yapıp telefonu yan koltuktan kaptığım gibi arabadan indim ve kapıyı kapatıp arabayı kilitledim. Önce Hüsno’nun sağlığı!

Kafeye doğru ilerlerken gözüm fıldır fıldır kafenin bahçesindeki masaları tarıyordu. Şu ana kadar bir sarı kafa ve bir de mankafa görememiştım.

Onları tam köşede görünce yerimde durup yumruklarımı sıkıp gevşettim. Egemen dirseklerini masaya yaslamış ellerini hareket ettirerek bir şeyler anlatırken karşısında oturan Masal’a bakıyordu. Masal’ın sadece yan profilini görüyordum ama yine de o güzelliğini görmemek imkânsızdı.

Bir an Egemen’i ve kafedeki bütün insanları kıskanırken Egemen’in gözleri kafenin dışına dönünce beni görmesi için

yapmadığım hareket kalmadı. Gördüğü zaman hemen Masal'ı bırakıp benim yanıma gelip dayak yemezse üzerine jet ski uçuracağımla ilgili tehditlerim vardı. Yanımdan geçen kadın Egemen'in dikkatini çekmek için vücudumu soktuğum hâller yüzünden çocuğunu benim tarafımdan diğer tarafa çektiğinde gözlerimi devirdim.

"Deli değilim. Âşığım şurada," diye tısladığımda kadın bu sefer de adımlarını hızlandırdı ve çocuğunu kendisine yapıştırdı. Gözlerimi devirip yine Egemen'le Masal'ın olduğu tarafa baktım. Egemen Masal'a bakıyordu ve Masal bir şeyler anlatıyordu. O Masal'a bakan gözlerine işeyeceğimi kenara bir yere not etmeliydim.

Egemen dirseklerini yasladığı masaya ellerini de yaslayıp ellerini Masal'a yakınlaştırdığında Masal fark etmemiş hâlâ bir şeyler anlatmaya devam ediyordu.

"Siktim çıranı," diye mırıldanıp onlara yöneldiğimde Masal'ın gözlerinin çevreye dönmesiyle telaşlanıp hemen yakınımıdaki ağacın arkasına saklandım. Kızla en son görüşmelerimizde yüzüme "Defol git," ve "Kaybettin," demişti ve ben sırf Egemen'le buluştu diye olay çıkartmaya buraya gelmişim. Haklıydım oğlum, sonuna kadar haklıydım. Egemen gibi bir psikopatla işi neydi? Sırf benimle ilgili bildiği bir şey anlattı diye, masum mu olmuştu? Benim yüzüme bakmamaya çalışan Masal, şimdi Egemen'i affetmiş miydi?

Kafamı ağacın hizasından çıkarıp yine oldukları yere baktığımda aramızdaki mesafeyi ölçüyordum. Onlar kafenin bahçesinin köşe kısmında oturuyorlardı. Egemen'in yüzü tam hizamdaydı ama Masal'ın saçlarını görüyordum. Aramızda beş altı metre falan olmalıydı ama caddenin trafik sesinden ne konuştuklarını duyamıyordum.

Egemen'in gözleri çevrede gezinirken benimle göz göze geldiğinde üst dişlerimi çeneme bastırıp elimin işaret parmağını tehdit edercesine salladım. "Oğlum sikeceğim seni

göreceksin bak,” diye ağzımı oynattığımda ibnece sırttı ve ellerini Masal’ın bileğine koyup okşadı.

Beynimden vurulmuşa dönerken anında ağacın arkasından çıktım ve kafeye yöneldim ama çarpıştığım şeyle durmak zorunda kaldım. Bana çarpan çocuk ellerini iki yana açmış yere bakıyordu. Yerde de *Caillou*’lu yemek kutusu vardı.

“Yemeğimi düşürdün!” diye cırladı.

Yüzümü buruşturdum. Şu cırlama özelliğine sahip olanların ses tellerini gitar telleriyle değiştiresim vardı.

“Yanlışlıkla oldu,” deyip yine kafeye yöneldiğimde yerinde tepinmeye başlayıp “Bana ne, bana ne yemeğimi düşürdün!” diye bağırmaya başlayınca kafedeki birkaç insan bize doğru döndü. Egemen de bir Masal’a bir bana bakıyordu. Masal Allahtan daha sesimizden rahatsız olmamış Egemen’e bir şeyler anlatıyordu. Bileğini de kendine çekmesi güzel bir ayrıntıydı ama ben yine de Egemen’in o elini götüne sokacaktım.

Ellerimle çocuğu durdurmaya çalışırken “Tamam sana yemeğin ana vatanını satın alacağım sus Allahın cezası,” diye tısladım. Anında durup avucunu para vermem için açtığında gözlerimi devirip elimi cebime attım. Elime peçete dışında bir şey gelmeyince dudağımı ısırıp diğer cebime de baktım. Evet uyuduğum pijamanın cebine para koymamam gayet normaldi. O kadar da para sıçmıyordum sonuçta.

“Ben sana numaramı versem?” diye bir öneri sunduğumda yine tepinmeye başladı. Ne var be oğlum? Kerata, *Ayaz Barkın*’ın numarasını almak yerine iki lokmalık yemeği tercih ediyordu. “Hay sikeyim senin gibi...”

Annesi “Ne oluyor burada?” diye cırlayıp yanımızda durduğunda elimle yüzümü sıvazladım. Cırlamak bunlar da genetikti sanırım.

“Çocuğun kolumu deşti.”

“O abi yemeğimi düşürdü.”

“Benim kolum daha önemli,” diye çıkıştım. Yanımda sadece telefonum ve araba anahtarım vardı. Araba anahtarını daha söylemeden elerken sadece telefon kalmıştı geriye. Onu da biraz bok verirdim. İçi hem Anıl'ın uyurken çektiğim rezil fotoğraflarıyla hem de Masal'ı uyurken çektiğim melek gibi çıktığı fotoğraflarla doluydu.

“Çocuğuma verdiğin zararı öder misin hemen!”

Giyimine bakılırsa kadın bayağı zengin gözükiyordu. Sorun çıkartması yemek için değil, dünyanın bana her zaman yapmak zorunda olduğu ibnelikle alakalıydı.

“Ablacım yanımda nakit yok. Bir ara alırım çocuğunu bütün İstanbul'u önüne sererim. Ama bir gidin artık bak daha gidip adam döveceğim.”

“Hayır,” diye bağırdı çocuk. Kolundan tutup kulağına eğildim ve “Kapa çeneni yoksa o kolunu bir tarafına sokarım,” diye fısıldadım. Karşımdaki çocuğa “göt” demeyecek kadar saygılıydım en azından. Tamam bir tarafına sokarım demem de çok terbiyeli sayılmazdı ama benim çocuğa edeceğim küfürlerin yanında iltifat kalırdı.

Geri çekilip sırttım ve çocuğun saçlarını karıştırdım. “Ne tatlı çocuk,” dedim yapay sırtmamı devam ettirirken. Göz ucuyla Masalların olduğu yere baktığımda kaşlarım önce kalktı sonra indi, sonraki kalkması çatılmayla olmuştu. Fotoğraf mı çekiliyordu bunlar? Egemen sandalyesinden kalkmış Masal'ın arkasına geçmişti ve ellerini Masal'ın oturduğu sandalyenin kol kısımlarına yaslayıp yanağını Masal'ın yanağına yaslamıştı. Masal'ın omuzlarının üzerinden telefonu yukarıdan tutuyordu. Masal rahatsız olup sandalyede öne kaydı ve Egemen'le olan temasını kesti. Bu kızı bir ara tam alnından öpecektim. Bunu unutmamalıydım.

“Şimdi anladım derdini,” diye mırıldandı kadın. Göz ucuyla kadına baktığımda sırtıyordu. Omzundan düşmüş çantasını düzelttikten sonra önüne gelen saçını geriye attı ve çenesinin ucuyla kafeyi gösterdi.

“Hangisi seninki?”

Gözlerim tekrar kafeye döndüğünde dudağımı büzdüm. Artık benimki olmadığını iddia ediyordu ama öyleydi o.

Egemen tekrar sandalyesinde otururken göz ucuyla bana baktı ve göz kırptı. Ama ağzını burnunu kırarım ben bu çocuğun.

“Şu köşedeki masada,” deyip elimle gösterdim. “Sarı olan.”

Neden ikinci detayı söylediğimi bilmiyordum. Sonuçta Egemen benimki değildi. Aman tövbe bismillah.

“Neden o çocukla birlikte, seninkiyse?”

“Ha ben de onu diyorum işte. Neden o çocukla birlikte. Beninkiyse?”

Kendi içimden söylediğimi sanmıştım ama kadın buruk bir şekilde gülümseyince yanaklarımı şişirip nefesimi dışarı üfledim. Benim şu anda yatağında Atalay’ın ibnelik olsun diye kurduğu alarmı duvara fırlatmam gerekirken ağaca yaslanmış Masal’ı nasıl kaybettiğimi izliyordum.

“Git al kızı o zaman.”

“Yumruğumu o lavağa vurduktan sonra kızı alacağım ama kızın daha da uzaklaşmasını istemiyorum.”

“Vallahi ablacım işin zor o zaman.”

Bir umut kadına “Sen yardım etsene,” dediğimde kaşlarını kaldırdı. “Ne gibi?”

Gidip Masal’ı saçından tuttuğu gibi yanıma getirebilirdi. Kadında o cüsse vardı aslında. Ne kadar saçmaladığımı fark ettiğimde dudağımı büzüp gözlerimi tekrar kafeye çevirdim. Ben de bu kafeyi suyla bile yakarım o zaman!

Kadın omzumu sıvazladıktan sonra samimi bir şekilde gülümsedi ve o cırtlak oğlunu tutup uzaklaşmaya başladı. Ben de tekrar gözlerimi kafeye çevirdim, hortumdan akan suyu kapatmışlardı. Egemen’in eli Masal’ın elinin üzerindeydi. Masal ellerini saçlarını karıştırıyormuş gibi yapıp çektiğinde Egemen’in bozulmasıyla ben de kahkaha attım.

Masal'ın kafası hafifçe arkasına dönmeye başladığında hemen ağacın arkasına saklandım. Biraz bakındıktan sonra yine önüne döndü. Yüzü asılmıştı.

Kahkahamı tanıyor olması hoşuma gitmişti. Bir Ayaz Barkın kahkahası yetmiş beş milyonu bayıltabilirdi. Şu anda eşofmanla olduğumu göz önünde bulundurmamaya çalışıyordum. Ben böyle markete bile gitmezdim ama kız meselesi olunca caddelere kadar gelmiştim.

Ama şöyle bir gerçek vardı ki bana eşofman bile yakıştırdı.

Yine de Masal Egemen'in yanında, diye hatırlattı iç sesim.

Derin bir nefes alıp yine onlara odaklandım. Egemen yüzünü yine Masal'ın elinin üzerine koydu ellerini. Ciddi bir şey konuşuyor gibiydiler. Masal elini çekmediğinde elimle saçlarımı karıştırdım. Kıza duygu sömürüsü yaparak beni kötülüyordu kesin. Sikeyim, kardeşi maalesef ki intihar ettiğinde Egemen'den çok daha fazla üzülmüş olmama rağmen kardeşini çok önemsiyormuş gibi Masal'a ağlanıyordu. Tek derdi, Masal'ı kaybetmemdi. Hâlâ kaybetmemiş olduğum ihtimaline tutunmaya çalışıyordum ama umudum gittikçe azalıyordu. Hayatımın en büyük hatası, hayatımın en büyük ikinci hatasını doğurmuştu ve işte, Masal'ı kaybediyordum.

Tekrar Egemen'in eline baktım. O el ya oradan çekilecekti ya da çekilecekti. Başka bir seçenek yoktu.

Masal hemen önünde oturuyor olmasa molotof atmaya bile düşünürdüm ama sadece Egemen'in tipinin kayacağı bir şey lazımdı. Zaten tipi Bülent Ersoy'un defolusu gibiydi ama yine de o el, Masal'ın eline gidecek kadar cesaretlendiyse, kaymaması gibi bir ihtimal yoktu.

Kafenin bahçesinin ağaçlık kısmında yerde duran hortumu görmemle sırıtip oraya gittim. Hortumun ucunu aldım ve sonunu bulmak için birkaç dakika bahçede dolaştıktan

sonra musluğu açtım. Su hortumun ucuna ulaşmadan kafenin önüne koştum ve kahkaha atarak hortumu tam Egemen'e tuttum.

“Geber kafir!” diye bağırdığım an su boşalmaya başladı. Egemen aniden sıçrayıp eliyle kendini korumaya çalışırken Masal şaşkınlıktan ağzı iki karış açılmış bir şekilde kalmıştı. Kafedeki diğerleri bir Egemen'e bir de hortumu tutan bana bakıyorlardı. Masal da sonunda suyun nereden geldiğini görebilmek için çevreye bakındığında “Hass*kirir,” diye mırıldanıp hortumu yere bıraktım ve telaşla bir sağa bir sola gittim. Çevremde ağaç da yoktu nereye saklanacaktım şimdi?

Arkamdan geçen iri yapılı kadının arkasına geçtiğimde kadın durup arkasına saklanmış bana tip tip bakmaya başladı. Kolunu dürtüp “İlerle abla lütfen,” dediğimde gözleri irileşti ve beni ittirdi. Çantasını havaya kaldırıp “Sapık!” diye bağırdıktan sonra tam yüzümün ortasına geçirmeye başladı.

“Hay bin... Abla bir dur. Yav kızım sapık olsam arkana saklanmam önüne saklanırım. Akıl var mantık var yani.”

Çanta darbesi daha hızlı bir şekilde indiğinde acıyla inleyip kaçışmaya çalıştım. “Abla o çantada ne var Allah aşkına? Donlarını mı doldurdun?”

Çantayla beraber bir de tekme darbesi geldiğinde yere düşüp elimle yüzümü korumaya çalıştım. “Yüze çalışma insafsız,” diye bağırdım o hâlâ bana sövüp çantalarını indirmeye devam ederken.

“Üzerime de otur da nefessizlikten öleyim tam olsun,” diye dalga geçtim. Bir an gözlerindeki ifadeden ciddi otacağını düşünüp korkmaya başlamıştım ki yüzüncü kez “Pis sapık!” diye tıslayıp çantasını omzuna astı ve yürümeye başladı. İnleyip başımı geriye yasladıktan sonra ayaklarımı yere yaslayıp kendimi öne doğru ittim ve bir hamleyle ayağa kalktım. Üzerimi düzeltirken çevrede beni izleyenlere “Ambulansı çağırmaya gerek yok,” diye dalga geçtim.

Tabiri caizse, ağızma sıçmıştı.

Elimle saçlarımı düzeltip biraz önce çantasıyla facia çıkartan kıza bakarken öne doğru birkaç adım attım. Sonra gözlerimi yine kafeye çevirdim. Garson, Masal ve Egemen ayaktaydılar. Garson elinde havlu tutuyordu. Egemen'in elinde de başka bir havlu vardı ve yüzünü siliyordu. Havluyu Masal'a uzattığında Masal kararsızca geriye çekildi. Ama Egemen bir şeyler söylediğinde Masal havluyu alıp Egemen'in saçlarının üzerinden birkaç kez havlu gezdirdi. Egemen'in gözleri direkt Masal'ın yüzündeyken Masal ona değil çevreye bakınıyordu.

İşte bunu sevmiştim.

Ama Egemen'in Masal'ın yüzüne bakmasını sevmemiştim. "Abi burnun kanıyor."

Beni uyaran çocuğa başımla teşekkür ettikten sonra elimin tersiyle burnumu sildim ve elimin üzerine bulaşmış kana baktım. Çantası Atalay'ın götünden daha büyüktü yemin ediyorum. Bir an ölüyorum sanmıştım. Hayır kadın diye bir şey de yapamamıştım, çaresizce ölmeyi beklemiştim sadece.

Yemeğini düşürdüğüm çocuğa para ararken cebimde bulduğum peçeteyi çıkarıp burnumu ve elimi sildikten sonra peçeteyi kenara fırlattım. Masal havluyu garsona uzattıktan sonra kollarını birleştirip kafenin içine bakmaya başladı. Egemen de bana doğru bakıyordu.

"Ne bakıyorsun lan?" dermiş gibi kaş göz yaptığımda gözlerini kıstı ve eliyle Masal'ı gösterdi. Hareket çekip sırtımda gözlerini devirdi. Masal'ı o biraz zor kazanırdı.

Masal'a bir şeyler söyleyip kafenin içine yöneldiğinde tökezliyormuş gibi yaptı ve Masal'ın kolundan tutup destek olurken onu üzerine çekti ve yere düştü. Masal da onun üzerine düştüğünde seğiren gözlerimle kafeye doğru yürümeye başladım. Egemen'in ellerinin Masal'ın ensesine gittiğini gördüğümde yürüyüşüm koşmaya dönmüştü.

Masal kalkmaya çalıştığında Egemen dirseğinden tutunca yine üzerine düştü ve burunları birbirine çarpıştı.

Önümdekileri kenara iterken oldukları yere gittim ve Masal'ı kolundan tuttuğum gibi Egemen'in üzerinden çektikten sonra Egemen'in yakasından tuttum ve ayağa kaldırdım. Ayaklarının yere değmesi fazla uzun sürmezken kafa atıp yakasını bıraktığımda tekrar yere yapıştı. Ona doğru yönelirken kalkıp beklemediğim anda yumruğunu sertçe geçirdiğinde geriye doğru tökezleşem de beni tutan kollar Masal'a aitti. Gözlerindeki endişeyi görmüştüm. Ve düşmemem için telaşlanıp o minik elleriyle beni tutmaya çalışmasını da...

Bundan güç almış gibi Egemen'i sertçe ittirdim ve geriye düşerken üzerine oturup yumruklarımı yüzüne rasgele sıralamaya başlamıştım.

Masal'a defalarca zarar vermiş biri olarak onun yanında dolaşması bile benim için ölmesini gerektiren bir sebepken o ona dokunmuştu. Eğer çekmeseydim onu öpecekti.

Masal'dan...

Son gücümle Ayaz'ı çektiğimde sadece ben değil kafedeki birkaç kişi daha onu çekmeye çalıştığı için sonunda Ayaz'ı kaldırabilmıştik. Sertçe onu tutan ellerden kurtulup yine Egemen'e yöneldiğinde önüne geçip ellerimi göğsüne yerleştirdim ve sertçe ittim.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. Gözlerimi kırıştıtırıp bir adım geriledim. Çok sinirliydi ve bu gözlerden korkuyordum.

"Daha birkaç ay öncesine kadar seni kaçırıp öldürmeye kalkışmış bir adamla aynı masada oturuyorsun. Konuşuyorsun, sana dokunmasına, yaklaşmasına izin veriyorsun.

Havluyla saçını falan siliyorsun. Az daha seni öpecekti be! Ne oldu şimdi kötü adam ben mi oldum? Ben mi uzak durulması gerekenim Masal? Bu ne saçma, sikik bir olay ya? Şimdi ister beni affet ister affetme benimle geliyorsun. Seni bu şerefsiz adamdan uzağa, evine götürüyorum. Sonra da istersen benden uzak dur ama bu şerefsizden de uzak dur!”

“Haftalar öncesinde bana ‘Siktir git hayatımdan, seni istemiyorum,’ diyen bir adamı da seviyorum hâlâ! Peki bunun saçmalığını ne yapacağız Ayaz?”

Son gücümle bağırıştım. Benden korktuğundan değil-di ama sarsıldığından birkaç adım geriledi ve gözlerini kırıştırdı. “Şu an ne yaptın biliyor musun?” dediğinde alayla güldüm. “Ne yapmışım?”

Bütün kafe bizi izliyordu. İkimiz de sinirliydik ve ikimiz de seviyorduk. Fazlasıyla.

“Elinden tutup seni götürmem için gerekli cesareti bana verdin,” dedikten sonra elime uzandı ama elimi çekip geriledim. Umursamadan elimi sertçe tuttu ve kafenin kapısına doğru çekiştirmeye başladı. Egemen de o anda ayağa kalktı ve bileğimden tuttu.

“Kız seninle gelmek istemiyor.”

“Kes lan!” diye kükredi Ayaz elimi bırakmadan diğer eliyle onu ittirirken. Egemen gerilese de bileğimi bırakmayıp parmaklarını daha da sıkı ve “Şu sinir sorunların yüzünden Masal’ı kaybettin Ayaz. Şimdi elinden tutup onu götüremezsin.”

Ayaz’ın gözleri daha da ateşlendi. Ama bu sefer sinirin yanında acıyı da yakalayabilmişim. Gözlerini bana çevirdikten sonra elini biraz gevşetse de elimi bırakmadı.

“Sana mı soracağım orospu çocuğu! Neyisin sen Masal’ın? Ben kırıp götüne sokmadan çekiyorsun o elini,” dedi çenesiyle bileğimi tutan elini gösterirken.

“Sen neyisin lan Masal’ın?” diye bağırdı Egemen de. Ayaz’ın gözlerindeki koyuluk yavaşça giderken vücudu

kasıldı. Gözlerini Egemen'den ayırmıyordu. Boğazındaki âdemelması yutkundugunda inip çıktı. Dudağıını ısırđım. Bu ağır olmuştı.

Hem benim için hem onun için.

Biz artık hiçbir şeydik. Bunu isteyen sinir anında önce o sonra pişman olsa da ben olmama rağmen alışmamıştık. Alışamayacaktık.

Ayaz elini bileğimden çektikten sonra kenara çekildi. Gözlerini bir an bana çevirdikten sonra kaçııp başını "geçin" der gibi yana eğip yine düzeltti. Egemen bileğimdeki elini elime kaydırđında elimi çektim. Geri dönüp masadan çantamı aldıktan sonra omzuma asıp kafenin çıkışına yöneldim.

Egemen de arkamdan gelirken başımı geri çevirip Ayaz'a baktım. Burnundaki kanı elinin tersiyle silerken bize bakıyordu. Gözleri kızarmıştı. Avucumu tırnaklayıp durdum. Onunla konuşmadan buradan çekip gidersem günlerim Ayaz'ın o kızarık gözlerini düşünmekle geçecekti. Zaten her türlü Ayaz'ı düşünüyordum ama bari güldüğü anları düşüneyim. Ağlamak üzere olduğu anları değil.

Egemen'e "Onunla konuşmam gerekiyor," dediğimde kaşları çatıldı. Ona sormamıştım. Sadece söylemiştim. O da bunu bildiğinden kaşlarını hemen gevşetti ve başıyla onayladı. Ayaz'a doğru ilerlerken elini kanayan burnundan çekip kaşlarını kaldırdı. Tam gözlerinin içine bakıyordum da... Gözleri ne kadar da güzeldi öyle.

Yanından geçerken koluna dokundum. Masum bir dokunuş bile bütün vücudumu titretirken "Konuşalım," deyip kafeye girdim ve alt kata indim. Burada açılmamış kuttular, boş birkaç oda ve tuvalet vardı. Ayaz da arkamdan gelip elimi tuttu ve beni boş bir odaya çekti. Elime büyük gelen ellerini özlemiştim.

Elimi bırakmamasının yanında diğeri elimi de tutup karşıma geçti. "Konuşalım dedin."

Dudağımı ısırđım. “Egemen’le buluşmadık. Ona sormam gerekenler vardı. O da sinemaya gideceğini eğer konuşmak istiyorsam onunla gitmem gerektiğini söyledi. Çok istediğı bir film mi varmış vizyonda neymiş. Sinemada bir türlü konuşamadığımızda kafeye geldik. Tam konuşacağımız sıra bir şeyler anlatıyor hep konuyu değıştiriyordu. Ama onunla görüşmek amacıyla görüşmüyorum. Burada olma sebepim bile sensin. Bunu bil istedim,” dedikten sonra kapıya yöneldiğim anda Ayaz bileğimden tutup durdurdu.

“Çek elini,” diye bağırdım. “Sadece yanlış anlayıp beni suçlama diye söyledim. Başka anlam arama,” dedikten sonra yine kapıya yöneldim.

“Benim yüzüme bakmazken sana, bana, bize bunları yapmış adamla seni görmek canımı acıttı. Gözünde Egemen’den daha kötü müyüm gerçekten, diye düşündüm.”

Kapıda durup ona baktıktan sonra ona sarılmamak için zorlanırken kapının kulpunu tutup çıkarken sertçe kapattım. Merdivenleri çıkarken açık kapıdan o gözlerini görürsem dayanamaz geri dönerdim çünkü.

Merdivenlere ilerlediğimde elimdeki ağırlıkla kaşlarımı çatıp elime baktığımda bir küfür mırıldandım. Kapının kulpu elimde kalmıştı. Geri dönüp demir kapıyı yumruklarken “Ayaz!” diye bağırdım. Ses gelmiyordu. Ya demir kapı ses geçirmiyordu ya da Ayaz cevaplamıyordu.

Lanet olsun ki Ayaz’ın kapalı alan korkusu vardı. Kapının kilidi odanın içinden zorlandı ama kapı açılmayınca dudağımı ısırđım. Şimdi telaş yapacaktı. Beni duyup duymadığını bilmememe rağmen “Ayaz sakın endişelenme. Açamazsam yukarı çıkıp yardım isteyeceğim,” diye bağırdıktan sonra kolu yerine takmaya çalıştım ama kilit yeri de kırılmıştı. Dudağımı ısırıp “Sakın endişelenme!” diye tekrar bağıırıp merdivenlere koşturdum. Üst katta birkaç insanı ezerek geçerken görevli birini bulmaya çalışıyordum. Garsonu gördüğümde bileğinden tutup durdurdum.

“Sevgilim alt katta bir odada kilitli kaldı. Kapalı alan korkusu var. Hemen anahtarla falan açmanız gerekiyor, kulpu çıktı.”

Garson elindeki tepsiyi masaya bıraktıktan sonra bir tarafa bakıp ıslık çaldı. Baktığı çocuk da yanına doğru gelirken beraber alt kata indik. Sadece tek kapı kapalı olduğu için çocuk sormadan o tarafa gitti ve yerdeki kulpu alıp yerine takmaya çalıştı. Sinirden tırnaklarımı yemeye başlamıştım.

“Olmuyor mu?” diye sorduğumda başını onaylamaz bir biçimde salladı. “Kilidi kırılmış. Kapıyı kırılım diyeceğim de demir kapı da kırılmaz. Çilingir çağırmamız lazım.”

“Çağır o zaman!” diye bağırdım. “Kapalı alan korkusu var fazla kalamaz orada.”

Ben yanındayken bile zorlanmıştı lunaparkta. Şimdi tek başınaydı ve sanırım ses odaya gitmiyordu. Çocuk telefonu kulağına dayarken “Ses odaya gider mi?” diye sorduğumda başını “hayır” anlamında salladı. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Geçen araştırdığıma göre kapalı alan korkusu ölüm kadar bile gidebiliyordu. Ben sadece kurtulana kadar korktuklarını sanırken korkudan dilin geri kaçması gibi ihtimaller olabiliyormuş. Bunları tek tek araştırmıştım ve fazlaca korkup dili geri kaçarsa boğulup ölebilirdi.

Çocuk çilingirle konuşup telefonu cebine koydu. “Ne zaman gelirmiş?”

“Yakın aslında ama İstanbul’un trafiğini göz önünde tutarsak yarım saati bulur.”

“Ne?” diye cırladım. “Orada beş dakika bile duramaz. Kapalı alan korkusu var diyorum, anlamıyor musunuz? Lütfen kapıyı kırmayı deneyin. Duramaz tek başına.” Sesim titremeye başlamıştı. Ne salağım ya kapıyı kapatıyordum ya da çocuğu yüz kez özür dilemesine rağmen geri çeviriyordum. Maldım. Aptaldım. Geri zekâlıydım.

“Ablam ben ne yapayım kapı kırılmaz. Kilit kırıldığı için anahtar da işlemez. Çilingiri beklemek zorundayız.”

Elimle yüzümü sıvazlarken nasıl Ayaz’a ulaşabileceğimi düşünüyordum. Telefonla mı arasaydım acaba? Elimi hemen çantama götürdüğümde küfrettim. Çantam yanımda değildi ki. O çekişmede yere düşmüş olmalıydı. “Burada bekleyin,” dedikten sonra yukarı çıkıp kafenin bahçesine çıktım ve çantayı aramaya başladım. Yerde gördüğümde aldığım gibi telefonda Ayaz’ın numarasını bulurken aşağı inmeye başladım.

“Abla boşuna uğraşma alt katta çekmez. Telefonu açmaz.”

Tek umudum da böylece yok olurken ağlamamaya çalışarak telefonu yine çantaya attım. “Bu odaya ulaşabilecek bir yer yok mu?”

Düşünürcesine birbirlerine baktılar. Kısa olan kaşlarını kaldırdıktan sonra “Kafenin yanında gereksiz eşyaların olduğu bodrum gibi bir yer var. Duvarın yerle birleştiği yerde bir pencere var odaya bakıyor. Ama bodrum çok karanlık. Düşüp zarar görebilirsiniz bence çilingiri bekle...”

“Bana o bodrumu gösterebilir misin?” dedim çocuğun sözünü keserek. Karanlıktan korkuyordum belki evet ama karanlık beni öldürmezdi.

Çocukla beraber dışarı çıktık ve bodrumun kapısında durdu. “Abla ben de içeri girerdim de...” Tedirgince baktığında başımla onayladım. “Sorun değil.”

Onun da karanlık fobisi vardı belli ki. Kapıyı açıp içeri girdiğim an çıkmaya niyetlenmişim çünkü kapıyı açınca ve dışarıdan içeriye ışık dolunca bile karanlık oluyordu. Duğayı ısıtıp Ayaz’ı düşünerek içeri girdim ve telefonumun ekranını açıp ekranın ışığıyla bahsettikleri pencereyi aramaya başladım.

Bulduğumda koşarak oraya gitmeye başladım. Birkaç şeye takıldığımda düşmekten son anda kurtulup sağ salım

pencereye ulaştım ve yerde yüzüstü uzanıp küçük pencerenin camına vurmaya başladım. Ayaz duvara yaslanmış ellerini yüzünde tutuyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve ayağıyla ritim tutuyordu.

Camdan gelen sesle elini yüzünden çekip bana doğru döndü. Gözleri irileşirken gözlerinin güzelliğini düşünmemeye çalışıp el hareketlerimle camı açması gerektiğini anlatmaya çalıştım. Allahahtan işine gelince fazla zekiydi de anlayıp duvarın çıkıntısından destek aldıktan sonra uzanıp pencerenin mermerinden tutundu. Diğer eliyle de pencereyi açtı.

“Ayaz,” dedim endişeyle gözüm yüzünde gezinirken. Gözlerini kırptırdı.

“İyi misin? İyi ol. Çilingir çağırdılar gelecek şimdi. Korkmuyorsun değil mi? Bak korkuyorsan ben araştırdım. Dilin geri kaçmasın diye bir kumaş parçasını ağzına bağlayabilirmişsin. Sonra zihnin açık olsun diye seni konuştururum. Çilingir gelene kadar kötü olmazsın. Tamam mı? Korkmuyorsun değil mi?”

Fazla konuştuğumu fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. Gülümsedi. O duvarda uzanıp yüzünü camın hizasında tutuyordu, ben de bu pis, karanlık yerde yere yüzüstü uzanmış yüzümü camın hizasında tutuyordum.

“Artık korkmuyorum,” dediğinde ben de gülümsedim.

“Orası karanlık,” deyip gözünü arkamda gezdirdiğinde bir an ürksam de gülümsememi bozmadım. “Orası da kapalı alan.”

Omuz silkti. “Korkmuyorum.”

Ben de omuz silktim. “Ben de korkmuyorum.”

O vardı. Nasıl korkabilirdim ki? Bir an Ayaz’ın küçücük pencereden çıkabileceği ihtimalini bile düşünmüştüm ama pencere kafesliydi. Dudağımı ısırdım.

“Özür dilerim. Benim yüzümden orada kaldın.”

“Sonunda gülümsemeni göreceğimi bilseydim kendimi kapatırdım buraya. Özür dileme boşuna.” Tekrar,

gülümsemem. Konuşacak şey ararken gözlerine bakıyordum. Aslında konuşmaya gerek yoktu. Gözler yeterince anlatıyordu zaten.

“Bugün benim doğum günüm,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. “Hiç söylememiştin,” diye mırıldandım. Doğum gününü kutlayacak bir tip değildi, evet. Ama ona doğum günü hediyesi almak isterdim. O bana birçok hediye veriyordu.

“Neden? Doğum günü hediyesi mi alacaktın?” dedi alayla.

“Dur tahmin edeyim. Beyin alacaktın değil mi?” diye dalgasına devam etti. Kıkırdadım. “Listemde o da vardı tabii ama Sıpaydırman’a bilet alırdım sanırım.”

Gözlerini kıstı. “Hiç değilse ben sana tıraş bıçağı alıyordum. Sen neden bana gerekli bir şey almıyorsun?”

Elimi parmaklıklardan uzatıp omzuna vurduğum ve güldüm. Sakalım varmış gibi konuşuyordu ama geçenlerde uyurken vücudumun bebek yüzüne benzediğini mırıldanmıştı. Normalde alınayım mı sevineyim mi diye düşünürdüm ama gülümseyerek söyleyince elim mahkûm ben de gülümsemiştim. Kendiliğinden olmuştu.

Elimi geri çekerken yakaladı ve dudaklarına götürdü. “Egemen’le takılmaktan hoşlanmıyorum.”

“Takılmadığımı söylemiştim,” diye direttim ellerinin içindeki elime bakarken.

“Yine de yakınlarındaydı. Hem ne öğrenmek istiyorsun söyle bana. Ben anlatırım.”

“En son sana söylediğimde çıldırmıştın Ayaz.”

Elimi bıraktığında bir an pişman oldum ama elimi, elini yanağıma götürmek için bıraktığını anladığımda gülümsemem. Yanağıma okşadı. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Sana öyle sert davranmak istememiştim.”

Sessiz kaldığımda soru sordu. Aslında benim de ondan ölmüş kardeşini hatırlattığım için özür dilemem gerekiyordu. “Onları sana Egemen anlattı değil mi?”

Başımla onayladım. “Egemen yakınlarında geziniyor. Ne için olursa olsun. Bu tehlikeli Masal.”

“Egemen tehlikeli değil,” dedim başımı yanağımdaki eline doğru yaslarken. Okşamayı beni mayıştırmaya başlamıştı.

Egemen tehlikeli değildi. Hatta çocukluk anılarını, kardeşlerini anlatırken gözleri bile parlıyordu. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Çünkü iğrenç bir gerçek vardı ki sanırım benden hoşlanıyordu. Çok değişik biriydi.

“Onu mu koruyorsun?” dedi yanağımdaki eli okşamayı bıraktığında. Gözleri inanmayarak bakıyordu.

“Onu korumuyorum. Bana zarar vermeyecek,” diyorum. “Bana zarar verdi. Sana da birçok sefer verdi. Bunları unutup, zararsız olduğunu mu düşünüyorsun?”

“İnsanlar değişebilir Ayaz. Sen de değişmişsin.”

“Beni onunla kıyaslamayı bırak artık!” diye tısladı elini çekerken. “Ben senin sevdiğin adamım. Ben seni koruyup kollayan, senin için ağlayan adamım. Egemen kim? Karşındaki bir iki iyilik göstergesi yaptı diye benimle aynı hizaya mı koyuyorsun?”

“Yanlış anlıyorsun,” diye tısladım. “Sadece Egemen’in artık bana zarar vermeyeceğini düşündüğümü söylüyorum.”

“Atalay’a zarar verecek. Bana verecek. Bizim gruba verecek. Sırf sana zarar vermeyeceği için bir sorun yok mu?”

Sözleri kendimi bencil hissettirmişti ama öyle değildi. “Size de zarar vermesini engellemek için iyi oluyorum,” diye tısladım.

Kahkaha attı alayla. “Olma kızım olma. Gerekirse her gün onun beni öldürmek üzere olduğu gerçeğiyle yaşayayım, sen yine de onunla yakın olma.”

“Ayaz kıskançlığından mantıklı konuşamıyorsun!” diye sesimi yükselttim. Egemen kinli biriydi. Yapılan şeyleri unutmazdı. Ben unutturmaya çalışıyordum. Çünkü gerçekten artık Egemen’den yorulmuştum. Ölüm korkusundan birilerini kaybetme korkusundan yorulmuştum.

Pencereyi kapattıktan sonra duvarda destek aldığı çıkıntıdan atladı. "Ayaz!" diye bağırdım. "Aç şu pencereyi!" deyip camı yumruklamaya başladım.

"Kapalı alandan korkuyorsun konuşturuyorum seni aç şunu."

Beni takmayıp yere oturdu ve sırtını duvara yasladı. Gözleri kapıdayken beklemeye başladı. Sesli bir şekilde ofladım. "Ayaz gururuna başlatma aç şunu işte!" deyip birkaç kez yumrukladım camı. Sesim gidiyor muydu bilmiyordum ama bakmadığına göre gitmiyor olmalıydı ya da beni umursamıyordu. Bilmiyordum.

Sızlanarak kalktım ve sırtımı pencerenin yanındaki duvara yasladım.

"Ben seni Egemen'le aynı noktaya koymuyorum," dedim kendi kendime konuşurken. "Sen ilk öpücüğümü alan adamsın. İlk kez heyecanlandıran, ilk kez bu kadar içten gülümseten, hıçkırarak ağlatan. İlk kez tek sözüyle ruh hâlimi değiştiren, sarılmasıyla rahatlatan, bakışıyla büyüleyen adam. Sen bana ne yaparsan yap yine benim için her şey olacaksın. Elimde değil çünkü. Ben sana bunca zamandır git diyorum ama gitmeni hiç istemiyorum." Yanağımdaki ıslaklığı sildikten sonra titrek sesimle devam ettim.

"Gidersen biterim Ayaz. Birkaç haftadır fark ettim ki sensiz hayatım diye bir şey yokmuş. Bir sen güldürüyormuşsun böyle, bir sen yaşadığımı hissettiriyormuşsun. Sana kızgınım, kırgınım ama yine de âşığım."

Yenilenen gözyaşlarımı da sildikten sonra başımı da duvara yasladım. "Bana *Benimle Yan* demiştin ya. Bir şey demeden sarılmıştım. Ayaz ben başından beri yanıyorum. Seninle olmasa bile senin için. Ve artık bu yangını hissetmediğim zaman rahatlayacağıma aksine canım acıyor. Başta canımı yakan şeyin yokluğunda canım acıyor şimdi.

Gözümü pencereye çevirdim. Kapı açıldığı için Ayaz'ın başı oraya döndü ve yerden kalktı. Birçok kişi kapıya toplanmıştı. Elimle yüzümü sildikten sonra ben de ayaklandım

ve bodrum gibi olan yerden birkaç kez düşme tehlikesi yaşadıktan sonra çıktım. Güneş gözümü acıtırken elimi yüzüme siper ettim. Aynen böyleydi işte.

Karanlık seni korkutsa bile alıştığın zaman güneşten çekiniyordun.

Ayaz da öyleydi. Benim hayatıma göre karanlıktı. Ve ben ona alışmıştım. Taksi durağına doğru ilerlerken telefonumun mesaj sesi geldiğinde Vodafone olmamasını dilerken telefonu çantamdan çıkardım. Hâlâ ağlamaklı olduğum için arada burnumu çekiyordum. Telefonumun kilidini açıp mesaja girdiğimde olduğum yerde kaldım.

Ben de en başından beri yanıyorum.

Onların hepsini duymuş muydu? Gözlerim irileşirken dudakımı ısırdım. İşte şimdi naneyi yemiştim.

Bölüm 12

"Hiçbir zaman ayrılmayacağız."

"Hı anan da öyle diyordu."

"Bizim aşkımız çok büyük Cocoluber."

"Yürü git oradan. Cocoluber isimli biriyle büyük aşk yaşanır mı be? İsme bak."

"Evet hayatımın anlamı. Benimle evlen ve bu aşkı meyvelendirelim."

"Yüz kez seviştiniz daha ne meyvelendirmesi? Film kızın sutyenleriyle geçti resmen."

"Masal kes sesini artık."

Koltukta geriye yaslanıp ona ters bir bakış atarken içkiyi ağzıma götürdüm ve keşler gibi dudağımın yanından içtim birayı. "Şempanzelerden daha az IQ seviyesine sahip olman hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ver lan şu içkiyi," deyip elimden sertçe şişeyi aldı. Kaşlarım çatılırken ona doğru eğilip eliyle boyumun yetmeyeceği şekilde tuttuğu şişeyi almaya çalışıyordum. Çocuk otururken bile benden uzundu kadere koyayım.

"Ya ver içkimi muşmula suratlı." Eli havada asılırken kaşları kalktı ve boşta olan eliyle kendini gösterdi. "Ben mi muşmula suratlıyım?"

Başım la onayladığımda işaret parmağını yüzünün etrafında dolaştırdı. "Bu surat mı muşmula?"

Dudağımı ısırdım. "Çarpılmam değil mi?" dedim endişeyle. Ayaz gördüğüm en yakışıklı erkekti. Kesinlikle. Tartışılmazdı.

“Şimdi ben çarpılmış etkisi yaratacağım çekil üzerimden. Vermiyorum içkiyi sapıtıyorsun.”

Homurdanarak koltuğa oturduk ve kollarımı birleştirdim. “Gidiyorsun replikten çok sevişme sahnesi olan bir film açıyorsun, sonra ben içki içince mi sapıtılmış oluyorum?”

“Kızım gör örnek al diye açtım o filmi. Hem senin annen, baban nerede bu saatte beni çağırıyor?”

Gözlerimi kısarak baktım. Sızlanıyordu ama çağırmamdan sonra gelmesi sadece üç dakika sürmüştü. Artık karpımda mı yatıyordu orasını bilememiştim ya da bir tarafına motor takmış, öyle gelmişti.

Başımı geriye atıp gözlerimi kapattım. Fazla içmiştim. Oysaki geçen içişimde bir daha içmeyeceğimle ilgili sözler vermiştim kendime. Bu, her sınavdan sonra diğer sınava çok çalışacağım demek gibi bir şeydi. *Sonucu hepimiz biliyoruz arkadaşlar.*

Kucağımdan bir ağırlık eksildiğinde kaşlarımı çatarak Ayaz’a baktım ve elindeki iPhone’umu hemen aldım. “Ne cüretle benim iPhone’uma dokunabilirsin?”

Bana baygınca baktıktan sonra o unutmadığım, aklımdan çıkmayan sırtışını yerleştirdi yüzüne. “Dokunmak istediğim şey çok başka merak etme.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kıstım. Zaten normalde de çok zeki bir şey değildim ama sarhoş olunca iyice devreler yanıyordu. Elimle matematik hesaplanmış gibi hareketler yaparken başımı yana eğdim ve dudağımı büzdüm. Nereye dokunmak istiyordu bu çocuk?

Bulmamla sevinçle çığlık atıp “Yoksa Umut’un boxerlarına mı dokunmak istiyorsun? Ayaz sorman hata. Sana boxerlar her zaman açık. Git kendi boxerınmış gibi takıl. Yabancılık çekm...” Eliyle ağzımı kapattıktan sonra “Bir kez daha konuşursan duvardaki yerini alırsın,” deyip yavaşça elini çekti. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Yok seni buzlu suya falan sokalım olmayacak bu iş,” deyip kolumdan tutup kaldırmaya çalıştığımda çığlık atıp elinden kurtuldum ve tekrar koltuğa yayıldım.

“Buzlu su ne be? Küfür gibi. Git sen gir buzlu suya. Beyin hücrelerin çalışsın.”

Ayakta bana yukarıdan dik dik bakarken kaşlarını alayla kaldırdı ve dudaklarını yalayıp güldü. “Bunu diyen kız sen olmasan, cidden alınırdım.”

Gözlerimi devirdim. “Ben aptal değilim.”

Kahkaha attı. Elini karnına yaslayıp kahkahalarına devam ederken “Aptal değilim diyor ya,” diye dalga geçince ayağına tekme attım.

“Bana bak, babamın tüfeğinin yerini biliyorum. Kaşını kalçada bulmak istemiyorsan benimle iyi anlaş.”

Kendini koltukta yanıma geri bıraktıktan sonra yanaklarını şişirip nefesini üfledi. Kıkırdadım. “Ne o? Korktun mu?”

“Hayır. Kaşım kalçamda olsaydı da yakışırdı bence. Onu düşünüyordum.”

Yüzümü buruşturup sesini kalın bir şekilde taklit ettim. “Koşomkolçomdoolsoydodoyokoşordobonco.”

Eliyle alınıma hafifçe vurdu. “Zaten salaktın. Bir de üzerine niye sarhoş oluyorsun sen Masal? Niye hayattan soğutuyorsun beni? Anıl yetiyordu bu konuda bir de sen çıktın.”

Koltukta iyice geriye yaslanıp bacaklarımı kendime çektim ve kollarımı sardım. Yanağımı dizime yasladıktan sonra Ayaz’ın gözlerine baktım. Benim üzerimde değil odanın içerisinde gezdiriyordu gözlerini. Sakallarını yeni kestirmişti anlaşılır. Pürüzsüz yanakları dokunma isteği yaratıyordu insanda. Kirpikleri uzun değildi ama her göz kırptığında bir kez daha titretiyordu içimi. Biçimli burnu ve çıkık dudakları yüzüne “mükemmellik” noktasını koyarken dağınık saçları da bu fikri destekliyordu. Dağınık ama her zaman güzel duran saçları.

Gözleri beni bulduğunda başını yana eğip gülümsedi. “İyi kestini mi? Arkamı döneyim mi biraz da başka profillerimi kes?”

“Hayır. Yüzün gayet iyi. Ama biraz başını sağa doğru yatırırsan eyvallah yani.”

Gülüp başını sağa doğru yatırdığında memnuniyetle gülümsedim. Sarhoş değilken böyle rahat rahat bakamıyor olmam çok adaletsizdi. Oysa böyle bir güzelliğe bakmak, yaşadığımı hatırlatıyordu. Gerçekten yaşadığımı.

“Egemen’le bir daha görüşmedin değil mi?”

“Ayaz ayrıldık biz farkında mısın? Karışma artık,” desem de onu süzmeye devam ettim. Her yüz ayrıntısını fark ettiğimde ayrılma fikrinden soğuyordum. Hayat bana böyle bir meteor verdiyse ve ben de elimin tersiyle geri çeviriyorsam, yolda giderken tır çarptığında bir şey olmayıp kalktığımda kuş sışması yüzünden ölürsem şaşırmayacaktım artık.

Sesini inceltip “Ayrıldık biz farkında mısın?” diye beni taklit ettikten sonra yüzünü ciddileştirdi. “Kızım dediğin her şeyi duydum daha ne ayrılması?”

“Seven herkes affetmiyor,” diye savunmaya geçtim. Düşündüğüm tek şey Ayaz’a hortumun yakışıp yakışmayacağıydı. Kesinlikle o son şişeyi içmemem gerekiyordu. Kesinlikle.

“Sevmekle âşık olmak aynı değil. Sen âşığım dedin.”

Omuz silktim. Hâlâ yanağım dizime yaslı kollarım bacaklarımı sarmış bir şekilde ona bakıyordum. “Âşığım. Ama yine de affedemiyorum.”

Bir süre gözlerimin içine anlayamadığım bir ifadeyle baktıktan sonra eliyle saçlarını karıştırıp kalktı. “Annenler nerede?”

Puflayıp ben de kalktım. “Ya ne yapacaksın annemi? Sen de iyice sapık çıktın.”

“Kızım gideceğim. Seni tek bırakmak istemiyorum.”

Omuzlarım çökerken dudağımı büzdüm. “Neden gidiyorsun ki?”

“İşim vardı. Yarım bırakıp geldim.”

Aklıma kötü kötü düşünceler gelirken kollarını sarsmaya başladım. “Beni aldatmıyorsun değil mi?” Ben de olsam kendimi aldatırdım galiba. Ev ugu, depresyon topuzu, bol pijama ve askılı tişörtle iğrenç gözüküyor olmalıydım. Bir de sarhoş salaklığının üzerimde olduğunu düşünürsek... Ayaz’ın hâlâ ayaklarını götüne vura vura kaçmadığına şaşırıyordum.

İbnece sıtıttıktan sonra ellerimden kurtuldu. Beni taklit ederek “Ayrıldık biz farkında mısın? Karışma artık,” dediğinde gözlerim irileşti.

“Yani aldatıyorsun?”

Bir şey demediğinde elimle yüzümü kapatıp omuz silk-tim. “Hayır umurumda değil ki. İstedığın kişiyi öpebilir, saçlarını okşayabilir -hıçkırık- dokunabilirsin. O uzun ince parmaklarının başka kızların saçlarında gezinmesi beni -hıçkırık- hiç ilgilendirmez.”

Kafama yavaşça geçirdiğinde elimi yüzümden çektim. Kızarık gözlerimle ona baktım. Sırıtiyordu. “Salak salak konuşma ne aldatması? Babam şirkette bir iş vermişti o yarım kaldı.”

Kollarımı birleştirip kaşlarımı çattım. “Bir işe bile tercih edilmemek koyuyor açıkçası.”

“Ya bak işte gün gelir devran döner horoz domalır tavuk gömer. Ben bir Egemen pezevenğine bile tercih edilmiyorum. Anla hâlimi.”

“Madem beni gizli gizli dinledin, bütün konuşmamı duydun. Şu seni tercih ettiğim kısmında sümüğünü mü siliyordun Ayaz? Orasını neden anlamadın?”

“Bak güzelim benim vücudum sadece kas üretiyor. Sümüktür, sidiktir o tarz şeyler bende yok. Bu birincisi. İkinci olarak da eğer beni tercih ediyorsan Egemen’le

görüşmemeyi kabul etmiş olursun ki oradan ayrıldığı gibi ilk iş Egemen'le konuşmak oldu.”

“Beni mi takip ediyorsun Ayaz?”

Mimikleri birkaç saniye donduktan sonra hemen kendine geldi ve alaya alır gibi sırttı. “Gitmem gerektiğini söylemiş miydim?” diye konuyu değiştirdiğinde pufladım.

“Git Ayaz, ne yapayım. İçki şişesini nereye koyduysan çıkar sonra bas git.”

“Dünya sağlığı için içki şişesini sana vermeyeceğim. Fazla saçmalıyorsun. Basıp gitmem için annenlerin buraya gelmesi lazım ki daha nerede olduklarını bile bilmiyorsun.”

Düşünürcesine ayağıma bakarken Ayaz'ı çağırdığım anları bile hayal meyal hatırlıyordum. Amacım Ayaz'ı çağırıp dudaklarına yapışmaktı ama benim yaptığım ayak kabıyla eve girmemesi gerektiğini söylemek olmuştu.

Ayaz'la ikimiz de aynı anda birbirimize baktık. “Aynı şeyi mi düşünüyoruz?” dedim sevinçle. Şu sarhoşluğum boyunca ilk defa mantıklı bir sonuca ulaşmıştım. Annemlere ne olduğunu biliyordum.

Sırttı. Aynı anda ağızımızı araladık.

“Hastane.”

“Uzaylılar.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Hastane mi?” Bu çocuk ne kadar salaktı öyle.

Bana ben senden vazgeçtim aşkı Selin'de buldum demişim gibi baktı. “Uzaylılar mı?” dedi heceleyerek. “Cidden mi Masal?”

Pufladım. “Ayaz sen ne kadar mantıksızsın ya? Yani bir kez doğru düzgün bir şey söyleyen şaşıracağım. Hastane ne alaka ya? Bir insanla hastanenin ne alakası olabilir? Uzaylılar tabii ki.”

Elini ensesine götürüp gözlerini yumduktan sonra sabırla nefes aldı. “Seni şu anda saçından tutup kafanı

çamaşır suyuna batırasım geldi,” dedikten sonra o büyüleyen kalın sesiyle ekledi. “Acaba neden?”

Omuz silktim. “Birini aramalıyım. O kesinlikle annemlerin yerini biliyordur.” Gözlerini araladıktan sonra dudaklarını büzdü.

“Nedense içimde 118 80’i arayacağınla ilgili hisler var.”

“Of mal mısın tabii ki onları aramayacağım. O kadar salak değilim,” dedikten sonra koltuğa koşup iPhone’umu aldım ve rehberde numarayı bulup aradım ve kulağıma yasladım. O kesinlikle annemlerin nerede olduklarını biliyor olmalıydı.

Odada bir melodi döndüğünde dudaklarımı birbirine bastırdım. Aa... Telefonu burada mı kalmıştı acaba?

“Masal,” dedi Ayaz dişlerinin arasından. “Annenlerin nerede olduğunu bilsem sana sorar mıyım?”

Kaşlarımı çattım. Demek Ayaz da nerede olduklarını bilmiyordu.

Uzun bir “haaa”larken telefonu kapatıp sehpayaya koydum ve yine önüne dikeldim. Ellerimi arkadan bağlayıp topuklarımın üzerinde gidip gelirken iri iri açtığım gözlerimle Ayaz’a bakıyordum.

Gülümsedi. “Gözüme çok tatlı geliyorsun.”

Güldüm. “Nerem tatlı mesela?”

Gözlerini devirdi. “İllaki havayı bozacaksın değil mi? Götün tatlı Masal. Ne saçma sapan sorular. Ben *Sebastian* değilim bana böyle sorular sorma.”

Ellerimi arkamdan çekip omzundan ittirdim. “Güzel bir şey söyleyen öleceksin değil mi?” Ellerimi bileklerinden tuttuktan sonra beni kendine çekti. Bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde dudaklarını yalayıp sırttı.

“Güzel bir şeyler söyleyemem ama güzel bir şeyler yapabilirim.”

Striptizci iç sesim devreye girdiğinde kızardığımı hissettim. Ayaz’ın yapınca güzel olacağı bir sürü şey vardı. Şurada soyunsa mesela...

Boğazımı temizlerken düşüncelerimden ayrılmaya çalıştım.

“Genellikle insanlar beni çıplak düşününce böyle olur.”

Dalga geçiyordu ama yüzümdeki ifadeyi görünce kahkaha attı. “Çıplak mı düşünüyorsun? Ah bebeğim. Düşünmene gerek yok. Vücudum her zaman sana açık.”

Oflayarak ellerinden kurtulup onu ittim ama ben gerilemiş oldum. Kendisi camış olduğundan.

“Vücudunu da egonu da al git lütfen.”

Bir adım attı bana doğru. “Ama hayallerinin gerçekleşmesini istemez misin?” dedi alayla nefesini yüzüme üfleterek konuşurken. Bir adım daha attı ve dibime girdi. Burununu burnuma sürterken elini göğsümün üzerine getirdi ve kalp atışlarıma baktı.

“Heyecanlandırmakta üzerime yok.”

“Heyecanlanmakla alakası yok,” diye savunmaya geçtim. İnanmayarak kaşlarını kaldırdı. “Sen gülünce de hızlanıyor. Bunun sevgiyle alakası var.”

Kaşları inerken gözlerini ağır bir şekilde kapadı ve açtı. Gülümsemesi yüzüne yayılırken “Dediğim gibi, güzel şeyler söyleyemem ama seni nefessiz kalana kadar öpebilirim. Hele de bu dediğinden sonra,” dedi ve gözleri parladı. Yapmak için benden izin istercesine bakıyordu ama başımı onaylamaz bir biçimde salladım.

“Hayır. Beni öpüp duruyorsun. Ayrı ya da sevgiliyiz hiç fark yok.”

Telefonunu cebinden çıkardıktan sonra “Çok fark var,” diye mırıldandı ve bir şeye basıp telefonu kulağına götürdü. Ben hâlâ dediği şeyi sarhoş kafamla anlamaya çalışırken bir sağa bir sola sallanıyordum.

“Gökçe Teyze?”

“Evet evet iyiyim. Sizin de sesiniz çok iyi geliyor, her zamanki gibi. Ben Masal’a ulaşamadım da. Sizin yanınızda mı?”

Ağzımı oynatarak “vay ibne” dediğimde sırttı.

“Demek hastanedesiniz,” dedikten sonra telefonu kulağıyla omzu arasında sıkıştırıp eliyle bana kapak yaptıktan sonra telefonu yine eline aldı ve devam etti. “Masal da Handelere geçti ha? Hande ve ailesi telefonlarınıza cevap vermiyor mu? Tamam ben ona ulaşacağım. Görüşürüz,” dedikten sonra biraz dinleyip güldü. “Eğer soslu yaparsanız tabii ki gelirim. Görüşürüz.”

Telefonu cebine tıktıktan sonra ellerini birbirine sürttü. “Umut’un ateşi yükselmiş acile götürmüşler. Sana da Handelere geç demişler ama içki içip telefonda bana sapıklık yapmayı tercih ettin herhalde.”

Şirince sırttım. Evet Ayaz’ı çağırırken öyle birkaç şey yapmış olabilirdim. “Hişt yakuşuklu. Hepsi senin mi?” diyecek kadar iğrençleşeceğimi hiçbir zaman düşünmemiştim ama demiştim işte.

“Anıl’a da yaptım. Ama uyuyor olduğu için sövüp kapattı.”

“Egemen’e de yaptım de de bayılayım şurada.”

Sırtımı duvara yaslarken yorgunlukla esnedim ve gözümü odada gezdirdim. “Egemen’in numarası bende yoktu. O yüzden yapamadım maalesef.”

“Kapat ağzını, bademciğini gördüm be! Midendeki fokurdamaları görüyorum şu an.”

Gözlerimi devirsem de hemen dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir ara esnerken konuşmamayı öğrenmeliydim. Gözlerim Ayaz’ın vücuduna kayarken kendi kendime beğeniyle mırıldandım. Yememiş içmemiş spor yapmıştı. Ya da yememiş içmemiş adam dövmüştü. Ayaz’ı tanıyan biri olarak ikinci seçeneği daha mantıklı buluyordum.

“Ayaz bunlar gerçek mi?” deyip işaret parmağımı karın kasına bastırıp geri çektim.

“Oradan bakılınca şişme yelek gibi falan mı görünüyor?”

Elimi indirip gözlerine baktım ve kıkırdadım. “Bayağı şişme olduğu kesin ama yelek mi bilemeyeceğim.”

Sırıttıktan sonra gözlerine muziplik düştü ve gözlerini göğüslerime indirip yine gözlerime baktı. “Peki onlar gerçek mi?”

Elimi sinirle kaldırdığımda geri çekilip eliyle kendini korumaya çalışırken “Ama dokunmadım dikkatini çekerim,” diye savunmaya çalışıyordu.

“Ha bir de dokunsaydın,” dedim sinirle.

“Tamam,” deyip elini göğsüme yaklaştırdığında gözlerimdeki ifadeyle kahkaha atıp elini dokundurmadan hemen çekti.

“Seni sinirlendirmek çok eğlenceli.”

“Kendine başka hobiler bulmalısın. Mesela benim gibi erkekleri falan kesebilirsin.”

Sırıışı kesilirken “Sen erkekleri mi kesiyorsun?” dedi ciddiyetle.

Şirince sırıttım. İşaret parmağımla burnuna vurup “Kızları mı kesseydim yavrum?” dedim ağzımı yaya yaya. Kendimden ben bile iğrenmişim ki Ayaz’ın yüzündeki ifadeye sonuna kadar katılıyordum. Kolumdan tuttuğu gibi kordorda çekiştirmeye başlayınca çığırmaya başladım.

“Hayırrr! Buzlu su istemiyorum!” Bir yandan elinden kurtulmaya çalışırken diğer yandan daha fazla ilerletmesin diye ayaklarımı fayansa yapıştırıyor kendimi durdurmaya çalışıyordum. Bileğimi bıraktığındaki sevincim belimden tutup kaldırdıktan sonra benimle beraber banyoya yönele ne kadar sürmüştü. “Çık evimden, yoksa Ayaz’ı çağırırım gelir seni gebertir.”

Bir anlık şaşkınlığından yararlanıp hemen ellerinden kurtuldum ve üzerimi düzeltip odamla aramdaki mesafeye baktım. Bayağı uçmam gerekecekti.

“Oradan bakılınca Hayriye Teyze gibi mi duruyorum? Kızım sen sarhoş olunca insanlar dünyadan marsa göç etsin. Bu ne mallık?”

“Sen benimle kalırsın o zaman. Puhahahah.”

Ayaz bana tip tip bakınca gülüşüm durdu. Elimle şakamı anlatmaya çalıştım. “Hani sen insanlar göç etsin dedin ya. Ben de sana göç etmezsin dedim. Yani sana insan değilsin dedim. Anladın mı? Anlamadın mı? Tamam o zaman,” dedikten sonra gözlerimi kaçırıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Biraz, mini minnacık, rezil olmuşum sanki.

Ayaz baygınca bana bakarken “Çıkışlar ne tarafta,” dedi sıkıntıyla inlermiş gibi. Gözlerimi devirdim. Tekrar belimden tutup banyoya girdiğinde çığlık attım.

“Ya Japonlardaki sumo güreşçileri gibisin Ayaz. Tek fark sen yürüdüğünde değil, sapıklaştığında sarsılıyorum.”

Banyoya girdiğimizde kapıya tutunup beni duşkabinine götürmesini engellemeye çalıştım ama bir eliyle de kapıdaki ellerimi çektiğinde kaçacak bir yerim kalmamıştı. Beni duşkabinine koyduktan sonra bana doğru eğilip üzerimdekileri sadece iç çamaşırlarım kalana dek çıkardı. Ben ona engel olmaya çalışırken sanki sinek kovuyormuş gibi kollarımdan kurtulmuştu. Suyu açtığında çığlık atıp kaçtım.

“Ayaz çok soğuk!”

“Kendine gelmen gerekiyor. Anneler de birazdan gelecekmiş. Seni böyle görürseler yine bir hastaneye uğramaları gerekebilir.”

Suyu, su başlığından akıtıp üzerime tuttuğunda çığlık atıp kollarımla kendimi sardım. Kekeleyerek “Çok soğuk kapat lütfen,” diye bağırdığımda suyu yüzüme çevirdi. Başımı arkaya çevirip çığlık atmaya devam ettim.

“Allah evine ateşler salsın diyemeyeceğim eviniz çok güzel ama sana ateşler salsın Ayaz.”

“Zaten salmış Masalcığım. Çok ateşliyim.”

“Ya zaten üşüyorum bir de sen esprilerinle üşütme,” dediğimde suyu daha da soğuğa ayarladı. “Özür dilerim abi,” diye bağırdım yola gelerek. *Göt korkusu, başa bela.*

Sonunda suyu kapatıp havluyu açtı ve başıyla sarılma-
mı işaret ettiğinde duşkabininden çıktım ve Ayaz'ın bana
havluyu sarmasına izin verdim. Dişlerim titrerken havluya
sarıldım.

“Daha iyi misin?” dediğinde yüzümden akan sularla
birlikte ürperdim ve alayla güldüm. “Evet. Götüm donuyor
ama çok iyiyim.”

Sırttıktan sonra kolunu belime dolayıp beni odama
yönlendirdi. Odama girdiğimizde beni yatağa oturttu ve
üzerimdeki havluyu çekti. Karşısında iç çamaşırlarımla
duruyordum ama bunu umursamayacak kadar üşüyor-
dum ve yorgundum. Dolabımdan tişört, eşofman altı ve
iç çamaşırı aldıktan sonra iç çamaşırlarımı bana uzattı ve
arkasını döndü. “Değiştir,” dediğinde “Yok yaa...” diye
cırladım. Hemen burada dibimdeyken iç çamaşırlarımı mı
değiştirecektim?

“Neyse peki ben çıkayım da kapı deliğinden bakayım,”
diyerek odadan çıktığında güldüm ve zar zor iç çamaşırla-
rımı değiştirdim. Kendimi yatağa atarken ona “Bitti!” diye
bağırdım. Aslında daha pijamalarımı da giymem gereki-
yordu ama çok yorgun ve uyuşuk hissediyordum. Kapıyı
açtığına bakışlarımı ona çevirdim. Önce bir başını uzattı.
Gözleri üzerimi taradığında dudağını büktü. “Bana sürpriz
yapıp giyinmemişsindir sandım.”

“Pijamaları giyemediğimle yetin,” dediğimde vücudunu
da kapıdan içeri sokup “Evet Allah razı olsun,” diyerek
yanıma geldi. Gözlerimi devirdim. Karşıma geldiğinde elle-
rimden tutarak beni doğrulttu yatakta ve oturmamı sağla-
dı. O da yerde dizüstü oturdu ve tişörtü kafamdan geçirdi.
Ona yardım etmek için kollarımı kaldırdığımda tek tek
tişörtün kollarını geçirip tişörtü üzerimde düzeltti. Saçla-
rımı da tişörtün içinden çıkarırken gözlerime bakıyordu.
Gülümsediğimde o da gülümsedi. Saçlarımı okşayarak
elini indirdikten sonra eşofmanın bacak kısımlarını açtı.

Bacaklarımı yavaşça içine geçirirken onu izliyordum. Beni kaldırıp eşofmanı belimden geçirirken bu yakınlıkla kalbimin hızlandığını hissettim. Nefesi yüzümdeydi ve gözleri tam gözlerimin içine bakıyordu. Şuracıkta ölebilirdim.

Yatağa attığı havluyu alıp saçımın üzerinden birkaç kez geçirip ıslaklığını aldı. Saçlarımı tek omzumda topladıktan sonra işleri bittiği için ellerini serbest bıraktı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım yatağa ilerlerken. Benim için örtüyü açtı ve içine girmeme yardımcı oldu. Kollarımı örtünün üzerine çıkardıktan sonra gözlerine baktım. Gitmesini istemiyordum. Yavaş yavaş kendime gelmeye başlıyordum ve hazır sarhoş olduğumu sanırken onun kokusunu içime rahatça çekmek istiyordum. Çünkü kendime gelince yine aramıza bir soğukluk koymam gerekecekti.

“İşin çok önemli mi Ayaz?” diye sorduğumda telefonu cebinden çıkardı ve saate baktı.

“Bu saatten sonra bir bok yapamam.”

Memnuniyetle gülümseyip yatakta kenara kaydım ve örtüyü açtım. Gülümseyip tişörtünü çıkardıktan sonra pantolonunu da çıkardı. Örtünün içine girdikten sonra bana döndü. Ben de derin bir nefes alıp ona döndüm ve elimi başımla yastık arasına sıkıştırdım.

Elini yanağıma getirip okşarken “Benimle eskisi gibi olabilecek misin?” dediğinde üzgün bir şekilde ona bakmaya devam ettim.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. Elini çeneme kaydırdıktan sonra yavaşça başımı kaldırdı. Tekrar gözlerine baktım.

“Özür dilerim.”

Omuz silktim. “Başım çok ağrıyor,” diye konuyu değiştirdim.

Gözleri odada gezerken “İçmeseydin o kadar,” dedi bilmiş bilmiş. Gözleri bir yerde fazla takılınca göz hizasını takip ettim ve kaşlarımı çattım.

“Neden *Damon* posterlerime bakıyorsun? *Damon*'ı sana yedirmem bu sefer, tamam mı?”

Ayrıldığıımız gibi tekrar yeni *Damon* posterleri bulup yapıştırmıştım. Bu benim ayrılıkla başa çıkma tarzımdı. Güldü. “Merak etme Türkler köpek eti yemez.”

Ağzım irileştiğinde sıırttı. “Ne dedi?” dedim şaşkınlıkla kendi kendime. Açıkçası, verecek cevap bulamamıştım. O yüzden her zaman işe yarayan yola başvurdum. “Hı. Tabii.”

“Onları tekrar kaldıracığım günler gelir umarım,” dediğinde her ne kadar *Damon* posterlerimi sevsem de içimden “umarım” demekten geri kalamamıştım. O posterleri kaldırması demek, bizim yine sevgili olmamız demektir.

Bir süre birbirimize anlamsızca baktık. Ona sarılarak uyumak istiyordum ama ne o yakınlaşıyordu ne de sarhoş bile olsam bende o kadar cesaret vardı.

Yavaş yavaş uykum gelirken “Ayaz çışım geldi,” diye sızlandım.

“Açayım avucumu Masal?” dedi sinirle.

Sıırttım. Alayla “Ben hijyenik olmayan yerlere tuvaletimi yapmam,” dediğimde başını yana eğip sinirle baktı. Kahkaha atıp kollarımı boynuna doladım ve başımı çıplak göğsüne yasladım.

“Ayaz çok tatlısın.”

İlk adımı ben attığım için ikincisini atmakta zorlanmadı ve kollarını belime dolayıp beni kendine çekti ve saçımdan öptü. “Biliyorum güzelim.”

Homurdanarak başımı göğsünden hafifçe çektim ve gözlerine ters ters baktım. “Tam bu noktada ‘Sen de çok tatlısın,’ demen gerekiyordu. Egonu okşaman değil.”

Güldükten sonra dudağını yaladı ve gülüşünü durdurmaya çalıştı. “Başıma bela mısın Masal?”

“Ayy,” dedim sevinçle elimi boynundan çekip çırparken. “Kaslarına bela olayım. Lütfen lütfen lütfen.”

Başını geriye atıp kahkaha attıktan sonra “Seni hep sarhoş etmeliyim bebeğim,” dedi mutlulukla.

“Sarhoşken daha cesaretli oluyorum,” dediğimde gözleri dudaklarımda gezindikten sonra yine gözlerime baktı.

“Benim de şu sıralar sarhoş olmam gerekiyor.”

Kaşlarımı kaldırdığımda “Bir şeyler itiraf etmem gerekiyor,” diye açıkladı. Başımla onayladım. Çok uykum vardı ve uyumakla uyumamak arasındaki çizgideydim. Uyumak hiç istemiyordum. Ona bu kadar yakından bakarken mutluydum. Onca zaman sonra yine bu kadar mutluyken, bunun tadını çıkarmak istiyordum. Ama uyku ağır basıyormuş gibiydi. Başım göğsüne düştüğünde elini sırtımdan saçlarıma çıkardı ve okşamaya başladı. Gözlerim kapalıyken gülümsedim.

“İyi geceler,” dedikten sonra saçımı öptü. “Kedicik,” diye fısıldayarak ekledi.

Gözlerim yanımdan geçenlerde dolaşırken Egemen’i dinliyormuş gibi yapıyordum.

“Masal,” dedi aniden. Durup gözlerimi ona çevirdiğimde gülümsedi. “Bugün bir şeyler yapalım mı?”

Ona anlamamış gibi baktım. “Yapıyoruz ya işte.”

“Yürümek bir şey değil,” dediğinde omuzlarımı düşürdüm. Annem markete yollamıştı ve artık nasıl oluyorsa Egemen’le karşılaşmıştık. Bir yanım Egemen’in evimin çevresinde dolaştığını söylüyordu. Bir yanımsa markete bir daha topuzla ve pijamalarla çıkmamam gerektiğinin üzerine basıyor sonunu ünlemliyordu. İki dakikalık mesafe demiştim, Egemen’e rezil olmuşum.

“Mesela go karta falan gidebiliriz.”

Gülüp “Bu tipimle mi?” dediğimde gülümsedi. “Güzelisin.”

Alaya aldım çünkü Egemen'le romantikleşmek isteyeceğim en son şeydi. "Çarpılacaksın şimdi. Nerem güzel, pijamalarlayım resmen."

Omuz silkti. "Yine de güzelsin."

Yutkundum. Alaya almak işe yaramamıştı. Gözlerimi kaçırıp tedirgince gülümsedim. "Hem bugün işim var olmaz zaten."

Aslında tek işim göt yaymaktı. Ama Egemen'le geçirdiğim her vakitte Ayaz'ı aldatıyormuş gibi hissediyordum. Sevgili değildik artık tamam ama yine de kötü hissediyordum ve bu hissi sevmiyordum. Ayrıca Egemen'in nasıl biri olduğunu ve neler yaptığını gayet iyi hatırlıyordum.

"Pekâlâ. O zaman yarın?"

"Bu hafta doluyum," deyip gülümsemeye çalıştım. Başını anlayışla salladıktan sonra gülümsedi. "O zaman telefonla konuşuruz."

Yüzsüzlüğüne artık bir şey söylemek istemedim. Her şeye "hayır" diyordum yine yeni teklifler yapıyordu. Onunla Ayaz için görüşmüştüm ve tamam bitmişti. Artık görüşmemize gerek yoktu. Apartmana gireceğim sırada "Şey bir de..." dediğinde ona döndüm.

"Ayaz'la barıştınız mı?"

Gözlerim yere çevrilirken içimin sızladığını hissettim. Barışmamıştık hâlâ. Barışmak için neyi bekliyorduk bilmiyordum ama barışmamıştık işte. Sabah uyandığımda yanımda değildi. Bu dün geceyi sorgulamamı sağlamıştı ama telefonumdaki çağrılar dün gece Ayaz'a annemleri sormak için Ayaz'ın yanında aradığımı kanıtlıyordu. Hem saçlarım da uyandığımda nemli ve taranmamıştı.

"Hayır," diye mırıldandım mutsuzlukla. Neden sabah yanımdan gitmişti ki?

"*Kalsa ne değişirdi?*" dedi mantıklı iç sesim. Sahı. Hiçbir şey değişmezdi. Aksine daha da kötü olurdu çünkü soğuk davranmam gerekiyor gibi hissedirdim.

Egemen'in yüzündeki mutluluğu gördüğümde bir noktaya açıklık getirmek için elimi apartman kapısından çekip ona yaklaştım.

"Egemen..." diye başladığımda yüzü düştü ve eliyle susmamı işaret etti. "Biliyorum. Benimkisi sadece..." deyip sustuktan sonra uygun kelimeyi ararcasına çevresine baktıktan sonra sahte bir gülüş attı. Gözleri gülmüyordu.

"Platonik diyelim," dediğinde dudağımı büzdüm.

"Üzgünüm."

"Sadece bir şey merak ediyorum," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırıp "bekliyorum" dercesine gözlerimi kırptım.

"Ayaz olmasaydı aramızda bir şeyler olabilir miydi?"

"Hayır," dediğimde başıyla onayladı. "Peki bir şey isteyebilir miyim?"

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım. Artık eve girip marketten aldığım şeyleri sömürmek istiyordum. Belki ibneliğim tutar yemeden önce resmini çekip Anıl'a yollardım. Ama kesinlikle burada Egemen'le konuşmak istemiyordum.

"Sonuçta Ayaz'la sevgili değilsiniz. Ve... Aldatmış olmazsın."

Sonuç olarak ne çıkaracağını merak ederken kaşlarımı çattım. Konu hiç iyi yerlere gitmiyordu.

"Sadece heves mi yoksa gerçekten seviyor muyum merak ediyorum."

"Ne fark eder?" diye atladım. Sonuçta iki ihtimalle de benimle sevgili olamayacaktı.

"Eğer seviyorsam buna tutunacağım. İyileşmek için."

Dudağımı ısırdım ve devam etmesini bekledim. Ne isteyeceğini merak ediyordum. Ve nasıl reddedeceğimi de.

"Seni öpebilir miyim?"

Kaşlarım mümkünmüş gibi biraz daha kalkarken bir an "saçmalama" diye patlamayı düşündüm. Ne tepki vereceğimi anlamış gibi hemen ekledi. "Söz bir daha karşınıza çıkmayacağım. Sadece merak ediyorum."

Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdiğinde gözleri dudaklarıma kaydı. Ayaz'la aramızda metreler olduğunda bile heyecanlanıyorken şimdi Egemen'in nefesi yüzüme çarpıyordu ama hiçbir etki bırakmamıştı kalbimde.

Bana doğru eğilmeye başladığında sonunda mantığımı bulup omuzlarından ittirdim ve geri çekildim. "Egemen seninle dost olabilirim. İllaki karşımıza çıkmamana gerek yok. Bize zarar verme yeter. Dediğim gibi seninle dost olabilirim ama benden bunu isteme," dedikten sonra elimdeki poşetle geri dönüp apartmandan içeri girdim. Öpmesine sadece birkaç cm kalmıştı ve ben anca durdurabilmişim.

Kendime kızarken merdivenleri çıkmaya başladım. Eğer beni öpmüş olsaydı bu sefer affetmesi gereken kişi Ayaz olurdu. Çünkü o benden başkasına bakmazken ben onun düşmanı ile öpüşmüş olsaydım beni affetmezdi. Ne kadar üzüleceğini düşünüyordum da... O sinsi sırıtışlarını görmek bile daha güzeldi. Ayrıca Ayaz dışında hiç kimseyle hiçbir samimiyete girmek istemiyordum ki kaldı öpüşmek.

Esnerken mutfığa doğru paytak adımlar atıyordum. Gece yarısı uyanmaktan nefret ediyordum. Bir de ev sessizken ve herkes uyuyorken uyumaya çalışmak var ya hayatımda izlediğim bütün korku sahnelerini aklıma getiriyordu. İlkokulda matematikçinin pantolonunun fermuarının açılmış olduğunu görmüş olmam da dahildi.

Kapı yumruklandığında yerimden sıçradım ve mutfaktan çıkıp kapıya tedirgince yaklaşmaya başladım. Gözüm koridora gitmişti. Bir kez daha yumruklandığında bu sefer zil de çalmıştı. İyice korkarken kapıya yaklaşıp delikten kimin olduğuna baktım.

Ayaz?

Kapının kilitlerini hızlıca açarken daha fazla zili çalması için dua ediyordum. Eğer babam uyanırsa onun için iyi olmazdı. Kapıyı açtığımda neredeyse yere yığılıyordu. Zar zor onu tuttuğumda ellerimi itip inatla kendisi dik durmaya çalıştı ama duramayıp yere dizüstü düştü.

“Ayaz ne oluyor?” dedim sinirle. Gözleri kızarıktı ve sarhoş olduğu her hâlimden belli oluyordu. Yine neye üzül-müştü bu çocuk?

Doğrulamaya çalışırken “Egemen’i tercih etmedin ha?” diye bağırdı alayla. Dudağımı ısırırken “Sessiz ol,” diye tısladım ve kapının üzerinden anahtarı aldıktan sonra evden çıkıp kapıyı kapattım ve tekrar Ayaz’a baktım. Evin içine ses gitmesini istemiyordum.

“Şimdi söyle ne saçmalıyorsun?” dediğimde burnunu çekti ve elinin tersiyle gözlerini sildi. Bütün sinirim bu hareketiyle giderken önünde ben de onun gibi diz çöktüm ve sakın bir biçimde “Ayaz ne oldu?” diye mırıldandım gözüm yüzünde gezinirken. Allahım. Yine gözleri kızaracak ne olmuş olabilirdi ki? O kızarık gözleriyle tam gözlerime bakarken nefesim kesiliyordu ve hıçkırarak ağlayasım geliyordu. Sadece bir bakışı bile gözlerimin dolmasını sağlamıştı.

“Sikeyim! Sadece bana gülümse. Sadece bana bak, sadece beni gör, bana gül. Sadece bana sarıl, beni öp!”

“Öyle zaten!” diye çıkıştım. Yerden duvardan destek alarak kalkınca ben de kalkıp gözlerine baktım. “Öyle mi?” diye bağırdı yüzüme doğru. Apartmanda birkaç kapı açılınca dudağımı ısırdım.

“Ne oluyor orada?”

“Hırsız mı girdi apartmana?”

“Ses alttan geliyor.”

“Yiğit bir baksana oğlum ne oluyor aşağıda?”

“Ayaz git lütfen,” deyip onu merdivenlere doğru ittirdiğimde bileğimden tuttuğu gibi kendine çekti ve o koyulaşan gözlerini gözlerime dikti. Sinir püskürüyordu. Onu bu

kadar ne sinirlendirmişti anlamıyordum. Canı sıkıldıkça bana çatıyordu ve hiçbirini anlamıyordum.

“Ayaz bırak!” diye bağırdığımda merdivenlerden ses gelmeye başladı. Tekrar “Git,” diye fısıldayıp bileğinden kurtulmaya çalıştım. Onu affetmeye, öğrendiğim şeyleri göz ardı edip Ayaz’ı tekrar karanlığına terk etmemeye bu kadar yakinken bu hareketleriyle beni kendinden uzaklaştırıyordu.

“Egemen’i tercih etmiyorum diyorsun gidip onunla konuşuyorsun. Seni seviyorum diyorsun gidip ona gülümsüyorsun. Seninleyim diyorsun gidip onu öpüyorsun. Masal nesin sen, kimsin? Kiminlesin?”

Bağırmasıyla her hücreme kadar titremeye başladım. Sessizce yutkunup demir kadar sert bakan bakışlarına ürkekçe karşılık verdim. Ne saçmalıyordu?

“Birader ne oluyor orada?” deyip beni çekmeye çalışan kişiye baktığımda “Yiğit Abi sorun yok,” deyip inandırmaya çalıştım ama inanmış gibi gözüküyordu. Beni sertçe çekince Ayaz da bileğimi bırakmak zorunda kaldı.

“Karışma,” dedi Ayaz sakince Yiğit Abi’ye bakarken. Yiğit Abi en üst katta oturan teyzenin oğluydu. Ve bana, Umut’a abilik yaptığı çok zaman olmuştu.

“Ne karışma lan? Ne gelip sorun çıkartıyorsun gece gece? Masal bu serseri kim?”

O sırada bizim kapı da açılınca gözlerimi yumdum. Şimdi sıçmıştım.

“Masal? Ayaz? Yiğit? Ne oluyor burada?” Anne sen git uyu ne olursun ya. Git rüyada börek falan sar.

“Gökçe ne oluyor?” Bir sen eksiktin baba. Gözlerimi yavaşça araladığımda Yiğit Abi Ayaz’ı gösteriyordu. “Serserinin teki gelmiş Masal’ı çekiştiriyor. Apartmanın kapısında dilenciler giremiyor yazıyor görmedin mi sen koçu...”

Ayaz yumruğunu kaldırdığı gibi sertçe Yiğit Abi’nin yüzüne indirdiğinde Yiğit Abi gerilese de düşmedi. Annemle

ben çığlığı basınca merdivenlerden birkaç apartman sakini daha inmeye başladı. Babam çıkacak kavgayı anlayıp evden çıkarken Yiğit Abi öne doğru atıldı ve Ayaz'ın yakasından tuttuğu gibi kafasını gömdü. Zaten sarhoş olduğu için zar zor ayakta duran Ayaz bu darbeye geriye doğru yere düşerken kafasını merdiven demirine çarpınca çığlık atıp yanına koştum.

“Ayaz iyi misin?” Yiğit Abi beni kenara itip Ayaz'ın yakasından tuttu ve bir yumruk daha geçirdi.

Yiğit Abi'nin kolundan tutup çekmeye çalışırken babama yardım etmesi için bağırıyordum. “Yiğit Abi dur, tamam lütfen. Kafasını çarptı.”

Babam da Yiğit Abi'yi çekince Ayaz'ın yanına oturdum ama bu sefer kenara iten de Ayaz'dı. Sanki hiç darbe almamış, darbeler onu ayıltmış gibi kalkıp güçlü adımlarıyla Yiğit Abi'ye ilerlerken babam bir eliyle de Ayaz'ı uzak tutmak istercesine elini aralarında sallıyordu. Ayaz umursamayıp Yiğit Abi'ye yumruğunu geçirdiğinde Yiğit Abi geriledi ve sırtı duvara çarptı. Ayaz bununla yetinmeyip yine ilerlediğinde koluna yapışıp önüne geçtim ve ittirmeye çalıştım.

“Ayaz tamam, dur lütfen.” Beni kenara -merdivenlere doğru itince afalladığım için yere düşeceğim sırada annemin çığlığı kulağıma gelmişti. Sonrası zaten bol gürültü ve karanlıktı.

Bölüm 13

Üç saat önce

Anıl'dan...

“Bazen ‘sevsene ibne’ diye bağırasım geliyor.”

“Bağır o zaman a**na koyayım.”

“Demin bağırdım kafama ayakkabı fırlattın Ayaz.”

“Kulağımın dibindeydin pezevenk. Tükürüklerin yüzüme geldi.”

“Sen öl benim tükürüğüme,” diye homurdanıp bacaklarımı sehpaye uzatıp koltuğa yayıldım. Ayaz sehpadaki ayaklarımı tekme atıp indirdiğinde ona ters bir bakış attım. Kendisi benim evimde benim yatağımı sahipleniyor, dolabımı boşaltıp kendi eşyalarını koyuyordu, ben onun evinde sehpaye ayak bile uzatamıyordum. Ama mutfaktaki tabloları yesem bile bir şey demezdi, o konuda adamdı işte.

“Oğlum bu sehpa kaç para biliyor musun? Öyle ayak uzatılmaz.”

Başını önüne çevirdiğinde dişlerimi çeneme yaslayıp başımı aşağı yukarı salladım. İyliyikizitilmizmiş. Ebesinin babaannesi.

Birkaç saniye sonra Ayaz ayaklarını sehpaye uzattığında elimi savurarak “Hani ayak uzatılmazdı?” diye cırladım. Omuz silkip içkisini bitirdikten sonra kucağına doldurduğu içkilerden yenisini alıp açarken “Benim ayağım da pahalı. O yüzden sehpaye uzatabilirim,” deyip büyük bir yudum içti.

Gözlerimi devirdim. “Bildiğim kadarıyla bacakların Allah vergisi kanka,” diye tısladım. Umursamazca omuz silk-ti. “Kısacası sehpa benim.”

Sırıtıp önüme döndüm ve koltuğa yayılmakla yetindim. Ayaz gibi içki içmiyordum. İçkiyle acının geçmeyeceğini biliyordum. Yemekle geçerdi ama ne var ki mutfak gözüm- me uzak gözüküyordu ve ben çok yorgundum. Yani, Atalay’ı görene kadar yemek yemeyi düşünmüyordum. Ayaz’a mutfaktan bana yemek getirsene desem muhtemelen dayak yerdim. Çocuğa “naber” deyince bile çaktırmadan kendimi koruyordum. Yumruk atmaya çok meyilli bir yapısı vardı. Ama Atalay tek aşkım, bebeğim ikiletmiyor, donatıp donatıp getiriyordu yemekleri. Alev yüzünden yemek yiyişim de yoktu ya şu dönemlerde. Somurttum.

“Oğlum Alev iyi kız lan.”

“Masal daha iyi,” deyip birkaç dakikada bile bitirebildiği içki şişesini karşıdaki koltukta cips paketlerinin oluşturduğu dairenin ortasına fırlattı ve zaferle gülümsedi. Sonra yine kucağına baktı ve bir içki daha alıp açtı.

Evet Masal iyiydi. Ama konumuz bu değildi.

“Hem sesi de çok güzel.”

“Masal’ın sesi daha güzel,” dedikten sonra içkisinden büyük bir yudum aldı. “Cırlamadığı zamanlarda,” diye ekledikten sonra bir yudum daha aldı.

Gözlerimi devirdim. Her boka niye Masal’ı sokuyordu bu çocuk?

“Alev güzel kız,” dedim sehpaye bakarken. Güzeldi. Ben sarışın severdim ama Alev de çok güzeldi be! Hele şarkı söylerken o ince dudakları zaman zaman büzülüyor zaman zaman açılıyordu ve geride ağzı bir karış açılmış bir Anıl kalıyordu.

“Masal daha güzel,” dedikten sonra sehpaye doğru uzandı. Uzun koluyla zorlanmadan sehpanın ucundaki cipsi alıp ağzına atarken geriye doğru yaslandı ve içkisinden

bir yudum daha aldı. Böyle giderse dağıtacaktı bugün bu çocuk.

“Yürü lan oradan,” diye tısladım. Masal’la Alev’i kıyasladığımda dudağımı büzdüm. Ben Alev’i seviyordum. O yüzden Alev bana herkesten daha güzel geliyordu.

“Hem sen Masal’ı beğenmiyordun hani? Şimdi gözün Masal’dan başkasını görmüyor. Kızı seviyorsun.”

“Oğlum ben Masal’ı başta beğenmiyordum. Güzel gördüğüm için sevmedim ki. Sevdiğim için güzel bulmaya başladım. Teknik olarak güzel kız olsa da ben esmerleri beğeniyordum. Şimdi sadece Masal olanları beğeniyorum.”

“Oo,” dedim gülerken. Ayaz’ın küfür dışında konuşmayı bildiğini bilmiyordum açıkçası. Romantikte olabiliyor-muş demek ki.

“Seviyorsun lan bu kızı,” dedim kucağından bir içkiyi alıp açarken. Yerdeki açılmamış cips paketlerine bakarken başıyla onayladı. “Köpek gibi seviyorum,” diye homurdandı. Sonra içkileri koltuğa bırakıp üşenmeden oraya gitti ve paketleri kucaklayıp oradaki tekli koltuğa oturdu. Herhalde tekrar buraya gelmeye üşenmişti.

“Bana da atsana bir paket yavrum.”

Cümlemin başında atmak için kaldırdığı paketi “yavrum” kelimesini duyunca indirdi ve gözlerini kıstı. “Ölmek istiyorsan söylemen yeterli Anıl. Boşuna dingil dingil davranıp sinirlerimi bozma.”

“Tek istediğim yemek,” diye sızlandım. Gözümün önünden pastalar, börekler geçiyordu. Ayaz’ı muz olarak gördüğümü ona söylesem anamı bile şey yapardı. O yüzden kendimi susturmaya çalışıyordum.

“Kaldır kışını git mutfağa o zaman. Hem niye buradasın sen? Tam iki saat yirmi beş dakika önce seni evden kovduğumu hatırlıyorum.”

“İki saat yirmi altı dakika önce beni sen çağırmıştın.”

Dudağını büzdükten sonra hayvan kadar açıp bir avuç cipsi ağzına doluşturdu. Cipsleri yemeyi bitirdiğinde “Demek ki çağırمامam gerektiğini anlamam bir dakika sürmüş. Şimdi bas bakalım koçum. Hadi.”

“İçkileri ben getirdim, götürürüm,” dediğimde gözlerindeki kararlılık gitti ve omuzları çöktü. “Konu aç o zaman. Uzun bir süre burada kalacakmış gibi duruyorsun maalesef,” deyip avuçlarla yetinemediğini fark ettiğinde başını geriye yatırıp ağzını açtı ve paketteki cipsleri ağzına dökmeye başladı.

İçkimi bitirdiğim için yenisini alıp ona da bir tane fırlattım. İçkimi içmeye başladığımda gözlerimi salonda gezdiriyordum. Bir sürü kırık eşya vardı ve buraya ilk geldiğimde Ayaz’ın kolu kanıyordu. Şerefsiz sinir krizi geçirmiş, ortalığı dağıtmış bir de kendine zarar vermişti. Neden olduğunu bir türlü söylemiyordu. Masal’ı arayacak olmamla ilgili tehditlerimi duyduğunda zar zor kolundaki yaraya bakmama izin vermişti. Fazla acemi olsa da yarayı temizlemiş ve sarmıştım. Hiç değilse açık yarayla içki içip, cips yemekten daha iyiydi.

“Alev dün gece birisiyle öpüştü ve adamlarla arabaya gittiler. Ne bok yediler bilmiyorum. İnşallah annesi görmüştür.”

“Bedduanı sikeyim,” diye homurdandıktan sonra diğer cips paketine geçti. “Sinir krizi geçirip ağzını burnunu kır saydın ya çocuğun.”

“Sen geçirdin de ne oldu biliyoruz Ayaz. Masal’ı kaybettin.”

Bir anda cipsi açan elleri durdu ve dudağını büzdü. “Kaybetmedim a**na koyduğum. Öyle deme.”

Sanki bütün isteği kaçmış gibi cipsi kenara attı. Ama onu yerdim ben.

Biraz önce attığım ama kenara koyduğu içkiyi alıp açtı ve büyük bir yudum aldı. İçkiyi ağzından çektiğinde “Kaybetmedim değil mi?” diye sordu. Aslında soru sormuyordu, umut arıyordu.

Gözlerimi kaçırıp içkimden içtim. O kaybetmemişti ama ben daha kazanamamıştım bile. Ayaz kaybetmediğini belirten hareketimden sonra neşelenip arkasına yaslandı ve elini cipse götürdü. Sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki kaşlarını çattı. Yine hevesi kaçmış gibi elini cipsten çekti ve eliyle yüzünü sıvazladı. “Sikeyim,” diye mırıldandı.

“Pizzayı mı?”

“O ne alaka?” dedi elini yüzünden çekmeden.

Gözlerimi daldığı yüzünden çekip “Onu düşünüyordum,” dedim umursamazca. *Dominos*’u arasa mıydım acaba?

İki saniyelik bir düşünmeden sonra çok mantıklı bir buluş olduğuna inanıp telefona uzanmıştım ki Ayaz “Pizza söyleme!” diye bağırdı. Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

“Aşkım biliyorum aşkımız büyük ve sen kıskanç bir adamsın ama beni pizzadan da kıskanmayacaksın değil mi?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri bıkkınlıkla bakıyordu. Biraz sonra olacakları merak edenler yakınlardan bir korku filmi satın alabilirdi. Çünkü ben burada kesmek zorundaydım. Kaçmak için.

Ayağa kalkıp kapıya yöneldiğimde “Anıl seni adam yerine koyuyorum. Niye koyduğum yerde durmuyorsun?” diye homurdandı. Ona dönüp gözlerimi kıstım. Aslında böyle bir hareketi kapıya yakın olmasam yapmazdım ama şu anda fazla korkmuyordum. Ayaz oradan kalkıp, cips ve içkileri geçip buraya ulaşana kadar ben gider *Dominos*’a pizza sipariş ederdim.

Wohoow. Pizza.

Başımı iki yana sallayıp kendime gelmeye çalıştım.

“Bana adam diyen kişi sen olmasan kendimden utanırdım.”

Gözlerinin rengi koyulaşırken elindeki cam içki şişesini fırlatınca haykırarak kendimi yere attım ve son anda kurtuldum. “Sen bana şerefsiz mi diyorsun lan pezevenk?”

“Yok abi kuzenim demiş,” dedim yüzüstü uzanıp yerle bakışırken. Aslında kaşı gözü olsa güzel kızdı yer. Ya da sucuğu kaşarı, zeytini olsa.

Şu pizzayı unutmalıydım.

“Kalk oradan yerimi kirletiyorsun. Dövmeyeceğim seni.”

Cips kırıntılarıyla dolu olan yeri benim kirlettiğimi söyleyen adama kötü kötü bakıp yerden kalktım ve üzerimi silkeledim. Bu yerle ilk bakışmam değildi. Ayaz yüzünden bayağı yerle ilişki kuruyorduk.

“Şu içkiden bir tane daha atsana.”

“Gebereceksin içmekten.”

“Kes lan,” diye tısladıktan sonra koltuğun üzerindeki içkileri gösterdi. “Hadi koçum.”

“Aşkım de getireyim.”

“Anıl si...”

“Tamam be,” deyip koltuktaki içkiyi ona attım. Havada tutup şişeyi açtıktan sonra neredeyse yarısına kadar içti.

Yavaş yavaş sarhoş olmaya başlıyordu. Vücudu dayanıklı ve alışık olduğundan sarhoş pek olmazdı ama Atalay’ın dediğine göre üzgünken sarhoş olması uzun sürmüyordu. Zaten Ayaz sadece üzgünken içmeye gerek duyuyordu. Ve şimdi sarhoş olmaya başladığı konuşmasından da anlaşılıyordu.

“Anıl,” dedikten sonra yutkundu. “Kıza mı döndün sen?”

Her ne kadar soruyu bana sormuş olsa da bir an kendimden şüphe ettim çünkü çok ciddi bakıyordu. Göz ucuyla salondaki geniş ama şimdi kırılmış aynada kendime baktıktan sonra Ayaz’a döndüm.

“Ayaz iyi misin abi?” diye dalga geçtim. Dudağını büzüp gözlerini kıstı. “İyi misin mi? Saçmalama,” deyip kahkaha attı. “İyi misin diyor ya,” deyip yine kahkaha attı.

Koltuğun başlığına yaslanıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Doğru söylemek gerekirse Ayaz'ı bu hâlde görmeyeli uzun zaman oluyordu. En son kardeşini kaybettikten sonra bu hâllere düşmüştü.

“Seviyorsan git al. Eğer seni reddediyorsa kendi üzerine çimento dök ki kimsenin onu sevdiğini göreme. Ben yapmadım pişmanım.”

“Kim seviyor Masal'ı?” dediğimde gözlerinin rengi koyulaştı. Cam içki şişesini kıracaktı gibi sıkıyordu. Cevap vermek yerine içkiyi bitirdi. Ayaz cevap vermek istemediği şeylerde yalan söylemek yerine susardı. O yüzden üstelemeyip cips paketlerinin yaptığı döküntüyü izledim bir süre. Aklıma pizzanın gelmesini sağlıyorlardı.

“Abi sence aşk nedir?” dedim pizzayı düşünürken. Benim tek aşkım yemekken, bir de başıma Alev çıkmıştı. O ince sesi ve gitarın telleri üzerinde gezinen uzun parmakları. Gitar çalıp şarkı söylerken önüne gelmesin diye omzundan geriye attığı siyah, uzun saçları. Koyu mavi gözleri ve yine de rengârenk bakışları.

Ah. Çok kötü olmuşum be.

“Sonu bir türlü gelmeyen ve merdiveni bulunmayan bir bok çukuruna düşmek. Sonunda öleceğini bile bile, düşmekten yorulduğun için artık sonuna gelmeyi istediğin bir çukur işte.”

Herhalde en iyi anlatımdı bu cümleler. Ayaz iki kez yaşamıştı bu hissi. Ve ikisinde de harap olmuştu.

Masal'ı seviyordum, kardeşimdi. Ama artık Ayaz'ın üzülmesini de istemiyordum.

Gaza gelip “Gidip açılalım mı lan kıza?” dediğimde omuz silkti. “Beklediğin hata.”

Kapıya yönelecekken durup Ayaz'ın önünde dikildim ve elimi açtım. “Kanka atsana bir iki yüzlük kıza bir şeyler yaptırtayım.”

“Ulan,” diye homurdanıp yan koltuktaki ceketine uzandı ve direkt cüzdanı bana attı. “Al. Siktir git de ne alıyorsan al.”

“O zaman kanka senin Hüsno’yu da...”

Bana attığı bakıştan korkup koşar adımlarla salondan çıktım ve kısa ama geniş koridoru geçip evden çıktım. Hava kararmaya başlamıştı. Birkaç kez etrafıma bakınıp تنها olduğuna karar verdikten sonra durup cüzdanı boxerımın içine doğru koydum. Ne olur ne olmaz yani. Gideceğim barda ayakkabının içinden bile parayı alabiliyorlar ama boxerdan da almasınlar bir zahmet.

Motoruma bindikten sonra kaskı kafama geçirdim. Kaskla kendimi uzaylılara benzetiyor olsam da yaptığım hız yüzünden çoğu zaman kaza geçiriyordum ve kafamı karpuz gibi patlamadan daha çok seviyordum. O yüzden kask takmak zorundaydım.

Hızla sürmeye başladığımda kıza ne alabileceğimi düşünüyordum. Ayaz’ın cüzdanını cebime -boxerıma desek aslında daha doğru olur- attığıma göre villa bile alabilirdim kıza. Ama daha güzel olması gerekiyordu. Daha özel...

Pizza!

Yemek yemeden aklımın çalışmayacağını fark etmemle *Dominos*’ta durup iki büyük boy pizza yedikten sonra yine motora bindim.

Evet ne diyorduk? Kıza hediye... Cüzdanı indiragandı yapmak o kadar çekici geliyordu ki kıza sakız alıp götürdükten sonra geri kalan parayı ceplemek isteğiyle dolup taşıyordum. Kızın sakız karşısında vereceği tepkiyi düşündüğümde vazgeçtim.

Barın önüne geldiğimde motordan inip kaskı çıkardım ve motorun oturağının üzerine koydum. Gözüm barın çevresinde geziniyordu. Dolmaya başlamıştı. Şarkıyı söyledikten sonra direkt bardan kaybolduğunu düşünürsek kıızı şarkıdan önce bulmalıydım.

Şarkı söyleyecekler, barmenler ve görevliler barın arkasından giriyordu. Barın arkasına doğru giderken gece soğuşu yüzünden kollarımı birbirine sardım. Götüm donuyordu ve omzuma ceketini bırakacak bir kız arkadaşım bile yoktu. Pardon. Onu erkekler yapıyordu değil mi?

Belki de bu yüzden sevgilim yoktu. Lanet olsun. Ben bütün sevgililerimde kız ceketini çıkarıp vermedi diye ayrılmıştım.

Hande, Atalay, Masal. Hepsi bana sövmüştü Alev'i sevdiğim için ama Ayaz anlamıştı derdimi. Masal da artık anlamaya başlamıştı. Onların da derdi aynıydı.

Alev'i arkadan girilen kapıya yaslanmış sigara içerken gördüğümde elimi kalbime yasladım. Horon tepiyormuş gibi atıyordu. Ve zaten soğukta her nefesimde oluşan buhar, şimdi daha da artmıştı. Nefes alış verişimi düzene sokamıyordum.

Yavaşça yanına yaklaşırken üzerindeki baktım. Koyu mavi bir braletin üzerine çektiği ceket ve altındaki dar pantolonla güzel görünüyordu. Zaten o her zaman güzel görünüyordu.

Adım sesleriyle bana döndüğünde gözlerini devirip önüne döndü ve bitmiş sigarasını yere atıp üzerine bastı.

“Yine mi sen?”

Bok, diyesim geldi içimden ama demedim. İlan-ı aşk edecektim kıza. Küfredip kafama taş yemeyecektim.

“Evet. Özledin mi beni?” diye dalgaya vurdum. Tamam. Sadece birazcık (!) erteleyebilirdim şu ilan-ı aşk işini. Birkaç dakika falan.

Düz bir ses tonuyla “Hayır,” dedikten sonra yaslandığı kapıdan doğruldu. Kapıyı açmak için elini kulpa götürdüğünde bileğinden tutup kendime döndürdüm ve engel oldum. Koyu mavi gözlerini irice açtı ve bana bakmaya başladı.

“Bir şey mi diyecektin?”

Seni seviyorum, demeliydim. Başımı yastığa yasladığımda gözümün önüne gözlerin geliyor. Sonra gözlerini kaçırsın, herkese bakarken bir daha bana bakmayışın. Üzülüyorum o zaman demeliydim. Sırf şarkı söyle diye barın sahibine para yağdırıp özellikle seni çağırmasını istiyorum, demeliydim. Salağım, aptalım ama âşığım demeliydim. Çevremdeki herkes garipsiyor. Hislerimi anlatıyorum, sıradan, unutursun diyorlar ama sen sıradan değilsin demeliydim. Diyecektim.

“Sıçmık.”

Kaşlarını kaldırdıktan sonra bileğini sertçe çekti. “Geri zekâlı,” diye homurdanıp arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Yüzümü buruşturup elimle yüzümü sıvazladım. Düşündüklerim Paris’te söylediğim Muş ama heyecan yapmıştım. Gözlerine bakarken o şeyleri söylemek ne kadar zordu anlayamazdınız.

Söylemem gerektiğini bildiğim için hızlı adımlarla ilerledim ve önüne geçtim. Gözlerini devirip kenara kayd ve ilerlemeye çalıştı. Yine önüne geçtim.

“Çekilir misin Anıl? Sinirimi bozmaya başlıyorsun.”

“Senin bir sinirin bozuluyor. Benim kişiliğim bozuluyor, hedeflerim, yaşam tarzım, hareketlerim bozuluyor.”

Bir ayağının üzerine yaslanıp kollarını birleştirdikten sonra kaşlarını kaldırdı. Gerçekten anlamıyordu. Saflık değildi bu. Salaklıktı.

“Lan her gece bara gelip seni dinliyorum, seninle konuşmaya çalışıyorum, bazı geceler evinin kapısına dayanıyorum. Hiç mi anlamıyorsun?”

Nefesini dışarı üfledi. “Anıl ne söyleyeceksen evirip çevirmeden söyle. Şarkı söylemem gereken zaman yaklaştı. Hazırlanacağım.”

“Hoşlanıyorum kızım senden. Çok hoşlanıyorum ama sen bir gece onunla bir gece başkasıyla, altındayken sadece benimle olmazsın biliyorum ama yine de hoşlanıyorum.

engel olamıyorum. Güzelsin. İyisin. Sesin zaten beni benden alıyor. Gülümsemeni hiçbir zaman bana karşı yapmamış olsan da başkalarına gülümsemeni görüyorum.”

“Yani?” dedi kaşları çatılırken. “Salaksın!” diye bağırdım. Resmen senden hoşlanıyorum demiştim anlamıyor muydu? Tabii Alev bunu her gün çoğu kişiden duyuyordu. Söylemek için bu kadar ciddileşen ve heyecanlanan ilkti sanırım ama ben sadece hoşlanmıyordum. Seviyordum da.

Sevgili olmak için söylenen cümleleri tek tek düşünürken Alev salaksın diye bağırdığım için sinirle itti beni. “Sensin salak. Gelmiş beni burada salak saçma cümleler söylemek için alıkoyuyorsun sonra bir de ‘salak’ diyorsun.”

Onu dinlemeden “Temmuz sineğim olur musun?” diye bağırdığımda ikimiz de uzun bir süre ifadesiz kalmıştık.

Ben davardım.

Ben salak ben geriydim. Geri zekâlı.

İleri özürlüydüm...

“Temmuz sineği” neydi ya? O kadar soru arasından onu mu seçmiştim? Oldu olacak acılı çiğ köfte sonrası çilem falan diyeydim.

Rezil olmuşum. Kızın bakışları da bunu yeterince belli ediyordu zaten.

Beni tekrar ittirdikten sonra “Anıl cidden benden uzak dur,” diye bağırdı. “Temmuz sineği mi? Bana hakaret mi ediyorsun sen? Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım!”

Çıkma teklifi ediyorum desem mi daha çok rezil olurum yoksa evet hakaret mi deseydim? Kız benim çıkma teklifimi hakaret olarak algılamıştı. Haklıydı. Küfür gibi algılasa yeriydi.

“Seviyorum işte anla,” diye soludum gözlerine bakarken. Gözlerini kaçırıp tekrar ittirdi beni. “Benden uzak dur. Sakın bir daha beni dinlemeye gelme.”

Kapıyı açıp içeri girdiğinde kapıyı kapatmadan tutup ben de içeri girdim ve arkasından bağırdım. “Sevgilim ol

dedim. Diğerlerinin aksine bedenini değil de kalbini sevdiğim için mi beni istemiyorsun?”

Umursamayıp çıkmaya devam ettiğinde küfredip kapıyı açtım ve dışarı çıkıp sertçe kapattım. İlan-ı aşk etmişim bir şey değişmişti sanki. Eskisinden daha beter olmuştuk şimdi. Kız fazla saftı ya da salak ama iki türlü de beni istemiyordu işte. İstemiyordu.

Ayaz'ı arayıp içkileri bitirmemesini söylemek için telefonu elime aldığım sırada fazla sayıda cevapsız çağrıyla kaşlarımı çattım. Atalay, Hande ve gruptan birkaç kişi aramıştı.

“Hass*ktir ne oluyor lan,” derken endişeyle motora yaklaşıyordum. Bu kadar aranma sayısı hayra alamet değildi. Motora binerken Atalay yine aradığında hemen açıp kulağıma götürdüm.

“Abi neden o kadar aradınız ne ol...”

“Hemen hastaneye gel.”

Masal'dan...

Geriye doğru düşerken elimi aşağı yukarı sallayıp denge kurmaya çalışıyordum. Her şey saniyeler içinde oluyordu ama sorulsa bin yıl anlatabileceğim hisler yaşamıştım. Bu anı hiç unutmuyacaktım.

Ayaz düşeceğimi anladığında, elini belime götürüp son anda beni tutarak kendine doğru çekti. Yiğit Abi sinirden benim düşeceğimi anlamamıştı ve Ayaz'a doğru bir hamle yaptı. Ayaz beni apartmanın koridoruna ittikten sonra benim düşmememe odaklandığı için Yiğit Abi'yi görmemişti. Yiğit Abi'nin darbesiyle merdivenlere doğru tökezleyen Ayaz'ı tutmaya ne minik ellerim ne de çılgılığım yetmişti.

Merdivenlerde yankılanan takır tukur seslerle gördüğüm görüntü kalbimin hızlanmasını sağlarken sonunda çılgılığımı

kesebildim. Şimdi apartman sessizleşmişti. Bütün olayı merak edip bizim kata inen veya çıkan apartman sakinleri benim gibi sessizce merdivenlerin sonuna bakıyorlardı.

Sessizliği bozan ben olmuştum. “Ayaz,” diye fısıldadım önce öne doğru bir adım atarken. Sesim yükselirken adımlarım da hızlandı ve “Ayaz!” diye bağırıp koşar adımlarla merdivenleri inmeye başladım. Arkamdaki hiç kesilmeyen adım seslerinden anladığım kadarıyla birkaç kişi benim gibi hareketlenmişti. Bazıları acıma nidaları yükseltiyor bazıları da ambulans gerekiyor mu? Bayılmış mı? tarzı sorular yöneltiyordu.

Ben mi?

Bense...

Sarsılarak ağlarken Ayaz'ın yanında yere çöktüm ve kapalı gözlerine dolu dolu olan gözlerimle baktım. Elim yüzünde gezinirken “Gözleri kapalı!” diye bağırdım kime bağırdığımı bile bilmezken. Belki babama bağıırıyordum yardım etsin diye. Belki anneme bağıırıyordum ambulansı çağırsın diye. Belki Yiğit Abi'ye bağıırıyordum biraz sonra ona saldıracağım için kendini savunsun diye.

Yiğit Abi yanımda yere çömelip parmaklarını Ayaz'ın boynuna yasladığında elimle gözlerimi kapattım ve içimden bildiğim bütün duaları sıralamaya başladım. Kısa sürdüğü için hep başa sarıyordum.

“Yaşıyor değil mi?” dedim hıçkırırken.

“Yaşıyor,” dedi rahatlıkla. O da korkmuştu ama asıl şimdi korkması gerekiyordu. Ellerimi yüzümden çekip göğsünden onu ittirdiğimde yere yarım yamalak eğildiği için dengesini sağlayamayıp düştü.

“Sana dur dedim!” diye bağırdım.

“Sana kafasını çarptı, dur dedim!” diye bağırmaya devam ettim boğazımı acıtacak derecede güçle. Çevremde bir sürü curcuna vardı. Anladığım kadarıyla ambulans çağırılmıştı ve apartman sakinleri bilindik yöntemlerle Ayaz'ın

durumuna bakıyordu. Bazılarının amacı uyandırmaktı. Bazılarıysa zarar görmüş mü ona bakıyordu.

“O durmadı!” diye bağırdı o da.

“Kes sesini onu iten sendin!”

Babam “Masal sakın ol,” diye uyardığında titrek ellerimle yüzümü yarım yamalak silip yine Ayaz’a baktım. Elimi yanaklarında gezdirdim. Beni tutmaya çalıştığı için düşmüştü merdivenlerden.

Belki bir daha canımın onun yüzünden acımasını istememişti. Ama şimdi yine onun yüzünden acıyordu. Hiçkırıklarımı kesemiyordum çünkü kafasını zaten merdiven demirine çarpmıştı birkaç dakika önce. Şimdiyse merdivenlerden yuvarlanmıştı. “Beyin kanaması” ihtimali içimi kemiriyordu. Bilinci de yerinde değildi.

Elim ensesine gitti. Başını dizlerime yaslamak istiyordum. Sanki beyin kanama ihtimalini azaltabilecekmiş gibi saçlarında gezdirmek istiyordum ellerimi. Dudağımı başına bastırmak istiyordum. Hiçbir şey olmayacağını fısıldamak.

Elim ensesindeyken elimde hissettiğim kayganlıkla hemen elimi çektim telaşla.

“Baba,” dedim boğulmuş gibi. Ben hiçkırıklarım yüzünden cümleme devam edemediğimde babam ne olduğunu anlamak için elini Ayaz’ın ensesine götürdü. Elini kendine çektiğinde parmaklarında gördüğüm kanla sanki her hücremi yakıyorlarmış gibi ağlamaya başladım.

O kan şimdi benim parmaklarımda da mı vardı?

“Ba-ba n’o-n’olursun ambulansı -hıçkırık- beklemeyelim. Bi-bi-bizim arabamızla götüre -hıçkırık- lim.”

Babam başıyla onaylayıp ayaklandı. Apartmandan birkaç arkadaşı da babama yardım etmek için öne atıldılar. Ayaz’ı kaldırırlarken ben hareket edemediğim için onlara zorluk çıkartıyordum. Babam beni sertçe kenara ittirince kendime gelip ayaklandım. Gözlerim yüzünde takılmıştı. Yüzündeki o sırıtışa alışmıştım ben. O gülüşe. O parlayan gözlere.

Şimdi dayanamıyordum o gözlerin kapalı olmasına. Ayaz her zaman bir şekilde kendini ön plana atmayı bece-riyordu. Her zaman beni arkasına çekip asıl acıyı kendisi yükleniyordu. Fiziksel olarak da ruhsal olarak da.

Seviyordum işte. Ölecekmiş gibi seviyordum. Sadece birkaç saniye Ayaz'ın olmadığı bir dünya düşündüğümde boğulacakmış gibi oluyordum. Aylardır tanışıyoruz. Hat-ta birkaç aya sene olacaktı. Bu noktaya gelebilmek için ay-lar harcamıştık ama bu hissi kaybetmemiz birkaç saniye bile sürmezdi. Bir insanın ölmesi ne kadar sürerdi ki!

Belki önemli bir şey yoktu belki de çok önemliydi. Belki sadece baygınlıktı belki de beyin kanamasıydı. Her ihtimal-de yaşayan da ölecek olan da Ayaz'la biz olacaktık.

Onların Ayaz'ı indirmelerini izlerken sarsılarak ağlıyor-dum. Annem beni çekmeye çalıştığında telaş yapıp kolumu çektim. Koşar adımlarla eve çıkıp üzerime ince bir hırkayla telefonu saniyeler içinde alıp aşağı koşarak indim. Ambu-lans da gelmişti.

Adamlar Ayaz'ı sedyeye koyarlarken daha hızlı koşma-ya başladım. Ambulansa varacağım sırada babam kolum-dan tutunca dolu gözlerimle ona döndüm.

“Buraya kadar Masal. Ona daha fazla yardım edemeyiz.”

“Efendim?” dedim neredeyse bağırarak. Ne dediğini biliyor muydu? Sadece Yiğit Abi'nin yanlış anlaması yü-zünden Ayaz'ın yaptığı bütün iyilikleri unutacak mıydı? Ayaz'ın beni zorlayan bir serseri olduğunu söylemişti Yiğit Abi. Babam öyle olmadığını biliyor olmalıydı. Ayaz'ı ta-nıyordu. Ayaz'ın bana ne kadar yardım ettiğini biliyordu. Ayaz'la aramızdaki şeyi biliyordu. Tamam gecenin yarısın-da gelip beni çekiştirirken bütün apartmanı uyandıracak derecede ses çıkartarak konuşması doğru değildi ama yine de babamın onunla ilgili düşüncelerinin değişmesini de sağ-lamamalıydı.

“Ayaz’a bir şey olmayacak. Olacak olsa bile yanında gitmene gerek yok. Biz vatandaş olarak üzerimize düşeni yaptık ambulans çağırıp onu teslim ettik. Gerisini ailesi düşünsün.”

Kolumu hâlâ tutuyordu ve görevliler ambulansın kapılarını kapatmaya başlamışlardı. Gözümü tekrar babama döndürdüm. Kararla bakıyordu. Göz ucuyla anneme baktığımda başını yana eğip “ben bilmem” dercesine baktı.

Dudağımı ısırdım. Ayaz için aileme karşı gelmek mi? Ayaz sandıkları gibi biriydi belki. Ayaz’ın iyi aile çocuğu, terbiyeli temiz bir delikanlı olmadığını biliyordum. Tam tersiydi. Alkolle, içkiyle arası vardı. Uyuşturucu bile kullandığı vardı. Birçok kızla birlikte olmuştu. Terbiyesizdi ama yine de sevdiğim adam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu ve ne olursa olsun onun yanında olacağım gerçeğini.

Kolumu sertçe çektim ve ambulansa yöneldim.

“Masal. Gel yanıma. Sinirlerim bozuluyor kızım.” Uyarırcasına söylüyordu. Doğru söylemek gerekirse umurumda değildi. Ben Ayaz’ın iyi olduğunu öğrenmeden rahat nefes bile alamazdım. Kaldı ki onu ambulanda tek başına bırakıp eve girecektim ve yatağında uyku çekecektim ha? Biraz zordu o.

Görevliye söylediğimde tekrar arka kapıyı açtı ve Ayaz’ın esmer tenli yüzüne bakarak arabaya bindim. Görevli kadın Ayaz’ın başını sabit tutmak için bir şey takıyordu. Sedyenin yanındaki yere oturup Ayaz’ın ellerini tutarken burnumu çektim. Göz ucuyla babama baktığımda arkamdan bakmıyordu bile. Eve yönelmişti. Sırtını dönmüştü.

Bana sırtını dönmüştü.

İlk defa ona rest çekiyordum evet. Ama gözlerime baktığında bana gitmemem gerektiğini söylemesi saçmaydı. O gözlerden onu ne kadar sevdiğimi anlaması gerekiyordu. Ayaz’ı ne kadar çok sevdiğimi.

Bölüm 14

Kolumdan dürtüldüğümde başım sola doğru düşerken sıçrayarak gözlerimi araladım.

“Ne oluyor ya?” diye sızlandım bana doğru eğilmiş Anıl’a bakarken. Dudağını ısırıldı.

“Uyuyakalmışsın.”

Elimle yüzümü sıvazlayıp uyanmaya çalışırken nerede olduğumu kulağıma gelen seslerden sorguluyordum.

“Ameliyathaneyi hazırladınız mı?”

“Aslı sen üç yüz iki numaralı odaya.”

“Acile hasta gelmiş.”

Elimi aniden yüzümden çekip kalktım ve elimi nereye koymam gerektiğine karar veremediğim için havada sallamaya başladım. “Ayaz uyandı mı? Kendine geldi mi?”

Anıl gözlerime anlamadığım bir biçimde bakınca bir hemşireye sormanın daha iyi olacağına karar verip çevreme bakınmaya başladım. Atalay’ı bir odaya girerken gördüğümde o tarafa doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladım.

“Masal bekle bilmen gereken bir şey var.”

Onu umursamayıp ben de Atalay’ın peşinden odaya girdim. Atalay benim de girdiğimi görünce durdu ve bileklerimden tutup benim odada ilerlememi engelledi. Şu anda odanın genişleyen kısmına çıkan ince ve kısa koridorda dikiliyorduk.

“Ayaz burada mı?” dedim gözlerimin parladığına emin olduğum saniyelerde soluyarak. Atalay’ın renkli gözleri kııldı ve “Burada ama...” diye mırıldandı. Gerisini dinlememe

gerek yoktu. Bileklerimi kurtarıp kısa koridordan geçtim ve göz hizama yatak girince oraya yöneldim. Ayaz sapasağlam duruyordu işte. Koyu renk gözleri, her zamanki gibi güzel yüzü. Tek fark başının arkasında sargı olmasıydı. Ve her zamanki siyah kıyafetlerinin aksine mavi hastane kıyafetiyle yatakta oturur vaziyette duruyordu.

Kendi kendime güldüm. İyiydi işte.

Gülmemle gözlerini bana çevirdiğinde gülümseyip ona doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım. Ellerini belimde hissetmiyordum ama bunu umursamadım. Kendine has kokusuyla hastanenin hasta ve ilaç kokan kokusu birleşse de güzel duruyordu. Parfümüyle o kendi teninin bıraktığı koku zaten dünyadaki en güzel keşifti. Gözlerinden sonra.

“Ah. İyisin iyisin. İyiyim iyiyim. Bir şey olacak sandım çok korktum. Sen öyle merdivenlerden yuvarlanınca...” İç çektikten sonra daha sıkı sarıldım. “Hem de benim yüzümden. Çok korktum ama iyisin işte. Hiçbir şeyin yok.”

Ellerini belimde hissettiğimde gülümsedim. Ama birkaç saniye sonra o eller tarafından itildiğimde kaşlarım şaşkınlıkla kalktı ve kollarım havada kaldı. Bana her zamanki gibi bakmayan gözlerine yutkunarak baktım.

“Ayaz?” dediğimde Atalay yanımıza geldi ve bana döndü. “Bir sorunumuz var.”

“Ne?” dedim Atalay’a bakarken. Zaten Ayaz’ın kokusunun burnuma dolmasıyla ve onu yeniden sapasağlam görmüş olmanın sevinciyle hızlanan kalbim bu sefer korkuyla çarpıyordu. Gözlerimi Ayaz’a çevirdim. “Yoksa bana kızgın mısın?”

Cevap vermeyince odada sıkıntıyla nefes aldı Anıl. Neler oluyordu anlamamıştım. Tekrar Ayaz’a baktım. “Ama ben bir şey yapmadım ki. Yaptıysam da bilmiyorum. Neden kızgınsın bana?”

Neredeyse ağlayacaktım. Bana parlayarak bakan gözleri şimdi yabancıymışım gibi bakıyordu. “Bunun burada ne işi

var? dermiş gibi. Bu kadar nefretini toplayacak ne yapmış olabilirdim ki? Dün akşam geldiğinde de beni suçlayarak konuşmuştu. Neyi yanlış anlamıştı?

“Sen ne ayaksın?”

Evet Ayaz söylemişti bunu. Evet Ayaz'ın konuşma tarzına da uyuyordu ama gözlerindeki yadırgamayla sözlerindeki tersleme dokunmuştu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözyaşlarımı geri yollamaya çalışırken bir Anıl'a bir Atalay'a baktım. Anıl başını eğip bakışlarını kaçırırken Atalay başını yana eğip üzgün bir bakış attı. Anlamıyordum.

Odaya bir hemşire girdiğinde Ayaz'ın bakışları ona döndü. “Hiçbir şeyim yok diyorum sabahtan beri beni burada tutuyorsunuz. Sınırlerim bozuluyor bak. Hem Selin neden hâlâ gelmedi?”

Ağzım açılırken Atalay'a “Neler oluyor burada?” diye tısladım. “Tamam anladım bir bok yemişim bana kızgın ama Selin ne alaka ya?” Sonlara doğru sesim yükselmişti. Hemşire bana üzgün bir bakış attıktan sonra elinde dosyayla Ayaz'ın karşısına geçti.

“Ayaz Bey fiziksel olarak kontrol edilmesi gereken bir zararınız yok, evet ama tomografi çekilmesi gerekiyor. Beyninize.”

Ayaz alayla güldü. “Üzerine üstlük zekâma laf ediyorsun,” dedikten sonra yataktan kalkıp üzerindeki hastane giysisine iğrenerek baktı. Bana baktığı gibi.

“Neredeyse her gün bu hastanedeyim hâlâ bana bu giysiyi giydirmemeniz gerektiğini anlamadınız.”

Her gün mü? Ayaz'ın her gün hastanede ne işi vardı? Başımı onaylamaz bir biçimde salladım. Hiç anlamadığım şeyler oluyordu.

“Ayaz Bey,” deyip oturtmaya çalıştı kadın hemşire. Ayaz sertçe kadının ellerinden kurtulduğunda Atalay da olaya dahil oldu ve Ayaz'ı zorla oturttu.

Anıl sonunda kapıda dikilmekten vazgeçip odaya adım attı ve yorgun bakışlarını Ayaz'a yöneltti. "Ayaz. Selin gelmeyecek. Onun gelmesini de istemiyorsun. Kendinde olsan istemezdin."

Ayaz Atalay'ın ellerini ittikten sonra Anıl'a döndü. Üzerine atlayacakmış gibi bakıyordu. Kaşlarını çattı. "Doğru konuş lan sevgilim hakkında. Hem neden gelmiyormuş? Ben neden buradayım? Şu çirkin kız neden ağlıyor?"

Takılmam gereken o kadar çok şey vardı ki!

"Şu" göstergesine layık görüldüm, ona mı üzülmeliydim?

Yoksa bana "çirkin" dediğine mi kırılmalıyım?

Neden burada olduğunu bilmediği için mi korkmalıyım?

Selin'e "sevgilim" dediği için mi şaşırmalıyım?

"Atalay," dedim nefesimi endişeyle dışarı verirken. "Neler oluyor burada?"

Ayaz'ın bakışları bana döndü. "Sen geçen gece takıldığım kız mısın? Kızım paranı verdim, ne diye hâlâ duruyorsun?"

Gözlerim açılırken dudaklarım da aralandı. Her sınırlendiğimde, korktuğumda ve üzüldüğümde yaptığım gibi avucumu tırnakladım. Gözlerimin doluluğu ilk defa işime yaramıştı. Şimdi beni tanımayan gözlere bakmak yerine gözyaşlarımın beyazlığında boğulayım, daha iyiydi.

"Hafıza kaybı," diye fısıldadım. Atalay zor adımı atmış olduğumuzun rahatlığıyla iki saattir cevapsız bıraktığı sorularıma cevap vermeye başladı. "Kısa süreli bir şey sanırım. İki sene öncesinde olduğunu düşünüyor. Selin'le sevgili ve içli dışlı olduğu zamanlar. Hâlâ Selin'le sevgili olduğunu, onu sevdiğini sanıyor. Uyuşturucu kullandığı zamanlar olduğu için çoğu zaman krize girer ve hastaneye getirilirdi veya kendine zarar vermeye kalkıştığı için getirmek zorunda kalırdık. Her gün hastanedeyim derken o anlamda dedi."

Ben sarsılarak geriye doğru bir adım attığımda Anıl odadan çıktı. Atalay gözlerimin içine bakıyordu ve Ayaz benden de şaşkın gözüküyordu. "Ne demek hâlâ Selin'le sevgili

olduğunu, onu sevdiğini sanıyor?” dedi benim düşüncelerimi dile dökerek.

“Ayaz,” dedi Atalay zorlukla. Titrek nefesimle hıçkırdım. Kötülük başımızdan eksilmiyordu. Bir mutlu olamıyorduk. Her zaman çok görülmüş gibi elimizden alınıyordu gülümsemelerimiz, kahkahalarımız.

Ayaz’ın gözleri hıçkırmamla bana döndü. “Bu kız kim?” diye kükredi. “Ben neden buradayım? Hafıza kaybı ne lan? Selin’i getirin!”

Atalay Ayaz’ı sabit tutmaya çalışırken hemşire doktoru getirmek için odadan çıktı. “Ayaz artık Selin’i sevmiyorsun kardeşim. Hafıza kaybı yaşadığın için öyle düşünüyorsun. Ve bu kız kim dediğin kişi uğruna canını feda edecek kadar sevdiğin yeni sevgilin.”

Ayaz inanamayarak Atalay’a baktı. “Hayır öyle bir şey olamaz,” dedikten sonra gözlerini bana çevirdi. Gözlerindeki kararlılık artmıştı bana bakınca. “Kesinlikle olamaz,” dedi gözlerindeki ifade ve sesindeki rahatlıkla.

“Benimle ta*ak geçiyorsunuz. Bu kızı nereden bulduysanız geri yollayın. Bir daha uyuşturucu kullanmayayım diye yapıyorsunuz bunu değil mi?”

Kendi tahminlerini öne sürerken aynı zamanda Atalay’ın ellerinden kurtulmuş ayağa kalkmıştı. Odada dört dönüyordu. Sanırım bir şey arıyordu. Bulamadığında sinirle hastane yatağının yanındaki komodine tekme attı ve komodin yere gürültüyle düştü.

“Selin nerede?” Daha çok kendiyile konuşur gibiydi. Odada dolaşırken benim tarafıma geldiğinin farkında değildi. Hâlâ bir şeyler arıyordu. Atalay elleriyle onu durdurmaya çalışırken Ayaz’ın arkasında dolaşıyordu. Bense hareketsiz, sessizce ağlıyordum. Gözümün önünden bir saniye bile gitmeyen binlerce anımızı şimdi onun hatırlamadığını bilmek canımı acıtıyordu.

O anılarla sevmiştii beni.

O anılarda öpmüştü.

O anıların içinde gülümsemişti.

O anılarda hissetmişim ben korkuyu, endişeyi, aşkı, mutluluğu. Şimdi Selin'i seviyordu. Selin'den bana doğru dönmesini sağlayan hiçbir anıyı hatırlamıyordu. Beni sevmiyordu.

Hıçkırdım. Şu anda beni sevmiyordu. O ufacık canım acıdığında endişelenen gözleri ve birinin bana zarar vermek üzere olduğunda koyulaşan gözleri şimdi bana iğrenerek bakıyordu. Sanki onu Selin'den koparacak kişi benmişim gibi. Kendine yediremiyordu. Hâlâ Selin'i sevdiğini, hafıza kaybı olmadığını, Atalayların şaka yaptığını düşünüyordu. Bir yandan ona inandığını görebiliyordum çünkü bana bakan bakışlarından anlıyordum. Nefret etmesi doğaldı. Selin'i önceden ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Şimdi ondan başkasını sevdiği düşüncesi onu korkutuyordu. Ondan başka bir kız düşüncesi onun midesini bulandırıyor. Benden iğreniyordu.

Bana doğru gelirken başı yere eğik, gözleri yerde geziniyordu. Hâlâ ne aradığını bilmiyordum. "Ayaz," dedi Atalay önüne geçmeye çalışırken. Ayaz onu yana itip aramaya devam etti. Her adımında bana yaklaşıyordu ve hareket edemiyordum. O bunun farkında bile değildi zaten.

"Şaka yapmıyoruz. Hafızanı kaybettin. Ensendeki bantlardan anlamıyor musun? Merdivenlerden yuvarlandın."

"Kes sesini!" diye kükredi Ayaz Atalay'a bakmadan yere bakmaya devam ederken. Bana doğru bir adım daha attığında bedenlerimiz çarpıştı. Düşmemek için ona tutunurken gözlerimi gözlerine çıkardım. Sonunda yerden gözlerini alıp ileriye bakmayı akıl etmişti. Bana bakmayı.

Elleri hiçbir yerimde olmamasına rağmen sanki dakikalardır öpüşüyormuşuz gibi hissediyordum gözlerine bakarken. Sadece ben ona düşmemek için dokunuyor olsam da etkilenmişim. Gözlerim kızarıktı ve gözlerine beni

hatırlaması için yalvarıyordum. Şimdi anlıyordum beni severek geçirdiği saniyelerin değerini. Şimdi anlıyordum evimin kapısına dikilip “sadece bana gülümse” derkenki çaresizliğini. O zamanlar beni seviyordu. Sadece beni seviyordu.

Oysa şimdi o duyguları Selin'e hissettiğini düşünüyordu.

“Unutmuş olamazsın,” diye mırıldandım titrek sesimle. Kaşları kalktı. Gözleri ifadesizdi ama yüzümü tanıyordu. Hatırlaması gerekiyordu. Binlerce kez bakmıştı yüzüme. Binlerce kez ince uzun parmaklarını gezdirmişti tenimde. Unutamazdı.

“Ben seni sevemem,” dedi kendiyle çatışır gibi. “Tipim bile değilsin.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Güzel bir kızdım. Bunu herkes söylerdi ama Ayaz esmerlerden hoşlanırdı. Beni güzel bulması aylar geçtikten sonra gerçekleşmişti. İlk öpücüğümü alırken bile beni çirkin buluyordu muhtemelen ama yine de beni öpmek, bana sarılmak istiyordu. Sevginin dış görünüşle alakası yoktu. Ayaz’la bunu yaşamıştık.

“İşte bu yüzden inanman gerekiyor,” dedim burnumu çekip. Ağlamamak istiyordum ama şimdi omuzlarında olan ellerimin en son ne zaman onun vücudunda olduğunu düşündüğümde ağlama isteğim artıyordu. Çok zaman kaybetmiştik. Benim öğrendiğim gerçekten sonra, bizim kavga edişimizden sonra, onu bir türlü affedemeyişimden sonra...

“Bu yüzden inanman gerekiyor çünkü ben Selin’in tam tersiyim. Dış görünüş olarak, kişilik olarak... Onun sana acı verdiğini biliyorum. İşte bu yüzden bana inanman gerekiyor çünkü ben sana acı vermedim.”

Acı da vermiştim ama benim de canım acımişti her onu incittiğimde. Selin’le öyle değillerdi. Selin onun canını acıttığında umursamazdı ama ben onun canı acıdığına bile kendi canım acımış gibi hissediyordum. Canlarımızı yakmıştık ama bunu beraber yapmıştık.

Gözlerime o bitter çikolata rengindeki gözlerini dikmiş kendine bahane arıyordu. İnanmamak için bahane. Gözlerimde güven aramıyordu çünkü bu gerçeğe inanmak istemiyordu. Omuzlarımdaki ellerimi ittirdikten sonra gözlerini kaçırdı. “Şu kaçığı al başımdan,” dedi beni göstererek. “Selin’i ne kadar sevdiğimi biliyorsun Atalay. Başka bir oyun oynamalıydınız bana. Buna inanmam.”

Atalay tekrar Ayaz’ı inandırmaya çalışan cümleler söylerken doktor ve hemşire de odaya girmişti. Onları bırakıp odadan çıktıktan sonra merdivenlere yöneldim.

Beni hatırlamaması dayanılmazdı.

Ağlayıp ağlamadığımı bilmiyordum ama çıldırarak üzere olduğum kesindi. Ölseydim de beni unutmasaydı ama onun ölmesinden de beni unutması daha iyi bir seçenektir.

Yine de üzülüyordum işte. O odaya koşarken gözümün önünden bir sürü sarılma sahnesi geçiyordu. Onun beni itmesini beklemiyordum. Belki saçımdan öpüp sarılabilirdi. Ya da yüzünü boynuma gizleyip kokumu içine çekebilirdi. Ya da en azından ellerini belime koysaydı. Bana yeterdi ama o itmişti.

Sırf beni sevdiğini ona kanıtlamak istediğim için bana kaçık demişti. Merdivenlerden inerken çarpıştığım kişiyle geriledim.

“Masal?”

Selin’in sesiyle “Bir sen eksiktin!” diye bağırdım. Şimdi onu görecekti ve her şeyi tetikleyecekti. Onu görünce onu sevdiği düşüncesi daha da kesinleşecekti ve beni hatırlamaya çalışmayacaktı.

Selin gözlerini kırpıştırıp kaşlarını çattı. “Ne oluyor sana be?”

Anan oluyor, diye bağırmak istesem de sustum. Deminki bağırışım yüzünden zaten yeterince rezil olmuşum. Hastaneden kovulmak istemiyordum.

“Ne işin var burada?” diye tısladım. Gözleri yüzümde geziniyordu. Muhtemelen bok gibi görünüyordum ama pardon, canımdan daha çok sevdiğim sevgilimin bana gülümsediği, beni öptüğü ve hatta bana kızdığı anıları hatırlamıyor olması benim suçum değildi.

“Ayaz’a bir şeyler olmuş,” dedi dalgınca yüzüme bakarken. Bana üzülmüş gibi gözüküyordu. İşte buna sinir oluyordum. Şu sıralar ne zaman birine ihtiyacım olsa Selin çıkıyordu. Ayaz vurulduğunda ayağa kalkmamı sağlayan Selin’di. Ayaz’la ayrılmamızdan sonra ağlamamı kestiren ve Ayaz’ın karşısına geçiren de Selin’di. Şimdi yine karşımdaydı ve bana üzülerek bakıyordu. Bana neden yardım ettiğini bilmiyordum ama şu sıralar bana Ayaz’dan bile daha çok yardım ediyordu. Ben her şeyin üstesinden Ayaz’la beraber kalkmaya alışmıştım ama Selin’in her şeyi biliyormuş gibi ses tonuyla söylediği sözler de bende bir güven oluşturuyordu. Bu ilginçti.

“Peki sana ne oldu?” dediğinde sırf yardıma ihtiyacım olduğunu hissettiğim için onu terslemedim ve merdivenlerden inmeye devam ettim. O da tahmin ettiğim gibi peşimden geldi. Hastaneden çıktığımda sanki hava bana uyarılmış gibi yağmurluydu. Rüzgârın esintisiyle ağızındaki kuruluk kendini daha çok gösterirken hastane duvarına dayanmış bir banka oturdum ve dirseklerimi dizime yaslayıp elimle yüzümü kapattım.

“Şimdi anlat bakalım.”

Elimi yüzümden çekip ona döndüğümde eliyle bir dakika dermiş gibi parmağını kaldırdı ve çantasını karıştırmaya başladı. Ona anlamsızca bakarken çantada bile Ayaz’ın beni yabancılardan gözlerini görüyordum.

Onunla yabancı olmak isterdim aslında çünkü o bakışlarda tek anlam beni tanımadığı değildi. Aynı zamanda Selin’i sevdiğine inanmak için kusurlarımı görürmüş gibi bakıyordu bana. Belki de bakarken Selin’le olan anılarını

düşünüyordu, ben onunla olanları düşünürken. Nasıl kal-
kacaktık bu işin üstesinden? O bunu istemezken?

Çantasından çıkardığı peçeteyle yüzümü silmeye başla-
dığında ses etmedim. Peçeteyi bankın yanındaki çöp ku-
tusuna gözüyle hiza almadan atmasına rağmen peçete ku-
tunun içine girdi. Çantasından çıkardığı bir şişe suyu da
uzattığında bir senedir içmiyormuşum gibi titrek ellerimle
suyu içtim ve bitirdim. Onu da çöpe attıktan sonra Selin
bana döndü.

“Şimdi anlatabilirsin.”

“Görüntü kirliliğimi yapıyordum?” diye dalga geçtim.
Kendimi ruhsuz gibi hissediyordum ya da fazla ruhluydum.
Her iki şekilde de boğuluyordum. Bazı şeyleri en az hisse-
derken bazı şeylerinse doruğundaydım. Şu anda tutunabi-
leceğim hiçbir şey yoktu. Her zaman Ayaz’a tutunurdum
oysaki. Muhtemelen şu an hastanenin üst katlarındaki beni
hatırlamadığını haykırırımış gibi olan bakışlarıyla bana
baktığı odada doktora hiçbir şeyinin olmadığını anlatmaya
çalışıyordu. Belki de Atalay’a Selin’i çağırması için bağırı-
yordu.

“Şu anda da ses kirliliği yapıyorsun. Boğazını temizleyip
anlatır mısın şunu?”

Birkaç kez öksürüp sesimin titrekliğinden kurtulmaya
çalıştım ama elimde değildi. Gerçek boğazımı öyle sıkıyor-
du ki öksürüğümün bile titrek olduğunu düşünüyordum.

Selin eliyle “hadi” dermiş gibi hareket yaparken başını
öne doğru eğmiş, eğdiğim yüzümü görmeye çalışıyordu.

Burnumu çekip başımı dikleştirdim ve hastane bahçesin-
deki telaşı izlemeye başladım. “Beni hatırlamıyor.”

Evet en iyi böyle özetlenirdi durum sanırım. Ne olur-
sa olmuştu. Ayaz ben düşmeyeyim diye o merdivenlerden
düşmüş olabilirdi ama bu beni hatırlamadığı gerçeğini de-
ğiştirmiyordu.

Bir kez daha sarsıldım. Aldığımız nefes kadar anımız vardı. Beni kızartırken kahkahalar attığı o anlar. Gülüşümden öpüşleri. Sırf beni kaybetme korkusuyla kızaran gözleri. Benim için kurşunun önüne atlaması. Uçurumda ona çilek uzatışım, havuzdan beni çekip çıkarışı, kumsalda peşimden çocuklarla koşuşu, saçlarımın uçlarını boyayıp onunla romantik bir yemek yemek için onlara çağırdığım zamanki dansımız, tanıştığımız gün arabada birbirimize uzun bir süre anlamsız bakışımız, birbirimizi öpmek isteyip de geri çekildiğimiz o sayısız an, sarılarak uyuduğumuz, beraber futbol oynadığımız o mutluluk dolu anlar. Başını dizime yasladığı o birkaç değerli anı. Sinir krizi geçirip ona bir şeyler fırlattığımda umursamayıp birden bana sarılışı ve “Bırakmam,” deyişi. Uçurumda ona “Benim yangınım sensin!” diye bağrışım. Sanki ellerimi tuttuğundaki sıcaklık hâlâ elimdeydi. Bana şarkı söylerken gözlerindeki umut. “Benimle yan” derkenki gülümsemesi. Ve sonraki sarılışımız. Her şey gözlerimin önündeydi. Elleri hâlâ ellerimin içinde gibiydi. Sarılarak uyurkenki nefesi hâlâ boynumdaydı sanki. Gülüşü hâlâ kulaklarımda, öpüşü hâlâ dudaklarımda. Gözleri hâlâ göz hizamdaydı sanki. Kokusu hâlâ burnumda...

“Ama peçetelerimi bitiriyorsun sen!” diye sızlandı Selin belki de yüzüncü kez o peçeteyi yüzümde dolaştırırken. Sertçe ittirdim elini. Elimin tersiyle sildim gözlerimi. Ağlamamam gerekiyordu.

“Geçici miymiş? Kızım burada oturup ağlamak yerine gidip hatırlatmaya çalışsana. Geçiciyse uğraşmasan da hatırlar zaten ama eğer diğer türlüyse senin çabalaman lazım. Ben sizin aşkınızla kaç kez sarsıldım şimdi bir hafıza kaybı yüzünden mahvetme kendini. Seni hatırlamaması imkâns...”

“Seni sevdiğini düşünüyor!” dedim boğuk sesimle. Canım acıyordu. Kolumu kesseler bu kadar etkilenmezdim. “İki sene öncesindeyiz sanıyor. Beni tanımıyor bile.”

Gözlerimi ona çevirdiğimde şaşkınlıktan irileşen gözlerine gülmek istedim ama Ayaz'ın beni hatırlamıyor olduğu gerçeği kendini gösterdiğinde gülüşüm boğuklaştı ve hıçkırığa dönüştü.

“Onunla konuşabilirim,” dediğinde başımı onaylamaz bir biçimde salladım.

“Masal bir düşünsene. Hafıza kaybı yaşadığını, o dönemde olduğunu sandığını sevgilisi söylerse inanması daha kolay olmaz mı?”

Kararsızca ona baktım. Aslında doğru söylüyordu. Ama Selin'i gördüğünde gözlerinde oluşacak mutluluğu görmek istemiyordum. Selin'e “Sen konuş,” dedim pütürlü sesimle. Boğazımı temizlemek için birkaç kez öksürsem de birkaç dakika sonra yine ağlayacağım için sesimin o hâle geleceğini bildiğimden fazla çabalamadım.

Çantasını omzuna asıp kalkarken “Sen?” diye sorunca omuz silkip önüme döndüm. “Ben burada gayet iyiyim.”

“Yalan si*me,” diye homurdandı. “Şu sese bak. Hele gözlerine. Maviliğinden çok kırmızılığı gözüküyor gözlerinde. Git duş falan al, sabah gel. O zamana kadar biz de Ayaz'ı inandırmış oluruz. Gerisi zaten sende.”

Başımı kaldırıp ayakta dikilen Selin'e baktım. Üzerindeki kısa elbisesi hem bacaklarını öne çıkarıyordu hem de göğüslerini. Yüzüne abartısız bir makyaj yapmıştı ve saçlarını düzleştirmişti. Güzel gözüküyordu. Ağlamaktan gözlerinin altında torba çıkmış benim aksime. Ayaz'ın onu beğendiği zamanları hatırlıyor olması beni üzüyordu.

“Gerisi bende derken?” dedim küçük çocuklar gibi. Kendi kendime düşündüğüm tek şey anılardı. Mantıklı hareket edemiyordum. Bikkınca nefesini dışarı üfledi.

“Ne bileyim anılarınızı falan canlandırırısın. Hem yarın geldiğinde aranızda özel olan giysiler giyebilirsiniz. Saçlarını falan yap. Güzel gözük. Şu ağlamaklı yüz ifadenden de kurtul. Eğer becerebilirsen yarın akşama kalmadan Ayaz'ın hafızası yerine gelir.”

Başımla onayladığımda ilerlemeye başladı. Arkasından seslendiğimde bana döndü. Aslında sormak istediğim o topuklularla nasıl yürüyor olduğuydu ama onu es geçip “Bana niye yardım ediyorsun?” diye daha gerekli bir soru yönelttim. Dudağını büzüp kaşlarını kaldırdı.

“Günah çıkartıyorum,” diye geçiştirdiğinde oturduğum yerden kalkıp ona doğru ilerledim. Sorgulayan bakışları üzerimdeyken ona sarıldığımda vücudu kaskatı kesildi. Birkaç saniye sonra belli belirsiz temasıyla o da bana sarıldığında gözlerimi kapattım ve yaşlar yanaklarımdan aktı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Hadi hadi,” diye geçiştirerek beni uzaklaştırdığında tavrının aksine sesi yumuşaktı. Önüne dönmeden önce gülümsüyordu ve sonra hastaneye girdi. Arkasından bakmayı hastaneye girdiği an bırakmıştım. Zaten o elbiseyi giydiği için arkasından bakan birçok kişi vardı.

Bir kez daha ağlayacağımı fark ettiğimde başımı sallayıp hastanenin çıkışına yöneldim. Günün geri kalanı Hande'nin sihirli parmaklarıyla geçmişti. Kremleriyle hem göz altılarımla tıpımı bakılır bir şeye döndürmüştü hem de yarın ne yapacağım ile ilgili öneriler öne sürmüştü. Onlardaydım. Daha bizim eve geçmek istemiyordum. Muhtemelen babam ve annemle kavga edecektik ve şu anlık onlardan daha önemli sorunlarım vardı.

Anıl da yardıma geldiğinde yarınki planım kesinleşmişti ve artık daha fazla erteleyemeyeceğimi bildiğimden eve geçtim. Kapıyı Umut açtı.

“Anne. Seneler önce çöpe bıraktığımız ablam geri dönmüş.”

Gözlerimi devirip homurdanarak eve girdim ve direkt odama yöneldim. İçeriye girip kapıyı kapatacağım sırada tam da tahmin ettiğim gibi kapı itildi ve annem belirdi. Ona umursamazca bakıp önüme döndüm ve dolaba yöneldim. Banyo yapmam gerekiyordu. Ben dolabın kapaklarını açarken annem yanımda dikilmişti.

“Kızım, elin serserisi yüzünden aileden mi olacaksın?”

Sesi titrekti. Hamile olduğu için *Deniz Yıldızı*'nda Özgür “Hadi arkadaşlar yemek yiyelim,” dese bile ağlamaya başlıyordu. Neymiş Özgür çok iyi bir oyuncuymuş. O repliği söylerkenki ruh hâlini çok iyi insana hissettirebiliyormuş. Ulan adam yemeğe gidelim diyor sanki üvey evlat olduğunu öğreniyor. Evet annem hâlâ *Deniz Yıldızı* izliyordu.

“Ne saçmalıyorsun?” deyip banyodan sonra giyineceklerimi çıkarmaya başladım.

“Evden mi gidiyorsun?” dedikten sonra dolabın kapağını sertçe itti. Elim son anda çekebilmişim. Ben ona anlamamış gibi bakarken “Neden dolaptaki eşyalarını çıkarıyorsun? Masal yemin ediyorum reddederim seni. Anladın mı? Küçüklük fotoğraflarını AVM'lere asarım. Evden gidemezsin, yolarım saçlarını. Bir serseri yüzünden evinden mi olacaksın? Bak atacağım dediğim ünlü posterlerini atmadım bile. İstersen onları geri verebilirim. Gidemezsin,” dediğinde kahkaha attım.

“Anne şu *Unutma Beni* dizisinin yayından kalkması için yeterli sebepsin yemin ediyorum. Banyo yapacağım, iç çamaşırı alıyorum. Ne evden gitmesi? O cesaret yok bende. yemiyor merak etme.”

“Ha,” dedi yüzündeki ağlama ifadesi anında giderken. “Tamam o zaman. Yemekte ıspanak var. Ona göre, hazırlan yemeğe kadar sonra sofrada kusmanı istemiyorum,” dedikten sonra sanki biraz önce ağlayan ve Bihter'e taş çıkartacak derecede mimiklerini konuşturan kendisi değilmiş gibi salına salına odadan çıktı. Gözlerimi devirdim.

Giyeceklerimi aldıktan sonra banyoya yöneldim. Kapıyı direkt açtığımda gördüğüm şey karşısında çığlık atarak kapattım.

Şimdi Ayaz'ın yerinde olmak isterdim işte çünkü gördüğüm şey yüzünden önümüzdeki bir ömür kusacaktım.

Öğürürken elimle ağzımı kapattım ve kusmamaya çalıştım. Annem çılgımla koşar adımlarla yanıma geldi.

“Umut,” dedim elimi daha da bastırırken. Annemin gözünün önünden *Arka Sokaklar* dizisinde olan cinayetler geçerken dehşetle kapıyı açtı. O da gördüğü şey karşısında çılgık atıp kapattı.

“Şu eşşoğlueşşeğe yüz kez kapını kapat da tuvaletini yap dedim.”

“Anne kusacağım. Biliyorsun çok severim ıspanağı, yemek için ölürüm ama sanırım bu gördüğüm görüntüden sonra ıspanağı yiyemeyeceğim.”

Annem bir şey söylemek için ağzını araladığında elimi kaldırıp susturdum. “Biliyorum ıspanak yiyemeyeceğim için bana acıyorsun ama bununla yaşayabilirim. Yaşamaya da çalışacağım.”

Enseme şaplak yediğimde girdiğim oyunculığımdan saniyeler içinde çıktım. “O ıspanak yenilecek Masal,” dedikten sonra mutfağa ilerledi. Pufladım. Bir kurtulamamıştım şu ıspanaktan. Girişteki banyonun dolu olduğunu iğrenç bir şekilde öğrendiğim için annemlerin odasına girdim ve banyoya ilerledim. Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer demişler. İçeride işeyen babamı görmemek için yüzlerce kez kapıya vurdum. Bir de üzerine “İçeride biri varsa ‘bir’ desin!” diye bağırdığımda ses gelmedi ki bu son noktaydı.

İçeri girip üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Babamın konusu hiç açılmamıştı ama bana kızgın olduğunu biliyordum. Eve gelince neler olacaktı merak ediyordum.

Banyomu yaptıktan sonra saçlarımı tarayıp yarısını lavaboya bağış yaptıktan sonra kopan saçlarımı dudağımı büzerek klozete attım ve sifonu çektim. Saçlarımı ördükten sonra şortlu askılı pijama takımımı iç çamaşırlarımın üzerine giydim.

Yarın büyük bir gün olacaktı ve tek güvencem turuncu sutyenimdi. Onu hatırlamaması imkânsızdı.

Keyfim yerine gelmişti. Hande ve Anıl'la beraber zaman geçirince gülmek elde değildi. Başlarda konuşmuş, hep beraber ağlamıştık. Sonra da zamanla gülmeye dönüşmüştü hıçkırıklarımız. Anıl'a bu konuda saygım sonsuzdu. Duygularını herkes gibi saklamıyordu. Mutluysa mutlu, üzgünse üzgündü. Her şeyi anlatıyor, hislerini betimliyordu ve ağlayabiliyordu. Ona olan sempatim artmıştı.

Yemek olana kadar Atalay'la telefonda konuşmuştum. Ayaz'ın tam olarak inanmamış olsa da yarını benimle geçirmeyi kabul ettiğini söylemişti. Bu beni sevinçten delirtmişti. Onca zaman sonra beraber bir şeyler yapacaktık. Tamam o beni hatırlamıyor olabilirdi ama hatırlatacaktım. Bir sürü anımız vardı. Gerekirse hepsini tek tek anlatır, canlandırırđım. Şu öpüşmeli olanları kesinlikle canlandıracaktım zaten!

Bir gün boyunca sadece güzel anılarımızı düşünecektim ve günün sonunda eğer beni hatırlarsa onunla tekrar beraber olmaya hazırdım. Ama eğer hatırlamazsa o zaman ağır bir tokat yerdim hayattan, sanırım mahvolurdum.

Kendimi üzmemem gerektiğini mırıldanarak yatağıma oturdum ve kendimi geriye bıraktım. O anıları tekrar canlandırmak mükemmel olacaktı.

İlk tanıştığımız gündeki siyah deri taytımla siyah askılı tişörtümü giymiş vaziyette Ayaz'ı bekliyordum. Yüzümde kocaman bir gülümseme.

Her ne kadar Hande ve Selin üstelese de makyaj yapmamıştım. O beni doğal yüzümle tanımıştı. Küpesiz, bileklikesiz, rujsuz, topuklu ayakkabısız.

Tek süsüm gülümsememdi onun yanında. Şimdi bir de onun bana aldığı kolye vardı çantanın içinde. O taktığı gün gibi takması için kutunun içine koymuştum. Bugün

pekiştireceğimiz çok anı vardı. Ayaz'a geri vermiş olduğum kolyeyi bugün için Atalay bulup getirmişti.

Çantamdaki telefonumdan saate baktıktan sonra dudaklarımı büzüp elimi çantanın içinden çıkardım ve önüme döndüm. Aslında saatlerce bekleyebilirdim burada. Deniz parlaklığı içimi kamaştırıyordu. Aslında Ayaz'ı beklediğim için de olabilirdi bu kamaşma.

Çevreme birkaç kez bakındım. Evet burada buluşacaktık ama yoktu. Acaba gelmekten vazgeçmiş miydi?

Gülümsemem yüzümden silinirken tekrar telefonda saate baktım. Bir saat kadar geç kalmıştı. Rehberde numarasını bulup aradığımda açmadı. Bu omzumun biraz daha düşmesine sebep oldu. Belki de sadece Atalay'ı geçiştirmek için geleceğim demişti. Moralim iyice düşerken kalktım ve çantamı omzuma astım. Parktan çıkmak için arkama döndüğümde çarpıştığım şeyle durmak zorunda kaldım.

Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Yüzüme bir gülümseme yerleşti. Gelmişti.

“Eğer bu kadar yakınımda durmaya devam edeceksen direkt yatağa geçelim.”

Gözlerimi devirip bir adım geriledim. Hafızasını kaybetse de... Ayaz, Ayaz'dı işte.

Mutlulukla gülümsedim. “Şey... Gelmişsin.”

Aşırı mutluluğuma baygınca baktı. Bir an önce gitmeyi istemiş gibiydi. Yine de gülümsememi silmemeye çalıştı.

“Nedense herkes seninle birkaç dakika geçirsem bile seni seveceğimi sanıyor,” dediğinde gözlerimin parladığına emindim. Öyle olur muydu gerçekten? Beni hatırlamasa bile tekrar sever miydi?

“Oysa ben hislerimi biliyorum.” Yüzümdeki umut bekleyen ifade giderken omuzlarım çöktü ve dudaklarımı ısırıp gözlerimi kaçırdım. Hislerini biliyormuşmuş. Selin'i değil beni sevmesi gerekiyordu!

“Tamam sonuç olarak bütün gün benimlesin,” dedim ters ters. “İzle beni,” dedikten sonra ilerlemeye başladım. Moralim bozulmuştu.

“Arabam hemen yolun üzerinde,” dediğinde durup ona döndüm. “Hayır araba istemiyorum.”

Alayla “Orada anılarımız yok mu?” dediğinde sahte bir şekilde sırttıktan sonra tekrar somurttum. Dürüst olmasını isteyen bakışlar attığımda yanağını şişirip nefesini dışarı üfledi.

“Tamam sadece yürümeyi sevmiyorum.”

Elini tutup çekişirdim. “Kötü haber bütün gün yürüyeceğiz sayılır. İyi haber, ben yürümeyi çok seviyorum.” Aslında pek sevmezdim hareket gerektiren şeyleri ama Ayaz’la yürümeyi çok seviyordum. Ayaz’la yaptığım her eylemi çok seviyordum.

Elimde olan eline baktığını fark ettiğimde adımlarımı yavaşlatsam da durmadım. “Ne var?”

“El ele tutuşmayı sevmem,” deyip elini çektiğinde bozulmam da belli etmemeye çalışıp yürümeye devam ettim. “Öyle mi? Çünkü her seferinde elimden tutan sen oluyordun.”

Bana yan bir bakış attı. “Anımız olduğuna inanmadığımı söylemiştim.”

Hemen önüme döndüm ve moralimi bozmamaya çalıştım. Bugün ona kırılıp sinirlenip gidersem onun bir şeyleri hatırlaması için çabalamamış olurdum ki o da hatırlamazdı. Bu ihtimalden korkup ona baktım. Elleri ceplerinde yürürken ileriye bakıyordu. Gülümsedim. İzlenilme hissiyle bana döndüğünde gülümsememi silmedim. O gülümsemeyi hatırlaması gerekiyordu.

“Sorunlu gibi gülümseyip durma. Sinirimi bozuyorsun.”

Ah. İncinmemiştim. Sonuç olarak Ayaz beni hatırlarken bile binlerce hakaret ediyordu. Bir sorunlu demesi koymazdı.

“Bir keresinde gülümsememle ilgili güzel bir şeyler söylemiştin.”

Yan profiline ne kadar güzel olduğunu düşünürken “Ben öyle romantik şeyler söylemem,” dediğinde orta parmak çekesim geldi. Bazen o kadar güzel şeyler söylüyordu ki, Ayaz’dan şüpheleniyordum.

“Aslında aynen,” dedim dediği şeyi düşünürken. “Fazla romantik değildi ama tatlıydı.”

“En fazla gülümsemenin beni etkilediğini söylemişimdir. O da seninle birlikte olmak içindir.” Başını bana çevirip beni şöyle bir süzdü. Gözleri küçümseyerek bakıyordu. Ah yine mi başa dönüyorduk? “Gerçi seninle birlikte olmak isteyeceğimi sanmıyorum.”

Dediği şeyleri umursamamaya çalıştım. Ayaz’ın beni güzel bulduğuyla ilgili bir sürü cümlesini hatırlıyordum. Tek sorun, o hatırlamıyordu.

“Aslında daha çok gülümsememi beğenmenle ilgili şeylerdi. Bir keresinde -ki bu iki gün önce oldu- sadece bana gülümse demiştin yalvarırcasına.”

Dalga geçercesine güldü ileriye bakarken. “Oldu olacak üzerine bir de ağladın de götümü açıp güleyim.”

“Ağladın,” dedikten sonra ibnece sırttım.

Bana alayla baktı. İnanmıyordu. “Götümü görmek istiyorsan söylemen yeterli. Böyle yalanlarla uğraşma boşuna.”

Lunaparka geldiğimizde ona hakaret etmek için araladığım dudaklarımı birbirine bastırdım. Sakin olmalıydım. Şu hafızası bir yerine gelsin o zaman gösterecektim ben ona.

“Her şeyi hatırladığında yalan mı gerçek mi bir daha konuşuruz,” dedim sadece. Durduktan sonra sırtımı lunaparka çevirip Ayaz’a döndüm. “Buraya neden geldik? Çocukluğumu unutmadım. Son iki senemi unuttum farkındaysan. O anları hatırlatmak için kısaca bara ya da geneleve götürebilirsin. Muhtemelen orada geçmiştir senelerim.”

Onu umursamayıp “Bu lunaparkı bana zorla yaptırmıştın hatırlıyor musun?” dedikten saniyeler sonra dudakımı ısırdım. Hafıza kaybı geçirmiş birine daha fazla saçma olan bir soru sorulmazdı herhalde.

“Hatırlasam seninle bir günümü geçirmek zorunda kalmazdım, değil mi güzelim?”

Hatırlasan bu sözlerinden sonra kafana bir şeyler fırlatmadığıma dua etmen gerektiğini bilirdin, dedim içimden. Çocuğa daha beni hatırlamıyorken cani gözükmek istemiyordum.

Ve bana biraz önceki gibi “güzelim” dediği milyonlarca an vardı ama ilk defa bu kadar ruhsuz çıkmıştı o ince dudaklarından bu kelime.

“Her neyse işte. Baban burayı yapman için görev olarak sana vermişti ve sen de bana postalamıştın, sonra...”

Lafımı kesip “Güzel günlermiş. Eğer anlatacaklarım bittiyse gidelim mi artık?” dediğinde küçük bir çocukmuş gibi sinirle ayağımı yere vurdum. “Ya iki dakika sus. Koca karılar gibisin Ayaz ya. Hayır şeyini görmemiş olsam karı diyeceğimde...”

Yüzünü buruşturdu. “Biz beraber mi olduk? Kriterlerim çok düşmüş. İyi ki unutmuşum o seneleri.”

“Hayır!” diye haykırdım yüzüm kızarıırken. Onları derken muhtemelen bizi yatakta düşünmüştü. Şurada kusabilirdim.

“Sorması ayıptır nasıl gördün o zaman? Açıp baktın mı?”

Tekrar “Hayır!” diye haykırdım. Utançtan terlemeye başlamıştım. Ellerimi havada sallarken ona anlatmaya çalışıyordum telaşla.

“Öyle değil. Ben birden banyoya girince sen de çıplaktın ve...”

Bu telaşlı hâlim çok komikmiş gibi gülmeye başlamıştı. Belki de evet, çok komikti. Yine de onun gülmesine vesile olduğum için parmaklarımın uçlarında yükselip ellerimi arkamda bağladım ve gülümsedim.

GülüŖü durunca eŖ zamanlı olarak “Çok salaksın,” dedi. Dudağımı büzdüm. Bunların intikamını alacaksın Masal boşuna sinirlenme.

Gözlerini lunaparka çevirince anlatmaya devam ettim.

“Öyle iŖte bana yaptırtmıŖtın ve seninle bir kez buraya gelmiŖtik. Sen beni zorla kamikazeye ve hız trenine bindirmiŖtin. Ben de seni dönme dolaba bindirmiŖtim.”

“Hadi lan oradan kafama silah dayasan binmem ona.”

Aklıma anı gelirken terbiyesizmiŖ gibi görünsem de sırıttım. “En tepesinde beni öpmüŖtün.”

“En tepesinde birlikte olacağımızı bilsem yine de binmezdim.”

Sabır dilercesine derin bir nefes alırken kızarıklığıımı yüzümü eğerek gizlemeye çalıŖıyordum. Egemen’in beni tehdit edip durduğu zamanlarda dolabıma bıraktığı fotoğraf bunu kanıtlardı. Fotoyu görmemden hemen sonra Egemen ortaya çıkmıŖ ve beni korkutan cümlelerini söylemiŖti. Dün gibi hatırlıyordum.

“Ayaz hatta en tepede durdurması için adamı tembihlemiŖtin. Az zaman durdurdu diye de yumruklamıŖtın.”

“Bak yumrukladığıma inanırım ama o alete bindiğime asla.” Gözlerimi devirip elinden tuttum ve lunaparka çekiŖtirmeye baŖladım. Genellikle lunaparklar gece dolduğu için Ŗimdi fazla kiŖi yoktu.

“Ŗu sevgili kabinlerini de sen mi koydurdun?”

İnkâr etmek yerine anlamaya çalıŖması hoŖuma gidiyordu.

Oraya baktığımda güldüm. “Hayır onu sen koydurdun.”

“İyi yapmıŖım,” dedi bilmiŖ bilmiŖ.

KöŖede öpüŖen çifti gördüğümden yüzümü buruŖturdum. “Sanırım bazıları oraya gitmeye üŖeniyor,” dedim. Yüzüm de aynı zamanda kızarmıŖtı çünkü biraz sonra yatağa geceklermiŖ gibi öpüŖüyorlardı. Hiç Ayaz’la böyle öpüŖüp öpüŖmediđimi sorguladım kendi kendime. Sanırım öpüŖmüŖtüm.

Yüzümün hâlini görünce güldü. “Öpüşmekten bile bu kadar çekiniyorsan biz seninle nasıl yattık?”

“Yatmadık,” diye homurdandım. Şu konunun değişmesi gerekiyordu çünkü kızarıklığım başka türlü geçmezdi.

“O zaman seninle nasıl sevgili kaldım?” Ona ters bir bakış attım. Onu ilk tanıdığımda da böyleydi. Her şeyi bedensel zevke vuruyordu. Selin’i sevdiğini bilmesem aşkı tanımıyordu diyecektim ama o zamanlar Selin’i seviyordu.

“Bilmem. Gülüşümü beğendiğini söylerdin. Bazen ilişkiler birlikte olmadan da yürütülebiliyor. Eğer seversen.”

Dilini şaklatıp önüne döndü ve lunaparkın içinde yürümeye devam etti. “Neden gülüşünü dinleyeyim ki?”

“Selin’le öyle miydiniz?” dedim öfkeyle. Aşkını yatakta mı gösteriyordu? Bir an olduğu yerde durup sinirle bana döndüğünde ben de durdum.

“Selin’le kendini kıyaslama bücür. Anladın mı?”

Gözlerim kızarıırken başımı eğip yere baktım. Belki de gitmeliydim. Belki de bağırıp çağırmalıydim. Belki de...

Başımı kaldırıp gözlerine bakarken ona yaklaştım. Aramızda bir nefes mesafe kaldığında durdum. “Bana her zaman söylerdin bunu. Benden de her zaman söylememi isterdin. Sen Selin değilsin derdin. Ben Selin değilim derdim ama bununla sevinirdin, şu anki gibi öfkelenmezdin.”

Gözlerime bakarken hiçbir şey diyemedi. Ellerimi yeni çıkmış sakallarında gezdirme isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Onu öpmek için küle dönüşmeye bile razıyım. Aramızdaki yangın büyüktü. En başından beri yanıyorum demişti ama şimdi hatırlamıyordu.

Dudaklarına uzandığımda geri çekildi. “Lunaparkta işimiz bittiyse gidelim. Burası bir boka yaramadı.”

Geri çekildiği için hayal kırıklığı yaşarken vazgeçmeyip hatırlatma çabalarımaya devam ettim. “Korku tüneline binmiştik ve mahsur kalmıştık,” dediğimde çevreye bakınmayı kesip bana baktı. “Bana ölmeni istemiyorum demiştin.

Kurtulduğumuzda öyle sıkı sarılmıştın ki...” Sesimin titrediğini fark ettiğimde sustum. Direkt gözlerime bakıyordu. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama bunu yapmazsam olmazdı. Ona yine yaklaşıp kollarımı boynuna dolarken gözlerine bakıyordum. İstiyormuş gibi gözüküyordu ama engel de olmuyordu. Yanağımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım.

“Sen de sarılıyordun o zaman,” diye mırıldandım gözlerimin önünden gitmeyen anıyı düşünürken. Ellerini belimde hissettiğimde dudağımı ısırđım. İttirir sanmıştım ama it-tirmemişti. Sarılmıyordu ama hiç değilse elleri belimdeydi.

“Hatırlamıyorum,” dediğinde gözlerimi sıkıca yumdum. Bunu duymak istemiyordum işte. Hafifçe geri çekilip kollarımı boynundan çekerken ona bakmıyordum. Geri çekildiğimde yaşlı gözlerime rağmen gülümsedim çevreye bakarken. Sevgililerin fotoğraf çekildiği yeri gördüğümde orayı gösterdim. “Orada fotoğraf çekilmiştik.”

Oraya ilerlemeye başladım. O da arkamdan geliyordu. Çekilen yerdeki duvarın fotoğrafla dolu olduğunu gördüğümde gülümsedim ve fotoğraflarda gezdirmeye başladım gözlerimi. Acaba biz var mıydık?

“Şunlar biz miyiz?” dediğinde gösterdiği yere baktım hemen. “Evet!” dedim neşeyle. Fotoğrafı oradan alıp bakmaya başladım. Ayaz’ın beni öptüğü kareydi. Fotoğrafa bir gölge düşünce yanımda dikilen kişiye bakıp gülümsedim. Gözleri fotoğraftaydı.

“Şimdi bana inanıyor musun?”

Gözlerini bana çevirdikten sonra bir saniye bile geçmeden yine baktı fotoğrafa. Hiçbir şey demeden ilerlemeye başladığında fotoğrafı yerine yapıştırdım ben de. Bir yerlerde mutlu olduğumuzu gösteren fotoğrafın olması güzeldi. Arkasından yetiştim.

“Şimdi gençlik merkezine gideceğiz.”

“Artık eve gideriz sanıyordum,” dediğinde ona baktım. “Daha akşam olmadı Ayaz. Hem evde ne yapacaksın Allah aşkına?”

Düz bir ses tonuyla “Uyuyacağım,” dedi. Gözleri ne kadar istekli olduğunu gösteriyordu. “Uyuruz,” dedim mutlulukla. Hemen kendimi de katmıştım olaya. “Ama önce yapmamız gereken şeyler var.”

Biraz yürüdük. Konuşacak şey arıyordum. Bana kalsa yanımda olması bile yetiyordu ama ona hatırlatmam gereken şeyler vardı. Ben ağzımı araladığımda o bir şey söylediğinde susup onu dinledim. “Bu havada siyah tayt giymek için fazla düşündün mü?” diye dalga geçti. Tamam pişmiştim açıkçası ama ilk tanışmamızda giydiklerimiz önemliydi.

“Şort giydiğimde kıskanan kişi söylüyor bunu.”

“Ne alaka o?” dedi kaşları havalanırken. “Ben karışmam hatta teşvik ederim. Fiziğin güzel gibi gözüküyor. Madem başka bir şey yapamıyoruz, göz zevkimiz olsun değil mi?”

“Herkes bana baktığı için rahatsız oluyordun,” dedim beni kıskandığı anları hatırlayıp gülümserken.

“S**miyor muydum analarımı?” dedi sinirle. Düşünce-sinde bile sinirlenmişti sanırım.

“Taciz boyutuna ulaşanları dövüyordun. Bir keresinde kıyafetim çok dikkat çekici diye evden çıkmamamız için güneş ışınlarının tehlikeli boyutunu bahane etmiştin.”

Birkaç saniye sessiz durduktan sonra “Manyak,” dedik aynı anda. “Manyakmışım,” diye devam ettirdi. Yürüme-ye devam ederken bir anda “Çok korkuyorum,” dediğinde durup kaşlarımı çattım. O da durdu ve bana tedirgin bir bakış attı.

“Ağladın diyorsun, dönme dolaba bindin diyorsun, se-ninle birlikte olmadım ama beni bırakmadın diyorsun. Çok korkuyorum.”

Kıkırdayıp kaşlarımı kaldırdım. Sonunda ağızındaki baklayı çıkardı. “Ben seninle sevgili tişörtleri giymedim, değil mi?”

Kahkaha attım. Öyle sesli gülmüştüm ki sokaktakiler dönüp dönüp bize bakıyorlardı. Yere eğilip elimi karnıma bastırırken gülmeye devam ettim. Bunu sorarken cevaptan korktuğu sesine yansımıştı ve yüz ifadesi o kadar komikti ki.

“Gülme,” diye tıslayınca psikolojik olarak daha fazla gülme isteği hissettim.

“Gülme bak.”

Gülüşlerimin arasından “Durduramıyorum kendimi,” dediğimde dudakları kıvrılır gibi oldu. “Bak herkes sana bakıyor. Doğrul ve gülmeyi kes.”

Hemen doğrulsam da gülmemi kesememiştim. Eğilince hiç değilse karnım ağrıyordu. “Giydik mi giymedik mi kızım? Cevap ver. Ona göre hapları hazırlayacağım.”

Bir kez daha kıkırdadım. Giydik desem ciddi ciddi in-tihar edecekmiş gibi gözüküyordu. “Yok o kadar iğrençleşmedik.”

“Oh,” dedi ve büyük bir rahatlamaıyla yürümeye devam etti. Ben de hemen ona yetiştim. Gençlik merkezine varınca durup bana baktı.

“Ne yapacağız burada?”

İbneliğim kabardığında “Düşünüyordum da sevgili tişörtleri alabiliriz,” dedim sırtırken.

Bana “annene prezervatif alacağız” demişim gibi bakınca güldüm. Burada futbol sahası, havuz, sinema gibi birçok eğlence yolu vardı.

Cevap vermeyip gençlik merkezine girdiğimde o da arkamdan ilerledi. “Beraber futbol oynamıştık ve ben sarı karta turuncu kart demiştim.”

“Al işte,” diye homurdandı. “Sonra ayrılmıştık değil mi?”

“Aslında hayır,” dedim gülerken. “Akşamında beraber bara gitmiştik dağıtmaya. Sonra ben kusmuştum.”

“Ama bu sefer ayrılmışızdır yani,” dediğinde kahkaha attım. Anılar gözümün önünden geçerken memnuniyetle “Tişörtünü çıkarıp ağzımı silmiştin,” dediğimde yerinde durdu ve gözleri irileşti. “Tişörtüme parmağının ucuyla dokunmana bile izin vermem ben. Bir de onunla ağzını mı sildim?”

Gülüp başımla onayladığımda dehşetle “Bana ne yaptın?” diye soludu. Kahkahalar atmaya başlamıştım artık. Şimdi fark ediyordum ki Ayaz benimle beraber cidden değişmişti. Yüzündeki şaşkınlıktan, beni hiçbir zaman hiç kimseyi sevmediği gibi sevdiğini anlayabiliyordum. Tabii bir sorunumuz vardı ki şu an beni sevmiyordu.

Elleriyle yüzünü sıvazladı. “Sikeyim, bunları yapmış olamam.”

“Ohoo,” dedim gülererek. “Daha ne anlattım ki?”

Tekrar ilerlemeye başladığımda peşimden geldi o da. Gençlik merkezinde dolaşırken Ayaz’a sinemayı gösterdim. “Sırf Atalay’la yan yana durmayayım diye peşimden romantik filme girmiştin.”

“Burada morg var mı?” diye sordu dehşetle. “Gidip kendimi bir ölünün yerine koyacağım. O ölüden daha çok hak ediyorum o kutuyu. Hakkım o benim.”

Sırıttım. “Sana patlamış mısır attığım için başımdan aşağı ice tea dökmüştün.”

“İlk defa güzel bir anı yakaladım,” deyip sinsice sırıttığımda güldüm. “Sonra dayak yemiştin ama.”

Omzunu silkti. “O küçük ellerinle ne kadar acıtabilirsi...”

Yüzüne yediği yumrukla yana doğru yalpalarken eliyle yanağını tuttu ve bir küfür mırıldandı. “Hass*ktir. Fiziğe olan inancım kalmadı. Küçücük kızsın, çenem sikildi be!” Çenesini birkaç kez eliyle oynattıktan sonra bana döndü. Gülmekten bayılacaktım neredeyse.

“Bu saatten sonra bırak sevgiliyi olsun olsun Hasan Abi’ m olursun kızım! Atalay bile bu kadar sert vuramıyor.”

“Peh,” dedim alayla. “O senden daha güçlü.”

“Ama daha sinirli değil,” dedikten sonra sırıttı. “O yüzden hep dayak yiyor kerata.”

Abisinden bahsederken “kerata” demesi komikti. Güldüm. “Bir ara teke tek çıkarsınız o zaman.”

Başını “eyvallah” dermiş gibi eğdi. Aşçı vs sapık. Kendi kendime güldüm.

“Ee, ne yapıyoruz?”

“Dejavu yaşa istiyorum. Ama biraz ters olacak.” O, “bu ne diyor a* *na koyayım?” dercesine baktığında sinsice sırıttım. Bu sefer çocukları salan kişi ben olacaktım. Bu işi dün Anıl halletmişti. Çocuklara seslendiğim an ellerinde boyalarla Ayaz’a koşmaya başlayacaklardı. Ayaz’ın herhangi birine yanlışlıkla yumruk atmamasını diliyordum.

“Çocuklar! Saldırın!”

Ayaz bana tip tip bakıyordu. Savaş nidalarıyla yaklaşan çocuklarla gözü döndüğünde yüz ifadesine senelerce gülebilirdim. Önce kendisine mi geliyorlar diye arkasına bakmıştı. Arkasında kimseyi göremeyince yine çocuklara bakmıştı. Bir adım gerilerken kaşları çatılmıştı ve dudakları aralanmıştı. Gözleri dehşetle bakıyordu.

“Hass*ktir...” diyerek duygularını özetledi.

Çocuklar iyice yaklaştığında çoğunluktan ve ellerindeki boyalardan korkmuş olacak ki arkasını dönüp kaçmaya başladı. Hem de ne kaçış. Ayakları yere değmiyordu.

Çocuklar anlaştığımız gibi arkasından koşmaya devam ederlerken Ayaz bir kapıdan girince ben de hızlı adımlarla arkalarından ilerledim. Şimdi çocuklar da o kapıdan girebilmişlerdi. Yanlışlıkla bir sinemaya girdiğini anlamam ben de kapıdan girince olmuştu. Bir korku seansına koşuşturan bir adamla arkasında hunharca bağırarak çocuklar girerse ne olurdu? Tabii ki de filmin etkisinin üzerine bir de bunlar birleşince herkes çılgınlık atıp kaçışmaya başladı. Görevliler ışıkları yakmışlardı.

Ayaz çoğu kişiyi ezerek koşuyordu. Arada arkasına dönüp çocukların analarına, ebelerine bazen amcalarına bile küfrediyordu. Koşarken bir adamın kafasından destek aldığı elinde peruk kaldı ve dehşetle perukla uzun bir bakışma yaşadı. Sonra yüz ifadesi daha da dehşetlendi ve peruk sanki bir canavarmış gibi elini sallayıp kurtulmaya çalışırken koşmaya devam etti. Sinemada dört dönüyordu ve çocuklar da peşinden koşuyorlardı. Peruktan kurtulayım derken önünü göremediği için bana çarpınca ben altta o üstte yere düştük.

Peruktan kurtulmuştu. Onun zaferini yaşıyordu. Gözlerini gözlerime çevirince yüzündeki sırtış silindi. Ciddileşti bakışları. Şimdi zaferle değil anlayamadığım bir biçimde özlemle bakıyordu. Gözleri dudaklarıma kaydığında nefesim dudaklarımız arasında gidip geliyordu. Kalbimi duyuyor muydu, endişeleniyordum.

Başını bana doğru eğince ben de hafifçe kaldırdım. Tam dudaklarımızın birleşeceği an soğuk sıvı yüzümüze, üzerimize, her yerimizde dökülünce ikimiz de bağırp kalkmaya çalıştık. Ayaklarımız birbirine dolanınca tekrar düştük. Ama bu sefer ayrı ayrı düşmüştük ve popo üstüydü. Elindeki boşalmış boya kovalarıyla bize bakan çocuklar çığlık atarak kaçtılar.

“Bunu da sen mi ayarladın?” dedi öfkeyle. Evet yakalayınca üzerine boyaları dökün diyen bendim ama beraber yakalanabileceğimiz ihtimalini düşünmemiştim. Şirince sırtıttım. “Yeşil yakışmış,” dedim sanki üstünün başının boya olduğu düşüncesini bastırabilirmiş gibi. Homurdanarak kalkınca ben de kalktım. “Şimdi o kovaya sokayım mı kafanı? Sana da yakışır.”

Çocuklardan biri kaçarken düşürmüş olmalıydı sanırım kovayı. Ayaz üstte olduğu için boya ona daha fazla gelmişti.

“Yok ya,” dedim hâlâ yerdeyken. “Bence bana yakışmaz.”

Sinirle ilerlemeye başladığında ben de kalkıp peşinden koştum. “Nereye ya? Daha gün bitmedi!”

“Başlarım gününe de hatıralarına da.”

Dudağımı büzdüm ve o hızlı yürürken ben de koşuyordum. Ancak öyle yetişebiliyordum onun büyük bacaklarının attığı adımlara.

“Ayaz çok pardon ama senin şey yapmadığın bir şey var mı?” dedim sinirle. Her lafı küfürle başlıyordu neredeyse.

“Sen,” dediğinde olduğum yerde durdum. Hâlime gülüp yürümeye devam etti. Arkasından hakaretler bağırarak ilerlemeye başladım. Hak ediyordu. Fazlasıyla hak ediyordu.

Bir koridora yöneldikten sonra bir kapıdan içeri girmeye kalkıştı ama görevli gökten zembille inmiş gibi belirip durdurdu. “Efendim havuzlarımız kullanılmıyor.”

Ayaz adamın kulağına birkaç şey söylediğinde adam kenara çekildi. Havuza atlayıp üzerini temizleyecekti demek... Evet. Güzel fikirdi. Ben de peşinden gireceğim sırada Ayaz “O gelmesin,” diye bağırınca görevli önüme geçti.

“Ne demek o gelmesin?” diye bağırdım. “İllaki küfrettirecek misin? Çek şu ızbandutu önümden yeşil yeşil dolaşıyorum ortalıkta. Benim de üzerimi temizlemem lazım!”

Beni taklit ederek “Yeşil yakışmış,” dediğinde gözlerimi kıstım. “Bak hafıza kaybı yaşıyorsun demem kafana bir de ben çıkarım. Belki geri gelir bütün hatıralar.”

“Sal şu köpeği,” dedi Ayaz alayla. Ben ne ima ettiğini anlayamamıştım ama görevli önümden çekildiğinde ağızım açıldı. “Sen bana...” dedim gözüm seğirirken. Gülerek üzerindekiyle birlikte havuza atlayınca yerimde durup sakinleşmek için gözlerimi kapattım.

Hiç değilse ona yapacaklarım on sekiz artıdan on altı artıya düşünce adamın çekildiği yoldan geçtim ve kapıyı kapatıp ben de havuza atladım. Su rengi yavaşça dönerken bir de kirlenen su yüzünden kirlenmemek için hazır

temizlenmişken havuzdan çıktım. Havuzun çevresinde rasgele şezlonglara koyulmuş havlulardan birini alıp kıyafetlerimdeki ve vücudumdaki fazla suyu aldım. Zaten siyah giyindiğim için fazla belli olmayacaktı ıslaklık. Saçlarımı kurularken Ayaz da sudan çıktı ve benim yaptıklarımı yaptı.

“Şimdi sen istiyorsan burada kalıp anılarını tazele ama ben eve gidip sana beddua ettikten sonra uyumayı düşünüyorum. İşine gelirse,” dedikten sonra yanımdan geçip odadan çıktı. Sinirle inleyip ben de peşinden çıktım.

“Ayaz açık hava sineması var ön bahçede.”

Bana ters bir bakış attığında “Sinema izleyelim demiyorum ki. Orada yere serilen yastıklar falan çok rahat oluyor. Oraya uzanırız. Hem üzerimiz güneşte kurur hem de dinleniriz,” diye direttim.

“Tabii ben çocuklardan kaçarken bayağı enerji kaybettim,” dedi sinirle. Şirince sırttım. Beni öldürse yeriydi. Ama o sadece sırtışıma birkaç saniye baktıktan sonra iç çekip önüne dönmüştü. Açık hava sinemasına doğru ilerlediğini fark ettiğimde neşeye cırlayıp ellerimi çırttım. Beni onaylamaz bir biçimde başını salladı. Sanırım salak gibi gözüküyordum.

Açık hava sinemasını izleyenler için yere attıkları rengârenk pofidik yataklardan iki yer yatağı bulup uzandığımızda çevredekilerin aksine film hakkında konuşmuyorduk. Ama yine de bilgi sahibi olmuştuk. Film beş dakika sonra başlayacaktı yandaki bonus saçlı karının dediğine göre. Ve arkadaki kişinin dediğine göre de filmin sonunda çok ağlayacaktık.

Bizim amacımız sadece uzanmaktı.

Ona doğru dönüp ellerimi başımın altına koydum ve kapalı gözlerinden başlayıp dudaklarında bitirene kadar yüzünü inceledim.

“Güneşimi kesiyorsun,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Güneş yukarıdan geliyor seni salak.”

Gözlerini aralayıp beni göt edecek cümleler söyleyeceğini anladığımda bir elimi başımın altından çekip dudaklarına bastırdım. “Tamam sustum. Güneşini kesiyorum tamam,” deyip elimi yine başımın altına koydum. Elini “hadi” dercesine salladığında gözlerimi devirdim ve kalkıp Ayaz’ın diğer tarafına geçtim. Yine uzanırken “megalo-man” diye homurdanıyordum.

Bana sırtı dönüktü şimdi ama poposu ve kaslı sırtı da güzel bir manzaraydı açıkçası.

“Şimdi de benim güneşim kesiliyor,” dediğimde ses vermedi. Omzuna dokunup “Ayaz,” dediğimde sıkıntıyla nefesini dışarı üfleyip bana döndü. “Ne var?”

“Hâlâ hatırlamıyor musun?”

Gözlerinden geçen duyguları çözemiyordum ama gözlerine bakmak güzeldi. Hem de bu kadar yakın. İkimizin de gözüne güneş düşerken.

“Hayır,” dediğinde hayal kırıklığıyla gözlerimi kaçırdım. Planlarım burada sonlanıyordu. Daha ne yapmalıydım bilmiyordum.

“Biliyor musun?” dedim gözüm dolu doluyken. “Bu üzerimdekiler ilk tanıştığımız gün de üzerimdeydi.”

Gözlerimi ona çevirdim. Dikkatle beni izliyor ve dinliyordu. Gözlerimden bir yaş düştü. “O gün aklımdan çıkmıyorken senin aklında bile olmaması beni üzüyor.”

Elini yanağıma getirdiğinde sanki buna ihtiyacım varmış gibi gözlerimi kapattım. “Sanki” ve “gibi” fazlaydı bu cümlede. Ona ihtiyacım vardı. “Nasıl hatırlamazsın?” dedim inanamayarak. Sesim titrekti. Gözlerimi araladım. Bir anda gelen cesaretim gitmeden dudaklarına uzandım ve uzun bir öpücük bıraktım. “Bunu hatırlamıyor olamazsın?” dedim gözlerine bakarken.

Bana bakıyordu ama ne görüyordu bilmiyordum. Bir yabancı mıydım? Ne dediğini anlamadığı bir kaçık gibi mi görünüyordum? Yoksa hatırlamış mıydı? Bilmiyordum.

Ayağa kalktığında ben de kalkmaya çalıştım telaşla. Şimdi nereye gidiyordu. Kalkmama yardım ettikten sonra gözlerime baktı. “Gün bitmedi demiştin değil mi?”

Başımınla onayladım. “Şimdi seni bir yere götüreceğim.”

Bunu dedikten dakikalar sonra kaşlarım kalkmış gözlerim irileşmiş bir şekilde çevreme bakınıyordum.

“Biliyor musun?” dedi benim giysilerimi anlatırkenki hâlimi taklit ederek. “Burası ilk tanıştığımız yerdi.” Gözlerim hızla ona döndüğünde gülümsedi.

“Ama nasıl...” diye mırıldandım. Hatırlamıyordu. Hatırlamıyorum demişti. Başımı onaylamaz bir biçimde salladım. Anlayamamıştım. Tek yaptığı biraz daha gülümsemek oldu.

“Hatırlıyor musun?” dedim sesimi yükselterek. Cevap vermeyip gülümsemeye devam ettiğinde yerimde birkaç kez zıplayıp ellerimle ağzımı kapattım. “Hatırlıyorsun!” diye çıktım. Ona doğru koşup boynuna atladığımda kollarını belime dolayıp beni kaldırdı ve döndürmeye başladı.

“Çok öküzsün!” diye bağırdım saçlarım birbirine karışırken. Kahkahalar atıyordum. “Çok güzelsin,” dediğinde kıkırdayıp yüzümü boynuna gizledim.

“Çok sinirsin,” dediğimde daha çok sarıldı. “Gülüştün harika!” dedi o da.

“Çok yaktın,” dedim kollarımı sıkılaştırırken. Gülümseyordum.

“Çok yandım,” dedi ve beni yere indirip sarılmaya devam etti. Geri çekildiğimizde gülümseyip “Ne zaman?” dediğimde yüzünde gördüğüm hınzırlıkla çığlık attım.

“Şaka yapıyorum de!”

Kahkaha atınca “İnanmıyorum!” diye bağırdım. Pisliğin tekiydi. İğrençti. Gıcıkta. Uyuzdu.

Sinirle yüzüne tokadı geçirdim. “Ne kadar ağladım biliyor musun?”

Attığım tokadı umursamadan gülümseyip beni öpmeye başladığında ellerimi saçlarına daldırıp karşılık vermeye başladım. Öyle özlemiştim ki bu saçlarının parmaklarımın arasından geçerkenki gıdıklayışını, beni öperkenki kalp atışımı...

Nefes nefese geri çekildiğimizde “Neden yaptın?” diye sordum. Üzül müştüm. Beni gerçekten hatırlamayacak diye çok korkmuştum ve... Selin’i sevmesini kaldıramamıştım.

“Çünkü...” deyip dudaklarını yaladı ve gülümsedi. “Seni çok özlemiştim. Bana gülümsemeni ve gülmeni. Benimle ilgilenmeni. Eskisi gibi kediciğim olmanı. Benimle olmanı.”

Gözlerim dolarken gülümsedim. *Onu çok yalnız bırakmıştım. Onu çok bensiz bırakmıştım.*

“Ne ölümden korkuyorum ne ölümün doğuracağı sonuçlardan. Bir kez seni kaybettiğimi hissettiğimde ölümden beter oldum zaten. *Ne cenneti merak ediyorum ne cehennemini.* Seni gülerken de gördüm ağlarken de ama şimdi gül be güzelim. Çok özledim.”

Kıkırdarken yanaklarımın ıslandığını hissediyordum. “Seni seviyorum,” deyip ona sarıldım. “Sıpaydırmen”im dedim kahkahalar atarken.

“Seni seviyorum,” dediğinde kahkahalarım kesildi ve tükürüğümde boğuldum. Ben ondan geri çekilip öksürürken bu sefer gülme sırası ondaydı. “Kediciğim,” dedi ağzını yaya yaya..

Öksürüklerim kesildiğinde yerimde birkaç kez zıpladım. “Ne dedin sen? Sen ne dedin? Seni seviyorum mu dedin? Bir daha duymak istiyorum. Of! Çok tatlıydın. Hep seni seviyorum de bana tamam mı? Çünkü çok tatlı oluyorsun. Yoksa duymak istediğimden değil yani... Neyse. İşte. Bir daha der misin?”

“Tabii,” dediğinde kahkahalar attım. Beklentiyle ona bakarken işaret parmağını kaldırdı. “Ama önce öpüşelim,” dediğinde kıkırdadım.

“Hadi gül çabuk öpeceğim.”

“Ne alaka?” dedim gülüşlerimin arasından. “Sen gülerken öpersem gülüşünü sonuna kadar duymamış olurum. Yani *Angelina Jolie* yanımdayken gidip Anıl’ı öpmüş gibi hissederim.”

Gülüşüm gülümsemeye dönerken en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu sorguladım. Sanırım hiçbir zamandı. Gülümsemem yüzümdeyken kollarımı boynuna doladım ve burnumuzu birbirine sürttüm. Gözlerimi kapatırken kulağında “seni seviyorum” dediği an yankılanıyordu. Onun sesinden duymak tarif edilemezdi. O, tarif edilemez biriydi.

Bölüm 15

“Sonra da işte beni tanıştığımız yere götürdü ve...” Kafama yediğim yastıkla susmak zorunda kaldım. Yüzümdeki sızı-
tış silinirken sinirle yastığı geri Hande'ye attım.

“En heyecanlı yerindeydi Hande!” diye bağırdım. Yat-
tığı yer yatağında gözlerini aralamadan ona attığım yastığı
aldı ve tekrar başının altına koydu.

“Masal,” dedi sabır dilermiş gibi uykulu sesiyle. “Bir
daha konuşursan seni yolarım.”

Açık ve net.

Dudağımı büzüp kollarımı birleştirdim ve yatakta uzat-
tığım bacaklarımı kendime çekip bağdaş kurdum. Hande
iki saniyelik süren bu konuşmadığım arada bile horlamaya
başlamıştı. Sinirle ofladım.

“Ya Hande anlatıyorum ama!”

Cırlamamla sıçrayarak uyandığında kıkırdadım. Gözü-
nü yavaşça araladı ve bana baktı. Bana baktı. Bana hâlâ
bakmaya devam ediyor. Hâlâ bakıyor. Gözlerimi kaçırdım.
Bana bakmıyordur diye umarken göz ucuyla ona baktım.
Hâlâ bakıyordu.

“Tamam be gidiyorum,” diye tıslayıp yataktan kalktım.
“Uyurken geber inşallah.”

“Hıhı. Giderken ışığı da kapat.”

Gözlerimi devirdim. Tamam. Pekâlâ çok uykulu olma-
sı benim suçum olabilirdi. Onlara geldiğimden beri Ayaz'la
olan günümü anlatıyordum. Yaklaşık yüz kez falan anlat-
mışımdır. İlkinde çılgılık atmıştı. İkincisinde de çılgılık atmıştı.

Üçüncüsünde gülümsemişti. Dördüncüsünde benim için sevindiğini söylemişti. Beşincisinde deminki olaya benzer şeyler yaşamıştık ve bunu birçok kez yapmıştım.

Odadan çıkarken telefonumu da alıp Handelerin salona geçtim. Işığı kapatmamıştım ama yine de odadan horlamalar geliyordu. Uykuluyken sen sen değilsin. Koltuğa yüzüstü atlayıp dirseklerimle koltuğa yaslandım ve telefonu açıp ekrana baktım. Elimde olmadan gülümsemiştim. Eski bir fotoğrafı ama biz vardık. O yüzden bir daha Ayaz'la fotoğraf çekilene kadar en değerli fotoğrafım bu olacaktı.

WhatsApp'a girip çevrimiçi olup olmadığına baktım. Değildi. Ee, tabii çocuk benim gibi aşırı salak olmadığından gecenin beşinde uyanık değildi ama heyecanlıydım ve uyuyamıyordum.

Dudağımı ısırıp yazacak bir şeyler aradım. İyi geceler yazsam saçma olurdu, çocuk zaten uyuyordu. Günaydın desem fazla uçmuş olacaktım. Selam yazsam zaten "aşkitom" yazmışım gibi bir tepki verirdi. Beni de uykumdan uyandıracak olan şey "selam" yazısı olsa sinirlenirdim. Pek ne diyebilirdim ki? "Seni düşünüyorum" gibi şeyler bizim ilişkimiz için fazla romantikti. Biz odunsu grubundaydık.

Dudağımı kemirmeye devam ederken onun kızamayacağı bir şey aradım. Aklıma gelen en mantıklı şeyin aklı yerinde olan birinin aklına gelecek en mantıksız şey olması da garipti. "Slm tñşlm mı glm?" yazmayı hemen eledim o yüzden. Komik olsa bile bu Ayaz'ı çıldırtırdı.

Aklıma gelen şeyle omuz silktim. Sanırım en iyisi buydu.

Öğlen Egemen'le sinemaya gideceğiz. Haberin olsun. yazıp gönderdim.

Tabii ki yalandı ama bu saatte uykusundan uyandırıp cevap verecek kadar ilgi çekici olan başka bir mesaj bulamamıştım.

Sesi sona kadar açtıktan sonra yüzümü koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Sese uyanabilirse cevapları muhtemelen ama cevaplayacağı kesin değildi. Ben de bu saatte mesaj atsa cevaplamaya üşenirdim.

Yalan. Ben nokta gönderse bile cevaplardım.

Mesaj sesi gelince heyecandan sıçradım ve hemen yüzümün yanında olan telefonu alabilmek için *Survivor* etaplarından birini tamamladım. Birkaç düşme, birkaç telefonu düşürmeden sonra mesajı açabilmişim.

Gördüğüm resimle kahkaha attım. İçeriden bir kıpırtı geldiğinde hemen dudaklarımı birbirine bastırdım. Hande'nin annesi terlik atma konusunda annemden daha uzmandı ve beni artık kızı gibi gördüğünden terliği alnımın çatına atmaktan çekinmiyordu.

Silah resmi atmıştı. Galerisinde silah resminin ne aradığı ya da cevap yazmak yerine direkt resimle olayı anlatması Ayaz'ın nasıl biri olduğunu gösteriyordu. Salak salak sırıttım. Çok seviyordum bu çocuğu.

Manyak mısın? :) deyip gönderdim.

Evet, dedi saniyeler sonra. Evet sormam hataydı. Sıkıldıkça "pezevenk" diyen ve adam yumruklayan birinden ne bekliyordum ki? Ben cevap yazmadan ikinci mesajı attı.

Peki sen manyak mısın?

Hayır, dedim ben de direkt. Ayaz gibi manyaklıklarım yoktu. Hiç değilse bir insana hayır demek yerine onu yaparsa yapabileceklerimi kısaca özetleyen silah resmi atmıyordum. Egemen'i bu sefer vurma ihtimali oldukça yüksekti gerçekten. En son karşılaşmalarında da nabız çok yükselmişti. Ayaz'ın söylediğine göre o gün apartmana girip olay çıkartmasının sebebi Egemen'in beni öptüğünü

sanmasıydı. Egemen'in bana yakınlaştığı gün Ayaz da bizi izlemiş ve devamını izleyemeyeceğini düşünüp gitmiş.

Devamında ise ben Egemen'i reddediyordum.

O zaman neden gecenin sikiinde beni uyandırırıyorsun?

Kahkaha atmamak için elimi dudaklarıma bastırdım. Ortaya domuz sesi çıkmıştı. Kahkaha atsam daha az rahatsız olacaklarımdan emindim. Gecenin köründe deyimini tabii ki de olduğu gibi söyleyemezdi. O Ayaz Barkın'dı.

Tuvalete kalktım. Nedense aklıma sen geldin :D

Arada Ayaz'a laf sokabiliyordum. Çok çok arada. Aramızda romantik şeyler olmuyordu. Mesela onu ben uyurken üzerimi örterken yakalamıyordum ya da uyurken alınımı öperken. Gerçi biz beraber uyumuyorduk. Beraber kalma fırsatını fazla bulamamıştık. Bu somurtmama sebep oldu. Konuşmamamıza rağmen bana bakarken de yakalamamıştım hiç. Bana uzun uzun bakmasını isterdim. Bana bakarken dalmasını. Ben hep ona bakıyordum. Ve onun alay konusu oluyordum.

Banyoda yaptıklarımız yüzünden olabilir mi? :D

Sanki mümkünmüş gibi daha da somurttum. Yine laf kendi çıkarına yönlendiriyordu.

Banyoda hiçbir şey yapmadık.

Yapalım, dedi anında.

Yüzümün aldığı hâli görmediğine sevindim. Onunla yüz yüze konuşmak çok daha iyiydi tabii ya da kas yüze konuşmak. Ayaz yüzden çok kastan oluşuyordu. Yine de

mesajlaşırken söylediği sapık şeylerin üzerimdeki bıraktığı etkiyi görmemesi güzeldi. Gözümün önüne banyoda yapabileceklerimiz geldikçe kızarıklığım daha da artıyordu ve terliyordum. Bileğimdeki tokayla saçımı topladıktan sonra nefesimi dışarı üfledim.

Tüh. Kızarışını göremiyorum.

Attığı mesaja gülerek baktım.

Gülüyorum şu an, diye mesaj yolladım itiraz edercesine.

Gerçekten gülmüştüm ama bu aynı zamanda kızarmayacağım anlamına gelmiyordu. Tabii bunu Ayaz'ın bilmesine gerek yoktu.

Gülüyor musun? Yanına geliyorum, diye mesaj attıktan sonra son görülme tarihi çıkınca bir an telaşlandım. Gelir miydi? Evet.

Ama nerede olduğumu bilmiyordu. Endişeli hâlim yerini sinsice sırtmaya bıraktıktan sonra daha da endişeli bir yüz ifadesine kapıldım. Evime bakacaktı ve evde onu boğazlamak isteyen bir babam vardı. Ya babam Ayaz'ı döverdi ya da Ayaz babamı. Benim babam olduğunu düşünürsek Ayaz'ın babamı dövemeyecek olduğunu umut ediyordum.

Ee, tabii babam da Ayaz'ı dövmese iyi olurdu.

Ya nereye geliyorsun? Neden geliyorsun? Uyuyacağım ben. Otur oturduğun yerde.

Bir yanım "geliyorsan Handelere gel" demek için tuşuyordu. Onu özlemiştim. Son görüşmemizin üzerinden bir gün bile geçmemişken hem de.

Tekrar çevrimiçi oldu. Bir fotoğraf attı. Yatağın üzerinde çıkarttığı pijaması ve tişörtü vardı. Yatağında dört tane yastığının olması ve hepsinin farklı yerlerde olması bende Ayaz'ın yatma düzenini sorgulatıyordu. Başta için bir yastık olsa, birine sarılsa, ikide bacağı için olsa. Dördüncüsü?

Tövbe. Tövbe.

Part 2 fotoyu atayım mı? Bu sefer vücudumu çekeceğim :D yazdı. Sonundaki sırıtış yüzünü aratmıyordu. Mesaj sırıtışlarına bile ibneliğini akıtabiliyordu. Üstünü çıkardıysa şu an çıplaktı. Ve açıkçası fotoğraf gönderse fena olmazdı hanım!

Başımı hızlıca sağa ve sola salladım. İçimdeki striptize sese uymayacaktım. Şimdiye kadar ona uysaydım şu anda beş çocuğumla sokaklarda dolaşıyor olurdum.

Ben sana soyunma demiyorum. Sen yine soyun ama bana gönderme. Mide bu. Kaldırmıyor," diye mesaj attım.

Çevrimiçi yazısı gözüktükten saniye bile geçmeden "yazıyor..." yazısı gözüktü. Bu çocuk hiç düşünmüyor muydu ne dersem daha iyi olur, ne dersem kalbini fethederim diye? Ayaz aklına ilk geleni söylüyordu. Doğaldı. Oyunlara, jestlere gerek duymuyordu ve o hâliyle beni kendine âşık etmişti.

Güzelim kaldırmaması normal. Senin odanda Damon'ın tişörtsüz fotoğrafları var. Sen o yağlara alışmışsın benimkisini kaldıramazsın.

Ben iki harf yazmışken yine "yazıyor..." yazısı gözükünce sildim.

Ki bu konunun üzerinden geçeceğiz, ayrıldığımız gibi onlardan bulup asmışsın.

:D yazıp gönderdim.

Dağınık odamdaki tek güzel şey oydu ve açıkçası o kasları ve mavi gözleri yetiyordu.

Çevrimiçi olsa da bir şey yazmayınca dudağımı ısırardım. Sırıtmaya ne yazacağını mı düşünüyordu acaba? Son görülme tarihi çıkınca gözlerimi devirdim. Tabii ki de düşünmüyordu.

Neden çıktın? diye mesaj yolladım.

Geliyorum, dedikten sonra çıktı ve bir sürü mesaj atmama rağmen cevap vermedi.

Oflayıp telefonun ekranını kapattım. Koşa koşa tuvalete gidip topuzumu düzelttikten sonra üzerime baktım. Sinirle inleyip Hande'nin odasına koşturdum. Üzerimde resmen *Tom ve Jerry*'li pijama vardı. Buraya gelirken giydiğim pantolonu giyip üzerine giydiğim askılı tişörtümü giydim. Hande'nin dolabından bir eşofman üstü kapıp kapıya koşturdum. Yedek anahtarı cebime atıp evden çıktım. Ayakkabımı giyerken asansör bekliyordum. Ayaz'ı bizim eve girmeden yakalamam gerekiyordu ya da Hayriye Teyze'ye görünmeden.

Binadan çıktığım gibi iki bina ötedeki bizim apartmana koşturdum. Apartmanın kapısından destek alırken cebimden telefonu çıkarttım. Ayaz'ı aradım.

"Neredesin?" dedim koşmaktan nefes nefese olan sesimle.

"Sizin..." dedi uzatarak. Sanırım bir yere odaklıydı. Sonra tekrar benimle ilgilenip devam etti. "Sokağa giriyorum."

"Tamam," deyip telefonu kapattım ve cebime koydum. Ayağımla ritim tutarken onu bekliyordum. Arabası- pardon Hüsno'su- apartmanın tam önünde durunca arabadan inmesini bekledim. Camı açıp bana kaş göz yapınca ben de

ona kaş göz yaptım. O da tekrar bana kaş göz yaptı. Ben de kaş göz yapacakken beni elini kaldırarak durdurdu.

“Sadece bin şu arabaya,” dediğinde kıkırdayarak arabanın etrafında dolandım ve ön yolcu koltuğunun kapısını açıp kendimi içeri attım ve kapıyı sertçe kapattım.

“Bebeğim iyi misin?”

“İdare edi...”

“Kes sesini. Hüsno’yu duyamıyorum.”

Ben şok olmuş bir şekilde ona bakarken Ayaz benim koltuğuma eğilmiş kapattığım kapının kulpunu okşuyordu. Bu çocuk aşırı sorunluymuştu. Sadece sert kapattığım arabası için üzülüyordu.

Sinirle vücudunu kendi koltuğuna ittirdim. “Öküz,” diye tısladım.

Gaza basarken “Sen nasılsın?” diye sorabildi sonunda. Yüzündeki sırtış sinir bozucuydu. Başımı dikleştirip gözlerimi benim tarafımdaki cama çevirdim ve kollarımı birleştirdim. Tipik trip atma hareketi.

Cevap vermeyince güldü. Gülüşüyle ona döndüm. Yola bakıyordu. Kısılan gözleri ve kusursuz dişleriyle gülüşü mükemmeldi ve o güldüğünde çıkan erkeksi kahkaha insanın içini titretiyordu.

Gözlerini bana çevirdiğinde hemen önüme döndüm. O beni hep ona bakarken yakalıyordu. Ben de artık onun da bana uzun uzun bakmasını istiyordum. Habersiz bir şekilde başka şeyle meşgulken başımı kaldırdığımda onunla göz göze gelmek istiyordum. Bakışlarını kaçırıp konuyu değiştirme çabalarını duymak istiyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye mırıldandım.

“Üç saatlik uykulayım,” dedi sadece.

“Yani nereye gideceğiz?” dedim anlamayarak. Sırtı Keyfi yerindeymiş gibiydi. “Uykum var dediğime göre hahay çekeceğiz Masal. Kızım ne mantıksız kızsın.”

“Bana silah resmi atan sensin. Kimmiş mantıksız olan?” diye savunmaya geçtim.

“Gayet de mantıklıydı,” dediğinde ona bakarken kaşlarını kaldırdım. Bana değil yola bakıyordu. Gözlerini birkaç saniye bana çevirdikten sonra dudakları kıvrıldı ve yine önüne baktı.

“Sana Egemen pezevenğiyle bir sinemaya gidersen Egemen’e yapacağım eziyetleri anlatmak yerine direkt silah resmi yollamamın neresi mantıksız?” dediğinde dudağımı büzüp başımla onayladım. En kısa yoluydu. Ayaz’ı galerisinde silah resmi ararken gözümde canlandırdığımda sırtıtım. Kahretsin hayalimde bile kaslıydı. Ve tabii. Şey... Tatlı.

Bugün neden hep aklıma kasları geliyordu? *Kudurmuşsun kızım sen*, dedi içimdeki striptizci ses. Onu susturdum.

İyice uyku moduna geçmiştim. Dizlerimi torpidoya yaslayıp başımı da koltuğa gömdüm. Gözlerim yoldaydı. “Sana Atalay ve Anıl’la gideceğim desem de aynı tepkiyi verirdin.”

“Çünkü onlar da pezevenk,” diye direkt cevapladığında gözlerimi devirdim. “Bence öyle değiller ve senin de öyle olmadıklarını bildiğini biliyorum.”

“Ciddi misin? Bana ‘aşkım’ diye seslenen bir çocuktan bahsediyoruz. Ve...”

Atalay’a diyecek söz bulamamıştı tabii. Kahkaha attım. “Her neyse. Pezevenk işte.”

“Ben bile sana ‘aşkım’ demiyorum,” dediğimde dudağını yalayıp güldü. Bir evin önünde durmuştu. Anahtarı çıkartıp bana doğru döndü.

“Bütün hafta sonu bu evdeyiz. Aşkım demen için vaktin olacağına eminim. Ve tabii ki ‘Ayaz sutyenimin kopçalarını bağlar mısın?’ demek için de.”

Yüzümü buruşturdum. Sırtırken kaşlarını kaldırıp indirdi. Şu doğum gününde olacak şeyi bu hafta sonu için planladığını anlamak için o kadar çok şey koyuyordu ki önüme. Öncelikle pis pis sırtıyordu. Daha sonra kaşlarını oynatmıştı ve muzip bir şekilde bakıyordu.

Koltukta daha da yayıldım. “Ayaz ısıtıcıyı da açarsan bence hafta sonunu bu arabada geçirebiliriz.”

Güldü. “Güzelim arka koltuk bize yetmez.”

Yine o bakıştan atıyordu. Yüksek dozda sapıklık içeriyordu bu bakışlar. Öğürme sesleri çıkarttığımda kahkaha atıp aşağı indi. Tabii ki de kapımı açmayıp eve yöneldi. Arabadan inip arkasından tıpış tıpış yürürken evi inceliyordum. Ben indiğimde o da arkasını dönmeden anahtarı tutup arabaları kilitlemişti. Ev yine ve yine, villaydı. Bunlar da babasının klozetine bakma isteğimi tetikliyordu. Bu adam para mı sıçıyordu Allah aşkına?

Evin kapısında durduğumda Ayaz kapının kilidini açıyordu. Kapıyı açıp ittiğinde karanlık girişe doğru adım attı ve elini duvarda gezdirip ışığı yaktı. Yuvarlak olan girişe gülümsedim. Şu ana kadar merdiven görememiştim ama bir sürü kapı vardı. Hepsi kapalıydı. Tam karşımda ayna vardı. Girişte başka hiçbir süs yoktu.

İçeriden elini uzattığında elini tuttum. “Merak ettiğim şey...” diye başladığımda sözümü kesip “Bu evde bir yatak olup olmadığı mı? Merak etme güzelim var,” dedi. Ona ters ters bakarken elini cimcikledim. Homurdandığında güldüm. Elim ondayken arkama dönüp kapıyı kapattım ve yine ona döndüm.

“Merak ettiğim şey sizin şu sonu gelmeyen villalarınızın nereden çıktığı?”

“Vallahi bunu ben de merak ediyorum.”

Kıkırdadım. “Ayaz sevgililer ayrılınca da nafaka verme işi falan vardı bir ara gündemde. O ne oldu?”

Ayaz gerçekten zengindi. Ve nafakalar kişinin bütçesinin bir miktarı olduğu için ben sadece nafaka alarak Abi Ağaoğlu'na kafa tutabilirdim sanırım.

“Sevgiliyken sömür, bir de ayrılınca sömür. Sonra şirketler olsun çöp toplama alanı.”

Elimden tutarken bir kapıya doğru çekmeye başladı. Sınıtıyordu. Bahsi olsa bile ayrılmamız konusu beni huzursuz ediyordu. Bir daha öyle bir durum yaşamak istemiyordum. Onu affetmiştim. Hem bana söylediği sözler için hem de sinir krizi geçirip beni korkuttuğu için. Geçmişini de göz ardı etmiştim. Ayaz'ın en büyük hatam dediği günleri tekrar tekrar hatırlatmayacaktım. Ne olduysa olmuştu ve Ayaz da senelerini vererek bedelini ödemişti. Anlatılana göre canını da vermeye çalışmıştı ama başaramamıştı. Şimdi onu o karanlığa tekrar itmeyecektim. Ona hatırlattığım kardeşi yüzünden benim de özür dilemem ve onun da affetmesi gerekiyordu bu konuda beni ama konuyu tekrar açmak istemiyordum.

“Ayaz liseden mezun olunca düşük puanlı üniversite için kapı kapı dolaşacağımı anladığımdan beri zengin koca arıyorum.”

“Ki bu kişi de ben oluyorum,” dedi kapıyı açarken. Işığı açtığında gözüme gelen küçük yatak odasına bakarken nedense heyecanlanmışım. Burası çok güzel gözüküyordu. Ayaz'ın alıştırdığının aksine siyah değildi. Beyaz ve kırmızı renkler hâkimdi. Bir duvarı tamamen camdı. Manzarası karşı villanın iç çamaşır ipi olmasa daha güzel olabilirdi tabii ki ama böyle de güzeldi. Bir duvarı da koskocaman bir dolapla kaplıydı. Geniş yatak ve bir de makyaj masası. Oda bunlardan oluşuyordu. Sade ve güzeldi.

“Ashında tercihlerim seninle bitmiyor,” dedim elimi Ayaz'dan çekip bir duvar boyunca olan pencereye giderken.

“Hayriye Teyze seninle evlenmez,” diye dalga geçtiğinde “Ama Atalay evlenir,” dediğim gibi kafama yastık yedim. Bu şakayı duysa Hande yastık değil molotof atardı ama Ayaz'ı sinir etmek hoşuma gidiyordu ve tabii ki şakaydı.

“İllaki bela istiyorsan pencereyi aç atla, beni uğraştırma.” Gözlerimi kıstım. “Çok kıskançsın.”

Üzerindeki deri ceketini ve tişörtü çıkarırken bir şey demedi. Bir Ayaz'a bir geniş pencereye baktım. Karşı villadan

bakan biri Ayaz'ın baklavalarını sayabilirdi öyle bir bakış açısıydı. Homurdanarak kapıya doğru gittim.

“Buraya bir perde taktırmayı düşünemediniz mi?”

“Ne güzel. Komşularla iç içeyiz işte. Ne demişler? Komşu komşunun çıplak görüntüsüne muhtaçtır.”

Homurdanarak kapının yanındaki düğmeye basıp ışığı kapattım. Şimdi odayı yeni yeni doğmaya başlamış güneş aydınlatıyordu. Karşı villanın odalarına bakmaya başladım. Sanırım şu an kimse yoktu ama başka bir an Ayaz'ın da dediği gibi yatak odasından yatak odasına sıcak iletişimler kurulabilirdi.

Bu hafta sonundaki ilk işim bu başta güzel gelen pencereye perde almaktı. Perde olmazsa Ayaz'ın donlarını asardım ama bir şekilde kapatacaktım burayı.

Geniş dolaba giderken “Ben ne giyeceğim?” diye sormuştum. Ayaz pikeyi açıp yatağa yayılmıştı bile. Pantolonunu çıkarıp çıkarmadığını görmemiştim ama pantolonla yatacağını da sanmıyordum.

“Giymesen de olur güzelim. Biliyorsun hiç takılmam öyle şeylere.”

“Ayaz RTÜK'ten uyarı gelecek artık sana. Bu ne sapıklık ya?” derken dolabı karıştırıyordum. Hep büyük kadın giysileri vardı. Sanırım Ayaz'ın annesi Sanem Hanım'a aitti. Dolapta başka bir rafa bakmaya başladığımda giysilerde gezinen ellerimi durdurup dudağımı ısırardım. Ayaz görmemiştir değil mi?”

“Onu giy onu.”

Gözlerimi yumdum. Bu ışıkta bile beni kızartacak her şeyi görüyor, duyuyordu. Burada kırmızı muhtemelen iki cm falan olan bir gecelik vardı. Ya bu bebekler içindi ya da kadınlar bunu bir yerlerini örtmek için değil de başka şeyler için giyiyorlardı.

“Ayaz uyu yoksa bununla boğarım seni,” dedim elimde

geceliği sallarken. Yüzünü tam göremiyordum ama güldüğünü duydum.

“Kabul.”

“Pis sapık,” diye tısladım. Geceliği dolaba tıkıp ellerimi kıyafetlerde gezdirmeye devam ettim. Dolabın diğer kapağında erkek kıyafetleri vardı. Sanırım bunlar da Ayaz’ın babasınındı.

Hışırtı sesleri geldi. Ona döndüğümde yataktan kalkmış olduğunu gördüm. Kapıya doğru giderken “Bekle geliyorum,” dedi. Gözümü çıplak göğsünden çekmeye çalıştım. Üzerinde sadece boxer vardı.

“İyi ki dedin. Yoksa şu çıplak görüntüsüne muhtaç olduğum komşuya uğrayacaktım,” diye homurdandım. Kapatıldığı kapıyı açtı ve kafasını içeri sokup bana ters ters baktı.

“Sen öyle şeyler söyleyemezsin.”

“Ne?” diye tersledim. Kendisi deyip benim sinirimi bozabiliyordu.

“Bir insan bana hata yapmadıysa bile gözümde yapmış gibi canlandırıp gidip o kişiyi dövebilen biriyim. Seni yan komşuda çıplak fotoğrafların konu olduğu bir konuşma içerisinde hayal ettiğimde bil bakalım ne oluyor?”

Birkaç saniye bekledikten sonra bir anda “Pezevenk Matçit,” dedi. Kaşlarımı kaldırdım. “Ne?” dedim gülerek. Şu anda çok tatlı gözüküyordu. Gerçekten sinirli değildi. Sinirlenmeye başlıyormuş gibiydi. Bir şeyi hayal etmesi bile bu kadar sinirlendiriyorsa olursa ne yapardı merak ediyordum.

“Yan komşu,” dedi sinirli sinirli. Kahkaha attım. “Ayaz git ve bana giyecek bir şeyler getir.”

“Dur burada,” diye tısladı. Güldüm. Odadan çıktığında ben de dolaba dönüp kapakları kapattım. Üzerimdeki eşofman üstünü çıkarttım ve makyaj masasına koyduktan sonra gidip yatağa oturdum. Eğilip ayakkabılarımı da çıkarttıktan sonra yatağın yanına koydum. Ayak parmaklarımı birbirine sürterken Ayaz kapıyı açınca ayaklarımla

Selin'i kıyaslamayı bırakıp Ayaz'a döndüm. Ama kesinlikle ayağım kazanırdı.

Ayaz elindekileri bana fırlattıktan sonra önümde durdu.
"Ben giydireyim mi?"

Gülüp elimdeki kıyafetlerle ayağa kalktım. "Burada bir lavabo vardır herhalde?"

"Biz zenginler, para sıçanlar da işiyoruz Masal."

Tekrar güldüm. Kapıya yöneldiğimde beni durdurdu. "Bazı şeyleri aşamadık mı hâlâ?" dediğinde dudağımı ısır-
dım. Güneş gittikçe daha fazla aydınlatıyordu odayı ve verdi-
ğim tepkiler daha belirgin oluyordu. Şu anda oda aydınlık sa-
yılmazdı ama yine de tedirgin olduğumu anlamış olmalıydı.

"Ayaz senden çekinmiyorum ama seninle alakası yok. Benim kişiliğimle alakası var."

"Utangaçsın." Sorarcasına söylemişti. Sebebini merak ediyordu. Başımla onayladığımda gülümsedi ve ellerini omuzlarıma çıkardı.

"Bütün hayatın benimle geçecekken ve günün birinde illaki birlikte olacakken şimdi benim yanımda giyinmek istememen sence mantıklı mı?"

"Alışmaya çalışıyorum," dediğimde bir elini yanağıma çıkardı. "Seni bekliyorum," dedikten sonra ellerini üzerimden çekip yatağa uzandı ve ellerini başının altına koydu.

Ona bakakaldığım için sırtıttı. Benimle daha uğraşır sanıyordum ama Ayaz da bu konuyu ciddiye alır gibiydi ve benim üzerime gelmek yerine alttan alması hoşuma gitmişti. "Hadi. Lavabo hemen yan kapı. Tek başına bulabilirsin sanırım."

"Evet," dedim. Sonra benimle dalga geçtiğini anladığımda avucumu tırnakladım. Salak gibi bir de cevap vermiştim. Kapıya yöneldiğimde bakışlarını üzerimde hissediyordum. Lavaboya girdiğimde yüzümü yıkadıktan sonra havluyla kuruladım. Ayaz bol bir tişört vermişti. Üzerinde *Metallica* işaretleri vardı. Sanırım kendisininindi. Bir de bol şort vardı. Kalçamı anca kapatıyordu boyu. Bunun Ayaz'a

ait olduğunu sanmıyordum. Kimin olduğunu sorgularken şortun iplerini çektim ve düğüm attım. Yoksa kalçamdan yüz kez düşeceği kesindi.

Saçımdaki dağınık topuzu açıp tekrar düzenli bir şekilde topuz yaptım. Benim düzenli topuzum maalesef ki dizi ve filmlerdeki gibi değildi. Düzenliden kastım iki saniye sonra bozulmamasıydı. Yoksa güzel gözüktüğüyle ilgili konuşmaya başlarsam işler bayağı uzardı. Ama Ayaz'ın yanında artık güzel gözükp gözükmediğimi sorgulamıyordum. Bir-birimizi seviyorduk ki BANA BENİ SEVDİĞİNİ SÖYLEMİŞTİ. Artık dış görünüşe bakmazdık.

Tabii bu benim onun kaslarını kesmeyeceğim anlamına gelmiyordu. O anlamda bakabilirdik.

Odaya geri döndüğümde gözlerini araladı. Hâlâ odadan çıktığımdaki pozisyondaydı. Yatakta yanına uzanıp ona döndüm. O da bana döndü.

“Bu şort kimin?” dediğimde bakışları bacaklarıma döndü. Rahatsızca kıpırdandığımda tekrar gözlerime baktı.

“Annemin.”

“Emin misin?”

Tek kaşımı kaldırmak için savaş verdim. Bir aralar tek kaşımı kaldırabiliyordum ama şimdi yatarken ve yanağım yastığa yaslıyken göstermek zordu. O yüzden vurgularcasına başparmağıyla kaşımı kaldırdım.

Güldü. Ben de gülüp başparmağımı çektim. “Buraya daha önce kimseyle gelmedim. Burası daha çok...” dedikten sonra omuz silkip “...ailemizin geldiği bir yer,” dediğinde gülümsemdim. Benimle gelmişti. “O yüzden annemin, eminim.”

“Anıl o sutyenlerine ne yaptı acaba?” dediğimde ikimiz de güldük. Takıldığı kızlar aklıma geldiğinde, Ayaz'ın -kahretsin ki- koleksiyonu gelmişti aklıma. Eski koleksiyonu!

“Onlarla yatıp onlarla kalkıyordur şerefsiz,” dedikten sonra yatakta hafif doğrulup pikeyi üzerimize çekti. Memnun bir şekilde pikeye sarılırken kaşlarımı çattım. Pikeyle her

zaman ilişkiye girecek pozisyonlara girebilirdim ama Ayaz uyurken yanımda neredeyse hiç bulunmuyordu değil mi?

Kollarımı açtığımda kaşlarını kaldırdı. Kollarımı indirirken “Ne?” dedim. “Pikeden kıskanmıyor musun?”

“Oradan baktığında köylerdeki karısını sokağa çıkarmayan ağalara mı benziyorum?” dediğinde hiç düşünmeden “Evet,” dedim. Sırttı. Tamam o kadar değildi ama çok kıskanç biri olduğu kesindi. Biraz önce indirdiğim kollarımdan tutup çekti ve kollarını belime doladı. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Çıplak göğsüne değen tenim uyumama izin verecek miydi merak konusuydu.

Başparmağı askılı tişörtümün açıkta bıraktığı omzumda daireler çizerken huysuzca sızlandım. “Uyuyamıyorum.”

“Sana dokunmamı sevmiyor musun?” Yüzünü göremiyordum. Bakış açımda kaslı şişkin kolları vardı. Yüzüyle kasları arasında gidip geldim zihnimde. Sanırım rövanş gerekebilirdi çünkü yüzü de kasları da çok güzeldi.

Ve ben bugünü, yaşamım boyunca en sapık olduğum gün ilan ediyordum.

“Seviyorum,” diye mırıldandım tekrar gözlerimi kapatırken. “Ama uyumamı engelliyor.”

Nefesini boynumda hissediyordum. Sanırım bilerek üfleyerek konuşuyordu. “Pekâlâ o zaman dokunmak yok.” dediğinde kollarında olan ellerimi çektim. Güldü. “Hayır hayır. Sen bana dokunmaya devam et bebeğim.”

Ellerimi alıp kollarına götürünce kıkırdadım. “Şu ‘bebeğim’ kelimesi de nereden çıktı?”

“Atalay’a göre sana ‘salak’ diye hitap etmem odunlukmuş.”

“Günaydın,” diye homurdandım.

“Aşkım da diyemeyeceğime göre. Ne diyeyim? Mahmut mu diyeyim?”

Kahkaha attım. Böyle sözler genellikle Anıl’dan çıkardı.

Her ne kadar genelde kovuyor gibi görünse de Ayaz'la Anıl çok vakit geçiriyorlardı ve eğleniyorlardı da. Üzüm üzüm baka baka kararmıştı demek ki. "Kedicik diyebilirsin. Güzelim diyebilirsin. Hem neden aşkım demiyorsun?"

Elini çeneme getirip başımı kaldırdı ve gözlerine bakmamı sağladı. "Bak on dört şubata geldiğimizde sana ağda seti almayı planlayan bir sevgilin var ve sen 'aşkım' demesini bekliyorsun?"

Gülüp pikeyi ittim ve sol bacağıma kaldırdım. "Bacaklarım pürüzsüz Ayaz. Sen kendine ağda seti al."

Ayaz da bacağına kaldırdığında kahkaha attım. Benim aksime kıllı bacaklarına ağda yaptığını hayal ettim. Sanırım aynı gün içerisinde *Damon*'la *Stefan* aşk yaşar, Hayriye Teyze Esra Erol'a çıkar, annemin çocuğu beşiz çıkar ve Umut zeki bir cümle kurardı.

"Benim bacaklarım daha çekici," dediğinde kaşlarımı çatarak bir benim bacağıma bir onun bacağına baktım. Kahretsin öyleydi.

"Neyse ki sen etek giymiyorsun," deyip kahkaha attım. Elimi karnıma bastırıp kahkahalar atarken kaşlarını birleştirecek kadar çatmış beni izliyordu.

"Beni sakın etekle hayal etme," dediğinde kahkahalarım anırmalara dönmüştü. Dağınık saçları, pembe tişörtü ve sarı eteği altına da çektiği beyaz topuklularıyla bir Ayaz Barkın. Tarzına hiç yakışmıyordu.

"Ayaz. Fena afet olurmuşsun be!" deyip gülmeye devam ettiğimde alınma vurdu. "Salak," dedi tıslayarak. "Şimdi seni çıplak hayal edeceğim göreceksin."

Gülüşüm birden durdu. Yüzüne sırtı yayılırken "Artık geç kaldın," dediğinde elimle yüzümü kapattım. Beni çıplak mı hayal ediyordu? Şu an kusabilirdim. Ben bile banyo yaptıktan sonra asla aynada kendime bakmazdım. Direkt havluyla kurulanıp üzerimi giyerdim.

“İntihar edeceğim,” diye sızlandım hâlâ elimi yüzümden çekemezken. Hâlime gülüp beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Dudakları saçlarıma imzasını atarken eli sahiplenircesine saçımı okşuyordu. Gülümseyerek yüzümü boynunda gizledim.

“İyi uykular,” dediğimde ellerini çekecekken ona engel oldum. “Hayır bana sarılmanı istiyorum.”

Bana gülümseyerek baktıktan sonra tekrar sarıldı. “Peki saçını okşayayım mı?” Yanağımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. “Evet,” diye mırıldandım. İnce uzun parmakları saçlarımda gezinirken her dokunuşunun bıraktığı duyguyu zihnime kazıdım. Eğer bir gün olur da giderse ya da gidersem bunları unutmak kaybettiğim en büyük şey olurdu.

Gürültülü melodiyle sızlandım. Gözlerimi aralarken ilk gördüğüm şey Ayaz’ın tek gözü olmuştu. Bir dakika tek gözü mü?

Başımı hemen geriye çektiğimde nefesimi rahatlayarak dışarı üfledim. Fazla yakın olduğum için öyle gözüküyordu. Uyumadan önce yan yana birbirimize sarılıyorduk. Ne ara üzerine çıkmıştım hiçbir fikrim yoktu ama bir eli dokunsan düşecek şekilde belimdeyken ve dağınık saçları alnına düşmüşken bu yakınlıktan Ayaz’ı izlemek güzeldi.

Melodi tekrar kendini belli ettiğinde homurdanıp Ayaz’ın üzerinden kalktım. Kim arıyorsa derslere ettiğim küfürleri aynen ona iletiyordum. Odada telefon ararken Ayaz “Kapat şu boktan şeyi,” dediğinde gözlerimi devirdim.

Zeki çocuk. Sesin kesilmesi için telefonu kapatmak gerektiğini nasıl da iyi biliyor. Ama götünü kaldırıp kendi kapatmayı akıl edemiyor.

“Arıyoruz herhalde,” diye tıslarken eğilip yatağın alnına baktım. Elini yataktan aşağı sallarken uykulu sesiyle “Pantolonuma bak, pantolonuma,” diye sızlandı.

Doğrulup kenara fırlattığı pantolonunu buldum ve telefonu çıkarıp arayana baktım. “Annen arıyor Ayaz.”

Ses çıkmayınca başımı çevirip ona baktım. Gözleri kapalıydı. Yine uykuya dalmıştı sanırım. Çağrı da zaten sonlandığı için Ayaz'ı uyandırmayıp telefonu geri koyacakken tekrar aradığında yanaklarımı şişirip üfledim.

“Şu şeyi kapat artık.”

“Annen arıyor mal! Ben ne yapayım?”

“Kapat.”

“Ama olmaz kadın kaç kez aramış merak ediyordur. Kötü şeyler gelir aklına.”

“Ya alışık benim hastanelere düşmeme. Aklına kötü şeyler gelse de siklemez kapat şunu.”

“Saçmalama Ayaz anne o!” diye savundum. Yüzüne karşı sürtük demeye getirdiğim kadını şimdi niye savunuyordum bilmiyordum. Belki de Ayaz'ın uykulu ses tonunu sevdiğim için onu konuşturmaya çabalıyorumdur.

“Aç o zaman,” dedikten sonra bana poposunu dönüp gözlerini kapattı. Sanem Hanım'la konuşmak mı? Ve ona çocuğunun onu takmayıp uyuduğunu söylemek mi? Hiç öyle Ayaz'ı kurtarmak için ‘kendisi duşta’ deyip kendimi rezil etmeyecektim. Zaten o kadınla her diyalogumuzda bir şekilde rezil olduğum için hiç konuşmasam iyi olurdu. “Olsun olsun alışıktır o,” deyip çağrıyı sonlandırdım. Saate baktığımda ağzım açılmıştı. Akşama kadar uyumuş muyduk? Telefonu pantolonun cebine geri koyup yatağa ilerledim ve Ayaz'ın üzerine atladım. Sıçrayarak uyandığında kıkırdadım.

Üzerinde oturan bana bakarken gözlerini kırıştırdı. “Ne yapıyorsun Masal?”

Gülüp “Seni uyandırıyorum,” dediğimde gözlerini kıstı. “Peki neden öpmek yerine üzerime atlayıp kemiklerimi kırmayı tercih ediyorsun?”

“Üzerine Bülent Ersoy oturmuş gibi konuşma,” dediğimde bakışlarını vücudumda gezdirdi. “Eh,” dedi alayla. “Farkınız pek yok ama yi...”

Yanındaki yastığı alıp yüzüne vurduğumda susmak zorunda kalmıştı. Gülüp belimden kavradığı gibi yana itip üzerime çıktığında onu itmeye kalkıştım ama bileklerimden tuttu ve kollarımı iki yanımdan yatağa yasladı.

“Bırak beni!” diye cırladım. Yüzünü buruşturunca kırkırdadım. “Millet yangın oluyor da siren sandı sanacak,” dediğinde ona vurmak için elimi kaldırmaya çalıştım ama bileğimdeki elini daha sıkılaştırarak engelledi.

“Ayaz üzerimden kalk,” dediğimde dilini şaklattı.

“Ben yerimden gayet memnunum.”

Dizimi kaldırdığımda hemen bacaklarıyla bacaklarımı kısırdı. “Güzelim küçük Ayaz bana önümdeki bir ömür gerekli. O yüzden o kısma çalışmasan iyi olur.”

“Pek gerekli olduğunu sanmıyorum,” dediğimde kaşlarını kaldırdı. Gözlerinden bir sürü on sekiz artı parıltılar geçerken bir de üzerine “Öyle mi?” dediğinde yutkundum.

“Şey tabii gereklidir.”

“İleriki zamanlarda değerini anlarsın şimdi cahilliğine veriyorum,” dediğinde gözlerimi kısırdım. Bu kadar sapık olmasını bünyesi nasıl kaldırıyordu anlamıyordum. Şu ana kadar sapıklıktan ölmesi gerekiyordu. Tabii doktorlar ölüm sebebini başka bir şeyle de açıklayabilirdi ama Ayaz bir gün cidden ölürse bu sapıklıktan olurdu. Kesinlikle.

“Yüzüne tükürebilirim,” diye tehditkârca konuştum.

“Dur onu da hemen halledelim,” dedikten sonra dudığıma küçük bir buse kondurdu. “Tüküreceğini anladığım an seni öpmeye başlarım.”

İçimde saklı striptizci tarafım bana ona tükürmem için bağıırıyordu. Tamam ben de Ayaz’ın beni öpmesini istiyordum ama hep o kazanıyordu. Benim tehditlerime karşılık bulduğu çözümlerle bana hiçbir zaman zaferle sırtıma coşkusunu vermiyordu. Tamam. Öpüşmenin verdiği coşku daha büyüktü. O yüzden şimdi yenilebilirdim.

Aklıma gelen hınzırlıkla sırtıttım. Ayaz’ın işine gelince kullandığı dahi zekâsıyla düşüncelerimi anlamaması için

hemen tükürmeye hazırlandım. O da hemen dudaklarıma yapıştığında dudaklarımı araladım. Alt dudağını dişlediğimde boğuk bir şekilde inledi. Ama benim amacım ona zevk vermek değildi!

Dişlemeye devam ettim. Dişlerimi daha da bastırduğumda acıyla inledi. Ağzıma metalik bir kan geldiğinde dudağını bıraktım.

“Yiyorsa bir daha öp,” dediğimde sızlanarak bir elimi bıraktı ve parmaklarını dudağına bastırdı.

“Ekmek teknelerime zarar verme düşüncelerini kesmelisin. Önce küçük Ayaz, sonra baldan tatlı dudaklarım. Bir sonraki evrenin...”

Elini dudağına götürmek için bıraktığı elimle omzuna vurdum. “Sus devam etme,” dedim sinirle. Sırıttı.

“Yiyorsa öp demiştin değil mi?” dediğinde zaferle sırtım ben de. Başımla onayladığımda dudağını yaladı. Kanattığım kısımdan küçük bir damla kan çıkmıştı anında. Sanırım orası kabuk olacaktı. Şaheserime bakarken sırtışıım genişledi.

Sadist olmamdan şüphelenmeye başlamıştım ama bu şeyin onun için küçük bir sızı olduğunu biliyordum. Ayaz’ın entrikası bitmez hayatında birçok kez hastanelik olduğunu biliyordum. Benden önce de çok olayları olmuştu. O yüzden küçük bir yara onun için sorun olmazdı sanırım.

“Değil küçük bir yara, dudağımın yanarak kül olacağını bilsem seni yine öperim,” dediğinde sırtışıım yavaşça gülümsemeye dönüştü. Tekrar dudaklarıma uzandığında ısırarak yerine öpüşüne karşılık verdim. Bu yenilgi değildi. Aksine kazanmıştım. Onun gülümseyişiyle küfretse bile bana iyi bir şey söylemiş gibi geleceğine rağmen o güzel bir şeyler söylemişti. Arada sırada canı sıkıldıkça güzel şeyler söylüyordu ama söyleyince de tam söylüyordu be abi.

Geri çekildiğimizde diğer elimi de bıraktı. Kollarımı boynuna doladım. “Karnım aç.”

Kendini yatakta yanıma bırakıp gözlerini kapattı. “Pizza söyle.”

Ellerimi karnımda birleştirirken tavanı izliyordum. “Ayaz seninle beraber yediğimiz tek yemek pizza farkındasın değil mi? İkimiz de üşengeciz tamam ama ömür boyu da pizza yiyecek hâlimiz yok.”

“Mantı mı bükmeyi planlıyorsun Masal?” diye sızlandı. Gözlerimi devirdim. “Hiç değilse makarna yapabilirim,” dedikten sonra dudağımı büzdüm. “Yani sanırım,” diye ekledim. Güldü.

“Masal yeteneklerini gösterme hevesindeysen mutfak odanın çaprazında. Yangın söndürücü de kapının yanında.”

Oflayarak yatakta doğruldum. Ayaz’ın bir o tarafa bir bu tarafa dönmesi yüzünden pike ayağıma dolanmıştı. Ayağıma uzanamadığım için “Ayaz şu pikeyi alır mısınız?” dediğimde homurdanarak doğruldu.

“Beni yoruyorsun kadın,” deyip pikeyi ayağımdan çektiğinde ona ters ters baktım. Yine yatağa uzandı. “Sanki evin etrafında beş tur dön dedim. Göt kanseri olacaksın yata yata. Tabii öyle bir şey varsa.” Ayaklarımı yataktan sallandırdım ve kalkmak için ellerimi yatağa yaslayıp destek aldım.

“Şu yatağın etrafında beş tur dön desen bile dönemem şu uykulu hâlimde.” Sesi uykulu ve boğuk geliyordu. Açıkçası sesinin bu hâlini daha çok seviyordum.

Homurdanırken yataktan kalkıp iki adım atmıştım ki takılıp yere yapıştım. Düşmemi sağlayan pantolona bakarken sızlandım. “Pantolonunu da seni de!”

Ses çıkmayınca “Ben iyiyim!” diye bağırdım. Hâlâ cevap vermeyince küfrede küfrede yerden kalktım. Adamın umurunda değildi, götünü yaymış yatıyordu. Aklıma dün gece gördüğüm geceliği kafasına geçirmek gelirken başımı onaylamaz bir biçimde sallayıp bu düşünceyi defettim.

“Rüyanda Hayriye Teyze’yi çıplak görürsün inşallah,” diye mırıldanıp yatak odasının kapısını açtım.

“Tövbe de salak,” diye mırıldandı o da. İşine gelince duyuyormuş demek ki.

“Ayaz bir gözlerini açsana çok önemli.”

“Soyundun mu kız?” dedi hemen doğrulup gözlerini açarken. Sırıtıp dudağımı yaladım. “Hazır mısınız?”

Beklentiyle başını onayladı. Elimi kaldırıp sesli bir şekilde hareket çektiğimde gözlerini devirip kendini yatağa bıraktı.

“Hayallerimle oynuyorsun,” dediğinde gülüp yatak odasından çıktım. Mutfağa girmemle çıkmak istemem arasında sadece dakikalar vardı. Neredeyse hiç yiyecek şey olmamasının yanında konserveleri ve donmuş pizza gibi şeyleri masanın üzerine yığdım. En iyi ihtimalle makarnayı pişirmeden yiyecektim çünkü bu şeylerin son kullanma tarihini bile bilmiyordum. Markasız markasız yemeklerdi.

Bu seferde dolaplarda bulduğum tabak çatal gibi şeyleri tezgâha koymaya başladım. Pizza fikri gittikçe mantıklı geliyordu. “Ayaz!” diye çığırdım elimdeki tabakları tezgâha bırakırken. Kendi başıma yemek yapamayacağıma emin olduğuma göre boşa çabalamaya gerek yoktu. Ayaz’ı da başka türlü mutfağa sokmamın imkânı olmadığı için de sanki korkmuşum gibi bağırmıştım.

Tam da tahmin ettiğim gibi oldu.

Önce “Ne oldu?” diye bağırdı. Bilerek ses vermedim. Birkaç takırtıdan sonra odanın kapısı gürültüyle açıldı. Girişte koşma sesleri geldi. Sırıttım. Birkaç kapı daha açıldı. Sırıtarak kalçamı tezgâha yasladım. Beni arıyordu. Mutfağın kapısına geldiğinde ellerini kapının iki yanına yaslayıp gözlerini mutfakta gezdirdi. Sanki olabilirmişim gibi masanın altına bile bakmıştı. Yüzündeki endişe hoşuma gitmişti. En son tezgâha baktığında ve beni gördüğünde kaşlarını çattı.

“Neden elin kolun ya da başka bir yerin kanamıyor?”

Gözlerimi devirdim. “Zarar görmüş olmamı mı dilerdin?”

“Boşuna kıcımlı kaldırıp bütün evi taramamayı dilerdim,” dedi sinirle. Sonra elini ensesine götürüp ensesindeki saçları karıştırdı. Yere bakıyordu. Düşünüyormuş gibi bir hâli vardı. Sırf boşu boşuna hareket etmemiş olmak için beni zarar görmüş bir şekilde bulma isteği komikti. Benden daha üşengeç olan birini görmemde açıkçası, ilginçti.

“Ben uyumaya gidiyorum,” deyip vücudunu döndürdüğünde “Dur!” diye bağırdım. “Seni evde tur at diye çağırmadım herhalde.”

Bana dönüp kaşlarını kaldırdıktan sonra işaret parmağını bana doğru salladı. “Sakin bana yemek yap deme seni evine bırakır, geri yatmaya dönerim.”

“Ya,” dedim sinirle ayağımı yere vururken. “Ben yapmadım. Karnım da aç. Pizza da söylemeyeceğim. Birinin bana yemek yapması gerekiyor!”

“Kızım al zeytin peynir ye işte.”

“Dolap bomboş! Sadece makarna çeşitleri ve donmuş pizza falan var.”

“Hayat sana makarna verdiyse sen gidip pizzacıyı arayacaksın,” dedi bilmiş bilmiş. Hayat sana limon verdiyse limonata yapacaksın lafını kendine göre döndürüyordu. Tek korkum annemin bilindik sözlerini döndürmeye başlamasıydı. “Saçımı süpürge ettim ben”, “Atlet giymediğin için oluyor onlar”, “Zaten annen kim ki?”, “Ders çalış”.

Bunların yerine ne diyebilirdi? “Hüsno’yu süpürge ettim ben”, “Turuncu sutyen giymediğin için oluyor bunlar”, “Zaten Ayaz kim ki?”, “Öpüş”. Ayaz’ı biraz bile tanıyorsam, böyle çevirirdi.

“Pizzacıyı aramayacağım Ayaz,” dedim kararlıca. Bana uzun uzun baktıktan sonra pes edip gözlerini kaçırdı. “İyi.”

Bir an pes etmesini gelip bana yardım edecek olması olarak çıkarmıştım ama o sadece “Açlıktan öl o zaman,”

deyip mutfaktan çıktı. Sinirden gözlerim seğirirken derin bir nefes aldım. Fazla mı odundu?

Buraya gelecek ve bana yemek yapmamda yardım edecekti. Bütün ömrüm boyunca beraber olacağımızla ilgili atıp tutmaları biliyordu. Peki bir ömür boyunca her şeyi ben mi yapacaktım? Göğsümü kabartarak “nah” demeyi kendime borç bildim.

Arkasından hızlı hızlı giderken kapattığı kapıyı ayağımla tekme atarak açtım. Maksat, havalı bir giriş yapmak. Ayaz yatağa ilerlerken sertçe ittirildiği için duvara çarpıp ses çıkaran kapıya sonra bir de bana baktı. “Kapıyı kırarsan mutfakta sandalye var. Boşuna yorma ayağını,” diye dalga geçip kendini yatağa attı.

Pekâlâ. Hiç de havalı olmamıştı.

Kollarımı göğsümde birleştirip başımı dikleştirdim. “Ayaz.”

“Hı?”

“Şu yan komşu var ya.” Başını kaldırdı ve tek gözünü açıp baktı. “He var,” dedikten birkaç saniye sonra “Pezevenk,” diye ekledi. Allah bilir ne düşünüyordu?

“Onlarda sosis falan vardır. Ben gidip isteyip de geliyorum.”

Diğer gözünü de açtıktan sonra başını serbest bırakıp yüzünü yatağa bastırdı sinirle. “İllaki beni kaldıracaksın değil mi?”

Operasyon tamamlandı.

Şirince sııttım. “Yoo, ben sana kalk demiyorum. Sadece haber vereyim dedim.”

“Tamam ben mesajı aldım,” diye homurdanıp yataktan kalktıktan sonra dolaba ilerledi. Sııtmaya devam ederken omzumu kapıya yasladım. Altına bir eşofman seçti ve giydi. Üzerine hiçbir şey giymeden esneyerek yanımdan geçti ve mutfığa ilerledi. Ben de arkasından zıplayarak giderken hâlâ sııtmaya devam ediyordum.

“Bence makarnayı pişirmeden de yiyebiliriz,” dedi dolaplarda ne bulduysam yığdığım masaya bakarak. Ben de ilk bu tepkiyi vermiştim ama şimdi mantıklı gelmiyordu. Guruldayan karnıma bir de ağrı katamazdım.

“Saçmalama Ayaz,” deyip masada boş kalan yere oturdum ve küçük bir çocukmuş gibi ayaklarımı sallamaya başladım.

“Bence makarna yap.”

Bakışları aniden bana döndü. Kaşları ciddiyetle çatılırken “Bana bak kızım buraya sadece sen komşuya gitme diye geldim, sen otururken makarna yapacak değilim. Paketi falan tutarım, tuzu atarım. Artık ne yardımsa yaparım gider yatarım. O yüzden topu bana atmaya kalkma.”

Homurdanarak masadan inerken “Neden? Top topu çeker,” diye tısladım. Bileğimden tutup kendine döndürdü ve kötü kötü baktı. “Diline acı biber dışında sürebileceğim iddialı fikirlerim varken bence düzgün konuş.”

Ayaz’ın iddialı fikirleri hakkında fesat yanım birkaç teori yürüttüğünde yüzümü buruşturdum. “Tamam o zaman sen paketi tut,” diye homurdandım. Sanki çok önemli bir şeymiş gibi paketi tutarım, tuz atarım demişti demin.

Ciddiye alıp paketi gerçekten tutarken bir kez daha esnedi. Eliyle kapatma gereği duymadığı için bademciğiyle bir sonraki evrenin yatağa gitmek olduğu bir bakışma yaşadık. Sonunda ağzını kapatabildiğinde “Bademciğin diyorum. Çok hoşmuş,” deyip tezgâha yöneldim.

“Öyledir,” dedi keyifle. Sesi uykuluydu. Habire esneyip duruyordu. Uykulu olduğu için doğru düzgün de konuşmıyordu ama hâlâ bir şekilde havalı olmayı başarabiliyordu. Tencereye su doldurup kaynasın diye ocağa koyduktan sonra Ayaz’a döndüm.

“Sossuz yemem ben,” dediğimde gözlerini yavaşça masaya çevirdi. Masada sos arıyordu sanırım. Tekrar bana baktığında omuz silkti.

“Sos yok. Domates de yok.”

“Komş...” dediğim gibi eliyle beni susturdu. “Ben sana sos yaparım karıştırma komşuyu şimdi.”

“Nasıl yapacaktıydın?” dedim alayla. Paketi elime tutuşturdu. “Turkcell dört değil on altı çeker bir sevgilin var güzelim. Elimden gelmeyen iş yok,” deyip göz kırptıktan sonra ellerini tezgâha yaslayıp uzun süre makarnaya baktı.

“Ben gidip komşuya bakayım,” dedi en sonunda pes edip. Kahkaha atarken Ayaz’ın kötü bakışlarına maruz kaldığım için susmaya çalıştım. “Evet elinden gelmeyen iş yok. Ne güzel de sos yaptın,” dedim susamayıp alayla. Bana orta parmağını gösterdiğinde dil çıkardım. Birden dilimi tutunca paketi masaya fırlatıp eline vurmaya başladım. Dilimi bırakmazken “Koparayım mı lan şimdi?” dedi alayla.

Dizimi erkekliğine vurmak için kaldırdığımda hemen elini çekip birkaç adım geriye kaçtı.

“Ama bu konuyu konuşmuştuk,” dedi yapay sinirle. “Küçük Ayaz’ı güvende hissetmiyorum. Dizine hâkim ol,” dediğinde kıkırdadım.

“Ben komşuya gidip geliyorum, hiçbir yere dokunma, hiçbir yere gitme,” deyip mutfağın kapısına yöneldi. “Nedenmiş?” dediğimde “Evin yanması hoş olmaz,” dedi. Odanın kapı açılma sesi gelmesinden birkaç saniye sonra Ayaz girişe çıktı ve dış kapıya yöneldi. Üzerine tişört giymişti.

Çok güzel bir filmin sonuna gelmişim gibi hissediyordum. O tişörtünü giymişti ve manzara bitmişti işte. O evden çıkarken homurdanarak mutfağa girdim ve sandalyeye oturdum. Evi yakarmışım! Sırf hiçbir yere dokunma dedi diye ayağa kalkıp parmağımı mutfaktaki her yerde gezdirdim.

Geri döndüğünde elinde salça kutusu vardı. Tezgâha koyduktan sonra bana döndü. “Aferin evi yakmamışsın.”

“Çünkü sen uyurken yakıp çıkmayı düşünüyorum,” dedim salça kutusunu elime alırken.

“Nedense uykum kaçtı,” dedi sandalyeye otururken. Sırtı kaynamış suya makarnaları boşalttı.

“Salçayı tencereye mi ekleyeceğim?” Kutunun arkasına bakıyordum ama sos yaparken ne olacağıyla ilgili bir şey yazmıyordu ki zaten yazıyor olması saçma olurdu. Ben dudağımı büzmüş kutuya bakarken Ayaz sesli bir şekilde esnedi.

“Tencereyi de salçaya ekleyebilirsin. Benim için hiç fark etmez. Tek istediğim uyumak.”

Ona yan bir bakış atarken sonucu piştikten sonra görmek üzere salçadan birkaç kaşık alıp tenceredeki makarnaya ekledim.

Kolunu masaya yaslamış parmaklarıyla masada ritim tutarken bakışları mutfakta geziniyordu.

“Ayaz saatlerdir uyuyoruz senin neden hâlâ uykun var?” Salçayı tezgâha bırakıp önünde dikildim. Gözlerini bana çevirdiğinde kanlanmış gözlerine bakarken iç çektim. Hiç uyumamış gibi gözüküyordu.

“Uyuyamadım,” diye mırıldandı. Ayağımla ritim tutarken “Neden?” diye bir soru yöneltti. Ayakta durmaktan yorulduğumda ve Ayaz’ın soruları çok geç cevapladığımı fark ettiğimde sandalye çekip karşısına oturdum. Şimdi kendimi polis gibi hissetmişim. Tabii onlar genellikle cinayet soruşturması falan yapıyordu.

Aman. Onların ki de soru sanki. Burada neden uyuyamadığımı sormak varken...

Gözlerini tekrar bana çevirip yanaklarını şişirdi ve nefesini dışarı üfledi. “Askılı tişörtünden göğsün gözüküyordu manzarayı kaçır mıyım dedim,” dedi alayla. Gözlerimi devirdim. “Doğru düzgün cevap ver.”

Parmakları ritim tutmayı keserken bana bakmadan “Seni izledim,” dedi. Yüzümdeki ciddilik giderken bütün dişlerimin gözükmesini sağlayacak bir biçimde gülümse dim. Romantik gibi gözükken bir şeyi söylerken çekinmesi garip ve ona hastı. Millet kızın gözüne girmek için izleme-

mesine rağmen “Bütün gece seni izledim,” derdi. Ayaz’sa söylememek için direniyordu.

Elini tuttum ve parmaklarıyla oynamaya başladım. Gözlerini bana çevirdi. “Bu bana tıraş bıçağını alacağını söylediğinden sonraki en romantik olayımızdı,” dediğimde güldü. Ben de güldüm. Gözlerini üzerinde elimin olduğu eline çevirdikten sonra yine bana baktı.

“Uyurken hiç de öyle masum değilsin ya da çok güzel de gözüküyorsun. Ama yine de salak salak sırtımama sebep oluyorsun.”

“Aşktır aşk,” dediğimde gözlerini devirdi. “Askılı tişörtünün göğsünü açık bıraktığını söylerken ciddiydim,” diyip muzipçe sırtıttığında kıkırdayıp elini sıktım.

“Bu gece de sen uyursun ben izlerim.”

“Sanki devriye yapıyoruz anasını,” dediğinde kahkaha attım. “Birçok kez kaybetme duygusuyla nefes aldık. İkimiz de izleyelim, daha zaman varken.”

Zaman varken derken ölümden bahsettiğini anlamamla yüzümdeki sırıtış yavaşça silindi. Tüylerim diken diken olmuştu. Ayaz’ın bırak ölüdüğünü onun olmadığı bir şehirde yaşamak düşüncesi bile beni korkuturken ki ölürse... Sanırım yanına gitmem uzun sürmezdi.

Ellerimize bakarken “İzleyelim,” diye mırıldandım. Uzun süredir eline bakıyorken düşünüyordum. Ayaz’la geçmişte yaptıklarımızı. Bir seneyi doldurmamıza birkaç ay kalmıştı. Neredeyse bir senedir onun varlığından haberdardım. Onun gibi birini bir kez görmek bile büyük bir şansken ben onunla birçok kez sarılmış, öpüşmüş ve gözlerinde kaybolmuşum. Kendimi seçilmiş insan olarak falan görmeye başlamalıydım sanırım. Daha dün beni hiç izlemediğinden hayıflanırken şimdi bütün gece beni izlediğini öğrenmiştim.

Elini elimden çekip elimin üzerine koydu ve hareket çektiğinde kaşlarımı çatıp gözlerine baktım. Sırttı. “Hâlâ yaşıyor musun merak ettim,” diye açıkladı masumca gözlerini açarak.

Bunu anlama yöntemi de buydu sanırım. Gülüp sandalyeden kalktım ve makarnama bakmak için ocağa yöneldim.

“Ayaz bu makarnaya benzemiyor.”

“Yenilebilecek bir şeye benziyorsa sorun yok.”

Başımı ona çevirip kıkırdadım. “Gel de bir bak.”

Sızlanarak sandalyeden kalktıktan sonra arkama geçip başını omzumun üzerinden uzattı ve tencereye baktı.

“Masal ne yaptın lan?” dedi başını bana çevirip. Burunlarımız degecek kadar yakınlıktayken kaşlarımı çattım.

“Paketi sen tutuyordun Ayaz. Suç senin.”

“Paketi elimle tutuyordum şeyimle değil,” dedi o da çatılmış kaşlarıyla. “Makarna tarihinde böyle bir makarna görülmedi ne yaptın sen?” dediğinde dudağımı büzüp tencereye baktım. Kusmuk deseler daha fazla inanırdım. Su mu fazla gelmişti yoksa başka şey daha ekleniyor muydu bilmiyordum ama bulamaç gibiydi. Yüzümü buruşturdum. Şu pizza işini düşünmeliydim.

Başımı hemen arkamda mesafesiz duran çenesini omzuma yaslamış Ayaz’a döndürdüm. “Ayaz dondurulmuş milföyleri mi kızartsak?”

“Paketi ben tutayım,” dediğinde sııttım. Ne kadar tatlı olduğunun farkında bile değildi. Masaya dönüp dondurulmuş milföyü bulduktan sonra yanımda dikilmeye başladı. “Yağla mı kızartılıyor o?”

“Evde kalacağsın,” diye tıslarken paketi evirip çeviriyordu.

“Ben bulurum merak etme,” dedim burnumu dikleştirip. Yalan. Külliye yalan. Ayaz olmasaydı bu beceriksizlikle Esra Erollara düşecek gibi görünüyordum.

“Bulman senin için de o çocuk için de hayırlı olmaz.”

“O kadar beceriksiz değilim,” dediğimde başını kaldırıp gözlerime baktı. “Söz konusu beceriksizliğin değil, benim çocuğun belası olacak olmam.”

Dudağımı büzerken Ayaz’ın yine başını eğip paketin ar-

kasını okumasını hayranlıkla izledim. Göz altlarına gölge yapan kirpiklerinden ince dudaklarına kadar mükemmel ve bana aitti. Bunu bir kez daha fark etmemle gülümsedim ve vücudumu ona döndürdüm. Benimle evlenmeyi düşünmüyor gibiydi ama ömür boyu da benimle olmak istiyordu. Evliliğe karşı olması ileride aramızda büyük sorunlar çıkartacak gibiydi ama Ayaz, bakıldığında bugün olduğu çoğu şeye karşıydı ve ben onu değiştirmiştim. Yine değiştirebilirdim.

“Çok az yağ katacakmışsın. Tercüman değilim ama öyle anladım.”

Paketin arkasını anlamakla tercümanlığın ne alakası olduğunu düşünürken paketi elinden alıp arkasına baktım. Yapılışında saçma sapan kelimeler kullanılmıştı. Bu benim paketin markasına bakmama neden olmuştu.

“Ayaz böyle güzel bir villada BİM’de bile satılmayan bir markanın milföyünü bulundurman fizik kurallarına aykırı,” derken eğilip ocağın altındaki dolaptan yağ çıkardım. Bir tencere bulup Ayaz’ın dediği gibi az yağ döktükten sonra paketi açtım.

“En son Anıl sevgilisini getirmişti buraya. Herhalde nerede beleş varsa onu doldurmuş,” dediğinde altımdaki şortta baktım. O da baktıktan sonra yeni hatırladığı gerçekle şirince sırttı. Sesimi kalınlaştırarak şort için söylediği cümleyle dalga geçtim. “Eminim, annemin.”

Şirince sırtmaya devam ettiğinde gözlerimi devirdim ve pakete baktım tekrar. Paketi açmama kollarını iki yanımdan uzatıp ellerini ellerimin üzerine koyup yardım etti.

“Çok güçsüzsün,” dediğinde “O yüzden mi dizimi kaldırdığımda kaçırıyorsun?” diye sordum. Dudağını yalayıp güldü.

“O güzel dizinle ilgili güzel sayılamayacak planlarım var,” dediğinde sanki son kez görecekmış gibi başımı eğip dizime baktım.

“Cani planlarını kendine sakla.”

“Pardon ama küçük Ayaz’ın güvende olması için tek yol o dizin ortadan kalkması.”

“Ya da küçük Ayaz’ın sahibi Ayaz’ın habire ibnelik yapıp durmaması.”

“Bu da bir seçenek tabii,” dediğinde güldüm. Ona sırtım dönükken başımı geriye doğru attım ve omzuna yasladım. Ellerimi yanaklarına götürüp sıktım.

“Ayaz seni üç öğünüme bölesim geldi. Bugün gözüme çok tatlı gözüküyorsun.”

“Bu sevişebileceğimiz anlamına mı geliyor?” dediğinde kaşlarımı kaldırıp indirdim. Pufladı.

Önüme dönüp ocağı yaktıktan sonra açtığımız paketteki milföylerden birini alıp yağın üzerine koydum. Yağ birden sıçrayarak geri döndüğünde benden önce Ayaz bileğimden tutup elimi çekti.

“Yemin ediyorum beceriksizsin.”

“Tamam anladık,” diye homurdandım. “İsmimden çok beceriksiz olduğumu duyuyorum.”

Ellerini iki yana uzatırken birini belime degecek şekilde tezgâha yasladı. Diğeriyle milföylerden birini daha alıp yağın üzerine koydu. Onunkinde benimkinde olduğu kadar yağ sıçramamıştı.

“Bu milföyler peynirli değil inşallah,” dediğinde lava-boya attığım paketi alıp baktım. “Sade,” dedim memnuniyetsizce.

“Sosisli mi bekliyordun?” dediğinde başımla onayladım.

“Bak işte sen Ayaz’la birlikte olmazsan hayat sana böyle ödetir.”

“Eben olacak kişinin genelev çalışanı olduğunu düşünmeye başlıyorum Ayaz,” dedim tencereye bakarken. “Bu sapıklık sonradan oluşamaz.”

Sırıttı. Tezgâhta rasgele saçılmış çatal kaşıkların içinden bir çatal aldım. Suya tuttuktan sonra Ayaz’ın pijamasına sürterek kuruladım.

“İbne,” dedi homurdanarak. Sırtarak yanağını öptüm.

“Bir işe yara,” dedikten sonra önüme döndüm ve çatalla milföyden kızarmış olanı alıp tabağa koydum. Yerine donmuş milföylerden birini alıp koyduktan sonra ellerimi tezgâha yasladım.

“Aslında hemen arkanda durup kokunun keyfini çıkarırken gayet de çok iş yapıyorum.”

“Parfümümü beğendin mi?” dedim memnun bir şekilde gülümserken. Düşünürmüş gibi sesler çıkarttı.

“Kimden arakladın?”

Sırıtıp “Hande’den,” dediğimde o da sırıttı. “Onların ilişkileri bayağı ciddiye binmiş,” dediğinde başımla onayladım.

Kendi aralarında sohbetine olmuş olsa da yüzük muhabbeti bile geçmiş Hande’nin anlattığına göre. Bizden sonra tanışıp bizden önce bu kadar ciddileşmeleri şaşırtıcı ve kışkandırıcıydı.

“Biz de hâlâ birbirimize hareket çekelim,” diye homurdandım.

“Ne?” dedi gülererek. “Yüzük mü takalım istiyorsun?”

“Hayır. Biz villa anahtarlarını parmağımıza geçirelim,” dediğimde güldü. “Cidden bugün batsam yarın ayrılacakmışsın gibi düşünüyorum,” dedi gülüşlerinin arasından. Sırıtıp “Ne sandın?” dediğimde yanağımdan öptü.

“Batsam param gider, yakışıklılığım değil. Ona göre davran.”

“Batsan ve yakışıklılığın gitse bile seni bırakmam Ayaz ki ikisi de çok zor.”

Ayaz’ın en tipsiz hâli bile modellere taş çıkarırdı sanırım ve o kadar şirket, arsa, villaları varken bir anda hepsinin gitmesi de zordu. Yani şu anda iyi yere bağlamıştım kendimi ama yine de mümkün olup bunların hepsi gitse, ben Ayaz’dan gitmezdim.

Milföyleri unuttuğumuz için yağ sıçramaya başladığında dudağımı ısırıp hemen çatalı milföye batırdım ve tabağa bıraktım. Yanmamaya çalışırken diğer milföyü de aldım.

Ayaz beni hafif kenara itip arkamdan çekildi ve elimdeki çatalı alıp milföyü tabağa bıraktıktan sonra iki milföyü tencereye yerleştirdi. Birkaç kez eline yağ gelse de sesini çıkartmamıştı. Öyle ki daha önce kendimi birçok kez yağla yakmış olmasam yüz ifadesinin donukluğundan acımamış olduğunu düşünürdüm ki yağın acıttığını biliyordum.

Son milföyleri de tabağa koyduktan sonra Ayaz elinin tersiyle masadakileri uca doğru ittirdi ve tabağı ortaya koydu. İkimize çatal ve su koyduktan sonra masaya oturunca ben de karşısına oturdum.

“Bugünkü yemeğimiz böyle olsun. Yarın alışverişe çıkarız,” dediğinde gülümseyerek onayladım. Evde hiçbir şey yoktu ama şu anlık sorun etmiyordum. Şu guruldayıp duran karnıma bir şey gitse yeterdi. Telefonumun sesi geldiğinde lokmamı yutup masadan kalktım ve odaya gittim. Hande arıyordu. Açıp kulağıma yaslarken Ayaz’ın yerdeki pantolonunu alıp yatağın üzerine koydum.

“Kızım neredesin?” dedi endişeyle. Sevgilisiyle flörtleşmekten yeni aklına gelmişim karının. Kısaca durumu özetlediğimde “Bir hafta sonu mu? Ben seni üç gün nasıl idare edeyim. Tamam hadi cuma günü geçti. İki gün boyunca annelere evinde, annelere bizde diyeceğim ve annenle annem birbirinden hiç ayrılmıyor. Nasıl olacak o iş?” dedi. Dudağımı kemirmeye başladım.

“Kızlar gecesi yapacağız deyip Melislere geçiyorum deyip Atalaylara geçsen. Zaten annem ve babamla aramız pek iyi değil, beni arayacaklarını sanmıyorum. Seni ararlar, sen de bir şekilde geçiştirirsin.”

Atalaylara gitme lafını duyduğu gibi yumuşadığında hınzırca sırıttım. “Belki de özel bir gece yaşarsınız ha?”

“Kapatıyorum Masal!” diye cırladıktan sonra kapatınca gülererek telefonu makyaj masasının üzerine koyup mutfaka geri döndüm. Ayaz başını masaya yaslamış gözlerini kapatmıştı. Milföylerden kendine düşenleri yemiş, suyunu da bitirmişti. Tabii ki de beni beklemediği için şaşırmadım.

Karşısına oturup çatalımdaki milföyden bir ısırık aldıktan sonra “Git yat hadi. Ben toparlarım,” dedim. Bunu bekliyormuş gibi sandalyeden kalktıktan sonra “Birkaç saat sonra kaldırırsın,” dediğinde belli belirsiz başımla onayladım ve suyumdan içtim.

Mutfağın kapısına gitmişken döndü ve bana doğru gelip eğildi. Dudaklarını alnıma bastırduğunda gözlerimi kapattım. Geri çekilirken “Toparladıktan sonra ister gel yanıma uyu ister televizyon izle. Birkaç saat sonra kesin kaldır.” Sonra mutfaktan çıkınca kendi kendime gülümsedim. Beni izlemek için uyumamıştı. Şu son olayda çok sarsılmıştık ama ikimiz de hiç olmamış gibi davranıyorduk. Kötü etkilemekten çok iyi etkilemiş gibiydi. Birbirimize daha sevgi dolu bakıyorduk. Düştüğümüz yerden daha güçlü kalkmıştık her düşmemizde olduğu gibi.

Yemeğim bitince bulaşıkları yıkayıp masaya yığıdığım şeyleri de yerlerine geri koydum. Kendimi fazla iş yapmış gibi hissederken elimi belime bastırdım ve yaşlı nineler gibi sesler çıkartarak salona gidip koltuğa attım kendimi. Birkaç saat sonra uyandır demişti ama tabii ki uyandırmayacaktım. O kanlanmış gözlerin en az bir altı saat uykuya ihtiyacı vardı. Benim de uykusuz olmadığımı bakarsak televizyon izleyebilirdim.

Televizyondan gelen sesle yerimde sıçrayıp gözlerimi aradım. Kumandaya uzanıp televizyonu kapatırken bir yandan da gözümü ovuşturuyordum. Tabii *Unutma Beni*'yi izlersem uyuyakalırdım. Allahtan uykum yoktu (!). Koltuktan kalkıp paytak adımlarla mutfığa gittim ve bir bardak su doldurup içtim. Mutfaktaki saate baktığımda akşam on bir olduğunu gördüm. Ayaz dört saattir uyuyordu. Ben de yanına uyumak için gidip yatağa uzandığımda

fazla ses çıkartmış olmalıyım ki gözlerini araladı. Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra “Özür dilerim,” diye mırıldandım. Gözlerini kırıştıtırıp yatağın ucuna attığı telefonuna uzandı ve saate baktı.

“Birkaç saat sonra dememin üzerinden saatler geçmiş, uyandırmamışsın.”

“Uyumuşum ben de.” Aslında yalan değildi. Gerçekten uyumuştum ama uyumamış olsaydım da kaldırmayacaktım orası ayrıydı.

Başıyla onayladıktan sonra yatakta doğruldu. “Hadi kalk,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Gece gece nereye?” Kendimi kocasına kahvehaneye gitmemesi gerektiğini söyleyen karılar gibi hissetmişim bir an. Başımı onaylamaz bir biçimde salladım. Zihnime *Unutma Beni* işlemiş olmalıydı.

“Üzerine bir şey alıp odadan çık,” dedikten sonra tişörtünü alıp üzerine geçirdi. Pikeyi de üzerimden alınca istemeye istemeye kalkmak zorunda kalmıştım. Pikeyi bırakmadan odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Esneyerek ayaklarına baktım. Dönüp yatağa yatma isteğimi geri atmaya çalışıp makyaj masasına attığım eşofman üstümü aldım ve giydim. Şortuma baktım. Ayaz’ın pikeyi aldığına bakarsak yan odaya mı gidiyoruz anlamamıştım. Peki neden üzerime bir şey giymemi istemişti?

İki katlı olmasına rağmen daha ikinci katı bırak, merdivenle bile karşılaşmadığım evde girişe çıktım ve duvara yaslanmış Ayaz’a baktım. Beni görünce pikeyi omzuna attı ve gülümseyerek elini uzattı.

Gülümsemesi bulaşıcıymış gibi ben de gülümserken elini tuttum ve beni bir odanın içine çekmesine izin verdim.

İçeriye girince aslında buranın bir oda olmadığını fark ettim. Küçük dolap gibi bir yerdi ve dümdüz bir merdiven vardı. Böyle modern bir evin üst katına çıkmak için daha güzel bir merdiven beklerdim açıkçası.

Ayaz tırmanmam için eliyle gösterdiğinde başımı onaylamaz bir biçimde salladım.

“Asla senin önüne geçmem.”

“Ben de geçmem,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Kalçamı kesmeyeceğin ne malum?” dediğinde kıkırdadım. “İlişkimizdeki sapık olan kişi ben değilim,” dediğimde sırtarak merdivenlerden çıkmaya başladı.

Her ne kadar sözü söyleyen ben olsam da arkasından çıkarken genellikle poposuna bakmıştım. Benden önce yukarı çıkıp fayansa oturduğunda eğilip bana elini uzattı. Daha üst katı görememiştim. Uzattığı elini tutup beni çekmesine izin verdim. Beni kucağına çektiğinde kucağından inmeden önce çevreyi inceledim. Teras gibi bir yerdi burası. Üst katta odalar beklerdim ama burası masa ve şöminenin olduğu terastı. Ayaz kalkıp belimden tuttuğu için beni de kaldırdığında buranın son durağımız olduğunu sanıyordum ama beni bir yere daha çekince yanıldığımı anladım. Bir merdivenden daha çıkarken buranın üçüncü katı olmadığına neredeyse emindim. Merdivenin sonuna geldiğinde tavandaki kapağı açıp üst kata doğru iten Ayaz çıktıktan sonra beni de çekti.

Burası üçüncü kat değildi.

Burası çatıydı.

“Şey...” diye mırıldandım büyülenmiş gözlerle parlayan yıldızlara bakarken. Uzansan dokunacakmış gibiydi manzara. Şimdi pikeyi neden aldığını anlıyordum ve neden üzerime bir şeyler giymemi istediğini. Üşümemi istemiyordu ve ben şortla gelmiştim! Neyse ki pike vardı.

“Düşüp ölürsen seni öldürürüm,” dediğinde kıkırdadım.

Çatı fazla eğimli olmadığı için düşme gibi bir tehlike fazla yoktu ama yine de biri gelip illaki düşeceğim derse fazla da zorlanmazdı.

Ayaz uzanıp yanını işaret ettiğinde ben de çıplak ayağımı uzatıp çatı kiremitlerinden birine dayadım. Ayaz pikeyle üzerimizi örttü.

“Sana burayı göstermeyi istiyordum ve aynı zamanda uykudan da vazgeçemedim. Ben de böyle bir çözüm yolu buldum.”

Gülümseyip yıldızlara bakarken “Uyuyacağız,” diye mırıldandım. “Yıldızların altında,” diye ekledim. Parlıyorlardı ama yine de Ayaz’ın gözünde gördüğüm parlama daha ışıltılı geliyordu bana. Ona bakmaya doyamıyordum ama yıldızlar bir süre sonra güzelliğini kaybedeceklerdi. Gün olacak ve gideceklerdi. Ayaz’ın parlamalarıysa hep benimle kalacaktı.

Şimdiki manzaramızın tadını çıkarmak için gerindim ve kiremitlerinde neredeyse rahat olmasına şaşırarak yıldızları izlemeye devam ettim.

“Aslında yıldızların altında değil,” dediğinde başımı ona çevirdim. Ellerini ensesinin altında koymuş gökyüzüne bakıyordu.

“Burası bizim ilk evimizdi. Bu şehirdeki ilk evimiz. Şu teras da benim odamdı. Pencereleri açık değildi o zaman, kapalıydı. Orayı seçmiştim çünkü yatakta uyumak yerine burada uyumak daha güzel geliyordu. Sabah uyanacağını bilmeyerek uyanmak herkesin düşündüğünün aksine bana güzel geliyordu.”

O gökyüzünü izlerken ben onu izliyordum. Ayaz garipti. O küçük yaşında uyurken düşmeyi umursamayıp çatılarda uyumayı düşünecek ve güvende uyumaktansa bunu tercih edecek kadar hem de.

“Gökyüzündeki bütün yıldızları sahiplenebilirdim burada ama ben birisine takılıyordum her gece. Belki aynı yıldız değildi ama aynı bakış açımdaydı. Yıldızların altında değil, aynı yıldızın altında uyuyordum.”

Gülümsedim. “Burası birisiyle paylaşılmayacak kadar güzel,” dedim. Hem de anladığıma göre çocukluk anıları vardı burada. Bu kiremitlerin üzerinde kaç kez yıldızlara bakmıştı düşünmeden edemedim. Küçük bir Ayaz...

“Senden başka birisi bilmiyor bu çatıyı,” dediğinde gülümsemem genişledi. “Devlet sırrım merak etme,” dediğimde sırıttı.

Gözlerim tekrar gökyüzüne dönerken “Aynı yıldızın altında uyuyalım o zaman,” dedikten sonra gözlerimi ona çevirdim. Gülümseyip başıyla onayladı.

Ben de ellerimi enseme götürdüm. Gözlerimi kapattığımda Ayaz “İyi geceler,” dedi.

“İyi geceler,” diye mırıldandım yıldızların ve ayın ışığı yüzüme vururken. Gözlerimi aralama ihtiyacı hissettim. Ayaz gözlerini kapatmıştı ve gülümsüyordu. Gülümsemem genişledi ve gökyüzüne baktım.

“Şuydu değil mi?” dedim elimle bir tarafı gösterirken.

“Nereden baktığına bağlı,” dediğinde hâlâ o yıldıza bakıyordum.

“Belki aynı yıldızı düşünüyoruzdur,” dedim. Milyonda bir ihtimaldi ama olabiliriz işte. Ayaz’la birbirimizi bulmamız da dünyanın, Türkiye’nin hatta İstanbul’un nüfusuna bile bakarsak çok zordu ama şimdi sevgiliydik ve aynı yıldızın altında aynı yıldızlara bakıyorduk. Belki farklı yıldızları düşünüyorduk belki de aynı yıldızı.

“Belki,” dedi gözlerini yıldızdan ayırmazken. Gözlerini bana çevirdi. “Neyse bırak yıldızları da gel yanıma.” Aramızdaki kısa mesafeye bakarken “Yanıdayım ya işte,” dediğimde “Yeterince değil,” deyip elini bileğime koyduğunda beni çekmesine yardımcı oldum. Kolunu belime doladığında başımı göğsüne yasladım. O üzerimizdeki pikeyi düzeltirken gözlerimi kapattım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım gecenin soğukluğunda pikeden daha çok ısıtan Ayaz’ın kollarında uykuya dalmadan önceki sarhoş birkaç dakika içerisinde.

Onun bana verdiği, bana kazandırdığı şeylerin hatırı hesabı yoktu. Her gün yeni bir şey ekleniyordu kutuya ve kutunun sonu gelmiyormuş gibi gözüküyordu.

Hoş, gelsin de istemiyordum ya.

al sana bir...
ykulu bir h...
açmamıştım...
zyifli bir biçim...
Doğrulmamla cı...
remitlerde aşağı doğ...
yukarı çekti.

“Salak yapışacak...
Ayaz’ın ellerinden...
alnımın üzerinde birkaç...
bile anlayabilecekmişim...

“Ayaz şaka yapmıyorsun değil mi?” dedi...
simle. Şu an, burada, kusabilirdim. Alnımdaki ıslaklığı his...
sedebiliyordum.

Ayaz’ın gözleri alnıma çıktıktan sonra dilini dişlerinin...
arasına koyup sırttı. “Aslında yakışmı...” Tokadımla başı...
sağa giderken kahkahalar atmaya başladı. Elimi telaşla sal...
larken terastan yukarıya çıktığımız kapağı açıp merdivenin...
ilk basamağına tutundum. Vücudumu döndürüp bacakla...
rımı aşağı sarkıttım ve bir basamağa dayandım.

“Ya Masal nereye gidiyorsun hem talihliymişsin bak...
kuş sışmış.”

Aşağı inme çabalarımı bırakıp başımı kaldırdım ve ona...
saçlarımın arasından ters bir bakış attım. “Talihli olsam...
odunun tekiyle sevgili olmazdım.”

üzup işaret parmağını kaldırdı. “Kaslı bir

” diye tekrarladıktan sonra tahta merdivene basamak altına indirdim ayağımı. Dümdüz merdivende hem düşmeden inmeye hem de alnımdaki iğrenç şeyi düşünmemeye çalışıyordum.

“Resmen şaheser sıçmış ama var ya *Mona Lisa* var resmen alnında. Öyle bir sıçış.”

“Ayaz yüzünde Eyfel Kulesi’ne benzeyen bir pislik görmek istemiyorsan sus ve inmeme yardım et!” diye cırladı Yarıtı yerdan doğruldu ve pikeyi kenara yaslayıp kiremitlerden düşmemek için tutuna tutuna kapağın olduğu yere geldi ve bana doğru eğildi.

“Nasıl yardım edeyim, iteyim mi anlamadım?”

“Kuş bana sıçmış sana etki etmiş herhalde Ayaz. Buranın itersen kolum ayağım kırılır. Salak mısın evladım sen?”

İnce kaşları kalktı ve sırttı. “İttiriyorum o zaman?” dediğinde sinirle inledim.

“Bırak senden yardım isteyen yok,” deyip bir basamak alta koydum elimi. Düşecek gibi olduğumda hemen kollarımla merdivene sarıldım. Ayaz hiç istifini bozmamış kapağın orada diz çökmüş bana bakıyordu.

“Çatıda uyumakmış,” dedim sinirle. “Ayda yılda bir romantik oluyoruz onda da kuş sıçıyor,” derken bir basamak daha inmiştim.

“Kızım şans getirecek işte. Ne güzel.” Bakışımı gördüğünde dudaklarını birbirine bastırdı. Yanakları şişmişti ama hâlâ gülmemeye çalışıyordu. Gözlerimi devirdim.

“Gül gül. Şimdi sen de sıçacaksın gülmemek için,” diye homurdanırken bir basamak daha inmiştim. Şlap diye gelen sesle başımı kaldırdığımda Ayaz’ın gözleri irileşmişti.

“Ne oldu?” diye mırıldandığımda gözlerini sıkıca yumdu. Kaşlarımı çattım. Elini ensesine götürdükten sonra

Bölüm 16

“Masal sana bir şey söyleyeceğim ama cırlamayacaksın.”

Uykulu bir hâlde “Hı?” diye mırıldandım. Gözlerimi hâlâ açmamıştım ve açmaya da niyetim yoktu.

Keyifli bir biçimde güldü. “Alnına kuş pislemiş.”

Doğrulmamla cırlamam orantılıyken bir yandan da kiremitlerde aşağı doğru kayınca Ayaz kolumdan tutup beni yukarı çekti.

“Salak yapışacaksın yere kafan karpuz gibi dağılacak.”

Ayaz’ın ellerinden kurtulup elimi alnıma değdirmeden alnımın üzerinde birkaç kez salladım. Sanki bir şey var olsa bile anlayabilecekmişim gibi.

“Ayaz şaka yapmıyorsun değil mi?” dedim boğuk sesimle. Şu an, burada, kusabilirdim. Alnımdaki ıslaklığı hissedebiliyordum.

Ayaz’ın gözleri alnıma çıktıktan sonra dilini dişlerinin arasına koyup sırtıttı. “Aslında yakıştı...” Tokadımla başı sağa giderken kahkahalar atmaya başladı. Elimini telaşla sallarken teraстан yukarıya çıktığımız kapağı açıp merdivenin ilk basamağına tutundum. Vücudumu döndürüp bacaklarımı aşağı sarkıttım ve bir basamağına dayandım.

“Ya Masal nereye gidiyorsun hem talihliymişsin bak, kuş sıçmış.”

Aşağı inme çabalarımı bırakıp başımı kaldırdım ve ona saçlarımın arasından ters bir bakış attım. “Talimli olsam odunun tekiyle sevgili olmazdım.”

Dudağını büzüp işaret parmağını kaldırdı. “Kaslı bir odun.”

“Kaslı bir odun,” diye tekrarladıktan sonra tahta merdivenin bir basamak altına indirdim ayağımı. Dümdüz merdivende hem düşmeden inmeye hem de alnımdaki iğrenç şeyi düşünmemeye çalışıyordum.

“Resmen şaheser sıçmış ama var ya *Mona Lisa* var resmen alnında. Öyle bir sığış.”

“Ayaz yüzünde Eyfel Kulesi’ne benzeyen bir pislik görmek istemiyorsan sus ve inmeme yardım et!” diye cırladım. Yattığı yerden doğruldu ve pikeyi kenara yaslayıp kiremitlerden düşmemek için tutuna tutuna kapağın olduğu yere geldi ve hana doğru eğildi.

“Nasıl yardım edeyim, iteyim mi anlamadım?”

“Kuş bana sıçmış sana etki etmiş herhalde Ayaz. Buradan itersen kolum ayağım kırılır. Salak mısın evladım sen?”

İnce kaşları kalktı ve sırttı. “İttiriyorum o zaman?” dediğinde sinirle inledim.

“Bırak senden yardım isteyen yok,” deyip bir basamak alta koydum elimi. Düşecek gibi olduğumda hemen kollarımla merdivene sarıldım. Ayaz hiç istifini bozmamış kapağın orada diz çökmüş bana bakıyordu.

“Çatıda uyumakmış,” dedim sinirle. “Ayda yılda bir romantik oluyoruz onda da kuş sığıyor,” derken bir basamak daha inmiştim.

“Kızım şans getirecek işte. Ne güzel.” Bakışımı gördüğünde dudaklarını birbirine bastırdı. Yanakları şişmişti ama hâlâ gülmemeye çalışıyordu. Gözlerimi devirdim.

“Gül gül. Şimdi sen de sıçacaksın gülmemek için,” diye homurdanırken bir basamak daha inmiştim. Şlap diye gelen sesle başımı kaldırdığımda Ayaz’ın gözleri irileşmişti.

“Ne oldu?” diye mırıldandığımda gözlerini sıkıca yumdu. Kaşlarımı çattım. Elini ensesine götürdükten sonra

Bölüm 16

“Masal sana bir şey söyleyeceğim ama cırlamayacaksın.”

Uykulu bir hâlde “Hı?” diye mırıldandım. Gözlerimi hâlâ açmamıştım ve açmaya da niyetim yoktu.

Keyifli bir biçimde güldü. “Alnına kuş pislemiş.”

Doğrulmamla cırlamam orantılıyken bir yandan da kıremitlerde aşağı doğru kayınca Ayaz kolumdan tutup beni yukarı çekti.

“Salak yapışacaksın yere kafan karpuz gibi dağılacak.”

Ayaz’ın ellerinden kurtulup elimi alnıma değdirmeden alnımın üzerinde birkaç kez salladım. Sanki bir şey var olsa bile anlayabilecekmişim gibi.

“Ayaz şaka yapmıyorsun değil mi?” dedim boğuk sesimle. Şu an, burada, kusabilirdim. Alnımdaki ıslaklığı hissedebiliyordum.

Ayaz’ın gözleri alnıma çıktıktan sonra dilini dişlerinin arasına koyup sırttı. “Aslında yakıştı...” Tokadımın başı sağa giderken kahkahalar atmaya başladı. Elimini telaşla sallarken teraştan yukarıya çıktığımız kapağı açıp merdivenin ilk basamağına tutundum. Vücudumu döndürüp bacaklarımı aşağı sarkıttım ve bir basamağına dayandım.

“Ya Masal nereye gidiyorsun hem talihliymişsin bak, kuş sıçmış.”

Aşağı inme çabalarımı bırakıp başımı kaldırdım ve ona saçlarımın arasından ters bir bakış attım. “Talihli olsam odunun tekiyle sevgili olmazdım.”

Dudağını büzüp işaret parmağını kaldırdı. “Kaslı bir odun.”

“Kaslı bir odun,” diye tekrarladıktan sonra tahta merdivenin bir basamak altına indirdim ayağımı. Dümdüz merdivende hem düşmeden inmeye hem de alnımdaki iğrenç şeyi düşünmemeye çalışıyordum.

“Resmen şaheser sıçmış ama var ya *Mona Lisa* var resmen alnında. Öyle bir sığış.”

“Ayaz yüzünde Eyfel Kulesi’ne benzeyen bir pislik görmek istemiyorsan sus ve inmeme yardım et!” diye cırladım. Yattığı yerden doğruldu ve pikeyi kenara yaslayıp kiremitlerden düşmemek için tutuna tutuna kapağın olduğu yere geldi ve bana doğru eğildi.

“Nasıl yardım edeyim, iteyim mi anlamadım?”

“Kuş bana sıçmış sana etki etmiş herhalde Ayaz. Buradan itersen kolum ayağım kırılır. Salak mısın evladım sen?”

İnce kaşları kalktı ve sııttı. “İttiriyorum o zaman?” dediğinde sinirle inledim.

“Bırak senden yardım isteyen yok,” deyip bir basamak alta koydum elimi. Düşecek gibi olduğumda hemen kollarımla merdivene sarıldım. Ayaz hiç istifini bozmamış kapağın orada diz çökmüş bana bakıyordu.

“Çatıda uyumakmış,” dedim sinirle. “Ayda yılda bir romantik oluyoruz onda da kuş sığıyor,” derken bir basamak daha inmiştim.

“Kızım şans getirecek işte. Ne güzel.” Bakışımı gördüğünde dudaklarını birbirine bastırdı. Yanakları şişmişti ama hâlâ gülmemeye çalışıyordu. Gözlerimi devirdim.

“Gül gül. Şimdi sen de sıçacaksın gülmemek için,” diye homurdanırken bir basamak daha inmiştim. Şlap diye gelen sesle başımı kaldırdığımda Ayaz’ın gözleri irileşmişti.

“Ne oldu?” diye mırıldandığımda gözlerini sıkıca yumdu. Kaşlarımı çattım. Elini ensesine götürdüktan sonra

gözünün önüne getirdi. Gördüğüm beyaz sıvıyla kahkahalar atmaya başladım.

“Bu kuşların analarını...” diye homurdandı.

Kahkahalar atarken “Şans getirecek şans,” diye dalga geçtim.

“Sikeyim şansını,” diye tısladığımda hâlâ gülüyordum. Somurttu. Yanaklarını sıkasım gelmişti ama şu an rezilliğine gülmekle meşguldüm. Benimle o kadar dalga geçmişti ve ensesinden vurulmuştu.

“Tamam gülme artık.”

“Gülene, gülme dediğinde gülme derkenki gülünesi yüz ifadesinden dolayı gülenin gülmesi artıyor ve gülmeye devam ediyor.”

Uzun karışık cümleme “Âmin,” diye homurdandı. Kahkaha atmaya devam ettim. Daha çok sinirimi atıyordum. Bana olanın ona da olması iyi gelmişti.

“Hadi çok konuştun sus,” deyip beni merdivenlerden ittirince popo üstü yere düştüm. “Ayaz!” diye cırladım. Poposunu çevirip o da merdivenlerden inmeye başladı. Ensesindeki beyazlığı görünce tekrar kahkahalar atmaya başladım.

“Gülme şimdi alnındaki pisliği yüzüne gözüne de bulaştıracağım,” dedi sinirle. Gülmem durmak yerine artmıştı. Merdivenlerden inince bana döndü ve kollarını birleştirip kötü kötü baktı.

Kahkahalarım iç çekmelere dönünce “Bitti mi?” diye tısladı. Sırtarak kafamı salladım. Başını onaylamaz bir biçimde sallayıp homurdanırken terastan da alt kata inmek için diğer merdivene yöneldi. O merdivenlerden inerken ayaklanıp koşarak yanına gittim ve ben de onu ittim. Yere yapıştığında “Ödeştik,” deyip öpücük attım.

Kaşlarını alayla kaldırdı ve sırtıp ayaklandı. “Görürsün şimdi,” dediğinde ne yapacağını merakla izlemeye başladım. Sonuçta üst kattaydım ve şu anlık endişelenmeme

gerek yoktu. Tahta merdiveni çekip yere yatırdığında ağızım açıldı.

Pekâlâ düzeltelim. Üst kattaydım ve kesinlikle endişelenmeme gerek vardı.

“Ayaz ben nasıl ineceğim?”

Kahkahalar atarak ilerlemeye başladı. Beni burada bırakmıştı!

“Ya Ayaz atlayamam buradan, şu merdiveni tekrar yasla.”

Umursamayıp banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Kapıyı kapatma bari şerefsiz, manzaramız olsun.

İç sesime başımı onaylamaz bir biçimde sallayıp yerden yüksekliğime baktım ve yanaklarımı şişirip nefesimi üfledim. Her zaman o kazanıyordu!

Ayaklarımı sarkıtsam da hâlâ çok yüksekteydim. Buradan atlasam kesinlikle bir yerlerim burkulur ya da kırılırdı. Elimle yüzümü sıvazlarken elime gelen sıvıyla çığlık attım ve kendi elimi iğrenerek kendimden uzaklaştırdım. Bu elimi kesseler sesimi çıkartmazdım.

Elimdeki sıvıyı silmek için tahta zemine sürterken aynı zamanda da banyonun kapısına bakıyordum. Bir an önce çıkmalı, beni buradan indirmeliydi ve ben de alınımı deşerek yıkamalıydim.

Kilit sesinden sonra kapı açıldı. Ayaz dışarı doğru bir adım atıp geriye doğru hafifçe eğildi ve içeriden kapatılan ışığı kapatıp bir adım daha dışarı çıktı. Banyonun kapısını kapattıktan sonra gözlerini bana çevirdi ve sırttı.

“Ben gidip kahvaltı yapıyorum. Sen keyfine bak.”

Bir de dalga geçiyordu pis orangutan! “Ayaz yemin ediyorum atlarım.” Yemin etmese miydin acaba?

Kollarını birleştirip dudağını yaladı ve güldü. “Atla.”

Al işte.

“Gider Göktuğ’la buluşurum.”

“Buluş.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Öyle mi?”

Başıyla onayladığında ben de başımla onayladım. Gök-
tuğ gibi bir şempanzeyle bir dakika bile aynı havayı so-
lunak istemezken onunla buluşacak olmak düşüncesi bile
midemi bulandırıyor ama bu kadar rahat olan Ayaz sini-
rimi bozmuştu. Beni kıskanmıyor muydu?

Bana doğru gelip bacaklarımdan tuttuğu gibi aşağı çe-
kince çığlık atarak boynuna sarıldım ve popo üstü düşmek-
ten kurtuldum. Kalp atışlarımla normale dönmesini bekle-
dikten sonra başımı kaldırdım ve omzuna yumruk attım.

“Bugün bana karşı bir gıcığın var herhalde. İtip kakma-
lar falan.”

“Sen koala gibi yapışmasan ben seni tutacaktım zaten,”
dedikten sonra beni indirdi. Üzerimi düzelterek banyoya yö-
neldim.

“Duş mu alacaksın?” Yüzündeki sinsi sırıtışı görmesem
de hayal edebiliyordum.

“Evet,” dedim ters ters. Hâlâ sinirim bozuktum. İçeri girip
kapıyı kapatacağım sırada o da içeri girdi. “Bak aşk tesa-
düfleri sever. Ben de duş almayı planlıyordum.”

“İyi al o zaman,” deyip çıkmaya çalıştığımda kapıyı ka-
pattı ve kilitledi. Başımı ona çevirip ters ters baktığımda
dilini şaklattı. “Çıkamazsın.”

Elimi kilidin üzerindeki eline getirip çekmeye çalıştım.
Arkama geçip diğer kolunu belime doladı ve beni geriye
doğru çekti. Ayaklarım havalandıkça “Ya bırak çıkaca-
ğım!” diye çığlık atıyordum ama gülerek beni duvara doğ-
ru çekti. Anahtarı alıp lavabo dolabının üzerine koydu ve
sonra bana bakıp göz kırptı.

“Boyumla dalga mı geçiyorsun?” dedim gözlerim kısı-
lırken.

“Hayır. Bücür bir sevgiliye sahip olmanın avantajlarını
kullanıyorum.”

Resmen dalga geçiyordu işte. Lavabonun üzerine çıkmaya çalıştığımda yine belimden kavradı ve bu sefer duşkabini- ninin içine koydu.

“Ayaz seninle duş almayacağım.”

“Tamam sen duş al ben izleyeyim o zaman.”

“Salak mısın?” diye cırladım.

“Tamam tamam,” dedi ellerini kaldırıp. “Ben duş alayım sen izle.”

Elimi duş başlığına götürdüğüm gibi soğuk suya ayarlayıp Ayaz’a doğrulttum. Küfrederek soğuk sudan kaçmaya çalıştı. Ben gülerken o soğuk suyun gazabına uğruyordu.

En sonunda pes edip kaçmayı bıraktı ve bana doğru gelmeye başladı. Geriye doğru adımlarken “Gelme,” dedim sırtarak.

“Kaybedecek bir şeyim kalmadı,” dedi aksiyon filmlerinin son sahnesindeki adamlar gibi. Rolüne ayak uydurup “Annen,” dedim. “Robert sana yalan söyledim. Anan hâlâ yaşıyor.”

“Daha yüksek sesle söyle, *Bella*,” dediğinde gözlerimi devirdim. Ani bir geçiş yapmıştık. Aksiyon filminden alacakaranlığa geçmiştik.

Bella’nın *Edward*’a “vampir” demesi gibi “Anan,” diye fısıldadım.

“Daha yüksek sesle,” dediğinde sırtıp “Anan!” diye bağırdım. Kahkahalar atıp duşkabinine girdi ve elimden duş başlığını almaya çalıştı. Birkaç boğuşmadan sonra duş başlığını alıp beni duvara itti ve duşkabini- ninin kapılarını kapattı. Bana döndüğünde yüzünde tehlikeli bir sırıtış vardı.

“Sen, Masal Sayer. Kaslar kralı Ayaz Barkın’a soğuk su tutmanın cezasını soyunarak ödeyeceksin.”

Bu kadar çocuklaştığımızı inanamasam da herkesin havalı diye adlandırdığı Ayaz’ın karşımda çocuklaşması hoşuma gidiyordu. Sadece bana karşı böyle olduğunu biliyordum.

“Müebbet yerim daha iyi,” dediğimde kaşlarını kaldırdı ve sırttı. “Benim ülkemde müebbet, ölene kadar benimle duş almak anlamına geliyor.”

“Ülkedeki sözlüğün adı da muhtemelen *Cenabet*’tir. Değil mi?”

Çok ciddi bir şekilde “Ülkemin sırlarını seninle paylaşamam,” dediğinde güldüm. Onunla saçmalamayı seviyordum.

“Evet şimdi,” deyip suyu ılık ayara çevirdikten sonra bana tuttu. “Soyun.”

Dizlerimin üzerine çöktüm. “Eğer soyunmamı istiyorsan, boynum kıldan ince. Kes.”

“Kıyafetlerin kıldan ince olsun. Soyun,” diye oyuna devam etti. Bu oyundan en çok hoşlanan Ayaz’dı herhalde. Bana soyun deyip duruyordu.

Elimi duşkabininin zeminindeki sulara çarparken güldüm. “Soyunmayacağım.”

Duş başlığını kucağına aldıktan sonra benim gibi yerde oturdu. “Beni ölene kadar burada tutamazsın herhalde.”

Dudağını büzdü. “Bu zekâyla ölmen uzun sürmez zaten. Yani, tutarım.”

Islanan saçlarım tel tel yüzüme yapışmıştı. Eşofman üstümü üzerimden çıkarıp duşkabininden dışarı attım ve kapıyı tekrar kapattım.

“Hımm. Soyunuyorsun galiba.”

Ayaz’a ters ters bakarken saçlarımı geriye ittim ve ellerimi kucağıma yerleştirdim. Soyunmadığımı gören Ayaz hayal kırıklığıyla duş başlığını bana doğrulttu. Ya da uyuzluğuyla.

“Ya!” diye haykırırken bir yandan yüzüme su gelmesin diye boynumu neredeyse kıtlatacak derecede kafamı çevirirken diğer yandan da ona bakmadan duş başlığını almaya çalışıyordum. Ayaz fazla direnmeden duş başlığını bırakınca aldığım gibi kalktım ve ona doğrulttum. Gözlerini kapatıp sırttı ve yüzüne akın eden suya tepki vermedi.

“Ama,” dedim tıslayarak. “Senin bu noktada kızman gerekiyordu ki ben de eğlenebileyim.”

O yaptığında ben kurtulmak için binbir türlü hareket sergiliyordum ama o teslim olup sırtıyordu.

“Biliyorum. O yüzden kızmıyorum.”

“Çok kötüsün,” diye mırıldandım somurturken yere oturup duş başlığını da duvara doğrulttum. Ayaz gözlerini açıp gülümsedi.

“Gülümseme. Kızgıyım.”

Somurtunca “Gülümse. Kızgıyım,” dedim. Gülümseyince hiç değilse kızasım gelmiyordu.

“Bir karar ver. Sürtük ettin mimiklerimi.”

“Gülümse,” deyip sırttım. Dudakları kıvrılırken elini zeminde toplanmış sularda gezdirdi. Ben de yüzümde hâlâ kuş pisliğinin kalmış olması ihtimaline karşı yüzümü yıkadım.

“Bana anılarımızı hatırlatmaya çalışırken daha sen anıyı anlatmaya başladığının ilk saniyesinde hangi anı olduğu gözlerimde canlanıyordu.”

Bir anda değişen konu beni şaşırtmıştı. Anılarımızı anlatırken ona değil, bana anıyı hatırlatan şeye bakıyordum o yüzden tepkisini görmüyordum.

“Tam olarak ne zaman hatırladın?”

“Umut’un telefonunda bir video var. Paintball oynadığımız gün çekilmiş. Biz seninle Instagram’dan fotoğrafı kaldırman konusunda tartışıyoruz. Arada gülüşüyor. Arada gülümsüyoruz. Sen hastaneden gittikten sonra Selin o videoyu bulup bana izletti. Anımsadım. Sonra gece boyu uyuyamadım. Anıl’ın telefonunda da bir video var. Senin sarhoş olduğun gün. Hande’ye hakaret ediyorsun. Sonra o sana laf atıyor. Sen onun üzerine atlıyorsun. Dövüşüyorsunuz. Ben gülerken Atalay kaldırmaya çalışıyor. Kavga bitse de video devam ediyor. Siz Anıl’la bir olup bana laf atıyorsunuz. Sen kahkahalara boğuluyorsun. Anıl bu videoyu izlettiğinde seni hatırlamıyordum ama gülüşünün bıraktığı

his tanıdıktı. Sonra diğer gün sen gelmediğimi sanıp geriye dönerken çarpışmıştık ya. Orada da o tanıdık his peşimi bırakmadı. Parça parça zihnimde birleştiremediğim anılar geliyordu aklıma. Seni sevdiğimi hatırlamıştım. Seni sevdiğim anıları tam olarak hatırlayamıyordum sadece. Sonra sinemada yere düştüğümüzde her şey yerine oturdu tam olarak işte.”

Gülümsemeden edemiyordum. Tüm o çabalarımda Ayaz öyle ya da böyle bir şeyler hatırlıyordu ve bana oyun oynamıştı ama birkaç gün önce, dediğine göre amacı oyun oynamak değilmiş. Beni özlemişti ve benim ona soğuk davranmamı istemiyordu.

“Pislik,” dedim gülüşlerimin arasından. “Bütün gün bir taraflarımı yırttım hatırla diye. Her seferinde hiçbir şey hatırlamadığını söyledin.”

“Komikti,” dediğinde gözlerimi kıstım. Muhtemelen dediği gibi çok rezil olmuşum ve komik duruma düşmüştüm ama ben orada ona hatırlatmaya çalışıyordum. Endişeliydim, korkuyordum.

“Ama iyi rol yapıyorum değil mi? Ben sana demiştim ilk tanıştığımız günlerde Kerem Bürsin’i sollarım diye.”

Geçmişimizi bu kadar detaylı hatırlaması hoştu ama Kerem Bürsin’i sollayacağını düşünmesi tamamen aptallıktı.

“Biraz da insan rolü yap,” dediğimde saçımı çekti. Çığlık atıp eline vurduğumda gülererek saçımı bıraktı.

“Ama o zaman anlaşılamayız Masal,” diye lafı koyduğunda pufalayarak ıslak saçlarımı sağ omzuma attım. Kendine de laf gelmişti ama sonuç olarak cevaplayamayacağım bir şey söylemişti.

“Ayaz benden daha iyi laf sokmaya devam edersen ilişkimiz yürümez,” dediğimde kahkaha attı. “Bebeğim bizim normal bir ilişkimiz yok zaten. Daha sevişmedik bile.”

“Neden genellikle muzip konularda ‘bebeğim’ lafını kullanıyorsun? Aklımı mı çelmeye çalışıyorsun?”

“Aklını çelmeye çalışsam laflarımı değil ellerimi kullanırım.”

Duvara doğrulttuğum duş başlığını yüzüne doğrulttum. Aniden geldiği için sıçrayıp geriledi. Güldüm. Böylece yüzümün kızarıklığını göremezdi.

“Çek şu sikimsonik başlığı.”

Sikimsonik’i Google’a yazsam ne olduğunu bulur muyum? diye düşünürken “O zaman saçma saçma konuşma,” diye uyardım. Bugüne kadar ilk defa Ayaz’dan duymuştum böyle bir kelimeyi. Aslında bu şeye kelime deyip diyemeyeceğimi bile bilmiyordum.

“Saçma mı? Kızım gerçekler bunlar.”

Başlığı çekip suyu kapattım ve kaşlarımı kaldırdım. Tehditkâr bakışıma sırtarak karşılık verdi. “İspat edeyim o zaman?” dediğinde başımla onayladım. Ayaz’ın üzerimdeki etkisi o kadar fazla değildi sanırım. Yani olmamalıydı. Çünkü çok meydan okuyan bir bakış atmıştım ve şimdi parmağını değdirdiğinde bile heyecanlanırsam rezil olurum.

Dudağını yalayıp dizlerinin üzerinde doğruldu ve ellerini iki yanımdan duşkabininin zeminine yasladı. Bana doğru eğilirken ben de hafifçe geriye doğru eğilmiştim. Gözleri gözlerimdeydi ve kalbim ağzımdaydı.

“İstesem seni şu dakika birlikte olmaya ikna edebilirim ki istiyorum,” dedikten sonra sırtışı genişledi. Bir an celalensem de konuşmaya devam ettiğinde sakinleştim. “Ama bunu benim üzerindeki etkim yüzünden yalpalayarak değil de mantığınla düşünerek yapmanı istiyorum,” dedikten sonra elini yanağıma getirdi ve okşadı. Dokunuşu ağır değildi ama üzerimde bıraktığı hissi taşıyamıyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Elini yanağımdan boynuma indirdi ve parmaklarıyla daireler çizmeye başladı.

“Hâlâ etkimin olmadığını söylersen çarpılırsın kedicik.”

Haklı olduğu için “etkin yok” diyemedim. Sadece sustum.

Elini askılı tişörtümden kaydırarak uçlarına doğru getirdi. Askılı tişörtümü yukarıya doğru çekerken elinin bir kısmı açılan tenime değiyordu. Ölümden sonraki yaşam diye bir şey varsa kesinlikle şu an yaşadığım şeydi. Şu ana kadar ölü, hissiz tenim ufacık dokunuşunda bile celalleniyor, doğuyordu.

“Tek yapabildiğin şeyin beni uyuz etmek olduğunu sanırdım,” diye mırıldandım sadece dikkatim dağılsın diye.

“O uzman olduğum konu,” dedikten sonra askılı tişörtümü üzerimden çıkarmaya kalkıştığında engellemeyip kollarımı kaldırdım. Saçlarımı dağıtarak üzerimden çıkan askılı tişörtümü, duşkabininden dışarı atarak eski pozisyonuna geri döndü. Daha tehlikeli bir şekilde. Bu sefer yüzü ve vücudu daha yakındı.

Gözleri göğüslerime kaydığında çenesinden tutup gözlerime bakmasını sağladım.

“Sen en son seksen takıyorsun ne ara level atladın?” dediğinde gözlerimi devirdim. “Hâlâ seksen takıyorum,” diye mırıldandım memnuniyetsizce. Daha elini bir kez bile göğsüme değdirmemiş olmasına rağmen kaç taktığımı biliyor ve renklerini ezberliyordu.

“Görmeye görmeye unutmuşum bak,” dediğinde attığım bakış yüzünden dudaklarını birbirine bastırdı ve güldü. Sanki her gün yanında sutyenle kalıyordum da şu küslük olayı yüzünden kalamamışım gibi konuşuyordu.

Elini çıplak belime getirdikten sonra okşayarak yukarı çıkmaya başladı. “Nazar degecek diye söylemeye korkuyorum ama hâlâ tokat yemedim.”

Kıkırdadım. “Bazı şeyleri aşmaya çalışıyorum,” dediğimde başıyla onayladı. “Ee, bir zahmet artık,” diye sızlandı. Neredeyse bir sene olacak, ilişkimizdeki en yakın hâlimiz onun ilişkilerindeki en uzak hâliydi. Öpüşmenin

ötesine geçmemiştik. O rahatlıkla ellerini vücudumda gezdirmemişti ya da ben. Ona hiç o anlamda dokunmamıştım.

Ellerimi karın kaslarına götürdüğümde şaşırsa da bir şey demedi. Elini oynatmayı bıraktı ve ellerimi izledi.

“Vurmayı saymazsak bana daha önce hiç dokunmadın,” deyip sırtıttığında güldüm.

Ne çok şey kaybetmişim, diye geçirdim içimden. Biçimli karın kasları avuçlasam elimden taşacak kadardı. Görüntüsü her zaman zihnimdeydi ama dokunuşum yabancıydı. İlk kez hissediyordum bu hisleri.

“Bir dahakine omzuna vurmak yerine karnına vuracağım,” diye mırıldandım. Aslında ona söylememiştim. Kendi adıma çok önemli (!) bir karardı. Ve düşünerek söylemişim.

“Bir dahakine saçını çekmek yerine...” Konunun nereye gittiğini anladığımda karnını tırnakladığımda güldü. Hiç değilse susmasını sağlamış ve o kaslarına dokunmak dışında bir şey yapmıştım.

“Oo bebeğim. Bu kadar vahşi olduğunu bilmiyordum.”

“On sekiz artı bir diziden alınmış gibi gözüken düşüncelerini önemsemiyorum,” diye tıslasam da elimi gezdirmeye devam ettim. Ayaz’a uyuz oluyordum ama vücuduna asla.

Kahkaha attı. Geriye doğru oturduğunda ellerimden giden kaslarına dudakımı büzerek baktım. İlk defa ona dokunacak kadar cesaretlenmişim ve o geri çekilmişti.

Bana doğru uzanıp vücudumu kucağına çektiğinde neden geri çekildiğini anlayıp içimden sinsi sinsi sırttım. Beni kucağına çekince bacaklarımı iki yanından duşkabininin zeminine yasladım. Ve ellerimi omzuna koyup gözlerimi gözlerine çıkardım. Ellerini belimin iki yanına koyup okşayarak omuzlarıma çıktı. Gözlerimin içine bakıyordu. Gülümsediğimde gülümsedi.

Boğazını temizlediğinde kaşlarımı kaldırdım. “Devam edebilir miyim?”

Sırıtişım genişlerken “Hep böyle sorar mısınız?” dedim. Birçok kızla birlikte olduğunu iğrenç bir gerçek olsa da biliyordum. Her birlikte olduğuna dokunmadan önce izin alıyor muydu? Sonuçta zaten o amaçla bir araya geliyorlardı.

“Hayır,” dediğinde dikkatimi tekrar ona verdim. “Genellikle kızlar ‘devam edebilir miyim?’ diye sorarlardı.”

Yüzüm asılırken “Sen de onlara evet derdin,” dediğimde başıyla onayladı. “Sana evet dersem o kızlara mı benzerim?”

Kaşları çatılırken belimdeki ellerini çekti. Bir an pişman olsam da sözlerine başladığında gülümsemiştim. “Salak salak konuşma yüzüne tazyikli su tutarım. Onların yüzünü onlarla birlikte olurken bile hatırlamazdım. Bir saniye öncesinde baktığım yüzü bir saniye sonrasında unutturdum çünkü karşılıklı amaçlarımız kendi zevklerimizdi. Duygu yoktu iki tarafta da ama senin yüzün seneler geçse de unutamayacağım bir eser gibi. Kendini geçmişimde olan kişilerle karşılaştırma. Geçmişim benim geleceğim olmayacak. Bugünüm benim hayatım olacak.”

“Yüzümü seviyorum,” dediğimde kaşları gevşedi ve dudakları kıvrıldı. “Ben de yüzünü seviyorum.”

Kıkırdadım. Ellerini tekrar belime yerleştirdiğinde huylanmışım için bir kez daha güldüm. Bu hâlime gülümsemişti.

Burnumu öptüğünde “Evet,” dedim gülümsememin arasından. Anlayamayıp kaşlarını kaldırdığında “Devam et, yani,” diye mırıldandım. Dudağını ısırıp elini belimden karnıma, oradan da yukarılara çıkarmaya başladı. Omzundaki elimi ensesine götürdüm ve alnımı alnına yasladım. Eli sutyenin açık bıraktığı göğüs kısmıma değdiğinde ürpersem de sesimi çıkarmadım. Beni rahatlatmak istercesine dudağıma kısa bir öpücük kondurdu.

Başını eğip göğsümün açık kalan kısmını öptüğünde gözlerimi kapattım. Bir eli belimi okşarken diğer elini şortuma indirdi ve attığım düğümü çözdü. Şortumu üzerimden çıkarmasına yardım ettim. Şortu sıyırdıktan sonra dışkabıninden dışarı attı ve tekrar beni kucağına çekti.

“Bir gün duş fantezisi yapacağımızı biliyordum.”

“Ayaz tek yaptığımız birbirimize dokunmak,” dedim sırtarak. Başını onaylamaz bir biçimde salladı.

“Dokunduğum kişi sensin Masal. Aynı şey değil.”

Gözlerim gözlerinin koyuluğunda takılı kalırken o gözlerden beni ayıran şey gözlerimi kaçırmam değil, dudaklarına doğru eğilmem olmuştu. Dudakları beni karşıladı ve aklıkla öpmeye başladı. Yeterince fazlalık yaptığını düşündüğüm için elimi eşofmanına getirdim. O da aramızdan ayrıldığında tekrar öpmeye başladı. Elleri belimde baskı uyguluyordu ve onun çıplak göğsüne yapışıyordum. Bir eli bacağımdayken, belimde olan elini sırtımda gezdirdi ve sutyenimin kopçasına getirdi.

Derin öpüşmemizi derin bir nefes alarak sonlandırdı ve gözlerime baktı. İzin istermiş gibiydi. Onu tekrar öpmeye başladığımda cevabı fazlasıyla vermiştim. Kopçayı becerikli parmaklarıyla saniyesinde çözdü. Elini omzuma getirip askıyı omzundan düşürürken diğer askıyı da ben düşürdüm. Sutylene aramızdan sıyrılırken hâlâ öpüşüyorduk. Çıplak göğsüm çıplak göğsüne değdiğinde kapalı olan gözlerimi sıktım.

Tedirgin olduğumu anlayan Ayaz elini göğüslerimden uzak sırtımda tuttu ve rahatlatırcasına okşamaya başladı. Elini uzak tutması şu anlık kalbimin dayanma sebebiydi.

Dudağımı emerek geri çekildiğinde alnını alnıma yasladı. Gözlerimi araladığımda onun da aralamış olduğunu gördüm. Gözlerimin içine bakıyordu.

Saçlarında olan elimin birini aldı ve dudaklarına götürüp öptü. Gülümsedim. “Sanırım ölüyorum.”

“Sanırım doğuyorum,” dedi benim aksime. Bugüne yoğunlaştırdığı romantikliği beni benden alırken dudağımı ısırdım. Yanaklarımın al al olması bu sefer beni utandırdığından değil de söylediği sözün kalbimi ısıtması yüzündendi.

Elimi çenesinde gezdirdim. Yeni çıkmaya başlayan sakalları parmaklarıma batıyordu ve gülümsememe sebep oluyordu. “Sana git derken neyin kafasındaydım bilemiyorum,” diye fısıldadım. Onunla kavgalı olduğumuzda defalarca benden uzak durmasını, gitmesini söylemişim ama şimdi kalbi gözlerinde attığını düşündüğüm beden benden uzaklaşsa, ben de hayattan uzaklaşırdım.

“Ayran içip de mi karşıma geçtin bilmiyorum,” dediğinde kıkırdadım. Bence de öyle olmuştu. Milli içkimiz ayranı içip karşısına geçip “git” deme olasılığım yüksekti.

Gülüştümden öptükten sonra başını duvara yasladı. Bir saniye bile gözlerini göğüslerime çevirmemişti. Hâlâ rahatlatmaya çalışıyor olmalıydı. Açıkçası, başarıyordu.

“Neden bizde normal sevgililer gibi değiliz?” dedim konuyu değiştirerek. Bu yakınlığımızı düşünürsem nefessiz kalırdım çünkü. Onun kucagındaydım ve Ayaz’ın bahsettiği küçük Ayaz’ın tam üzerinde oturuyordum. Bir eli sırtımdaydı diğer eliyse bacaklarımda dolaşıyordu. Nefesini yüzümde hissedecek kadar yakındık ve ben altımdaki bir karışık bez parçasını saymazsam çıplaktım.

“Çıktığımız ay 31 de çekmiyordu,” dediğinde sırtıtım. “Normal sevgililer el ele tutuşur sahilde yürür, martılara simit atar. Sen benim saçımdan çekiyorsun, ben uyuzluk olsun diye yemen için hayvanmışsın gibi sana simit atıyorum. Sahilde değil, salondan mutfığa kadar yürüyoruz,” dediğimde güldü. Beraber dışarı pek çıkmıyorduk ama çıktığımızda da unutamayacağımız şeyler yaşıyorduk.

“Güzelim dışarıda bunları yapabilir miyiz?” deyip boynumu öptüğünde titrek bir şekilde nefesimi üflerken sırtıtım. “Eğer senin gibi bir sevgilim varsa, yaparız,” dedim.

Ayaz’ın öyle “yok, halk içindeyiz” mantığı yoktu. Terbiyesiz serserinin önde gideniydi. Onunla neden bu kadar ciddi düşünüyordum bilmiyordum ama bir şekilde kendine âşık etmeyi başarmıştı. Çabalamamasına rağmen.

“Seninle her yerde fantezi yaşarım ama milletin ortasında da soyunmanı istemem tabii.”

Evet mantıklı olarak baktığı tek şey, benim başka erkeklerin yanında açık saçık olmamamdı. Yoksa gerisini takmıyordu. Sırıttım.

“Bir daha etek giymeyeceksin Ayaz,” dedim ciddiymişim gibi davranarak. Ayaz’ın yanında mimiklerime hâkim olmak çok zordu.

Bana ters ters baktı. “Biliyorum bacakların çok düzgün ve güzel ama giymeyeceksin. Bir daha başka erkeklerin yanında da sallana sallana yürümeyeceksin.”

“Devam et konuşmaya hepsi sana geri dönecek,” diye tehdit ettiğinde kahkaha attım. Her şeye rağmen çok komikti ve şu anlık Ayaz’ın kafamı koparmak içerikli tehditlerini dinlemeyecektim.

“Sonra hepsi dönüp sana bakıyor ve kıskanıyorum,” dedim gülüşlerimin arasından.

“Güldükçe bir tarafların sallanıyor. Yani benim için hava hoş.” Gülüşüm aniden durduğunda bu sefer o gülmeye başlamıştı. Sinirle inleyip omzuna vurdum ve yüzümü boynunda gizledim.

“Çok sapıksın,” diye tısladım yüzüme kan hücum ederken.

“Kızım adam gibi dur o zaman. İlişkimizdeki uyuz benim. Sen beni uyuz edemezsin.”

“Uyuz edemem ama sinirlendirebilirim,” dediğimde “Evet,” diye homurdandı. “Çoğunlukla onunla bununla yaklaşıp sinirlendiriyorsun zaten.”

Başımı çekip saçlarımı yüzümden çektim ve sıırıttım. “Bugün Göktuğ’la buluşacağım. Sinir hapların falan varsa şimdiden al diye söylüyorum.”

Ağzı açılırken kaşları neredeyse birleşecek derecede çatıldı. “Sikerim. Ne buluşması? Sikerim demiş miydim? Göktuğ kim lan? Şu eski sevgilin olacak lavuk değil mi? Tekrar söylüyorum, sikerim.”

“Beni indirmezsın Gökтуğ’la buluşurum dedim, buluş dedin.”

“İndirdim ya salak,” diye tısladı. Gözlerimi devirdim. “Bacaklarımdan çekip düşürerek.”

“Bak Masal yemin ediyorum seni odaya kilitlerim çıkamazsın.”

Çok ciddi konuşuyordu ve sinirlendiği için kasılmış yüz hatları her hecesinde ortaya güzel bir görüntü çıkartıyordu. Sinirlenişi bile güzeldi.

“Ayaz senin aşırı kıskançlığın yüzünden hayatımı evde geçireceğimi düşünmeye başladım.”

“Aşırı kıskançlık mı? Ben gitsem Selin’le buluşsam ne yaparsın?”

Omzumu silktim. Hissettiğim rahatlık garibime gitmişti. Eskiden Selin’i andığında bile sinirlerim bozulurken şimdi sanki Selin’le aralarında bir şey olamayacağına emindim. Hem Ayaz’a güveniyordum hem de Selin’e. Gözlerim da-larken ne ara Selin’e bu kadar ısındığımı sorguladım. Kindar bir kişiliğe sahiptim ve onun yaptıklarını affetmem im-kânsızdı ama yine de sanki ondan nefret etmiyordum.

“Hiçbir şey,” diye mırıldandım. Gidip de Selin’le buluşsa hiçbir şey yapmazdım. Benim rahatlığımı onu kıskanmadığıma yorumlayıp kaşlarını daha da çatıttı.

“Pekâlâ,” dedi. “Git Gökтуğ’la buluş. Bütün gece de arkanızda gezineceğim. Kıskanıp da sorun çıkartırsam piçim.”

Sırıttım. “İddia mı bu?”

Başıyla onayladı. Fark etmiyordu sanırım ama hâlâ kaşları çatıktı. Kıskanmayacağını iddia ediyordu ama kıskanacağından adım kadar emindim. Yumruğunun Gökтуğ’da bırakacağı ses kulağıma geliyordu sanki.

“Geceyi sorun çıkartmadan geçirirsem de benim istediğim bir şeyi yapacaksın.”

Kaşlarımı kaldırdım. Her ne kadar onun kazanma ihtimali olmamasına rağmen isteyeceği şeyi bilmeden iddiaya

da giremezdim. Kimbilir belki de vahiy falan inerdi de Ayaz kıskanmazdı.

“O zaman söyleyeceğim,” dediğinde söylemesi için biraz üsteleşem de inat ettiğinde başımla onayladım. Sonuçta kazanamayacaktı. Kucağından kalktığımda o da kalkıp suyu açtı ve yıkanmaya başladı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Biraz önceki cesaretimden kırıntılar bile olmadığı için onun yanında yarı çıplak kalamazdım. Hiç değilse böyle yapınca göğsüm biraz kapanıyordu.

İşi bitince benim saçıma da şampuan döktü. Bir film izlermiş gibi onu izlerken onun hâlâ kaşları çatıktı. Sanırım akşamı ve Göktuğ’u düşünüyordu ama yine de beni sevmekten de geri kalamadığını arada suyun sıcaklığını tenimi yakmasın diye ayarlamasından anlıyordum. Suyu kendine çevirerek ayarlıyordu sıcaklığı. Ilık olduğuna karar verdiğinde tekrar bana çeviriyordu. Saçımı köpükledikten sonra suyu tekrar bana tutmaya başladı. Ilık suyun vücudumda gezinerek inmesini hissederken diğer eliyle saçlarımı birkaç kez karıştırdı ve suyun diplerine gelmesini sağladı.

Vücudumu durularken gözlerime bakıyordu ama aklının bende olduğunu sanmıyordum. Bu gece ne yapacağını düşünüyormuş gibiydi. Çünkü Ayaz hiçbir zaman derinlemesine düşünmez, akışına bırakırdı ama kıskançlık olaylarını önemsiyordu. Bir yandan vücuduma bakmak istediğini de biliyordum ama rahatsız olmayayım diye gözlerini değdirmiyordu bile.

Duruladıktan sonra suyu kapattı ve duşkabininden çıkıp elini bana uzattı. Elini tutmam için kolumu göğsümden çekmem gerekiyordu ki bu daha fazla görünecek alan demekti. “Sağ ol,” diye mırıldanıp kendim inmeye çalıştım. Ayağım kayınca belimden kavradı. Bir yerden tutunmak için havalanmış kollarım boynunu bulurken gözlerimi gözlerine çıkardım.

“Sen istemediğin sürece hiçbir yerine bakmam. Karşımda kapanmaya çalışma o yüzden.”

Sesinde sinir kırıntıları vardı. Düşmeyeceğime emin olduktan sonra beni bıraktı ve bir havlu kapıp banyodan çıktı. Yere attığımız kıyafetleri kirliye koyarken yanımda başka sutyenim olmadığı için sutyeni tekrar üzerime geçirdim. Islaktı ama kurumasını bekleyecektim artık.

Ben de bir havlu alıp vücudumu ve saçımı kuruladıktan sonra saç kurutma makinesiyle sutyeni ve külotumu da kurutup odaya geçtim. Ayaz yere atmış olduğu pantolon ve tişörtünü üzerine geçirdi. Boxeri ıslak değildi demek ki babasınınkilerden bir tane almıştı.

Ben de dün gece çıkardığım kıyafetlerimi alıp üzerime geçirdim. Telefonumdan Göktuğ'u bulup aradım ve odaya çıktım. Ayaz'ı daha fazla sinir etmeye gerek yoktu. Aslına bakarsan, onunla buluşasımda yoktu ama Ayaz'ın sinirlenmeme çabalarını izlemek eğlenceli olacaktı. Hem de eğer iddiayı ben kazanırsam ondan bir şey isteyecektim.

Göktuğ'u ikna etmek diye bir şey olmamıştı çünkü ilk söylediğim anda kabul etmişti. Ayaz'ın da bize eşlik edeceğini söylemişim sorun olmayacağını söylemişti. Onu ikinci dönemin ilk günlerinde yumruklayan kişinin Ayaz olduğunu bilmediği için herhangi bir arkadaşım olduğunu sanmıştı büyük ihtimalle.

Fena kandırılacaktı.

Herhangi bir arkadaşım değil, onu bakışlarıyla öldürecek sevgilimdi Ayaz.

Ayaz beni Handelere bırakmış, ailesi evde olmadığı için yanımızda kalmıştı. Hande'yle Ayaz, Atalay'ın kişiliği hakkında bir tartışma yaşarlarken ben de kıyafet seçiyordum. Sonunda bulduğuma kanaat getirip elbiseyi kucaklayıp banyoya geçtim. Hande'yle Ayaz hâlâ hararetli bir biçimde tartışıyorlardı. Bir ara kafaları karışmıştı ve Ayaz Atalay'ı savunurken Hande Atalay'ı gömmüştü. Sonra hemen toparlayıp tartışmalarına devam etmişlerdi.

İnce askılı ve dizlerimin bir karış üzerinde biten lacivert elbiseyi üzerime geçirdim. Uçlarına doğru rengi açılan dalgalı saçlarımı taradıktan sonra omuzlarımdan sarkıttım. Yüzüme makyaj yapma gereği duymadan sadece Hande'nin para baydığı parfümün neredeyse yarısını üzerime boşaltdıktan sonra aynanın karşısında sııttım. Beyaz bir spor ayakkabıyla tamam olacaktı işte. Tabii Hande bana topuklu giydirmeye kalkışacaktı ama gece zaten aksiyonlu geçeceği için rahat bir şeyler giysem iyi olurdu. Ayrıca elbise yeterince spor bir elbiseydi ve topuklu ayakkabıya gerek yoktu.

Apartmandan çıkarken Ayaz "Hiç değilse topuklu giydiğin zamanlar sana bir metre yukarıdan bakmıyorum," dediğinde ona ters bir bakış attım.

"Aramızdaki boy farkı o kadar da değil Ayaz. Ve şimdi ben de keşke topuklu giyseym diye düşünüyorum çünkü küçük Ayaz'a geçireceğim tekme de daha fazla acıttırdı."

"İyi de bana tekme geçirmedi..." Yediği tekmeyle susan Ayaz'a şirince sııttım. "Şimdi geçirdim," dedikten sonra kaldırıma inip başımı sağa ve sola çevirdim. Göktuğ ortada görünmüyordu.

Yanıma gelip kolunu omzuma attı ve beni göğsüne çekip saçımı karıştırdı. "Artık tekme yemeye alıştım orası ayar etmiyor da o elbiseyle bir daha ayağını kaldırırsan gerçekten ayar olacağım."

"Tamam bir dahakine yumruk atarım," diye mırıldandım. Sııttı ve yanağımı öptü. Sokağın başında Göktuğ'un motorunu görünce sırtışım silindi. Bu motorda yüzlerce anımız vardı ve hepsinde de ben çığlık atıyordum. Pekâlâ. Motordan korkuyorum ama o her buluşmamızda motorla geliyor ve beni alıştırmaya çalışıyordu. Büyüyünce bir motor şampiyonunun karısı olacağımı söyleyip duruyordu ama benim geleceğimde babasının parasını yiyen, dokunduğu her işi mükemmelleştiren bir serserinin sevgilisi olmak vardı. Karısı olabilir miydim bilmiyordum.

Motor önümüzde durunca Ayaz da yavaşça kolunu omzumdan çekti. Olayı algılamaya çalışıyordu. Göktuğ kasıkı yavaşça çıkardı ve motordan inip gözlerini direkt bana dikti.

Ayaz daha dakika bir gol bir “Sikerim ben bu çocuğu,” diye tısladığında “İddiayı kazanıyorum galiba ha?” diye mırıldandım.

“Tabii ki hayır,” diye homurdandıktan sonra kollarını birleştirdi ve ayağıyla ritim tutmaya çalıştı. Sakin kalmaya çalışıyordu sanırım.

Göktuğ yeşil gözlerini gözlerime dikti ve bana yaklaşmaya çalıştı.

“Masal. Lacivert elbisene mi bayılayım, mavi gözlerine mi, saçlarının rengine mi yoksa gülümsemenin mükemmelliğine mi?”

“Yumruğuma bayıl sen,” diye mırıldandı Ayaz sinirle. Sırtarak Göktuğ’a doğru bir adım attım. Bir adımlık mesafe kalınca durdu ve gülümsedi. “Göktuğ,” dedim sevinçliyim gibi sahte bir gülümsemeyle. Kollarını belime doladığında ellerimi sırtına koyup birkaç kez vurdum. Arkadaştan öteye geçmeyeceğimizi bu hareketimle anlamasını istemiştim ama o bozulmadan geri çekindi. Gözleri Ayaz’a döndüğünde gözleri kısıldı.

Tanımaya çalışıyor gibiydi ama tanıyamamış olmalı ki yavaşak sırtışını yüzüne yerleştirdi ve elini uzattı. “Merhaba. Ayaz’dı değil mi? Ben...”

“Gökçe?” dedi sorarcasına Ayaz. Bozmak için ismini çok iyi bilmesine rağmen yanlış söylemişti. Kıs kıs güldüm.

Göktuğ bozulsa da elini çekmedi ve “Göktuğ,” diye doğruladı. “Hafızanız pek iyi değil sanırım.”

“Yo, iyidir. Sadece her önüme gelen lavuğun ismini öğrenmiyorum.”

“Ben öğreniyorum, Ayaz,” dedi ve sıkılmayacağını sonunda anlayıp elini indirdi. Alttan alttan laf sokmuş ve ce-

vaplama zamanı tanımadan tekrar bana dönmüştü. Ayaz'ın sinirden köpürdüğünü tahmin edebiliyordum.

“Masal gidelim mi?”

“Motor,” diye mırıldandığımda güldü. İçten bir gülüştü ama eskisi gibi etkilemiyordu beni. “En sevdiğin,” dedi dalgayla.

“Ya,” diye mırıldandım.

Elini uzattığında Ayaz hemen uzanıp elini sıktı. Benim “yoksa kıskanıyor musun?” bakışlarımı görünce sırttı ve Göktuğ'a baktı. “El sıkışmamıştık,” diye paçayı kurtardı ve sonra elini sertçe itip kendi elini de çekti. Sırtışı Göktuğ ondan gözlerini çevirdiği gibi silinmişti.

Motora doğru ilerlerken Ayaz kolumdan tutup durdurdu. “Hop. Neden seninle geliyormuş birader?”

“Çünkü biz buluştuk,” dedi Göktuğ baygın bakışlarıyla. “Sen de bize dahil oldun.”

“Aldın mı lafı?” diye fısıldadım sadece Ayaz'ın duyacağı ses tonuyla. Bir şey demeyince sırtarak motora ilerledim ve Göktuğ öne bindi. Ben de arkasına binip elbisemi altıma topladım ve bir tarafımın gözükmemesine dikkat ettim. Göktuğ başını çevirip bana kask uzattığında alıp taktım. Geriye dönüp saçlarımı düzelttiğinde yanımızdaki dikilen izbandutu fark etmemek imkânsızdı.

Daha gecenin başından bu kadar sinirliyse sonunda patlardı herhalde.

Ona değil de tişörtüne tutundum. Bundan memnun kalmasa da bir şey demeyip önüne döndü ve sürmeye başladı. Sürmeden önce göz ucuyla Ayaz'a baktım. Gözlerini kısmış bizi izliyordu.

“Hâlâ korkuyor musun?” diye bağırdı, hızdan normal konuşsa duyamayacağım için.

“Bunu anlamak için mi hızlanıyorsun?” diye bağırdım ben de. Fazla hızlı sürüyordu. Göktuğ'un bu kadar hızlı sürme alışkanlığı olduğunu unutmuştum. Onu pek hatırladığım söylenemezdi.

Sadece güldü. Ona tutunmak istemiyordum ama tişörtünden tutunurken de kendimi pek güvende hissetmiyordum. Muhtemelen ona tutunmam için hızlı sürüyordu ama yine de tutunmayacaktım. Bu gece amacım sadece Ayaz'a karşı iddia kazanmaktı. Beni defalarca aldattığını öğrendiğim Göktuğ'un duyguları da umurumda değildi.

Yemek yiyeceğimiz yere geldiğimizde Göktuğ motoru durdurdu. Kusmak üzere olduğum için hemen indim ve elbisemi düzelttim. Bu çocuktan bir kez daha nefret etmiştim. Midem fokurduyordu resmen.

Ayaz son model Hüsno'suyla motorun sadece birkaç cm uzağında durdu ve arabadan indi. Öfke kokan adımlarıyla yanımıza geldikten sonra başıyla restoranı işaret etti. Göktuğ ona gözlerini devirdi bana dönüp gülümsedi.

"Bu geceki menüyü ben ayarlamak istiyorum. Söylediğim şeyleri yiyeceksin tamam mı?"

"Hıı," diye mırıldandım. Dikkatim Ayaz'daydı. Arkamızdan geliyordu. Ona baktığımı gördüğünde ağzını oynatarak "İki metre," dediğinde kaşlarımı çatıp ne dediğini anlatması için kaş göz yaptım.

"Uzaklaş," dedi ağzını oynatarak. Hâlâ anlamadığımda bu seferde "Lavuk," dedi. İki metre. Uzaklaş. Lavuk?

Göktuğ'un elime bilerek yakın tuttuğu eline ve sonra vücudunun yakınlığına baktım. Göktuğ'dan uzaklaşmamı istiyordu. Çaktırmadan Ayaz'ı bekleyelim deyip o bahaneyle durdum. Ayaz bana yetiştiğindeyse Ayaz'ın yanına geçtim ve böylece Göktuğ'dan uzaklaşmış oldum.

İçeri girdiğimizde rezerve edilen masaya geçtik. Ayaz direkt sandalyeye oturdu. Göktuğ her zamanki kibarlığıyla sandalyemi çekince Ayaz'ın gözleri bize döndü ve kaşlarını çattı. Kabalığına ilk defa sövüyordu herhalde.

Göktuğ'un çektiği sandalyeye oturdum. Göktuğ yanıma geçerken karşımda oturan Ayaz gözlerini dikmiş kötü kötü bakıyordu.

Yemeği Gökтуđ'un da dediği gibi Gökтуđ söylemişti ve ben de uymuştum. Ayaz sırf gıcıklık olsun diye Gökтуđ'un her söylediğine o kilo yapar, o sivilce yapar, o sağlıksız gibi şeyler uydurmuştu. Gökтуđ umursamıyormuş gibi gözükse de sinirleri bozulmaya başlamıştı. Bu gece için çok başka planlar yaptığı belliydi.

Garson gittiğinde Ayaz dirseklerini masaya yasladı ve sahte olduğunu saniyesinde anladığım bir sırtış yerleştirdi yüzüne.

“Ee Gökтуđ? Kız işleri nasıl gidiyor?”

Gökтуđ masanın üzerindeki peçeteyle oynarken o da sahte şekilde sırttı. “Kız işlerim yok benim. Kız işim var. Senelerdir aynı kızda kaldım.”

Alttan gelen lafı anlamamış gibi yapıp “Yemekler de çok gecikti,” diye konuyu değiştirdim. Ayaz beni umursamadan “Yıllardır sevmek değil, adam gibi sevmek önemli olan,” dediğinde başımı eğip sırttım. Gökтуđ'un beni aldattığını biliyordu.

“Adam gibi sevmek için bir kez adamlığının sorgulanması gerekir değil mi?” dedi Gökтуđ kendini kurtarmaya çalışırken. Gözlerimi devirdim. Bu çocuğa kaç ayımı vermiştim kimbilir.

“Adamlığını sorgulatan tek şey sevmek değildir,” dedi Ayaz da bu sefer. Karşılıklı atışıyorlardı ve yüzlerindeki sırtış yerine küfretseler daha az tehlikeli olurdu sanırım.

Yemekler geldiğinde konu dağıldı ve yemeğe başladık.

“Masal. Gökтуđ'un sipariş ettiği yemeği beğenmediysen benimkinden yiyebilirsin,” deyip Gökтуđ'a bir yan bakış attı Ayaz. Yemeği beğendiğimi söylediğimdeyse Gökтуđ bir yan bakış attı Ayaz'a. Ayaz alttan ayağıma yavaşça vurduğunda kaşlarımı kaldırdım. Önce kendi yemeğiyle meşgul olan Gökтуđ'a sonra bana baktı.

“şu pezevengin lehine konuşma. Eve benimle dönecek-sin,” diye uyardı. Doğru. Onunla döneceğim için onun

lehine konuşmam gerekiyordu ama Ayaz'ı sinir etmek hoşuma gidiyordu.

Omuz silkip yemeğime devam ettim. "Siz Masal'la nereden tanışyorsunuz?"

"Beni ezdi," diye homurdandım. Göktuğ kahkaha attı. "Çok romantik," diye dalga geçti. Ayaz birazdan "hıı senin romantik s.s." diyecekmiş gibi bir yüz ifadesine sahipti. Kıkırdadım.

"Allah Allah? Siz nasıl tanıştınız? Dur tahmin edeyim. Çarpışıp elinizdeki kitapları mı düşürdünüz?"

Ayaz'ın söylediğine sırıtıp Göktuğ'un ne diyeceğini beklemeye başladım. Tanışmamız böyle olmamıştı.

Gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi. "Basketbol maçında tanışmıştık. Aynı okulda ama yabancıydık. Maç sırasında, arkadaşıyla maçta oynayan bir çocuk için tezahürat yapıyorlardı ve en öndeydiler. Bir çocuk yanlışlıkla topu onlara doğru attı. Sonra özür dilemeyince Masal ve arkadaşları sinirlendiler. Çocuğa laf atmaya başladılar. Çocuk da öküzen tekiydi. Kızların üzerine yürümeye başladığında arkadaşları Masal'ı çekmeye çalışmıştı ama Masal onu umursamayıp çocukla atışmaya devam etti. Çocuk Masal'ın üzerine doğru yürüyüp yumruğunu sıktığında araya ben geçtim ve çocuğu ittirdim. Onu çocuktan kurtarmama rağmen Masal bana da bağırmağa başladı. Bana kızıp gitti. Sonra hatalı olmamama rağmen telefonunu bulup ona mesaj attım ve mesajlaşmaya başladık."

Ayaz dudağını büzdü. "Romantik değil. Ben olsam itmez çocuğun ağzını burnunu kırardım sen nasıl Masal'ın üzerine yürürsün diye."

"Çocukla arkadaşlık," dediğinde Ayaz'ın bakışları değişmedi. "Abim olsaydı bile döverdim."

Bunu yapacağından şüphem yoktu. Özellikle Atalay olduğu için döverdi zaten Ayaz.

Göktuğ bir şey demeyip yemeğine devam etti. “Ee, Masal. Okulun nasıl gidiyor?”

“Çok iyi,” diye mırıldandım. “Evet çok iyi çünkü okuldaki sıra arkadaşının çok yakışıklı olduğunu duydum,” dedi Ayaz hemen atlayıp. Sırıttım. Ayaz dalga geçmiyordu ciddi ciddi Göktuğ’a bakıyordu. Bu çocuk kıskanınca ayrı tatlı oluyordu.

“Yaa,” dedi Göktuğ bana dönerek. “Öyle mi?”

Ayaz gözlerini üzerime dikince sırtarak “Öyle,” dedim ve yemeğine devam ettim. “Peki sevgili işlerin nasıl gidiyor?” dedi Göktuğ umursamıyormuş gibi gözükmeye çalışıp yemek yemeye devam ederken.

“Çok iyi, çok,” dedi Ayaz benim yerime konuşurken.

Göktuğ ters ters Ayaz’a bakınca Ayaz da kaşlarını kaldırdı. Zaten Göktuğ’a dalmak için bahane arıyordu bu hareketi Göktuğ için hiç sağlıklı değildi.

“Sen Masal’ın neyi oluyorsun da onun yerine konuşuyorsun? Onu ne kadar tanıyorsun ki?”

“Bir mimiğinden bütün gün ne yaşamış olduğunu anlayabilecek kadar çok,” dedi Ayaz tıslayarak.

Restoranda çalan şarkı değiştiğinde Göktuğ gözlerini Ayaz’dan kaçırıp bana çevirdi ve ayağa kalkıp elini bana uzattı.

“Dans edelim mi Masal?”

“Hayır.”

Ayaz’a ters bakışlar atarken kalktım ve Göktuğ’un elinden tuttum. Bu çocuğu kıskandıramazsam bu iddiayı nasıl kazanacaktım? Kazanamazsam benden bir şey isteyecekti ve söz konusu Ayaz olunca ne isteyeceğini kestiremiyordum. Masanın önünden geçerken Ayaz Göktuğ’un bileğinden tuttu ve çekti. Göktuğ Ayaz’a doğru eğilirken Ayaz kulağına bir şeyler fısıldadı. Göktuğ geri çekildiğinde bembeyaz olmuştu.

Ayaz sırttı ve “Hadi şarkı bitecek. Dans edin,” dedi. Ben ona ters ters bakıp ne olduğunu anlamaya çalışırken Göktuğ ilerlemeye başlayınca ben de arkasından ilerledim.

Göktuğ’la masaların boşlukta bıraktığı kısma geçip birkaç dans edenin arasına yerleştik. Ellerini belime koyunca ben de omuzlarına koydum ellerimi. Yavaşça sağa sola sallanırken Ayaz’a bakıyordum. Rahat bir şekilde arkasına yaslanmış sırtıyordu. Göktuğ’a ne dediğini merak ediyordum. Kesin hile yapmıştı ve Göktuğ’u korkutmuştu ama böyle iddia kazanılmazdı ki!

Göktuğ’a bakıp gülümsediğimde o da tedirgince gülümsedi. “Ne oldu?” dedim kulağına doğru.

“Sevgilin olduğunu söylememiştin,” dediğinde başımı geri çektim. “Sormamıştın,” diye kurtarmaya çalıştım. Demek Ayaz sevgili olduğumuzu söylemişti ama sadece bu Göktuğ’u korkutmaya yetmezdi. Hangi küfürlerle veya ürperten tehditleriyle sevgili olduğumuzu söylemişti merak konusuydu.

“Benden Ada’yla seni aldattım diye ayrılmıştın ama şimdi sen de sevgilinin önünde benimle dans ediyorsun.”

Sinirle ellerimi çekip onu ittirdim. “Ben seni gördüğümde sen Ada’nın üzerindeydin Göktuğ. Oysa Ayaz şu anda seni karşımda görüyor,” diye tıslayıp yürümeye çalıştım ama Göktuğ bileğimden tutup beni durdurdu.

“Yüz kez özür diledim Masal.”

“Yüz kez affedemeyeceğimi söyledim Göktuğ.”

“Masal, ben seni çok sevdim. Sen aynısını yapıp da benden özür dileseydin, benim gibi karşımda diz çökseydin, ben seni affederdim. Sen beni her ne yaparsam yapayım affedecek, yine gülümseyecek kadar çok sevmedin mi?”

Sevmiştim ama Göktuğ’u değil Ayaz’ı. “Seni o kadar sevmedim Göktuğ,” deyip bileğimi çektim. Tekrar tuttu. “Masal o adamdan ayrılıp benimle tekrar barışman için her şeyimi veririm,” deyip elini yanağıma getirdi.

Başımı onaylamaz bir biçimde sallayıp elini çekmesini sağladım. “O adam dediğin benim her şeyimi verebileceğim adam. Tıpkı senin seni affetmem için her şeyi vereceğini söylediğin gibi.”

Bileğimi bırakmayıp bana daha da yaklaştı. “Bana bir şans daha ver.”

Bileğimi çekmeye çalışırken “Göktuğ bırakır mısın?” dediğimde bir şey söylemek için ağzını açtı ama gözleri arkama kayınca sustu. Başımı çevirip arkama baktım. Ayaz sinirle geliyordu.

“İddiaya ne oldu?” dedim alayla.

“Sen kazandın,” dedikten birkaç saniye sonra benim Göktuğ’dan kollarımı çekip çığlık atmamı sağlayacak hareketini yaptı. Ah hadi ama. Ayaz Barkın’la birkaç dakika geçiren herkes onun ne yaptığını tahmin edebilir. Hep yaptığı için mi en iyi olduğu yoksa en iyi olduğu için mi hep yaptığını bilmediğim şeyi yaptı ve Göktuğ’a yumruk attı. Elimle ağzımı kapatırken birkaç kemiğinin kırılmış olduğunu düşündüm. O da eğer, şanslıysa.

“Uyarmıştım!” dedi görevliler Ayaz’ı çekerlerken yerdeki Göktuğ’a bakarak. Görevlilerden bir omuz silkişiyle kurtulup bana döndü ve elimi tuttuğu gibi çekmeye başladı.

“Ah senden ne isteyeceğim bir bilsen,” dedim keyifle. İddiayı ben kazanmıştım. Güllü boxer giy desem bile giymek zorundaydı.

“O çocuğu bir de hastaneye gidip döveceğim,” diye tısladı benim dediğimi umursamayıp. “Serumuna işeyeceğim.”

Kıkırdadım. Arabasının önüne geldiğimizde kilidi açtı. Kapımı da açtığında şaşımama fırsat vermeden beni içeri ittirdi ve kapıyı sertçe kapattı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tamam biraz abartmış olabilirdim. Ayaz başkasıyla dans etse çıldırırdım sanırım. Bu kişi Anıl olsa bile.

Şoför koltuğuna geçti ve kapısını kapatıp arabayı çalıştırdı. Anında gazı kökleyince emniyet kemerimi taktım.

“Fazla kiskancım tamam,” diye bağırdı birden. “Tamam sana biri baktığında bile sinirleniyorum. Sinir problemlerim var onu da biliyorum. Göktuğ pezevengi kadar kibar değilim veya senin tarafından reddedilmeme rağmen hâlâ seni isteyecek kadar yüzsüzüm, ona da eyvallah ama benim hayatımdaysan başkasıyla böyle olamazsın!”

Tamam abartmış olabilirdim iddia uğruna. Bu akşamki görüşme oldukça saçmaydı. Bir an Ayaz “git buluş” dediğinde umursamazlığına sinir olmuşum ve iddiaya da dönüşünce mantıklı düşünememiştim. “Seni reddettiğimi nereden çıkardın?”

“O gece,” dedi bağırmanı sonunda kesip. “Birlikte olduğumuzu sandığın gece yüzündeki korkuyu, pişmanlığı gördüm. Olmadığımızı gördüğündeki rahatlamayı da.”

O gün yanlış anladığını biliyordum ama peşinden gidip aksini söylemeyip aptallık yapmışım. Sinirle inlediğimde başını bana çevirdi.

“Gözlerimde gördüğün şeyin ne anlama geldiğini yanlış yorumluyorsun Ayaz. Beni en iyi tanıyan da sensin, hakkımda en çok yanılan da. Ben o anı sonuna kadar hatırlamak istiyordum, o yüzden pişman olmuşum!”

Arabada bir süre nefes alış verişlerimizi dinledik. İkiimiz de yola bakıyorduk. Parmaklarımla oynuyordum ve yanımdan hızla geçen arabaları sayıyordum. Aklımı dağıtmam gerekiyordu.

“Seni seviyorum,” dedi birden. “Şu anda arabayı durdurup seni öpmem. Çünkü otobanın ortasındayız ve biri Hüsno’ya çarparsa katliam çıkartırım ama kavgadan sonra aramızı düzelterek şey öpüşmemiz olamıyorsa sözlerimiz olsun.”

“Seni seviyorum,” dedim ben de. “Şu anda arabayı durdurmanı ve beni öpmeni isterdim. Hüsno’ya çarpmaları umurumda değil. Çıkardığın katliamı mısır yiyerek de izleyebilirim ama sözler de gayet güzel barıştırıyor bence.”

“Aynen,” diye mırıldandı el bileğini direksiyona yaslayıp gözlerini yolda gezdirirken.

“Merak etme. Kenara çekeceğim. Birazdan öpüşürüz,” dediğinde gülümsedim.

“Bir iddia da...”

Birden bana döndü ve uyarırcasına parmağını kaldırdı. “Yemin ediyorum seni camdan sallandırırım.”

“Ya hemen öyle deme,” dedikten sonra dizlerimi torpidoya yaslayıp koltukta yayıldım. Ayaz benimle evlenmezse bu koltuğu kaçırıp evlenebilirdim. Ağaçla evlenenler varsa, koltukla da evlenilirdi, değil mi? Çok rahattı.

“Bu sefer sen de çıkarlısın.”

Önüne dönüp kaşlarını kaldırdı. Şimdi ilgilenmeye başlamıştı tabii pislik.

“Eğer bana bir hafta boyunca dokunmazsan o haftanın sonunda birlikte olacağız.”

“Bir hafta mı?” diye bağırdı dehşetle. “Bir hafta dokunmamak mı?”

“Ama sonunda birlikte olacağız.”

“Hı,” diye mırıldandı direksiyonu sıkıca kavırırken. Sonra bana döndü. “Şu bir haftayı dört saat falan yapamaz mıyız?”

Dilimi şaklattım. Puflayıp önüne döndü. Boş, sakın bir yer bulduğunda kenara çekti ve başını direksiyona yasladı.

“Ne bok yiyeceğim ben?”

“Dayan dayan,” dedim kahkahalar atarken. Bayağı dehşete düşmüş gibi duruyordu.

“Pekâlâ,” deyip doğruldu ve bana baktı. “Sonundaki olay yüzünden katlanabilirim diye düşünüyorum. Yani bir hafta boyunca kendimi odama falan kapatırsam...”

“Hayır,” dedim hemen. “O zaman ne önemi kalır? Ben her saniye yanında olacağım ve bana dokunmayacaksın.”

“Zalimin kızı,” diye tısladı. Dilimi dişlerimin arasına yerleştirdim ve sııttım. “Al işte,” dedi hemen gözlerini

kaçırarak. “Sen böyle tatlılıklar yapıp duracaksın ve ben sana dokunmadan duracağım.”

Kıkırdadım. “Şu iddia ne zaman başlayacak?” dedi bana bakıp. “Şimdi,” dediğimde başını onaylamaz bir biçimde salladı.

“Bana iki dakika ver,” dediğinde sırttım ve “Tamam,” dediğim gibi dudaklarıma yapıştı. Elleri saçlarımda gezinirken nefessiz bırakırcasına öpüyor, bir yandan da öpüşüyle nefes veriyordu. Beni kucağına çekip öpmeye devam ederken elini bacaklarımda dolaştırmaya başladı. Öpüşünde sırttım.

Bana dokunmaya doyamayan Ayaz’ın bir hafta boyunca bayağı zorluk çekeceği kesindi.

Bölüm 17

“Kızım bak senin için Esra Erol’un numarasını aldım.”

Ağızıma tıktığımda açma ağızımdan tepsiye düşerken gözlerimi anneme çevirdim. Omzunu silkip bakışlarını Hayriye Teyze’ye çevirdi.

Derin bir nefes alıp ben de Hayriye Teyze’ye baktım. “Hayriye Teyze ben daha yeni reşit oldum.”

“*Hıh!*” diye iç çekti Hayriye Teyze elini ağızına götürüp. “Kız ben seni on beşinde sanıyorum, gençtir bulur koca diye düşünüyorum. Vay benim kızımın başına gelenler. Evde kalmışsın ya sen.”

Pekâlâ yaptığı yemekler güzel olabilirdi ve salondaki tekli koltuğu çok rahat olabilirdi ama hiçbir kuvvet beni burada tutamazdı. Tepsiyi sehpaye koyup ayağa kalktım.

“Yeter artık aramızdaki diyalogların yüzde yüzü benim evde kalmamla ilgili,” diye sızlandım ve salonun çıkışına yöneldim. Tam kapıdan çıkıyordum ki aynalı dolabın üzerindeki yanıp sönen cihazı görmemle biraz önceki kararlılığım söndü ve durdum.

“Hayriye Teyze Wi-Fi’nin şifresi ne?”

“Bilmiyorum ki yavrum. Onu oraya oğlum Mert koydu. Ben de güzel duruyor diye tutuyorum.”

Eski gururlu kız ifademe geri dönüp “Gidiyorum ben,” dedim ve salondan çıkıp zıplaya zıplaya kapıya vardım. Annem salondan “Nereye gidiyorsun yine?” diye bağırdığında “Hande’yle biraz takılacağım,” deyip evden hemen

çıktım ve ayakkabılarımı asansörde giyinmek üzere elime alıp hemen asansöre girdim. Aksi takdirde birkaç saniye sonra o kapı açılacak ve “izin vermiyorum” sözünü duyacağtım. Beni görmemesi en iyisiydi. Evden Ayaz’ın yanına götüreceğim poşeti aldım ve yine asansöre yöneldim.

Apartmandan çıkarken saçımı gevşekçe topladığım tokadan kurtarıp tokayı eteğimin cebine sıkıştırdım ve aynı zamanda telefonumu çıkardım. Apartman kapısının önündeki birkaç merdivenden indiğim gibi Anıl’ın motoru gözümüne çarptı. Başımı iki yana çevirip gözlerimi yola çevirdim ama Anıl gözüküyordu. Handelere gelmişti büyük bir ihtimalle.

Şu sıralar beni resmen dışlıyorlardı. Bana anlatmadıkları bir şey vardı ve duymak için duvar bile dinlemiştim. Hande Anıl’la mesajlaşırken gecenin soğuşunda tuvalete gideceğim diye kalkmış, odanın balkonuna saklanmış, rahat rahat konuşabilmeleri için Hande aradığında duvara yapışmıştım. Hiçbir şey duyamamamın yanında bir de to-tom donmuştu.

“Çirkinim.”

Anıl’ın sesini duyduğumda başımı geriye çevirip sııttım. “Biliyorum.”

Gözlerini devirdi. “Yani o anlamda değil. Hani ‘güzelim’ diye bir laf var ya, onu sana göre uyarladım.”

“Kısacası ‘Ayaz sana güzelim dememe izin vermiyor,’ desene Anıl.”

“Hayır bikerem öyle değil!” dediğindeki bakışlarımla karşılaştığı için pufladı. “Pekâlâ beni gafil avladın.”

Ayakkabımın bağcığını bağlamak için eğilirken “Hande’yle takıla takıla kelime dağarcığın gelişti. Önceden sadece üç harften oluşan kelimeleri kullanabildiğini sanıyordum,” dediğimde gözlerini kıstı. Baştan savma bir düğüm yapıp doğruldum ve kollarımı birleştirdim.

“Kankalık anayasası yüz yetmiş birinci madde on birinci fıkrâ; kankalar birbirine laf sokmaz. Bir olup herkese laf sokarlar.”

“Kankalık anayasası yetmiş dördüncü madde sekizinci fıkrâ; kankalar birbirini satmaz,” dedikten sonra saçlarımı savurarak arkamı döndüm ve havalı bir gidiş yapacaktım ki arkamdaki elektrik direğine çarpmamla tökezleyerek gireledim.

Anıl düşmemi dirseğimden tutarak engelledi ve beni kendine çevirdi. “Salak direğe kafa attın, direk yamuldu be.”

“Sen de yamulmuşsun,” diye tısladım alnımın acısından ölüyor olsam bile. Elimle alnımı ovuştururken yüzümü buruşturdum. Şu anda tek yapmam gereken eve gidip buz tutmaktı ama ben hâlâ Anıl’a laf yetiştiriyordum.

“Ayaz hiç değilse imalı konuşmuyor, çat diye söylüyor,” diye homurdandı. Gözlerimi devirdim ve dirseğimi çektim. Ayaz demişken dört gündür telefonlarıma cevap vermiyor, ortalıkta görünmüyordu. Bir haftayı beni görmeyerek geçirmeyi planlıyorsa, bayağı hüsrana uğrayacağı kesindi.

Tekrar dirseğimi tuttu ve onu Anıl yapan en önemli özelliğini gösterdi. “Ya kankaların en güzeli, ne satması? Sadece Hande’yle aramızda ortak bir sorun var o yüzden. Yoksa sen benim favori mekânım mutfaktaki favori yiyeceğimi paylaşmayacak olsam da en iyi kankamsın. Ben kral sam sen prensessin o cariye.” *Yavşaklık.*

“Cariyeleri prenses yapan da kraldır,” dedim bilmiş bilmiş. Başını kaldırıp ters ters baktı.

“Bana mantıklı mantıklı konuşma. Laf yetiştiremiyorum. Açıp Google’dan bakacağım şimdi.”

“Aç Google’ı ‘şerefsiz’ neymiş ona bak,” diye homurdandım ve cebindeki telefonu kapıp Ayaz’ı aradım. Nendense (!) şerefsiz dediğimde aklıma Ayaz gelmişti. Benim aramalarımı açmıyor olabilirdi ama belki Anıl’ın telefonunu görünce açabilirdi. Ayaz’ı rehberde bulamadığım için

numarasını tuşlamak zorunda kalmıştım ve “ara”ya bas-
tığım da çıkan isme gülmeden yapamadım. Kim kankasını
“Mecnunum<3” diye kaydedirdi ki?

“Ben seni engelledikçe sen kendine yeni bir hat alıyo-
sun ve telefonumu sikmeye devam ediyorsun Anıl.”

Hoşnutsuz sesine sııttım. Anıl’la Ayaz’ın arasında isim
veremediğim bir ilişki vardı. Ayaz her ne kadar Anıl’a sövse
de benden sonra en çok onunla zaman geçiriyordu. Anıl
dışında başka biri de Ayaz’a bu kadar katlanamazdı.

“Hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ben Anıl de-
ğilim.”

“Biliyor musun sanırım benim olduğum yere doğru bir
füze geliyor. Kapatmam gereki...”

“Hayır!” diye bağırdım. “Kaç gündür benimle konu-
muyorsun, böyle yapmaya devam edersen iddiayı saymaya-
cağım Ayaz,” dedim. Anıl apartmanın kapısına yaslanmış
beni dinliyordu.

“Hayır!” diye bağırın taraf oydu bu sefer. “Dört gün-
dür burada boşu boşuna bakır inek hayatı yaşamıyorum.”

Kıkırdadım. “Ayaz sen tek başınayken bana dokunma-
makta zorlanamazsın ve iddiayı kazanmama gibi bir ihti-
malin olmaz.”

“İnan ki zorlanıyorum,” diye araya girdi. Sırıtmaya de-
vam ederken spor ayakkabımla yerdeki taşları itekliyordum.

“Neredesin?”

“Pederin bitmek bilmeyen evlerinden birinde.”

“Adres olarak sormuştum.”

“Masal buraya gelemezsin,” diye itiraz edince gözümü
devirdim. Gerekirse gider Atalay’dan bütün evlerinin ad-
reslerini öğrenir, Ayaz’ı bulurdum çünkü bu iddiayı ona
kolay kolay kazandırtmaya niyetim yoktu.

“Ayaz eninde sonunda geleceğimi biliyorsun,” deyip
kısa tutmasını umdum. Hayriye Teyze’den bütün mahalle-
nin dedikodusunu dinledikten sonra hiçbir şeyle uğraşasım

yoktu ve acayip sıkılmışım. Ayaz'a ihtiyacım vardı, gülmek için de.

"Para bana yazıyor kapatın hadi," diye araya girdi Anıl. Ona sırtımı dönüp sırttım. "Bak ya," diye homurdandı.

Ayaz duymuş olacak ki "Faturanın parasını benden alıyorsun ibne. Telefonunu da bana aldirtmiştin zaten. Donunu da benden aldığı paralarla almışsındır. Dua et geçip karşına 'öde' demiyorum sokağın ortasında soyunursun," dediğinde sırtıp parmağımla telefonu gösterip "Duydun mu?" dedim Anıl'a bakarken.

"Yoo," dedi rahatlıkla ama yüz ifadesinden duyduğuna emindim. Kıkırdadım.

"Hadi Ayaz neredesin söyle."

"Cehennemde yanacaksın," diye tısladı. Kahkaha attım. Pekâlâ Ayaz gibi cünüp birine "bir hafta bana dokunmayacaksın" dediğimde onun bakış açısından dünyanın en acımasız insanı olabilirdim ama aylarca birbirini görmemesine rağmen dayanmaya çalışan insanlar vardı. Tamam benim amacım değerimi göstermek falan değildi. Ona ibnelik yapmaktı. Yani haklıydı bir bakıma.

Ayaz'dan adresi aldıktan sonra telefonu Anıl'a uzattım. Hiç ona bakmadan otobüs durağına doğru yöneldim ama beni durdurup önüme geçti.

"Kankalığımızı bırakıyor musun yani?" dedi dehşetle.

"Evet," deyip kolumu çektim ama yine tuttu. Sırtlamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüz ifadeleri beni çok eğlendiriyordu.

Gözlerime uzun bir süre baktı. Uygun yalakalık ya da bahane arıyor olmalıydı. Dudaklarımı biraz daha birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Ben hamileyim."

Kaşlarım kalkarken dudaklarım aralandı. "Derken?" dedim şaşkınlıkla. Pekâlâ, Anıl'ın Ayaz'a karşı tavırlarından arada öyle böyle olduğuyla ilgili şüpheleniyordum ama

Alev'i sevdiğini söylediğinde içime su serpmişti. Hem öyle böyle olsa bile hamile kalamazdı ki.

Bir ara biyoloji dersinde uyumayı kesmeliydim.

Tabii bu biyolojiye giriyor mu onu da bilmiyordum. *Uyuyorum diyorum size!*

"Senden," dediğinde kaşlarım neredeyse saçlarımla birleşecekti. Sarhoşken yoksa...

Ne saçmalıyordum burada? Öncelikle o öyle böyle olsa bile kendimin öyle böyle olmadığına emindim. Yani. Öyleydim. Değil mi?

"Hem de üçüz."

"Ama çüş yani." Bunun bez parası vardı, okul masrafı vardı. Kendime yavaş bir tokat atıp kendime gelmeye çalıştım. Çocuk burada senden hamileyim, hem de üçüz diyor-du, ben çocuğa nasıl bakacağımızı düşünüyordum.

Verdiğim tepkiye karşılık güldü. "Hani derler ya, karşındaki onu bırakmasın diye senden hamileyim diye."

Allah biliyor ya, onu boğabilirdim. Nefesimi dışarı üfle-yip gözlerimi yumdum. Demek ki evime para getirebilmek için okulu bırakmam gerekmeyecekti.

Gözlerimi aralarken yüzümü buruşturdum. Hayriye Teyze beynimi bulandırmış olmalıydı ya da dört gündür Ayaz'sız kalmak beni mantıksızlaştırmıştı.

"Anıl en kısa zamanda bir psikoloğa görün derim," dedikten sonra tekrar otobüs durağına yöneldim.

"Masal affet ama ya!" diye bağırdı arkamdan. Omuz silkip yürümeye devam ettim.

"Sana Ayaz'ı iddiada nasıl zorlayacağını söyleyebilirim."

Telefon konuşmamızdan onunla bana dokunmaması gerektiğine dair bir iddiaya girdiğimizi anlamış olmalıydı. Tabii detayları bilmiyordu. Mesela iddianın sonucunu... Kalbim heyecanlanırken durdum ve ona dönmeden gözle-rimi ileriye diktim. "Devam et," dediğimde güldü. "Ama bir şartım var."

“Seninle barışmam,” dediğimde “Zeki şey,” diye dalga geçti. “Geleceğin *Einstein*’i.”

Yürümeye devam ettiğimde “Tamam şaka,” diye bağı-
rıp durdurdu beni. Hemen yanıma gelip önüme geçti ve sı-
rıtı. “Kabul ediyorsan söyleyeyim.”

Başımla onayladığımda sırtışı genişledi. “Geç önünde
soyun. Bunu da ben mi söyleyece... Ah acıttı ama!”

Burnuna yumruğu geçirdiğim elimi ovuştururken gelen
otobüsün tam da ihtiyacım olan numara olduğuna sevinip
bindim. Böyle şanslı şeyler genelde başıma gelmiyordu.
Metro ve metrobüse binmemi gerektirecek kadar uzak bir
yerdeydi ama buna değerdı. Ayaz’a ibnelik yapacaktım so-
nuçta! Geldiğimde ismini söylediği apartmanı bulmak için
gözümü sokakta gezdirdim. Gördüğümde hızlı adımlarla
oraya ilerledim. Bu seferki çok fazla lüks bir yer değildi.
Burada kullanmadıkları eşyaları falan saklıyorlardı sanı-
rım. Yani onların evlerini gördükten sonra bu evi, yaşamak
için kullanacaklarını sanmıyordum. Bizim evimizdeki kiler,
onların böyle sokaklardaki evleri olmalıydı.

Merdivenlerden çıkıp zile bastıktan sonra ellerimi ar-
kamda birleştirip beklemeye başladım. Kapı aralandı ama
tam açılmadı.

“İtip gir bir zahmet,” dedi Ayaz yorgun sesiyle. Gözle-
rimi devirip kapıyı ittim ve içeri girdim. Ben kapıyı kapa-
turken Ayaz da bir kapıdan içeri giriyordu. Arkasından o
odaya girdiğimde burasının yatak odası olduğunu gördüm.
Başka bir insan buraya çöplük de diyebilirdi tabii.

“Bu oda ne kadar berbat bir durumda olduğunu göste-
riyor,” derken yerdeki pizza kutularını kenara iterek ken-
dime bir yol oluşturdum ve odanın ortasına geçtim. Poşeti
odadaki koltuğa bıraktıktan sonra Ayaz’a döndüm.

“Ya da ne kadar mükemmel olduğumu gösteriyor da
olabilir.”

Odada gözlerimi gezdirirken dudağımı büzdüm. “Sanmıyorum,” diye mırıldandım. Yatakta uzandı. Hiç değilse yataktaki tek kusur kırışmış çarşaftı. Orada da pizza kutuları ya da odanın tamamında olduğu gibi pis bir şeyler görürsem kusabilirdim.

“Geldiğin için teşekkürler, şimdi gidebilirsin. Uyuyacağım.”

“Ne kadar da hayalperestsin,” derken bir dizimi yatağa yaslayıp kendimi öne ittim ve yatağa uzandım.

Anında bana arkasını dönünce kahkaha attım. Sırtına doğru dönüp parmaklarımı siyah tişört geçirdiği sırtında gezdirmeye başladım.

“Şşşt. Dokunmak yok,” deyip öne kaykıldı.

“Sen dokunamazsın,” dedim kaşlarımı o görmese de çatıp. İddiada böyle bir kısım yoktu. Olamazdı. Ben ona dokunmayı bu kadar severken kendi öne sürdüğüm bir iddiada kesinlikle bunu eklemeydim.

“Şunu hatırlatıp durma,” diye tısladıktan sonra “Sen dokununca benim de dokunasım geliyor. O yüzden dokunma,” diye ekledi ve üzerine pikeyi çekip yayıldı. Hayır, sırtını ve poposunu izlemek de yeterince güzeldi ama ona eziyet çektirmek istiyordum. Bu yüzden yatakta oturur vaziyete geçirip eğildim ve yanağını öptüm.

“Yeni banyo yapmışsın,” diye fısıldadım doğrulmadan. Nefesim boynuna çarpınca hemen sıçradı ve yataktan doğrulup ayağa kalktı. Eli tişörtünde gezerken “Ben yan odaya gidip geleyim,” dedikten sonra kapıya yöneldi.

“Ayaz!” diye sızlandım.

“Efendim canım?” dedi sanki kaçmıyormuş gibi davranmaya çalışırken. “Canım” dediği için bir an çektireceğim eziyetlerden vazgeçmişim ki Ayaz’ın aceleci yüz ifadesini görünce bütün isteğim geri geldi.

“Ben de seninle geleyim,” deyip yataktan sürünerek indiğimde eliyle beni durdurdu.

“Sen yorulma,” dedi tek nefeste. Hâli çok komikti. Gerçekten bana dokunmamak için bu kadar zorlandığını bilmiyordum.

“Yan oda,” diye hatırlattığımda kendi kendine “Keşke alt komşu deseydim,” diye mırıldandı. Kıkırdayarak yanına gittim ve koluna girdim.

“Göster bakayım şu yan odayı.”

Ayaz başını tavana doğru kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı. “Allahım sen benim aklıma, elime, koluma mukayyet ol.”

Dediği şeye kahkaha attığımda sinirle “cık cık”ladı. “Bak bir de gülüyor ya.”

“Neden gülmeyeyim?” dediğimde dik dik baktı.

“Öpmeyeyim diye.”

Tekrar güldüğümde dudağını ısırıp gözlerini dudağıma indirdi. Başını bana doğru eğmeye başladığında beklentiyle ben de ona doğru yaklaştım. Bu iddiayı kazandığımda isteyeceğim şeyi çok iyi biliyordum.

Bir anda kolunu kolumdan çekip geri çekildiğinde gözlerimi açıp öne doğru ittiğim dudağımı hemen düzelttim.

Pis pis sırttı. “Bir Ayaz Barkın’ı hiçbir iddiada yenemezsin.”

“Geçen iddiada...” diye başladığımda “Onun dışında,” diye ekledi hemen. Ay egonu yesinler.

Tekrar koluna girdiğimde kendi kendine söylendi. Sırttım. Yenemezsin diyordu ama yeneceğime inanıyordum. Ayaz bana dokunmamaya dayanamazdı.

“Yan odayı göstermeyeceksen benim sana göstermek istediğim bir şey var.”

Gözleri önce beklentiyle parladı sonraysa mutsuzlukla. “Sutyenini göstereceğin ihtimaline sevinemiyorum bile.”

Kıkırdadım. Tabii ki de sutyenimi göstermeyecektim ama gösterme ihtimalinde muhtemelen üzerime atlardı ve iddia da uçup giderdi.

“Hani kazandığım iddia vardı ya,” derken poşeti bıraktığım koltuğa ilerliyordum. Cevap vermeyince sııttım. Demek ki hatırlıyordu. Poşeti aldığım gibi ona döndüm ve fırlattım. Zorlanmadan hatta hareket bile etmeden tuttu. Sadece elini hafif kaldırmıştı.

“Ne bu?” diye sorarken poşeti açıyordu. Açtığı gibi gözleri irileşti ve poşeti hızla kapattı.

“Masal bu poşetle boğarım kendimi,” diye uyardığında omuz silkip ona yaklaştım.

“İddiayı kazandım, yapmak zorundasın.”

“Ya sen ne ara bu kadar ibne oldun ya? En son baktığımda masumdun sen.”

Cevap vermeyip elindeki poşeti aldım ve açıp içindeki tişörtü çıkardım. “Hadi Ayaz. O kadar da kötü değil.”

“O kadar da kötü değil mi?” dedi dehşetle. “Sövdüğüm, dalga geçtiğim adamın resminin olduğu tişörtü giymemi istiyorsun benden. Ben o tişörtü boxer olarak bile kullanmam be!”

“Boxer yap demiyorum zaten. Giy sokağa çık diyorum.”

Yemin ediyorum yüzündeki ifade hakkında dört kitap serisi yedi korku filmi çıkabilirdi.

Ayaz'dan...

Katliam çıkarmama dakikalar kalmıştı.

Yanımdan geçen adam tişörtüme sonra da bana bakıp kahkaha attığında fikrimi değiştirdim. Saniyeler kalmıştı.

“Tamam mı? Yeter mi artık?”

Yanımda gezdirdiğim iki kilo bir şey olmasına rağmen şeytan olan kız kaşlarını kaldırıp indirildiğinde onu boğmak için direndim. Böyle bir şeyi başkasına yapsa, “işte benim kızım” diyebilirdim ama bana da olmuyordu işte.

“Ne bakıyorsun lan, ne bakıyorsun?”

Gözlerini gözlerimden alıp tişörtüme baktığında cevabı fazlasıyla vermişti. Yumruklarımı sıkıp adamın gülmесinin geçmesini bekledim.

“Birader alınma ama...” deyip tekrar kahkaha attı. Masal memnun bir şekilde sırtınca elimle yüzümü sıvazladım. Bugün birilerinin kafası kopacaktı.

“Vallahi senin gibiler olduğu için delikanlılığımıza laf geliyor,” dedi adam gülmemek için zorlandığı apaçık olan sesiyle. Elimi yüzümden çekip iki yanımda saldıktan sonra yumruğumu sıktım.

“Götüne tekme gelecek şimdi. Siktir git lan, asabımı bozma.”

“Oo sen yumruk da atabiliyor musun?” dedi yanındaki adam. “Bak beni ne durumlara düşürüyorsun,” diye tısladım Masal’a.

Daha sonra adamlara döndüm ve yumruğumu kaldırıp avucuma birkaç kez yasladım.

“Önce hanginizden başlayayım?”

Adam gerçekten yumruk atabildiğime inanmıyormuş gibi bir rahatlıkla ellerini cebinden çıkardı ve karşıma geçti.

“Temiz bir dayak yemeye hazır ol ada...”

Lavuk cümlesini ne yazık ki (!) bitirememişti. Yumruğumla geriye doğru yalpaladığında demin bana laf atan adam onu düşmemesi için tuttu.

“Gel sen de bakayım,” deyip elimle “gel gel” yaptığım da arkadaşı onu çekiştirdi ve hızlı adımlarla olduğumuz yerden ayrıldılar. Bu tişörtle daha fazla insan içerisinde olmak istemediğim için arkalarından koşmadım.

“Anne bak!” deyip bir kız benim üzerimdeki tişörtü gösterdi. “Ben de istiyorum!” dedi sevinçle annesine. Masal’a baygın bir bakış attığımda kahkaha attı. Hemen gözlerimi kaçırdım. Hayır Ayaz, onu öpmek istemiyorsun.

Kız annesini ikna etmiş olacak ki kolundan tuttuğu gibi yanıma çekti. “Affedersin. O tişörtü nereden aldın?”

“Pek aldığım söylenemez,” diye sızlandım. Kız kaşlarını anlamadığını belirtircesine kaldırdı.

“Hediye mi geldi?” dedi hayal kırıklığıyla. Tişörtü almak istediği çok kesindi. Ona bir dükkân ismi söyleyememem, umurumda da değildi ama kız birazdan okulu bırakma kararı alacakmış gibi bir üzüntüyle bakıyordu. On yaşında veledin tekiydi. Göz ucuyla Masal’a kötü kötü bakarken “Hayır,” diye tısladım.

“Peki nasıl?” dedi hemen. Annesi “söyle de bir an önce gidelim” dermiş gibi bakıyordu. Kız çok soru sorduğu için “Gökten zembille indi,” dedim sinirle. Annesi onlarla ta*ak geçtiğimi anladığı için kızını götürmeye çalıştı ama kız direnip durdu.

“Sen de mi *Damon*’ın fanısın? *Damonatör* müsün?”

Ne cüretle bana bunu diyebilirdi? Bu yaştaki çocuk küfretmeyi nereden biliyordu? Hem de bu kadar ağır bir küfür.

“Ben *fuck the Damon* fanıyım.”

Annesi de İngilizce bilmiyor olmalı ki ikisi de bana saf saf baktılar. Pekâlâ İngilizce bir cümle kuracak kadar iyi sayılmazdım ama İngilizcede başlı başına hakaretleri ve küfürleri ezberlemiştim. İngilizce hocasına Türkçesini bildiğim küfrü bilmiyormuş gibi “bu ne?” diye sormak vazgeçilmezimdi ama gittikçe hocalar beni tanıyor, artık kanmamaya başlıyorlardı orası ayrı.

“Neyse...” diye mırıldandı kız. “Tişörtü nereden bulabileceğimi bilmiyor musun yani?”

Gözlerimi kaçırıp “Hayır,” diye sızlandım. “İstersen sana verebilirim,” dedim aklıma gelen fikirle sevinçle.

Kız bunu bekliyormuş gibi yerinde zıpladı ve ellerini çırpı.

Masal bana kötü kötü bakınca onu “cık cık”ladım. “Küçücük çocuğu kırayım mı yani bunu mu istiyorsun? Seni bilmem ama bende kalp var Masal.”

Külliye yalandı. Pekâlâ, kıyamadığım çocuklar da vardı ama *Damon*'ı seven birinden hayır gelmezdi. Tıpkı Masal'da olduğu gibi.

"Ama," diye sızlandı Masal. Kızla göz göze gelince yanaklarını şişirip nefesini üfledi. Küçük bir çocukmuş gibi ayağını yere vurdu. İtiraz etmediğini görünce sırtarak elimi tişörtün uçlarına getirdim. Masal beni durdurduğunda halk içinde olduğumuzu hatırlatacak sanmıştım ama bana değil kıza bakıyordu.

"Sana nereden aldığımı söyleyeceğim."

Kız hemen "Olur," dediğinde ihanete uğramışım gibi hissettim. Somurtup bir türlü kurtulamadığım tişörte baktım.

Kız ve annesi gittiğinde Masal sırtarak bana döndü. "Ee, nasıl gidiyor?"

"Yanımdan geçerken bana tam tamına beş kez dönüp bakan insanların kafalarını kopartma isteğiyle dolu olmam dışında ve senin her bakışında titreyip sana dokunmamaya çalışmak kısmını da saymazsak süperim."

"Bana dokunabilirsin Ayaz," dediğinde ona, bana Anıl'ın artık bana yürümeyi keseceğini söylemiş gibi baktım.

Sırtarak "İddiada kaybedersen orası ayrı," dediğinde yüzümdeki sırıtış silindi.

"Gece uyurken boğazında bir el hissederken hiç kim olduğunu düşünmek için yorulma," diye tısladım. "Ya da başka bir tarafında," diye ekledim biraz düşündükten sonra. Yüzü direkt kızarıırken omzuma vurdu. Bu vuruşu bile benim için tetikleyici bir hâle gelmişti. Normalde olsa ona dokunmamak tabii ki zor olurdu ama ona dokunmamı yasak kıldığında nedense o vücudu daha da değerli bir hâle gelmişti. Ona dokunmamaya çalışmak, çıldırmakla aynı şey sayılırdı.

Sırtıp "Şimdi de 'Team Damon!' diye bağırmanı istiyorum," dedi.

“Pekâlâ,” dedim sorun çıkarmadan. Önüme dönüp ellerimi kaldırdım ve “Nah,” diye bağırdıktan sonra apartmana doğru döndüm ve büyük adımlarla ilerledim.

“Ya Ayaz!” diye bağırdı arkamdan. Ben uzaklaşmıştım ama yakınında olanlara acıdım. Gerçekten iyi cırlıyordu.

“Yapmak zorundasın.”

“Benden bu boktan tişörtü giymemi istedin, giydim,” deyip apartmana girdiğimde onun da girebilmesi için kapıyı tutarken biraz oyalandım. Arkamda hareketlenme hissettiğimde kapıdan elimi çekip merdivenlere yöneldim.

“Ama bağırsan iyi olurdu.”

“Beni taşlarlardı,” diye homurdandım bizim kata geldiğimizde anahtarı cebimden çıkartırken.

“Saçmalama. Çoğunluk *Damon*’ı tanımıyor bile.”

“Tanınması gereken biri değil,” deyip eve girdim. Direkt yatak odasına yöneldiğimde o da kapıyı kapatıp arkamdan tıpış tıpış geldi. Üzerimdeki çirkin, boktan, Allahın belası, küfür gibi tişörtü çıkarıp tekrar kendi tişörtümü giydim. *Damon* tişörtünü buruşturduktan sonra çöplerin arasına attım. Yeri orasıydı. Kendimi tekrar yatağa attım. O da yanıma uzandı ve başını göğsüme yasladı. Gözlerim irice açıldı. İşte bunu yapmamalıydı. Hemen yana kaykıldığımda başı yatağa düştü ve sızlandı.

“Sorunlu musun?” dedi başını kaldırırken. Hayır sadece bana dokunduğunda ona dokunmak istediğim için bana yakın durmasını istemiyordum. Hatta elinden geliyorsa başka bir şehre geçebilirdi şu kalan üç gün için.

“Uyuyacağım Masal,” dedim gözlerimi mavi gözlerinden çekerken. Gözlerinin rengi gittikçe daha güzel gelmeye başlamıştı. Başta nefret ettiğim adımın Ayaz olduğu kadar gerçekti ama şimdi öyle hoşuma gidiyordu ki bakmadığım her saniye kötü hissediyordum.

Gözlerimi kapattığımda bir süre bana yaklaşması gibi tehlikeli bir sorun olmadı ama sonra elini saçlarımda

hissettiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. Resmen günah çıkarıyordum şu an. Çektiğim acı büyüktü.

İnce ve benim elimin yanında çocuk gibi kalan parmakları saçlarımda dolaşırken nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Şeytan, melek ikisi de onu öpmem için yalvarıyordu. Sapık tarafımsa -ki vücudumun kastan sonra en fazla bölüm kaplayan tarafım- haftanın sonunu bekle, diyor ve sırtıyordu. Sonunda birlikte olacaksak şu üç günü de geçirebilirdim. Pekâlâ düzeltelim; geçirebilmeliydim.

Parmaklarını alnıma indirdiğinde normalde bana dokunmayan kızın tam da benim ona dokunmamam gerektiği zaman elinin olmadık yerlerde olmasını sorguluyordum. Diğer eli karnımda gezinirken “Ellerini çek. Uyuyakalırsam kâbus görmemi sağlayacaksın,” diye tısladım.

Elini çekmek yerine kıkırdadı. Ah, en tehlikeli olan şeyse gülmesiydi. Onu gülüşünden öpmeyi o kadar çok seviyordum ki imkânım olan her an öpüyordum.

Gülünce parlayan gözleri aklıma gelince gözlerimi açmayı şiddetle reddettim.

“Uyuma o zaman.”

“Sesini yabancılardaki satış artsın diye iç çamaşır reklamlarındaki kadınların sesini yaptığı gibi yapma,” diye tısladım. “Çünkü işe yarıyor.”

“Öyle yapmıyorum,” dedi gülüşleri arasından. Gerçekten öyle yapmıyorsa deliriyor falan olmalıydım. Ona dokunmamanın bana iyi gelmediği kesindi.

“Artık o ellerini çekmelisin.”

“Bence gayet iyi bir yerdeler,” dedikten sonra alnımda dolaşan elini çeneme indirdi ve okşamaya başladı.

“Bence gayet iyi bir yerde değiller,” dedim dehşetle. Yataktan kalkmak için doğrulduğumda burunlarımız çarptı ve kendi çıramı kendim yaktığım için sessizce küfrettim. Gözlerimi aralamaya korkuyordum şimdi.

“Ayaz zorlama daha fazla. Bana dokunamadan yapamayacağını biliyorum.”

Öyle sansın.

Doğru sanıyordu çünkü. Kahretsin.

Gözlerimi açmadan yüz hizasından çıkmak için yana kaydığımda yataktan sertçe düştüm ve homurdanarak gözlerimi araladım. Ayaklarımı yere yaslayıp tek hareketle kendimi iterek kalktım ve üzerimi düzelterip Masal'a döndüm. Dizinin bir karış üzerinde biten eteğini onu gördüğüm ilk an anlamıştım. Şimdi yatakta oturur vaziyette olduğu için daha da yukarıya çıkmış eteğinden gözlerimi hemen alıp gözlerine baktım. Ah burası daha da fenaydı. Gözlerimi askılı tişörtüne indirdim. Allahım sen beni mi sınıyorsun?

Sesli bir şekilde küfrettikten sonra gözlerimi duvara çevirip nefesimi dışarı üfledim. Masal bu hâlime güldü.

“Saniye sayıyorum. Tam tamına yirmi iki saniye sonra beni öpeceksin bence.”

Bence on beşti ama ona söylemedim. Sırf onu öpüp iddiayı kaybetmemek için koşar adımlarla kapıya ilerledim. “Ben çok acıktım ya sen? Ben ikimize de ekmeğ arasını yapıp geliyorum ama ekmeğ arasına bir şey koyamayacağım çünkü buzdolabını doldurmayı unutmuşum.”

Kahkaha attı. “Ekmeğ arasını yaparken kendini zorlama,” diye dalga geçtiğinde sırtıp mutfağa gittim. Tek yapacağım ekmeği ikiye bölüp iki bardağa su doldurmaktı ve sonra da Masal'ı çağıracaktım. Ekmeğ yerken sapıklığının tutmayacağını umuyordum. Yani nimetti sonuçta.

Masal'ı çağırdığımda üzerine benim tişörtlerimden birini geçirmiş olduğunu gördüm. Tişört neredeyse dizlerine kadar geldiği için altına bir şey giyme gereği duymamış olmalıydı ama bence giymeliydi. Gözüken her yeri benim için eksi sabırdı.

Masada karşıma oturduğunda ekmeğimden bir ısırık aldım. Onunkini ona uzattığımda küçük elini uzatıp ekmeği kavradı ve kendine çekti. Bu hâli bile nedense bana tatlı geliyordu. Yaptığı her şey bana tatlı geliyordu. Ekmekten küçük bir ısırık aldı, demek isterdim ama Anıl-2 olduğu için ağzını ekmekte götürebileceği en ileri noktaya kadar götürüp ısırıldı ve çiğnemeye başladı.

Böyle bir kızı nasıl isteyebiliyordum, bilim adamları anlatmalıydı bana.

“Hande’yle Anıl’ın arasında ne var biliyor musun?”

“Hande Atalay’ın ne bok olduğunu anlamış olabilir ama ikinci tercih olarak niye Anıl’ı seçtiği hakkında bir fikrim yok.”

“Saçmalama daha dün onlarlaydım ve Atalay’la arasından su sızıyor. Atalay’ın söylediği her söz şiir kitaplarından alınmış gibi.”

“İyi davranıyorsa kesin aldatmıştır,” dediğimde gözlerini kıstı. Onu biraz bile tanıyorsam, benim ona iyi davrandığım anları sorguluyordu. Bulamamış olacak ki çatılan kaşları gevşedi ve sırttı. Güldüm. Cidden ona hak ettiği kadar iyi davranmıyordum. Tamam ona karşı ters hareketler de yapmıyordum hatta benim aksi olamadığım tek kişi Masal’dı ama normal sevgililer kadar kibar olmadığım da kesindi.

“Atalay’ın öyle biri olmadığını biliyorum,” dediğinde elimi umursamazca salladım.

“Kardeşi olarak konuşuyorum burada. İrem’i bile aldatırsa Hande’yi aldatmamasını engelleyecek hiçbir şey yok.”

Kaşlarını çattığında ekmeğimin son lokmasını yiyip suyum içtim. Yediğim en lezzetli yemek sayılmazdı ama karımın guruldayıp karizmamı çizmesini engelleyecek kadar doymuştum. İrem’i büyük bir ihtimalle tanımıyor olmalıydı.

“İrem kim?” dediğinde az kalmış ekmeğine baktım. Ekmeği kavradığı parmaklarına bakarken tırnaklarına sürdüğü

okeyi fark ettim. Siyah renkteydi ve onun sürmediğine emindim. Masal böyle şeyleri beceremiyordu. Kızların yapabildiği çoğu şeyi beceremiyordu.

“Atalay’ın eski sevgilisi.”

“Hadi be,” dedi şaşkınlıkla. Sırıttım. Gittikçe bana benziyordu.

“Şu Egemen’in kötü yola düşürdüğü kız mı?”

Dediği şeye gülebilirdim ama onun ciddiliğini bozmamak için gülmedim. Küfretmekten kaçınıyormuş gibi gözükiyordu ki bunun altında bir şey yattığını sezmiştim. Bir ara ona sormalıydım.

“Aynen,” dediğimde gözlerini masada gezdirdi. İrem’in T.C. kimlik numarasına kadar soracağını düşünmüştüm ki o susmayı tercih etti. Kafasında kurduğu şeyleri merak ediyordum. O da yemeğini bitirip suyunu içtiğinde tekrar odaya geçtik. Dört gündür gün özetim buydu zaten. Uyuma, kalkma, Masal’a dokunduğum zamanları düşünme, bilerek Masal’ın telefonlarını kapatma, yemek yeme, tuvalete gitme, orada bile Masal’ı düşünme, tekrar yatma.

“Şu İrem, şu anda nerede?” dediğinde omuz silkip yataкта oturdum. “Muhtemelen herhangi birinin evindedir.”

“Atalay’la hâlâ görüşüyorlar mı?” dedi bu sefer. Çaktırmadan laf almaya çalışmıyordu. Direkt soruyor, cevabını öğreniyordu. Gidip Hande’ye anlatacağına adım gibi emindim ve o da bunu bildiğinden saklama gereği duymuyordu.

“Atalay’la görüşmediğimden, kiminle görüşüp görüşmediğini bilmiyorum.”

“Neden?” diye sordu bu sefer. Çok soru soruyordu ama irice açtığı gözleri yüzünden tersleyemiyordum.

“Muhtemelen pezevenk olduğundan ama yan nedenler de var tabii.”

Kaşlarını kaldırdığında “Bir konuda kavga ettik,” dedim.

“Neden?” diye sordu tekrar. Onu omzundan çekip göğsüme yaslamak istedim ya da öpmek. Onu susturmak için

güzel yöntemlerdi ama iddiayı kaybetmeme neden olurdu. Homurdanarak yatakta uzandım.

“Önemli değil,” diye geçiştirdim. Üzerinde fazla durmayıp başını göğsüme yasladı ve kollarını belime doladı. Dudaklarımı birbirine bastırıp sabır dileyerek tavana baktım. Ona dokunmamak gittikçe zorlaşıyordu.

Eli tişörtümün altındaki tenime geldiğinde artık bile bile yaptığına emin olmuşum. Beni kışkırtıyordu.

“Masal bana bu kadar çok dokunmak istediğini bilmiyordum ama bilirsin işte, evlenmeden bazı şeyleri yapamayız. O yüzden ellerini çek.”

Söylediğim en mantıksız şeyler listesine girebilirdi ama elleri vücudumdayken ve ben ona dokunamıyorken söyleyecek mantıklı şey bulamıyordum. Bulmaya bile çalışmıyordum.

“Günün birinde biriyle evlenmeyi düşünüyor musun?” dedi birden konuyu değiştirerek. Elini vücudumdan çekmediği için sızlanacaktım ki söylediği şeye cevap ararken kafam dağılmıştı. Kendimi damatlıkla hiçbir masada düşünemiyordum ki kaldı nikâh masası. Ben damatlık sevmezdim. Kaslarımı acayip süper gösteren damatlıklar olsa da bu onları seveceğim anlamına gelmezdi.

“Hayır,” dediğimde huzursuzca kıpırdandı ama başını göğsümden çekmedi. Yüzüne baktığımda gözlerini kapamış olduğunu gördüm. Kahretsin kendini kastediyordu ve ben ona düşünmediğimi söylemişim.

“Yani...” diye kurtarmaya çalıştığımda “Sorun değil, biliyorum,” deyip susturdu beni. “Sen öyle biri değilsin. Yani... Seni ciddi bir ilişkide bile düşünemiyordum. Evlilik yanından bile geçemez. Anlıyorum. Kişiliğinle ve hayat tarzınla alakalı.”

“İlişkimiz ciddi,” dediğimde söylediğim şeyden eminim. Birlikte olmamamıza rağmen tam... Pekâlâ bir ara hesaplayacaktım ama uzun bir süre olduğunu biliyordum.

Okullar kapanmadan bir hafta önce çıkmaya başlamıştık ve artık ne oluyorsa. Bir ara benim bok yemem yüzünden ayrılmıştık ki o affetmişti.

“Ciddi mi?” dedi dalgayla. Kaşlarımı çattım.

“Masal, normal bir insan için ciddi demek nişanlanmak ya da aralarında sözlenmek olabilir ama benim hayatımda biriyle sevgili olmak, ona ‘Seni seviyorum’ demek bile çok ciddi bir ilişki. Bizim günümüz de beraber başlıyor gecemiz de. Her an beraberiz, her an göz gözeyiz. Birbirimiz için o kadar fedakârlık yapıyoruz. Ben Selin’le bu kadar ciddi değildim.”

“Ben de Göktuğ’la,” dediğinde “Karıştırma şu lavuğu,” diye tısladım. Hastaneye gitmişim ama serum takmadıkları için işeyememiştim. Bunu fark ettiğimde yüzümdeki ifade kesinlikle yıkılmışlık göstergesiydi.

“Evlenince değişen tek şey aynı evi paylaşmak. Evlenmeden beraber de yaşayabiliriz.” Açıkçası evlenmek bana mantıklı gelmiyordu. Ben bu şekilde de Masal’la hayatım boyunca bir ilişki yaşayabilirdim. Onu sever, onla uyur, onla uyanır, onunla yaşlanabilirdim. Bunları yapmamız için evlenmemize gerek yoktu.

Benimle aynı şekilde düşünmediği belliydi ama karşı gelip uzatmadı. Gözlerini tekrar kapattı. Elleri durduğu için sevinmem gerekiyordu ama yine de onun huzursuz olduğunu hissettiğim için ben de huzursuzdum.

Hadi gel evlenelim, diyesim gelmişti. Gerdek gecesi aklıma hiç de mantıksız gelmiyordu aslında. Tam bu konuyu açacaktım ki Masal’ın eli yine hareketlendi. Lanet olası.

“Senin eve gitmen gerekmiyor mu?”

“Pek bir şey değişmez,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Hâlâ gözleri kapalıydı. “Neden?” diye sorduğumda “Babamla kavgalıyım, annem de görürse laf çarpıtıyor. Yani evde varlığım pek belli olmuyor.”

“Babanı dövebilirim,” dediğimde gözlerini aralayıp güldü. Gülümsedim. Şaka yaptığımı sanıyordu ama beni sıkı mazdı. Evet Masal’ın babası olduğu için saygı duyuyordum ama Masal isterse dövebilirdim. Benden küçük veya çok yaşlı olmayan herkesi dövebilirdim.

“Neden kavgalısın?” dediğimde omuz silkip tekrar gözlerini kapattı. Elleri yukarılara gittiğinde dudağımı büzüp elini izlemeye başladım. Allahtan tişörtün üzerinde geziniyordu eli... Derken...

Hangi namussuz nazar değdirmişti bilmiyordum ama eli boynuma geldiğinde arada tişört falan yoktu. Soğuk eli, sıcak tenime değdiğinde nefesimi üfledim.

“Bu haftanın sonunda senin için iyi şeyler olmayacak,” dediğimde “Bu haftanın sonunda bir şey olmayacak,” dedi sırıtarak. Kendinden emin gözüküyordu. Benim planım bir hafta boyunca bu evden çıkmamak haftanın sonunda da “İddiayı ben kazandım,” demekti. Burada tek başımayken bile zorlanıyordum ki şimdi Masal da gelmişti. Yan yana olmamızdan ilk defa şikâyetçi oluyordum sanırım.

“Haftanın sonunda birlikte olmadan önceki kısa süreyi sana kapak yaparak geçireceğim,” dediğimde göğsümdeki başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

“Seni kışkırtmıyorum Ayaz. Kışkırtmadığım hâlde bu durumdaysan kışkırtırsam dokunmadan yapamazsın.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Yürü be. Elin kolun ayrı oynuyor, kışkırtmıyorum mu diyorsun?” diye tısladım.

“Bak şimdi yapacağım kışkırtma olacak,” dediğinde yemin ediyorum arkada korku filmlerindeki piyano sesini duymuş gibi oldum. Nefesini hissettiğimde bile heyecanlanıyorken ve dokunmamak için zorlanıyorken Allah bilir ne yapacaktı ve ne acılar çekecektim.

Saçlarını bir omzunda toplayıp yüzünü yüzüme eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Yumruğumu sıkıp hareket etmemeye çalıştım. Alt dudağımı dişlerinin arasına

aldığında kendimi haftanın sonunu düşündürerek motive etmeyi planlıyordum ama hafta sonunda olacakları düşünmek beni daha da zor bir duruma sokmuştu.

Hass*ktir bu kız beni delirtiyordu. Üstelik beceriksiz dokunuşları ve öpücükleri. Eli boynumdan saçlarıma çıkarırken yavaş hareket ediyordu. Dudaklarını dudaklarımdan çekip yanağımı öptüğünde “Annemi arayacaktım,” diye mırıldanıp ona dokunmamaya çalışarak yataktan kalktım ve yanıma düşmesini sağladım. Kaşlarını çatmış bana bakarken ben kalkıp telefonumu aramaya başladım. Yere attığım pantolonumun altında bulduğumda uzun zamandır tuşlamadığım numarayı tuşladım. Herhalde doğduğumdan beri falandı.

Annemin nasihatlerini dinlemek bile Masal’ın dokunuşları karşısındaki heyecanlanmamaya çalışmaktan iyiydi. Annemle konuşarak odadan çıktığımda Masal hâlâ çatık kaşlarıyla bana bakıyordu, bu hâline sııttım. Paçayı zor yırtmıştım. Biraz daha o pozisyonda kalsaydık muhtemelen iddia falan demeyecektim ve...

Pekâlâ bunları annemle konuşurken düşünmemeliydim. Annemdi sonuçta.

“Hayır anne. Para istemek için aramadım,” diye mırıldandım. “Ben seni sadece o yüzden mi arıyorum?”

“Sen beni aramıyorsun,” dediğinde dudağımı büzdüm. “Açıklamama izin ver,” dediğimde nefesini dışarı üflediğini duydum. “Tamam açıkla.”

Bir bahane bulamadığımda dudağımı ısırdım. “Tamam seni aramıyor olabilirim...” diye mırıldandığımda güldü.

“Beni arayacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ettim.”

Masal’ın kışkırtmalarından uzak kalmak, diyemedim. Zaten Masal gözünde yeterince rezil olmuştu. Ona annem olduğunu bilmediği için sürtük demeye getirmişti ve bana alaylı sapık bir cümle söylerken annem yanlış zamanda gelmiş ve konuşmanın başını bilmediği için yanlış anlamıştı.

“Seni özledim.” Yalan söylemiyordum. Çok disiplinli olsa da bazen -çok arada- eğlenceli olabiliyordu ve açıkçası üzerimi örttükten sonra ışığı kapatarak gitmesini seviyordum ve bana su böreği yapmasını.

“Vay. Hemen gidip doktora kendimi göstereceğim. Bilmediğim ölümcül bir hastalığım mı var yoksa?”

“Kapatıyorum,” diye sızlandığımda güldü. “Görüşürüz oğlum. Çok öptüm. Masal’a da selam söyle. Atalay’dan duyduğuma göre hâlâ berabermişsiniz.”

O lavuğun ağzı çok laf yapıyordu. Annem artık ilişkimizin ciddileştğine emin olmuştu çünkü beni tanıyordu. Masal’la sevgili olmam bile onu şaşırtmışken aylar olmuştu. Ve emin olduğu için de kafamızı ütüleyecekti.

Odaya tekrar döndüğümde gözüm pencereye kaydı. Hava çoktan kararmıştı. Uyumam ve Masal’dan uzak kalmam için güzel bir sebepti.

“Sen eve gitmiyorsan bu odada uyuyabilirsin. Ben de yan odaya geçiyorum.”

“Beraber uyumayacak mıyız?” dediğinde ona “ciddi misin?” dercesine baktım. Onunla yan yanayken ve sarılmıyorken, uyuyabileceğimi mi sanıyordu?

“Hayır,” dedim yavaşça. “Üç gün sonra görüşürüz,” dedikten sonra odadan çıktım. Arkamdan sövdüğünü duyduğumda gülümseyerek yan odaya girdim. Küçük bir ev olduğu için iki küçük odası, bir salonu vardı. Burasını ne ara aldığımızı hatırlamıyordum bile.

Yan odada ışığı kapattıktan sonra tekli ranzaya gidip uzandım ve yastığı başımın altına çektim. Ellerimi ensemeleştirip tavana bakarken yan odada olduğunu unutmaya çalıştım.

Masal’ın çığlığıyla uyandığımda ranzadan nasıl kalkıp kapıya koştuğumu bir Allah bir de fantastik sevenler biliyordu.

Kapıyı duvara çarpacak kadar bir sertlikle açıp odaya girdim ve ışığı yakıp koşar adımlarla odanın ortasına geldim. Masal doğrulmuş, eliyle yüzünü kapatmış, göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Kâbus mu gördün?” dedim koşuşum yüzünden nefes nefese olan bir sesle. Aynı zamanda da yatakta yanına otuyordum. Bir hıçkırık duyduğumda ağladığını düşündüğüm için omuzlarım düştü. Hiç düşünmeden kollarımı ona sardım ve onu göğsüme çektim.

“Şşşt. Tamam geçti,” deyip saçlarını okşamaya başladım. Yumuşak saçları ince uzun parmaklarımın arasından her geçişinde içim gıdıklanıyordu.

Kahkahasını duyduğumda onu bıraktım ve kaşlarımı çattım.

“Bana dokundun,” dediğinde kaşlarım daha da çatıldı.

“Oyun mu oynadın bana?”

Daha yüksek sesle güldü. Yüzüm mimikten mimiğe girerken yumruğumu sıktım. “İddiayı unutmuştum,” diye kendimi savunmaya geçtiğimde omuz silkti.

“Siktir,” diye tısladım. Onun ağladığını düşündüğümde akıl kalmamıştı ki düşünüp iddia olduğunu hatırlayayım. Gözüm yerdeki halıdayken dudağımı büzdüm. O kadar zaman boşu boşuna geçmişti. Evlat acısıydı lan bu.

“Bütün gün bana gerçekten dokunmamıştın ve ben de hile yapmak zorunda kaldım.”

Yine yapıyordu. Fark etmese de benimle birlikte olmak istemediğini çok belli ediyordu. Madem istemiyordu niye böyle bir iddia koyuyordu ortaya? Duygularımla oynuyordu. Hiçbir şey demeden kalktım ve elimle saçlarımı karıştırdım. “Kâbus da görmediysen ben yan odaya geçiyorum,” diye mırıldanıp kapıya yöneldiğimde “Ayaz!” diye seslendi. Elim kapıdayken baygın bakışlarımı ona çevirdim.

“İddiayı kazandım. Bir şey istemem gerekiyor.”

Şimdi de “*team* Kerem Bürsin” diye bağır derse yemin ediyorum hiç güzel şeyler olmazdı.

Kırgınlığımı sesime yansıtmamaya çalışarak “Yarın istersin. Uykum var,” deyip tekrar çıkmaya kalkıştım ama yatakta kalkıp koşarak yanıma geldi ve önüme geçip çıkmamı engelledi.

“Hayır. Şimdi istemezsem hiçbir zaman isteyemem.”

Nefesimi dışarı üfleyip kaşlarımı kaldırdım. Tek istediğim onun beni istemediğini düşünmemeye çalışıp uykuya dalmaktı ama o işi zorlaştırıyordu.

“Benimle birlikte olmanı istiyorum,” dediğinde birkaç saniye hareket edemedim. Konuşma yetimin yanında gözlerimi oynatma yetim de gitmişti. Sonunda vücudumdan akan kanı hissettiğimde gözlerimi kırıştırdım.

“Hadi oradan,” dedim şaşkınlıkla. “Yine oyun mu oynuyorsun?”

Başını onaylamaz bir biçimde sallayıp kıkırdadı. Hiçbir şey anlamazken elimle yüzümü sıvazladım. “Oyun oynuyorsun. Eğer birlikte olmayı isteyeceksen ne diye iddiayı ortaya koyuyorsun ki?”

Şaka yapıyor olması büyük bir ihtimaldi çünkü bu sıralar oldukça şeytan ve ibneydi.

“Çünkü senin gerçekten çabaladığını görmek istedim ki gördüm.”

Elimi yüzümden çekip ona deminki baygın bakışlarımdan eser olmayan bakışlarla baktım. “Harbi mi diyorsun?”

“Şaka yapıyor gibi mi duruyorum?” dediğinde bugünün aksine rahatlıkla yüzünü izledim. Sırıtıyordu ve onu fazla izlediğimi fark ettiğinde sırtışı gülmeye döndü. Gözlerine baktım tekrar. “Bilmem,” dedim şaşkınca.

“Şaka yapmıyorum,” dedikten sonra bir adım atıp bana yaklaştı. “Biri olacaksa sen ol Ayaz,” dediğinde ölüp ölmediğim hakkında bir fikrim yoktu. Hiç vakit kaybetmeden öne doğru atıldım ve dudaklarına yapıştım.

Dudaklarını aralayıp bana kolaylık sağladığında ellerimi dokunmak için yandığım beline götürdüm ve onu kendime yasladım. Sessiz inlemesi kulağıma geldiğinde gülümseyip ellerimi bacaklarına indirdim ve onu kucağıma aldım. Bacaklarını düşmemek için kalçamda birbirlerine bağladı. Bir elim bacağında diğeri yanağındaiken onu sertçe duvara yasladım. İkimizin de sesli nefes verişiyile birlikte elimi yanağından indirip üzerindeki askılı tişörtü yukarı doğru çekiştirdim. Saçlarımda tuttuğu elini askılı tişörtüne getirip onu çıkarmama yardım etti. Askılı tişörtünü yere attıktan sonra karışan saçlarını tek elimle düzelttim. Kıkırdadığında gülümsedim.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım gülüşünü öpmeden hemen önce.

Bölüm 18

Masal'dan...

Kollarımın arasından çıkan tişörtle beraber sadece iç çamaşırımla kalmıştım. Daha ilerisinin olacağını düşündükçe kızarıyor, nefessiz kalıyor, kaçma isteğiyle bürünüyordum ama kararımı bir kez vermiştim. Bir defa daha Ayaz'ı geri çevirmeyecektim.

Duvarla arasında olmaktan gayet memnundum ama yapacağım şey için aralığa ihtiyacım vardı. Onu ittirdiğimde şaşırsa da engel olmadan geriledi. Gözlerindeki hayal kırıklığını saniyelere indirip dudaklarına yapıştım ve elim eşofmanının iplerine gitti. Öpüşümde gülümsedikten sonra ellerini ellerimin uğraştığı ipe indirip beceriksiz parmaklarımı ittirdi ve eşofmanın ipini açtı.

“Büyük yetenek,” diye homurdandım dudaklarında.

“Herkes yapamaz,” dedi bilmişçe. Benim de heyecandan elim titremese bir ipi çözebilirdim. Yani, sanırım.

Beni duvara doğru ittirdi ve dudaklarıma yapıştı. Sanki sevişmeye değil de savaşa gidiyor gibiydik. Elleri çıplak bacaklarımda dolaşırken elimi tişörtünün uçlarına getirdim. Ondandır yardım almadan tişörtünü çıkarttığımda kendimi *Jackie Chan* gibi hissetmiştim. Hiç değilse bir tişörtü çıkarabiliyordum.

Tişörtü çıkarmak için ayrılmış dudaklarımız tişört daha yere değmeden tekrar birleşti. Bacaklarımmın arkasından tutup kaldırdığında bileklerimi beline doladım ve beni sertçe

duvara yapıştırdı. Bu hareketlerinde bile kendimi bu kadar kaybediyorsam, biraz sonra birlikte olacağımızda yaşayacağım hisleri hayal edemiyordum.

Bir elimle ensesindeki saçlarıyla oynarken diğer elimi çıplak göğsünde dolaştırıyordum. Göğsü dokunduğumda kaslar sebebiyle sertti ama başımı yasladığımda her şeyden daha yumuşaktı.

Göğsünde gezinen elimi çenesine çıkardım ve işaret parmağımı çenesine yasladım. Öpüşlerimiz öyle derindi ki beni tutmasa yeri boylardım.

Bacaklarımda elleri gezinmeyi kesti ve bacaklarımın arkasından sıkıca tutup sırtımla duvarın bağlantısını kesti. Geriye doğru adımlarken aynı zamanda beni öpüyordu. Ayağına bir şey takılmış olmalı ki tökezlediğinde ensesinde olan elimi duvara yaslayıp düşmemeye çalıştım. Dudaklarını dudaklarımdan çekip başını yan çevirdi ve neye takıldığına baktı. Yerde birikmiş pizza kutuları burayı romantik falan yapmıyordu.

“Odun herifin tekiyim ama ilkimizi de bu odada yaşayamam.”

“Ah benim prensim,” diye dalga geçtim gülererek. Sırıtıp gülüşümden öptü. Bunu yapmayı sevdiğini biliyordum çünkü neredeyse her güldüğümde öpüyordu. Belki de bu yüzden yanında çok gülüyordum.

Beni kucağından indirdikten sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini kaçırdı. “Biraz daha dayanabilirim sanırım.”

Kendisiyle konuşuyormuş gibi mırıldanmıştı. Gözlerini bana çevirdiğinde kaşlarımı kaldırdım. Büyük eliyle küçük elimi kavradı ve elimin avucunda neredeyse kaybolacak bir şekilde duruşuna baktım bir süre. Başımı kaldırıp ona baktığımda onun da gözlerinin elimizde olduğunu gördüm. Gülümsüyordu. Gülümsedim.

Başını kaldırıp gözlerime baktı sanki gülümsediğimi hissetmiş gibi. “Benimle gel,” dedikten sonra eli elimdeyken

yere eğildi ve tişörtü bana verdi. Tişörtü giymek için elimi elinden çekmek zorunda kalmıştım.

“Nereye gideceğiz?”

“Güzel bir yere,” dedi sadece. Hiçbir şey demeden kapıya yöneldim. Dirseğimden tutup durdurdu beni. Ben ona anlamamış bir biçimde bakarken yatağın üzerindeki, buraya gelirken giydiğim eteği bana uzattı.

“Zaten tişört uzun Ayaz.”

“Külotunun rengini sana söyleyebilirim,” dediğinde dudajımı büzüp elinden eteği aldım ve altıma geçirdim. Güldü. Tişört yeterince uzundu ama eğildiğimde muhtemelen Ayaz’ın da dediği gibi külotum gözüküyor olabilirdi. O da eşofman altını ve tişörtünü üzerine geçirdi. Şifonyerin üzerinden telefonunu ve araba anahtarını aldığı gibi ayağına da spor ayakkabılarını geçirip kapıya yöneldi. Yanımdan geçerken hayran olmuş bir şekilde onu izleyen beni elimden tutarak yanına çekti. Arabaya bindiğimizde direkt camı açtım. Havaya ihtiyacım vardı. Biraz sonra yapacağımız şeyleri düşünüyordum da...

Kapıyı da açmayı düşündüm bir an. *Çok daha fazla* havaya ihtiyacım vardı.

Ayaz motoru çalıştırıp gaza bastığında elim deri koltukta geziniyordu. Gözlerim dışarıdaydı ama bir o kadar da içerideydi. Yanımda parmaklarıyla direksiyonda ritim tutan Ayaz’a bakmasam da parmaklarının görüntüsünü hayal edebiliyordum. Görüntüyü parmaklardan, kaslı kollara oradan girintili boynuna ve sonra da yüzüne çıkardığımda... Bakmasam da ne göreceğimi biliyor ve gülümsüyordum.

Ayaz’ın her bir ayrıntısı zihnimdeydi. Unutmam mümkün değildi. Hatırlamaksa nefes almam gibi bir şeydi.

Arabayı durdurduğunda geldiğimizi anlamıştım. “Pekâlâ. Kapını açacağım.”

“İşine gelince,” dedim gülüşlerimin arasından. Arabadan indi ve dolanarak benim kapıma gelip açtı. Arabadan

inmem normalden çok daha uzun sürmüştü. Kafasını içeri uzattığında yolda karşılaşmış, ben de ona yaklaşmıştım. Elini saçlarına daldırıp onu kendime çektim. Gürültüyle elini torpidoya yasladı ve diğer elini de belime getirdi. Başını yana eğip beni öpmeye devam etti.

Sonunda bu işin gideceği yerleri anlamış olacak ki alt dudağımı dişleyip geriledi. “Buraya, arabada birlikte olalım diye gelmedim,” dedi ve sırttı. Derin bir nefes alıp arabadan indim. Ben ileriye bakarken o da arabanın kapısını kapattı ve kilitledi.

“Sarayım yok ama prensesim de yok zaten. Yumruğunu yüzüme geçirmekten çekinmeyen, makyaj lafına yüzünü buruşturan, saçına şekil vermekle uğraşmayan bir kız ne prenses olabilir ne de benimle olabilir.”

Başımı geriye çevirip gülümsedim. Birkaç adımda yanıma ulaştı ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. “Sana ‘bu dansı bana lütfeder misin?’ diyen erkeklerden olamayacağım hiçbir zaman. Varsın, dans etmeyelim, geniş evimizin, anıyla dolu salonunda PES oynayalım. Sen yeni-lince kız, ben seni öpeyim. Ama hep aynı şeyi hissedelim. Var mısın?”

Vücudumu ona döndürdüm. Gülümsem beni hastalıklı gibi gösteriyor olabilirdi çünkü dakikalardır gülümsüyordum. “Sana ‘senin için yemek yaptım, hadi kalk yiyelim’ diyen kızlardan olamayacağım hiçbir zaman. Ama senin için pizzacıyı kendi ellerimle arayabilirim,” dediğimde güldü.

“Var mısın?” dedim ben de. Sırttı.

“Yatak odasının yolunu tarif etsem?”

“İyi cevap olur,” dedim dudağımı ısırırken. Gözlerini anında kaçırdı. “Hiç değilse mekâna girene kadar sana yapışmamam gerekiyor,” dedikten sonra hızlı adımlarla beni gülümseten mekâna yaklaşmaya başladı. Otel gibi bir yerdi ama daha sıcak gözüküyordu. Gökdeleni değil de büyük villaları anımsatıyordu. İçeri girdiğinde büroya gidip

adamla konuşmaya başladı. Cam kapıya yaslanıp Ayaz'ın işini bitirmesini bekledim. Kalbim kulağımda atıyor, nefesim kesinlikle burnumdan geçmiyordu.

Vücudunu bana döndürdüğünde derin bir nefes almaya çalıştım ama ne var ki titrekti. Yavaş adımlarla ona yaklaştım. Dönüp adamdan anahtar aldı ve yine bana dönüp elini belime koydu. *Tehlikeli.*

Belimdeki elini düşünmemeye çalışırken beni asansöre yönlendirmesine izin verdim. Boş asansöre bindikten sonra Ayaz son kata basıp sırtını aynaya yasladı ve gözlerini gözlerime dikti.

“Buna bayılacaksın,” dediğinde “Bence de bayılacağım,” diye mırıldandım ama heyecandan bayılacaktım. Güldü. Yaslandığı aynadan doğrulunca kalbim de bana bir taraflarıyla güldü. Heyecanım artarken önüme geçip ellerini yanaklarıma getirdi ve fısıldayarak “Rahatla,” dedi.

Gözlerimi kaçırdım. “Sen bu kadar yakınken ve fısıldayarak konuşuyorken pek mümkün olmuyor.”

“Birkaç dakika sonra bu yakınlığımı arayacaksın,” dediğinde yüzündeki muzip sırıtışa yutkunarak baktım. Asansör gürültülü bir şekilde sallandığında panikledim ama Ayaz eliyle yanağımı okşadı. “Çatı katına çıkıyor. Bir sorun yok.”

Asansörün kapıları açıldığında demir parmaklıkların ardındaki gökyüzü karşıladı bizi. Çatı, bir terastan oluşuyordu. Aynı bir otel odasıymış gibiydi ama tek fark, çatı yoktu.

Ayaz, bürodan aldığı anahtarla demir parmaklığı açtı ve ittirdi. Elini yanağımdan ellerime indirdi ve asansörden çıkarken beni de yanına çekti. Kesinlikle ilk birliktelik için mükemmel bir yerdi. Yani hiç değilse o pizza kutularıyla dolu odanın yanında mükemmel kalıyordu. Zaten Ayaz'ın olduğu her yer mükemmeldi ama bunu düşündüğümü bir bilse, bir daha egosunu tutamazdım.

Demir parmaklıkları tekrar kapattı ve beni kendine döndürdü. “Sevişmek ab ne hoştur. Yıldızların altında...” diye şarkı mırıldanınca kahkaha attım. Şarkıya bire bir uyuyordu. Yıldızların altındaydık ve...

Yüzüm kızarınca kahkaha atan taraf o oldu. “Sevişeceğimizi yeni anlamış gibi gözüküyorsun.”

“Öyle mi?” diye mırıldandım alayla. Ayakkabılarıma bakıyordum ve fazlasıyla heyecanlıydım. Her nefes alışımında bütün havayı sömürüyormuş gibi hissediyordum. Ayaz’ın yumuşak ama güçlü elini çenemde hissettiğimde dudağımı ısırdım. Çenemdeki eliyle baskı uygulayarak başımı kaldırmamı sağladı. Gözlerine baktığımda cesaret almış gibi bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve alnını alnıma yasladı. “Biliyorsun hâlâ...”

“Vazgeçmeyeceğim,” dedim kararlı bir biçimde.

“Hem o şarkıya da katılıyorum,” diye devam ettirdim. Gülüp dudağıma küçük bir öpücük kondurdu. “Ben de,” dedikten sonra tekrar öptü ve tekrar, tekrar...

Titreyen ellerimi omzuna çıkardım. Yanaklarımdaki elini saçlarıma götürdü ve kaydırarak belime getirdi. Beni kendine bastırduğunda ağzımdan bir inleme kaçtı. Bu onun hoşuna gitmiş olmalı ki kahkaha attı.

“Adilik yapma.”

“Bu kıza dönüşmem gibi bir şey olur,” dediğinde kıkırdadım. Ayaz ve adi olmamak hiç uyuşmuyordu.

“Dönüşmemiş hâlin daha iyi sanırım,” dediğimde kaşlarını kaldırdı.

“Sanırım mı? Kız hâlimin kaslarına dokunabileceğini sanmıyorum.”

“Cidden birlikte olmadan önce senin kız hâlini mi konuşacağız?” diye sorduğumda kahkaha attı ve hiç yapmadığım bir şeyi yapıp bu sefer ben onu gülüşünden öptüm. Gerçekilmeme izin vermedi ve beni kucağına aldı. Güçlülüğü sadece birilerini yumruklamasında kendini göstermiyordu.

Beni tutuşu, bana sarılışı hatta beni öpüşü bile güçlüydü ve ondan bana güven akıyordu. Aklımda hiçbir soru işareti yoktu. Onu istediğimi biliyordum. Beni istediği zaten uzun zamandan beri kesin olan bir şeydi. Ayakkabılarımı birbirine sürterek çıkarttım ve sonra bileklerimi belinde birbirine yasladım.

Eteğimin açıkta bıraktığı bacaklarımla yetinmeyip eteği belime kadar çıkardı ben onun boynuna sarılıp kucığına yerleşirken. Ayın ışığı gittikçe artan çıplak tenimize yansıyor. Güneşin yansması bize yakışmıyordu. Biz karanlığı aydınlatanda değil, karanlığı azaltanda mutluyduk.

Tişörtümü çıkartmasına yardım ederken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Onun gözleri gözlerimdeyken yaptığı her hareket daha da heyecanlandırıyordu beni. Nefesimi titrekçe üfledim ve tişörtün düşüşünü izledim.

“O tişört bugün çok yerlerde süründü.”

“Hayırlı bir iş için,” dediğinde kıkırdadım ve elimi pürüzsüz yanaklarında gezdirdim. Bana dokunmadan geçirdiği üç gün boyunca bayağı işsiz kalmış olacak ki normalde göze batmadan tıraş etmediği sakallarını tıraşlamıştı.

Uzanıp dudaklarını öptüm. Geri çekilmek istemediğim için dudaklarımı yanağına getirdim. Masum öpücüğüm bile nefes alış verişlerini hızlandırmıştı. Eli eteğimin fermuarına geldiğinde beni yere indirdi ve eteğin bacaklarımdan yere süzülüşünü izledi. Bana bakışlarının derinleştiğini fark ettiğimde daha fazla kızarıp bozarmamak için parmaklarımin üzerinde yükseldim ve onu öpmeye başladım.

Bunu bekliyormuş gibi elleri hemen çıplak belime geldi ve beni kaldırdı. Sırtım soğuk çarşafa yaslanırken çok geçmeden Ayaz üzerimdeki yerini aldı ve tekrar dudaklarıma yapıştı. Sadece iç çamaşırlarımlaydım ve elleri vücudumu tanıyordu.

Dağınık saçlarına elimi daldırdım. Diğer elim sırtında geziniyordu. Elini enseme götürdü ve doğrulduğunda beni

de kendisiyle beraber götürüp öpmeye devam etti. Eli sırtımda gezinirken sutyenimin kopçasını saniyeler içerisinde çözdü. Tekrar yatağa uzanırken aramızdan sutyeni çekip çıkarmıştı. Şimdi çıkarmakta acele ettiğimiz kıyafetleri sabah nasıl giyecektik acaba?

Eli karnımdan yukarı çıkmaya başladığında onu öpmeyi kestim ama dudaklarımı çekmedim. Neden durduğumu anlamak için başını hafif geri çekti ve parlayan gözlerini gözlerime çıkardı.

“Fazla heyecanlıyım,” diye mırıldandım.

“Durmak mı istiyorsun?”

“Beni rahatlatır mısın?” diye sözünü kestim. Eli çıplak göğsüme yakın duruyordu ve bu beni zorluyordu.

Habire durmak isteyip istemediğimi soruyordu. Hâlâ onunla birlikte olmak istediğime inanmıyor gibiydi. Pekâlâ daha önce hazır olmadığımı belirten birçok şey yapmıştım ve o hepsini onu istemememe yormuştu. Şimdiyse onun altında ve vücudumu örtmeyi başaramayan bir karışık kumaş parçasıylaydım. Hazır değildim ama istiyordum.

Eli saçlarımda gezinirken gülümsedi. “Bu gece çok güzel olacak.”

“Başka bir şeyler,” diye mırıldandığımda dudağımı yalayıp güldü. Güldüğünde hareketlenen göğsü çıplak göğsüme değmişti. Nefesimi tuttum.

O da bunu fark etmiş olacak ki saçlarımı okşayan eli birkaç saniyeliğine durmuştu. Sonra kendine gelip okşamaya devam etti. “Birazdan anadan doğma çırılçıplak olacağım,” dediğinde gözlerim büyüdü ve elimle yüzümü kapattım.

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” diye tısladım.

Gülüşü kulağıma geldi. Bu sefer vücudunu biraz geriye çekip gülmüştü. Beni sözleriyle olmasa da hareketlerini kısıtlayarak rahatlatmaya çalışıyordu.

“Kızım o zaman seni hiçbir şey rahatlatamaz. Benim çıplaklığımı görmek herkese kismet değildir.”

“Kapa artık şu çeneni,” diye mırıldandım. Tekrar gülüp ellerimi yüzümden çekti ve yataktan iki yanıma yaslayıp beni öptü. Nefesimi titrekçe dışarı üfledim.

Sağ elimi yasladığı elini çekti ve eşofmanına götürüp çözdü. Doğrulup eşofmanını çıkardığında saçlarımı onume aldım ve göğüslerimi kapatmaya çalıştım. Tekrar üzerime uzandı ve burnumu öptü.

“Daha fazla uzatamam Masal. Hazır olmanı bekliyorum ama...”

Fark etmiştim bunu. Hareketlerini yavaştan alıyordu ama daha ne kadar uzatabilirdi ki? Derin bir nefes aldım ama ciğerlerime dolduğunu sanmıyordum. “Pe-Pekâlâ...” diye kekeledim. Beni öptükten sonra elini bacağıma getirip yavaşça yukarı çıkardı ve külotumun kenarına parmağını kanca gibi geçirdi. Gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. Aramızdan iç çamaşırlarımız da ayrıldığında artık ne vazgeçebilirdim ne de kaçabilirdim.

Gerçi heyecandan titreyen bedenime ve sırtımmı kesemediğim yüzüme bakılırsa vazgeçmek istediğim hiç de söylenemezdi.

“Söylesene,” diye mırıldandım. Birlikte olmadan önce bunu duymaya ihtiyacım vardı. Kulağımda zonklayan şeyin kalp ritmim değil de Ayaz’ın sesi olmasını istiyordum.

Nefesini dudaklarıma üfleyerek “Seni seviyorum,” dedi. İstirap mıydı mutluluk muydu çözememişim. Onun beni sevdiğini duymak mutluluktu ama bunu üfleyerek söylemesi bir tarafımın karıncalanmasına sebep olmuştu.

Ellerini bacaklarıma getirip araladığında gözlerimi yumdum ve dudağımı ısırdım. Kalp atışlarımmın ötesinde o sese tutunmaya çalışıyordum. Beni sevdiğini söylerkenki sesine.

Aldığım nefes az olmasına rağmen verdiklerim sayısızdı. Kalbim sadece göğsümde değil, sırtındaki parmaklarımda, yastığa dökülen saçlarımda, dudağını bastırıldığı boynumda, yıldızlara bakan gözlerimdeydi. Sesi kulaklarımda, atışı Ayaz’daydı.

Bölüm 19

Ayaz'ın yanında oturduğum koltuktan kalkıp "Mutfağa gidiyorum. Eğer bir şey isteyecekseniz..." derken herkes cümlemi kesip dileklerini söylemeye başladı.

Hande "Bana kahve getirsene," derken Atalay ve Ayaz kola istemişti. Anıl direkt mutfağı getirmemi dilemişti ki, dilekleri uzun sürmesin diye. Herkese ters ters bakışlar attıktan sonra "İstemeyin diyecektim," deyip cümlemi tamamladım ve salına salına mutfağa gittim. Kendime karışık meyve suyu doldurduktan sonra Ayaz'a da kola doldurdum ve içeri gittim.

Ayaz elimdeki kolayı görünce yayvan bir şekilde sırttı ve Atalay'la Anıl'a göz kırptı. "O benim bebeğim. Tabii ki de bana hizmet edecek," diye pisleştğinde rotam anında değişti ve Ayaz gibi kola isteyen Atalay'a yönelip kolayı ona uzattım. "Kendi ellerimle doldurdum. Tadından geçilmezdir," deyip göz kırptıktan sonra elimdeki meyve suyuyla Ayaz'ın yanına oturdum. Başını bana çevirdiğinde ben de bardağı dudaklarıma yaslayıp ona baktım. Bana ters bir bakış attı.

Anıl, Ayaz'ın kapak olmasına gülerken Ayaz ona da ters bir bakış attıktan sonra yine bana döndü. Yudumladığım bardağı bacaklarımin arasına sıkıştırıp sakarlığımın tutması ihtimalini azalttım.

Ayaz'la beraber olmamızın üstünden birkaç gün geçmişti. Bana normalde olduğundan çok daha iyi davranıyordu

ve her an gözleri pişman olup olmadığını sorguluyordu ama değildim. Aksine oldukça mutluydum. Ruh ve bedenlerimizin birleşmesi aramızdaki aşkı pekiştirmişti. Beni gülmserken veya gülerken gördüğü her an o da gülüyordu. Mutlu olmam onu da mutlu ediyordu.

Şimdi de Atalay'la Hande acil bir şekilde buluşma planı yaptığı için buraya gelmiştik ama hâlâ ağızlarındaki baklayı çıkarmamışlardı. Atalay "Bu arada, size bir haberimiz var," deyip ayağa kalktığında Ayaz, Anıl ve ben rahatlayarak nefesimizi üfledik. "Biliyorsunuz kendi aramızda yüzük takmıştık ama bunu en yakın arkadaşlarımızla da yapmak istedik."

Bunun için bu kadar gerildiklerine inanamıyordum ama onlar için heyecanlı bir şey olmalıydı. Bunun bir tık üstü direkt aileler arasında yapmaktı ve buna çok yakın olduklarını görebiliyordum. Ayaz'a mesaj yollamak istercesine boğazımı temizledim. Oralı olmadı.

"Atalay bence aşkımızı onlarla paylaşmamız için çok erken," dedi Anıl pis bir sırıtış eşliğinde. Hande Anıl'a dil çıkardı ve Atalay'ın ona uzattığı eli tuttu. "Sevgilimden uzak dur Anıl. Ayaz'la olan ilişkinize yoğunlaşın."

"O çantada keklik," dedi Anıl Ayaz'a yan bir bakış atarken. Ayaz kaşlarını kaldırıp Anıl'a baktı ve kolunu omzuma atıp sırttı. Anıl'a bakmaya devam ederken "Yüzünde yumruk olmasın o?" dediğinde Anıl mesajı alıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Hepimiz güldük. Atalay Hande'nin tuttuğu elinden çekip yavaşça onu kaldırdıktan sonra kolunu beline doladı ve bize döndü. "Masal diğer ikisinden hayır gelmeyeceği için diyorum, yüzüğü sen takar mısın?"

Başımla onaylayıp Ayaz'ın kollarından sıyrıldım ve gece mavisi yazlık elbisemin eteğini düzelterip yanlarına gittim. Atalay bana yüzükleri uzattı. Gözlerim irileşirken dişimin arasına almamak için zorlanıyordum. Pırlanta

gibi duruyordu ve büyük ihtimalle de öyleydi. Aralarında taktıkları yüzük böyleyse, gerçekten evlenecekleri zaman Hürrem'in zümrüt yüzüğünü falan alırdı herhalde Atalay.

Ayaz'a kötü kötü bakarken Hande'nin uzattığı eline yüzüğü taktım. Ayaz bana sırtınca gözlerimi devirip önüme döndüm ve Atalay'ın parmağına da yüzüğü taktım.

“Bir yastıkta kocayın.”

“Bir yatakta kocayın asıl,” dedi Ayaz muzip bir şekilde sırtırken. Anıl “Bir mutfakta kocayın,” diye araya girdi. Atalay gülerken Hande onlara baygın bir bakış attıktan sonra Atalay'a döndü ve gülümsedi.

“Her yerde kocayabiliriz.”

“Her yerde,” dedi Atalay gülümserken ve eğilip dudaklarını Hande'nin dudaklarına bastırdı. Bir adım gerileyip telefonumu çıkardım ve bu güzel kareyi fotoğrafladım. Onlar geri çekildiklerinde gülümseyerek fotoğrafı onlara gösterdim.

“Resmen birbirimizi yemişiz,” dedi Atalay.

“Şimdi de ‘Her yerde yiyebiliriz,’ demeyeceksiniz inşallah.”

Hepimiz Ayaz'a güldük. Bu tarz ciddi işleri, hiçbir şekilde ciddiye almadığı her hâlden belliydi.

“O zaman bir dans edersiniz,” dedim. Bu arkadaş grubuyla ilişkilerinin ciddileştiğini paylaşmak hiç mantıklı değildi çünkü hepimiz şakaya vuran insanlardık ama onlar gayet mutlu ve memnun görünüyorlardı. Hande için seviyordum. O benim aksime her zaman aşka inanmış ve her seferinde denemişti. Gerçek aşkı bulmuştu. İki yüz denemeden falan sonra olsa bile.

Ayaz'sa benim üçüncü denememdi. İlki *Damon*'dı -hâlâ şansım olduğunu düşünüyorum-, ikincisi Göktuğ'du -Allah belasını versin-, üçüncüsü de Ayaz'dı.

Anıl koltuktan kendini iterek kalktı ve boğazını temizledi. “Size güzel bir aşk şarkısı söyleyebilirim.”

Hande ve Atalay tedirgin bakışlar atsada bir şey demeyip birbirlerine döndüler ve Hande kollarını Atalay'ın boynuna doladı. Atalay gülümseyip, büyük ellerini Hande'nin ince beline (?) yasladı.

Ellerimi çırpıp Anıl'a "Hadi," dedim. Anıl bir kez daha boğazını temizledikten sonra sanki opera sanatçısıymış gibi ellerini kaldırdı ve ağzını kocaman açtı. Ayaz hepimizden zeki çıkıp bu hareketiyle bile ne yapacağını anlayıp yüzünü buruşturdu ve ellerini kulaklarına yaslayıp "Sus," dedi daha sesini çıkarmamış olsa bile.

"İnternet kafeye gittim aha aha. Facebook sayfasına girdim a a. Adımı çılgın diye verdim. Artık ben de üye oldum im im. Tanıştım güzel biriyle. Yazışıyoruz günden güne. Merhem oluyor gönlüme. Artık ben de seven oldum." Ayaz için ileri görüşlülük bu olsa gerekti. Kahkaha atıp "iyiydi" der gibi başparmağımı Anıl'a gösterdim. Sırıttı.

"Bu mu aşk şarkısı abicim?" dedi Atalay ters ters Anıl'a bakarken. Hande kollarını Atalay'dan çekip "Yüzüğü çıkarıp atasım geldi," dediğinde Atalay'la ben güldük. Gerçekten bu şarkıdan sonra *Damon*'la *Elena* bile ayrılabilirdi.

Anıl gözlerini devirdi ve ellerini indirdi. "Nesi varmış şarkının?"

"Kardeşim sonra neden Alev beni sevmiyor diyorsun," dedi Ayaz ayaklarını orta sehpa uzatırken. Uzanıp sehpadan bir paket cips aldı ve açıp yemeye başladı. Cips yerken bile beni heyecanlandırıyordu.

"Yarama acılı çiğ köfte basma," dedi Anıl suratını asarken. "Alev beni seviyor ama ona bakmayacağımı sandığı için yüz vermiyor."

"Dedi dün gece 'kanka Alev onu öpmeye çalıştığım için kafamda bira bardağı kırdı' diyen çocuk." Atalay'ın dediğine kahkahalar attık. Anıl'ı Alev'i öpmeye çalışırken düşünüyordum da... Elimi karnıma yaslayıp kahkahalarımı durdurmaya çalıştım.

“Pekâlâ. O zaman siz söyleyin şarkı,” deyip koltuğa oturdu ve kollarını birleştirdi. Küsmüştü. Sırıtıp yanına gittim ve koltuğun koluna oturup kulağına eğildim. “Kanka ben senin şarkını beğendim. Bence çok da yerindeydi. Onlar ne anlar aşktan?”

Başını bana çevirip kulağıma yaklaştı o da. “Cahilliklerine veriyorum.” Kıkırdadım.

Dirseğimden çekildiğimde gülüşüm kesildi ve Ayaz’ın yanına sertçe oturtuldum. Ayaz’a ters bir bakış attım. “Ne yapıyorsun ya?”

“Niye fısıldaşıyorsunuz?”

Yüzüme gelen perçemlerimi üfleyerek uzaklaştırdım ve kaşlarımı kaldırdım. “Belki özel?”

“Ne o? Bacaklarına ağda yaptırmak için sana kuaför mü soruyor?”

Anıl, Ayaz’ın yanından eğilip kendini göz hizama soktu. “Temiz bacak istiyorsan senin için ağda yapabilirim Ayaz,” diye araya girdi. Ayaz’ın elinin tersiyle tekrar göz hizamdan çıktı Anıl. Kıkırdadım.

“Şu lavukla konuşma.”

“Aşkım demeni tercih ederdim.”

Ayaz dudaklarını birbirine bastırdı ve derin bir nefes alıp gözlerini tavana çıkardı. “Çok bir şey istemiyorum, sadece şu pezevenğin kafası kopsun yeter.”

“Hii,” deyip ellerini boynuna koydu Anıl. Sanki biri kafasını kopartsa o ellerle karşı koyacakmış gibi kavramıştı boynunu. “Tövbe de.”

Ayaz baygın bakışlar atıp koltukta geriye yaslandı ve gözlerini Hande’yle Atalay’a çevirdi. Ben de Ayaz’ı izlemeyi kesip önüme döndüm. Kendi kendilerine şarkı mırıldanıyor, dans ediyorlardı. Hande’nin yüzünden gülücükler hiç eksik olmazdı zaten ama Atalay da içten gülüyormuş gibiydi.

Gülümsedim. En azından birilerimiz için gelecek vardı. Ayaz'ın evliliğe dair olan görüşünü öğrenmiştim. Sanırım sonsuza kadar sevgili kalacaktık.

“Hepinizin sevgilisi var. Ben neden sapım?”

“Sorunun cevabını biliyorum,” diye homurdandı Ayaz. Kıkırdayıp kalktım. “Gel dans edelim Anıl.”

Anıl sırtııp kalktı ve Ayaz'a döndü. Yalandan bir sinirle “Bu cümleyi senden beklerdim ama neyse,” dedikten sonra bana döndü ve elimden tutup Hande'yle Atalay'ın yanına çekti. Ellerimi omuzlarına koyduğumda o da kollarını belime doladı.

Dans etme amacımı yerine getirip kaşlarımı çattım. “Ayaz'la aramızdan çekileceksin,” dedim sahte bir sinirle.

Dudakları aralandı ve kaşları önce kalkıp sonra çatıldı. “Ne cüretle bunu bana dersin? Ben onun çocuklarının annesiyim.”

Kahkaha atmamak için zorlandım ve dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç saniye kendime zaman verdim. Gülmeyeceğime emin olduğumda dudaklarımı aralayıp “Artık senin devrin geçti. O beni seviyor. Bana iPhone bile aldı,” dedim.

Atalay'la Hande'nin mırıldandıkları şarkıya göre sallanıyorduk. Dudağını büzdü. “Buna ne diyeceğimi bilemedim.”

Kıkırdadığımda o da güldü. “Sıra bende,” deyip dirseğimden tuttu ve kendine döndürdü Ayaz. Ellerimi hızla döndürdüğü için omzuna düştü. Dirseğimdeki elini yavaşça belime götürürken gözlerime bakıyordu. Diğer elini de belime yasladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

“Onların şarkılarını sevmedim,” dedi alnını alnıma yaslayıp. Kulağıma Atalay'la Hande'nin mırıldandıkları şarkı geldi. O ana kadar şarkıdan ve hayattan soyutlanıp Ayaz'ın gözlerine odaklanmışım çünkü.

*Kanatlarım yok ama uçabilirim
Çılgınlar gibi yine koşabilirim
Suçu işleyip sonra kaçabilirim
Belki gözlerine tekrar bakabilirim**

“Güzel şarkı,” dedim gözlerimi Hande ve Atalay’dan ayırıp yine Ayaz’a bakarken. Başını onaylamaz bir biçimde salladı. “Ben gözlerine her zaman bakabilirim.”

Gözlerim giydiği gri tişörte kayarken gülümsedim. Tişörtün üzerinde çizgi roman karakterleri vardı. Bir ara bu tişörtü Ayaz’dan çalmayı aklıma kazıdım.

“Kanatlarım olsa da uçmam çünkü olmak istediğim tek yer burası,” dediğimde yavaşça eğilmeye başladı. Her zaman anlık işti, sarılmamız, öpüşmemiz, el ele tutuşmamız. Sadece gözlerimize bakarken ağırdan alıyorduk. Oysa öpücüğümüzün de bir anlamı olmalıydı. Belki de ilk defa Ayaz yavaş yavaş yaklaşıyordu. Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde yavaşça araladım. Hemen dudakları boşalan yeri doldurdu ve belimdeki elini enseme çıkardı. Başını yana eğip beni öpmeye devam ederken omuzlarından sıkıca tutunuyordum. Belki geri çekilmemek içindi bu hareketim, belki de geri çekilmemesi için.

“Biz çikalım isterseniz,” Anıl’ın söylediği söze Atalay’la Hande de gülünce Ayaz öpüşünde sırttı. Geri çekilip homurdandım. Anıl da utandırma konusunda Ayaz’dan aşağı kalmıyordu.

Ellerimi omuzlarından çekip onlara döndüm. Kollarını birbirlerine dolamış Hande ve Atalay’a sonra da pis pis sırtıtan Anıl’a kötü bakışlar yolladım. Hande hâlimi anlayıp gülmeyi kesmiş ve cimciğiyle de Atalay’ın kesmesini sağlamıştı ama Anıl hala gülüyordu.

* Söz ve müziğini Billur Yapıcı’nın yazdığı, düzenlemesini Volkan Başaran’ın yaptığı *Eğer İstersen* adlı şarkı, rock grubu Nükleer Başlıklı Kız’ın 23 Eylül 2010’da çıkan 1 adlı albümünde yer aldı. (ed.n.)

“Ağzın ilk defa boşa konuşmuyor. Bence de çıkın,” dedi Ayaz ellerini ensesine koyup kaslarını gererken. Tişörtü yukarıya doğru kaydığı için karın kaslarının bir kısmı gözükmüştü. Ona bunu Hande'nin ve ondan da önemlisi Anıl'ın yanında yapmaması gerektiğini bir ara söylemeliydim.

Anıl Ayaz'ı ciddiye alıp kapıya yöneldiğinde önüne geçip “Saçmalama. Dalga geçiyor,” dedim. Ayaz “Yoo. Fazlasıyla ciddiyim,” dedikten sonra sözüne inandırabilmek için yüzündeki sırıtışı sildi. Sanki sırıtış Anıl'a bulaşmış gibi bu sefer Anıl sırıttı. Atalay güldü.

Gözlerimi devirdim. “Anıl otur yerine. Hiç kimse çıkmıyor,” dedim cümlemin sonuna doğru Ayaz'a bakarken. Dudağını büzüp koltuğa oturdu.

“Madem sıkılmak istiyorsun sen bilirsin.” Ayaz'ın dediğine Hande gülünce bakışlarımla onu susturdum. Anıl da yerine oturunca kalçamı Atalay ve Ayaz'ın geniş salonundaki yine geniş masaya yaslayıp kollarımı birleştirdim.

Gerçekten o geceden sonra bir kez daha birlikte olup olmayacağımızı merak ediyordum. Ayaz'ın isteyeceği kesindi ama ben... Pişman değildim ama garip bir duyguydu. Heyecanlandırıcı utandıran bir duygu. Onun önünde bir daha o cesaretle çırılçıplak kalabileceğimden emin değildim. Merak ettiğim bir şey daha vardı; eğer bunu ailem duyarsa verecekleri tepkiydi. Ailem rahat ailelerden olmadığı için benim için pek iyi bir şey olmayacağı kesindi. Şu sıralar kavgalı olduğumuz için benim ne yaptığımı sorgulamıyor hatta beni görmüyorlardı. Onlarla aramı düzeltmeden onların çıldıracağı başka bir şey yapmışım.

Ayaz'la birlikte olmuşum. Kalbim bir kez daha hızlanırken parmaklarımla oynamaya başladım. Gerçekten dün gecenin her saniyesi aklımdaydı. Her şey olduktan sonra beni göğsüne çekip sarılması ve saçımı öpmesi. Sabah uyandıran şeyin onun öpücükleri olması. Bana utanma fırsatı vermeden şaka üstüne şakalar yapıp beni kahkahalara boğması...

“Hep beraber bir şeyler mi yapsak diyorum?” dedi Atalay hepimize tek tek bakarken. Hande belindeki Atalay’ın elini okşarken “Bence de,” dedi.

“Lunaparka gidelim,” dedi Anıl. Ayaz’ın baygın bakışları dehşetlenirken ayaklandı. “Bizim Masal’la işimiz var.”

“Öyle mi?” dedim şaşkınlıkla. Ayaz başıyla onayladıktan sonra elimden tuttu. “Ne işiniz var?” dedi Hande şüpheci bakışlar atarken. Ayaz’a inanmışa benzemiyordu.

“Masal’ın eve gidip düş alması gerekiyor, sonra da baş başa akşam yemeği yemek için sözleştik.”

“Öyle mi?” dedim tekrar. Ayaz bana ters bir bakış attı ve dudaklarını oynatarak “Kapa çeneni,” dedi. O an anladım. Lunaparkı duyduğu gibi tutuşmuştu beyefendi. Aslında bir nevi haklıydı. Anıl orada her korktuğunda Ayaz’a sarılacak ve “Korkuyorum aşkım. Sarıl bana,” diyecekti büyük bir ihtimalle. Ben de Ayaz’ın yerinde olsam gitmek istemezdim.

“Oldu o zaman biz gidiyoruz,” deyip arka çıktım Ayaz’a. Hem şu akşam yemeği fikrinden caymazsa bana göre hava hoştu. Eve gitmeyi pek istemiyordum ama ailemle aramı düzeltmeye bir yerden başlasam iyi olacaktı. Annem çok da zor değildi. Güzel bir fular alıp yanağından öptüğüm gibi gözleri dolar bana sarılır ve hemen çok sevdiğim (!) ıspanaktan yememi söylerdi. Umut’un sevgilisi için de bir hediye alsam tamamdı işte. Umut kendine gelen hediyelerden çok sevgilisine gelen hediyeleri seviyordu. Böylelikle kendisi hediye almak zorunda kalmıyordu. Ama babam... Onda zorlanacaktım işte.

“Tamam o zaman biz gidelim,” dedi Anıl Handelere bakıp. Atalay başıyla onayladığında Hande gülümsedi ve bize döndü. “Size iyi eğlenceler.”

“Size de,” dedi Ayaz kuru kuru. Parmaklarımızı kenetlediğinde parmaklarımı elinin üstüne yasladım. Evden çıkıp arabaya yöneldiğimizde Ayaz o günkü centilmenliğini

bırakmış olacak ki kapımı açmadı. Kendi kapımı kendim açıp rahat koltuğa oturdum ve kapıyı kapattım.

“Bana bak kadın. Orta yolu bulalım çünkü sen Hüsnö'nün kapısını öyle sert kapatmaya devam edeceksen, bu ilişki burada biter.”

Saçlarımı omzumdan geriye atıp sırttım ve koltuğa yaslandım. “O zaman burada bitsin.”

Gözlerini kıstı. “Bu kısımda bitmesini istemediğini söylemen gerekiyordu,” dediğinde kıkırdadım. Ellerini direksiyona yaslamış, başını bana çevirmişken ve koyu renk gözlerini kısmış, sahte bir sinirle bana bakıyorken öyle tatlıydı ki.

“Senin de bu kısımda ‘bitsin o zaman, in arabamdan’ demen gerekiyordu.”

“Hayır bu kısımda seni öpmem gerekiyor,” dedi. Bu kısmı sevdiğimi düşündüm.

“Ve sonra benim sana tokat atmam gerekiyor,” dedim koltukta ona dönerken. Elbisemin eteklerini bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Yoksa bu oturuş şeklinde külotum Ayaz'a sırtırdı.

Yüzümden eksik etmediğim gülüşüme o da katıldı. “Tokat attığın elini de öperim sonra.”

“Anladığım kadarıyla sen hep öpüyorsun,” dediğimde başını yana eğip dudaklarını yaladı. Bu hareketiyle birkaç tutam saçı alnına düşmüştü. “Yumruk atmadığım zamanlarda.”

“Ee, bana da yumruk atmayacağına göre,” dediğimde güldü. Gözlerinin kısılmasını izledim bir süre. Kulağıma gelen sesi dinledim. “Öp diyorsun yani?”

“Yumruk atmayı düşünüyorsan bileme...” Şükürler olsun ki beni susturan şey yumruğu değil sıcak dudaklarıydı. Ellerimi pürüzsüz yanaklarına getirdim ve başparmağımla yanağını okşadım. Boynumu kavradığı ellerini çekmeden önce dudaklarını dudaklarımdan ayırdı.

“Ben ‘Yine Yeni Yeniden’i söyledim,” dedikten sonra koltuğuna yaslandı ve arabayı çalıştırıp gaza bastı. Kaşlarım kalkarken “Nasıl yani?” dedim. Anlamamıştım. Başını bana çevirip sırttı.

“Eğer seninle bir şarkı mırıldanacak olsaydım, o şarkıyı mırıldanırdım,” dedikten sonra önüne dönüp yola odaklandı. Hemen elbisemin cebinden telefonu çıkarttım. Hande ve Atalay’ın mırıldandıkları şarkı *Eğer İstersen*’di, onu biliyordum ama bu şarkıyı bilmiyordum. Eğer fazla merak etmeseydim internetini kullanmak için Ayaz’ın telefonunu isterdim ve beş altı saniye vakit kaybederdim ama şu anki merakım öyle büyüktü ki az kalan internet paketimden kullanacak kadardı.

YouTube’a şarkının ismini yazdım. Şarkı aranırken ben de torpidoda kulaklık arıyordum. “Ne yapıyorsun?” dedi Ayaz yoldan birkaç saniye gözünü ayırıp bana bakarken. Geriye yaslanıp “Kulaklık yok,” dedim.

“Kulaklık takmadan dinle o zaman.”

“Ah seni zeki,” diye mırıldandım alayla. Sırttı. “Üniversitede Bilkent’e gitmeyi planlıyorum ama oradaki profesörleri ezmek için planlarımı gerçekleştirmeyeceğim sanırım.”

“Aman adamları ekmeğinden etme Ayaz. Seni gördükten sonra onları işlerinden çıkarırlar, sen yetersin diye.”

Başını dikleştirdi ve dilini dişlerinin arasına yerleştirip sırttı. Elim istemsiz yanağına gitti ve yanağını sıktım. Yanağının sıkıştırılmasını önce garipsese de sanırım ben yaptığımda hoşlanmış olacak ki güldü.

Benim ağır internet paketim sonunda şarkıyı bulabildiğinde açtım ve gözlerimi yola çevirip melodinin başlamasını bekledim.

*Yüreğimdeki fırtına
Dinmedi hâlâ*

*Titrerdim, isterdim
Seni hep kollarımda
Yine bana gel
Yana yana yine beni sev
Yine bana gel
Yana yana yine beni sev
Hadi beni yine sev
Beni deli deli sev
Beni yine yeni yeni
Yine yeni yeniden sev
Hadi beni yine sev
Beni deli deli sev
Beni yine yeni yeni
Yine yeni yeniden sev
Ben yandıkça bağrımda sönmez ateş
Gece yıldız tenimde, gündüz güneş'*

Gözlerimi Ayaz'a çevirdim ve gülümsedim. Şarkının ak-
lımda kalan tek yeri nakaratıydı. Sessiz bir şekilde mırıldanarak şarkıya eşlik ettim.

*Hadi beni yine sev
Beni deli deli sev
Beni yine yeni yeni
Yine yeni yeniden sev*

Şarkı bittiğinde "Ben de bunu mırıldanırdım," dedim gözlerimi yola çevirdim. Gülümsememi yüzümden silemiyordum. Bakışlarını bir süre yüzümde hissettim ama dönüp ona bakmadım. Zaten yeterince heyecanlıydım, bir de o gözlerinin beni daha fazla heyecanlandırmasına gerek yoktu.

* Sözleri Aysel Gürel'e ait olan *Yeniden Sev* adlı şarkı maNga'nın 2015'te çıkan *Yine Yeni Yeniden* adlı single albümünde yer aldı. (ed.n.)

Telefonum titrediğinde kucağımdaki telefonuma baktım. WhatsApp'tan Anıl mesaj atmıştı. Başparmağımı ekranda gezdirirken mesajı okudum.

Kanka rehberim silindi. Numaramı yollasana buradan.

Numaramı yazıp mesaj olarak yolladım. Ayaz göz ucuy-la telefona bakarken “Ne diyor?” dedi.

“Numaramı istiyor.”

“WhatsApp'tan mı?” dediğinde başımla onayladım ve ekranın kilidini kapattım

“Ulan siz harbi geri zekâlısınız.”

Başımı ona çevirip ters ters baktım. Şimdi ne yapmıştım, yapmıştık anlamamıştım. Tamam Anıl her zaman bir şeyler yapıyordu ama ben ne yapmıştım ki? Kaşlarımı çatarken “Ne var be?” diye çirkefleştim.

Gözlerini yoldan ayırıp bana baktı ve sırıttı. “WhatsApp'tan mesaj yollamak için ne gerekir Masalcığım? Benim bir tanecik sevgilim. Olmayan beynini yediğim. Ne gerekir?”

Aklım soruya değil “bir tanecik sevgilim” demesine kaydığı için yüzüne saf saf baktım. Derin bir nefes alıp önüne döndü. Dudaklarını öne doğru iterek konuştu. “Numara.”

“Evet de ne alaka...” derken dudaklarımı birbirine bastırdım ve elimi alınma çarptım. “Çok salağım değil mi?”

“Estağfurullah. Salak demek az kalır.”

Omzuna vurdum. “Burada hayır demen gerekiyordu,” diye tıslayıp telefonu tekrar açtım ve Anıl'ın attığı mesaja baktım.

Qandırdımwehrlskjfdkfsdşşfd, diye mesaj atmıştı.

iPhone olmasa camdan aşağı atardım ama kıyamıyordum işte. Bir an Ayaz'ı fırlatmayı düşündüm. Garip olan şu ki beni durduran şey; Ayaz'ın sevgilim olduğunu anımsamak değil onun benden ağır olduğunu anlamamdı.

Ayaz mesajı okuduktan sonra “Annende ‘korundum derken babanı kandırmiş’ yaz,” dedi. Böylelikle onu fırlatma hakkında düşüncelerim yok oldu. Sırıtıp “Seni seviyorum,” dedikten sonra hemen dediklerini yazıp Anıl’a yolladım.

“Ben de seni seviyorum,” dedi sıcak bir şekilde. Gülümseyip Anıl’ın yazacaklarını beklemeye başladım. Evin önüne geldiğimiz için Ayaz arabayı durdurmuştu.

Ayaz yanında değil mi? :)

Kıkırdadım. “Anladı,” dedim başımı kaldırıp Ayaz’a bakarken. Bana bilmiş bir bakış attı. “Benden çok laf yediği için anlıyor artık ya da senden hiç laf yiyemediği için de olabilir.”

Sırıtışım silindi. “Ben de laf atabiliyorum.”

“O zaman neden her lafımda susu...”

“Senin dışındakilere,” diye ekledim hemen. Sırıttı. Telefonu cebime atıp elimi kapının kulpuna götürdüm. “Akşam yemeğinde ciddi miydin?”

“İstiyorsan, evet.”

Ayaz’ın yanağından öptükten sonra arabadan indim. “Akşam görüşürüz o zaman.”

“Masal?” diye seslendiğinde arabaya doğru eğildim. “Geri gel,” dediğinde arabaya bindim ve sorgularcasına baktım. O da beni öptükten sonra “Tamam şimdi gidebilirsin,” dediğinde gülerek omzuna vurdum ve arabadan indim. “Bir daha ben öpmeden inme,” dediğinde sırıtıp başımla onayladıktan sonra el salladım ve apartmana girdim. Kapıyı Umut açmıştı. Bana attığı süzücü bakışlardan anlıyordum ki benim kim olduğumu sorguladığını göstermeye çalışıyordu. Gözlerimi devirip elimin tersiyle onu kenara ittim ve eve girdim.

“Annem nerede?”

“Beş yıl önce öldü. Tabii sen eve gelmediğin için bilmiyorsun.”

Kıkırdadım. Ayakkabılarımı çıkarırken “Abartma Umut. Annem nerede?” diye sordum. Elindeki cips paketini

girişteki aynanın önüne koyarken omuz silkti. “Altın günü. Kızlar günü. Dedikodu günü. Ne dersen de işte.”

“Umutsuz ev kadınları diyelim noktayı koyalım,” dedikten sonra odama ilerlemeye başladım. “Ben duş alıp çıkacağım.”

“Gelmemişsin gibi hayatıma devam edeceğim,” dedikten sonra salona girdi o da.

“İşte bu yüzden seviyorum seni,” dedikten sonra ben de odama girdim. Temiz iç çamaşırı aldıktan sonra duşa girdim. Akşama da iki saat olduğu için duşta uzun süre kaldım. Çıktığımda uçlara doğru rengi açılan saçlarımı tarayıp kuruması için salık bıraktım. İç çamaşırlarımı da giyinip dolabın önüne geçtim.

Giyeceklerime karar verdikten sonra dizimin biraz üstünde biten bir kot etek giydim. Üzerime de siyah askılı bir tişört giyip beyaz spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Kurumaya başlayan saçlarıma dokunmayıp makyaja gözümü bile kaydırmadan telefonumu elime aldım ve Ayaz’a mesaj attım. Mesaj yazmaya üşenmiş olacak ki arayıp “Beş dakikaya oradayım,” dedi. Onaylayıp kapattım ve salona Umut’un yanına geçtim.

“Rahibeyle nasıl gidiyor?”

“Artık rahibe değil.” Gözlerim irileşti.

“Yok artık.”

Sırıttı ve dil çıkarttı. Koltuktan yastığı aldığı gibi kafasına geçirdim. “Kalbim duruyordu salak. Yapma böyle şakalar,” dedim güçlü kollarıyla yastığı her vuruşumda uzaklaştırdığı için daha fazla zorlamayıp yastığı kucağıma yaslarken.

Nehir’e Umut’un dokunabilmesini bile garipsiyordum. O kızla Umut birlikte olmuş olsaydı başımın gözümün sadakası için direkt bütün eşyalarımı verirdim. Çünkü eğer birlikte olsalardı, kıyamet gelmiş olacaktı.

“Annemler falan nasıl?” diye sorduğumda sırtıtışını yüzünden sildi. “Babamla konuşsan iyi edersin.”

“Annem?” diye direttim. Babamla konuşmam gerektiğini ben de biliyordum ama şu an onun için hazır değildim. “O sadece bozuk. Bir sarılsan, hiçbir şey olmamış gibi karşılık vereceğini biliyorsun.”

“Evet. Sen de biliyorsundur,” dediğimde güldü. Dirseğimi koltuğun yaslanma kısmına yaslayıp saçımınla oynamaya başladım. Umut ailemizin haylazıydı ve her türlü hatada tecrübeli olduğu için annemi, babamı nasıl yumuşatabileceğimi biliyordu.

Babam hakkında öneri soracakken Ayaz aradığında koltuktan kalktım ve kapıya ilerlerken Umut’a dönüp “Ben çıkıyorum. Çok öptüm,” dedim. Yüzünü buruşturdu.

“Gidiyorsan git. Lafını da geri al.”

Kahkaha attım. “Tamam öpmedim,” dedikten sonra dış kapıyı açmak için duraksadığım sırada başımı öne eğip salonun kapısından içeri baktım ve sinsî bir şekilde sııttım.

“Çok çok çok öptüm.”

“Masal!” diye haykırdı. Kahkaha atıp evden çıktım ve asansöre yöneldim. Apartmandan çıktığımda Ayaz arabaya yaslanmış, ayaklarını öne uzatmış bekliyordu. Beni gördüğünde ellerini ceplerinden çıkarttı ve kendini iterek arabadan doğruldu. Gözleri vücudumda gezinirken adımlarımı hızlandırıp bir an önce karşısına dikildim.

“Çok güzel olmuşsun.”

Kaşlarım kalkarken başımı yana çevirdim. “Yolda gelirken tır mı çarptı Ayaz?”

Sııttı ve bir adım gerileyip kapımı açtı. Pekâlâ bir fikrimi değiştirmiştim. Bir tır değil, beş altı tır falan birden çarpmış olmalıydı.

Dudaklarım aralanırken bu şansı kaybetmeyip hemen açtığı kapıdan bindim. Kapıyı kapattı ve arabanın etrafından dolanıp o da şoför koltuğuna oturdu.

Yavaş yavaş amacını anlarken sııttım ve kapımı açıp sert bir şekilde kapattım. Sııttışı silindi. Küçük bir çocukmuş gibi kaşlarını çattı. “Sıfır bunu yapma diye kapını açtım ve sen yine de o kapıyı o şekilde kapatıyor musun?”

Kahkaha attım. Başını onaylamaz bir biçimde sallayıp önüne döndü ve gaza bastı. Pis pis sııttım. “Rahat şeyler giyindim. Ciddi bir yere gitmiyoruzdur inşallah.”

“Vallahi seni böyle görünce Kardeşler Kebapçı’ya götürsüm geldi,” dediğinde gülüp üzerime baktım. Pekâlâ daha ciddi şeyler giyebilirdim ama Ayaz da rahat görünüyordu. Kot pantolonun üstüne giydiği siyah tişörtün üzerine gömlek çekmişti. Gömleğin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı ve saçının önünü kıvırmıştı. Nefesimin kesildiğini hissettiğimde önüme döndüm. Çok yakışıklı görünüyordu.

“Balık sevseydin balıkçıya giderdik.”

“Canın çektiyse gidelim. Ben takılırım kendi kendime.”

Sııttı. “Sen takılma kendi kendine,” dedi benim konuşma tarzımla dalga geçerken yayvan bir şekilde. Kıkırdayıp kollarımı birleştirdim.

Ben de “Nefes alma yumruk atarım,” deyip onun konuşma tarzıyla dalga geçtim. Erkeksi kahkahası arabayı doldurdu. Bir restoranın önünde arabayı durdurdu. Arabadan inip hızla benim kapıma geldi ve kapımı açıp beni indirdi. İki elimden de tutuktan sonra ayağıyla kapıyı yavaşça kapattı. Kapıyı açıp tekrar kapatma olasılığını azaltmak için beni arabadan uzaklaştırdığında güldüm.

“Hüsno’ya ne zaman yüzük takacaksın?” Arabasına resmen âşıktı. Her gördüğümde daha da yenileniyordu araba. Her gün olmasa da her hafta bakıma gönderdiğini tahmin ediyordum.

“Direksiyonuna mı yoksa lastiğine mi takacağıma karar verdiğim zaman.” Ayaz görevliye arabanın anahtarını uzatırken kıkırdadım. Ellerimizi kenetledikten sonra restorana girdik. Garsonun bize gösterdiği masaya ilerlerken etrafıma bakınıyordum. Allahtan herkes şık değildi. Benim gibi giyinenler de vardı. Çoğunun çocuk olması rahat giyindikleri gerçeğini değiştirmiyordu.

“Beyefendi. Bu masa daha önceden rezerve edilmiş. Sa-

nırım masanızı karıştırdınız.” Garsonun sesiyle önüme döndüm ve bizim masamıza oturmuş olan kişiyle gözlerim örtledi. Ayaz korumacı tavrına bürünüp beni hafifçe arkasına aldı. Buna gerek var mıydı bilmiyordum ama onun bunu sorgulamadığına emindim.

“Hayır,” dedi Egemen masaya yasladığı ellerini kenetlerken. “Ben onlarlayım.”

Garson onay istercesine Ayaz’a bakınca Ayaz başıyla onayladı. Garson giderken Ayaz masaya yaklaşp beni de çekti. Beni Egemen’in çaprazına oturtup kendisi de karşısına geçti.

“Burada ne sikim aradığını sormakla mı başlasam sana yumruk atmakla mı bilemedim.”

Dolu restoranda kavga çıkma ihtimalini azaltmak istercesine elimi avucum yukarıya gelecek şekilde Ayaz’ın dizine koydum. Gözlerini bana çevirdikten sonra Egemen’e döndü. Elimin bir işe yaramadığını düşünecekken elini elimin üstüne koyup parmaklarımızı kenetledi. Dudaklarım kıvrıldı.

“Yemek yemekle başlayalım bence,” dedi Egemen kendisi için en hayırlı olan yola başvurarak. Gözlerini kısa bir an bana çevirdi. Benim onu öpmemi istediği zamandan beri görüşmemiştik ve o hayran bakışları hâlâ aynıydı.

Ayaz her ne kadar hoşnut olmasa da terslemeyip garson geldiğinde bizim için de sipariş verdi. Neyi sevdiğimi en az benim kadar bildiği için sipariş işinde karışmamıştım.

Yemeklerimiz geldiğinde Ayaz bakışlarını bir saniye bile olsun almadığı Egemen’e “Öt artık,” dedi. Ben de diyeceği şeyi merakla beklerken çatalımı ağzıma götürdüm ve az pişmiş eti çiğnemeye başladım. Egemen ağzındaki lokmayı bitirdikten sonra dudaklarını araladı.

“İkimizi de ilgilendiren bir şey var.”

Ayaz kaşlarını kaldırdığında Egemen sırttı.

“Mert.”

Bölüm 20

“Masal bizi biraz yalnız bırakabilir misin?”

Dışarıdan soru gibi gözüken cümlesinin sorunun yanından bile geçmediğini biliyordum. Gözlerini dikmiş Egemen’e bakarken rahat rahat konuşabilmeleri için benim gitmemi bekliyordu. Gözlerimi devirip çatalı masaya bıraktım ve sandalyeden kalktım. Egemen bana göz kırpıp “Yakın zamanda görüşelim,” dedi.

Ayaz ona ters bir bakış attıktan sonra başını benim olduğum tarafa çevirip “Fazla uzaklaşma,” dediğinde kaşlarım sinirle kalktı ve dalga geçtim. “Restoranın çocuklar için olan parkında olacağım.”

“Aynen öyle yap,” deyip önüne döndü. Böylece benim dediklerime değil de Egemen’e odaklandığını anladım. Arkamı dönüp restoranın tuvaletine yöneldim. Ayaz’ın bana söylemeyeceğini biraz bile düşünseydim o masadan kalkmaz, Egemen’i dinlerdim ama Ayaz’ın bana anlatacağını düşünüyordum. Muhtemelen edeceği kırk beş artı olan küfürleri duymamı istemiyordu ya da onun kavgalarında kolundan tutup çekmeye çalıştığım için bana sinir oluyor da olabilirdi.

Düşünmeye devam ederken tuvalete girdim. Mert uzun zamandan beri yoktu. Tahminen dört beş aydan beri görüşmemiştik. En son görüştüğümüzde, öpüşüyorduk. Egemen’in zoruyla olsa bile onu bir daha göreceğim olursam, kızarırdım. Aynaya bakmak için başımı kaldırdığımda çığlık attım.

“Burası kızlar tuvaleti!”

“Hayır,” dedi on dört, on beş yaşlarındaki çocuk hâlâ pisuara dönük bir şekildeyken. Öyle kalsa da iyi olurdu. İntihar edip ölmezsem annem beni öldürürdü ve eğer çocuk arkasını döner ve ben şeyini görürsem de ben intihar etmek isterdim.

“Burası erkekler tuvaleti.”

Hâlinden memnun gözükiyordu. Öyle rahat davranıyordu ki utanmasa “Tuvalet kâğıdını uzatır mısınız?” diyecekti. Kollarımı birleştirip gözlerimi gözlerinde tutmaya çalıştım. Allahtan benden oldukça küçük görünüyordu yaşı.

“Bu yaptığın terbiyesizlik. Burası kızlar tuvaleti ve sen şu anda yaşam sevincimi söndürüyorsun. Hemen çıkıp gider misin?”

Çocuğun rahatlığına karşılık ben ayak parmaklarıma kadar kızardığıma emindim. Elimi yelpaze olarak kullanmama ya da kusmama az kalmıştı.

“Siz kızlar da mı pisuara işiyorsunuz yoksa bu sadece sana özel bir şey mi?”

Dudaklarım aralandı. Gözlerim irileşti. Birleştirdiğim kollarımı boynunda birleştirip sıkmak isteğiyle doldum. İzlediğim bütün korku filmlerindeki işkenceler zihnimi işgal etti ama ben sadece hızlı adımlarla tuvaletten çıktım.

Hem laf yemiştim hem de kusacakmış gibi hissediyordum. Hızlı adımlarla tuvaletlerin olduğu koridordan restoranın girişine yürümeye başladım. Tuvaletleri ışıklı tabelalarla ayırmalıydı. Hiç değilse benim gibi olanlar ve rezil olmak istemeyenler için. Bütün tuvaletimi yapma ilhamım gitmişti, tabii öyle bir ilham varsa. Nefes almak için restoranın çıkışına yönelirken gözüm Egemen’le Ayaz’ın oturduğu masaya kaydı ve oturmadıklarını gördüm. Yani Ayaz oturuyordu ama sandalyeye değil, Egemen’in karnına oturmuştu. Adımlarımı durdurup elimi ağzıma götürdüm.

Sadece iki dakika en fazla beş dakika geçmişti ve o hem dinlemiş hem algılamış hem küfretmişti de bu kısa sürede sırayı yumruk atmaya mı getirmişti?

Görevliler kollarını Ayaz'ın koltuk altlarına yerleştirdiler ve Ayaz'ı Egemen'in üzerinden çekip olduğum yere, restoranın çıkışına getirmeye başladılar. Ayaz hâlâ arkasını dönmüş Egemen'e sövmekle meşguldü. Egemen'se kanayan burnunu elinin tersiyle silerken sırtıyordu.

Ayaz'ı kapıdan çıkardıklarında ben de arkalarından çıktım.

“Tamam lan bırak bir daha saldırmayacağım,” deyip kollarını silkti ve görevlilerin kollarından kurtuldu. Görevli ‘al çocuklarını da git buradan’ dermiş gibi Ayaz'a Hüsnö'nün anahtarını attı ve sonra üç görevli de restoranın kapısına gidip dikildiler. Ayaz eliyle saçlarını dağıtırken yola doğru birkaç adım attı. Elini saçlarından çekmesiyle orantılı olarak arkasını döndü ve restorana doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Görevliler bıkkınca nefeslerini üfleyip tekrar Ayaz'ı tuttular ve yola doğru savurdular. Ayaz yere düşmeden dengesini sağladı. Görevlilere döndüğünde yumruk sesi duymaktan bıktığım için Ayaz'ın koluna girip yola doğru çekiştirmeye başladım.

“Sadece romantik bir mekânda menüde ne görürsem alıp seni batırdıktan sonra seninle öpüşmek istiyordum ki benim için güzel bir anı kavramı bu. Peki ne yaşadık? Sen birini daha yumrukladın, günlük küfür kotanı doldurdun, ikimizi de rezil ettin.”

“Hâlâ öpüşebiliriz,” dediğinde durup ona ters bir bakış attım. “Egemen sana ne dedi?”

Düzene dönmüş nefes alış verişleri tekrar hızlandı ve restorana yöneldi ama önüne geçip ellerimi omuzlarına koydum ve onu durdurdum. “Ya kendimi *Hulk*'ın sevgilisi gibi hissediyorum. Sakinleş!”

Bakışlarını gözlerime çıkardı ve omzuna yasladığım bir elimi alıp Hüsno'nun olduğu restoranın otoparkına doğru çekmeye başladı.

“Hiç değilse yediğimiz yemeklerin parasını ödemedik,” dediğimde omzunun üzerinden çekiştirdiği kıza baktı. Muhtemelen beni parmak kız olarak falan görüyordu.

Sırıttı. “Kardeşler Dönerci'ye hâlâ gidebiliriz. Hem bir lira fazla verirsek kokorece mum bile dikerler.”

“Gözüme çok romantik geliyor,” diye dalga geçtim. Güldü ve cebinden çıkardığı anahtarın düğmesine basıp Hüsno'nun kilitlerinin açılmasını sağladı. Hâlâ fazla geç olmadığına bakarsak akşam yemeğine yetişebilirdim. Hem de ailemle aramı düzeltmek için güzel bir zamanda adım atmış olurdum. Aileye giden yol boğazdan geçirdi. Bir de anemi kafalayabilirsem yemeği benim yaptığımı söyleyebilirdi babama. Kombo! Hem affeder hem de harçlık verirdi.

Arabaya binerken planım gittikçe daha da mantıklı geliyordu. Ayaz da bindiğinde “Beni eve bırakabilir misin?” dedim. Motoru çalıştırırken başıyla onayladı. Başımı cama çevirip Ayaz'ın gaza bastığında çıkan motor sesini dinledim. Ayaz'ın hızlı sürüşüyle görüntüm silikleşirken başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım.

“Egemen'in ne söylediğini söyleyecek misin?”

“Yüzüne çalışmamamı söyledi.”

“Sen onu yumruklamaya karar vermeden önce ne söylediğini soruyorum,” dedim sırtırken.

Uzun bir sessizlikten sonra “Şimdi değil,” dediğinde ısrar etmedim. Onu sinirlendiren ya da kafasına takacak kadar önemli olan bir şey olmalıydı. Ne var ki merak etmiyordum. Mert'i pek umursadığımı düşünmüyordum.

Onunla ilk tanıştığımızda ben ona arkadaşça yaklaşmışken onun tavırları daha farklıydı. Sonrasında zaten Ayaz kalbime ve aklıma girmişti ve de bir daha çıkmamıştı. Normal sevgililer gibi olmasak da öyle ya da böyle

şimdi sevgiliydik işte. Arada birbirimize güzel sözler söylüyor, çok sık öpüşüyorduk. Kavga etmediğimiz zamanlar dışında neredeyse her zaman gülüşüyorduk. Ayaz'ı çocuk yapmıştım, Ayaz'sa beni olgunlaştırmıştı. Zaman geliyor ben onunla ciddi oluyordum, zaman geliyor o benimle çocuk oluyordu.

“Biri şunu siksin,” dedi Ayaz Anıl'ı gösterirken.

Anıl onu umursamadan henüz planını reddetmeyen Atalay, ben ve Hande'ye dönüp “Ee, ne diyorsunuz?” diye sordu.

“Saçmalama.”

“Mal mısın?”

“İçip de mi geldin kardeşim?”

Evet şimdi reddetmeyen yoktu işte.

“Ya evladım anlamıyor musunuz? Kız o mektubu görürse beni Twitter'dan, Instagram'dan ve hayatından *unfollow* eder.”

Hande'yle beraber Anıl hazır konuşmakla meşgulken getirdiği cipsleri yiyorduk. Atalay'sa kolunu Hande'ye atmış Anıl'ın daha ne kadar mallaşabileceğini izliyordu. Ayaz üçlü koltuğa yayılmış telefonuyla uğraşıyordu. Arada konuşmamıza girip düşüncelerini söylüyordu ki onun düşünceleri genellikle Anıl'ı çıldırtacak, bizi güldürecek cinsten şeylerdi.

“Ulan Masal'a ve bana ne? Biz mi dedik git Alev'e iki bin yüz on altı kelimelik mektup yaz diye.”

Anıl Ayaz'a kötü kötü baktı. İnce açık renk kaşları çatılınca bile gözüküyordu. “İki bin yüz on dokuz bir kere, bu bir. Ve siz benim arkadaşlarımsınız, Ayaz ben senin bez taktığın zamanları hatırlıyorum bana yardım etmek zorundasın. Masal'sa WhatsApp'tan kandırdığım şakayı ss aldığım için bana yardım etmek zorunda. Hande ve Atalay

sevap kasmak istiyor zaten. Yani grup olarak o mektubu almamız lazım, bu da iki.”

Ben homurdanırken Ayaz sırttı. Aralay “Mektupta ne yazıyordu?” dediğinde Anıl tekli koltuğa oturup eliyle yüzünü sıvazladı. “Biri bana bunun lez olduğunu söyledi ki çok gizli kaynak olduğu için bu kişinin Ayaz olduğunu söylemiyorum.”

Ayaz uzandığı yerden öne doğru eğilerek kahkaha attı ve tekrar uzandı. “Ulan onu ciddiye mi aldın sen?”

Anıl elini yanağına yaslayıp sinirle Ayaz’a döndü. “Ever abicim!”

Hepimiz kahkahalar attık. Böyle bir çocuğun beni kandırabilmiş olması kendimi anasınıfına yeniden yazdırma isteği duymama neden oluyordu. WhatsApp’tan numaramı sormasına nasıl kanabilmişim ben?

Anıl bize dönüp anlatmaya devam etti. “Sonra ben buna, beni neden sevmediğini anladığımı anlatan bir mektup yazdım. Çünkü gerçekten benim gibi bir varlığı nasıl sevmediğini anlayabilmek için Google’a böyle bir büyü olup olmadığını aratacak duruma gelmişim. Kaç aydır seviyorum lan bu kızı. Sonra da mektubun sonuna erkeklerden hoşlanmaya geri dönerse beni araması için numaramı yazdım. Bu sabah da Ayaz’ı arayıp sevdiğim kızın, kızları sevdiği için efkâr dağıtmak istediğimden beraber içelim mi diye sorduğumda aldığım cevap ne dersiniz? ‘Alev kızları mı seviyormuş?’”

“Ne?” dedi Ayaz kendi savunmaya geçerek. “Söylediğim yalanı unutmam benim suçum değil.”

“Ama o yalanı söylemen senin suçun Ayaz!” diye cırladı Anıl. Sesi sona doğru gittikçe incelince Hande’yle birbirimize yaslanıp kahkaha attık. Bu çocuğun sesi, güzel görüntüsüne nazar boncuğu olarak verilmişti.

“Mektubu da Ayaz’ı aramadan önce çalıştığı bara postalatmıştım. Akşama bara gittiğinde mektubu görecekti ki bara gitmesine sadece bir saat kaldı.”

“Her şeyi anladım da neden mesaj atmak yerine mektup yazdın?” dediğimde dudağını büzdü ve mutsuzlukla omuzlarını indirdi.

“Çünkü daha havalı oluyor. Kâğıda gözyaşımı da düşürdüm. Daha gösterişli olsun diye. Sonra baktım ki kurudu. Ben de anlasın diye daire içine alıp ‘bu gözyaşı’ diye açıklama yazdım.”

“O mektubu bulmalıyız,” dedi Ayaz dehşetle. Ayaz bir mesaj atmaya bile üşenen insanken onun bana mektup yazdığını düşündüm. Hem de benim lez olmamla alakalı. Sonra gözyaşını düşürüp onu daire içine almasını ve açıklama getirmesini...

“Bence de bulmalıyız,” dedim Ayaz’ın yüz ifadesi bana da bulaşırken. Atalay omuz silkti ve Hande’ye baktı. “Bugün bir şeyler planlamamıştık. Onlara katılalım mı?”

“Evet, senin o beğendiğin uzay filmlerini izlemekten çok daha güzel bir plan.”

Gözleri irileşti. “Bugün için uzaylı filmlerini izlemeyi mi planlamıştık?” dedikten sonra hemen Anıl’a döndü. “Size katılamayız.”

Kahkaha attım. Aramızdaki en olgun Atalay’ın bile çocuklaştığı konular varsa biz sandığımız kadar çocuk değildik. Hande Atalay’ın hâline güldükten sonra kolunu Atalay’ın beline dolayıp başını omzuna yasladı. “Size katılırız Anıl.”

“Ama hayatım o filmler çok önemli biliyorsu...”

“O saçma filmleri başka zamanda izleyebiliriz,” dediğinde Atalay dudağını büzsede bir şey demedi. Son sözün Hande’de olması beni kıskandırmıştı. Ayaz’a döndüm ve tek kaşımı kaldırmaya çalıştım.

“Ayaz hemen kalkıp benimle alışverişe geliyorsun. Sonra da bizim eve geçip annemin takamadığı tülü takacaksın.”

“Sonra da kütüphaneye gider, aşk romanı okuruz,” derken telefonundan gözünü ayırmıyordu. Çok açık bir “nah” cevabına karşı yüzümü astım ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Neden bizim ilişkimizde son sözü ben söylemiyorum?”

Gözlerini kısa bir an bana çevirdi. Gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. Hayal görmediğime emin olacağım sırada tekrar telefonuna döndü. “Çünkü bizim son sözü-müz yok.”

Dudaklarım kıvrıldı ve kollarımı gevşettim.

Bizim son sözü-müz yoktu. Bizim bir sonumuz yoktu.

“Hadi kaldırın totoları, bar basmaya gidiyoruz!”

Üzerime çöken yorgunlukla koltukta geriye yaslandım ve Hande'nin elinden cips paketini aldım. Ben Ayaz'ı süz-zerken cipsleri neredeyse bitirmişti. “Anıl bence kendi başı-na da yapabilirsin,” dediğimde Ayaz “Bence yapamaz ama ben yine de yardım etmeyeceğim,” dedi.

Atalay “Zaten bizim de uzaylı filmimiz var,” dediğinde ağzım cipsle dolu olmasa gülerdim. Hande ona samimi bir şekilde gülümsedikten sonra Anıl'a döndü. “Biz üçümüz halledebiliriz ama hep beraber olsak daha iyi olur.”

Atalay somurttu. Onun uzaylı filmi aksayacağına benzi-yordu. Cipsleri bitirdiğim için güldüm. Anıl bir bana bir de Ayaz'a baktı.

“Ya Ayaz tek yaptığın orada oturup Masal'ın fotoğrafı-nı beğenenlere tehdit mesajları atmak, ne var benimle gelip yolumuza çıkanlara tehdit yumrukları atsan?”

“Öyle mi yapıyor?” dedim şaşkınlıkla. “Ayaz beğeni-yi geri çekerlerse seni mahvederim,” derken ayaklanmış, uzan-dığı koltuğa doğru hızlı adımlarla yürüyordum. Yanında diz çöküp göğsüne doğru eğildim ve büyük telefonunun ek-ranına baktım. Hemen mesajlardan çıkıp telefonu kilitledi.

“Beğenenlere atmıyorum. Yavşak yavşak yorumlar atanlara yolluyorum mesajı.”

Başımı kaldırıp yakınımnda duran gözlerine baktım si-nirle. “Senin fotoğraflarına yalaka yorum atan hesaplara mesaj yollamaya kalkışsam telefonu bıraktığımda beşinci dünya savaşı olmuş olur.”

“Güzelim ben erkeğim. Sen kızsın.”

“Bildiğim bir detay,” diye tısladığımda güldü.

“Ve günümüzde maalesef ki kızların sınır aşan iltifatları ‘iltifat’ erkeklerin sınır aşan iltifatları ise ‘taciz’ oluyor. İki-sine de ‘taciz’ denmesi gerekirken.”

Ian Somerhalder'a *tweet* olarak bir sürü yalakalıklar yaptığım için sanırım ben de onu taciz ediyordum ama asla göremeyeceği için sorun olmuyordu. *Damon* öldüğü için *Damon* karakterini canlandıran *Ian*'a sarmıştım.

Ben Ayaz'a kötü bakışlar atmaya devam ederken Anıl “Hadi kalkın!” diye cırladığında puflayıp Ayaz'ın karnından destek alarak doğruldu. Ayaz bileğimden tutup beni vücudunun koltukta açık bıraktığı yere oturttu.

“Ayaz hadi abicim ya. Bir saat kaldı diyorum!” dedikten sonra telefonunu -iPhone- çıkarıp saate baktı. “Aha da kırk dakika kalmış. Hadi abicim, hadi.”

“Şşşt. Baba yorgun,” dedi Ayaz Anıl'a bakmazken. Tekrar telefonuyla uğraşmak için kilidi açmıştı ki beğenilerimi azalttığı için telefonu elinden çektim ve koltuktan kalktım.

“Hadi Ayaz bugün bizim de planımız yok zaten. Eğlenceli olur.”

Uzun süre birbirimize baktığımızda Ayaz pes edip nefesini dışarı üfledi ve koltukta doğruldu. “Geliyorum ama bir konuya ufuk uyandıralım son söz Masal'da değil,” dese de sonra koltuktan kalktı ve telefonu elimden alıp arka cebine yerleştirdi. Güldüm. Son söz bendeydi.

Anıl'a, Hande'ye ve Atalay'a sırayla bakarken ağzımı oynatarak “Yalan söylüyor. Son sözü hep ben söylerim,” dedim. Ayaz başını öne doğru eğip yüzüme baktığında dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi irice açıp masumca baktım Ayaz'a.

“Ne oldu sevgilim?”

“Kaşının kenarında sivilce çıkmış.” Gözlerim bu sefer masumlüğün yanından geçmeyecek bir şekilde açıldı. Şayet şu an şeytana benziyor olmalıydım. Hele de o sivilce.

Atalayların salonunda geniş aynaya doğru koşturdum. “Nerede o namussuz?” dedim elimi yüzümde gezdirirken. Kaşımın kenarında sivilce falan yoktu. Emin olmak için aynaya daha da yaklaştım ama yoktu işte.

Ayaz başını geriye atıp pis bir şekilde güldü ve salondan çıktı. Elim aynaya yaslayıp salonda kalanlara döndüm ve dudacağımı büzdüm. “İntikam mı aldı o şimdi?”

“Çok acımasızcaydı,” dedi Hande salondan çıkmadan önce göz ucuyla aynaya bakarak. Sivilce konusu açılmışken o da korkmuştu herhalde. Atalay da arkasından çıkarken bana sırttı. Anıl yanıma gelip kolunu omzuma attı.

“Hiç değilse benim Alev’e yaptığımı sana yapmadı. O bakımdan bak,” dediğinde başımla onayladım ve son kez aynaya baktım. Beyaz şortumun üzerine giydiğim su yeşili askılı gömleğimin üstüne de pembe ceket çekmişim. Uzun bağcıklı beyaz Converse’lerimle genel olarak güzel gözüküyordum. Tabii evden Hande’yle çıkınca her günkü kombin etek tişört giymektense değişik şeyleri tercih etmişim. Daha doğrusu Hande tercih ettirmişti.

“Mektup zarfı nasıldı bari?”

“Pembe, üzerinde çiçekler vardı.”

“Açmaz onu kanka.”

Önce bana kaşlarını çatarak baktı ama sonra kendi rezilliğini benim görmemdense Alev’in görmesinin daha kötü olacağını düşünmüş ki kaşları gevşedi. “İnşallah öyle olur. Yoksa alınma isminin dövmesini yaptırsam bile kız bir daha bana bakmaz.”

“Sen de ne salaksın be kardeşim? Öyle mektup mu yazılır?” deyip güldüm.

“Konu Alev olunca günlük sekiz öğünüm beşe bile düşebiliyor. İnanıyor musun?” Tam ona gülecektim ki Ayaz’ın ters bakışlarıyla karşılaştığımda Anıl mesajı alıp kolunu omzumdan çekti ve Ayaz’ın yanından kapıdan çıkarken Ayaz’a sırttı. Ayaz ona orta parmağıyla karşılık verdi.

“Bunun aramızdaki ‘seni seviyorum’ işareti olduğunu biliyorum Ayaz. Ben de seni seviyorum.”

“Parmağı nerene doğru tuttuğuma bağlı,” dedi Ayaz alayla. Anıl lafının yerine oturmamasının verdiği hisle somurttu ve motoruna doğru sert adımlarla ilerlemeye başladı. Kıkırdayıp Ayaz’ın yanına gittim.

“Biliyor musun bazen seni dolaba kilitleyesim geliyor.” Dudakları kıvrıldı.

“Bu beni çok şahane bulduğunu mu gösterir?”

Başımı yana eğip sırttım. “Dolabın nerede olduğuna bağlı,” deyip göz kırptım ve ben de kapıdan çıkıp Ayaz’ın arabasına ilerlemeye başladım. Ona, onun lafıyla laf sokmuşum! Yine de onun arabasına doğru ilerliyordum ama bu benim lafımın değerini azaltmazdı. *Sanırım*. Hande Atalay’ın arabasına binerken Anıl da motora biniyordu.

“Gazamız mübarek ol...” demesine kalmadan Atalay gaza basıp caddeden çıktığında Anıl gözlerini kıstı.

“Keşke o mektubu Alev’e değil de Atalay’a göndermiş olsaydım,” diye tısladı. Kahkaha attım. Ayaz evin kapısını kapatıp yanıma geldi ve kolunu omzuma attı.

“Arabanın ‘nerede’ olduğunu biliyorum. Binelim istersen.” Biraz önceki lafıma gönderme yaptığı lafına tedirgince sırttım. Ayaz’ın bakışları bana arabada yapılabilecek şeyleri sorgulatıyordu.

“Şaka yapmıştım ben.”

“Ben de şaka yapacağım,” dediğinde sessizce yutkundum. Hâlîme kahkaha attı ve yanağımdan öptü. “Hadi arabaya bin. Nedense şu mektubu kız okumadan alıp okumak istiyorum. Sonra gidip kıza özet geçerim.”

“Çok pisliksin,” dedim ben de yanağını öptükten sonra.

“Hiç değilse uzaylı filmleri izlemiyorum,” dediğinde kahkahalar attım ve yanağımı göğsüne yaslayıp düşmemek için ona tutundum. Kolunu belime doladı. “Evet o an senin değerini anladım.”

Başımın üstünü öptü. “Beni tişörtsüz gördüğün onca an varken sen benim değerimi Atalay gibi mal olmadığını fark ettiğin zaman mı anladın?”

Ayaz’ın kasları yoktu. Kaslarının Ayaz’ı vardı. Öyle *SmackDown*’daki adamlar gibi değildi. Kolunu, beliyle birleştiremeyecek kadar şişkin değildi kasları. Vücuduna ve ona yakışacak, bakıp bakıp durulabilecek bir görüntü sergiliyordu. Zaten yüzü fazlasıyla güzelken bir de vücudu da güzel olunca gözümde mükemmel oluyordu.

Eve gidince Hayriye Teyze’ye okutacaktım Ayaz’ı. Yüzüne üflerken tükürüğü mü kaçardı yoksa kurşun dökerken kaynar su vücudunu mu yakardı bilemeyecektim ama bu çocuğa nazar için bir şeyler yapılması şarttı.

“Fingirdeşmeniz bittiyse, binin arabaya artık, hey!”

“Oraya gelirim yumruğumla fingirdeşeceksin Anıl. Sen bas git. Biz daha öpüşeceğiz. Size yetişiriz sonra. Benim altımdaki senin külüstür motorun gibi değil.”

Ben biz daha öpüşeceğiz, lafına takılmıştım. Anıl’ın takıldığıysa çok başkaydı. Motorun üzerinde otururken kaskını kafasından çıkardı ve ters bir bakış attı.

“Külüstür dediğin şey sana on basar be! Tabii saatte kaç gittiğini bilmiyorum ama bastığına emin...”

Ayaz’ın ona doğru bir adım atmasıyla kaskı beceriksizce takıp hemen sürmeye başladı Anıl. Bu hâline güldüm. Ayaz belimdeki elini elime indirdi ve beni arabaya yönlendirdi. Hayır tabii ki de “Hani öpüşecektik?” diye sormayacaktım. Hiç değilse önümüzdeki birkaç dakika sormadan yapabiliirdim. Kapımı açtığında “Sen de alışyorsun ha,” deyip sıırtım ve arabaya binmek için ayağımı içeri soktum ama Ayaz elini belime koyup beni dışarı çıkardı ve kaportaya yasladı.

“Ne demişler, bugünün öpücüğünü yarına bırakma.”

“Aslında o öyle değil ama...” deyip kıkırdadıktan sonra o öpmeden öptüm onu. Atasözlerini kendi çıkarlarına

göre değiştirmesi, mezardakilerin kemiklerinin sızlamasına sebep oluyordu büyük bir ihtimalle ama çevirdiği şeyler de hoşuma gidiyordu. Ellerini yanaklarıma yaslayıp öpüşüme karşılık verdi.

Alev'in çalıştığı bara vardığımızda bizimkiler Atalay'ın arabasına yaslanmış bizi bekliyorlardı. Anıl, Ayaz'ı görünce çaktırmadan Atalay'ın arkasına saklandı. Atalay arkasına bakıp güldükten sonra bize döndü.

“On beş dakikamız var.”

“Artık on dört,” dedi Anıl heyecanla saatine bakarken. Hande sıırttı. “Anıl sakın ol.”

“Bence de sakın ol,” dedi Ayaz kolunu omzuma atıp beni kendine çekerken. Gözleri Anıl'daydı. “En kötü kız savcılığa gidip ona yaklaşmaman için ‘uzaklaştırma’ kararı çıkaracak,” dediğinde Anıl'ın gözleri irileşirken biz gülmüştük.

“Hemen gidip almalıyız onu. Arkama takılın,” deyip barın kapısına yöneldi. Tam görevlilerin yanından geçip içeri girecekken arkasına dönüp hâlâ olduğumuz yerde dikildiğimizi görünce kaşlarını çattı.

“Lan hadisenize. Hayat memat meselesi diyorum!” Başka zaman olsa “Hayır Polat Alemdar” derdim ve Anıl'la yumruklarımızı tokuşturup gülerdik ama hem bütün güzelim espriyi mahveden ismin sonunda ‘i’ eksikliği vardı hem de Ayaz yanımdaydı. Ona rezil olmak istemiyordum. Zaten tanışmamız bile rezildi. Çıkmaya başladığımız an zaten rezil rüsva olmuşum. Çocuk çıkma teklifi etti diye heyecandan bayılmak neydi ya? Evlenme teklifi etse kalpten giderdim herhalde.

Atalay ilerlemeye başlayınca Hande de hareketlendi. Ayaz'la ben de sarmaş dolaş peşlerine takıldık. “Sizce mektup nereye gitmiştir? Bunun hazırlandığı odaya mı yoksa patronuna mı yoksa barmene mi?”

“Bence Alev'den gözümüzü ayırmayalım. Elinde çiçek desenli bir mektup zarfı görürsek devreye gireriz.” Anıl

arkasını dönüp bana kötü kötü baktı. “Bunun aramızda kalması gerekiyordu.” Güldüm. Atalay irileşmiş gözleriyle Anıl’a baktı. “Zarfı çiçekli mi aldın?”

Hande kollarını Atalay’a doladı. “Seninle uzaylı filmler izliyorsun diye dalga geçtiğim için özür dilerim. Başka nasıl insanlar varmış baksana,” dediğinde Anıl dışında hepimiz güldük. Atalay sırtıp Hande’nin yanağından öptü.

“Hepiniz cehennemde yanacaksınız. Ben burada mektup çalmamız gerekiyor diyorum hâlâ fingirdeşiyorsunuz.”

Ayaz “Mektubu aldığımızda susacak mısın?” dediğinde Anıl başını öyle bir salladı ki ömür boyu konuşmayacak sandım. Ayaz kollarını belimden çekti ve yanda duran görevliye döndü.

“Alev...” deyip gözlerini Anıl’a çevirdi. “Çeker,” dedi Anıl hemen. Ayaz’ın gözleri irileşirken gülüşünü öksürüğüyle gizledikten sonra görevliye döndü. Kıkırdadım. “Alev Çeker’e bir mektup geldi mi?” diye sordu.

“Bunu sizinle paylaşamam.”

Bundan bir dakika bile geçmeden adam dökülmeye başlamıştı bile. Tabii ben de karşımda Ayaz gibi biri duruyorsa dökülürdüm. Ayaz önden ilerlerken “Giyinme odasındaymış,” dedi. Arkasına takıldık.

“Ben tıklayacağım, siz gireceksiniz,” dedi Anıl ilkokul öğrencisi gibi.

“Ben girmem, Ayaz da giremez,” dedim Anıl’ın sırtına bakarken. Hemen arkasında ilerliyordum. Alev’i en son gördüğümde Ayaz’la gelecek planları kuruyordu ve şimdi sevgilimi kendi isteğimle kollarına bırakamazdım. Bir de giyinme odasıydı. Tam giyinirken girerse...

Sinirle “Ayaz da giremez!” diye tekrarladım. Ayaz sırttıktan sonra Atalay’a baktı. Hande kafasını kopartmak istermiş gibi baktı Ayaz’a. “Hayır o da giremez.”

“Ee, o zaman kızlar siz gireceksiniz,” dedi Anıl sırtını giyinme odasının karşındaki duvara yaslayarak. Hande bana

baktığında omuz silktim. Zaten Alev'e karşı içimde bir öfke vardı. Baktık yakalanıyoruz, kızı dövme bahanesiyle geldiğimizi öne sürerdim. Sonra herhalde barda çalışan ve tanınan o olduğu için dayağı biz yerdik ama yanımda Ayaz olunca kendimi *Obama*'nın mekânına bile girebilecekmiş gibi hissediyordum.

“Eğer beş dakika içinde çıkamadıysak anlayın ki Alev'in parfüm kokusundan zehirlendik,” dediğimde “Ya da oje,” dedi Hande iğrenircesine. Hepimizin gözleri Hande'nin üç kat oje sürdüğü parmaklarına kaydığında Hande ellerini arkasına götürüp sırttı.

“Ama o daha fazla sürüyor.”

Atalay gülerken ben sırttım ve elimi kapının kulpuna götürdüm. “Üçten geriye say...” Ayaz elini elimin üzerine koyup aşağıya doğru indirdiğinde ona ters bir bakış attım. “Bütün heyecanını götürdün Ayaz!”

“Heyecanı şu mekândan çıktıktan sonra ben de sana yaşatabilirim. Şu zarfı alın gelin iki dakikaya. Sıkıldım.”

Ona “kabul” dememi son anda engelleyen sebepleri sorgularken giyinme odasına girdim ve Hande de arkamdan girdi. Etrafı röntgen cihazı gibi taradıktan sonra odada hiç kimseyi görmediğime emin olup doğruldum ve Hande'yi tam olarak içeri sokup kapıyı kapattım.

“Tamam şimdi aradığımız şey...” deyip yüzümü buruşturdum. “İğrenç bir şey.”

Odada ilerlerken askılara asılmış kıyafetlere bakıyordu Hande. “Kız çıkarken birkaç kıyafet de araklayalım mı?”

Koluna dirsek attım. “Hande kıyafetlere transa geçmiş gibi bakmayı kes. Mektubu bulup iki dakikada bu odadan çıkmamız gerekiyor,” dedim gözümden Ayaz'ın bahsettiği heyecanlı şeyler geçerken. Yüzümü tekrar buruşturdum.

“Makyaj masasının üzerinde,” deyip oraya koştu Hande. Zarfı eline aldığı gibi bıraktı. “Kahretsin bir de parfüm sıkmış.”

“Şu çocukla arkadaşlığımı bitirmeliyim,” diye sızlanıp mektubu elime aldım ve kapıya doğru döndüm ve yerimde sıçradım.

“Giyinme odamda ne aradığınızı sorabilir miyim?”

“Kaşar arıyorduk bulduk,” dedim. Aramızda bol sövüşlü anılar geçmişti sonuçta.

Alev sahte bir şekilde sırıttıktan sonra kollarını birleştirdi ve elimdeki mektuba baktı. “O ne? Benim masamdan aldınız.”

Mektubu hemen arkama sakladım ve Hande ellerimden alıp kendi arkasına gizledi. “Ne senin masandan alacağız be? Biz bunu yanımızda getirmiştik!” dedi çirkefçe Hande. Ona bulduğu bahanenin iğrenç olduğunu şu odadan çıkınca söyleyecektim. Alev kapıdan girmiş olamazdı çünkü çocuklar onu tutarlardı. Muhtemelen kabinden çıkmıştı.

“Yanınızda çiçek desenli mektup taşıyorsanız onu cebinizde tutmanızı öneririm. İnsanların garip bakışlarına kapılmamak için falan.”

Güldüm. Alev’e güldüğümü Hande dirsek atınca anladım ve hemen sustum. Hande “Geri zekâlı,” diye homurdanıp bileğimden tuttu ve kapıya doğru çekiştirmeye başladı.

“Biz gidiyoruz. Sonra görüşürüz,” deyip el salladım Alev’e. O da el salladıktan sonra ikimiz de yüzümüzü düşürdük. Cidden birbirimize iyi mi davranıyorduk? Ya Anıl’ın mektuba sıkığı parfüm kafa yapmıştı ya da ben Anıl’ın sevdiği kız olduğu için Alev’e bakış tarzımı değiştirmiştim ve Alev de benim samimiliğime karşılık veriyordu. Zaten Alev de bulunduğumuz saçma durumu idrak edememiş olmalıydı. Bize daha fazla soracak soru bile bulamamıştı. Kaçık gibi gözüküyorduk muhtemelen gözünde. Ah Anıl! Başımıza ne işler açıyorsun!

Hande sert bir şekilde çekince Alev’e bakmaya son verdim ve ikimizde odadan dışarı çıktık. Açılan kapıdan Alev dışarıdaki grubu gördü ve gözleri irileşti.

Ayaz direkt mektubu kapıp açarken Anıl sessiz bir küfür mırıldandı. Hande Atalay'ın yanına gidip Alev'e döndü.

"Oysa ben görevliye Anıl'ı bir daha almayın demiştim," dedi Alev Anıl'a süzerek bakarken.

"Lafın yeterince geçmiyormuş demek ki," dedi Ayaz hâlâ mektuba bakarken. Ayaz'ın yumruklarının yanında Alev'in lafları geçmemişti tabii ki. Alev Ayaz'ın varlığını fark ettiğinde gözlerindeki küçümser bakışlar kayboldu.

"Ama Ayaz bir bilsen, arkadaşının beni nasıl rahatsız ettiğini."

"Ayaz deme ona!" diye bağırarak istiyordum. İsmiyle seslenmesini istemiyordum çünkü Alev'in sesi güzeldi. Kötü olsa bile seslenmesini istemiyordum. Alev'e beslediğim iki dakikalık sempati bir saniyede kaybolmuştu.

Alev'in Ayaz'a beslediği hayranlıkla Anıl yüzünü astı. Mektubu Ayaz'ın elinden alıp barın çıkışına yöneldi. Arkama dönüp Anıl'ın gidişine baktım. Dönüp Alev'in yüzüne tokadı geçirmek istiyordum. Anıl öyle iyi ve eğlenceliydi ki Alev'in onu nasıl sevmediğini anlayamıyordum. Sevmese dahi kendisinden hoşlandığını bildiği birinin önünde onun arkadaşına nasıl yürümeye çalışabiliyordu? Bu kadar acımasız olmamalıydı insan.

"Gereksizin tekisin," dedi Ayaz Alev'e kısa bir bakış atıp Anıl'ın peşinden ilerlerken. Kısa ve net.

Hande benden daha çirkef olduğu için Alev'in yanına gitti ve bileğinden tutup çekiştirdi. "Bugün arkasından bile bakmadığın kişi için bir gün pişman olacaksın ama o bakacağın yerde bile olmayacak," deyip bileğini bıraktı. Atalay Hande'yi kollarının arasına aldı ve beraber çıkışa yöneldiler. Alev'e döndüm. Herkes bir şey yapıp gitmişti. Şimdi kıza deminki gibi sırtıp el sallayamazdım. O yüzden el hareketimi sallayıp ben de barın çıkışına yöneldim. Alev gözlerini devirdi.

Dışarıya çıktığımda Hande ve Atalay beni bekliyordu. “Ayaz Anıl’la takılacakmış. Malum morali bozuk ve onu en iyi anlayan Ayaz.”

Başımınla onayladım. Ayaz’la hem hiç anlamıyorlar hem de çok anlaşıyorlardı. Anıl’ın yaşadıklarını Ayaz da yaşamıştı. Gözünün önünde başkasından hoşlanmıştı sevdiği kız. Atalay’ın arabasına binecekken telefonum çalınca elimi kapıya yaslayıp telefonu açtım ve kulağıma dayadım.

“Anıl?”

“Masal?”

“Anıl?”

“Masal?”

“An... Ne söyleyeceksen söylemene sen.”

“Kanka sen de takılısana bize ya. Ayaz senin sarhoşluğunun çok komik olduğunu söyledi. Ee, benim de morale ihtiyacım var.”

“Maskotunuz mu olacağım?” dedim ters ters. Anıl “Hayır,” derken telefonda arkadan Ayaz “Evet,” dedi.

“Hem o pezevenk Atalay’ın arabasıyla eve gitmiş de olmazsın.”

“Yalnız şu an seni duyabiliyor,” dedim yanımda dikilmiş, arabaya binmemi bekleyen Atalay’a bakıp. Elini umursamazca salladı. “Alıştım ona,” dedi. Sırıttım.

“Duyabiliyor mu? Bilseydim daha ağır bir şeyler söyledim.”

Güldükten sonra “Neredesiniz?” diye sordum. Anıl “Birkaç metre ötede,” dediğinde kaşlarımı kaldırıp çevreme bakındım. Anıl telefon kulağında el salladı. Ayaz hemen arkasında ensesine vurdu ve sonra eliyle bana gelmemi işaret etti. Telefonu kapatıp cebime koydum ve Atalay’la Hande’ye döndüm.

“Görüşürüz çocuklar. Yaramazlık yapmayın,” deyip Ayazlara yöneldim. Atalay’ın sırtışı bana yapacakları

şeyleri özetlemişti. Kendi kendime gülüp Ayazların yanına vardım.

“Nereye gidiyoruz?”

“Yemek yemeye,” dedi Anıl ve önden yürümeye başladı. Guruldayan karnım onu onayladı. Ayaz sırtıp kolunu omzuma attı ve Anıl’ın peşinden yürümeye başladık.

“Üzülme be kardeşim elini sallasan beşi.”

“O ellisi,” dedim başımı kaldırıp Ayaz’a bakarken. Ayaz arkasını dönmüş bakan Anıl’a sırttı. “Bu tipe elli gelmez.”

Anıl kaşlarını çattı. “Allahtan moral vermeye yanımdasın.” Ayaz dudağını büzdükten sonra güldü. “Her zaman moralini düzeltirim, bilirsin.”

Anıl “Bilirim,” diye homurdandı ve önden değil de yanımdan yürümeye başladı. Başımı Ayaz’ın göğsüne yasladım ve kollarımı beline doladım. Böyle yürüdüğümüzde çevremizden geçen insanların dikkatini çekiyorduk. Daha çok Ayaz’a bakıyorlardı ama yine de kızlara hareket çekmeden kapak yapabilmem güzel bir şeydi. Ayaz çevresine değil de önüne bakıyordu. Arada gözlerini bana çeviriyor, dudağını alnımda gezdiriyordu.

Sevgili olduğumuzu hissettiğim nadir anlardandı. Birlikte olduğumuz gecedен sonra aramız soğumamıştı. Aksine daha da iyiydi aramız. Ayaz’ı mutlu etmek çok kolaydı benim için. Güldüğümde de gülümsüyordu, ona bakarken yakalandığımda da. Onunla birlikte oluşumsa yüzünün bir saniye bile asılmamasına sebep oluyordu. Mutluydu ve yüzüme vurup durmaması benim de mutlu kalmamı sağlıyordu. Rahatsız olacağımı bildiği için o konuyu açmıyordu.

“Kanka üşüdüm ceketini çıkarıp versene,” dedi Anıl bize dönerken. Benim soluk pembe ceketimi hemen eleyip Ayaz’ın deri ceketine çıkardı bakışlarını.

“Yürü lan sana günahımı bile vermem. Kaldı deri ceketim.”

“Kendini vereceğin zamanlar da gelecek.”

Anıl'ın imalı lafına karşılık Ayaz'ın imalı bakışı ezdi geçti. "Sana birazdan vereceğim şeyi kaldıramazsın."

Anıl mesajı aldı ve başıyla onayladı. "Yani bu demek oluyor ki deri ceketini vermiyorsun?"

"İstersen benimkini vereyim," deyip güldüm. Ayaz ceketime baktıktan sonra o da güldü. Bakışları şorta inince gülüşü yavaşça durdu.

"Sabah daha uzun değil miydi bu şort?"

"Sanmıyorum," dedikten sonra konuyu değiştirmek için konu aradım. Gözlerim çevrede gezinirken gördüğüm çiftle Ayaz'ı dürtüp onları gösterdim. "Bak analar nasıl sevgililer doğuruyor. Sen bana sadece Egemen tarafından kaçırılıp hastaneye kaldırıldığında çiçek almıştın ki o da Atalay ısrar etti diyeydi. Çok kötü sevgilisin."

"Ben mi kötü sevgiliyim?" Operasyon tamamlandı.

Konunun değişmesinin verdiği memnuniyeti yüzüme yansıtmamaya çalışıp durdum ve Ayaz'a döndüm. Anıl da bizi izliyordu. "Tabii kötü sevgilisin. Bir kolye aldın aylardır takıyorum. Vücuduma işledi resmen. Başka ne zaman hediye aldın sen?"

"Doğum gününde," dedi.

"Almadın hediye falan," dediğimde gözlerini pörtletti.

"O doğum günü hediyesi için kaç teyzenin tacizine uğradım biliyor musun? Bizim evde duruyor bir dahaki geldiğinde gösteririm."

Merak etmiştim şimdi. Aklıma Ayaz'la kavga etmeden önce Ayaz'ın uzandığı kutu gelmişti. Benim lafımla kutuyu ardında bırakıp bana dönmüştü ve sonra da olan olmuştu zaten. Kutunun içinde olanları merak ediyordum. Birkaç dakika sonra rotayı Ayazların evine çevirebilmek için Anıl'a ona yemek yapabileceğimi söyleyebilirdim. Yemek yapabilirdim zaten. Olmazdı, orası ayrı konuydu.

"Olsun yine de bana çiçek almıyorsun."

“Hay çiçeği...” diye mırıldanıp çevresine bakındı. Yolun kenarındaki ağaç ve çiçeklerle dizilmiş yola doğru ilerlerken cebindeki sigara kutusunu çıkardı. Çiçeklere eğilip altı yedi tane kopardı ve doğrulduğunda sigara kutusunun içindeki sigaraları cebine boşaltıp boşalan yere çiçekleri koydu ve bana doğru yaklaşmaya başladı. Sigara paketini uzattı ve “Al çiçek,” dedi. *Ben prezervatif sanıyordum çünkü.* Gözlerimi devirmek yerine gidip çiçek koparıp sigara paketine koymasını tatlı bulduğum için sııttım.

Anıl “Allah kahretsin Ayaz. Bana hiç böyle şeyler yapmadın,” dediğinde güldüm ve ellerimi yanaklarıma yaslayıp Ayaz’a döndüm. “Bu çok oduncaydı,” dedim “çok romantikti” der gibi.

Başıyla onayladı ve sigara kutusunu aşağı yukarı salladı. “Peki alacak mısın?”

“Tabii ki salak,” deyip kutuyu elinden aldım ve sigara kokusuyla birleşmiş papatya kokusunu içime çektim. Benimle Ayaz gibiydi bu koku. O sigaraydı bense papatya.

“Sevmiş gibi görünüyorsun.”

Gözlerimi Ayaz’a çıkardım. Normal sevgililer gibi değildik. Bir papatya yaprağını bile güzel bir cümleyle uzatıp ormanlardan daha anlamlı kılan sevgililer vardı. Oysa benim sevgilim gitmiş çiçek koparmış, paketi boşalttıktan sonra çiçeklerle doldurmuş ve “Al çiçek,” diyerek bana uzatmıştı. Yine de şimdiki sırtışı bütün her şeyi romantik kılıyordu. Fantastik ve güzeldi. Birçok anı yaşamıştık, yaşıyorduk, yaşayacaktık. Birçok soru işareti vardı arkadaşlarımızın hayatında ama bizim ilişkimizde, hayatımızda soru işareti yoktu, nokta yoktu, bitmek bilmeyen virgüller vardı. Gü-lümsedim gözlerine bakarken.

“Sevdim.”

Bölüm 21

Anıl'dan...

“Kardeş deme sonra ihtiyacın olur.”

Ayaz'a söylediğim fazlasıyla romantik (!) cümleden sonra bakışları bana döndü. Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı kaçırdım. Vücudumun her kısmını seviyordum ve Ayaz'ın bakışları da her bir kısmına ayrı işkence uygulayacakmış gibiydi.

“Testereyi saçlarını kesmek için kullanıp boğazını keserken de makası kullanasım var Anıl.”

Tahminlerim doğrudu kahretsin. Buradan hemen uzaklaşmam gerekiyordu.

Ölmek için falan.

“Testereyle zorlanırsın ama yine de sen bilirs... İyi o zaman. İyi akşamlar size,” deyip arkamı döndüm ve hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Ayaz'ın omzuna kolunu attığı Masal kahkahalara boğuldu bu hareketimle. Ayaz'dan korkmamı komik buluyordu ama bence gayet normaldi. Sizin de karşınızda bir doksanlık Kenan İmirzalıoğlu demosu biri dursa siz de korkardınız.

“Anıl?”

Anında arkamı döndüm ve Ayaz'a sııttım. “Gitmek zorunda mısın demene gerek yok aşkım, git desen de kalırım.”

Masal gülüp elini karnına yaslariken Ayaz'ın da yumruğunu bana yaslayacağıyla ilgili teorilerim vardı. Ayaz

okkalı bir küfür mırıldandığında onlara doğru yaklaştım ve işaret parmağımla Ayaz'ın çenesine vurup kaşlarımı kaldırdım.

“Halk içindeyiz Ayaz.”

“Bir daha o parmağın bana dokunursa parmağın için daha uygun yerler bulurum ve bir daha benim ismimi söylersen kafa atarım. Yumruk ya da tekme de olabilir. Nere-me daha yakın olduğuna göre değişir. İsmimi sen söyleyin-ce sanki ‘Abdülrezzak’ demişsin gibi bir etki yaşıyorum.”

Masal Ayaz'ın dediğine gülerken ismin gerisini getirdim ve “Kıllı bacak,” deyip böğürdüm. Masal da benim kahkahalarım katıldı. Zaten katılmasaydı kankalar anayasasından güzel rakamlı bir madde bulurdum ona.

“Şimdi nasıl bir etki yaşadın peki?” dedim gülüşlerimin arasından. Cümlemin sonunda ismini eklemekten son anda yırtmıştım. Ayaz'ın tehditlerinden korkuyordum çünkü yüzde doksan o tehditlerini gerçekleştiriyordu.

Ayaz dudağını büzdü ve boş boş baktı bana. “Masal'ı turuncuyla görmüş gibi ki çoğu kez gördüm.”

Masal gülüşlerini kesip dirsek attı. Ters bir bakış atıp “O ne demekmiş, Ayaz?” dedi.

Ayaz biraz önce benim söyleyip de Masal'ın Ayaz'a ihanet ederek güldüğü lafı yapıştırdı imayla. “Halk içindeyiz Masal.” Masal imayı anlayıp gözlerini kıstı. “Bu konuları evde konuşalım. Ayrıca yeterince anlaşılmaz bir şekilde söyledim ‘turunculu’ diye.”

“Pardon dantelli giymiyorum,” dedi Masal kaşlarını neredeyse birleştirecek kadar çatıp. Şimdi böyle tatlı görünüyorlardı ama Ayaz'ın tatlılığı bende ayrıydı tabii ki her zaman yani galiba elbette.

“Bu da bana koyuyor,” dedi Ayaz dudakları kıvrılırken. Masal'la uğraşmayı seviyordu. Ben de Ayaz'la uğraşmayı seviyordum. Ayaz da uğraştığı için dayak yiyordu, ben de.

Ayaz son anda Masal'ın karnına vuracağı yumruktan kaçtı ve nefesini dışarı üfledi. Kaçabildiği için rahatlamıştı. Masal'ın yumruğunu yemiş biri olarak konuşuyorum; ebem sonradan telefonla aramıştı iyi miyim değil miyim diye.

“Ben senin boxerlarına laf ediyor muyum ha?”

Ayaz gözlerini kıstı. “Boxerlarım güzel.” Öyle bir söylemişti ki Masal hayır dese pantolonunu indirip gösterecekti gibiydi. Masal'ı hayır demesi için dürttüm. Ayaz bana ters bir bakış atınca sııttım. Şaka maka gay olsam Ayaz'a değil Atalay'a yürürdüm ama şimdi gay şakalarını neden Ayaz'a yapıyordum bilmiyordum. Sanırım Atalay'a yapınca zevki olmadığındandı. Atalay gülüp geçiyordu ama Ayaz öyle değildi. Vurup geçiyordu. Bazen öyle cevaplar veriyordu ki gülmek mümkün olmuyordu.

“Evet biliyorum,” diye tısladı Masal. Ayaz'la aynı anda güldük. İşte buna aşk denirdi. Aşk tesadüfleri severdi sonuçta değil mi?

Bunu Ayaz'a danışacağım sırada onlar konuşmaya devam edince dudaklarımı birbirine bastırıp Ayaz'la benden çok daha güzel gözüken çifti izlemeye başladım. Masal ve Ayaz'dı ya da Ayaz'a göre Ayaz ve Masal da olabilirdi. Beraber güzellerdi ama onlar çok da farkında değillerdi.

“Pembeli olanın da hakkını yemeyeyim. Gideri var ama tabii ki sana aldığım daha güzeldi.”

“Bana sutyen mi aldın?” dedi Masal dehşetle. Şimdi ben de dehşetlenmişim işte. Hem de aralarında dönüp duran konuyu anlayabilmişim. Masal Ayaz'a kızıyordu benim yanımda konuyu açtığı için ama Ayaz gizli gizli konuşurken Masal direkt kelimeyi söyleyip anlamamı sağlıyordu.

Ayaz elini Masal'ın saçlarına götürüp karıştırırken “Evet. Çok mutlu oldun, sevinçten ağlayacaksın biliyorum,” dedi.

Masal Ayaz'ın elinden kurtulmaya çalışırken “Ağlayacağım şimdi cidden. Yaşamak istemiyorum senin yüzünden

ya,” diye çığırdı. Kollarımı göğsümde birleştirip dudak büktüm. Benim kadar iyiydi neredeyse çığlık atmakta.

“Küçücük bir şeysin, annenin karnına dönebilirsin istersen,” dedi Ayaz sonunda Masal’ın saçlarına işkence etmeyi bırakıp sırtırken. Bana böyle sırtmamıştı hiç. Bana bana. Anıl’ına.

Bir gerçek vardı ki başka birine de böyle sırtmamıştı. Masal Ayaz’a birkaç adım atınca aralarındaki mesafe azaldı ve Ayaz’ın gözlerindeki parlama arttı. Masal kaşları çatık bir şekilde iki elini de sertçe Ayaz’ın omuzlarına vurdu ve geri çekmedi.

“Seni babanın karnına sokmamı istemiyorsan sus Ayaz.” Ben “uu”larken Ayaz güldü.

“Ama sonra kiminle öpüşürsün?”

“Sapık olan ben değilim Ayaz,” dedi Masal’ın kaşları gevşerken. Dudakları kıvrılmıştı. Ayaz’ın karşısında pek sinirli kalamadığı belliydi. Ayaz ellerini Masal’ın beline yerleştirip onu biraz daha kendine çekti. Masal heyecanla nefes aldı ve gözlerini kırıştırdı. “Peki o zaman senin anlayacağın dilden konuşayım iPhone’u da beraberimde götürürüm.”

“Gitme Ayaz,” dedi Masal hemen. Ayaz başını geriye atıp kahkaha atınca Masal da güldü.

Başını eğip alnını Masal’ın alnına yasladı. “Gitmem kedicik.”

Bana niye bir lakap takmıyordu Ayaz? Pezevenk, lavuk, şerefsiz, ibne ve sümsük dışında? Farecik ya da pandacık güzel bir takma isimdi mesela. Sanırım.

“Babanın karnı güzel değildir hem,” dedi Masal. Bu kıza içki içirtmemeliydik ama yapacak da bir şey yoktu. O bir kez “İçkiyi verin yoksa...” diye başladığında Ayaz onu tanıdığından direkt içkiyi uzatmıştı. Üçüncü bardağından sonra yine uzanmaya çalıştığında Ayaz’ın kötü bakışları yüzünden yerine oturup somurtmuştu ama o üç bardak ona yetmişti zaten.

“Babamın karnı geniş. Keyfime bakarım,” diye takıldı ona Ayaz. Aklına Ayaz’ın babasının göbeği gelince güldüm. Üçüncü çocuklarını babası taşıyormuş gibiydi. Normalde çok karizmatik adamdı ama Ayaz’ın annesi Sanem Teyze yemekleri neredeyse adamın kucağına yaydığı için adam kilo almaya başlamıştı.

“Hımm,” diye mırıldandı Masal ellerini Ayaz’ın deri ceketinin yakasında dolaştırırken.

“Uzatmayıp öpüyorum ben o zaman?” dedi Ayaz. Masal bakışlarını gözlerine çıkarıp kıkırdadı ve dünyalar Ayaz’ın olmuş gibi parlama ilişti Ayaz’ın gözlerine.

“Bence de,” dedi Masal hâlâ gülerken.

“Gülüşüne âşığım, gülüşünden öpmeye ihtiyacım var. Ne halt yiyeceğim ben?”

Ayaz’ın lafıyla Masal’ın gülüşü yavaşça gülümsemeye döndü. Masal da bana böyle baksa ben de âşık olurum açıkçası. Ayaz’a hak veriyordum bu yüzden. Birbirlerine hakaret ediyorlardı ama en çok da birbirlerine gülümsüyorlardı.

“Bu yüzden beni öpmelisin,” diye araya girdiğimde Ayaz bakışlarını bana çevirme gereği duymadan “Anıl hadi ikile abicim. Hatta üçle dörtle. Kaybol buradan,” dedi. Bir umutla Masal’a baktım. Elini hafifçe kaldırdı ve bana defolup gitmemi söylemesinin kısa yolunu yapıp elini salladı. Ayaz Masal’ın bu hareketine sırttı.

“Vay be. Demek istenmiyorum.”

Beni umursamadılar. Vıcık vıcık öpüşmelerini izlemek istemediğim için arkamı döndüm. “Bak gidiyorum ha,” dediğimde yine takmadılar. Herhalde öpüşmelerinde çıkan şu sesi bana ithafen yapmışlardı.

Bence kalmamı istiyorlar, dedi bir tarafım. Ayaz’ın tekmesini yiyen tarafımsa *İkile buradan,* deyip Ayaz’a uydu. Gözlerimi devirip ilerlemeye başladım. Saatlerdir benimle ilgilenmişlerdi ve şimdi birbirleriyle ilgilenmek istiyorlardı.

Açıkçası moralimi düzeltebilmişlerdi ama şimdi onlardan ayrılıp da tek başıma kaldığımda yine bok gibiydim. Alev'le tanıştığımız, daha doğrusu bana yanlışlıkla taş attığı parka doğru ilerlerken eşofman üstümün kapüşonunu başıma geçirip ellerimi de ceplerime yerleştirdim. Serin olmuştu.

Bence o taşı bilerek atmıştı. Taşa benzediğimi düşündüğü için. Taş gibi çocuksun demek istemişti yani ama bunu Ayaz'a söylediğimde bana ağzında cips varken gülmüştü ve "salak" diye düşüncelerini dile getirmişti.

Kim ne derse desin bence öyleydi.

Parkın demirle ayrılmış yerinden geçtikten sonra elimi beton zemine yaslayıp oturdum ve ayaklarımı denize doğru sarkıttım. Aklıma küçükken izlediğim bir film gelince ayaklarımı kendime çekip bağdaş kurdum. Tövbe şimdi köpekbalıkları benim ayak kokumun güzelliğini takip eder de ayağımı almak için gelirlerse falan...

Hep çevresinde olmama, her düştüğünde elimi uzatmama rağmen o nasıl benim olduğum yerden adımlarını çevirip elimi geri itebiliyordu? Onunla burada tanıştığım günden beri başkasıyla görüşmüyordum. Asıl tanışmamız Masalların evindeydi ama onu gerçekten tanımaya başladığım ilk yer burasıydı ve o ismimi burada öğrenmişti. İsmimi sorarkenki gülümsemesi geldi aklıma.

Birazdan köpekbalıklarına gerek kalmayacak ben ko-partacaktım kolumu bacağımı. Bana yüz kez siktiri çekmesine rağmen ben hâlâ nasıl onun kendini beğenmiş tavırlarını çekebiliyordum?

Çünkü salaksın, dedi zihnimde bir yerde Masal bana. Ayaz'sa *sikik* diye başka bir düşünce öne sürdü zihnimde.

"Geri zekâlı."

Bu düşünce zihnimden gelmemişti işte. Başımı iki yana çevirip sesin nereden geldiğine baktım. Karşımda duran eni boyu bir kız denize ters ters bakıyordu.

"Sana ne benim aşkımdan?" diye tısladım. Bakışlarını bana çevirdi ve kaşlarını çattı.

“Hayırdır?”

Hayır. Günahdır, demek istiyordum ama daha tanışmadığım bir kıza benim mükemmel esprilerimi bahşedemedim. Daha hak edip hak etmediğini bilmiyordum sonuçta. Görüp bir yerde paylaşmayacağı bir de altına benim ismimi yazmayacağı ne malumdu?

“Sen niye bana geri zekâlı dedin?” diye sordum bu sefer. Bana baygınca baktı.

“Sana demedim ama keşke sana deseymişim.”

Bir de sen vur sumo kız. Biraz tontiş biraz ponçık bir kiloya sahipti. “Kime dedin o zaman?”

“Sana ne?”

“Tamam,” deyip önüme döndüm ve ellerimi betondan aşınmış taşlarda gezdirmeye başladım. Yanıma oturdu ve bacaklarını sarkıttı.

“‘Söyle’ diye uzatmayacak mısın?”

“Hayır,” dedim direkt. Bana demediğine göre kime dediğinin bir önemi yoktu.

“Bizim sitedeki çocuğa dedim. Yani burada değil ama onu düşünerek dedim.”

“Oysa ki uzatmamıştım,” diye homurdandım. Beni umursamayıp anlatmaya devam etti.

“Kilomla dalga geçip duruyordu. Fotoğraflarımı çekip altına bir şeyler yazıp okuldaki herkese yolluyordu. Ben yürüdüğümde depresyon oluyor şakası yapıyordu ve ben de sonra çok sinirlendim. Normalde yapmayacağım bir şey yaptım. Ona yumruk attım. Hemen bayıldı zaten. Keşke ilk geri zekâlı dedikten sonra yumruk atsaydım çünkü o bayıldıktan sonra söylediğimde duymamıştı.”

“Disiplin yedin mi?” diye sordum denizi izleyen ela gözlerine bakarken. Aslında beyaz teni, çıkık elmacık kemikleri ve o gözleriyle güzel bir kızdı. Kilosu vardı birazcık o kadar. Tamam pek “birazcık” kategorisinde değildi. Kilo-yu sorun eden insanlardan değildim. Daha doğrusu insan

olduğum için kiloyu sorun etmiyordum. O kızın gerçekte ne yaşadığını bilmiyorken onu dış görünüşüyle vuramazdım. Hem bu kız bana tanıdığım birini hatırlatıyordu. Kim olduğunu çözememiştim ama bakışlar bende dejavu etkisi yaratıyordu.

“Okulun dışında yumruk attım. Yemedim yani.”

Her şeyi fazla açıklaması ve konuşmayı bu kadar çok sevmesine Alev de imrenmeliydi. Aslında sessiz bir kız değildi ama benim yanımda hakaret etmediği zamanlar sessiz kalıyordu.

“Sence çok kilolu muyum?” dediğinde odaklandığım betondan gözlerimi tekrar ona çevirdim ve oturduğu için daha da belirgin olmuş kilosuna baktım. Dudağımı büzerken “Yani çok da...” diye mırıldandım.

“Öyleyim değil mi?” Gözlerine baktım. Kızarmışlardı. Alev’in ağlamasının çok daha güzel olduğuna yemin edebilirdim ama bu kızın ağlaması da beni üzmüştü.

“Bir yıl kadar önce çok güzeldim. Yani herkes öyle söylediler. Sonra yaşadığım bir şey yüzünden...” Yüzünü eğdi ve tişörtünün uçlarıyla oynamaya başladı. “Antidepresan ilaçlarına başlamak zorunda kaldım ve onlar çok hızlı kilo aldırıyor. Ayrıca sigara ya da alkole vurmaktansa yemeğe vurdum. Her üzüldüğümde sıkıldığımda kızdığımda yemek yemeye başladım. Ve işte...” deyip kendini gösterdi. Aslında şimdi alıcı gözüyle baktığımda çok da fazla kilosunu yoktu. Yetmiş falan olmalıydı ama boyu Masal kadar olduğu için ene gitmişti yedikleri. O yüzden çok fazlaymış gibi gözüküyordu. “Dalga geçilmekten bıktım. Herkesin sevdiği şeyler vardır değil mi? Ben de yemeği seviyorum.”

Ayaz olmasa bu kızla evlenebilirdim.

“Benim çok yemek yediğimi söylüyorlar,” diye devam ettirdi burnunu çekerken. Yavaş yavaş yanakları ıslanmaya başlamıştı. Beyaz yüzü şimdi ağlamasıyla kızarmıştı.

“Onları da ye,” dedim rahatlıkla. Bana baktığında omuz silktim. “Eğer seni üzüyorlarsa...”

“Evet bunu aklımda tutacağım,” diye dalga geçti. Güldüm ve dirseğimle karnını dürtüp telefonumu cebimden çıkardım. “Numaranı versene kız sevgililer gününde birbirimize mesaj atarız.”

“Numaramı mı istiyorsun?” dedi şaşkınlıkla.

“Arkadaş olabiliriz ve beraber sandviç yiyebiliriz,” dedim rehberine girerken.

“Sandviçler...” diye düzelttiğinde sırıtişım genişledi. “Bence mesajlaşmak için sevgililer gününü beklemeyelim,” dedikten sonra telefonu ona uzattım. Numarasını yazıp tekrar bana verdi. Kaydetmek için rehberine girdiğimde gözlerimi ona çevirdim. “Neydi ismin?”

“İrem.”

İrem’le iki üç tane hamburger devirdikten sonra eve gitmek için Ayazlarla ayrıldığımız yerde bıraktığım motoruma ilerlemeye başladım. Motorumun yanında birini gördüğümde adımlarımı hızlandırdım ve ellerimi cebimden çıkardım. Ayaz için Hüsno neyse benim için de bu motor öyleydi.

Elimi yumruğa hazır bir şekilde adamın omzuna koydum. Bakışlarını bana çevirince elimi yavaşça omzundan çektim ve yumruk yaptığım elimi gevşettim.

“Bakıyorum da dönmüşsün. Hoş gelmişsin falan filan ama motorumun çevresinde dolanma,” diye homurdandıktan sonra motor oturağının üstündeki kaskı aldım. Başıma takacakken Mert’in konuşması dikkatimi çekince elimde tutmaya karar verdim.

“Hoş geldim falan filan ama Ayaz’ı hâlâ göremedim.”

“Yerinde olsam görmek istemezdim,” deyip kalçamı motora yasladım ve bu hareketimle onu geriletmiş oldum. Motorumdan ne kadar uzaktı o kadar iyiydi.

“Bir bildiğim var herhalde,” dedi sırtıışı genişlerken.

“Ama bak, Masal’ı gördüm. Saçlarının uçlarını boyamış ve pantolon giymeyi bırakmış. Kötü olmuş diyemem.”

Ayaz’ın bir numaralı dostu olarak tekrar yumruğumu hazır tuttum. Onun sevgilisine söylenen söz, benim sevgili-me söylenen sözdü. Ayrıca Masal’ın da kardeşim olduğunu düşünürsek... Yumruğumu sıktım.

“Sen yokken çok şey değişti Mert. Eski Ayaz yok artık. Yani Masal’a karşı herhangi bir hareketinde seni dövmele bırakmaz.”

“Biliyorum,” dedi kollarını birleştirip. “Ben yokken ne olup bittiğini biliyorum.”

Ayaz olsa “götümüze GPS mi taktın lan?” diye alaya vururdu sonra da Mert’in yüzüne vururdu.

Bana neredeyse her gün tokat atıp kovan kızı bilirse ona inanacaktım. Gerçi cevap pek zor değildi.

“Hayırdır Mert? O kadar gündür ne olduğunu nasıl biliyorsun? Banyoma kamera yerleştirdiysen gördüğün görüntüler için şimdiden özür dilerim.”

Sırttı. Bir ara bu çocukla çok yakındık ta ki Ayaz’la kavgaları olana dek ama aramız bozulmadan önce beraber az içmişliğimiz yoktu.

“Aranızdaki kızıl olanla ilişkimi ilerletmiş olabilirim. Buluşmalar görüşmeler falan. Bayağı sevgili gibiyiz.”

“Kim?” dedim kızıl olan kişileri tararken. Sadece Hande vardı aramızda ama o da Atalay’la sevgiliydi zaten. Nasıl Mert’le birbirlerine yürüyebilirlerdi ki?

“Hande,” dedi Mert rahatlıkla ve ben o an rahatlığına sokmak istedim.

“Çok boş konuşuyorsun,” diye homurdanıp bir bacağını motorun diğer tarafına attım. Yalan söylüyordu. Hande’yle şu sıralar eskiye göre çok konuşuyorduk ve bana anlattığı moda dışında olanlar Atalay’la ilgiliydi. Atalay’ı aldatmazdı.

“Öyle mi? Bana inanmıyorsan Hande’den öğrendiğim birkaç bilgiyi seninle paylaşabilirim.”

Başımı ona çevirip ters bir şekilde “Lütfen,” dedim.

Başını yana eğdi ve sırtışı genişledi. “Egemen’in Masal’dan hoşlandığını, Ayaz’la Masal’ın ayrılıp barıştığını, senin Alev diye bir kıza tutuklu olduğunu, Ayaz’ın ailesinin ve kendisinin başının belada olduğunu biliyorum. En çok şaşırdığım da Masal’la Ayaz’ın yatmış olduğu.”

Mert’e güvenmiyordum ama bunları başka nasıl öğreneceğini de bilmiyordum. Hadi Egemen’in Masal’dan hoşlandığını, barlardan benim Alev’le olan –ya da olmayan- ilişkimi öğrenebilirdi ama Ayaz’la Masal’ın birlikte olmuş olduğu gerçeğini nereden öğrenebilirdi? Ben bile şu an öğreniyordum ki zaten beni ilgilendiren bir şey değildi. Özellikle Mert’i ilgilendiren bir şey hiç değildi.

Hem şu Ayaz’ın başının belada olduğu kısmını anlayamamıştım.

“Ayaz ne alaka?” diye sorduğumda sırttı. “Demek ki diğerleri için Hande doğru bilgiler vermiş.” Ona attığım bakışla boğazını temizledi ve devam etti. “Bilmiyor musun? Daha doğrusu Ayaz söylemedi mi? Hafta sonu ihale var, bil bakalım karşı tarafta kim var?”

“Sen mi? Bildim mi? Ne olur bana sandığım kadar zeki olduğumu söyle,” diye dalga geçtim. Bana ters ters baktı. “İhaleyi kaybederlerse ki kaybedecekler...” Sinsi sırtışına sıçmak istedim.

“...bu iş için ayarladıkları mallar da planlar da boşa gidecek çünkü arazi bize kalacak ve tazminat da ödemeleri gerekecek. Ayrıca ellerinde kalan malların maliyetleri de yüksek. Hem malları hem de tazminatı ödemeleri gerekecek. Tazminat neyse de malları ödemek kolay olmayacak çünkü Ayaz’ın malları kimden aldığını bilmiyorsan da çüş derim artık.”

Başımla onayladım. Biliyordum. Ayaz başarılı bir işadamıydı ama iyi bir işadamı değildi. Fazla iş yapmazdı ama yaparken de ona en fazla katkı sağlayacak işi en fazla gider sağlayacak yollarla yapardı. Tehlikeli işlere bulaştığını biliyordum ama bunu ne ben gün yüzüne getiriyordum ne de o getirsem bile beni umursayacaktı.

“Dua edin de hafta sonuna kadar iyi biri olayım.”

Vahiy inmesinden falan bahsediyordu herhalde.

“Yoksa halkın kahramanı Ayaz Barkın'ı muhtemelen bir daha göremeyecek duruma getirecekler,” dedi alayla.

Her zaman beni koruyan taraf Ayaz olmuştu. Sıkıştığım-
da, sıkıştırdığımda arkamda hep Ayaz vardı. Beni pek sevmiyormuş gibi gözükse de kaç kez kendini tehlikeye atmıştı benim arkamı kollamak için. Şimdi ben de bir şeyler yapabiliyordum gibi geliyordu. Mert'le konuşmam gerekiyordu.

Motordan inip kaskı oturlan yere koydum ve Mert'e dönüp kolumu omzuna attım.

“Ee? Bir yemek yer miyiz?”

Ne? Yemek yerken de konuşabilirdik değil mi?

Masal'dan...

“Anne,” dedim sızlanarak. Elini kaldırdı. “Elimle konuş” dermiş gibi bir hâli vardı. Gözlerimi devirdim. Kırklarındaki kadın neden böyle şeyler yapma gereği duyardı ki? “Ben karışmam. Baban ne diyorsa odur.”

“Ya geç kalmayacağım diyorum. Bak kaç gündür izin istemeden çıkıyorum, yine çıkarım görürsünüz.”

Elini indirip vücudunu bana döndürdü ve bir adım geri-
lememe neden olacak bakışlar attı. “Ayaz bu kadar önemli mi? Ailenle aranı bozacak kadar...”

“Ayaz'la buluşmayacağım.”

Yalan.

“Öyle mi?”

“Kesinlikle doğru.”

Çattığı kaşlar gevşedi. Normalde zeki bir kadındı ama hamilelik hormonlarından düşündüğü tek şey bir an önce işini bitirip televizyonundaki pembe diziye kavuşmaktı. O küçük velet doğduğunda bütün ailenin oturup pembe dizi izleyeceğini düşünüyordum. Boyundan büyük iki çocuk -pekâlâ sadece Umut ondan uzundu- yaptıktan sonra hangi akla sen bir çocuk daha yapıyorsun ki? Hepimizin hayatı renksizleşecekti. Öyle düşünüyordum.

“İyi. Akşam olmadan gel. Vallahi bu sefer babanla ben uğraşmam direkt ikinizi iletişim hâline sokarım.”

Öpücük atıp mutfağın çıkışına ilerlemeye başladım. “Gelirken istediğin bir şey var mı?” dedim iyi evlat gibi görünürken. Aynı zamanda odama doğru koşturuyordum. Ayaz aşağıda bekliyordu ve annem kapının önünde kamp kurduğu için çıkamamıştım.

Titreyen telefonumu yatağın üzerine atıp dolaba yöneldim. “Kuru pasta alsana,” diye bağırdı mutfaktan. Biri şuna bu sesle bağırsa yanlışlıkla doğurabileceğini söylemeliydi.

“İyi tamam. Parayı hazırla,” diye bağırdım ben de. Sonuçta benim doğuracak çocuğum yoktu değil mi?

Lacivert renkli kalın askılı bir elbiseyi aldıktan sonra elbisenin kenarına sıkıştırdığım kahverengi kemerini de aldım. Bu elbiseyi çok çok seviyordum. Yani iki günde ne kadar sevebildiysem. Hande’yle birlikte almıştık çarşıdan ve iki üç gün oluyordu.

Sabah dünkü içkinin bıraktığı etkiden kurtulmak için aldığım duş sağ olsun saçımla uğraşmama gerek kalmamıştı. Elimle saçın ayrımını ayarladıktan sonra sabah duş aldığım için hafif dalgalı saçlarımı omuzlarımdan geriye ittirdim. Ayağıma spor ayakkabı giydikten sonra beyaz çanta alıp içine telefonumu ve sakız kutumu attım.

Apartmandan çıkıp arabayı gördüğümde telefonum yüzüncü kez falan titriyordu herhalde. Ayaz arabanın camını

açıp bana ters bir bakış attığında dikildiğim kapı önünde hareketlenip arabaya bindim.

“Zahmet etmeseydin. Şimdi ineceksin zaten.”

Kapıyı kapatırken ona bakıp sorgularcasına kaşlarımı kaldırdım.

Alayla sırıttı. “Sen kimsin unuttum.”

Gözlerimi devirdim. “Çok bekletmedim Ayaz,” dediğimde kaşlarımı kaldırdı. “Tamam, çok beklettim ama bana değer değil mi?” deyip şirince sırıttığımda motoru çalıştırırken güldü. “Beklediğime göre öylesin.”

Gülümserken emniyet kemerimi taktım. “Nereye gidelim?”

“Her zamanki buluşma mekânımıza gidelim,” dediğimde güldü. “Neresiymiş o?”

“Sizin ev,” dedim uzanıp onun da emniyet kemerini takarken. Tekrar güldü ve ben de gülümsedim. Gözlerini emniyet kemerini takmak için ona doğru uzanmış ellerime sonra da gözlerime çevirdi. Ufak bir gülümseme bahşedip tekrar yola döndü. Ben de emniyet kemerini taktığım için arkama yaslandım.

“Ee, ne yapacağız?”

“Öpüşüp pizza yiyeceğiz.”

“Güzel plan,” diye mırıldandım kendi kendime. Duyup sırıttı ve göz kırptı. Fazla göz kırpmazdı. Alayını sırıtışına ya da sözlerine yüklediği zamanlar kırpıyordu gözünü.

Evlerine geldiğimizde indim ve Ayaz da indi. Biraz gergin olduğunu hissediyordum ama nedenini anlayamamıştım. Nasıl olsa bir ara sorardım. İçeriye girdiğimizde Ayaz anahtarı tek atışta portmantodaki tabağa tutturup ceketini de üstüne attı. İşte sevgilim!

“Atalay?” diye seslendi girişte ilerleyip çevreye bakarken.

“Piç, diye seslenmedim diye cevap vermiyorsan bak...”

Güldüğüm için devamını getirmedi ve bakışlarını omuzlarının üstünden bana çevirdi.

“Yokmuş,” dedim omuz silkip sırtırken.

“Hadi gel öpüşelim,” dedi direkt. Kahkahayı bastım.

“Seni tanımasam sapık olduğumu düşüneneğim.” Bu dediğime ikimiz de güldük. Ayaz sapığın önde gideneydi. Gerçekten onun gibi biri normalde bana itici gelirdi. Yalaka insanlardan nefret ederdim ama Ayaz’ın yalakalığı da bir bana bir de annemeydi. Bazen de Hayriye Teyze’ye.

Ona doğru yaklaştım ve uzattığı elini tuttum. “Üzerine rahat bir şeyler vereyim. Kendimize abur cubur hazırlarız. Daha doğrusu sen hazırlarsın ben senin kalçanı izlerim.”

“Niye sen hazırlamıyorsun?” dedim merdivenlere yönelirken. Başını bana çevirip sırttı. “Yoksa kalçanı mı izlemek istiyorsun?”

“Onu şimdi de yapıyorum,” dedim. Önden ilerleyip tuttuğu eliyle beni çektiği için kalçası HD görüntüdeydi resmen.

Boşta olan elini kaldırdı ve beni taklit ederek “Seni tanımasam sapık olduğumu düşüneneğim,” dedi. Sırttım. Ayaz’ın odasına girdiğimizde açık pencere yüzünden kapıyı bıraktığımız gibi kapı kapandı.

“Bu öpüşmemiz için bir işaret bence,” dedi Ayaz dolaba yönelirken. Çantamı kenara attıktan sonra duvara yaslanıp onu izlerken güldüm. Onun yanında ne çok gülüyordum böyle?

“Tişörtü ben seçeneğim,” dedim dolaba yönelirken. Şansım varsa geçen gün gördüğüm ve çalmaya ant içtiğim (!) tişörtü bulabilirdim.

Bir iki adım gerileyip dolabın önüne geçmeme izin verdi. Ayaz’ın kendine has kokusu burnuma dolarken gülümse-dim ve elimi kıyafetlerin üzerinde gezdirdim.

“Bir tişört olamadım,” diye homurdandı Ayaz arkamdan. Elimini onun üzerinde gezdirmeyi ben de istiyordum ama utanç denilen bir şey vardı. Hem de Ayaz’ın diline düşerdim.

O tişörtü bulamasam da koyu kırmızı renkte üzerinde siyah büyük çizgiler olan tişörtü aldım. Güzel gözüküyordu.

Büyüklüğü yüzünden bende çuval gibi duracak olmasına rağmen Ayaz'da iyi duracağına emindim.

Tişörtü yatağa bıraktım. Ayaz arkama geçip “Yardım edeyim,” dedi ve ellerini elbisenin askılarına getirdi. Yavaşça omuzlarımdan düşürürken karşımdaki duvara odaklanmışım ama o duvar dışında her şeyi görüyordum. Askılar omuzlarımdan düşerken kemer yüzünden elbise düşmemişti. Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve elini karnıma getirip sırtımı göğsüne yaslamamı sağladı. Eli kemeri açtıktan sonra aramızda biraz mesafe açtı ve elbise yere düştü.

Önüme geçip yataktan tişörtü aldı ve bana döndü. Gözlerinin gözlerimde olması şaşırtıcıydı. Karşısında iç çamaşırlarımla duruyordum sonuçta. Tişörtü kaldırdığında ben de kollarımı kaldırdım ve beni giydirmesine izin verdim. Kollarımı indirip tişörte yasladığımda başımı eğdim ve tişörtün nereme geldiğine baktım. Dizlerimden iki karış üstteydi. Ayaz eğilip elbisemi yerden aldı ve yatağın üzerine attı.

Yere eğilip spor ayakkabılarımı da çıkarttım. Ayaz yere yaslanan çıplak ayağıma baktı. “Sana kedili panduf alacağım. Burada giyersin.”

“Ben de sana aslanlı alayım mı?” dedim ayakkabıyı dolabın kenarına koyarken. Altındaki pantolonu çıkartıp dolaba yürüdü ve bir eşofman altı alıp giydi.

“Ayağıma giymem.”

“Nasıl giymeysin? O kadar para veriyorum,” dedim alayla.

“Giymem demedim. Ayağıma giymem dedim,” dedi omzunun üstünden bakarak.

“Ayaz,” diye tısladım. Kahkaha attı. Cidden bu çocuk çizgi film yerine ayıp şeyler izlemiş olmalıydı küçüklüğünde.

Üzerindeki tişörtü çıkarıp top yaptıktan sonra odasındaki banyonun açık kapısından kirlilerin üzerine attı. Bana döndü ve başıyla yatağının karşısındaki duvara yaslı plazmayı gösterdi.

“Bir PES atalım mı?”

“Ağlatamam,” dedim havalı kızların aksine.

“Ağlattın zaten,” dedi konuyu başka bir yere çekerek. O oyunu açarken ben de yatağın ucuna oturdum. Bir insan ağlarken bile bu kadar güzel gözükebilir miydi? Ben ağladığımda ellememiş olsam bile saçlarım karışırdı, burnum kızarırdı. Gözlerimi zaten anlatmıyordum bile ama Ayaz... Öylesine mükemmeldi ki ağlattığım için hem üzülüyor hem üzülüyordum.

Oyun kollarını alıp birini bana uzattı ve diğerini kendisi alıp yatakta yanıma oturdu. “Aman Allahım çok romantik,” diye dalga geçtim kola bakarken. Aklıma dün Ayaz’ın bana verdiği sigara paketindeki papatyalar geldi ve sııttım.

Ayaz da dediğime sııttı. “Dur daha sana gol atayım o zaman göreceksin romantikliği.” Kahkaha attım. O takımları ayarlıyordu sanırım ama ben boş boş ekrana bakıyordum.

Oyun başladığında direkt durdurdum. “Sen nesen şimdi?”

“Fenerbahçe.”

“Hangi renk oluyor o?” dedim ekrana bakarken. “Formaları lacivert olan,” dedikten sonra burnumu sıktı. “Ayrıca burada turuncu kart yok. Haberin olsun.”

Kıkırdadım ve elini burnumdan ittirdim. Beraber bir otelin bahçesindeki parkta futbol oynadığımız gün turuncu kart diye bağırıyordum ve dakikalarca gülmüştü. İşte düzenli olarak rezil oluyordum ben de hayatım böyle geçiyordu.

“Ben hangisiyim?” dedim bu sefer.

“Senden iğrenmemem için Galatasaray yapmadım. Maazallah sonra seni öpmek istemem falan. Beşiktaş’sın.”

“Hey,” dedim sinirle. “Ben Galatasaraylıyım.”

Dudakları aralandı. Kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Bunu söylememeliydin. Sevgilim Galatasaraylı. Lan ben arkadaşlarıma bunu nasıl söylerim?”

Ayağımı dizimden kırıp yatağa yaslarırken belimden yukarısını ona döndürdüm ve ters ters baktım. “İstersen eski sevgilim Galatasaraylı dersin ha?”

Kaşları hemen indi. “Kızım sen benden ayrılamazsın. Ben senden ayrılırım. Prensip bu.”

“Nedenmiş?” Neredeyse böğürmüştüm. Yüzünü buruşturduktan sonra “Birimiz ayrılсын da kim ayrılıyorrsa ayrılсын,” diye dalga geçti. Kolu ona fırlattım. Kalkacağım sırada bileğimden tutup çekti ve üzerine doğru düştüm. Yatakta uzanıp beni de üstüne çekti ve iki yanına düşen saçlarımın arasından gözlerine baktım.

“Ah şimdi arkanda olacaktım,” diye bütün romantikliği bozdu. Bir elim tişörtün arka kısmını kimse görmüyorsa bile kapattı ve üzerinden kalkmaya çalıştım ama izin vermedi.

“Güzelim fark ettim de Galatasaraylı olman bir şey değiştirmiyor,” dedikten sonra bir elini enseme getirip başımı eğmemi sağladı ve öptü. “Seni hâlâ öpmek istiyorum.”

“Ama senin Fenerbahçeli olman bir şeyi değiştiriyor, güzelim,” dedim sonuna doğru sesimi dalgaya alarak.

Sırıttı. Ne bekliyordum ki benim gibi trip atmasını falan mı? “Neyi değiştiriyormuş Fenerbahçeli olmam?” dedim ben.

“Ne? Yoksa bana dokunmaya mı başlayacaksın?”

“Evet dokunacağım. Böyle tam yüzüne...” göstermek için sinirle elimi kaldırdım ama yaktan desteğimi almış olduğum için hızla vücudum Ayaz’a yapıştı ve burunlarımız çarpıştı.

“Yer çekimini seviyorum,” dedi Ayaz burnunu burnuma sürterken.

“Sanırım ben de,” diye mırıldandım elimi Ayaz’ın saçlarına götürürken. Belimi sardığı elinin başparmağıyla bel boşluğumu okşamaya başladı.

Öpmüyordu ama öpebilecek kadar yakındaydı. İkimiz de gözlerimizi kapatmıştık nefeslerimizi hissediyorduk. PES de palavra olmuştu. Zaten o takımla hayatta kazanamazdı.

Elini belimden yukarılara yavaşça çıkardı ve nefesimi titrekçe üfledim.

Diğer eli tişörtümden içeri girdiğinde sanki evren bize kapak koyuyormuş gibi telefonum çalmaya başladı. Ayaz homurdanırken kıkırdadım ve üzerinden kalkıp kapının kenarına attığım çantamın içinden telefonumu çıkardım.

“O telefonu aldığıma pişman oldum,” dedi Ayaz. Hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum ve bu çok komik geliyordu. Hande'nin aradığını gördüm ama açmadan çağrı bitti. Telefonu görebileceğim bir yere koyarken önemli bir şeyse tekrar arayacağını düşünüyordum. Birkaç dakika dikilip bekledim ama aramayınca yatağa doğru ilerlemeye başladım. Hande aradığında genelde önemsiz şeyler olurdu ve saatlerce alıkoyardı. Yanımda Ayaz olmasa seve seve onunla boş şeylerden konuşurdum, ben de boş bir insandım ama şimdi Ayaz vardı.

“Ee, PES atıyor muyuz?” dedi doğrulduktan sonra ayaklarını yataktan sarkıtıp yere basan Ayaz.

“Sen o takımla yenileceksin,” dedim.

İki elinde de kol vardı ve birini bana uzatırken “Hareket çektiğimi düşün,” dedi. Sırtıp kolu aldım ve ayaklarımı yataktan yere sarkıttım. Yatağı yüksek olduğu için sadece parmak uçlarım yere değiyordu. Ayaklarımı sallayarak Ayaz'ın oyunu başlatmasını bekledim.

Başlattığı gibi tekrar durduğumda sırtarak bana baktı. “Yine ne var kedicik?”

“Sen hangileriydin?”

“Kırmızı,” dedi. “Topu lacivertlere at o yüzden.”

“Tamam,” diye mırıldanıp önüme döndüm ve söylerkenki sırtışı aklıma gelince başımı ona çevirdim ve gözlerimi kıstım. “Pislik. Ya anlamasaydım?”

“Kesin ben kazanacaktım,” dedi ve oyunu başlattı. “Lacivert,” dedi üstüne bastıra bastıra. “Lacivertler benim. Canın sıkıldıkça lacivertlere de atabilirsin topu. Benim için fark etmez.”

Boş elimi ona gösterdim. Hareketimi görüp dudağını büzdü. “Pekâlâ, canın sıkılmayacak demek ki!”

Güldüm. Ayaz bana kolu nasıl kullanacağını anlattıktan sonra sonunda oyuna başlayabilmiştik. İlk golü o atınca suratımı astım ama bir şey demedim. İkinci ve üçüncü gol de ondan gelince dizlerimi yatağa yasladım ve doğrulup sinirle kolu tuttuğum elimi savurdum.

“Bana ne! Benim kolum bozuk!”

“Kızım onlara kaç para baydım biliyor musun? Havuzun içinde bile oynarım ben onlarla. Bozuk değil.”

“O zaman değiştirmek istememi de reddetmezsin,” dedim tek kaşımı kaldırmaya çalışarak. Elini kaldırmaya çalıştığım kaşıma getirdi ve indirdi.

“Mızızıcılığın bir taraflarına koydun,” deyip bileğimden tutarak beni oturttu ve kolu uzattı. Kolların bağlantılarını da değiştirdikten sonra tekrar oyunu başlattık.

Top benim adamlarım, bebeklerim, bir tanelerimde ilerlerken kahkaha attım. “Bak kol bozuk demiştim.”

“Ha? Ne diyorsun?”

Bakışlarımı Ayaz’a çevirdim. Eşofmanının ipini bağlıyordu. Gözlerim pörtledi. “Sen oynamıyor musun iki saattir?”

“Neden?” deyip ekrana baktı ve topun bende olduğunu görüp kahkaha attı. Ben de Ayaz’dan top kaptım diye seviyordum meğerse adam oynamıyormuş bile.

Ayaz kolu aldığından saniyeler sonra topu da kapmıştı. “Ama ya!” deyip kolu yatağa fırlattım bilmem kaçınıcı golü yerken.

“Bizim kaleci çok boktan.”

“Onu da sen oynatıyorsun Masal,” dedi Ayaz keyifle beni izlerken. Dudağımı büzdüm ve elimle ekrandaki bir işe yaramayan kalecimi gösterdim. “Ama şu tipe bak Allah aşkına. Oynatasım gelmiyor.”

Güldü. “Şu oyuna bir de iddia koyalım mı ne dersin?”

“İddialardan pek hoşlanmadığını sanıyordum,” dedim kolu alıp yine otururken. “En sonki iddiadan sonra olan şey iddialara bakış açımı değiştirdi.”

Gözlerimi kaçırdım ve dudacağımı ısırdım. Birlikte olduğumuzdan bahsediyordu ve kalbimin midemde atması hiç de normal değildi.

“O yüzden oyuna iddia koyalım.”

“Kazanırsan sakız alırım.”

“Kredi kartın var mıydı senin ya? Nasıl alacaksın?” diye dalga geçti. Kıkırdadım.

“Kazanırsam bir sorumu cevaplayacaksın.”

Aklıma gelen tek soru “n’aber”di. Ayaz bana ne sorabilirdi ki? Her şeyimi benden iyi biliyordu zaten. “Ayaz bilmediğin bir şey yok,” dediğimde “Duymak istediğim var ama,” dedikten sonra kolu gösterdi.

“Tamam mı?”

“Ben kazanırsam...”

“Boşuna nefes yorma,” dediğinde omzuna vurdum. “Ya Ayaz!” diye çığırdım. Başını geriye atıp pis pis güldü.

“Domuzları uçururum kazanırsan.”

Hâlâ dalga geçiyordu. Somurttum. İlk oynayışımı ve hemen ortalığı dağıtmamı beklemiyordu herhalde. Hem o da çok iyi oynuyordu. Fazla işsiz olduğu her hâlinden belliydi.

“Başlat şunu,” diye tısladım.

Yanağımı sıktağında dudaklarım kıvrıldı. Oyunu başlattığında kola abandım. Dikkat ederek değil de Allah ne verdiyse tuşlara basmaya başladım. İşe yaramıştı. Top ayağımda koşarken doğrulup “Gidiyorum, gidiyorum, gidiyorum!” dedim mutlulukla. Ayaz topu aldığı anda oturdum ve somurtarak “Gidemiyorum,” diye mırıldandım. Ayaz kahkaha attı ve sonra bir gol daha attı.

“Çok muhteşemim,” dedi kendi kendine. Bu sefer ben kahkahayı bastım. Oyun sırasında durduk yere bu denir miydi? “O değil de geçenlerde yine muhteşemim.”

Ayaz Barkın işte. Açıklamaya gerek yok.

Topu kaptığımda çığlık attım. Parmaklarım gelişigüzel kolda gezinirken top kaleye girdiğinde çığlık atarak ayağa kalktım ve zıplamaya başladım.

“Gururum be! Bu ülkenin *Ronaldo*’suyum. Nasıl da attım golü? Gördün mü?” deyip Ayaz’a döndüm.

“Kendi kalendi yalnız.”

Zihnimdeki fon müziği hiçbir korku filminde yoktu. Kol elimden düşerken dizlerimin üzerine çöküp ekrandaki sayılara baktım. Hayatımda hiç bu kadar iğrenç sayılar görmemiştim.

Ayaz hâlime kahkahalarla gülmeye başladı. Buraya gelmeden önceki hissettiğim gerginliğinden eser yoktu şimdi ama benim de sakinliğimden eser yoktu şu an.

“Ülkenin *Ronaldo*’su değil Sabri’sisin.”

“Sus kolu fırlatırım,” dedim hâlâ ekrana bakarken. Tekrar güldü.

“Boş ver be güzelim. Verdiğin şey sayı olsun ne olacak?”

Bakışlarımı ona çevirdiğimde dudaklarını birbirine bastırdı. Bu şekilde tatlı durmasaydı kolla kafasını kopartmayı düşünüyordum. Bir de imalı şeyler söylüyordu ya! Ben burada kendi kaleme gol atmışım.

“Evinizde bir kutu hap var mı?” diye sorduğumda sırtı ve bileğimden tutup beni yerden kaldırdı ve yanına oturttu. Bir elini sırtıma bir elini yanağıma koydu ve “Bak Masal. Bu utancı ömrün boyunca taşıyacaksın ama intihara gerek yok,” dedi kendini ciddi tutmaya çalışırken.

Yüzüne tükürme isteğiyle büründüm. “Belki de seni öldürmek için soruyorumdur ha?”

“Yok,” dedi direkt. “Hap map yok.”

Güldüm ve tekrar kolu aldım. “Yapalım şu işi,” dedim derin bir nefes alarak. Dizi ve filmlerden aldığı repliğe güldü ve oyuna döndü. Yine top onun oyuncularında dönerken bir gol daha attı ve ben sıkıntıyla inledim ve kendimi yatakta geriye attım.

“Ya insan sevgilisi için biraz kötü oynar.”

“Doğamda yok güzelim,” dedi ve bana maç sonuçlarını gösterdi. Uzanırken kolu yüzüne fırlattım ama yüzüne gelmeden tuttu ve kendininkiyle birlikte kolları yatağa attı.

“Kol bozukmuş değil mi?” diye dalga geçtiğinde sinirle doğruldum ve üzerine atıldım. Zaten on tane gol yemiştım, birini de kendi kaleme atmıştım. Sonra iddiayı da kaybetmişim, hâlâ benimle uğraşıyordu.

Benimle beraber yataktan geriye doğru savrulduğunda kucağına düştüm ve küçük ellerimle geniş boğazını sıkmaya çalışıp güldüm.

“Seni öldüreceğim.”

Sırıttı. “Evet bunu fark ettim,” dedi elini sırtına götürmeye çalışırken. Burada boğazını sıkıyordum, o ondan değil de yere düşmekten etkileniyordu. Bu kadar mı güçsüzdüm ben?

“Ya hiç değilse boğuluyormuş gibi yapamaz mısın?”

“Hatırına mı?” dedi gülerken. Başımınla onayladım. Boğulma taklidi yaptığında kıkırdayıp ellerimi çektim. “Lanet olsun sen öyle tatlı olunca boğazını sıkasım gelmiyor.”

“Sıkamıyordun zaten.”

Ona ters ters baktım ve yumruğu gösterdim. Gülüp bana doğru uzandı ve elini belime yaslayıp beni öpmeye başladı. Bir anda bu nereden çıkmıştı anlamamıştım ama hoşuma gitmişti. Ellerimi saçlarına çıkarıp parmaklarıma doladım ve öpüşüne karşılık vermeye başladım.

Alt kattan gelen gürültüyle dudaklarımız ayrıldı ve ikimiz de kapıya döndük. Ayaz yerden kalkıp “Dur,” dedi ve kapıya yöneldi. Aklıma bin bir türlü senaryo gelirken ben de arkasından ilerledim. Geleceğimi biliyormuş gibi bana bakmamasına rağmen elini kaldırıp “Dur dedim,” diye tısladı ve kapıyı kapattı. Tırnaklarımı ağzıma götürdüm ve ayağımla ritim tutarak beklemeye başladım. Aşağıdan bir gürültü daha geldiğinde hızlı adımlarla odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim.

“Atalay kes şu sikim şeyi. Biraz önce parçaladığın benim en sevdiğim okuma koltuğumdu.”

“Sen okuma yapmazsın. Bırak palavrayı,” diye bağırdı Atalay sonra bir gürültü daha geldi. Kaşlarımı çatıp salona girdim. Atalay eline geleni duvara fırlatıyordu. Sinirini eşyalardan çıkarmak bu ailede genetikti galiba.

“Bu koltuğumun olmayacağı anlamına gelmiyor,” dedi Ayaz alayla. Atalay elindeki vazoyla Ayaz’a yöneldiğinde Ayaz’ın yerine ben bağırdım. Atalay’ın ilgisi bana döndüğünde önce üstüme sonra da Ayaz’ın üstüne baktı. Ayaz’ın sert bakışlarıyla tişörtü aşağıya çekiştirmeye çalıştım. Kalçamın hemen altında biten bir tişörttü ve altımda sadece iç çamaşırım vardı ama Atalay’ın geleceğini hem de böyle bir şekilde geleceğini tahmin edememiştim.

Atalay elindeki vazoyu duvara fırlattı ve ilgisini bizden almış oldu. “Ne oluyor?” dercesine Ayaz’a kaş göz yaptım. Ağzını oynatarak “Git üstünü giyin,” dedi.

Gözlerimi devirdim. Salondan çıkacağım sırada kapı gürültüyle çalındığında nefesimi dışarı üfledim. Neydi bu gürültü aşkı?

Ben kapıya yöneldiğimde Atalay bileğimden tuttu ve salona çekti. “Açma.”

“Kim ki?” dedim elimi kurtarmaya çalışırken. Atalay çok sinirli gözüküyordu. “Pisliğin teki!” diye bağırdı.

Yüzüme doğru bağırmasıyla başımı geriye doğru çektim. Birkaç saniye sonra Ayaz yanımızda bitmişti zaten. Atalay’ı sert bir şekilde ittirdiğinde zaten güçlü bağırmasına rağmen güçsüz gibi görünen Atalay bileğimi bırakıp geriye doğru düştü. Ayaz elimden tutup kendine çekti.

Atalay kalkma gereği duymadan bacaklarını birbirine çekti ve kollarını sardı.

Onu hiç bu hâlde görmediğim için yardım etmek isteğiyle ona doğru ilerlemeye çalıştım. Ayaz beni durdurdu ve tekrar kendine çekti. Kulağıma “Sinirli,” diye fısıldadı.

Başımla onayladım. Ayaz beni orada bırakıp Atalay'a ilerlemeye başladı. Ona doğru eğildi ve "Ne oldu kardeşim?" diye sordu sakince.

Onları gerçekten kardeş olarak gördüğüm nadir anlardandı.

Atalay sakinliğin yanından bile geçmeyen bir ses tonuyla konuştu. "Beni aldattı."

Bölüm 22

Bakışlarım geniş odada gezinirken parmaklarımla oynuyordum. Odanın neresine bakıyor olursam olayım vazunun ne renk olduğundan, masanın daire olup olmadığından ya da duvarların olup olmadığından emin değildim. Aklımda Atalay ve Hande vardı. Ve...

Oynadığım parmaklarım serbest kalsa da çok geçmeden yüzümdeki yerlerini almışlardı. Yüzümü sıvazlarken bana bile bu kadar dokunan şeyin, hemen yanımda sessizce oturan adama ne kadar dokunduğunu düşünüyordum.

Hande benim çocukluk arkadaşımды. Annemdi, bazen ablamdı, bazen de benden küçük olurdu ve ben ona abalık yapardım. Anneme özenip terlik attığı da çok olmuştu, babama özenip telefonumu elimden almaya çalışması da. Tabii ki alamamıştı ama bu konumuz değildi.

“Bir yanlışlık olmalı,” diye mırıldandım. Saatlerdir sessiz kalan salonun nefes alış verişlerimiz dışında bir sese ihtiyacı vardı. İlk duyduğumuzda Ayaz da ben de bir şey diyememiştik. Ne denilebilirdi ki? Ben ortamdan biraz uzaklaşabilmek için üst kata çıkmıştım ve üstümü değiştirmiştim. Değiştirirken de o kadar oyalanmama rağmen yine de aşağı geri indiğimde çok zaman geçmemişti ve yine aynı gerginlik dolu odayı solumuştum. O gün sadece yanında olabilmıştık. Hiçbir şey söyleyemedim.

Kıpırdandığını duyduğumda elimi yüzümden çekip başımı yanıma çevirdim ve eğilip sehpaye içkisini koyan

Atalay'a baktım. İçmemiştir. Ben geldiğimden beri bir yudum bile almamıştır. Geldiğimde elindeydi ama beni gördüğü gibi dudagında tutmayı kesmiştir. Böyle biriydi işte. Rahatsız olabileceğimi düşünmüştü ya da yanımda sarhoş olup saçmalamak istemediğini.

Düşünceli ve anlayışlıydı. Aramızdaki en olgun kişi oydu. Sadece bizden büyük olan yaşı değildi onu olgun yapan. Kişiliği de öyleydi. Hepimizi kollayacağını ve bunda zorlanmayacağını biliyordum. Öyle de yapıyordu zaten ama bu süre zarfında kendini savunmasız bırakmıştı ve o zarar görmüştü.

Ben hâlâ Hande'nin Atalay'ı aldatabileceği fikrine inanmıyordum ama eğer ki öyle bir şey olduysa neredeyse Atalay kadar üzülürdüm. Atalay'ı hiç var olmayan abim gibi görüyordum. O da beni küçük kardeşi. Hande ne kadar kardeşim olursa olsun, Atalay'a bunu yaptığı için ona kızmamış gibi yapamazdım. Hem yaptığı şey sadece Atalay'ı da ilgilendirmiyordu. Hepimizi ilgilendiriyordu. Hepimizin sırlarını iletmişti Mert'e. En çok da Ayaz'la benim birlikte olduğum konusunu söylemesine şaşırılmıştım. Kırılmıştım, kızmıştım, üzülmiştim. Tabii eğer, gerçekten söylemişse.

“Eminim Masal.”

Ellerimi kenetleyip çeneme yaslarken ters bir şekilde “Nasıl emin ola...” derken sözümü kesip tam gözlerime bakarken “Gördüm,” dedi. Sanki Atalay benim sevgilimmiş de beni başkasıyla basmış gibi hissetmişim birkaç saniye. Atalay'ı üzdüğüm için kahrolurdum. Daha da kahrolacağım bir şey varsa bunu Mert'le yapmış olacağımdı.

“Anıl'ın söyledikleri de buna açıklama getirdi. Arkadaşını koruma, lütfen.” Üzgün görünüyordu. Biraz kırgın ve bol bol da aldatılmış. Hande'yle Mert'i ne pozisyonda gördüğünü bilmiyordum. Sormaya da çekiniyordum açıkçası. Ayaz'la başka kızı bassam bunu tek başımayken bile tekrarlayamazdım. Utanç vericiydi en başında. Sonra da acı verici.

“Onu korumuyorum,” diye mırıldandım önüme dönüp spor ayakkabılarımın üzerindeki eğilmekten ve çömelmekten iz çıkmış yerlere bakarken. Hande'nin bunu gerçekten yaptığına inanamıyordum. Kardeşti hani. Arkadaştı. Ada gibi olmadığını, Ada'ya küfürlerini ileterek dile getirmişti. Oysa şimdi...

Telefonum titrediğinde koltuktan hafifçe kalkıp arka cebimden telefonu aldım ve tekrar oturdum. Ayaz arıyordu.

“Geç bile kaldı.” Atalay'a baktığımda dudaklarında gördüğüm gülümsemeyle ben de gülümsedim. Evet, Atalay haklıydı. Ayaz geç bile kalmıştı. Sabah onu arayıp görüşmek istediğimi söylediğimde bana şirkette olacağından falan bahsetmişti. Ben de Atalay'a uğrayacağımı söylemiştim ama o sırada arkada bir karışıklık çıktığı için kapatması gerekmişti. Şimdi mi aklına geliyordum beyefendinin? Öyle trip içerisinde falan değildim. Öyle olsaydım beyefendi yerine hanımefendi kullanırdım. Ben onun durumunu biliyordum. Anıl anlatırken o kısmı da geçmemişti. Şirketleri iflas eşiğindeydi ve her şey iki gün sonraki ihaleye bağlıydı. Ya işi alıp daha güçlü olacaklardı ya da kaybedip toparlamaya çalışacaklardı. Ayaz şirketi toparlayamadan o iş için bulaştığı pisliklerin onu toparlamamasını diliyordum. Ayaz zeki bir işadamıydı ama iyi bir işadamı değildi. Sırf da bu yüzden hafta sonu için korkuyordum. Bunu Ayaz'la hiç konuşmamış olsak da anladığım kadarıyla önemli bir mevzu. Tehlikeli bir mevzu.

Atalay da şirkete gitmek istemişti ama Ayaz kibar (!) bir yolla götünün üzerine oturması gerektiğini söylemişti. Bunu Atalay'ı düşündüğü için mi yoksa Ayaz'ın bahanesiyle bu şekilde bir işe yaramayacağı için mi evde bırakmıştı çözememiştim.

“Efendim?” dedim telefonu kulağıma yaslayıp boşa olan elimi bacaklarımın arasına sıkıştırırken. “Neredesin?”

“Sizin evde.”

“Ben evde yokum,” dediğinde gülüp “Ciddi olamazsın,” dedim. Çok değil birkaç saat önce konuşmuştuk onunla. Sabah konuştuk diyordum da buraya da sabah gelmişim zaten.

“Kim var evde?” diye sordu direkt. “Atalay,” dedim başını koltuk başlığına yaslayıp tavanı izleyen Atalay’a kısa bir bakış atıp. Onun adını söylememle bana baktı ama aslında ona seslenmediğimi fark ettiğinde tekrar tavana dikti gözlerini. Acaba ne görüyordu o tavanda? O gördüğü anlar kaç kez canlanmıştı zihninde? Atalay’ı bilmiyordum ama benim kaldırabileceğimi sanmıyordum.

“Sen sabah Atalay’ın yanına gitme konusunda ciddi miydin?” dedi dehşetle.

“Senin tatlı sesli sekreterin konuşmamızı kesip toplantı zamanı geldiğini söylediğinde ve sen de kapatman gerektiğini dile getirdiğinde pek de şaka yapacak havada değildim Ayaz,” diye tısladım. Tatlı sesli kızlar, çirkin olur diye avuttum kendimi. Ya da sekreterler de çirkin olabilirdi. Ya da en iyisi, Ayaz’ın yanındaki her kız çirkin olmalıydı.

Allahım ben dahil değilim tabii. Bu konuya bir açıklık getirilmesi gerekiyordu.

“Tatlı sesli sekreterin kaç gözü olduğunu bile hatırlamıyorum. O yüzden saçma kıskançlıklarına girmeden önce sakın ol ve o odadan çıkıp ben gelene kadar da girme.”

Kaşlarımı çattım. Öncelikle herkesin iki gözü olurdu. Kaç gözü olup olmadığına bile bakmayışı başka bir taraflarına bakmadığı anlamına gelmezdi. Sonra... Odadan niye çıkacaktım?

“Dip not?” diye sordum. Dediklerini tam olarak anlayamamıştım. Zaten sesi de net gelmiyordu. Tıkırtılar duyuyordum, sanırım şirketten çıkıyordu. Birazdan muhtemelen Hüsno’nun sesini duyacaktım. Gerçi duymama ihtimalim de vardı. Ayaz ona o kadar dikkat ediyordu ki motoru çalıştırırken bile anahtarı sanki kırılıp arabada kalacakmış

gibi tutuyordu. Kapıyı nasıl yavaş kapatıp açtığından bahsetmiyordum bile.

“Yani özet olarak: Oraya geldiğimde Atalay’la aranızda on metreden uzak mesafe göreyim.”

“Sarhoş değil,” diye homurdandım ayağa kalkarken. Ayaz abisine güvense de sarhoş, acı dolu ve sinir küpü bir adama güvenemiyordu. Bana bir şey yapacağını düşünmüyordu elbette ama Atalay’ın sinir krizlerine şahit olmamı ya da yanlışlıkla fırlattığı bir şeylerden zarar görmemi istemiyordu sanırım. Bu yüzden birkaç gündür beraber olduğumuzda yanımızdan hiç ayrılmıyordu. Su almaya bile gitse beni de yanında götürüyordu. Telefondakileri Atalay da rahatlıkla duyabiliyordu ama Ayaz’ın bunu biliyor olsa bile sözlerine dikkat edeceğini sanmıyordum. Atalay arkamdan güldü.

Evet kesinlikle duyuyordu.

“Kapatıyorum, söyleyeceğin bir şey var mı?”

Tabii ki Allah belanı versin.

“Hayır,” deyip telefonu kapattım ve büyük masanın üzerine koyup Atalay’a döndüm. “Sana güvenmiyormuş gib...”

“Tabii ki de güvenmiyor,” dedi. Bugün lafımı kesmek gibi bir alışkanlık edinmişti anlaşılır. Hiç değilse henüz kafamı kesme girişimlerinde bulunmamıştı. Garipti. Aldatılmıştı ve karşısında o kızın en yakın arkadaşı vardı ve hâlâ sakindi.

“Kendi canını bana emanet eder ama senin canını kimseye emanet etmez.”

Öyleydi gerçekten. *Kendisinden başkası beni koruyamaz,* diye düşünüyordu. Egemen’le ilgili her olayda bu düşüncesini dile de getirmişti. Yanından ayrılmam onun hoşuna gitmiyordu.

“Şu anda canla alakası yo...”

“Seni seviyor ve kimseyle paylaşmak istememesi normal. Paylaşınca ne olduğunu beni izleyerek gördü,” deyip

acıyla gülümsediğinde yine sözümü kestiği için ona uygulamayı düşündüğüm planlar direkt aklımdan silindi ve hızlı adımlarla yanına gidip oturdum. Elini ellerimin arasına alıp “Atalay...” diye mırıldandım. O bakışlar öylesine acı dolu ve çaresizdi ki şimdi Hande gelse ona saldırabilirdim.

“Özür dilerim.”

“Niye sen özür diliyorsun?” Gülümsemesi silinmişti ama en azından şimdi o kadar acı dolu değildi.

Yüzümü buruşturdum ve sıkıntıyla ofladım. “Ben moral veremem.”

“Al işte. Ayaz’la o kadar benziyorsunuz ki.”

“O sana moral veriyor,” dedim gülerken. “Hakaret etmeyerek.”

Kahkaha attı. Söylemesi ve inanması zordu ama iki gündür Ayaz, Atalay’a tek bir hakaret bile etmemişti. Onun da anlayış göstermesi böyle bir şeydi sanırım. “Bunlar da geçer. Üzme kendini,” demek yerine “Geçmeyecek biliyorum ama... Her neyse. Pizzacıyı arıyorum,” diyordu. Düşüdüklerini kelimeye dökemiyordu biliyordum ama bir dökse Atalay’ın bütün acıları o anlamlı cümleleriyle yok olacaktı. Aramızda yeri geldiğinde en mantıklı ve duygusal düşünen Ayaz’dı. Bunların ikisi de birleşince ortaya ormantiklik çıkıyordu sanırım.

“Ben geldim. Eğer yanlış bir pozisyondaysanız hemen ayrılın çünkü silahı almak için üst kata çıkmam gerekecek ve ben gerçekten yorgunum.”

“Ayaz,” dedim kahkaha atarken. Atalay’ın da neşesi yerine gelmiş gibi görünüyordu. Arkama yaslanıp kapıdan içeri girmesini bekledim. Ellerini kapı pervazlarına yaslayarak başını eğdi ve ikimize de tek tek baktı.

“On metre?”

Atalay bakışlarını aramıza çevirdi ve dudaklarını büzerek “En fazla iki,” dedi. “Belki üç,” diye şansımı denedim. Üç ona yakın değildi ama ikiden de fazlaydı.

Ayaz ters ters baktı ikimize de. “Beni delirtmeyin. Bir gidip iki imza atacağım diye bütün gün anam ağlıyor. Babam hazır beni yakalamışken bütün işleri bana yaptırtıyor. O da yetmiyor Anıl tarafından telefon şakasına uğruyorum...” Bunları konuşurken salonun içerisinde dolanıp cam dolaba geldi ve içerisinden bir içki şişesi çıkarıp içki bardağını da aldıktan sonra kapağı kapattı. Anıl’ın ona yapabileceği telefon şakalarını düşününce güldüm. Atalay’ın da gülümsemediğini görmüştüm. “Sonra sevgilimi arıyorum yanıma gelmesi için bir bakıyorum ki kardeşimle aynı evdeler. Aynı odadalar. Aynı koltuktalar.”

Dalga geçtiğini görmesem onu terslerdim ama şimdilik benim için hava hoştu. Gerçekten yorgun görünüyordu ama yine de yaramazlığı üzerindeydi ve içkiyi yudumlariken gözlerini üzerimizde gezdiriyordu.

“Ee, sizin gününüz nasıldı?” diye sordu boşalan bardağına biraz daha içki doldurarak. Üzülmediği zamanlarda sarhoş olmayacağını biliyordum. Yorgundu ama üzgün olmadığı belliydi.

“Bütün gün oturdu,” dedim elimle Atalay’ı gösterirken. O da beni gösterdi. “O da aynı şeyi yaptı.”

“Desenize sizin gününüz benimkinden heyecanlıymış,” dedi Ayaz içkisini elinde tutarken.

Sırıttım. Nedense bugün gözüme fazlasıyla... Tatlı geliyordu. Dağılmış saçları ve giydiği takım elbisesi çok zıttı. O takım elbiseye hiç değilse tarak değmiş bir saç gerekirdi. Kravatını odaya girerken bollaştırmış hatta karnına kadar indirmişti. Takım elbise giymesine rağmen ayağına spor ayakkabı giymişti ki bu takım elbiseyi zorla giydiğini gösteriyordu.

“Takım elbise giymişsin,” diye mırıldandım.

“Demek direkt ne kadar yakışıklı olduğuma geçiyoruz ha? Ben hâl hatır sorarak biraz geciktirmiştım çünkü biliyorsun kendimi övmeyi sevmem.”

Atalay ona ne kadar yanıldığını sadece gülerek gösterdi. “Herkes abin olduğumu biliyor,” diye laf attı Atalay. Sözde övünmeyi sevmese de “neden abin olduğumu söyledin”e getiriyordu. Atalay da az değildi aslında. Ayaz her ne kadar “depresyondakilere moral verme” başlıklı cümlelere uymasa da kendi çapında Atalay’ın keyfini yerine getiriyordu.

“Kendimi övmeyi sevmediğimi söylemiştim,” dedi Ayaz. Sırtışı Atalay cevap vermediğinde genişledi. Pislikti. Biraz da yakışıklı.

Çok çok az.

Kimi kandırıyorum? Hep takım elbise giymeliydi!

Atalay açmadığı birasını ona doğru fırlattı. Bir an koltukta doğrulup elimi ağzıma götürdüm ama sadece elim ağzıma gitmemişti. Kalbim de ağzımda atmıştı sanki. Ayaz beklediğimin aksine yüzüne çarpmadan birayı tuttu.

Ah. Çıglık atmadan önce Ayaz’ın reflekslerinin ne kadar iyi olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

“Bebeğim merak etme. Yüzüme bir şey olmasına izin vermem.”

“Ben de ondan korkuyordum,” diye tısladım alayla. “Hiç tatlı değilsiniz,” dedi Atalay ikimize de gözlerini kısarak bakarken.

“Sadece benim tatlılığım bile ilişkimizin tatlı olması için yeter.”

Hadi bunu kimin söylediğini tahmin edin. Hadi hadi çok zor olmamalı.

“Kendini övmeyi sevmediğini söylemiştin ya. Ben de sevmiyorum. Bu yüzden seninle sevgili olduğumuzu hiç kimseden sakınmıyorum. Öz eleştiri önemlidir.”

Attığım lafa karşılık sırtı ve içkisini yudumlayıp bardağı masanın üzerine bastırdı. “Yürümeye başlamadan önce konuşmaya başlaman garip olmuş bebeğim.”

Cidden şuna bu lafları kim öğretiyordu?

O “bebeğim” lafını söylememiş olsaydı eğer, üşenmez yanına kadar gider ve onu öperdim. Ay aman. Ona vururdum

yani. Takım elbise giydiğinde ve sırtışı yüzünden eksilmediğinde aklımı karıştırıyordu kendisi.

“Bana bir daha bebeğim dersin koşmayı öğrendiğimi de göreceksin.” Kahkaha attı ve bardağı masada ileriye doğru sürterek itti. Bardağı masanın ortasında bırakıp yavaş adımlarla yanıma geldi. Gözüm yaklaşan gözlerindeyken biraz sonra bana dolanan kollarına kaymıştı. Başımı göğsüne yasladım ve gülümsedim.

Kulağıma doğru eğdi başını, koltuk kolunda otururken. “Yatak odasına koşmaktan bahsediyordun herhalde?” diye fısıldadı kulağıma. Sıkıntıyla dudağımı dişledim. Her şeye bir cevabı vardı. Her şeye. *Hiç değilse sesli söylemedi*, diye avuttum kendimi ama yanımda sırttan Atalay’a bakarsak kendisi duvara bardak dayayan karılardan az değildi. Başka şeylerle ilgileniyormuş gibi görünüp bizi dinliyordu.

Hani tatlı değildik gözünde?

Cevap veremediğimde güldü ve belimdeki elini boynuma çıkarıp vücudumu göğsüne yasladı ve dudağımı saçlarımda gezdirdi.

“Ee? Batıyor muyuz?” dedi Atalay ayaklarını sehpaye uzatıp başını geriye atarken.

Meraklı bakışlarımı Ayaz’a çevirdim. Atalay’a bakıyordu ama başımı kaldırıp ona baktığımı anlayınca gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi. “Süpersonik abin bir iki imzayla halletti işi.”

Ben “Hadi canım?” derken Atalay da “Abi?” diye soruyordu ters ters.

“Aslında hayır,” dedi Ayaz dudağını büzüp sıkıntıyla bakarken. Kendime engel olamayıp kahkaha attım. Süpersonikliği bu sefer işe yaramamıştı anlaşılan. Böyle bir konuda kahkaha attığım için pişman olacakken Atalay da bana katılınca rahat rahat güldüm. Ayaz kollarını benden çekmeden gevşetti ve başını geriye çekip rahatça yüzüme baktı. Çatmış kaşlarıyla.

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Sabahın köründen beri kahve içip dosya okuyorum ben be!”

“Sen kahveyi seversin,” diye araya girdiğimde saçımdayki elini kaldırdı ve “Onu karıştırma,” dedikten sonra tekrar sinirli hâline bürünüp Atalay’a döndü.

“Senin ebeni ağlatırım. Okumadan etmeden bir sürü dosya imzalamışsın. Bugün fark etmesem hafta sonu şirket battığı için Kardeşler Dönerci’nin yanına hediyelik eşya dükkânı açacaktık be!”

Ben kollarımı Ayaz’ın beline dolayıp gulerken Atalay’ın ne diyeceğine bakmak için bakışlarımı ona çevirdim. Alayla kaldırdığı kaşlarının ardından “İmza yetkisi sende Ayaz,” dediğinde kahkahalarım artmıştı. Kendisinin yediği halıtları ne güzel de başkalarına atabiliyordu Ayaz öyle. Tepkiden mahrum kalmak istemediğim için hızla Ayaz’a çevirdim bakışlarımı.

Kaşlarını kaldırdı. Yeni tıraşlanmış yanakları gerilmişti bu hareketiyle. Gözlerim dudaklarına bakmak için indiğinde konuşmaya başladı. “Neyse başka bir konuya geçelim.”

Atalay’la aynı anda bir kahkaha daha attık. Atalay olmasa Ayaz’ı öpmeden yapamayacağımı biliyordum ya da yanaklarını sıkmadan çünkü bugün tepkileri de söyledikleri de çok tatlı geliyordu gözüme.

Kapı çaldığında Ayaz rezilliğini örtecek konu bulmak zorunda da kalmamıştı. Ayaz üşenmiş olacak ki belimdeki eliyle hafif dürtüp alayla “Git kapıyı aç kadın,” dedikten sonra koltuk kolundan inip koltuğa kuruldu ve yorgun olduğunu belirten bir ses çıkardı.

Ben de dönüp Atalay’ı dürttüm. “Git kapıyı aç ka...” dedikten sonra son anda kendimi durdurup dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yani adam demek istemiştin.”

Ayaz kahkaha attı. “Allah söyletti,” dedi kahkahalarının arasından. Ben de güldüm öyle deyince. Atalay ikimize de “sizden öğreniyorum” bakışı attıktan sonra yavaş adımlarla salondan çıktı. Ayaz’a döndüm ve gülümsedim.

“Göz altların şişmiş.”

“Evet,” dedi başını geriye yaslayıp bakışlarını yüzümde gezdirirken. “Sende bir kusur bulamadım.” Ben de yanığıma koltuğa yasladım ve onun yüzünde gezdirmeye başladım gözlerimi.

“Gece hiç uyuyamadın mı?”

“Ah bir de soruyor,” diye homurdandığımda kıkırdadım. Gece boyunca onu rahatsız eden sapık evet bendim. Korku filmi izlediğim için uyuyamamıştım ve aram da iyi değilken annemin yanına gitmek de istememiştim. Umut’sa hepimize bozuk atıyordu zaten. Herhalde sevgilisi ilk defa âdet olmuştu. O yüzden Ayaz’la mesajlaşmıştık. Daha doğrusu o sesli mesaj yolluyordu ben de gecenin üçünde sesli mesaj yollayamadığım için mesaj yazıyordum. Onun sesini duymak mesajlaşmaktan daha iyiydi. Yanıma gelmeyi teklif etmişti ama tehlikeye gerek yoktu. Önce ailemle aramı düzeltmem gerekiyordu.

“Telefona oturduğun için çıkan *randoma* mı şaşırayım, bana sikim *Vampir Günlükleri*’ni anlattığına mı kızayım, fotoğraflar atıp kendini özlettiğine mi üzüleyim bilemedim.”

“Sen de kısa yolu seçip bana cevap vermedin,” dedim kaşlarım çatılırken. Koltuğa yasladığı başını kaldırıp işaret parmağını kaldırdı.

“Uyuyakaldım kızım. Kusura da bak istersen ama *Stefan*’ın ne kadar itici olduğuyla ilgili konuşmaların pek de heyecanlı olmadığından kendimi tutamadım.”

Gözlerimi kıssam da aklım biraz önce demesine rağmen şimdi aklıma takılan ayrıntıdaydı. Ona fotoğraf attığımda “Git şu saçını tara da yüzünü göreyim,” diyordu ama şimdi o fotoğraflarla beni özlediğini itiraf ediyordu.

“Hande sana son kez söylüyorum. Git buradan!”

“Hay bin...” diye sızlandı Ayaz başını geriye atarken. Hızla koltuktan kalktım ve girişe doğru ilerlemeye başladım. Ayaz da her ne kadar memnun olmasa da peşimden

geliyordu. Girişe geçtiğimde Hande'nin Atalay'ın kolundan tutup bir şeyler anlatmaya çalıştığını gördüm. Atalay onu dinlemeyip Hande'nin elinden nazik bir şekilde kurtarmaya çalışıyordu kolunu. Ses tonu hareketlerinin aksine fazlasıyla sertti.

“Atalay beni dinlemiyorsun!” diye bağırdı Hande.

“Ne dinleyecek seni ya? Nasıl aldattığını falan mı anlatacaksın?” Hande Ayaz'a döndü ve “Kes sesini,” diye tısladı. Ayaz öne doğru birkaç adım atıp “Kesmezsem ne olur? Mert'i mi çağırırsın?” diye sesini yükselttiğinde benimle beraber Atalay da Ayaz'ı Hande'den uzaklaştırmıştı. Seviyordu işte. Hâlâ seviyordu Hande'yi Atalay. Gözünün içine bakamıyordu. Belki de hemen affedeceğini düşündüğündendi bu hareketi.

Atalay Ayaz'ı geriye doğru yavaşça ittirdiğinde ben de koluna girip onu biraz daha geriye doğru aldım. Hande sınırlı bir şekilde bize bakıyordu. Ayaz'ı anladım da. Bana niye öyle bakıyordu?

Tekrar Atalay'a döndü. Yüzünde bir gram bile sahtelik görmediğim için aldattığına olan inancım azalıyordu. Ya aldatmamıştı Mert yalan söylüyordu ya da aldatmıştı ama pişmandı.

“Başka bir yere gidelim mi Atalay?” dedi Hande yalvarırcasına. “Uzun uzun konuşuruz ve...” Atalay geriye doğru birkaç adım attı ve işaret parmağıyla kapıyı gösterdi.

Hande anlamayarak ona baktığında Ayaz araya karışıp “İkile diyor,” dedi sertçe. Ona ters bir bakış attığımda omuz silkti ve tekrar Hande'ye döndü. Atalay için üzüldüğünü anlıyordum ama Hande'ye bu kadar sert çıkması da beni üzüyordu. Hande'ydi o işte. Yıllardır yediğimiz içtiğimiz aynı olan kardeşim.

Hande onaylamaz bir biçimde başını sallayıp tekrar Atalay'a döndü. “Atalay beni dinlemezsen aramızdaki bu saçma ayrılık bitmez ki! Özlüyorum seni. Hem de çok. Lütfen dinle beni.”

“Aldattın mı aldatmadın mı?” diye sordu Atalay bağıarak. Hepimiz nefesimizi kesmiş Hande’ye bakıyorduk şimdi. Söyleyeceği şey beni de etkileyecekti. Kardeşim dediğim insanın abim dediğim adamı nasıl üzdüğünü görecektim. Kızacaktım Hande’ye ama Atalay’ın yapacağı gibi silemezdim. Kardeşimdi o benim. Ayaz’sa... Hande’yi hiçbir zaman tam olarak kabullenmemişti zaten.

Hande sessiz kalıp dudaklarını birbirine bastırduğunda dolmuş gözleri bile masum gösteremezdi onu artık. Atalay başını onaylamaz bir biçimde sallayıp merdivenlere yöneldi ve Hande ellerini dudaklarına yasladı. Ağzından kaçan hıçkırıkla adımlarımı ona yönelttim. Ne yaparsa yapsın kardeşimdi işte.

Ayaz merdivenlere yönelirken Hande’nin karşısında kısa bir anlığına durdu ve ateş püsküren bakışlarını ona yöneltti. İşaret parmağıyla Hande’yi gösterdi tam gözlerinin içerisine bakarken. “Defol.”

Merdivenlere ilerlemeye devam etti ve hızlı adımlarla çıkmaya başladı. Hande’ye döndüm ve dudağımı ısırdım. Kızarıklık gözleriyle bana döndü. Tam ona sarılıp geçeceğini söyleyecekken beni sertçe itince düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldım. Şaşkın bakışlarımı ona çevirdiğimde bağırmaya başladı.

“Sevgilin orada bana hakaret ediyor ve tek laf söylemiyor musun? Atalay kadar ben de üzgünüm ve sen onun evinde onu mu teselli ediyorsun? Ben üzgünken Ayaz’la mutlu olmaya devam mı ediyorsun?”

Bencildi. Düşüncesiz ve önyargılıydı. Her zaman böyle olduğunu biliyordum ama bana değil de karşıımızdakilere karşı yaptığı için daha önce hiç bu kadar rahatsız olmamıştım. Onun karşısındaki benim de karşımdaydı her zaman. Biz birdik ama şimdi onun söylediklerine bakıyordum da...

“Hande hak etmediğin şeyler duysaydın da ben sussaydım burada beni parçalamana bile izin verirdim ama orada

Atalay dağılmışken Ayaz kardeşi için endişeliyken hense kardeşimin neler yaptığına şaşmışken nasıl seni koruyabilirdim?”

“Çünkü bu!” diye bağırdı boğazı yırtılırcasına. “Çünkü kardeşlik bu! Her zaman yanında olmak!”

Yukarıda aldattığı bir sevgilisi varken tek düşündüğü benim onu korumamış olmam mıydı? Ona ne denilmişti ki onu koruyacaktım? Ayaz Atalay’ın sevdiği kız diye kendini tutup ağır laflar söylememişken o yediği birkaç iğneleme yüzünden mi şimdi kızgındı?

“Kardeşlik kardeşinin güvenerek anlattığı şeyleri gidip hiç olmadık kişiye anlatması mı Hande?” diye bağırdım ben de. “Çünkü bu! diye bağırdığın şey bu mu cidden?”

Beni tekrar ittirdi ve sırtım sertçe duvara çarptı. Sınırle derin bir nefes aldım. Kızgın diye hatırlattım kendime. Üzgün ve çaresiz. Yoksa beni üzme ya da kırmak istemezdi. Yani öyleydi sanırım.

Kendime hâkim olup ona dokunmadım bile. Sadece sınırinin geçmesini bekliyordum. Ayrıca evden çıksak da iyi olacaktı çünkü birazdan Ayaz iner de Hande’yi hâlâ burada görürse delirirdi.

“Ne var sürtüklüklerini birine anlattıysam?”

Yumruklarımı sıktım. Kızgınlığını benden çıkartması neyseydi de böyle konuşması ağır gelmeye başlamıştı artık. Benim ona heyecanla anlattığım şeyi, başkasıyla ayıplarcasına mı konuşuyordu? Oysaki ilk söylediğimde benimle beraber çığlık atmıştı. Benim için ne kadar mutlu olduğunu söylemişti ama şimdi...

“Benimki mi sürtüklük Hande? Farkındaysan sen Atalay’ı aldattın. Hem de Mert’le!”

Başını onaylamaz bir biçimde salladı ve beni tekrar ittirmeye kalkıştı. Bileklerinden tutup ittirdim ve benden daha güçlü olduğu için düşmeden toparladı. Aynı sınırle aynı kırıcı sözlerine devam etti. “Ben kimsenin altına yatmadım Masal!”

Elimi kaldırdım ve hiç düşünmeden Hande'nin yüzüne tokadı geçirdim. Yüzü sağa doğru çevrilse de isterik bir şekilde güldü. "Ne oldu fazla mı doğru geldi?" dedi bakışlarını bana çevirirken.

"Söylesene öpüşmek veya yatmak dışında bir ilişkiniz var mı? Kaç kez yattınız? Ayaz bu ve sana baktığı şey de bu! Seni kullanıyor görmüyor musun? Ne zaman elini tutup tam gözlerinin içine bakarken sana seni sevdiğini söyledi ve sıkı sıkı sarıldı?"

Sessizce yutkundum ama Hande'nin benim için tanıdığı sessizlikte fazla gürültülü çıkmıştı kulaklarımda bu yutkunma.

"Hayır!" diye bağırdım Hande'ye. Saçmalıyordu. Her ne kadar Ayaz'la öyle çok ciddi bir ilişkimiz olmasa da bana bakışı Hande'nin sandığı gibi değildi. Seviyordu. Sevdiğini söylemişti. Birkaç kez de olsa söylemişti.

"Okul bittiğinde ilişkiniz de bitecek bak gör. O üniversitede muhtemelen özele gidecek ve sen onun yüzünden çalışmadığın derslerinde düşük seviyede bir üniversiteye gideceksin. Sen kullanılmışlıkla kalacaksın."

"Hande sus," dedim onu yavaşça ittirirken. Kızgındı hâlâ. O yüzden bunları söylüyordu. Kardeşimi tanımaz mıydım ben?

Lanet olsun ki tanımıyordum. Nadiren hissettiğim yadırgama hissi şimdi daha da gösteriyordu kendini.

"Benim anneme karşı yüzümü eğecek hiçbir şeyim yok ama sen..."

"Defol dedim ama siktir git dememi bekliyordun herhalde. Gerçi hiçbir sik bilmeyen kişi siktirip gitmeyi de bilmez. O yüzden..." deyip Hande'nin kolundan tuttuğu gibi kapıya doğru çekiştirmeye başladı Ayaz. Hande bağırarak Ayaz'ın kolundan kurtuldu. Ayaz tekrar tutmayıp kapıyı açtı ve çenesinin ucuyla kapıyı gösterdi Hande'ye.

Hande omzundan düşen çantayı tekrar omzuna astı ve sinirle baktı Ayaz'a. "Sevgiline sadık adamlarmış gibi davranmıyor musun, çok gülüyorum işte. Yıllar belki de aylar sonra üzgün bir şekilde merdivenleri tırmanacak kişi Masal olacak çünkü sevgiyle alakalı bu iş ve sen uçkuruna düşkün bir erkeksin. Adam değil," dedikten sonra aralık kapıdan çıktı ve sertçe kapattı ardından.

Ayaz kapıyı tekrar açmak için hareketlendiğinde yorgun bir şekilde "Dur," dedim. Bağırısam bu kadar hızlı dönmezdi bana. Gözlerini yüzümde gezdirdi ve yavaşça yanına gelmeye başladı. Sinirli gözüküyordu. Hem Hande'nin dediklerine hem de benim onu durdurmamla dışarı çıkıp arkasından cevap veremediğine.

"O kızı marsı öpen ilk kadın yapmak istiyorum," diye tısladı. Yumruğuyla bunu yapacağına inanmadığımdan falan değildi ama ona cevap vermeden salona ilerlemeye başladım. Eve gitsem iyi olacaktı ya da başka bir yere. Hande'nin dediği ağır şeyleri sindirmem gerekiyordu. Salondan telefonumu alıp cebime atarken Ayaz salonun kapısından beni izliyordu. Girişe geçmek için yanından geçeceğim sırada kollarımdan tutup beni durdurdu ve kendine bakmam için hafifçe salladı. Dar olan kapı pervazında başımı ona çevirdim ve aramızdaki kısa mesafede gözlerine baktım.

"O..." deyip kendini kasti ve ağır bir şey söylemek yerine "...yarım akıllı," demeyi tercih etti. "O yarım akıllı kızın dediklerine takılmadın değil mi?"

Başımı onaylamaz bir biçimde salladım ve kollarımdan önce gözlerimi kurtardım çikolata rengindeki gözlerinden. Dış kapıdan çıktığımda fazla sürmeden tekrar kollarımdan tutuldum. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu biraz merak biraz da telaşla kaplanmış gözlerini gözlerime dikerek.

"Eve," dedim omuz silkererek. Kaşlarını kaldırdığında omuzlarımı düşürdüm. "Ayaz eve gitmem gerekiyor," diye mırıldandığımda kollarımı bıraktı ve birkaç adım gerileyip

“Bunu yapma!” diye bağırdı. Korksam da sıçramamayı başarmıştım.

“Onun bunun söylediklerine göre şekillendirme ilişkimizi.”

“İlişki mi?” diye bağırdım ben de aklımda Hande'nin söyledikleri gezinirken. “Bizim bir ilişkimiz mi var?”

Elini saçına daldırıp gözlerini kapattı ve sinirle derin bir nefes aldı. Yorgunluğunun üzerine bıkkınlık da gelmişti şimdi. Gözlerini tekrar açtığında parmaklarımla oynama ihtiyacı hissetmiştim. Üzgün bakıyordu.

İşaret parmağıyla ileride bir yeri gösterip sinirle “Gidip o kızı da söylediklerini de dağıttırma bana. Kendi yediği haltı, seni kullanarak geçiştirmeye çalıştı. Bunu anlamayacak kadar aptal mısın?”

“Onun dedikleri yüzünden böyle hissetmiyorum. Ben de öyle düşündüğüm için böyle hissediyorum,” dediğimde göstermek için kaldırdığı kolunu yavaşça indirdi ve kalkmış kaşları irileşmiş gözleriyle bana bakmaya başladı.

Onu üzdüğümü biliyordum ama yalan da söylemek istemiyordum. Anlıyordu zaten yalan söylediğimde. Öyle düşünüyordum. Aramızdaki ilişki bazen hiçbir sevgiliye benzemediği için güzelken bazen de beni kötü hissettiriyordu. Kendimi masum hissetmiyordum ve Hande'nin de dediği gibi annem öğrendiğinde ne yapacaktım ben? Kardeşim dediğim kız bile bana bunu demişken annem daha kötü hissetmez miydi?

“Pekâlâ, git dememi beklemiyorsun herhalde?” dedi öfkeyle. “Hiçbir sik fark etmiyorsun ama Hande'nin saçmaladığı şeyleri fark ettiğini mi söylüyorsun? Senin fark etmen gereken onca şey varken sen sadece o uydurmaları fark ettiğini mi söylüyorsun?”

Hiçbir şey demeyip gideceğim sırada tekrar durdurdu. “Seni sadece Hande'nin söyledikleri için yanımda tuttuğumu mu sanıyorsun?” diye bağırdı yüzüme doğru. Sitenin bahçesindeki birkaç insan, birkaç saniyelğine bize bakmış-

tı ama sonra tekrar işlerine dönmüşlerdi. Ayaz'a baktım ve kurtulmaya çalıştım ama aksine daha sıkı tutmuştu kollarımı.

“Eğer öyle olsaydı neden seni seçecektim ki? Etrafımda beni bu anlamda isteyen birçok kız var zaten.”

Ah. Şimdi de hakaret ediyordu. Dolan gözlerimi kaçırıp kollarından kurtulmaya çalıştığımda tekrar kendine çekti ve öfke saçan gözlerine sabitledi gözlerimi.

“Kırıl diye söylemedim. Aptal gibi düşünme diye söyledim. Ben, sen istemesen yıllarca beklerdim seni. Seni istemediğimi söyleyemem. Seni hep istedim. Hâlâ da istiyorum. Bize bir gecelik mutluluk verdin diye şimdi pişman mı edeceksin?”

Başımı onaylamaz bir biçimde salladım ve sonra da eğdim. Yanaklarım ıslanmaya başlamıştı. Ayaz'la yaptığım şey için pişman değildim, bunu ciddi bir sürece girmeden yaptığım için pişmandım. Neydik biz? Nişanlı mı, sözlü mü, evli mi? Neydik? Sevgiliydik.

Bir elini kolumdan çekip çeneme getirdi ve yavaşça başımı kaldırdı. “Yapma böyle güzelim. Boşuna yakıyorsun canımı.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. Onu üzmem istemiyordum çünkü o mutluysa mutluydum, mutsuzsa mutsuzdum. “Ama gerçekten gitsem iyi olur,” dediğimde beklediğim gibi yine bırakmadı. Bırakmayacağını bildiğim için söylüyordum belki de. Gitmek istemiyordum.

Aklım karışmış olabilirdi. Ayaz'ın her kelimesinde daha rahatlıyordu içim ama hâlâ değişmeyecek bir şey vardı. Ayaz'la hiçbir zaman ciddi olamayacaktık. Bu beni pişman etmiyordu. Bu beni üzüyordu. Hande'ye kırgındım aslında. Ayaz'la bir derdim yoktu ama bir yerden çıkartmaya çalışıyordum.

“Sen nefes aldığın için nefesimi veriyorum ve sen sevgimi sorguluyorsun ha?”

“Ayaz sorgulamıyorum,” diye çıktım. “Sorguladığım şey hisler değil. Anlamıyorsun,” deyip kollarımı sonunda çekebildim. Anlamıyordu ya da anlatamıyordum. Seviyordu bunu biliyordum ama biraz daha gösterseydi bunlar kalmayacaktı zaten. Sevgisini beni kızartacak yollarla değil de başka bir şekilde gösterseydi.

“Anlıyorum,” dedi o da. Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. “Biliyorum ben sevgimi gösteremiyorum. Elini tutup seninle sokaklarda saatlerce yürüyemem. Her adıma güzel söz söyleyemem ama her adımda seni görürüm Masal. Sana bakmasam bile.”

Yanaklarımı ısıtıyordum. Aslında neye takıldığımı da bilmiyordum ki. Konu Ayaz’ın sevgisini göstermemesi değildi belki de. Konu Hande’nin söyledikleriydi. Hande’ye kızgındım ve detaylı düşünmeyip direkt baktığımda haklıymış gibi görüyordum ama Ayaz’ın her sözünde ve bakışında değişiyordu tavrım şimdi.

Cevap vermediğimde ellerini ellerime getirdi ve başını biraz eğdi aramızda mesafe olmadığı için. Şimdi gözlerime daha rahat bakıyordu. Aramızda fazla boy farkı yoktu aslında. Ben onun omzuna geliyordum ya da bir daha düşündüm de varmış ya!

“Seni öpmemden mi rahatsız oluyorsun?”

Kahkaha atmamak için zorladım kendimi. Beni öpmesini seviyordum. Öperken yanaklarımı okşamasını ve elimi saçlarında gezdirmeyi. Bu hissi seviyordum ama daha güzel hislerin farkında değildim belki de. Sevgililer ne yapardı ki başka?

Cevap vermememi yanlış yorumlayıp alayla güldü. Alaydan çok üzgün bir hâl vardı gülüşünde. Ellerini kaydırıp parmak uçlarını tutmaya başladı. Daha da kaydırmasından korkuyordum. Elimin boşluğa düşmesini istemiyordum, eğer ellerinin sıcaklığını kaybedeceksem.

“İlkokulda mıyız Masal? O ders aralarında hocalara gözükmeden el ele tutuşmaya çalışan, tek ayrılma sebebi

bir hocanın görmesi olabilecek veletler miyiz? Oldu olacak sana hediye olarak kantinden aldığım şekeri getireyim?”

İster istemez gülümsedim. “Saçmalama Ayaz. Yanlış anlıyorsun.”

Başını onaylamaz bir biçimde salladı ve başını eğip ellerimize baktı. Hande o kapıdan çıktığında Ayaz’ın kollarının arasına girip beraber Atalay’ın yanına moral vermeye gidebilirdik ama o zaman da aklımda kalacaktı Hande’nin söyledikleri. Şimdi konuşup kapatmak daha iyiydi hiç kapatmamaktan.

“Ayaz Atalay’ın yanına dön bence. Hem Anıl da geleceğini söylemişti.”

“Kaybedenler Kulübü mü yapalım?” diye sordu alayla. Güldüm. Gözlerini gülüşüme çıkardıktan sonra ellerimize tekrar indirmeyip gözlerime baktı. “Seni seviyorum Masal.”

Yavaş ve sindirmemi bekler bir şekilde söylediği cümleyle gülüşüm gülümsemeye döndü. Her zaman söylese belki anlamını yitirirdi ama şimdi ilk söylediğinden daha çok heyecanlandırmıştı beni. Hâlâ aklımda bazı karışıklıklar, kalbimde kırıklıklar vardı ama yine de bu iki kelimeyi duymak her şeyi silmeye yetecek güçteydi.

“Ben de seni,” dedim. Bir şey söyleyeceği sırada susturdum. Eğer konuşmaya devam ederse direkt inanacaktım ona ve düşünmeye vaktim kalmayacaktı. Sonra başka bir zaman, başka bir yerde patlak verecektim. Önce Hande’yle aramı düzeltmem gerekiyordu. Sonra o asıl düşüncelerini dile getirecekti ve ben hiçbir sorunum kalmadan Ayaz’ın yanına gelecektim. Ya asıl düşünceleri oysa, diye düşündüğümde korktuğumu hissettim. Hande’nin üzerimdeki etkisi büyüktü.

“Atalay’ın sana ihtiyacı var.”

“Bensiz de içki içebilir,” dedi ellerini yukarı kaldırıp bileklerini okşarken. Dokunuşları içimi titretirken ona içeri gitmesini söylemek zor oluyordu tabii.

“Ama sensiz küfredemez,” dedim gülümseyerek. “Sadece içer ama sen yanındayken küfretme ilhamı gelir belki.”

“Ha-ha” diye dalga geçti. “Sen de gel. Kız hâlinde anlarsın.” Her ne kadar Atalay’a laf atıp dursa da onun için üzüldüğüne ve endişelendiğine bugün emin olmuştum. Tedirgince gülümsedim. “Ben gideyim Ayaz...”

“Masal yapacak bir şeyin yok biliyorum. Uzatma da gel işte. Şu üzerimdeki rahatsız şeyden kurtulmak istiyorum bir an önce.”

Her ne kadar Ayaz rahatsız olsa da takım elbiseli hâlinde ben rahatsız olmamıştım açıkçası. Spor hâlinde yakışıklı ve tatlıydı ama böylelikle karizmatikliği artmıştı.

“Ayaz gerçekten gitmek istiyorum.” Yüzümdeki ciddi ifadeyle ellerimi bıraktı ve bakışlarını kaçırıp sıkıntıyla nefesini üfledi.

“Uzatacaksın değil mi?”

“Hayır sadece biraz ara verelim diyorum...”

“Ara mı?” diye lafımı kesti. “Ara ne ya? O nasıl küfür öyle ben hiç duymadım.”

Parmaklarımla oynarken gözlerimi kaçırdım. Cidden. O nasıl küfürdü öyle. Hiç düşünmeden söylemiştim. Dizilere falan mı özenmişim acaba? Hiçbir dizide Ayaz gibi yakışıklının olduğunu sanmıyordum. Ya da benim gibi sevenin. O arayı söylerkenki aklımı araştırırken beş psikoloji kitabı yazabilirdim.

“Neyse ben gidiyorum,” dedim rezilliğimi kapatmaya çalışıp site kapısına yönelirken. Bileğimden tutunca “Ayaz senden hiçbir şey istemi...” diye sızlanırken yine ve yine sözümü kesti. “Kes. İki saattir eve gideceğim, eve gideceğim diye dırdır ediyorsun. Eve götürüyorum işte.”

“Hıı,” dedim gözlerim irileşirken. “Dırdır mı ediyorum? Dırdır senin...” deyip kendime birkaç saniyelik süre tanıdım. Gözüm takım elbisesine kaymıştı doğal olarak. Bugün dikkatimi en çok çeken şeyi oydu. “Takım elbisendir.”

Bana “sen salak mısın?” bakışlarından birini attı ve sonra Hüsno'nun kapısını açıp beni de içeriye doğru hızla oturttu ama bir yerimin bir yere çarpmamasına dikkat etmişti. Kapıyı üzerime kapattığında kollarımı birleştirdim ve suratımı astım. Resmen bana dırıldır ettin demişti. Bana. Sanki on senelik karı kocaydık da ben ona kahveye gitmesi gerektiğini söylüyordum.

Sürücü koltuğuna geçip kapıyı kapattıktan sonra motoru çalıştırdı.

“Emniyet kemerini tak,” dediğinde sinirle güldüm ve alaya aldım. “Dırıldır ediyorsun Ayaz.”

Bana sert bir bakış attığında oflayarak emniyet kemerini taktım ve memnun bir şekilde arabayı sürmeye başladı.

“Ben kendim de eve gidebilirim,” diye homurdandım yolu izlerken.

“Ondan şüpheliyim.”

Sinirli ve gergindi. Aslında Ayaz da bana ara vermekten söz etse ben delirirdim sanırım. Dışarıyı izlerken otobüs durağı gördüğümde Ayaz'a dönüp elimi emniyet kemerine attım. “Durdur arabayı. Otobüse bineceğim.”

“Saçma sapan konuşma.”

Otobüs durağına yaklaşırken hızını inat edercesine artırdığında yanaklarımı şişirip nefesimi dışarı üfledim. “Ayaz neyin derdindesin ya? Hem laf edip duruyorsun hem de eve bırakacağım diyorsun.”

“Ne arası veriyorsan ver, hava karardı, yavşak dolu otobüste gideceğine, sevgisinden emin olamadığın sevgilinle evine git.”

Dudağımı kemirirken gözlerimi ona çevirdim. Dümdüz önüne bakarken kasılmış vücudu ve direksiyonda ritim tuttuğu parmaklarıyla sinirli olduğu belliydi. Araba aniden durduğunda konuşmak için araladığım dudaklarımı birbirine bastırdım ve bizim apartmana baktıktan sonra kapıyı açtım. Dışarı çıkacakken vazgeçip tekrar içeri girdim ve uzanıp yanağını öptüm.

“Seni çok seviyorum ve senin beni sevmeme ihtimalinde bile nefes alamıyormuş gibi oluyorum ki sensiz olmayı düşündüğümde ne hissettiğimi tahmin et,” dedikten sonra cevabını beklemeden arabadan indim ve gıcıklık olsun diye kapıyı da hızla kapattım. Bir laflarım koyacaktı ona bir de Hüsno'ya zarar vermem.

Ellerimi pantolonumun ceplerine koyarken apartmanın içine girdim. Biliyordum ki bu gece uyuyamadan düşünecek, yarın da sabahın köründe onu arayacaktım veya sürpriz yapacaktım. Sadece biraz düşünmeye ihtiyacım vardı. Hande'ye olan kırgınlığımı çevremden çıkarıyordum. Yanımda Ayaz yerine Anıl olsa onu da üzeceğimi biliyordum ama elimden de bir şey gelmiyordu. Kardeşim yerine koyduğum bir kızın gözümün içine baka haka bana sürtük demesi kırmıştı işte. Üzmüştü, dağıtmıştı.

Hande'yi sorgulamamı sağlamıştı.

Ayaz'dan...

“Arasına sokayım,” diye tısladım bitmiş birayı Atalay'a uzatırken. Atalay birayı dudağına götürüp de yudum alamadığında sinirle sehpaye koydu. Onu sinir etmenin verdiği keyifle bir bira daha aldım. Belediye dağıtmış gibi destelerce birayı sehpanın üzerine yığmıştım.

“Hiç değilse aldatmadı be kardeşim,” dedi Atalay benim biramı aşırıya çalışırken. Ona orta parmağımı gösterip koltuğun ucuna kaydım ve içmeye devam ettim. Homurdanarak kendine bir başka bira aldı.

“Hiç değilse size ‘gay misin?’ diye sormadı be kardeşim.”

Anıl'a döndü bakışlarım ve ona da bir bira fırlattım. İhtiyacı vardı veletin. Ben de Anıl'ı tanımasam -ki tanıdığımda da aynı şeyi düşünüyordum- onun gay olduğunu düşünürdüm. Bana Masal'ın bile yürümediği kadar çok yürüyordu.

“Bir de sonra öpüp seni seviyorum diyor ama sorsan ‘aradayız’,” diye sızlandım.

“Reklam da koyacak mısınız?” deyip kahkaha attı Anıl. Atalay beni aratmadan ensesine geçirdiğinde Anıl homurdanarak birasından içmeye devam etti.

“Atalay kusura bakma kardeşim ama o Hande yüzünden Masal’ı on üç saattir öpemiyorum.”

Atalay “sorun değil” dermiş gibi birasını salladı ve bir kez daha içti. “Yani hepimize bir kız tekme koydu ha?”

“Bana tekme koymadı,” dedim kaşlarım çatılırken. Yoksa koymuş muydu?

“Sonuç olarak buradasın ve bira içiyorsun,” diye hatırlattı Anıl. “Demek ki koymuş.”

“Biz düzeliriz. Biz her zaman düzeliriz. Siz kendinizi düşünün,” dediğimde Anıl’la Atalay bakışıp aynı anda biralarını içtiler. Haklı olduğumu biliyorlardı. Aralarında en ciddi durumda olan ve en çok seven bizdik.

“Hadi oturmaya mı geldik?” dedi Anıl birasını sehpa koyarken. Baygın bakışlarla kalkmasını izledim. “Evet,” dedi Atalay. Onu onaylayan homurtular çıkardım.

“Öyleyse,” deyip tekrar oturdu Anıl. Yenilmişliğin verdiği edayla içmeye devam etti. Tekrar kalktığında sıkıntıyla ona baktım. “Hadi oyun falan oynayalım.”

“Adam asmaca ama kâğıdımız yok. Dur güzel bir fikrim var. Kâğıt kullanmayalım,” deyip sinsi sırıtışımı yerleştirdim yüzüne. Anıl tekrar oturdu ve içkisini içmeye devam etti. Bu “oyun” meselesinden de kurtulduğumuz için keyifle arkama yaslandım ve ayaklarımı sehpa uzattım. Bıkkınca “Şeytan diyor ki git evine, çal kızın zilini. Sonra babasının tüfeğini ye götüne. Tıpış tıpış geri dön,” dedim.

“O şeytana uyarım ben aga,” diye çirkinleşti Anıl. Zaten çirkin olduğu için hiçbir şey değişmemişti açıkçası.

“Barışırırsınız da dua et, barışana kadar bir şey olmasın.”

Odadaki diğer çirkine döndüm ve kaşlarımı çattım. “Ne olacakmış lan?”

Omuz silkip elini saçlarına daldırdı ve geriye doğru yasladı. “Hande gibi aldatmasın sonra,” dediğinde gözlerim kısılmıştı.

“Burada seni sikerim, kemiklerini hayvanat bahçesi görevlileri toplar benim sinirimi bozma. Kimle aldatacakmış o beni? Kimmiş o Masal’la birlikte olup beni aldatmasına yardımcı olacak kişi? Kimmiş o lavuk?”

Atalay kahkaha attı. Bense hâlâ çatık kaşlarımla ona bakıyordum. “Öyle biri yok Ayaz farkındaysan. Ya olursa diyorum, hiçbir şey yapamazsın.”

Alayla güldüm. “İkisini de mahvederim.” Cidden hiçbir şey (!) yapamazmışım.

“Masal’ı da mı?” dedi Anıl araya girip. Aslında onu mahvedemezdim ama o lavuğa işkence uygulayacağım kendisi. Kalbiyle yüzünü, yüzüyle kolunu, koluyla götünü yer değiştirirdim o pezevenğin.

Sinirle kalktım koltuktan. “Nereye?” diye sordu Anıl. Ona verecek bir cevap bulamadığım için tekrar oturdum. Hayalimdeki çocuğa mı sinirlenmiştim cidden?

“Hakkın yok,” dedi Atalay. “Bak biz aramızda söz taktık. Ona rağmen beni aldattıysa sizinkisi sadece sevgililik. Hiçbir bok yapamazsın o da her boku yapabilir.”

“Atalay abicim dayak mı istiyorsun sen?”

“Vurursan kılımı bile kıpırdatmam,” dedi buruk bir gülümsemeye. Direkt gözlerimi üzgün yüzünden çektim ve Anıl’a döndüm. Onu üzgün görmeyi sevmiyordum. “Anıl abicim dayak mı istiyorsun sen?”

Dediğim şeyle ilgisini telefonundan alıp bana çevirdi ve dehşetle baktı bana. “Yoksa dolabına çiçekli don koyduğunu mu fark ettin?”

“Belki de kız bu yüzden ara vermek istedi,” dedim ortaya başka bir teori atarak. Çünkü başka bir anlam yüklemiyordum. Benimle birlikte olduğuna pişman olmadığını söylüyordu ama onunla birlikte olduğum için de kızılıyordu

bana. Onu öptüğümde heyecanlanıyordu ve karşılık veriyordu ama onu öptüğüm için sapık sevgili oluyordum. Neymiş sevgili gibi değilmişiz. Onu sadece zevkim için yanımda tutuyormuşum. Sonra “Neden Ayaz çok küfrediyor?”

“Sanmam. Çok iyi yere sakladım,” dediğinde tekrar Anıl’a odaklandım. Yeni yeni fark ettiğim gerçekle gözüm seğirdi. “Sen benim dolabıma çiçekli don mu koydun?”

“Aslında aralarında kalpler de vardı ama daha çok çiçekli tabii.” Bakışlarımla karşılaştığı için sona doğru sesi kısılmıştı. Başka bir hayatta bu çocuk Müge Anlı programında olay yerlerinde konuşan meraklı teyze olacaktı. Tabii ki de izlemiyordum ama annem her evimize geldiğinde akşam yemeği yerken internetten tekrarını açıyordu ve her ne kadar istemesek de izlemiş oluyorduk.

Ben koltuktan kalktığımda Atalay beni oturttu. “Sonra döversin.”

“Bence de,” diye onayladı Anıl Atalay’ı.

“Git o çiçekli donu al gel çabuk,” diye tısladım merdivenleri gösterirken. Kalkıp merdivenlere ilerlerken sırtı ve “Yanında birkaç tane daha donundan alabilir miyim?” diye sorduğunda ayağa kalktım. Merdivenlerden öyle bir çıkmıştı ki görünmedi diyebilirdim.

Sinirle koltuğa oturdum ve sonra da aynı sinirle yanlışlıkla üzerine oturduğum birayı altımdan çektim. Bugün herkes vuruyordu zaten bana.

“Masal beni aldatmaz,” dedim kendimden emin bir şekilde. O kız tişörtünün kenarı açılınca bile kapatan biriydi. Benim dışımdaki biriyle yaklaşabileceğini sanmıyordum. Kızdığım nokta da buydu. Kendisini sadece bana açmışken ve açıyorken ve inşallah açmaya da devam edecekken Hande’den sürtük damgası yemesi saçmaydı. Masal öyle değildi. Bana güveniyordu ve ömrü boyunca görüleceği yüzün sahibiyse veya âşık olduğu adamla birlikte olması onu öyle etmezdi. Onu hiçbir zaman bırakmayacaktım ve ileride bunu yapmamız kaçınılmaz olacaktı sonuçta.

“Bence de,” dedi Atalay koltukta iyice yayılırken. “Ama ara verdiğinizde göre bir şey yapsa pek de ayrılmış sayılmaz.”

“Senin derdin ne?” diye tısladım. Sinirlenmeme neden oluyordu ki ben sinirlendiğimde genellikle birilerinin kolu hacağı kırılıyordu.

Gözlerini kapatıp içkisini kucağına bırakırken yorgunlukla “Sadece aklını başına getirmeye çalışıyorum,” diye mırıldandı. “Masal’ı bugün bıraksan seneler sonra da seni bekler. Hiç kimsenin kendine dokunmasına izin vermez. Seni aldatması imkânsız ama kendini kirli hissediyorsa senin hiçbir sözün bunu değiştiremez. Bu seninle olan ilişkinizi etkilemez ama kendisini üzmesini sağlar.”

“Ne yapmalıyım?” dedim hemen. Ne olursa yapardım çünkü Masal’a olan şey tam olarak buydu. Hande’nin dediklerinden sonra kendini öyle gibi hissediyordu.

Ah şu Hande kız olmayacaktı var ya...

“Ona söz ver.”

“Gerçek arkadaşlık yüzüğü de takalım istersen,” dedim alayla. Biranın bittiğine emin olduğumda sömürmeyi bırakıp salonun köşelerine fırlattım. Zaten bira bana işlemiyordu. Sarhoş olmak istemediğim ama bir şeyler içmezsem de iyi olmayacağım için içmiştim. Şimdi Masal arar da çağırırsa sarhoş sarhoş gidip aramızı daha da kötü yapmak istemiyordum.

“Yüzük takın ama gerçek arkadaşlık olmasın,” dedi dudakları kıvrılırken. Gözlerini aralamış bana bakıyordu. Ona yüzümü ne hâlde gördüğünü bir ara sormalıydım.

“Ne saçmalıyorsun?”

“Ona yüzük tak Ayaz. Ona onun, altına alacağı sevgili olarak değil de ömrünü adayacağın kız olarak gördüğünü göster.”

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. “Onunla evlenerek mi?”

Bunu “Anıl’la öpüşerek mi?” dermiş gibi sormuştum.

“Hayır,” dedi gülererek. “Evlenmek geleceğe kalmış bir şey. Sen ona, ciddi olduğunuzu göstereceksin. Sözlenmek gibi bir şey.”

“Söz bir şeyi değiştirmiyor,” dedim hatırlatmak istercesine. Burukça gülümsedi. “Konu aldatmak değil ki, Masal’ın kendini kirli hissetmemesi ve senin ondan bahsederken sadece ‘sevgilim’ dememen.”

Ona uzun uzun baktım. Masal böyle yaparsam muhtemelen iyi hissedecekti ama...

“Saçma,” diye homurdanıp ayağa kalktım ve salonun çıkışına yöneldim. Masal da bunu biliyordu. Bu konuları saçma bulduğumu biliyordu. Masal’la evlenmek istemediğimden değildi. Masal’la bir ömür yaşamak için evliliğe gerek duymadığımdandı. Evliliğin aşkı öldürdüğünü değil aşk hakkında söylenenleri kısıtladığını düşünüyordum. Aşk bir evlilik cüzdanına sığdıramazdı hiç kimse. Evliliğe bağlı olarak sevmeyi saçma buluyordum bu yüzden. Onu ömrüm boyunca bırakmayacağımı biliyorken neden kirli hissediyordu gerçekten anlamıyordum.

Masal’dan...

“Ayaz,” diye sızlandım. Ellerimi gözlerime getirmeye çalıştığımda iki elimden de tuttu ve arkama çekip sırtımda birleştirdi. Çenesini omzuma yasladı.

“Sabırlı ol, kedicik.”

“Evet bunu iki saat önce de söylemiştin,” diye homurdandım. Artık gözlerime bağladığı şeyi çözmesini istiyordum. Aslında böyle bir şey bağlama düşüncesinde değildi ama ben araba durduğu gibi hemen inmeye kalkıştığımda aynı zamanda gözümün kapalı olacağı kuralını da çiğnemiş bulunmuştum. O da bana ceza olarak benim çok beğendiğim ama onun dehşet küfürlerinin ilham kaynağı olduğu

tek omuz bol tişörtümün bir parçasını koparmıştı ve gözlerime bağlamıştı.

Giysilerime zarar vermesini sevmiyordum ama konuyu onun bana yeni bir tişört alacağında anlaşarak kapatmıştık.

“Açıyorum,” dediğinde ellerini ellerimin üzerinden çekti ve sırtımdan iki yanıma düştü ellerim. Omzumdaki çenesini çekti ve ellerini gözlerime getirdiğinde önüme geçtiğini anladım. Gözlerimi araladığımda gördüğüm gözlerine gü-lümsedim. Sabah tam da beklediğim gibi pişman olmuş-tum ve Ayaz’ı aramıştım. İlk çalışta hatta saniyesinde bile diyebiliriz, açmıştı ve bir sürprizi olduğunu söyleyip beni buraya getirmişti.

Annemin sürprizim var deyip bana ağda makinesi aldığından beri sürprizlere olan inancım azalmıştı ama yine de heyecanlıydım.

Bana gülümseyerek bakan yüzünden zar zor gözlerimi çektim ve arkasındaki şeye bakmaya başladım. Dudakla-rım aralanırken Ayaz’ın yanından yavaşça geçtim ve yürümeye başladım. Adımlarım ağırdı ama bakışlarım hızlıydı.

“Ayaz...” dedim anlamayarak. Arkadan sarılıp yanağı-mı öptüğünde gü-lümsedim. “Şimdi eve çıkalım desem önü-me bir sürü engel getireceksin biliyorum. O yüzden ben de beraber eve çıkacağımız zamana kadar uğraşacak bir şey buldum.”

Gülümsemem genişledi ve dişlerim göz önüne çıktı. İki katlı fazla büyük olmayan ama kesinlikle bizim evin üç dört katı olduğuna emin olduğum eve baktım ve sırtımı Ayaz’a yasladım. Bahçesi çok genişti ve bakıma çok ihtiyacı olduğu her yerinden belliydi. Ev yeni gözüküyordu ama beyaz rengi ve pencerelerden gözükken boşluğuyla tam olarak ev değildi. Gerçekten eve çıkana kadar burayla ilgileneceğimizi söylemişti Ayaz.

Ben vardım.

“Ama İstanbul’da değil. Zorlanmaz mıyız?” dedim başımı ona çevirirken. İtiraz etmememe mutlu olup açıklamaya başladı. “Üniversitede buraya geliriz işte. Senin puanının çoğu okula yeteceğine eminim ama ben büyük bir ihtimalle parayla okuyacağım. Baktık sende iş yok özele gideriz ya da bir okul kazanırsan ben de o okulda parayla okurum. Her şey sana bağlı.”

“Şirket...”

“Şşşt,” diyerek susturdu beni. İhale yarındı ve Ayaz’ın da gerildiğini görebiliyordum. Ne var ki ben ondan daha çok gergindim. Söz konusu şirketin batması falan değildi. Söz konusu Ayaz’ın mallar için harcadığı parayı fazla fazla olarak birilerine ödeyecek olmasıydı ki bu kişilerde iyi iş adamları falan değildi.

“Peki,” diye mırıldandım ve tekrar eve baktım. “Çok güzel.”

“Çok güzel değil,” dedi. “Olacak,” diye eklediğinde gülümsememi daha ne kadar artırabileceğimi düşünüyordum. “Kaç odası var?”

“Gezeriz birazdan ama önce sana bir şey göstermek istiyorum,” deyip belimdeki ellerini çekip saniyeler içerisinde elimi tuttu ve parmaklarımızı kenetledi. İlerlediği yönde onu takip ederken çevreye bakınıyordum. Edirne’deydik ve Ayaz üniversitede buraya gelmemizi istiyordu. Birlikte.

“Ama sakın bayılayım deme. Burada el arabası da yok, taşıyamam seni.” Dirsek attığımda sırtıttı. “Kazma var mı belki işime yarar,” diye alttan tehdit yolladım. Oralı olmadı.

Tekrar arkama geçip ellerini belimin yanlarına koydu ve beni bir yere döndü.

“Hadi be,” diye mırıldandım gözlerim büyülenirken.

“Kendi ellerimle yaptım.”

Başımı ona çevirdim. “Manzarayı mı?” dediğimde sırttı. Kahkaha atıp tekrar önüme döndüm. Kendi eliyle yapmamış olsa da çok güzeldi be. En güzel şeyleri yükseklerde yaşamıştık biz. Otelin çatısında, uçurum kenarında, dağ tepesindeki yazlık evinde. Burası da tam bize uygundu. Bütün şehri ayağının altına alıp bize veren bir evden güzeli var mıydı? Sakin bir yerdi. Şehrin gürültüsünü değil görüntüsünü ulaştırıyordu bize. Sırf bu yüzden bile bu evi sevebilecekken bir de Ayaz’la olacaktım.

Çitlerle düşme tehlikesinin azaltılmasına çalışılmış uçurumun kenarındaki ağaca yapılmış salıncağı görünce sırtışım genişledi.

“En beğendiğim kısmı da ‘seni uçururum’ dediğimde blöf yapacak olmamam. O yüzden burada bana sataşmalarına dikkat et derim...” Salıncağa bakmaya devam ederken kahkaha attım.

“Ayının çekinip gelmeyeceği bir ev Ayaz. Burada beni kim kurtarabilir?”

Başını omzumdan öne doğru uzatıp yüzüme baktı ve güldü. “Demek öyle ha? Çok güzel diyen kimdi?”

Omuz silktim. “Çok güzel ama bu senin bilerek fazla insanın olmadığı bir yerde ev bulmadığın anlamına gelmez.”

“Seni doğana kavuşturuyorum sen hâlâ nankörlük yapıyorsun.” Kahkaha atıp ona döndüm ve böylece belimdeki ellerini sırtıma götürdü ve beni kendine çekti. Ellerim omuzlarına çıkarken gülümsüyordum.

“Bana hayvan mı dedin? Hiç güzel söz bilmez misin sen?”

Sırtımdaki bir elini yavaşça yanağıma çıkardı ve elinin tersiyle okşamaya başladı. “Öyle güzelsin ki başka güzel şey bırakmıyorsun hayatta.”

Pekâlâ, bilirmiş.

Parmak uçlarıma kadar kalbimi hissederken başımı göğsüne yasladım ve kollarımı boynuna doladım. Yanağımdaki

elini sırtıma indirdi ve kollarını doladı. “Devam et,” diye mırıldandım gözlerimi kapatırken.

Saçıma öpücükler bırakırken “Nefes almak ve vermek gibisin. Nefessiz kalan herkese derin bir nefes al denir ama nefes vermeden nasıl alır ki insan? Çok farklı iki şey olmana rağmen aynı görev için varsın. Benim için varsın,” dediğinde parmaklarımı kollarında gezdiriyordum. Güç almak istercesine. Söylediği şeyler öyle güzeldi ki kendim zorlamasam nefes alamazdım.

“Senin için,” diye tekrarlardım. “Ama...” deyip başımı göğsünden çektiğimde kaşlarını kaldırdı. “Sorun edeceğim bir şeye iki dakika daha geciktir. Hatta mümkünse iki saat daha çünkü şu anda gerçekten mutluyum ve bozulmasını istemiyorum.”

Başımı onaylamaz bir biçimde salladım. “Şu an sorun edeceğin bir şey değil.” Merakla diyeceğim şeyi beklemeye başladığında “Üniversitede seninle kalamam,” diye mırıldandım mutsuzlukla. Parmakları bileklerimde gezinirken “Neden?” diye sordu o kadife sesiyle. Gözüne bir perde çekilmişti ama hâlâ mimiklerini oynatmamıştı.

“Ailemi biliyorsun ve...”

“Ha. Tam da o konu,” deyip ellerini ellerime indirdi ve derin bir nefes aldı. “Sana bir soru soracağım.”

Başımı hafif kaldırdım ve tam olarak gözlerine baktım. Şimdi sadece çikolata demek yetmezdi gözlerine. Sıcak çikolata gibiydi. Kendi erimesine rağmen beni de yanında götüren bir renk.

“Balıkların kaç solungacı vardır?”

“Ha?” diye bir tepki koyduğumda yüzünü buruşturdu ve kendi kendine bir şeyler söyledikten sonra tekrar dudaklarını araladı. Tedirgin gözüküyordu.

“Biliyor musun mor rengi sevenlerin çoğu hayatında bir kez bile olsa intiharı düşünüyormuş. Mor rengi sevmiyorsun değil mi?”

“Hayır,” diye mırıldandım şaşkınlıkla. “Ayaz ne saçmalıyorsun? Ama bir dakika daha önce şuna cevap ver: Sen mor rengi seviyor musun?”

Gözlerini kırıştırdıktan sonra “Hayır,” dedi ve gözlerini kaçırdı. Tekrar gözlerime baktığında dudağını yaladı. “Pekâlâ soruyorum. Neden böyle saçma şeyler söylüyorsunuz bilmiyorum.”

“Bekliyorum,” dedim merakla. Onun heyecanı bana da geçmişti ve ellerimi tutan elleri titrememi hissediyor muydu merak ediyordum.

“Tamam,” dediğinde dudağımı ısırıp ve tek bir vurguyu bile kaçırmamak için dikkat kesildim. “Ayşe on iki yaşındaysa, annesinin kardeşi Duman hayranıysa, sevgilisinin gitarı varsa, evdeki suyun yüzde ellisini bitirdilerse, Betül’ün balığı ne renktir?”

“Ayaz...” dedim gülerek. Ne söyleyecekti bilmiyordum ama bayağı önemli bir şey olmalıydı ki bu kadar saçmalıyordu. Deddiği şeylerin mantıksızlığını hatırladığımda tekrar güldüm.

Burnunu kırıştırdı ve “Kafamı ağaçlara vuracağım,” diye tısladı. “Ağaca yazık,” dediğimde rezilliğiyle kıstığı gözleri sinirle araladı. “Ben burada bir şey söylemeye çalışıyorum sendeki rahatlığa bak.”

“Söyle o zaman Ayaz. Bekliyorum,” deyip sıırıttım.

Ellerimi bıraktı ve omuz silkti. “Aslında neden soruyorum onu bile bilmiyorum. Çok da sıkıntıya girmeme gerek yok. Direkt sen anla,” dedi ve salıncağa ilerlemeye başladı. Aramızda birkaç metre varken bana döndü ve cebinden çıkardığı bir şeyi bana doğru attıktan sonra tekrar salıncağa yöneldi.

“Al tak şunu. Ten rengine çok yakışır,” dedikten sonra söylediği şeye yüzünü buruşturdu ve başını onaylamaz bir biçimde salladı. İçinden kendisine sıraladığı küfürleri hayal

edebiliyordum. Özellikle heyecanına küfrediyordu. Heyecanlıydı! Çünkü...

Avucumun içine düşen şeye baktığımda gözlerim irileşti. Bana oldukça başarısız bir evlenme teklifi mi etmeye çalışıyordu bu aslancık?

“İyi de Ayaz...”

“Şşşt,” dedi salıncağın ipiyle oynarken. Bana bakmıyordu.

Kalbim kulağımda, belki elimde belki de ağzımda atarken sırtımmaya çalıştım ve nefes nefese “Ne demek oluyor bu?” dedim. Bakışlarını bana çevirdi ve heyecanımı fark edip gülümsedi ama sonra ciddileşti ve eliyle avucumu gösterip “O yüzüğü takacak mısın yoksa ben mi takayım? Çünkü bir an önce kapansın bu konu,” dediğinde kıkırdadım. Heyecanından saçmalıyordu. Heyecanlıydı çünkü bana...

Evlenme teklifi değildi.

Ya da başka bir şeye de benzemiyordu.

Ayaz’dan hiç beklemediğim tek taş yüzüğe bakarken gülümsedim. Bakışlarımı kesinlikle yanındaki ağacı aratmayan Ayaz’a döndürdüm. O tanıdığım en odun erkekti. Bir yüzüğü bile fırlatarak vermiş, “Al tak şunu,” diyerek neden attığını ifade etmeye çalışmıştı ama şimdi gözlerine bakıyordum da...

Bana samimiyetten uzak, boş boş şiirler okuyup önümde diz çöktükten sonra o yüzüğü göstermesindense şimdi tüm yüzünü kaplamış gülümseyişi, parlayan gözleriyle ve heyecanından saçmaladığı cümleleri eşliğinde evlenme teklifi etmesi benim için oldukça güzel ve anlamlıydı. O gözler her zaman güzel ve anlamlıydı. Ayaz’ın hiç üstüne düşünmeden bana kurduğu her cümle bir ilan-ı aşk ve evlenme teklifiydi zaten. O yüzüğü takmak istiyordum! Tabii bayılmasam iyi olacaktı.

“Ben takmayacağım,” dediğimde gülümseyişi dondu ve kaşlarını kaldırdı. Bana doğru yaklaşırken heyecanının yerini hayal kırıklığı doldurmuştu. “Biliyorum güzel bir şekilde veremedim ama ben ne diyeceğimi bilemedim. Heyecandan saçmaladım. İstemiyor mu...” derken onu susturdum ve tekrar o güzel gülümsemesini ve ışıldayan gözlerini görebileceğim o cümleyi kurdum ve yüzüğü takması için elimi ona doğru uzattım.

“Sen takacaksın.”